

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Høiesteretsaaret 1875.
(Mittende Aargang).

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Gyldenhalffe Boghandel (F. Høgel).

Hjelsbøe & Sandrup's Bogtrykkeri.

Navneregister.

Private Sager.

	Pag.		Pag.
Ahrentiel, Hans, Møllebestyrer	333.	Daugaard, Pouise	211.
„Albertis Svovlsfyrefabrikker“, Bestyrelsen for Actieselskabet	115.	Daugaard, Jacob, Skuespiller	211.
Anderfen, Hans Peter, Tjenestefarl	533.	Døcker, J. G. C., Ritmester	485.
Bendix & Comp.	543.	Erichsen, Christen, Gaardmand	631.
Biørnbat, L., Skoleforstander	379.	Erichsen, Johannes, Herredsfoged	568.
Brønnum, J. H.	241.	Finantsministeriet	98, 305, 570.
Buch, B., Procurator, som Curator i Bygningsentreprenøur, Muurmester J. L. Webberkopps Falktbo	351.	Friis, H., Mægler, som Værges for bortbleven Skipper Poul Larsens Hustru	562.
Buchwald, Proprietair	281.	Generaldirectoratet for Skattevæsenet	215, 358.
Bund, H., Mølleøier	610.	Gjøtrup og Rjettrup Sogneraad	254.
Carstensen, M. G. G., Volsbrøger, paa sin Hustru Henriette P. M. Østergaards Begne	610.	Gislason, Magnus, forhenværende constitueret Sghjælmand, hans Dødsbo	305.
Christensen, Ane, hendes Dødsbo	220.	Haagenen, W.	200.
Christensen, Lars, Gaardeier	215.	Hansen, Anders, Gaardmand	617.
Christensen, Lars, Tølgværkseier	351.	Hansen, F., Marskandiser	604.
Christensen, Niels Christian, hans Dødsbo	220.	Hansen, F. K., Kheber og Skibsfører	580.
Christianen, Peter, Ungkarl	250.	Hansen, Gregers, Gaardeier	473.
Christianen, Rasmus, Gaardeier	473.	Hansen, J. B., Cand. juris, som Tilshynsværges for fraværende Farikbestyrer Chr. C. Rasmusen eller dennes Arvinger	530.
Conffistorium for Univerffitetet paa Frue Kirkes Begne	482.	Hansen, Jens, Arbeidsmand	533.
Dahlstrøm, J. C. C., Kammerherre, Stiftamtmand, Amtmand over Aalborg Amt	568.	Hansen, Niels, Gaardmand	617.
Danneffjold-Samsøe, Lehnsgreve	570.	Hansen, Orla Lehmann, Lieutenant, Fuldmægtig	159.

	Pag.		Pag.
Haraldsted Allindemagle Sogneraad	495.	Knudergaard, Niels, Garmester, og	
Harmsen, Willem ten, Capitain	415.	Hustru, deres Dødsbo	610.
Hedegaard, A., Proprietair	396.	Knorborg, Svend Pedersen, Gaard=	
Hedtscher, Overretsprocurator, som		eier	254.
Administrator af W. Haagen=		Kofod, Lucianus, Folketingsmand	379.
sens Anliggender	200.	Kofoed, J. D. B., Sognepræst	392.
Hjelmfjerne = Rosencreoneste Stif=		Kvmler, Chr.	396.
telse, Directionen for	27.	K	
Holm, C. M., Grosferer	462.	Larsbatter, Ane Marie, Skræbber=	
Holsten, F. C., Baron, Kammer=		svend Nielsens Hustru	243.
herre, Amtmand over Maribo Amt	533.	Larsen, Hans, Boelsmand	392.
Hürtel, Johan August, forhen=		Larsen, Poul, bortbleven Skipper,	
værende Sager	568.	hans Hustru	562.
		Lassen, S., Forpagter	154.
J		Leirskov Kirke, Børgerne for	553.
Jacobsen, J. B., Hattemager	530.	Leth, Overretsprocurator	328.
Jensen, Jens, Gaardmand	495.	Levy, Martin, Bankdirecteur	358.
Jensen, Laust, Gaardmand	631.	Lundtoft, Dorthæa Marie	254.
Jensen, Magnus E., Grosferer,		Lynge, Garmester	610.
hans Concurso	441.	M	
Jensen, Maren	247.	Madsen, Mads, Parcellist	520.
Jensen, M. Chr., Lømrer	211.	Melchior, J. B., Grosferer	88.
Jensen, Niels, Værtshuusholder	247.	Michaelsen, Christen, Gaardmand	520.
Johansen, R., Brændehandler	482.	Monberg, J., Kjøbmand	154.
Jøranson, Anna, Meierste	281.	Müller, Overretsassessor, paa	
Jørgensen, Ane Margrethe, Mogens		Dødsboet efter Fabrikbestyrer	
Jepsens Enke	553.	Chr. E. Rasmussens separerede	
Jørgensen, Consul	98.	Hustru, dets Begne	530.
Jørgensen, Kristian E., Pro=		N	
curator	200.	Neergaard, C. de, Enkefrue	162.
Jørgensen, Lømmermester	115.	Nielsen, Ane Marie	243.
		Norff Regjeringsdepartement for	
K		Kirke= og Underviisningsvæsenet	27.
Kaaber, S. F., Sagsfører, som		O	
Mandatarius for Kjøbmand P.		Olsen, Chr., Høter	562.
J. Petersen	485.	Olsen, Niels Christian, forhen=	
Kam, Niels Hansen, Gaardmand	617.	værende Gaardeier	252.
Kjederup, F. E., Silte= og Klæde=		P	
krammer	88.	Pedersen, Maren, Værtshuusholder	
Kjergaard, Mathias, Gaardmand	262.	Jensens Hustru	247.
„Kjøbenhavns Isoplag“, Bestyrel=		Petersen, Knud, Sagsførersuldm.,	
sen for Actieselskabet	241.	som Tilsynsøvrer for de fra=	
Kjøbenhavns Magistrat	46, 482.	værende Arvinger efter N.	
Kløvborg, Havnefoged	98.	Knudergaard	610.
		Petersen, Niels, Gaardeier	333.
		Petersen, P. A., Kjøbmand	580.

	Pag.		Pag.
Peterfen, P. J., Kjøbmand, Firma C. M. Peterfen	485.	Sora Kjøbstads Skifteret, som behandler Kjøbmand Folmer D. Smiths Fallitbo	220.
Ploug, Redacteur	328.	Steenberg, Redacteur	604.
Masmusfen, Chr. C., Fabrikbestyrer	530.	Steenberg, Claudiane, Agent B.	
— Chr. C., Fabrikbestyrer, hans fraseparerede Hu= strus Dødsbo	530.	— Steenbergs Enke	98.
Nee, Ed. & Comp., Bankierfirma	441.	— Christian	98.
Niis, Chr. K., Dreier	610.	— Harboe	98.
Ringsted Klosters Fideicommiss, Administrationen for	46.	Evensfen, Jacob Peder	100.
Rofnerfi, August, Barbeer	243.	Svitzer, Em. J., hans Bjergnings= entreprise	415.
Salomonsen, Mads Christian, Huusmand	262.	Søndergaard, Sens, Gaardmand	262.
Schibbye, Proprietair	98.	Wedberkopp, J. L., Bygnings= entrepreneur, Muurmester, hans Fallitbo	351.
Schlichtkrull, D. P., Cancelliraad, Chef for Hof- og Stadsrettens Iste Brevskrivercontoir	557.	Winther, Christen Larsen, Hjul= og Karethmager	159.
Schlichtkrull, A., Grosserer	220.	Winther, Overretsprocurator	557.
Sjølund, Captain	462.	Witthøft, H., Vand- og Gasmeester	543.
Smith, Folmer D., Kjøbmand	220.	Øland Sogn, Sogneraadet for	162.
Smith, Søren, Kjøbmand	220.	Østergaard, Frederikke Caroline	610.
		— Henriette P. M., Afs= bruger Carlstensens Hu= stru	610.

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Abberg, Eleonora Marie	493.	Andersen, Johan Bendoli	56.
Abler, Jacobine Marie	574.	— John	297.
Aggergaard, Jens Peter	477.	— Kirstine	371.
Albrechtsen, Johan	373.	— Lars	49.
Andersen, Anders David	66.	— Morten	257.
— Anders Skjævinge	197.	— Niels Peter	84.
— Andreas	74.	— Peder	421.
— Andreas Ferdinand	141.	Andersdatter, Kirsten	371.
— Carl Christian	453.	Andersson, Christina Sophie	607.
— Carl Frederik	309.	Andreasen, Peder	373.
— Christian	322.	Andrew, Thomas	60.
— Frederik Ferdinand	181.	Bech, Knud	539.
— Jens Peter	210.	Beck, Edbard Herman Christian	100.

	Pag.		Pag.
Beck, Jacob Magnus	100.	Christofferfen, Hans	373.
Bender, Hans Christian	439.	— Søren	361.
Benson, E., Høstagermester	500.	Christoffersen, Johan	74.
Berg, Andreas	100.	Clausen, Claus	406.
— Axel Osvald	246.	— Niels Christian Daniel	21.
Berglund, Johannes Niels	453.	Danm, Charles Christian	537.
Bjørnsdottir, Kristbjørg	178.	— Johannes	36.
Byrger, Johan Christoffer	313.	Danielsen, Lars	150.
Barendt, Emil Baldemar Charles	1.	Domp, Christian eller Christian Pedersen	129.
Boiesen, Hans Peter	118.	Dons, Godsinspecteur	436.
Borresen, Jens Christensen	479.	Dyrberg, Svend Christian	14.
Carlsen, Mads	268.	Enevoldsen, Enevoldine Marie	447.
Christensen, Anders Peder	373.	Ericksen, Niels	108.
— Christen	373.	Filipsdatter, Lene	331.
— Enevoldine Marie	447.	Flinch, Alfred Carl Johannes	547.
— Hans Peder	373.	Foltmar, Frederik Rudolph	453.
— Inger Marie	109.	Frandsen, Christen	511.
— Jens	49.	Fredericksen, Ole	55.
— Jens	373.	Gadegaard, Niels Nielsen	185.
— Jens	479.	Geleff, Poul Johansen	453.
— Jens	525.	Gleichmann, Anton Theodor	12.
— Jens Christian	171.	Græberg, Otto Alexis	36.
— Jens Steffen	284.	Graugaard, Peder Jensen	129.
— Margrethe	505.	Grøndal, Peter	538.
— Niels	82.	Gullev, Peder Schaarup	311.
— Niels	373.	Hagemann, Adolph Frederik Ferdi- nand	187.
— Peder	49.	— Karen Marie	187.
— Peder	129.	Halsteen, Christina Sophie	607.
— Rasmus Hansen	59.	Halvpagl, Søren Dlesen	71.
— Simon	525.	Hansdatter, Ebele	548.
Christiansen, Andreas	171.	— Karen Marie	361.
— Ane	127.	Hansen, Anders	514.
— Ane Sophie	350.	— Andreas Conrad	577.
— Carl Johannes	388.	— Ane	278.
— Christian	84.	— Barbara	278.
— Emma	507.	— Carl Julius	100.
— Erik Christian	525.	— Cathrine	78.
— Hans	373.	— Chresten eller Christen	92.
— Jens	324.	— Christen	609.
— Johan Christoffer	313.		
— Johan Peter	587.		
— Jørgen	627.		
— Lars	373.		

	Pag.		Pag.
Hansen, Christian	100.	Hundborg, Jens Peter Nielsen ..	525.
— Ditlev	346.	Hørdum, Christen Iver	453.
— Hans	403.	Jbsen, Emma	507.
— Hans	509.	Israel, Moses Levin, ogsaa kaldet	
— Hans Christian	119.	Moritz	125.
— Hans Julius Baldemar ..	14.	Iversen, Hans	342.
— Hans Jørgen	197.	— Mads Christian	204.
— Hans Jørgen	515.	— Claus	453.
— Ingeborg	95.	Jacobsen, Anders Christian	344.
— Jens	491.	— Ane Kirstine	370.
— Jens Christian	301.	— Christian	100.
— Jens Peter	477.	— Emilie Caroline	316.
— Johanne	411.	— Jacob	373.
— Jørgen	373.	— Jacobine Christiansen	449.
— Jørgen Christian	453.	— Jens	373.
— Karen Marie	361.	— Lauritz Andreas Benedictus	103.
— Lars	373.	— Millius	385.
— Lauritz Anton	119.	Jensen, Andreas Ebbesen	453.
— Lauritz Wilhelm	461.	— Ane Cathrine	443.
— Louise Augusta Christine	452.	— Ane Kirstine	370.
— Martinus	301.	— Christen	525.
— Niels	183.	— Christoffer	373.
— Niels	373.	— Ellen	166.
— Niels	421.	— Emil Christian	453.
— Oluf Henrik	84.	— Hans	236.
— Peder	78.	— Hans	601.
— Peder	295.	— Hans Nis	195.
— Peder Christian	403.	— Jacob Wilhelm	186.
— Peter Sophus	549.	— Jens	34.
— Truels	278.	— Jens	373.
— Wilhelmine Marie	465.	— Julius Otto	231.
Harrison, Henry	366.	— Kirstine Jensine	475.
Heller, Peter William	259.	— Ludvig Christian	302.
Henrichsen, Hans Christian ..	373.	— Magnus Emil	399.
Henry, Charles	366.	— Morten Hansen	426.
Hering, Louise Augusta Christine	452.	— Niels	49.
Hesse, Carl Gustav Martin	230.	— Niels Christian	249.
Hindheli, Jens Hansen	491.	— Niels Peder	373.
Hjuler, Carl Ludvig Jensen	469.	— Søren	373.
— Peter Sophus Jensen	469.	Jeppefen, Severin Jeppe Søren	119.
Holm, Andreas Hansen	151.	Jesperfen, Niels Peter	226.
— Lucas Ritsian	310.	Johansen, Christian	373.
Horton, Joseph Dinzy	318.		

	Pag.		Pag.
Johansen, Hans	522.	Rjungberg, Niels August	45.
— Niels	421.	Rundquist, Lars Johan	357.
Johansen, Peter Christian	453.	Madsbatter, Karen Marie	511.
Jonassen, Svend Christian	14.	Madsen, Ane Kirstine	244.
Julius eller Juliusen, Carl	434.	— Anton Christian	525.
Jørgensen, Hans Jørgen	413.	— Hans Christian	254.
— Niels	465.	— Jørgen	373.
Kaarsgaard, Caroline Victoria	424.	— Peder	66.
Kiefer, Johan Carl Christian		Mathiasen, Karen Marie	360.
Frederik	453.	— Peder Pedersen	426.
Kjær, Axel Vilhelm	18, 575.	Mathiesen, Niels	22.
Kjærgaard eller Kjærsgaard, Peder		Meyer, Carl Julius Isak	590.
Hansen	295.	— Carl Nicolai	53.
Klein, Ernst Vilhelm	453.	— Viggo Julius	590.
Knudsen, Jens	373.	Mikkelsen, Rasmus	228, 261.
Kunze, August Friederich	453.	Molten, Marquard	471.
Køhl, Reinholdt Alexis	79.	Mortensen, Peder	373.
Lamp, Christian Frederik	453.	Mulvad, Emilie Caroline	316.
Larsen, Anders Peder	49.	Møller, Christian Oscar	271.
— Anders Peter	28.	Mørch, Baldemar Nicolai	493.
— Ane Sophie	350.	Nielsen, Anthon Severin	169.
— Carl Christian Lauritz	53.	— Dorteia Elisabeth	260.
— Christen	82.	— Frederik Theodor	100.
— Christen	627.	— Hans	340.
— Christen Peder	14.	— Hans	373.
— Elisabeth	536.	— Hans	572.
— Hans	373.	— Hansine Christine Sidfine	
— Jens	183.	eller Cecilie	408.
— Jens	373.	— Jens	373.
— Jens	636.	— Jens	503.
— Jørgen	373.	— Jens Peter	525.
— Karen Kirstine	19.	— Karen Marie	71.
— Lars	421.	— Kirsten	410.
— Lars Alfred Christoffer	119.	— Lars	202.
— Niels	189.	— Mads Christian	525.
— Niels	373.	— Niels Christian	598.
— Niels Peder	627.	— Niels Peder	49.
— Peder	373.	— Ole	212.
— Søren	453.	— Peder	193.
Lassen, Caroline Marie	435.	— Peder	219.
Laursen, Christen Peder	14.	— Peder Christian	624.
Lindberg, Jøns Jønsen	453.	— Peder Christian	626.
Lindh, Adolph Peter	4.		

	Pag.		Pag.
Nielsen, Poul	355.	Poulsen, Johan Carl Thorvald	
Nilsen, Carl	266.	Grønbech	453.
— Elisabeth	536.	Rasmussen, Anders	419.
Nlesen, Andreas	180.	— Anna Marie Elisabeth	270.
— Ole	63.	— Hans	373.
— Søren	71.	— Hans	403.
Nlsen, Carl Christian	345.	— Jens Martinus	364.
— Carl Jens	507.	— Jens Peter	111.
— Cathrine	78.	— Mogens	449.
— Hans Christian	373.	— Ole	373.
— Jens Peter	84.	— Palle	111.
— Morten Wilhelm	74.	— Rasmus Christian	119.
Nlson, Mårten	74.	Revl, Poul Nielsen	355.
Njedersdatter, Ane Cathrine	443.	Røgen, Caroline	507.
— Kirsten	57.	Rønne, Edvard Herman Christian	100.
— Kirsten	410.	Røselser, Johan Carl	373.
— Maren	459.	Saabye, Hans Emilius Georg	93.
Njedersen, Anders	129.	Sabro, Henning Ulrich Nielsen	5.
— Ane Cathrine	443.	Salomon, Anders eller Andreas Leo	11.
— Ane Kirstine	471.	Sand, Niels Christian eller Chri-	
— Bendt	235.	stiansen	321.
— Christian	551.	Schleiss, Carl Friederich Jacob	119.
— Jens	111.	Schneider, Hulda Cordalia Henriette	293.
— Jens Peder	373.	Schultz, Ane Marie Christine	517.
— Jens Peder	478.	Schjævinge, Anders Anderssen	197.
— Johanne	426.	Sommer, Mogens Abraham	592.
— Peder	518.	Sonne, Hans Christian Jensen	167.
Njehrsøn, Lars Abraham	70.	Steffensen eller Stephansen, Steffen	
— Nils	191.	Christian	525.
— Nils	273.	Stenheben, Erik Christian Chri-	
Njetersen, Anders	121.	stiansen	525.
— Ane	213.	Stub, Anders eller Andreas Lau-	
— Christian Frederik Nicolai	325.	ritzen	213.
— Ernst Peter	317.	Stuhr, Adolph Frederik	373.
— Heinrich Adam	453.	Svaneberg, Johan Christoffer	313.
— Jacobine Marie	574.	Svedtjær, Mads Christian Nielsen	525.
— Jens	453.	Svendsen, Jacob Peter	100.
— Kirstine Jensine	475.	Svensson, Eleonora Marie	493.
— Lars Abraham	70.	— Mathias eller Mathis	24.
Njetterson, Niels	273.	Sørensdatter, Karen Kirstine	140.
Njenge, Forpagter	436.	Sørensen, Anders	373.
Njoulsen, Jens Peder	349.	— Christen	364.

	Pag.		Pag.
Sørensen, Jens.....	14.	Thygesen, Jens.....	373.
— Jeppe Peder.....	136.	Thøsing, Jens Nielsen.....	276.
— Sorgen.....	217.	Tofft, Niels Christian Thorvald	40.
— Karen Kirstine.....	140.	Tornøe, Karen Marie.....	187.
— Niels.....	147.	Touger, Richard Louis Emil...	453.
— Niels Christian.....	445.	Tulcea, Johan Christian.....	596.
Thomsen, Christian.....	373.		
— Niels Peter.....	525.	Wendler, Peder Christian.....	68.
— Thomas.....	453.	Wiesel, Sazo Wilhelm August	314.
Thorsten, Lauritz Andreas Peter	74.	Wiehr, Johan Christian.....	594.
Thorup, August.....	10.	Willumsen, Christen.....	111.

F o r t e g n e l s e

over de i Sagregistret benyttede Rubrikker.

Actionsordre.	Løssagtighed.
Afvikning.	Løsgænger.
Angivelse (falst).	Medicinalvæsen.
Appel.	Meened og dermed beslagtede Forbryd-
Arv.	delfer.
Assurancesvig.	Næringsbrug.
Auction.	Nødbørge.
Barnefaber (falst Udlæggelse af).	Omkostninger, Salairer m. m.
Barnefødsel i Dølgemaal og Foster mord.	Paaseiling.
Bedrageri.	Pant.
Betleri.	Politi.
Bigami.	Politifager.
Blodfam.	Presens Brug.
Brandstiftelse.	Quakfalveri.
Bygningsevæsen.	Ran.
Caution.	Religionen (Forbrydelse med Hensyn til).
Concursbo.	Rettes Pleie.
Contract.	Rigsdagsmænd.
Cumulation.	Røveri og Trusler.
Domstolene.	Sag.
Drab.	Selbtægt.
Ed.	Servitut.
Eiendomsret.	Skatter og Afgifter.
Embedsmænd.	Skjøn.
Erstatning.	Stemplet Papir.
Fallit.	Straf.
Fallit (svigagtig).	Svæsen.
Falst.	Testament.
Fattigvæsen.	Tjende.
Forpagtning.	Tilregnelighed.
Fosterfordrivelse.	Tinglæsning.
Fragt.	Tyende.
Fæste.	Tyveri.
Gjentagelse (af Forbrydelse).	Udeblivelsesdomme.
Gjæld.	Udlændinge.
Helligbrøde.	Uteerligt Forhold.
Hittegods (ulovlig Dmgang med).	Vandløb.
Hjemvissning.	Veie.
Hæleri.	Widne.
Hævd.	Wold.
Indiciebeviis.	Wolbtægt.
Indirecte Tyvs- og Hæerbeviis.	Wegtestab.
Kjøb og Salg.	Wefornærmelser.
Landvæsen.	Wbelæggelse af fremmed Eiendom.
Leie.	Wvirgheb.
Lottospil.	

Sagregister.

Actionsordre.

Pag.

Antaget, at Overdomstolene i et Tilfælde, hvor Tiltalte for en af ham begaaet Handling var actioneret „for Overtrædelse af Straffelovens § 245 og 22de jfr. 4de Capitel,“ men ved Underrettsdommen alene var anseet efter førstnævnte Lovbestemmelse, uden Hensyn til Indstævningen kunde afgjøre, om Tiltalte havde forbrudt sig mod Straffelovens 22de jfr. 4de Capitel 169.

Afviisning.

En Sag afviist fra Høiesteret paa Grund af manglende summa appellabilis, forsaavidt den angik ulovlig Brændeviinsudstjæknung 129.

En Sag afviist fra Høiesteret paa Grund af manglende summa appellabilis, forsaavidt den angik en Sigtelse for ulovligt Ratteskæde 465.

En af en gift Kone uden hendes Mand's Medvirkning anlagt Sag afviist ex officio med Bemærkning, at selv om hun kunde betragtes som forladt Hustru, vilde dette dog være uden Indflydelse paa Spørgsmaalets Afgjørelse 243.

Antaget, at en sindsygh Person ikke paa egen Haand kunde optræde som Part i Retsjager og en af ham udtagen Høiesteretsstævning derfor afviist 568.

Angivelse (falsk).

En Tiltalt, der under et mod ham indledet criminelst Forhør næst at benægte at være skyldig i den ham paasigtede Gjerning havde, for lettere at skjule denne, urigtigen angivet, at den, mod hvem den var udøvet, havde villet formaae ham til at begaae Forbrydelsen, dømt efter Straffelovens § 225, uden at § 146, som af Overretten tillige var anvendt, fandtes at burde citeres. — Hans Hustru, der under Forhøret, tildeels af Frygt for ham, havde bekræftet den urigtige Angivelse, dømt efter § 146 cfr. § 225, sammenholdte med § 56 71.

	Pag.
Et Fattiglem anseet efter Straffelovens § 226 tildeels sammenholdt med § 225 for de af ham til Amtmanden og Birkedommeren indgivne Klager over Fattigbestyrelsen	355.
En Tiltalt, der falstelig havde angivet en Anden som skyldig i ulovlig Omgang med Gittegods og i Overensstemmelse hermed aflagt urigtig Forklaring i Retten, dømt efter Straffelovens § 225, uden at § 146 tillige citeredes	151.

Appel.

Antaget, at offentlige Politisager fra bornholmse Kjøbstadsjurisdictioner blive at indanke umiddelbart for Høiesteret	118.
I et Tilfælde, hvor en Tiltalt var bleven inddømt i en Straffeanstalt under et urigtigt Ravn, som han havde tilegnet sig, Straffen paant fastsat med Bemærkning, at den største Deel deraf allerede var affonet i Henhold til den indankede Dom	388.
En Justits sag appelleret til Høiesteret af Domsældte i den civile Processes Former	533.
I et Tilfælde, hvor en Underrettsdom var indanket for Overretten til Stadsfæstelse og af Modparten til Forandring, og hvor disse Appellager vare paakjendte hver for sig, Sagerne hjemviste til Overretten, for at sidstnævnte Sag kunde blive inddraget som Contrasag under den førstnævnte	562.

Arv.

Spørgsmaal om et Arveaafald eller en dispositiv Arvepagt forelaae. Et af en Mand, hvis Fallitbo umiddelbart forud var sluttet ved Re- paration, udsædt Arveaafald opretholdt som gyldigt med Bemærkning, at L. 5—14—46 2det Led ikke omfatter Arveaafald	220.
Antaget, at Skifteretten ved at lade myndige Arvinger overtage et Dødsbo uden dens Mellemkomst ikke anerkjender deres Berettigelse hertil paa en saadan Maade, at Retskriveren skulde være fritagen for ved deres Dispositioner over Boets faste Eiendomme at fordrø deres Afkomst yderligere legitimeret. En i Henhold hertil ved Tinglæsningen af en Panteobligation givne Retsanmærkning opretholdt som gyldig . . .	557.
See isøvrigt under Testament.	

Udsurancefug.

En Tiltalt, der havde forskiftet sine Eiendele laugt over deres Værdi og efter en ham overgaaet Ildbrand gjort Skridt for at faae det tegnede Beløb udbetalt, anseet efter Straffelovens § 259	231.
--	------

Auction.

Antaget, at en Sagfører, der havde foranstaltet Tvangsauktion over en fast Eiendom, men uden at Auctions salg skete, idet Debitor betalte Fordringen før den sidste Auction, ikke kunde være berettiget til det i Auctionsconditionerne bestemte Salair, 1 Procent af Kjøbesummen, men alene til Salair efter Omfanget af sit Arbeide	200.
---	------

Barnefader (falst Udlæggelse af).

Straffelovens § 179 anvendt 449.

Barnefødsel i Dølgemaal og Fostermord.

Straffelovens § 194 anvendt 109.

Første Led af 381. Straffelovs § 193 (Ivarende til L. 10. Febr. 1866 § 192)
anvendt 178.

Bedrageri.

- En Kjøbmand, der sigtedes for Bedrageri, tilbeels mod sin Compagnon, frifunden, da bedrageriff Hensigt ikke var godtgjort 28.
- En Tiltalt ikke anseet for at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold ved at udgive sig for klog Mand og give Raad i Sygdomstilfælde 302. Antaget, at et Fattiglem ikke havde gjort sig skyldig i Bedrageri ved at forbruge nogle af ham fortjente Penge uden efter Løfte at afgive nogen Deel af dem til Fattigvæsenet 355.
- Et Landpostbud, der sigtedes for at have tilvendt sig et ham til Besørgelse betroet Pengebr. v frifunden, da det navnlig ikke var beviist, at Brevet var kommet ham i Hænde 601.
- Straffelovens § 251 anvendt paa to Tiltalte, der ved her i Landet at drive ujunderede Lotteriforeretninger havde bedraget deres i Udlandet bosatte Spillere 36.
- Straffelovens § 251 anvendt paa en Tiltalt, der havde gjort Gjælb uden Hensigt til at betale den 166.
- En Tiltalt anseet efter Straffelovens § 251 for at have stiftet Laan i den Hensigt ikke at tilbagebetale samme 270.
- En Tiltalt, som havde kjøbt en Gjenstand paa Credit uden Hensigt til at betale den, anseet efter Straffelovens § 251. 587.
- Straffelovens § 251 cfr. § 54 anvendt paa to Tiltalte, der vare komne i Besiddelse af en en afsød Person tilkommende Anviisning paa Statskassen og havde hævet dennes Beløb efter at have ladet Anviisningen paategne en Leveattest for den Udsøde 187.
- En Tiltalt, der uden Bemyndigelse af sin Principal havde modtaget Varer tilbage fra en Kunde, som ikke ønskede at beholde dem, og derefter solgt dem til egen Fordeel, herfor anseet efter Straffelovens § 251 271.
- En Tiltalt, der alene var bemyndiget til at modtage Bestilling paa Varer, men havde indfaseret Betalingen, idet han udgav sig for Sælgerens Compagnon eller Befuldmægtigede, anseet efter Straffelovens § 251 271.
- En Tiltalt, som i en Handlendes Butik under det falste Foregivende, at han havde dennes Tilladelse, havde ladet sig udløbere Varer paa Credit og contante Penge, anseet efter Straffelovens § 251 587.
- Analogien af Straffelovens § 252 anvendt paa en Tiltalt, der efter at være kommet til Kundskab om, at der var faldet Gevinst paa en

Pag.

- Lotterisæddel, han eiede sammen med en Anden, ved falske Foregivender havde søgt at bevæge denne til at opgive sin Ret til Sælden, og derefter under et Søgmaal urigtigt havde anbragt, at Interessentskabet om Sælden kun gjaldt Lotteriets første Trækning 479.
- To Tiltalte, der havde hjulpet en Trebie med at forstikke Effecter, uden at vide, at han havde erklæret sig fallit, men idet de seilagtig formeente, at Effecterne vare ublagte ved Execution, ansete efter Straffelovens § 253 cfr. §§ 46 og 47 111.
- En Tiltalt, der uberettiget til eget Brug havde anvendt betroede Penge, herfor anset efter Straffelovens § 253, medens Overretten havde citeret § 254 572.
- En Tiltalt, der, efter at have indkasseret et Beløb for en Anden, havde opgivet det modtagne Beløb for lavt og beholdt Resten, anset efter Straffelovens § 253, idet han ikke fandtes at kunne undgaae Strafansvar ved at have erstattet det Besøgne 587.
- Straffelovens § 253 anvendt paa en Tiltalt, der havde tilfegnet sig Gjenstande, som hun tildeels ved urigtige Foregivender havde faaet i Besiddelse under Form af Laan eller paa lignende Maade 293.
- Straffelovens § 253 endvidere anvendt 36, 68, 129, 147, 166, 197, 596, 624 Straf anvendt efter Straffelovens § 253 cfr. § 55 217.
- En Tiltalt, der til eget Brug uberettiget havde anvendt Penge, som han havde indkasseret for sin Principal, i Medfør af Straffelovens § 254 ikke anset med Straf herfor 273.
- En Tiltalt anset efter Straffelovens § 255 210.
- Straffelovens § 256 cfr. 253 anvendt paa en Tiltalt, der havde afhændet en Deel af en ham af en afdød Person til Brug overladt Eiendom, uagtet han indfaae, at han derved forurettede den Afdødes Arvinger, stolende paa, at Arvingerne vilde finde sig i Afhændelsen, naar den engang var skeet, og ikke paatale Sagen 413.
- En Tiltalt, der havde paataget sig at ordne et Anliggende for nogle Huusmænd uden at vide Bessed med saadanne Sagers Behandling, ikke antaget herved at have gjort sig skyldig i Bedrageri, hvorimod han dømtes efter Straffelovens § 257, forsaavidt han af Huusmændene havde ladet sig udbetale Penge til en Kjøbenhavnstreise, under hvilken han Intet foretog til Sagens Fremme, medens han falskelig gav det Udseende heraf 5.
- En Tiltalt, der for Stifteretten i sin Faders Dødsbo havde lagt Dølgemaal paa, at nogle Bærdipapirer, som udgjorde Tiltaltets Søsters Arveløb, af Faderen vare overgivne ham til Eiendom efter Faderens Død, saaledes at Søsteren skulde nyde Renten for Livstid, anset efter Straffelovens § 257, idet Tiltalte antoges at have havt til Hensigt at tilsvare Søsteren et saadant aarligt Beløb, der omtrent svarede til Renterne af hendes Arveløb 121.

- Straffelovens § 257 anvendt paa to Tiltalte, der havde søgt et af dem tilberedt kunstigt Gjødningsstof i Genhold til en trykt Priiscourant, i hvilken det urigtigen var foregivet, at Productet var analyseret af 2 Chemikere, og under Garanti for, at det indeholdt visse ved denne Analyse konstaterede Værdistoffer, hvorved de forledeede endeel Landbrugere til at kjøbe Productet, uagtet de Tiltalte ikke vidste, hvoribid det indeholdt de angivne Værdistoffer 171.
- En Tiltalt, der under en Retsdag, hvorunder han søgtes til at vedstaae en af ham mundtlig indgaaet Magestiftecontract, havde fragaet sin Underfrift paa en i Anledning af Magestiftets Indgaaelse udfærdiget Liste over de med Eiendommene eventuelt følgende Besætninger m. v. herfor anset efter Straffelovens § 257 226.
- En Tiltalt, der hos Forskjellige havde søgt og erholdt Pengebidrag under det urigtige Foregivende, at Pengene skulde anvendes til Udgivelsen og Udbredelsen af billige Bøger til Fordeel for Almue- og Gaandværkskolerne, medens han i Virkeligheden kun tilsigtede at staffe sig Penge til sit eget personlige Brug, anset efter Straffelovens § 257 246.
- Straffelovens § 257 anvendt paa en Tiltalt, der havde bevæget en Anden til at cabere for et Beløb, som Tiltalte foregav at have laant for at etablere sig, medens han i Virkeligheden var bleven Beløbet skyldig ved et begaaet Bedrageri 271.
- En Tiltalt, som efter fra en Medtjener at have tilbyttet sig en Vest, havde forladt Tjenesten og medtaget Vesten, idet det var hans Hensigt ikke fra sin Side at opfylde Byttehandelen, herfor anset efter Strl. § 257 . . 388.
- En Tiltalt for uberettiget til egen Fordeel at have pantfat Varer, der vare hende saaledes betroede til Forhandling, at hun hver Aften skulde aflægge Eieren Regnskab, anset efter Straffelovens § 257 574.
- Betleri.**
- En Tiltalt dømt for Betleri, tildeels begaaet i 1867 og 1869 471.
- Straf for Betleri fremdeles idømt 10, 12, 18, 19, 68, 295, 316, 321, 538, 575, 590, 626.
- Bigami.**
- Straf idømt for Forsøg paa Bigami 147.
- Blodskam.**
- En Tiltalt dømt for forsøgt Blodskam med sin Datter 93.
- En Tiltalt anset efter Straffelovens § 162 og § 174 sammenholdte med § 46 for et Forsøg paa at forføre sin 13-aarige Stedbatter til Utugt 357.
- Brandstiftelse.**
- En Ildspaaættelse, hvorved der i en Loftskjæl i omtrent et Quarters Omfang var brændt et Hul af en Fingers Tykkelse i Genhold til Straffelovens § 283 anset som fuldbyrdet 278.
- Straffelovens § 190 cfr. § 46 og § 280 anvendt i et Tilfælde, hvor en

- Vog
- Tilstalt efter Aftale med 2 Medtilstalte havde sat Ild paa et Fattighuus for at indebrænde en der boende, sengeliggende Person, efterat de Medtilstalte havde forladt deres Bolig i Fattighuset, for at han kunde udføre Pflaen. § 54 citeret for de Medtilstaltes Vedkommende. 278.
- Straffelovens § 280 anvendt paa en Thy, der havde afbrændt en Gaard for at skjule nogle af ham sammesteds begaaede Thyverier 284.
- Straf idømt efter Straffelovens § 281 28, 511.
- Straf idømt efter denne § sammenholdt med §§ 51 og 48 511.
- En Tilstalt, der havde vasket Kreaturer med Steenolie ved Iys og derved foranlebiget Ildsvaade, ikke antaget at have gjort sig skyldig i Uagtsomhed 249.
- En Tilstalt, der ved Nattetid havde begivet sig op paa et straatakket Loft med en Steenolie lampe uden Glas og derved foranlebiget Ildsvaade, anset efter Straffelovens § 284 231.
- En Tilstalt, der havde forarsaget en betydelig Ildsvaade ved, idet han forlod et Bødkerværksted, at tænde en Cigar ved Hjælp af en Tændstik, som han derpaa, uden at slukke samme og uden nærmere at see efter, hvor den faldt, kastede fra sig paa Gulvet, hvor der laa en Mængde Spaaner, herfor anset efter Straffelovens § 284 311.

Bygningsvæsen.

- En Mølleleier, der tilstales for at have overtraadt Bestemmelsen i Bygningsloven af 30te December 1858 § 30 om Anbringelse af forsvarligt Hegn om Bingeslaget, frifunden, idet Bestemmelsen ansaaes fyldestgjort ved et omkring Møllen anbragt fast hvide Hegn, medens det af vedkommende Politimester givne Paalæg om Forandring af et indre flytteligt Hegn ikke antoges at have Gjæmmel i Loven. 118.
- En Tilstalt, hvis Bygning, skjønt beliggende i et District, hvorpaa Bygningsloven for Kjøbstæderne var gjort anvendelig, ikke var bleven forsynet med Tage af uantændeligt Materiale, i Medfør af bemeldte Lov anset med Mislæt og tilpligtet at afhjælpe Mangelen 551.
- Antaget, at Anbringelsen af et indmuret Glas og et Lufthul i en Muur ud imod en Naboeiendom var hjemlet ved Bygningslov 21de Novbr. 1871 § 68 570.

Caution.

- En Cautionist tilpligtet at indfri en Gjæld, for hvilken der af den da i Slesvig boende Debitor var givet Underpant i en fast Eiendom og derhos i Debtors samtlige Eiendele, idet det ikke antoges beviist, at Creditor havde givet Debitor nogen saadan Genstand med Gjældens Betaling, at han derved skulde have frasældet sin Ret mod Cautionisten, eller samtykket i en af Debitor foretagen Afhændelse af Eiendommens Besætning og Inventarium, hvorved Panteretten ifølge slesvigsk Ret strax var ophørt for disse Gjenstandes Vedkommende. Navnlig antaget, at Creditors Deeltagelse i en i Debtors Fallitbo truffen Over-

renskomst om ikke at søge Afhændelsen omstødt, ikke kunde sættes lige med et Samthkke, og at det lige saa lidt kunde medføre Cautionistens Frisindelse, at Creditor, efterat Debitor var flyttet til Kongeriget, ikke havde gjort Skridt for at konservere Panteretten i hans øvrige Løsøre, idet Bestemmelsen om fornyet Pænsning i Tilfælde af Debtors Flytning ikke fandtes anvendelig med Hensyn til en Panteret af den angivne Bestaffenhed. 485.

Concursbo.

En Udlagsforretning, foretagen efter et i de sidste 8 Uger før Debtors Concurs indgaaet Forlig opretholdt, idet Creditor antoges at have været uvidende om Debtors Insolventis, da Forliget afsluttedes . . . 351.

Contract.

I et Tilfælde, hvor Sælgeren af en Eiendom alene eiede Bygningerne, men havde Leieret til Grunden, og Kjøberen paastod at have formeent ogsaa at have kjøbt Grunden, Retshandelen opretholdt som gylbig, da den paastaede Bildfarelse ialfald maatte tilregnes Kjøberen selv. . . 88.

En Forespørgsel fra Kjøberen af en Eiendom til Pantecreditor, hvis Capital var uopstigelig fra Eier til Eier, om denne vilde modtage hans Panteobligation, efter Omstændighederne, da den besvaredes benægtende, tillagt samme Virkning som lovligt Tilbud af en Panteobligation. . . 154.

En Mand, der søgtes til Betaling af nogle af ham bestilte Varer, men paastod sig frifunden, idet han nægte, at Bestillingen var stekt for egen Regning, dømt til at betale Beløbet, idet Beviisbyrden for, at Varerne vare bestilte for en Andens Regning, maatte paahvile Sagsøgte 241.

En Commissionair, hvem Eieren af en fast Eiendom ved et skriftligt Beviis havde tilfagt et vist Salair, saafremt han anviste en Kjøber til Eiendommen, med hvem der stete Handel, og som havde opfyldt denne Betingelse ca. 2½ Aar efter Beviisets Udstedelse, ikke anseet berettiget til at fordrø det deri lovede usædvanlig store Salair, da Beviiset efter den hengaaede Tid og de forandrede Forhold ikke længere fandtes at være bindende 396.

Cumulation.

Antaget, at de tidligere Forpagtere af Østersfiskeriet i forskjellige Afdelinger af Kiimfjorden, der ifølge deres Contracter gjorde Krav paa Halvdelen af det Beløb, hvormed Forpagtningsafgiften i den næste Forpagtningstid som Følge af væsentlige af dem foretagne Forbedringer oversleg de af dem svarede Forpagtningsafgifter, maatte være berettigede til under Tøt at faae Skøn optaget til Oplysning om Berettigelsen af dette Krav, eftersom Statskassen ved efter Udløbet af deres Forpagtningstid at bortforpagte Fiskeriet som en Hællehed havde givet dem Anledning til at indgaae et Fællesskab med Hensyn til de dem tilkommende Erstatninger 98.

Domstolene.

En Sag, hvorunder det kgl norske Regjeringsdepartement for Kirke- og Underviisningsvæsenet søgte Directionen for den Hjelmsfjerruste-Rosencroneſke Stiftelse til at høre norske Underſaatter i Almindelighed kjendte berettigede til at nyde godt af nogle under Stiftelsen hørende Neevner, og som af Hof- og Stadsretten var afviist ex officio, da der formeentlig ikke forelaa nogen til Paakjendelse ved Domstolene egnet Retstrætte, af Høiestret hjemviist til Paakjendelse i Realiteten, da Spørgsmaalet var, om Directionen havde været berettiget til at forandre Stiftelsens Fundats og om den ved sine Beslutninger i de enkelte Tilfælde havde at tage Hensyn til den oprindelige eller til den forandrede Fundats 27.

En Sag, hvorunder Administrationen for Ringsted Klosters Fideicommiss paastod sig kjendt berettiget til at afhænde Fideicommissets Bøndergods uden at afstaae nogen Deel af de eventuelle Salgsummer til Kjøbenhavns Magistrat paa St. Hans Hospitals Vegne, og som af Hof- og Stadsretten var afviist ex officio, fordi den ikke angik et allerede indtruffet Tilfælde, af Høiestret hjemviist til Paakjendelse i Realiteten, da Administrationen ved en ministeriel Resolution var hindret i at udøve den samme tilkommende Ret til Bøndergodsets Afhændelse, saalænge Spørgsmaalet om St. Hans Hospitals Ret til 1/3 af Salgsummerne ikke var afgjort 46.

Hvor Retten til Benyttelse af et Vandløb støttes paa særlig Adkomst, hører Sagen under de ordinaire Domstoles, ikke under Landbesenscommissionsernes Competence, selv om Afgjørelsen maa berøe paa en Underfølgelse af de naturlige Terrainforhold 617.

Antaget, at Domstolene i et Tilfælde, hvor der forelaa en af et Amtsraad tagen Beslutning om Approbation paa et Afregningsforslag, i Medfør af Grundloven vare competente til at paakjende Spørgsmaalet om Gylbigheden af denne Beslutning, og Sagen, der ved Overrettens Dom var afviist fra Underretten, derfor hjemviist til af Overretten at paakjendes i Realiteten 495.

Drab.

En Tiltalt, der havde tilføiet en Anden en Legemsbestadigelse, hvorved dennes Død bevirkedes, strifunden som den, der havde handlet i Rødværge, medens han af Overretten var dømt for Overkrædelse af Rødværgeretens Grændser 236.

Antaget, at en Tiltalt, der havde saaret en Pige med et Geværstuds og saavel før som efter havde omgaaedes med Tanken om at dræbe hende, ikke kunde strafes i selve Gjerningsøieblikket at have havt dette til Hensigt og hans Forhold derfor alene henført under Straffelovens § 203 204.

En Tiltalt, der, efter i Brede at have bibragt en Anden en betydelig

- Læson, for at undgaae Angivelse besluttede at dræbe ham og at bemægtige sig hans Klæder og strax iværksatte dette Forsæt, anseet efter Straffelovens §§ 186 og 243 202.
- En Krybskytte, der i en Afstand af ca. 300 Alen havde affyret et Hagelstue efter en forfølgende Skobbetjent uden at ramme ham, dømt efter Straffelovens § 188 cfr. § 46 i Genhold til sin Forklaring om, at han ikke tilsigtede at dræbe Skobbetjenten, men indsaae, at Skuddet kunde medføre farlige Følger for denne, ja endog Døden, og ikke desto mindre skød paa ham for at standse ham 627.
- En Tiltalt, der under en Brydning med to andre Personer med en Kniv havde tilføiet den ene af disse Saar, der medførte Døden, dømt efter Straffelovens § 189, uden at Bestemmelserne om Rødbærge — som Overretten havde antaget — fandtes at kunne komme til Anvendelse 136.
- En Tiltalt, der i Haderslev havde loffet et Fruentimmer bort fra hendes Bopæl og dræbt hende for at bemægtige sig de paa Bopælen værende Penge, hvilken Hensigt han derefter iværksatte, dømt for Mord i Forbindelse med Tyveri 147.
- Straffelovens § 190 cfr. § 46 og § 280 anvendt i et Tilfælde, hvor en Tiltalt efter Afstale med 2 Medtiltalte havde sat Ild paa et Fattighuus for at indebrænde en derboende, sengeliggende Person, efter at de Medtiltalte havde forladt deres Bolig i Fattighuset, for at han kunde udføre Planen. § 54 citeret for de Medtiltaltes Vedkommende 278.
- En bestindigt Tiltalt anseet efter Frd. 4de October 1833 § 10 1ste Membrum 60, 366.
- En bestindigt Tiltalt, der var actioneret for Meddeelagtighed i Drab eller ialfald for voldeligt Overfald, frifunden henholdsvis for Actors og Justitiens Tiltale 366.
- Ed.**
- I en Sag, hvorunder et Firma søgtes til at udløvere en det til Reparation leveret Symaffine og nægtede Udløveren under Paabe- raabelse af, at den var Firmaets Eiendom, Spørgsmaalet om Iden- titeten af den Maskine, hvorom Bevissføvelsen i Sagen havde dreiet sig, med den til Reparation modtagne gjort afhængigt af Sagjøgerens Ed 543.
- Eiendomsret.** (E. under Hævd.)
- Embedsmænd.**
- Antaget, at Statskassen kun har Fortrinsret og Underpanteret hos en constitueret Syskemand paa Island for betroede Oppebørfler, saafremt saadan Ret udtrykkelig er betinget i Constitutionen, og at Retten kun kan gjælde ligeoverfor Panthabere i en fast Eiendom, forsaavidt Con- stitutionen derhos er tinglæst ved Eiendommens Værneting 305.
- Antaget, at en afstediget Embedsmænd ikke er pligtig at svare Rangskat af den af ham efter Afstedigelsen bevarede Embedsrang 358.

Erstatning.

- I et Tilfælde, hvor en Tiltalt havde frafjaalet en Anden en Portemonnaie, som denne havde fundet og agtede at aflevere til Politiet, antaget, at der ikke under Justitsagen kunde tilkjenendes Politiet paa Tierens Vegne Erstatning hos Tiltalte, allerede fordi ingen Paastand herom var nedlag: 55.
- I et Tilfælde, hvor et erlagt Afgiftsbeløb var blevet tilbagebetalt Yderne i Henhold til en Høiesteretsdom, der erklærede den af Administrationen fulgte Fortolkning af vedkommende Skattelov for urigtig, antaget, at Renter af de refunderede Beløb ikke kunde fordres, og at en Sagsfører, gennem hvem Tilbagebetalingen havde fundet Sted, havde repræsenteret Yderne, saa at disse ikke kunde fordrø det ham betalte Salair refunderet. Erstatning ikke tilkendt, fordi et Skibs Udflavering var nægtet paa Grund af Vægning ved at betale den fordrøede Afgift, idet Retsspørgsmaalet paa den Tid endnu ikke var endelig afgjort, og da Skibets Tilbagebeholdelse kunde have været forhindret ved Afgiftens Indbetaling under Reservation eller dens Deposition 482.
- Erstatning under en Justitsag ikke tilkendt Personer, til hvilke Tiltalte havde afhændet nogle af ham ved Bedrageri erhvervede Koster. 596.
- En Grundeier, der havde overskredet Grændserne for den ham contractmæssig tilkommende Ret til at tage Mergel paa en Andens Grund ved at anlægge en ny Mergelgrav i dennes dyrkede Jord, dømt til at erstatte den herved bevirkede Skade 631.
- Erstatning af 1000 Kr. for Lidelser etc. tilkendt en Politibetjent, hvem der ved Vold var tilføjet en ulægelig Skade i Armen 636.

Fallit.

- Et Firma, der af en Debitor kort før dennes Concurss havde modtaget Varer i Haandpant for en tidligere tilfjet Gjæld og inden Concurssen havde realiseret Pantet efter loblig Omgang ved Auction, ikke anseet pligtigt til at betale Auctionsprovenuet tilbage til Concurssboet, da Concursslovens § 21 ikke er anvendelig, naar Pantet er realiseret før Concurssen, da en Omgaaelse af Lovens § 20 om Betaling ved usædvanlige Betalingsmidler ikke antoges at have fundet Sted, og da det ikke var beviist, at Firmaet havde maattet forudsee Falliten som nærførestaaende 441.
- Spørgsmaal om et Arveaafald eller en dispositiv Arvepagt forelaae. Et af en Mand, hvis Fallitbo umiddelbart forud var sluttet ved Repartition, udstedt Arveaafald opretholdt som gylbigt med Bemærkning, at L. 5—14—46 2det Led ikke omfatter Arveaafald 220.

Fallit (svigagtig).

- En Tiltalt, der kort før sin Fallit havde givet en Creditor Pant for en tidligere tilfjet Gjæld, anseet efter § 261, idet hans Forklaring om paa den anførte Tid ikke at have anseet sin Fallit for uundgaaelig

efter Omstændighederne ikke toges i Betragtning. Tiltalte endvidere anseet efter Straffelovens § 262 2det Stykke jfr. Concurslovens § 148 for grove Uordener i Førelsen af sine Handelsbøger blandt Andet af sin Statusbog.	399.
Straffelovens §§ 260 og 261 anvendte	111.

Falst.

En Tiltalt, der sigtedes for at have gjort sig skyldig i Falst ved at give en ham meddeelt Fuldmagt en Tilføining om det ham tilkommende Vederlags Størrelse, frifunden, da hans Forklaring om, at han trøede at have Vedkommendes Samtykke dertil, ikke kunde forstaaes.	5.
En Tiltalt, der uberettiget havde underskrevet sit eget Navn per procura for en Anden, ikke antaget herved at have gjort sig skyldig i Falst	271.
To Tiltalte, af hvilke den ene havde underskrevet sit eget Navn og efter Bemyndigelse fra Medtaltste tillige dennes Navn til Bitterlighed paa en Caution, uden at Nogen af dem vidste, om den paa samme anførte Underskrift var agte, ikke ansete med Straf for dette Forhold 403.	
To tiltalte Fruentimmer, af hvilke den Ene paa Opforbring af den Anden havde tilladt denne at skrive sin Mand's Navn under en Forloverattest, uagtet hun ikke havde nogen udtrykkelig Bemyndigelse dertil, hvilket var Medtaltste bekjendt, ikke antagne herved at have gjort sig skyldige i Falst, idet de Begge gif ud fra at handle med Mandens formodede Samtykke	507.
En Tiltalt, der som Handelsreisende for en Kjøbmand havde tilstillet denne et Regnskab, hvori en af ham i Malmø erlagt Told falskelig var opført med et for stort Beløb og derpaa som Legitimation for denne Post havde leveret Kjøbmanden den i Malmø udfærdigede og af vedkommende Embedsmand underskrevne Toldkvittering, hvis Tal han havde forandret, saa at den kunde stemme med det i Regnskabet opførte Beløb, anseet efter Straffelovens § 274 1ste Led jfr. med § 268 for den saaledes begaaede Forfalskning.	537.
Straffelovens § 268 1ste Led anvendt med Hensyn til en falsk Cautionspaategning.	403.
Straffelovens § 270 anvendt paa en Tiltalt, der falskelig i sin Onkels Navn havde tilskrevet Forstanderen for et Handelsacademi et Brev, hvori Onkelsen til Opfyldelse af den af Forstanderen for Tiltaltets Optagelse paa Academiet som Gratist stillede Betingelse erklærer sig villig til at forstærke Tiltalte med Penge	29.
En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 270 for Forfalskning af sin Skudsmaalsbog.	147.
En privat Fuldmægtig hos en Mønstringsbestyrer, der havde forfalttet to af Sidstnævnte i en Søfartsbog gjorde Paategninger for at staffe Boghaveren Skipperbeviiis, herfor anseet efter Strfl.s § 274 cfr. § 270 257.	

	Pag.
Et falsk Document, som gik ud paa, at Udstederen vilde være Cautionist for et Laan af 40 Rd., af Høiesteret henført under Straffelovens § 270	322.
En Tiltalt anseet efter Strl. § 270 cfr. § 52 sidste Punctum for et forjæves Forsøg paa at forlede en Anden til at forfalste en Studsmaalsbog 388.	
Et tiltalt Fruentimmer, der i en Sogneraadsformands Navn havde tilskrevet en Mand et Brev, hvori det under Trusel af Mulct eller Rettergang paalægges ham at tage et i Pleie anbragt Barn hjem til sig, anseet efter Straffelovens § 270 cfr. § 271	505.

Fattigvæsen.

Antaget, at et Fattiglems Forbansknng af de det af Fattigvæsenet til Brug leverede Klædningsstykker ifølge de almindelige Bestemmelser i Placat 14de December 1810 §§ 21 og 22 jfr. Placat 19de December 1832 alene er Gjenstand for de deri nævnte Disciplinairstraffe, med mindre en særlig Lovbestemmelse hjemler en Undtagelse herfra, og en Sag, hvorunder den Tiltalte sigtedes dels for saadan Forbansknng, dels for Løsgængeri, afviist fra Politiretten, forsaavidt angik den Tiltalte paafigtede Forbansknng	411.
Et Fattiglem straffet for Forbansknng af Fattigvæsenets ham betroede Klædningsstykker	317, 345.

Forpagtning.

En Forpagtningsret anseet forbrudt ved Afvigelse fra de i Contracten fastsatte Regler for Jordens Drift	520.
---	------

Fosterfordrivelse.

En Tiltalt, som paa Begjæring af en frugtjommelig Kone havde givet denne Anvisning paa formeentlig fosterfordrivende Midler m. m., anseet som medskyldig i Forsøg paa Fosterfordrivelse, da det ved Odbuc-tionen af Konens Lig efter hendes kort efter paafulgte og sandsynligviis ved Hjælpsen af et af de anviste Midler bevirkede Død constateredes, at Midlerne ikke havde indvirket paa Fosteret	449.
En Tiltalt, der havde indtaget en Decoct af Tichorie og Safran for at fremkalde en Abort og efter sin Forklaring havde opnaaet denne sin Hensigt, alene anseet for Forsøg paa Fosterfordrivelse, da det ikke antoges beviist, at en Abort virkelig havde fundet Sted. En Medtiltalt anseet efter Straffelovens § 193 jfr. § 52	449.

Fragt.

Antaget, at en Befragter havde frafaldet Anke over et Skibs for sitbige Ankomst til det Sted, hvor Ladningen skulde indtages, idet han havde indladet denne, betalt Fragtforbud og modtaget Connossement, hvori Fragt efter Certepartiet stipuleredes, og først derefter forkyndt Skibsføeren en Protest, der under disse Omstændigheder betragtedes som for jeent fremsat	462.
--	------

Fæste.

En Godseier, der sigtedes for at have bortforpagtet Fæstegaarde paa 50 Aar efterat Ketten hertil var ophævet ved Lov af 9de Marts 1872 § 6, frisuuden, da Forpagtingerne maatte ansees endelig indgaaede, førend Loven traadte i Kraft, medens de skriftlige Cont.acter derom vare oprettede senere 500.

Gjentagelse (af Forbrydelser).

I et Tilfælde, hvor to Tiltalte ved den indankede Dom vare for Tyveri ansæet som for gjentaget Valeri, udtalt af Høiesteret, at deres Forhold tillige blev at tilregne dem som 3die Gang begaaet simpelt Tyveri . 213.

En Tiltalt, der, efter at en ham for 4de Gang begaaet Tyveri overgaaet Tyvsdom var indanket til Overretten, paantj havde gjort sig skyldig i Tyveri, af Høiesteret, for hvem begge Sager indankedes under Et, ansæet for 4de og 5te Gang begaaet Tyveri 284.

En Tiltalt, der ved at lægge Dølgemaal paa en ham overgaaet Tyvsdom havde foranket, at han derefter var dømt for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri, og som nu paantj havde gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, dømt for 3die Gang begaaet Tyveri, uden at der fandtes Hjemmel til paa Grund af den fætte Fordsølgelse af den første Dom at idømme ham Tillægsstraf efter § 64 514.

Gjæld.

I et Tilfælde, hvor Kjøberen af en fast Eiendom overfor Sælgeren havde forpligtet sig til at indfri en i Eiendommen indestaaende, fra Eier til Eier uopsigelig Pantegjæld og derefter havde transporteret sin Ret til en Trediemand, til hvem Skjøde udstedtes, imod at han overtog bemeldte Gjæld, Sidstnævntes Forespørgsel til Pantecreditor, om denne vilde modtage hans Panteobligation, efter Omstændighederne, da den besvarede henægtende, tillagt Virkning som et lovligt Tilbud, og første Kjøber derfor frisuuden under en mod ham af Pantecreditor efter Transport fra Sælgeren til Gjældens Indfrielse anlagt Sag, idet Pantecreditors Paastand om, at Gjælden, da Forespørgslen fandt Sted, var forfalden paa Grund af Pantets Forringelse, ikke kunde tages i Betragtning, eftersom Forringelsen hidrørte fra Sælgeren selv og saaledes ikke kunde gjøres gjældende under denne Sag, hvorunder Pantecreditor kun støttede sit Krav paa den ham af Sælgeren overdragne Ret 154.

Helligbrøde.

Antaget, at Frd. 26de Marts 1845 § 11 indeholder et Forbud mod Afholdelse paa Søn- og Helligdage ikke blot af communale Møder og andre, som dermed kunne sættes i Klasse, men af offentlige Forsamlings i Almindelighed, og at dette Forbud ikke er hævet ved Grundlovens § 88. Hovedbestyrelserne i et af Centralbestyrelsen for de frie Fagforeninger uden Politiets Tilladelse en Søndag Eftermiddag efter

- Nr. 4 afholdt offentligt Arbejdermøde paa Nørrefælled i Genhold
hertil ansete med Bøder 453.
- Hittegods** (ulovlig Omgang med).
- Straffelovens § 247 anvendt paa nogle Tilstalte, der havde tilegnet sig
Planter og andet Gods, som de fandt indbrevet paa Stranden eller
opffikede af Havet i Nærheden af Landet 129.
- Tilegnelse af en fra Havet opdrevet Planke, om hvilken der var steet
Anmeldelse til Politiet, men uden at den paa en udbortes kjendelig
Maade var taget i Besiddelse af det Offentlige, straffet efter Straffe-
lovens § 247 491.
- En Tilstalt, der havde tilegnet sig et Anker XI, som han fandt i en
Veigrøft og antog at være tabt af en Bogu, medens det i Vir-
keligheden var hensat der af en Skubst for at komme en Heimand
i hænde, herfor ansæet efter Straffelovens § 247 235.
- Et tilstalt Fruentimmer, der havde sat sig i Besiddelse af en Sæt, som
var hensat paa en Bei for at medtages af en forbigående Fragtmand,
dømt for ulovlig Omgang med Hittogods, idet hun efter det Sted,
hvor Sækken laa, havde Grund til at ansee den for tabt, medens
der derimod efter Omstændighederne ikke toges Hensyn til hendes
Foregivende om at have villet aflevere den til Sognefogden 435.
- Straf for ulovlig Omgang med Hittogods fremdeles idømt 24, 278, 293, 549.
- Straf idømt for eftersølgende Meddeeltighed i ulovlig Omgang med
Hittogods 129.
- En Tilstalt, der havde modtaget sjaalne Penge i Forvaring i den Tvo,
at det var Hittogods, som Finderen ikke vilde oplyse, ansæet efter Ana-
logien af Straffelovens § 247 cfr. § 55 301.

Hjemviisning.

- En Sag, hvorunder det kgl. norske Regjeringsdepartement for Kirke- og
Underviisningsvæsenet jøgte Directionen for den Hjelmsfjerne-Rosen-
crouesse Stiftelse til at høre norske Undersaatter i Almindelighed
kjendte Berettigede til at nyde godt af nogle under Stiftelsen hørende
Revenuer, og som af Hof- og Stadsretten var afviist ex officio, da
der formeentlig ikke forelaa nogen til Paakjendelse ved Domstolene
egnet Retsstrætte, af Høiesteret hjemviist til Paakjendelse i Realiteten,
da Spørgsmaalet var, om Directionen havde været berettiget til at
forandre Stiftelsens Fundats og om den ved sine Beslutninger i de
enkelte Tilfælde havde at tage Hensyn til den oprindelige eller til den
forandrede Fundats 27.
- En Sag, hvorunder Administrationen for Ringsted Klosters Fideicommis
paafod sig kjendt berettiget til at afhænde Fideicommisets Bøndergods
uden at afftaae nogen Deel af de eventuelle Salgsnummer til Kjøbenhavn
Magistrat paa St. Hans Hospitals Begne, og som af Hof- og
Stadsretten var afviist ex officio, fordi den ikke angik et allerede ind-

- truffet Tilfælde, af Høiesteret hjemviiist til Paakjendelse i Realiteten, da Administrationen ved en ministeriel Resolution var hindret i at udbøve den samme tilkommende Ret til Bøndergodsets Afshændelse, saalænge Spørgsmaalet om St. Hans Hospitals Ret til $\frac{1}{4}$ af Salgs-
summerne ikke var afgjort 46.
- En Sag angaaende Overtrædelse af Straffelovens § 182 hjemviiist til Tilveie-
bringelse af Oplysning om Tiltalte endnu var i Besiddelse af Nærings-
adkomst som Værtshuusholber 228.
- Antaget, at en Skrivelse, der af en ikke personlig eller ved Fuldmægtig
mødende Part var tilstillet vedkommende Dommer til Fremlæggelse
under en privat Politisag, burde være taget i Betragtning under
denne, og at Politiretsdommen, der havde dømt Parten som udeblivende,
derfor rettelig af Overretten var hjemviiist til ny Foretagelse ved Politiretten 281.
- 3 et Tilfælde, hvor en Underretsdom var indanket for Overretten til
Stadsfæstelse og af Modparten til Forandring og hvor disse Appel-
sager vare paakjendte hver for sig, Sagerne hjemviiiste til Overretten,
for at sidstnævnte Sag kunde blive inddraget som Contrafag under
den førstnævnte 562.
- Antaget, at Domstolene i et Tilfælde, hvor der forelaa en af et Amts-
raad tagen Beslutning om Approbation paa et Afregningsforslag, i
Mehfør af Grundloven vare competente til at paakjende Spørgsmaalet
om Gyldigheden af denne Beslutning, og Sagen, der ved Overrettens
Dom var afviiist fra Underretten, derfor hjemviiist til af Overretten at
paakjendes i Realiteten 495.

Hæleri.

- Frifindelse tillagt en for Hæleri Tiltalt 322.
- En Hovmester paa et Bjergningsdampskib, der af en til Besætningen
hørende Mand havde modtaget et Beløb „som hans Anpart for solgt
Opfeining“ og havde beholdt Beløbet, skjøndt han lidt efter indfaae,
at det var uærlige Penge, anseet efter Straffelovens § 238 84.
- Straf for Hæleri fremdeles idømt 1, 45, 74, 78, 129, 217, 278, 522,
549, 590.
- En tiltalt Værtshuusholber, dømt efter Straffelovens § 238 og efter
Lov $\frac{23}{5}$ 1873 § 9 til Forbrydelse af Næringsadkomst for at have
lagt Dolgsgmaal paa Besiddelsen af stjaalne Koster, som han havde kjøbt 340.
- En Tiltalt mod sin Venægtelse dømt for Hæleri 469.

Hævd.

Den ved Overdragelsen af et Stykke Kirkejord til Arvefæste med Ret til
at sælge og pantsætte klæbende Mangel, at Sanction paa Overdragel-
sen var nægtet af vedkommende Stiftsøvrighed, anseet afhjulpen ved
Hævd, idet en Erkjendelse af Kirkens Eiendomsret ikke fandtes at
kunne udledes deraf, at der i de senere udstedte Adkomstdocumenter
var henviiist til, at de ikke vilde kunne tinglæses uden Rettsanmærkning,

	Pag.
og idet de Retsanmærkninger, der vare givne, ikke havde kunnet bevirke nogen Afbrudelse af Hævdn	553.
Antaget, at en i et Stjæde paa en Parcel af Charlottenborg Slotshave indeholdt Bestemmelse om „at Kjøberen og efterkommende Eiere ei maa have nogen Indgang eller Indsigt til Slotshaven“ ikke kunde udelukke Parcelleens Eier fra at vinde Hævd paa et Bindue ud imod Slotshaven	570.

Indiciebeviis.

Afsurancefbig beviist ved Indicier	231.
Et Tyveri af Femdalersbøder i et Ubsalgssted beviist ved Indicier	103.
En Tiltalt dømt efter Indicier for Tyveri af en preussisk Dobbeltbaler 385.	
En Tiltalt, som blev antruffen om Ratten alene i en afsuffet Gaard, dømt efter Indicier for at have begaaet Indbrudstyveri i den til Eiendommen hørende Kjælber	539.
En Tiltalt fremdeles dømt for Tyveri efter Indicier	19.
En Tiltalt dømt efter Indiciebeviis for at have bibragt en Anden et Saar i Armen	577.

Indirecte Tyvs- og Hælerbeviis.

En Tiltalt, der ulovlig havde disponeret over en en Anden tilhørende Frakke, dømt efter Straffelovens § 253 ifølge sin Forklaring om at have laant Frakken af Eieren, idet Eieren's edelige Udsagn om, at Frakken var fratømt ham mod Vidende og Villie, efter det om hans Personlighed Dplyste ikke fandtes egnet til derpaa at bygge et indirecte Tyvsbeviis	68.
Straf idømt for Tyveri	302.
En Tiltalt, dømt som Hæler med Hensyn til nogle af ham til Dpførelse af en Retirade paa hans Grund anvendte Stolper og Bræddestykker, der hidrørte fra en nedbrudt Bygning	522.
Straf for Hæleri fremdeles idømt	45, 549.

Kjøb og Salg.

I et Tilfælde, hvor Sælgeren af en Eiendom alene eiede Bygningerne, men havde Leieret til Grunden, og Kjøberen paastod at have formeent ogsaa at have kjøbt Grunden, Retshandelen opretholdt som gyldig, da den paastaede Bildfarelse ialfald maatte tilregnes Kjøberen selv	88.
En fuldbuyrdet Handel om en Hest ophævet, da Hesten var solgt fri for usynlige Feil, men havde viist sig at være Krybbebider. Kjøberens Paastand om Tilkjendelse af Foderpenge ikke tagen til Følge, da Feilen ikke havde gjort Hesten utjentlig til Brug	333.

Landvæsen.

Hvor Retten til Benyttelse af et Vandløb støttes paa særlig Udkomst, hører Sagen under de ordinaire Domstoles, ikke under Landvæsen-commissionerens Competence, selv om Afgjørelsen maa beroe paa en Undersøgelse af de naturlige Terrainforhold	617.
--	------

Autaget, at en Grundeier havde overskredet Grændserne for den ham contractmæssig tilkomnende Ret til at tage Mergel paa en Andens Grund ved at anlægge en ny Mergelgrav i dennes dyrkede Jord, skjøndt der i den Hedsod, hvori Mergel hidtil var kastet af begge Parter, endnu var tilstrækkeligt deraf. Paalagt ham at jevne den af ham opkastede Mergelgrav og at betale Erstatning for den bevirkede Skade 631.

(See igrønt under Forpagtning og Vandløb.)

Veie.

Autaget, at der i et Tilfælde, hvor der mellem Veierne af to forskjellige Etager i en Eiendom tvistes om den Enes Ret til at have en Markise anbragt paa en udfor den Andens Veilighed varende Altan, ikke længere kunde være Spørgsmaal om at tage Førstnævntes Paastand om Ret til Markisens Anbringelse paa Altanen til Følge, efterat han ved en under Sagens Drift indgaaet Contract ligeoverfor Eieren havde forpligtet sig til kun at anbringe Markisen under bemeldte Altan. Straffelovens § 116 ikke funden anvendelig paa Modparten, fordi denne efter gjentagne forjævede Opfordringer til den Paagjældende havde ladet Markisen nebtage, idet han efter Omstændighederne kunde have Føie til at antage, at han ikke derved gjorde sig skyldig i noget Midsbrud 604.

Lottospil.

En Tiltalt anseet at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Lov af 6te Marts 1866 ved en af ham med Udgivelsen af en Almanak forbunden Præmiefordeling 547.

Rødsagtighed.

En Tiltalt anseet efter Straffelovens § 162 og § 174 sammenholbte med § 46 for et Forsøg paa at forføre sin 13aarige Stiefatter til Utugt 357.

En Tiltalt, der ved at indbilde en 16aarig Pige, at han vilde beskytte hende mod en truende Fare, om Ratten havde skaffet sig Adgang til hendes Sovestue og havde besøgt hende paa uanstændig Maade for at opnaae Samleie, dømt efter Straffelovens § 171, uden at § 185, der af Overretten tillige var citeret, fandtes at kunne komme til Anvendelse 598.

Straf efter Straffelovens § 178 anvendt paa to Tiltalte, af hvilke den En, efterat et Entholbelsesdecret var dem forkyndt, var flyttet hen i et af den Anden drevet Hotel, hvorefter de oftere havde pleiet legemlig Omgang med hinanden 493.

En Tiltalt anseet efter Straffelovens § 180 465.

En fer Rufferi tiltalt Bærtshuusholder imod sin Venægtelse dømt efter Straffelovens § 182 2det Led 261.

En Hotelvært anseet efter § 182 2det Led for at have udleiet Værelser

- i sit Hotel til Personer af forskjelligt Kjøn under saadanne Omstændigheder, at de maatte antages at ville benytte dem til der at bedrive Utugt, hvorom han ifølge sin Forklaring heller ikke nærede nogen Tvivl . . . 346.
- En Værtshuusholder, der havde tilladt Pigerne i hans Beværtning at drive Utugt med Gæsterne og tildeels medvirket dertil, idet han paa forskjellig Maade gjorde sig Fordeel derved, anseet efter Straffelovens § 182 465.
- En Gæstgiverstue, der havde udleiet Værelser i sit Hotel til Mandfolk og Fruentimmer, der i Følge med hinanden indfandt sig i Hotellet, uagtet hun godt indsaar, at de vilde bedrive Utugt i de Værelser, de begjærede sig anviste, anseet efter Straffelovens § 182, medens hun derimod frifandtes, forsaavidt hun havde haft Fruentimmer tilhuse, som hende vitteligt eruaarede sig ved Løssagtighed og hertil benyttede de dem leiede Værelser i Hotellet, eftersom der ikke af Politiet var givet hende Forbud herimod 493.
- Straffelovens § 184 anvendt for Offentliggjørelse af et utugtigt Skrift 125.

Løsgængereri.

- Straf for Løsgængereri idømt 12, 18, 19, 34, 68, 140, 166, 186, 270, 295, 309, 316, 317, 321, 371, 408, 410, 411, 434, 443, 452, 538, 549, 575, 607, 624, 626.

Medicinalvæsen.

- En tiltalt Destillateur anseet efter Forordningen 4de December 1672 § 30 for at have forhandlet en af ham tilberedt Essents, hvis Bestanddele han opgav under Sagen, som et Helbredelsesmiddel for bestemt angivne Sygdomme 314.

Meened og dermed beslægtede Forbrydelser.

- En for falskt Vidnesforklaring Tiltalt frifunden, idet han ikke fandtes skyldig i forsættlig Fordølgelse af Sandheden 342.
- En Tiltalt, der i 4 Aar havde kjendt et Par Forlovede og vidste, at disse i den Tid ikke havde nydt Fattiguunderstøttelse, men ikke, om der ivoirigt var Hindringer for deres Ægteffab, efter Omstændighederne ikke antaget at have paadraget sig Ansvar ved at udstede Forloverattest for dem, hvorved bemærkes, at det ikke under Sagen var oplyst, at nogen Hindring for Ægteffabet var tilstede. Frifundelse ligeledes tilslagt en Kone, der efter Opfordring af det Fruentimmer, om hvis Ægteffab der var Spørgsmaal, havde tilladt Sidstnævnte at skrive sin Mand's Navn som Forlover, — skjøndt det var dem bekendt, at Manden ikke havde mere Kjendskab til Forholdet end forstaaforste Tiltalte — og det forlovede Fruentimmer selv 507.
- En Tiltalt, der under et mod ham indledet criminellet Forhør næst at benægte at være skyldig i den ham paasigtede Gjerning havde for lettere at skjule denne urigtigen angivet, at den, mod hvem den var udøvet, havde villet formaar ham til at begaar Forbrydelser, dømt

- efter Straffelovens § 225, uden at § 146, som af Overretten tillige var anvendt, fandtes at burde citeres. — Hans Hustru, der under Forhøret tildeels af Frygt for ham havde bekræftet den urigtige Angivelse, dømt efter § 146 cfr. § 225, sammenholdte med § 56 71.
- En Tiltalt, der falskelig havde angivet en Anden som skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods og i Overensstemmelse hermed aflagt urigtig Forklaring i Retten, dømt efter Straffelovens § 225, uden at § 146 tillige citeredes 151.
- To Tiltalte, af hvilke den Eine var forloftet af den Anden til at aflægge falsk Vidneforklaring i dennes Faveur under en civil Sag, uden at det nærmere var aftalt, hvad Forklaringen skulde gaae ud paa, ansæte efter Straffelovens § 145, for Sidstnævntes Bedkommende sammenholdt med § 52 82.
- Sidste Led af § 146 om Tilbagekaldelse af egen Drift ikke ansæet anvendeligt paa en Tiltalt, der, efter at have afgivet en falsk Forklaring, i samme Retssmøde tilbagekaldte den, da han mærkede, at han ikke kunde slippe for at beedige den 14.
- Straffelovens § 146 anvendt. En Medtaltalt dømt efter samme § jfr. § 52. 14.
- Straf efter § 146 jfr. § 52 fremdeles anvendt 197.
- To Tiltalte, af hvilke den Eine, medens de vare sammen paa ulovlig Sagt, havde studeet paa en forfølgende Skovbetjent og derefter forlebet Medtaltalte til at afgive falsk Forklaring i Retten om det saaledes Passerede, ansæte efter Straffelovens § 146, for Førstnævntes Bedkommende sammenholdt med § 52, idet Medtaltalte havde erkjendt, at han, da han forklarede urigtigt under Forhøret, godt vidste, at dette angik Skuddet paa Skovbetjenten, og ikke den private Sagtforseelse, i hvilken han selv var deelagtig 627.

Næringsbrug.

- En Værtshuusholder, der efter Straffelovens § 182 cfr. § 23 blev ansæet med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fængselstid, i Medfør af § 9 i Lov 23de Mai 1873 endvidere dømt til at have sit Borgerkab forbrudt. 465.
- Forbrydelse af Næringsadkomst endvidere idømt i Forbindelse med Straf efter Straffelovens § 182 261, 346.
- Forbrydelse af Næringsadkomst idømt i Forbindelse med Straf for Valeri 340.
- Antaget, at en Tiltalts Forhold ved som Vært i en Klub at sælge Spiise- og Drikkevarer til Medlemmerne, ikke kunde indbefattes under Begrebet Værtshuus- eller Krohold, der forudsætter Beværtning til Alle og Enhver, hvorimod det ommeldte Forhold fandtes nærmest at kunne stilles ved Siden af de i Næringslovens § 61 nævnte Tilfælde. . . . 609.
- Antaget, at Actieselskabet „Drikkehallerne“ ved en i længere Tid fortsat Udskjænkning af Selters- og Sodavand fra Vogne paa offentlig Gade

- og andensteds havde overtraadt Næringslovens Forbud mod at have flere end eet Beværtningssted 79.
- En Detailist antaget at have gjort sig skyldig i ulovlig Brændeviinsudskjenkning ved at sælge Brændeviin til Føll, som derefter drak den lige udenfor hans Huus og fik Glas leverede dertil fra hans Butik, og ved, naar Nogen leiede et Bærelse i Tilstaltes Huus for at holde Gilde, at levere den Brændeviin og Punsch, der blev fortaret ved Gildet, foruden Glas til Afbenyttelse 193.
- Antaget, at en Tilstalt, der efter tidligere at være dømt for ulovlig Brændeviinsalg, findes skyldig i ulovlig Brændeviinsudskjenkning, tillige bliver at dømmes for gjentaget ulovligt Brændeviinsalg . . . 193.
- En Tilstalt dømt efter Næringslovens § 75 for i en Landsby at have drevet uberettiget Handel med Manufacturvarer og Meubler 231.

Rødværge.

- Straffelovens § 40 ikke anset anvendelig i et Tilfælde, hvor Tilstalte havde øvet Vold mod en Anden, der først udenfor sit Huus, efter for-gjæves at have opfordret Tilstalte til at fjerne sig derfra, havde slået Tilstalte med en Stof 189.
- En Tilstalt, der havde tilføjet en Anden en Legemsbeskadigelse, hvorved hans Død bevirkes, frifunden som den, der havde handlet i Rød-værge, medens han af Overretten var dømt for Overskridelse af Rød-værgerettens Grændser 236.

Omkostninger, Salairer m. m.

- Antaget, at et en kjøbenhavnsk Sagfører som subsidiair Defensor under et ved Københavns Criminal- og Politivet optaget Hjelpeforhør til- kjendt Salair maatte bortfalde som ujhjemlet i Lovgivningen 228.

Paaseiling.

- Den to Skibe ved deres Sammenstød paasørte Skade fordeelt efter Reglen i D. L. 4—3—3, idet det ikke var godtgjort, at Skaden ude- luffende eller dog væsentlig maatte tilskrives urigtigt Forhold fra det ene Skibs Side 580.

Pant.

- Antaget, at Statskassen kun har Fortrinsret og Underpanteret hos en con- stitueret Sghselsmand paa Island for betroede Oppebørslere, saakremt saadan Ret udtrykkelig er betinget i Constitutionen, og at Retten kun kan gjælde ligeoverfor Pantnaver i en fast Eiendom, forsaavidt Consti- tutionen derhos er tinglæst ved Eiendommens Bærneting 305.

Politi.

- Antaget, at Frdn. 26de Marts 1845 § 11 indeholder et Forbud mod Afholdelse paa Søn- og Helligdage ikke blot af communale Møder og andre, som dermed kunne sættes i Klasse, men af offentlige For- samlinger i Almindelighed, og at dette Forbud ikke er hævet ved Grundlovens § 88. Hovedbestagerne i et af Centralbestyrelsen for de

frie Fagforeninger uden Politiets Tilladelse en Søndag Eftermiddag efter Kl. 4 afholdt offentligt Arbejdermøde paa Korrefælled i Hønhøld hertil ansete med Bøder 453.

Politifager.

Antaget, at en Skrivelse, der af en ikke personlig eller ved Fuldmagtig mødende Part var tilstillet vedkommende Dommer til Fremlæggelse under en privat Politifag, burde være taget i Betragtning under denne, og at Politiretsdommen, der havde dømt Parten som udeblivende, derfor rettelig var annulleret af Overretten 281.

Presfens Brug.

Den ansvarshavende Redacteur for Bladet „Socialdemokraten“ i Hønhøld til Presfenslovens § 3 ikke anset ansvarlig for nogle i Bladet optagne, mod Helligdagslovgivningen stridende Bekjendtgjørelser, idet den under disse anførte Underskrift „Centralbestyrelsen for de frie Fagforeninger“ fandtes at maatte sættes i Klasse med en Navngivelse af Forfatteren 453. (See isvrigt under Løsgagtighed, Religionen, Værfornærmelser.)

Dvafsalveri.

En Tiltalt, der havde indfundet sig hos forskellige Personer og udgivet sig for klog Mand samt opftrebet Lagemidler til Brug for dem eller deres Hænsstand, antaget herved at have gjort sig skyldig i Dvafsalveri 302. En Tiltalt, der havde meddeelt Hænsraad uden at tage Betaling derfor, ikke antaget derved at have gjort sig skyldig i Dvafsalveri 465. Straf for Dvafsalveri endvidere auvent 517.

Man.

En Tiltalt, som for derved at søge Fordeel havde klippet Haaret af et Barns Hoved imod dets Villie, idet hun leverede Barnet et uforsholds- mæssig lavt Pengevederlag for det afklippede Haar, anset efter Straffelovens § 237 447.

Religionen, Forbrydelser med Hensyn til.

Straffelovens § 156 anvendt 592.

Retfens Pleie.

Misbilliget, at en Tiltalt, der var anholdt en Fredag Eftermiddag af Sognefogden og den paafølgende Formiddag Kl. 10 afleveret til Herreds- contoiret, først stilledes for Dommeren om Mandagen 316. En Tiltalt, der sigtedes for at have lagt Hindringer i Veien for en mod ham rettet criminel Undersøgelse, ikke funden skyldig til Straf herfor 426.

Rigsdagsmænd.

Antaget, at den Rigsdagsmænd ifølge § 62 i Grundloven tilkommende Interpellationsret ikke giver dem Ansvarsfrihed med Hensyn til de Ord, der falde under Forhørdningen 379.

Røveri og Trusler.

- Straffelovens § 210 anvendt for Deeltagelse i truende tildeels med Udværelse af Vold forbundne Demonstrationer, der havde til Hensigt at fremtvinge en Arbejdsnedlæggelse 373.
- En Tiltalt, der var anset efter § 243, af Høiesteret dømt efter samme Lovbestemmelse sammenholdt med § 37, da det efter Overrettsdommens Afgørelse var oplyst, at Tiltalte, da han begik Røveriet, ikke havde været 18 Aar gammel 388.
- Straf anvendt for Røveri, forsøgt Voldtægt og Vold 325.
- Straffelovens § 245 anvendt for et Truselsbrev til en Politibetjent . . 169.
- En Tiltalt, der forgjæves havde søgt at afpresse Andre Penge ved at tilfille dem Truselsbreve, anset efter Straffelovens § 245 284.
- En Tiltalt, som havde foranlediget et Fruentimmer til at affordre en Tredeemand Penge for ikke at blive udlagt som Barnefader og selv havde indvirket paa den paagjældende Tredeemand i samme Retning samt modtaget en Deel af det Beløb, som han af Frygt betalte Fruentimmeret, anset efter Straffelovens § 245 465.
- Et tiltalt Fruentimmer, der havde afpresset forskellige Mandspersoner, med hvem hun havde bedrevet Utugt, Penge ved at indjage dem Frygt for, at deres Forhold til hende skulde komme til deres Familiers Kundskab, anset efter Straffelovens § 245 465.

Sag.

- En af en gift Kone uden hendes Mands Medvirkning anlagt Sag afvist ex officio med Bemærkning, at selv om hun kunde betragtes som forladt Hustru, vilde dette dog være uden Indflydelse paa Spørgsmaalets Afgjørelse 243.
- Antaget, at en sindsyg Person ikke paa egen Haand kunde optræde som Part i Retsager, og en af ham udtagen Høiesteretsrækning derfor afvist 568.

Selvtægt.

- Paastaaende om Bømmelse af Bøder for Selvtægt efter Omstændighederne ikke tagne til Følge 604, 631.

Servitut.

- Antaget, at der ved Salg af Parceller i Henhold til en approberet Udslykningsforretning med tilhørende Kort var tillagt en af Parcellerne en vedvarende Ret til en over en anden Parcel udlagt Vej, skøndt Intet herom var tinglæst. Statueret at være uden Betydning overfor en senere Skjøbehaver, at en Eier af begge Parceller ved at bortskjøde den herskende Parcel mundtlig havde tilkendegivet sin Røber, at Beiretten skulde bortfalde, da dette hverken ved Skjøde eller paa anden Maade var bragt til Tredeemands Kundskab 262
- Antaget, at en i et Skjøde paa en Parcel af Charlottenborg SlotsHAVE indeholdt Bestemmelse om „at Røberen og efterkommende Eiere ei

maa have nogen Indgang eller Indsigt til Slotshaven“ ikke kunde udelukke Parcellens Eier fra at vinde Hævd paa et Bindue ud imod Slotshaven 570.

Skatter og Afgifter.

Antaget, at en affædiget Embedsmand ikke er pligtig at svare Rangstat af den af ham efter Afstedigelsen bevarede Embedsvrang 358.

I et Tilfælde, hvor et erlagt Afgiftsbeløb var blevet tilbagebetalt Yberne i Genhold til en Høieseretsdom, der erklærede den af Administrationen fulgte Fortolkning af vedkommende Stattelov for uvigtig, antaget, at Renter af de refunderede Beløb ikke kunde fordras, og at en Sagfører, gennem hvem Tilbagebetalingen havde fundet Sted, havde repræsenteret Yberne, saa at disse ikke kunde fordras det ham betalte Salair refunderet. Erstatning ikke tilkjendt, fordi et Skibs Udklarering var nægtet paa Grund af Vægning ved at betale den forbrede Afgift, idet Retsspørgsmaalet paa den Tid endnu ikke var endelig afgjort, og da Skibets Tilbageholdelse kunde have været forhindret ved Afgiftens Indbetaling under Reservation eller dens Deposition 482.

Skjøn.

Antaget, at en Domstol var competent til at udmelde Skjønsmænd til Bestemmelse af Priserne for Arbejde og Materialier, leverede til en i en anden Jurisdiction værende Bro, da Skjønsmændene alene vare begjærte udmeldte for at skjønne over de paa Regningerne opførte Priser uden at tage Broen i Diehyn. Forkastelse af en Paastand om, at Skjønsmændene skulde gennemlæse Hovedsagens Documenter . . . 115.
(See isøvrigt under Cumulation.)

Stemplet Papir.

Antaget, at en til Sikkerhed for Varns Arv efter den først afdøde af deres Forældre tinglæst Extract af Skifteacten i dennes Bo efter Stempelovens § 15 var stempelfrei 215.

Straf.

Straffelovens § 16 anvendt paa en tidligere for Tyveri straffet Tiltalt, der dømtes efter Straffelovens § 203 til Fængsel paa Bånd og Brød 4.

Straffelovens § 16 endvidere anvendt 24, 191.

En 14-aarig Tiltalt, der efter sin Faders Anmodning fulgte med og holdt Hestene, medens Faderen i Forening med Andre begik Skovtyveri og læsede Kosterne paa Bognen, frifunden i Medfør af Straffelovens § 56 2det Stykke 525.

En af en Tiltalt for falsk Angivelse og Klagemaal forskyldt Straf bortfalden i Medfør af Straffelovens § 58. 355.

Anvendelse af Tillægsstraf efter Straffelovens § 64 ikke anseet hjemlet i et Tilfælde, hvor en Tiltalt ved at lægge Dølgemaal paa en ham overgaaet Tyvdom havde foranlediget, at der, da han paany blev

dømt for Tyveri, ikke var bleven tillagt denne Dom Gjentagelsesvirkning	514.
En af en Tiltalt efter Straffelovens § 233 jfr. § 64 forkyldt Tillægsstraf converteret til Rottingslag, idet saadan Straf idømtes Tiltalte for et nyt af ham begaaet Tyveri	181.
I et Tilfælde, hvor Høiesteret under Et paafjendte to mod samme Tiltalte anlagte Sager, ikke anseet nødvendigt at citere § 64 af Hensyn til, at en under den sidste Sag oplyst Forbrudelse var begaaet, inden den første Dom overgik Tiltalte	284 (jfr. 293).
Tillægsstraf anvendt i Medfør af Straffelovens § 64	594.
En Tiltalt dømt til at behandles efter en de sædvanlige Vilkaar indeholdende Benaadningsresolution	310.

Sovæsen.

Spørgsmaal om Størrelsen af den Godtgjørelse, der tilkom et Bjergningsdampskib for at have bragt et Skib ud af en farlig Stilling 415. (See isøvrigt under Fragt og Paaseiling.)

Testament.

Et Testament, hvorved to Ægtefolk gjensidig havde indsat den Længstlevende til Eier af deres hele Bo, ikke anseet gjældende, da Formuefællesskabet senere var hævet ved Separation og den ene Ægtefælle død, idet Testamentets Gjenstand, nemlig det i begge Ægtefællers Bestidelse indtil den Enes Død værende Fællesbo, som Følge af Separationsvilkårene havde ophørt at være til og ikke var bleven retableret ved en Fornyeelse af det ægtefællelige Samliv 530.

En testamentarisk Disposition kjendt ugjældig, da der ikke var ført et efter Frdn. 21de Mai 1845 § 24 tilstrækkeligt Beviis for Underkriftens Ægthed og Rigtighed, og Manglerne ved Beviset ikke ansaaes afhjulpne ved de øvrige i Sagen foreliggende Oplysninger 610.

Tiende.

Antaget, at nogle Jordlodder, der oprindelig havde været tiendefrie som henhørende under fri Hovedgaardstaxt men ved en Hartkornsomlægning vare gaaede over til at være ufrit Hartkorn, ved denne Leilighed tillige vare blevene tiendepflichtige, idet Tiendepflichten navnlig havde faaet en udtryffeligg Anerkjendelse ved en senere indgaaet Tiendeforening . . . 392.

Tilregnelighed.

En Tiltalt, som under Gjerningen havde været i en ikke ringe Grad beruset og om hvem det var oplyst, at hans Udfærd i en mere end almindelig Grad paavirktes ved overdreven Nydelse af stærke Drikke, dømt under Hensyn til Straffelovens § 39 419.

En Lægeerklæring, hvis Conclusion gif ud paa at erklære den Paa-gjældende for usfuldstændig tilregnelig, efter sit Indhold i det Hele ikke funden afgjørende til at bringe Straffelovens § 39 til Anvendelse . . 424.

Intet Hensyn taget til en for Tyveri tiltalt Persons Foregivende om Utilregnelighed paa Grund af Sindsforstyrrelse	103.
Straffelovens § 39 anvendt med Hensyn til Verusjelse	189, 219.

Tinglæsning

Antaget, at Skifteretten ved at lade myndige Arvinger overtage et Dødsbo uden dens Mellemkomst ikke anerkjender deres Berettigelse hertil paa en saadan Maade, at de skulde være fritagne for ved Disposition over Boets faste Eiendomme yderligere at legitimere deres Adkomst. En i Henshold hertil ved Tinglæsningen af en Parteobligation givne Rets= annærkning opretholdt som ghyldig	557.
(See isvrigt under Embedsmænd.)	

Tyende.

I et Tilfælde, hvor en Huusbond efter at have solgt sin Gaard havde tilkjendegivet sin Karl, at han ikke længere kunde have denne i sin Tjeneste, statueret, at Beviisbyrden for, at Karlen havde samtykket i at fratræde strax og renunceret paa en Deel af sin Ret, maatte paahvile Huusbonden	252.
--	------

Tyveri.

En Assistent i Nationalbanken, der sigtedes for at have tilvendt sig Seddelbeløb ud af de cashable, til Opbrænding bestemte Seddelpakker, frifunden, og Actionens Omkostninger paalagte det Offentlige	40.
En Tiltalt, der sigtedes for at have begivet sig ind i en Eiendom for der at begaae Tyveri, frifunden af Mangel paa Beviis	273.
En for Tyveri Tiltalt, som fandtes i Besiddelse af en en Anden til= hørende Vernstang, frifunden, idet Eieren, der havde savnet den i flere Aar, ikke turde benægte Muligheden af at have, som af Tiltalte paa= saaet, saant denne Stangen	509.
Frifindelse endvidere tillagt Tiltalte, der sigtedes for Tyveri . . .	276, 324.
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Frakke, idet hans Forklaring om at have tilvendt sig den alene for at blive arresteret og derefter straffet eller hjemsendt forkastes	34.
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Uhrkæbe, idet hans Paastand om at have taget den „for Løier“ forkastes	59.
Et tiltalt Fruentimmer dømt for Tyveri af en Frakke, hvoraf hun havde sat sig i Besiddelse, idet hendes Forklaring om ikke at have villet til= egne sig den forkastes	371.
En Tiltalt, der af Muurpolereren paa en Arbejdsplads havde faaet Ud= sigt til at erholde nogle paa Pladsen bærende glasfædede Rør, hvis der blev nogle tilovers af dem, og som derefter havde tilegnet sig nogle Rør, dømt som Thy i Henshold til sin Erkjendelse af, at han vel vidste, at Rørene tilhørte Bygherren og at Muurpolereren saaledes ikke havde Ret til at bortgive dem	266.
To Matroser paa Bjergningsdampskibe, der i Forening med en Deel af	

	Pag.
det øvrige Mandſkab havde taget Løs Bomuld i Laſten af Baller, ſom vare gaade iſtykker, dømte efter Straffelovens § 228 jfr. § 54.	84.
En Malkekubſt, ſom havde tilvendt ſig Meel af Sække, ſom han for ſin Huusbond kjørte til dennes Runder, dømt ſom Thyv.	344.
En Bognmandſkarl, der af Brænde, ſom han hjemkjørte for detſ Eier, havde horiſtkjænt flere Stykker, anſeet efter Straffelovens § 228	66.
En Tjenesteſkarl, der, naar han fra Skoven hentede Brænde til ſin Huusbond, under Hjemkjørslen disponerede til egen Fordeel over en Deel deraf, anſeet efter Straffelovens § 228	268.
En Tiltalt, ſom havde tilvendt ſig noget i et Paſthuuslocale beroende Kjød og ſkjult det i ſamme Locale, hvor der ſenere af Eieren fandtes, ſtraffet for fuldbyrdet Tyveri	587.
En Tiltalt, der havde loffet et Fruentimmer bort fra hendes Bopæl og dræbt hende for at bemagtige ſig de paa Bopælen beroende Penge, hvilken Henſigt han derefter iværkſatte, dømt for Mord i Forbindelſe med Tyveri	147.
En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 228 for Tilvendelſe af en Studſmaalsbog	388.
Tyveri beviſt ved Indicier	19, 103, 295, 385, 539.
Straf for ſimpelt Tyveri fremdeles idømt 12, 21, 28, 55, 56, 63, 70, 74, 92, 108, 127, 140, 166, 180, 181, 183, 185, 197, 212, 214, 230, 235, 244, 254, 260, 278, 284, 293, 301, 309, 310, 313, 325, 349, 350, 408, 421, 424, 443, 469, 475, 477, 548, 572, 574, 590, 594, 626.	

Deelagtighed i Tyveri.

<p>Straffelovens § 229 Nr. 4 cfr. tilbeels § 46 ſammenholdt med § 54 anvendt paa en Tiltalt, der med nogle Medtiltalte var bleven enig om, at der ſkulde begaaes Tyveri i en Eiendom, uden at der var taget Beſtemmelſe om Udførelſesmaaden, og ſom ſtod paa Vagt udenfor Eiendommen, medens de Medtiltalte i denne ved en falſk Nøgle ſtaffede ſig Udgang til tre ſammenhængende Værelſer, hvori de begik Tyveri, medens de ikke fandt Noget, de ſyntes om, og derfor Intet tog i et ſjerde med hine i Forbindelſe ſtaaende Værelſe, hvortil de ligeledes med falſk Nøgle banede ſig Udgang</p>	1.
<p>Straffelovens § 229 Nr. 4 jfr. § 54 anvendt paa en Tiltalt, der med nogle Medtiltalte havde truffet Aftale om at begaae Indbrudstyveri, men ſom ikke deeltog i Udførelſen, idet han blev kjed af at vente paa de Medtiltalte paa det aftalte Mødested og gif hjem, hvorefter han den følgende Dag underrettedes om, at Tyveriet var begaaet, og deeltog i Udbyttet</p>	1.
<p>En Tiltalt, ſom i længere Tid af ſin Søn havde modtaget ſjaalnte Skoveffecter, ſkjøndt hun var bekjendt med den Maade, hvorpaa Sønnen</p>	

	Pag.
havde erhvervet dem, herfor anset deels efter § 233 deels efter § 228	
ifr. § 51	459.
Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led cfr. § 47 1ste Led anvendt	331.
Straffelovens § 52 anvendt	57.
Straffelovens § 54 anvendt	84.

Indbrudstyveri.

Frifindelse af Mangel paa Beviis	63.
I et Tilfælde, hvor et tiltalt Fruentimmer havde begaaet Tyveri i et med Hængelaas aflaaet Loftskammer, hvortil hun havde baaet sig Afgang ved med Bølb at tvinge Krampen, hvori Hængelaasen var anbragt, ud af sit Leie, og, da hun forlod Kammeret, atter havde indsat Krampen ganske løst i dens tidligere Leie, hvorved det blev hende muligt at udføre flere Tyverier i samme Kammer uden at anvende Magt for at skaffe sig Afgang dertil, antaget, at alene det første Tyveri kunde tilregnes hende som grovt	370.
Straffelovens § 229 Nr. 4 anvendt for Tyveri med tilløst Nøgle	127.
Straf for Indbrudstyveri endvidere anvendt 74, 191, 259, 284, 408, 443, 536, 539.	

Dvægtstyveri paa Marken.

En Tiltalt, anset efter Straffelovens § 229 Nr. 1	406.
---	------

Kirkestyveri.

Frifindelse af Mangel paa Beviis	63.
--	-----

Tyveri af Børn.

En 14-aarig Tiltalt, der efter sin Faders Anmodning fulgte med og holdt Hestens, medens Faderen i Forening med Andre begik Skovstyveri og læsede Kosterne paa Vognen, frifunden i Medfør af Straffelovens § 56 2det Stykke	525.
Syngebrenge ved Kirker i Odense ansete efter Straffelovens § 233 for at have stjaalet af Kirkebøsserne	119.
I et Tilfælde, hvor en Tiltalt efter ved Overretten at være anset med Straf af Niis efter § 233 havde fyldt det 15de Aar, Straffen ved Høiesterets Dom bestemt til simpelt Fængsel	53.
Straffelovens § 233 endvidere anvendt	78, 360.

Tyveri efter Straffelovens § 234.

Straf for Tyveri af Træer paa Nøben idømt	525.
---	------

Tyveri efter Straffelovens § 235.

Straffelovens § 235 anvendt i et Tilfælde, hvor en Tiltalt af noget Brænde, som han paa sin egen Vogn hjemførte for Eieren, der selv havde været tilstede ved Paalæsningen, havde bortgivet to Stykker af Bærbi 16 f; Tiltalte frifunden, idet han med Grund kunde formode, at Eieren ikke vilde have noget derimod	66.
---	-----

Pag.

En Tjenestepige, der havde stjaalet Madvarer fra sin Husbond for at forbedre sin og de andre Folks Kost, anseet efter Straffelovens § 235 95.
 Brugsthyveri.

En Tilstalt, som for at skaffe en Underdommer, af hvem han troede sig fornærmet, „noget at løbe om“ hemmelig havde sat sig i Besiddelse af Klædningsstykker uden Hensigt til at tilegne sig dem eller stille Eierne ved dem, anseet efter Analogien af Straffelovens § 236. 419.

Udeblivelsesdomme 211, 254.

Ublændinge.

Straffelovens § 16 anvendt paa en tidligere for Tyveri straffet Tilstalt, der dømtes efter Straffelovens § 203 til Fængsel paa Baud og Brød 4.
 Straffelovens § 16 fremdeles anvendt 24, 191.

Uteerligt Forhold.

En Tilstalt, der i flere Aar havde behandlet sin Datter paa uteerlig Maade, anseet efter Straffelovens § 176 jfr. §§ 161, 173 og 174 93.

En Hotelvært, der havde forført de hos ham tjenende Piger til at lade sig behandle uteerligt af Gæsterne, anseet med Straf i Forhold til Straffelovens § 185 346.

En Tilstalt, som, medens en 14-aarig Pige sov til Middag, havde behandlet hende uteerligt, anseet efter Straffelovens § 176 sammenholdt med § 170. 515.

Bandløb.

I et Tilfælde, hvor et Bandløb fra Arits Tid havde løbet fra en Jordkob ind i en anden, Eierne af førstnævnte Løb, der havde gjort Forandring heri, tilpligtet at retablere den af ham forandrede Tilstand og betale Eierne af den anden Løb Erstatning. 617.

Veie.

Antaget, at en Godseier ikke, navnlig paa Grund af Bestemmelsen i Lov 20de Juni 1850 § 15, kunde fritages for at opfylde den ved hans Adkomstbrev hjemlede Forpligtelse til at betynde Vedligeholdelsen af en Bro 162.

Antaget, at der ikke ved Alders Tids Svæb var vundet Ret til en Veie over Naboens Grund, idet det navnlig fandtes afgjørende herimod, at Veien havde haft væsentlig Betydning for Naboen selv, at Benyttelsen paa Grund af Familieforhold mellem Eiendommens Besiddere kunde antages at være indrømmet som en Billighed, og at Færdjelen jævnlig havde været afbrudt af Grundens Eier. 473.

Vidner.

En Assistent paa et Actieselskabs Contoir anseet for et lovfast Vidne i en af Actieselskabet anlagt Sag 241.

Bald.

1. Mod Embedsmænd osv.

- Straffelovens § 100 jfr. § 98 anvendt for voldelig Udsærd mod en Sognefoged under dennes Forsøg paa at standse nogle Uroligheder 49.
- Straf efter Straffelovens §§ 100 og 108 2det Stykke anvendt for Opsætfighed og Haandgribeligheder mod Politiet samt for Befrielse af Anholdte 100.
- En Tilstalt anset efter Straffelovens §§ 100 og 101 jfr. § 98 for Bold og Fornærmelser mod en Sognefoged 445.
- En Tilstalt, som havde rettet 3 à 4 Slag med sin Haand mod en Inspectionsbetjent, hvem det lykkedes at asparere Slagene, saaledes at kun eet af dem traf ham og slog hans Hue af Hovedet, og derpaa et Par Gange var gaaet ind paa Inspectionsbetjenten, anset efter Straffelovens § 100 503.
- En Tilstalt, der ved at støde en i Function værende Politibetjent ned af en Vogn havde tilføiet ham en ulægelig Skade i Armen, anset efter Straffelovens § 100 jfr. § 98 og § 203 636.
- En vestindisk Tilstalt dømt efter Lovgivningens Analogi for fornærmelig Udsærd og Modstand mod en Politiasistent under en hos Tilstalte foretagen Execution 318.

2. Mod Private.

- En Tilstalt, som en Aften i den Hensigt at skræmme Folk bort fra sin Have havde affyret sit Gevær, der var ladet med Spurvehagel, efter Trætoppene i Haven og derved rammet en Forbigaaende, hvem der tilføiedes flere mindre bethdelige Lesioner, ikke antaget derved at have paadraget sig Strafsansvar 518.
- To Ægtefolk, der havde mishandlet deres Barn, blandt Andet ved at lade det henligge uden Lægehjælp efter et Armbrud, herfor ansete efter Straffelovens § 202 2det Stykke, medens Overretten tillige havde citeret Analogien af Straffelovens § 197 361.
- I et Tilfælde, hvor en Kone i længere Tid havde været Gjenstand for Mishandling af sin Mand, Datter og Svigerføn, disse ansete henholdsviis efter Straffelovens §§ 202, 201 og 203, og Datteren tillige dømt til at have sin Arveret efter Moderen forbrudt 426.
- Antaget, at en Tilstalt, der havde saaret en Pige med et Geværskud og saavel før som efter havde omgaaedes med Tanken om at dræbe hende, ikke kunde statueres i selve Gjerningsøieblikket at have havt dette til Hensigt, og hans Forhold derfor alene henført under Straffelovens § 203. 204.
- En Tilstalt, som, idet han raabte, at den Angrebne skulde slaas ihjel, havde slaaet med en Kniv efter dennes Hoved og derved tilføiet ham Slag over Armen, anset efter Straffelovens § 203 jfr. § 46 439.
- En Krybsskytte, der, for at skræmme en forfølgende Skovbetjent, i en

Pag.

Afstand af ca. 550 Alen havde affyret et Haglstud i Retningen mod Skovbetjenten uden at ramme denne, anseet efter Straffelovens § 203 jfr. § 46, idet der var en Mulighed for, at Haglene kunde have sprededes saaledes, at et eller flere kunde have rammet Skovbetjenten 627.

Straf af 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde anvendt i Henhold til Straffelovens § 203 24.

Straf efter Straffelovens § 203 sammenholdt med § 54 anvendt . . . 195.

Straffelovens § 203 fremdeles anvendt 4, 11, 22, 49, 150, 189, 325, 364, 478, 533, 577.

En i Vestindien af en Matros mod sin Skibsfører begaaet Voldsbehandling henført under Frdn. 4de October 1833 § 12 jfr. § 9, idet der ved Straffens Bestemmelse tillige toges Hensyn til Forstrifterne i Forordningens § 23 297.

Voldtægt.

En Tiltalt, der havde skaffet sig Samleie med 2 Fruentimmer, hvis Kjønsskære var ubesmitter, og af disse sigtedes for at have voldtæget dem, frifunden, idet det blandt Andet af Fruentimmerne var indrømmet, at de, naar de endelig havde villet forhindre Tiltalte fra at faae sin Villie med dem, ogsaa kunde have gjort det, haade ved en kraftigere Modstand og ved at strige om Hjælp, hvilket Sidste ingen af dem gjorde for Alvor 346.

En Tiltalt dømt for Røveri, forsøgt Voldtægt og Vold, udøvet mod en ung Pige paa en Landevei 325.

Egteskab.

En af en gift Kone uden hendes Mand's Medvirkning anlagt Sag afviist ex officio med Bemærkning, at selv om hun kunde betragtes som forladt Hustru, vilde dette dog være uden Indskyldelse paa Spørgsmaalets Afgjørelse 243.

I en af en Mand mod hans Hustru paa Grund af Hoer anlagt Skilsmisse-sag antaget, at han ved i et Eidsrum af over 1½ Aar, efterat han var bleven bekjendt med den af hende begaaede Forseelse, at fortsætte sit ægteskabelige Samliv med hende, dog uden at have legemlig Omgang med hende, paa en ligesaa jyldestgjørende Maade som den, der særlig er nævnt i D. L. 3—16—15—1 Nr. 4, stiltiende havde tilgivet hende hendes Forseelse og givet Afkald paa sin Ret til at erholde Egteskabet ophævet ved Dom 247.

Værfornærmelser.

1. Mod Embedsmænd o. s. v.

Straffelovens § 101 jfr. § 98 anvendt for fornærmeligt Forhold mod en Sognekoged under dennes Forsøg paa at standse nogle Uroligheder 49.

En vestindisk Tiltalt dømt efter Lovgivningens Analogi for fornærmelig Ufærd og Modstand mod en Politiasstjent under en hos Tiltalte foretagen Execution 318.

2. Mod Private.

- En Bælger, der paa et Bælgermøde havde brugt Yttringer om, at en Valgcandidat ikke skulde være valgbar til Folketinget, fordi hans Fortid ikke var uberhygget, hvorved sigtedes til, at der var overgaaet hant en Tyvssdom under criminel Lavalber, ikke anseet med Straf herfor, da han ikke antoges at have havt nogen ærefornærmende Hensigt. . . 159.
- Antaget, at nogle i en Bladartikel brugte Yttringer om en Mand's „tvivlsomme Fortid“ og „Upaalidelighed“ som sigtende til den Paagjældendes politiske Færd ikke vare strafbare. Det Samme statueret, forsaavidt det var paafagt ham, „at han havde tilbudt at underkrive enhver Erklæring, som Benstre mændene i Odense fordrede“, idet han vel kunde vide, om han ifølge sin Overbeviisning vilde kunne underkrive en saadan Erklæring, som kunde ventes ham forelagt af dette Parti 328.
- En Sigtelse for „bitterlig Usandhed“ mortificeret uden Anvendelse af Straf, da den paagjældende Yttring var stridende mod Sandheden og Injurianten havde Føie til at antage, at dette var den Injurierede vittersigt. En anden Sigtelse for „bitterlig Usandhed“ anseet retfærdiggjort, saa at end ikke Mortification anvendtes 379.
- Den ansvarshavende Redacteur for Bladet „Figaro“ under en i Henshold til Placat 23de Mai 1840 § 2 for Høiesteret indanket Sag anseet med Straf af simpelt Fængsel for de af ham i Bladet fremsatte Fornærmelser mod en Assessor i Criminal- og Politivretten 461.
- Ødelæggelse af fremmed Eiendom.**
Straffelovens § 296 anvendt for at have slaet Ruder ud 49.
- Øvrighed.**
En Tilstalt dømt efter Straffelovens § 226 for i et Andragende til Justitsministeriet at have fremsat aabenbar falske Klagemaal mod en Byfoged og en Sagfører; intet Ansvar paalagt for de i Andragendet indeholdte urigtige Klagepuncter, der ikke fandtes at kunne karakteriseres som aabenbar falske 141.
- Evende Tilstalte, der actioneredes for at have lagt Hindring i Veien for Udførelsen af et fra det Offentliges Side foranstaltet, af Amtets Vandløbsinspecteur til en privat Entrepreneur bortlaccorderet Arbejde, frifundne, idet de alene havde hindret, at Arbejdet udførtes paa en Maade, der stred mod den af Vandløbsinspecteuren truffne Bestemmelse 436.

Rettelser.

Side 18 Linie 14 tilføies: „og Betleri“.

- 333 og 337 ere Parternes Navne i Nr. 41 ombyttede, idet Sagens Rubrum skal være:

„Gaardeier Niels Peterfen (Advocat Nellesmann)

contra

Møllebestyrer Hans Ahrentiel (Sugen).“

- 492 Linie 2 fra neden: „havde trukken derop“. Læs: „havde trukket den derop.“
 - 535 Linie 18: „Hans Jensen“. Læs: „Jens Hansen“.
 - 581 Linie 21: „F. R. Hansen“. Læs: „F. R. Hansen“.
-
-

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 1.

Den 19de Marts.

1875.

Første ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 4de Marts.

Nr. 55.

Advocat Klubien

contra

Arrestanten **Emil Valdemar Charles Bærendt**

(Defensor Levinsen),

der tiltales for Deelagtighed i Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te December 1874:
„Arrestanterne Johannes Theodor Hansen, Andreas Valdemar
Jonbeck og Emil Valdemar Charles Bærendt bør straffes, Arre-
stanterne Jonbeck og Bærendt med Forbedringshuusarbeide, den
Første i 18 Maaneder og den Sidste i 1 Aar, og Arrestanten
Hansen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.
Saa bør og Arrestanterne Hansen og Jonbeck Een for Begge og
Begge for Een ubrede denne Actions Omkostninger og berunder
Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Seibelin og Rothe
med 10 Rd. til hver, dog saaledes at Arrestanten Bærendt deraf
in solidum med dem tilsvare 2/3. At efterkommes under Udfærd
efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indanteede Dom for Emil Valdemar
Charles Bærendts Vedkommende anførte Grunde vil den være
at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændigheberne findes
at kunne nedsættes til 8 Maaneder.

Chi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 8 Maaneder. 3 Salarium til Advocaterne Klubien og Levinfen for Høieste- ret betaler Tiltalte 40 Kroner til hver.

3 den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Arrestanterne Johannes Theodor Hansen, Andreas Valdemar Jonbeck og Emil Valdemar Charles Barendt, af hvilke Arrestanten Hansen, der er født den 29de November 1856, er ved Nykjøbing Herreds Extrarets Dom af 17de November 1871 ansæet efter Straffelovens § 233 jfr. § 62 med simpelt Fængsel i 8 Dage, medens Arrestanten Jonbeck, der er født den 8de April 1851, og Arrestanten Barendt, som er født den 11te Juli 1856, ikke ere fundne forhen straffede, tiltales under nærværende Sag, de 2 Førnævnte for Tyveri og den Sidsnævnte for Deelagtighed i denne Forbrydelse, og ved deres egne, med det isøvrigt Dplyste stemmende Tilsvaælfser er det beviist, at de have gjort sig skyldige i nedenansætte Forbrydelse.

Efter en sidflavigte 13de August imellem dem og efter deres Udsagu besuden med en 4de Person, som ikke er bleven fundet, truffen Aftale om i Forening og til sælles Fordeel at stjæle navnlig Flasker i en under Opsørelse værende Bygning paa Hjørnet af Ørstedesvei og Kastanievei, som Arrestanten Hansen angav at kunne paavise, gif de samme Dags Aften Klokken mellem 10 og 11 ud til denne Bygning og Arrestanterne Hansen og Jonbeck ind paa Eiendommens Grund ved at stige over et 1 $\frac{1}{4}$ Al. høit Stakit og derpaa ind i et paa denne Grund opført Bræddeskur gjennem sammes Dør, som de aabnebe ved en isledetfor Haandtag i Dørens Laas siddende Muurstift og altfaa uden at skaffe sig Afgang paa en Maade, der kan betragtes som indbrudsviis. 3 Skuret tilvendte de sig en Deel Bærktøi, nogle Klædningsstykker og en Flaske, i det Hele værberet til 7 Rd., af hvilke Tømmerføvendene Olaf Winther og Christian Frederiksen vare Eiere, hver af en Deel. Arrestanten Barendt var imidlertid bleven staaende udenfor Gjerningsstedet for at holde Vagt, og efter Tyveriets Fuldsørelse modtog han Kosterne til Opbevaring af de 2 Andre.

Umiddelbart efter dette Tyveri bleve Arrestanterne paa samme Maade som ovenommeslbt enige om at begaae Tyveri i en ligeledes under Opsørelse værende Bygning paa et andet Hjørne af de 2 fornævnte Veie, uden at dog nogen Bestemmelse blev tagen om Udsørelsesmaaden, og i denne Hensigt gif Arrestanterne Hansen og Jonbeck, medens Arrestanten Barendt ogsaa her blev staaende udenfor som Vagt, ind i denne Bygning, hvortil Afgangen var aaben. 3 Bygningen begave de sig først ind i et aflaaft Bærelse, hvis Dør

de aabnebe ved en Nøgle, som de toge af Døren til Leilighedens Kjøkken, og altsaa med en falsk Nøgle, og fik derved uhindret Udgang til tvende andre Værelser. I disse 3 Værelser tilvendte de sig 8 tomme Flasker, en Flaske, hvori noget Brændevin, nogle Klæder og noget Værktøi, hvilke ialt til 5 Rd. vurderede Gjenstande tilhørte Smedkøvbønden Hans Nielsen og Hans Lindberg, hver for en Deel. For at sjæle aabnebe de derpaa desuden med en i en anden Dør i Bygningen anbragt og altsaa ogsaa falsk Nøgle den afslaaende Dør til et 4de i Forbindelse med de 3 fornævnte staaende Værelse, men forløbe det igjen uden at bemægtige sig Noget, fordi de i samme ikke fandt Noget, de syntes om.

Den paafølgende Dag bleve alle 3 Arrestanter paany efter Samraad enige om at begaae Tyveri, nemlig i et ved det kongelige Theater beliggende Skuur af Bindingsværk med Brædbeklædning, hvilket Tyveri, efter hvad der vedtoges mellem dem, skulde udføres ved Indbrud, og Klokken omtrent 10 Aften begave de sig for at iværksætte denne Plan til det udfete Gjærningssted, medbringende et Stemmejern, der skulde benyttes til Tyveriets Udførelse.

Da det imidlertid syntes dem at være for tilblygt paa Natten, gik de ned i Havnegade, og imedens de sad i denne paa en Bænk, bleve Arrestanterne Hansen og Jonbeck, uden at Arrestanten Værendt deri tog nogen Deel, enige om ved Tyveri at skaffe sig nogen Drikke i Ciendommen Nr. 47 i sidstnævnte Gade, hvorpaa de gang ogfaa var en under Udførelse værende Bygning.

I bemeldte deres Hensigt krøb de gjennem en Vinduesaaabning ned i denne Bygnings Kjælber, hvor de ved Hjælp af det medbragte Stemmejern frabrøde den for et Kjælderrums Dør anbragte Hængelaas, men da de ikke i dette fandt Noget, hvoraf de guffede at komme i Besiddelse, forløbe de det og Kjælberen uden at tilvende sig noget. Derpaa skaffede de sig for at sjæle Udgang til et i den sidstnævnte Ciendoms Gaardstrøm opsørt Brædbeskuur, idet de frabrøde den Hængelaas, der var anbragt for samme som Lukke, og tilvendte sig derpaa i dette Skuur en til 1 Rd. vurderet Best, tilhørende Muurpolerer Jacob Hansen og en til 4 Mk. vurderet Blouse, som tilhørte Tømmersvend Vesti Olsen. De gik derefter ud i Havnegade, hvor Arrestanten Værendt skulde have ventet Tilbagekomst, men dog ikke havde Ophold for paa nogen Maade at medvirke til de 2 sidstnævnte Tyveriers Gjennemførelse, men da de bemærkede, at han under deres Fraværelse havde fjernet sig, gik de alene Klokken mellem 12 og 1 om Natten til det ovennævnte Skuur ved det kongelige Theater, hvor de stige over et 2½ Alen høit Plankeværk ned paa den Plads, paa hvilken dette Skuur var opsørt, og frabrøde Slutblikket paa den for et af Skurets Rum værende afslaaende Dør, som derved blev aabnet, og sjæl, efter saaledes at være komne ind i dette Rum, 8 i samme beroende Metalspandelaag, ialt af Værdi 4 Rd. 1 Mk., hvilke tilhørte Muurmestrene J. O. og Wilhelm Røhler.

Om dette sidste Tyveri blev Arrestanten Værendt, som, fjed af at vente efter Medarrestanterne i Havnegade, havde begivet sig til sit Hjem, den derefter følgende Dag underrettet og deltog derpaa i Salget af det Stjaalne

og lige med de 2 Andre i Delingen af Tyveriets Udbytte, ligesom han ogsaa, efter at være bleven underrettet om Tyveriet i Havnegade, pantsatte den der stjaalne Vest og deeltog i Udbyttet, vidende, at Vesten var stjaalen.

I Medfør af det Foransførte ville Arresteranterne blive at dømmes efter den ovenansførte Lovs § 228 og § 229 Nr. 4 jfr. tildeels § 46, sammenholdte med § 54 og for Arresteranten Hansens Vedkommende tillige med § 37, hvorhos Arresteranten Børendt tillige vil være at anses efter § 238, og findes Straffen at kunne bestemmes for Arresteranterne Jonbeck og Børendt til Forbedringshusholdsarbejde, for den Første i 18 Maanedes og for den Sidste i 1 Aar og for Arresteranten Hansen til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage."

Nr. 50.

Advocat Brod
contra

Arresteranten **Udolf Peter Lindh** (Defensor Klubien),
der tiltales for at have tilspøiet anden Mand Saar.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 24de December 1874:
„Arresteranten, svenskt Arbeidsmand Udolf Peter Lindh bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter udstaaet Straf udbringes af Riget samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Lund 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Eriksen 4 Rd. og i Erstatning til svenskt Skomagersvend Gustav Carlsen Lindkvist 40 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved alene bemærkes, at Bestemmelsen i Straffelovens § 39 ikke i nærværende Tilfælde findes at kunne komme til Anvendelse, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne bliver at fastsætte til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Brod og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten, svenskt Arbejdsmand Adolf Peter Lindh for at have tilføjet anden Mand Saar, og ere Sagens Omstændigheder efter Tiltaltes egen Tilslaaelse, som stemmer med hvad der ibrigt under Sagen er oplyst, følgende:

Lørdagen den 21de November d. A. noget over Middag traf Arrestanten og Anders Larsen sammen med svenskt Skomagerjvnd Gustav Carlsten Lindkvist paa Store Torv her i Byen, hvorefter de fulgtes ad til Anders Larsens Hjem. Efterat de havde siddet her og drukket til henimod Kl. 4 om Eftermiddagen, vilde Arrestanten og Lindkvist gaae hjem, men da de i den Hensigt kom ud i Haven, gjennem hvilken Beien ligger, opstod der en Uenighed imellem dem, hvorunder Lindkvist efter Arrestantens Forklaring sløbte ham omkuld, saa at han stræbte sig noget i Ansigtet. Forbittret herover tog Arrestanten, som var endeel beruset, sin Kniv op af Lommen og huggede med den Lindkvist i Hovedet og bibragte ham derved et Saar i den allersverste Deel af høire Baghoved af ca. 1½ Tommes Længde og saa dybt, at det trængte ind til selve Hjernefalkens Been, og fandtes dette ved Lægens Eftersyn blottet for al ydre Beklædning i et Omfang af en Haloskillings Størrelse; Saaret blødte stærkt. Arrestanten hjalp den Mishandlede ind i Anders Larsens Stue og forsøgte med en vaad Klud at standse Blodet, men forgjæves. Da Anders Larsens Hustru strax efter kom hjem, forsøgte hun ligeledes at standse Blodet og bragte derpaa Lindkvist hjem i hans Logi. Ifølge Lægens Attest af 7de December var den Mishandledes Helbredelse da saa vidt fremstreden, at Følgerne af den tilføiede Beskadigelse om kort Tid vilde kunne anses for hævede. Lindkvist har i Erstatning for Smerte, Næringstab og Udgifter til Læge og Medicin paa=staaet sig tilkjenbt 40 Rd., hvilken Erstatning Retsvidnerne have erklæret billig.

Arrestanten, der er født i Sverrig den 25de Februar 1844, og som ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 4de Juni 1870 er anset med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød for Tyveri, vil nu være at ansee efter Straffelovens § 203, og findes Straffen, naar henføres til, at han maa antages at have været endeel beruset under Gjerningens Udførelse, jfr. Straffelovens § 39, og til Sagens øvrige Omstændigheder at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han, som ikke i de sidste 5 Aar har havt stadigt Ophold her i Riget, i Genhold til Straffelovens § 16 efter udstaaet Straf vil være at bringe ud af Riget.“

Fredagen den 5te Marts.

Nr. 53.

Advocat Brod

contra

Arrestanten **Henning Ulrich Nielsen Sabro** (Def. Hallier),
der tiltales for bebrageligt Forhold og Documentsafst.

Lunde Stam Herreders Extrarets Dom af 26de August 1874: „Arrestanten Henning Ulrich Sabro bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Erstatning til Huusmand af Serup Knud Hansen paa egne og Mads Hansen og Hans Jensen deres Vegne betaler Arrestanten 61 Rd. Saa bør han og at udrede alle af denne Action lovlige flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Borch og til Defensor, Procurator S. S. Hansen med 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og denne i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de November 1874: „Arrestanten Henning Ulrich Sabro bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fængelst i 80 Dage, men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa udreder han og i Erstatning til Huusmand Knud Hansen paa egne og Huusmændene Mads Hansens og Hans Jensens Vegne 36 Rd. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Salomonson og Engberg betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved intet Væsentligt findes at bemærke, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hallier for Højesteret betaler Tiltalte 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende, fra Lunde Stam Herreders Extraret hertil indankede Sag actioneres Arrestanten Henning Ulrich Sabro for bedrageligt Forhold og Documentsalfst.“

Foreløbig bemærkes, at de trende Huusmænd Mads Hansen, Hans Jensen og Knud Hansen, som have været Gjenstand for det formeentlige Bedrageri og alle have paaaaet Erstatning for de af dem til Arrestanten ud-

betalte Beløb, ifølge Lovgivningen, *efr.* navnlig *Frdgn.* 8de September 1841 § 5, ikke kunne ansees som fuldbgyldige Vidner, hvorfor der mod Arrestantens Benægtelse ikke kan tillægges beres mod ham talende Vidnesbyrd en saadan afgjørende Betydning, som af Underdommeren antaget. Iøvrigt maae Sagens Omstændigheder efter de *Dplysninger*, som i samme ere tilbeiebragte, blandt Andet ogsaa ved et efter Foranledning her fra Retten optaget *hderligere Forhør*, antages at være følgende:

Da Arrestanten engang ifjor *Efteraar* tilfældig traf sammen med fornavnede Knud Hansen og flere af dennes Naboer paa en *Lid*, hvor de trende *Huusmænds* Jorder vare aldeles *oversvømmede*, begyndte Arrestanten at tale om, at han let kunde skaffe dem af med det skadelige Vand, og da tvende af de tilstedeværende Personer ogsaa anbefalede ham som en klog Mand, til hvem man kunde betroe sig, traf Knud Hansen *Aftale* med Mads Hansen og Hans Jensen om at overdrage til Arrestanten, som dertil var villig, at ordne denne Sag. Arrestanten forfattede derefter et den 4de November f. A. dateret *Uddragende* til Stiftamtet, der blev underskrevet af de trende *Huusmænd* og af ham indgivet til Stiftamtet, og i *Aulebning* af denne sin *Virksomhed* lod han sig af *Huusmændene* udbetale i 3 forskellige *Gange* ialt 25 *Rd.*, af hvilket *Beløb* han efter tvende *Vidners* *Udsagn* foregav, at en *Deel* skulde anvendes til stemplet *Papir* i Sagen. Nogen *Lid* derefter lod han sig af *Huusmændene* endvidere udbetale 25 *Rd.* til en *Reise* til *Kjøbenhavn*, som han efter Knud Hansens og Mads Hansens *beedige* *Udsagn* selv under *urigtige* *Foregivninger* skal have bragt i *Forflag*, medens Arrestanten, dog først i det efter *Foranledning* herfra optagne *Forhør*, har *paastaet*, at det er Knud Hansen, som har forlangt, at han skulde foretage denne *Reise*. Under sit *Ophold* i *Kjøbenhavn* foretog Arrestanten imidlertid ikke *Andet* til *Fremme* af Sagen end at forespørge i *Ministerialbygningen*, om *Indenrigsministeren* var *tilstede*, og modtage et *benægtende* *Svar* herpaa samt tale om Sagen med en *Person*, som han tilfældig traf paa *Gangen* i *bemelte* *Bygning*, og som raadebde ham til, naar der ikke kom *Svar* fra *Amtet*, at indgive Sagen *skriftligt* til *Ministeriet*. Men *desuagtet* *tilskrev* Arrestanten fra *Kjøbenhavn* under 1ste *December* f. A. Knud Hansen, at han nu havde *faaet* *Akt* i *Orden*, og at det nu kunde ventes, at *Resolutionen* vilde komme fra *Kjøbenhavn* til *Dense* om ca. 14 *Dage*, hvorhos han under 7de f. M. *hderligere* *tilskrev* den *Samme*, at han maatte blive i *Kjøbenhavn* til *førstkommende* *Tirsdag* *Aften*, til der kom *nærmere* *Svar* fra *Fyens* *Stiftscontoir*, og *begjærede* sig i den *Aulebning* *tillillede* *hderligere* 11 *Rd.*, som Knud Hansen kunde *faae* *igen* i 11te *December* *Termin*, hvilken *Annobning* han *berhos* *gjentog* i et senere *Brev* af 12te f. M., idet han *truebde* med, at han, hvis hans *Begjæring* ikke *opfyldtes*, aldeles vilde *fræfige* sig Sagen. De 11 *Rd.* bleve derefter *tillillede* Arrestanten, der ved sin *Tilbagekomst* *forstikkede* *Huusmændene*, at Sagen var i en *god* *Gænge*, men senere er der fra hans *Side* *Intet* foretaget i denne, hvorimod han paa *forskjellige* *Forespørgsler* fra Knud Hansen om Sagens *Stilling* kun har givet *intetfægende* *Svar*. Iøvrigt have *Huusmændene* *erfjendt*, at Arrestanten *sladig*

har lovet at tilbagebetale de modtagne Beløb — for hvilke han ogsaa gav Huusmændene Dvittinger — dersom han ikke bragte Sagen i Orden, hvorefter de have benægtet Nødvigheden af Arrestantens Udsagn, at der for Sagens Gjennemførelse skulde af Knud Hansen paa alle 3 Huusmænds Vegne være lovet ham et Veberlag af 200 Rd., hvoraf 50 Rd. paa Haanden, idet de tværtimod have paaflaaet, at der Intet var vedtaget om Størelsen af det endelige Veberlag, og at Arrestanten havde lovet, at han, medens Sagen stod paa, kun vilde fordrø Erstatning for sine virkelige Udlæg.

Hvad nu Sigtelsen for Bedrageri angaaer, da fremgaaer det vel klart af Forhørerne, at Arrestanten, uagtet han, som anført, fra først af var optraadt som den, der let kunde bringe flige Sager i Orden, dog i Virkeligheden har været høist uvidende om den rette Behandling af det paaagjældende Anliggende, idet ikke blot det af ham forfattede Andragende er meget mangelfuldt, men han ogsaa under Forhørerne har maattet erkjende, at han ikke vidste, hvorledes Sagen yderligere skulde fremmes. Men da det omhandlede Andragende dog i og for sig har været af Betydning for Sagen, som derefter ved Stiftamtets Foranstaltning er søt videre, og da Arrestanten har gjort gjældende, at han i fornødent Fald vilde søge Hjælp hos andre i flige Forhold Kundigere, og at han selvselgelig foruden Andragendet vilde skrive for Huusmændene, hvad der mulig kunde foresalbe, saa findes Arrestanten, der, som berørt, tilmed havde lovet eventuelt at tilbagebetale de modtagne Beløb, og som vedblivende har benægtet at have haft nogen bebrageriff Hensigt ved at paatage sig Ordningen af det omtvænte Anliggende, ikke at kunne anses skyldig i Bedrageri, forsaavidt angaaer de Beløb af ialt 25 Rd., som han har erholdt udbetalt i Anledning af den Deel af hans Virksomhed, som falder forud for Kjøbenhavnsreisen, og der vil derfor heller ikke under denne Sag kunne blive Tale om at tilspigte ham gauffe eller tildeels at tilbagebetale Huusmændene Beløbet.

Hvad derimod angaaer den af ham paa Huusmændenes Befølning foretagne Kjøbenhavnsreise, da er han, som berørt, først under det efter Foranledning herfra optagne yderligere Forhør fremkommet med den i og for sig yderst usandsynlige Paafland, at han af Knud Hansen skulde være opfordret til at foretage denne Reise, medens han, dersom hans Paafland havde været begrundet, havde havt al Opfordring til strax at fremsætte den overfor Knud Hansens og Mads Hansens bestemte Paafland, at det var Arrestanten selv, som bragte den i Forflag.

Da nu tilmed Arrestantens Forklaringer i det Hele ere høist ubestemte og undvigende, da det fremdeles er klart, at det under hans Ophold i Kjøbenhavn ikke har været ham om at gjøre at fremme Sagen, hvorefter det ogsaa stemmer, at han under Forhørerne selv har erklæret, at han ved Kjøbenhavnsreisen ogsaa tænkte at more sig lidt og at besørge andre Forretninger, og da det ligeledes er aabenbart, at han i sine Meddelelser til Knud Hansen har lagt an paa at fremstille sine Bestræbelser for Sagens Fremme i et gauffe andet Lys end det virkelige, saavel som at han uden Grund har forlænget sit Ophold i Kjøbenhavn og foranlediget Huusmændene til at tilfille ham de til Befridelse

af det forlængede Dphold foruøbnne Pengemibler, maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han med Hensyn til denne Reise i det Hele har viist et saadant bedrageligt Forhold, der maa paadrage ham Strafsansvar, dog at Straffskylden ikke, som af Underdommeren antaget, bliver at bedømme efter Straffelovens § 251, men efter dens § 257, hvorhos han vil have at erstatte Knud Hansen paa egne og Mads Hansens samt Hans Jensens Vegne de til Reisen modtagne Beløb af ialt 36 Rd.

Foraaabidt Underdommeren derimod tillige har anseet Arrestanten skyldig i Forsøg paa Bedrageri med Hensyn til, at han skulde have forsøgt at bevæge Huusmændene til at udbetale ham 50 Rd. til Reisen til Kjøbenhavn og først, da de ikke vilde gaae ind herpaa, skulde have nedsat Beløbet til 25 Rd., findes det ikke imod Arrestantens Benægtelse tilstrækkelig beviist, at han har gjort sig skyldig i et saadant Forsøg.

hvad endelig angaaer Sigtelsen for Documentfalsk, da har Arrestanten selv tilskaaet, at han, efterat en af ham conciperet Fuldmagt for ham til Udførelsen af det ovennævnte Anliggende var bleven underskrevet af de 3 Huusmænd, har imellem Slutningen af Texten og Underkrifterne tilføjet Ordene: „betale vi Sabro herfor 200 Rd.“, samt at denne Tilføining er gjort uden Samtykke af Huusmændene Mads Hansen og Hans Jensen.

Han paaaaer imidlertid, at Knud Hansen under 4 Dine har givet ham Tilladelse til at tilføie den nævnte Passus, der saaledes efter Arrestantens Forklaring var en Bekræftelse paa det ovenfor omtalte Øste, som Knud Hansen skal have givet ham paa alle Tres Vegne. Vel har Knud Hansen bestemt nægtet Rigtigheden heraf, men denne med hans egen Interesse stemmende Benægtelse kan der ikke tillægges større Vægt end Arrestantens modstaaende Erklæring, og da Arrestanten efter det Dphste isvrigt maatte have Føie til at gaae ud fra, at Knud Hansen kunde forhandle med ham paa samtlige Huusmænds Vegne, findes han ikke at være overbevist om noget strafbart Forhold med Hensyn til den omspurgte Tilføielse, hvorfor han foraaabidt vil være at frifinde for Actors Tiltale.

Arrestanten, der er født i Aaret 1806 og ved Høiesterets Dom af 9de November 1866 er dømt efter Frbg. 11te April 1840 § 44 til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 40 Dage og ved nærværende Rets Dom af 2den October d. A. for Overtrædelse af Frbg. 15de December 1820 § 2 til en Bøde af 10 Rd., og som ved den indankede Dom efter Straffelovens § 274 cfr. § 268 og § 251 tildeels sammenholdt med § 46 er bleven ikkendt en Straf af et Aars Forbedringshuusarbejde, vil i Henhold til det Anførte ikkun være at ansee efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 80 Dage. Det findes at kunne have sit Forblivende ved Underretsdømmens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor ved Underretten tillagte Salairer, hvorimod den Erstatning, Arrestanten vil have at udrede til Knud Hansen paa egne og de tvende andre Huusmænds Vegne, nedsættes til 36 Rd.”

Nr. 65.

Advocat Brock
contra

Arrestanten **August Thorup** (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Væleri.

Frederiksfund Kjøbstads Politirets Dom af 12te December 1874: „Arrestanten, Slagterfvend August Thorup af Kjøbenhavn bør straffes med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt udrede alle af Sagen lovlige flyvende Omkostninger. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Januar 1875: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Schack og Gottschalk for Overretten betaler Arrestanten August Thorup 10 Kroner til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Frederiksfund Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten August Thorup, der tiltales for Væleri, ved egen Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig deri, idet han, som den 16de Novbr. f. A. blev dimiteret af Kjøbenhavns Fattigvæsen, 2 à 3 Dage derefter begav sig ud i Landet, hvor han ernærede sig ved Væleri,“ indtil han selv den 1ste Decbr. f. A. meldte sig til Politiet.

Arrestanten, der er født i 1824 og flere Gange straffet for Løsgængerier og Væleri, jensef efter Højesteretsdom af 21de Octbr. f. A. med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage i Henhold til L. 3die Marts 1860 § 3, er nu ved den indankede Dom rettelig anseet efter samme Lovbestemmelse, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage billiges, og Arrestanten med Føie er paalagt at udrede Sagens Omkostninger, vil den paaankede Dom blive at stadfæste.“

Nr. 49.

Advocat Henrichsen
contra**Anders eller Andreas Leo Salomon**

(Defensor Bunken ved Halkier),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse, udøvet imod Sygehusecorporal C. S. Willadsen.

Nyborg Rådshofstads Extrarets Dom af 14de August 1874: „Tiltalte, Skomagerensvend Anders Leo Salomon bør at hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Han udreder derhos alle de af Actionen samt af hans Arrest under Sagen og af Fuldbyrrelsen af den ham idømte Straf lovligt flydende Omkostninger, deriblandt henholdsvis 5 Rd. og 4 Rd. i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Sjørgensen og Hein. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de December 1874: „Tiltalte Andreas Leo Salomon bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger og de Underretsprocuratorerne tillagte Salairer bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne A. Seidelin og Salomonsen for Overretten betaler Tiltalte 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henrichsen og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Nyborg Rådshofstads Extraret påkljente Sag, hvorunder Tiltalte Andreas Leo Salomon actioneres for Vold og Legemsbeskadigelse, udøvet mod Sygehusecorporal Willadsen, er det saavel ved Tiltalles egen Forklaring som ved de isvrigt fremkomne Oplysninger godtgjort, at han Ratten mellem den 1ste og 2den Mai d. A. har oversalbet bemeldte Willadsen med Sug og Slag paa Gaden i Nyborg.“

Corporal Willadsen har derved forklaret, at han blev kastet ned mod Gaden, hvor han besvimede og fik Ansigtet forslaaet, uden at han veed, hvad der videre er sket; og efter den af Pagen afgivne Erklæring fandtes det hvide Dienlaag aldeles tilsluttet og det venstre halvt, medens de begge vare svulne af underløbet Blod, og var Huden over det venstre Die affrabet i større Omfang. Efter 3 Dages Behandling vare nogle af disse Bestabigelsler hævede, andre endnu tilfede, men senere er Willadsen fuldstændig helbredet uden at spore nogen Følge af de ham tilføiede Bestabigelsler.

Tiltalte har erkjendt, at han ved den paagjældende Leilighed har slaaet en Person, som han senere har hørt var Willadsen, saaledes at denne faldt om og blev liggende i Kædestenen, uden at han, der vil have været noget bestjænket, bestemt vil kunne erindre, om han yderligere har slaaet eller sparket ham, og som Grund til, at han slog Willadsen, har han anført, at der fra denne eller en af de i Følge med ham værende Personer var faldet fornærmelige Udblæfser imod ham og de i Følge med ham værende Personer.

Det er imidlertid af Vidnerne Rasmus Hansen og Hans Madsen forklaret, at Tiltalte gif løss paa Willadsen uden nogen af denne givne Anledning og slog ham, saa at han faldt i Kædestenen, samt sparkede ham med sine Støvler i Hovedet eller i Siden, hvorpaa han gif sigt fra ham, men derefter igjen gif til ham og, idet han efter Hans Madsens Forklaring tillige yttrede: „Bil Du spille død“ og „er Du ikke død endnu, din Velsel“, atter sparkede løss paa ham. Saavel efter disse Vidners Forklaring som efter de af andre Vidner derom afgivne kan det ikke antages, at Tiltalte ved den omhandlede Leilighed har været bestjænket i nogen Grad; der kan ubelukkede Tilregnelighed, medens han er anseet for at være en farlig Slagsbroder.

Tiltalte, der er født den 11te April 1849 og ikke findes tidligere criminaliter straffet, er derfor ved den paaanførte Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 203, men Straffen, der er bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage, findes at maatte fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og vil den paaanførte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, derfor blive deels at stadfæste deels at forandre.“

Nr. 63.

Advocat Henrichsen

contra

Arrestanten Anton Theodor Gleichmann

(Defensor Bunken ved Hindenburg),

der tiltales for Thveri, Løsgængereri og Betleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Januar 1875:
„Arrestanten Anton Theodor Gleichmann bør straffes med Tugt-
huusarbejde i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og

derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Steinthal og Salomonsen med 10 Kroner til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henriksen og Etatsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Anton Theodor Gleichmann, der er født den 22de December 1834 og blandt Andet tidligere anset ved Silkeborg Birk's Extrarets Dom af 27de Juli 1865 efter Forordning 11te April 1840 §§ 16 og 43 med Tugthuusarbejde i 8 Aar, ved en under denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politifager den 8de April f. A. affagt Dom efter Lov 3die Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 18 Dage og ved Habs Herreds Politirets Dom af 17de August f. A. efter ovennævnte Lovs §§ 1 og 3 med Fængsel paa Band og Brød i 8 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Løsgængeri og Betleri, og ved hans egen, af det iøvrigt Oplyste be- styrkede Tilstaaelse er det bevist, deels at han den 17de September 1873 har frafjælet Bogumonskarl Hans Poulsen et til en Værbi af 3 Rd. ansat Par Beenklæder, der hang i en aabenslaaende Stald, deels at han har overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige hjemsendte Personer den 18de September f. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold ved, uden derom at have gjort nogen Anmeldelse til den omhandlede Protocol, at have taget Ophold her i Staden den 29de October næstefter og være forbleven i samme, indtil han den paafølgende 20de November anholdtes af Politiet, deels endeligen at han under det ommeldte hans Ophold her i Staden har gjort sig skyldig i Betleri.

Som Følge heraf vil Arrestanten nu blive at dømmes efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter § 1 cfr. § 5 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Betleri, og findes Straffen under Æt at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 2 Aar."

Mandagen den 8de Marts.

Nr. 54.

Advocat Henriksen

contra

- 1) **Jens Sørensen**, 2) **Christen Peder Laurfen** eller **Larsen**, 3) **Hans Julius Baldemar Hansen** og 4) **Svend Christian Jonafen**, ogsaa kaldet **Dyrberg**,
(Defensor Hindenburg),

der tiltales, de 3 Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for at have forledet dem dertil.

Fjends Nørhng Herredets Extrarets Dom af 6te October 1874: „De Tiltalte Christen Peder Larsen eller Laurfen og Hans Julius Baldemar Hansen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, Tiltalte Jens Sørensen i simpelt Fængsel i 8 Dage og Tiltalte Svend Christian Jonafen (Dyrberg) i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage; saa bør de og Een for Alle og Alle for Een betale alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Overretsprocurator Fasting 6 Rd. og til Defensor, Overretsprocurator Morville 5 Rd. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 30te November 1874: „De Tiltalte, Arbeidsmand Jens Sørensen og Høker Svend Christian Jonafen, ogsaa kaldet Dyrberg bør hensesættes, den Første i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og den Sidste i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Med Hensyn til de de Tiltalte Christen Peder Laurfen og Hans Julius Baldemar Hansen idømte Straffe saavel som Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Meckelmann tillægges i Salair hver 8 Rd., bør Underretsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indbantebe Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Henriksen og Hindenburg for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 30 Kroner til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arbeidsmand Jens Sørensen, Smed Christen Peder Laurzen eller Larsen og Skolefoged Hans Julius Valdemar Hansen for falsk Forklaring for Retten samt Høker Svend Christian Jonassen ogsaa kaldet Dyrberg for at have forledet dem dertil.

Under en offentlig Undersøgelse mod Tiltalte Jonassen i Anledning af en Sigtelse mod ham for ulovlig Brændeviinshandel blev der i Politiretten den 7de Juli d. A. fremlagt en af de andre 3 Tiltalte understrevne Erklæring, dateret den 4de s. M., hvori navnlig udtales, at de hver især i det sidste Aarstid til forskjellige Tider havde anmodet eller rettere sendt Bud til Viborg med Tiltalte Jonassen om derfra at hjembringe til dem et lidet Quantum Brændeviin, og at de ikke derfor havde ydet ham anden Betaling end den, han selv havde erlagt for Brændevinen, hvorhos de Tiltalte Sørensen, Laurzen og Hansen samme Dag i Retten afgave Forklaringer, der i det Væsentlige stemte med den fremlagte Erklæring og iøvrigt gik ud paa, at det ikke om nogen bestemt Person var dem bekendt, at han havde erholdt Brændeviin tilkjøbt hos Tiltalte Jonassen, men allerede i samme Retsmøde erklærede Tiltalte Sørensen, efterat Dommeren alvorlig havde formanet ham til at sige Sandheden og ikke at bekræfte en urigtig Forklaring med Eed, at han ikke turde aflægge Eed paa den af ham afgivne Forklaring, hvorhos han nærmere forklarede, at han, saavidt han erindrede i Slutningen af forrige Aar, gjorde den Aftale med Tiltalte Jonassen, at denne skulde forsyne sig med et saa stort Quantum Brændeviin, at Sørensen, naar han manglede noget, kunde sende Bud derefter, hvad da ogsaa skete, idet Sørensen hver Gang betalte, hvad han hentebe; Tiltalte Sørensen tilføiede derhos, at han meget godt forstod, at denne Fremgangsmaade skulde tjene som Skalkeskjul for den ulovlige Brændeviinshandel. I det næste Retsmøde vedgik ligeledes de Tiltalte Laurzen og Hansen, at deres tidligere afgivne Forklaringer vare urigtige, idet de nærmere forklarede, at de, om de end havde brugt den Fremgangsmaade at bestille Brændeviin forud hos Tiltalte Jonassen, dog ogsaa jevnlig havde kjøbt Brændeviin hos ham uden forud at have bestilt samme, hvorhos Tiltalte Laurzen tilføiede, at han ved disse Leiligheder havde, naar Sugen var tilstede, ligesrem forlangt Brændeviin, men undertiden, naar der var „Uvedkommende“ i Boutikken, Eddike, hvilket efter hans Udsagn Tiltalte Jonassen meget vel forstod skulde være Brændeviin, ligesom han saavel som Tiltalte Hansen ogsaa forklarede, at det var en almindelig Fremgangsmaade for at skjule den ulovlige Brændeviinshandel hos Tiltalte Jonassen at forlange Eddike eller Petrosleum i Stebet for Brændeviin. Under den derefter imod de Tiltalte Sørensen, Laurzen og Hansen indledebe criminelle Undersøgelse have disse gjentaget deres Tilstaelser om at have afgivet falsk Forklaring for Retten, idet Sørensen derhos modificerede sin sidste Forklaring om den mellem ham og Tiltalte Jonassen trufne Aftale derhen, at denne istun gik ud paa, at Sørensen godt kunde vedblive, som hidtil, at kjøbe Brændeviin hos Tiltalte Jonassen, men at det skulde hedde sig, at det Brændeviin, han kjøbte, var noget, som

Jonassen efter Bestilling havde besørget indkjøbt for ham i Viborg, hvorhos de alle 3 forklarede, at det var efter Opfordring af Tilstalte Jonassen, og for at denne skulde slippe for Ansvar for ulovlig Brændeviinshandel, at de havde afgivet de ommeldte urigtige Forklaringer for Retten, og at Jonassen navnlig den 7de Juli d. A., da de skulde møde i Retten, og de paa Veien til Viborg vare gaaede ind til ham for at tage ham med, opfordrede dem til i Retten at afgive den urigtige Forklaring om aldrig at have kjøbt Brændeviin af ham, samt at Jonassen ved samme Leilighed foreviste dem den ovenommeldte Erklæring, som han op læste for dem og opfordrede dem til at underskrive, hvilket de da ogsaa gjorde. Nævnte 3 Tilstalte have endvidere forklaret, at de i intet Tilfælde vilde have bekræftet deres urigtige Forklaringer med Eed, og at Tilstalte Laursen for sit Vedkommende ved den ovenommeldte Sammenkomst hos Tilstalte Jonassen udtrykkelig udtalte dette, hvortil Jonassen da erklærede, at det forlangte han heller ikke, hvorhos Tilstalte Sørensen særlig har forklaret, at Grunden til, at han tilbageløbte sin første urigtige Forklaring, var den, at han mærkede, at han ikke kunde slippe for at beedige samme.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indskænkede Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saakænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Aft. — Prisen er 6 Rb. og for Udenbys, der sænke Bladet med Posten, 6 Rb. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den **Gyldendal'ske Boghandel** (K. Høgel).
Fjeldsøe & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 2.

Den 27de Marts.

1875.

Første ordinaire Sæssion.

Mandagen den 8de Marts.

Nr. 54.

Advocat Heinrichsen
contra

- 1) Jens Sørensen, 2) Christen Peder Laurzen eller Laufen, 3) Hans Julius Waldemar Hansen og 4) Svend Christian Jonassen, ogsaa kaldet Dyrberg (see forrige Nr.).

Tiltalte Jonassen har erkjendt at have solgt Brændeviin til de 3 andre Tiltalte samt vedgaaet, at han desuagtet har opfordret dem til i Retten at nægte saabant og ved den ovennævnte Sammentomst hos ham gjentaget denne sin Opfordring til dem; derimod har han nægtet at have opfordret dem til eventuelt at bekræfte deres urigtige Forklaringer med Eed, hvorhos han har udsagt, at han, hvis det var kommet saavidt, at der skulde aflægges Eed, vilde have tilstaaet Sandheden. Senere har Jonassen vel tilbagelaldt sin Tilstaaelse og nægtet at have opfordret de andre Tiltalte til at afgive urigtige Forklaringer i Retten, idet han derhos har anbragt, at Tilførsten i Retsprotocollen om hans tidligere Tilstaaelse maa beroe paa en Misforstaaelse fra Forhørsdommerens Side, men til dette Anbringende, der strider imod de iøvrigt under Sagen foreliggende Oplysninger, vil der intet Hensyn kunne tages, og Tilbagelaldelsen af den afgivne Tilstaaelse vil derfor i Henhold til L. 1—15—1 ikke kunne komme i nogen Betragtning.

Efter det Anførte ville de Tiltalte, der ere fødte, Sørensen i 1839, Laurzen i 1841, Hansen i 1836 og Jonassen i 1810, og af hvilke de 3 Førstnævnte ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, medens Jonassen ifkun har været anseet ved Fiends Nørlyng Herreders Politirets Dom af 16de Juli d. A. for det ovenfor ommeldte ulovlige Brændeviinsubsalg med en Døds af 30 Rd., være at ansee efter Straffelovens § 146, sammenholdt for Jonassens

Bedkommende med §§ 52 og 23, med en Straf, der findes at burde bestemmes for hver af de Tiltalte Sørensen, Laurfen og Hansen til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage og for Tiltalte Jonasen til Fængsel paa sædvanlig Fængelost i 60 Dage, og da Underrettsdommen for de Tiltalte Laurfens og Hansens Bedkommende har dette Resultat, medens de Tiltalte Sørensen og Jonasen ere ansete, den Første med simpelt Fængsel i 8 Dage og den Sidste med Fængsel paa sædvanlig Fængelost i 40 Dage, vil bemærkede Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, med de nævnte Forandringer være at stadfæste."

Nr. 72.

Advocat Henriksen
contra

Axel Vilhelm Kjær (Defensor Bunken ved Hindenburg),
der tiltales for Væsgængereri.

Bjerge Nasum Herredets Politirets Dom af 21de December 1874: „Arrestanterne, Smedesvend Axel Vilhelm Kjær af Odense og Christen Andersen af Svendborg bør hensesættes til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt, den Første i 180 Dage og den Sidste i 90 Dage. Saa bør de udrede Een for Alle og Alle for Een de med denne Sag lovligen forbundne Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Februar 1875: „Politiretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Lassen og P. A. Seibelin for Overretten betaler Arrestanten Axel Vilhelm Kjær 10 Kroner til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salorium til Advocat Henriksen og Statsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Axel Vilhelm Kjær, der er født den 20de September 1822 eller 1823 og mangfolbige Gange tidligere straffet for forskjellige Lovovertrædelser, senest efter denne

Rets Dom af 31te Marts f. A. blandt Andet for Løsgænger og Vekkeri i Henshold til L. 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 5 med Arbeide i Odense Evange-arbejdsanstalt i 180 Dage, er under nærværende, i 1ste Instants ved Bjerger Kasum Herreders Politiret paakjendte Sag, hvorunder han atter tiltales for Løsgænger og Vekkeri, og som i første Instants tillige angik en Medtistalt, for hvis Vedkommende Dommen ikke er appelleret, ved egen, af de iøvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse overbeviist at have gjort sig skyldig i de nævnte Forseelser, idet han fra den 10de Octbr. f. A., da han uden Tilladelse forlod Odense Fattiggaard, hvor han var indlagt, har streift arbejdsløs omkring og ernæret sig ved Vekkeri, indtil han den 5te December f. A. blev anholdt, hvorfor han nu igjen vil være at ansee efter den citerede Lov 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 5, og da den ved Politiretsdommen valgte Straf af Arbeide i den nævnte Arbejdsanstalt i 180 Dage saavel som Dommens Bestemmelse om Sagens Omkostninger for hans Vedkommende villiges, vil den blive at stadfæste, forsaavidt paaanket er.“

Nr. 69.

Advocat Nellesmann

contra

Karen Kirstine Larsen, Larsens Enke (Defensor Klubien),
der tiltales for Tyveri, Løsgænger og Vekkeri.

Criminal- og Politiretens Dom af 26de Januar 1875:
„Tiltalte, Karen Kirstine Larsen, Larsens Enke bør straffes med Tugthuusarbeide i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Møhlertz og Møller med 15 Kroner til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henshold til de i den indaulede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:
Criminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Nellesmann og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indaulede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Tiltalte Karen Kirstine Larsen, Larsens Enke, som ifølge Daabsatteff er døbt den 7de April 1811 og senest anset ved denne Rets Dom af 20de September 1864 efter Frdn. 11te April 1840 § 15 med Forbedringshuus-

arbejde i 4 Aar og ved samme Rets Dom af 3die Juli 1869 efter Lov 3die Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 30 Dage, for Tyveri, Løsgænger og Væleri onlagte Sag sigtes hun blandt Andet for at have den 26de August f. A. sjaalet i Marschandiser Hans Pauls Husmers Boutik i Hystenstræde Nr. 16 i Rjælderen et til 3 Rd. 4 Mk. vurderet Buntt Udsjoffer. Den af Marschandiser Husmer i saa Henseende afgivne beedigede Forklaring gaaer ud paa, at han ommeldte Dags Formiddag, medens han med sin Svigerinde Caroline Henriette Hansen be- sandt sig i sin Boutik bag en Reol, hvorfra han ikke kunde sees af de Ind- trædende, saae Tiltalte, som han kjendte fra, at hun tidligere havde kjøbt i hans Boutik, snige sig ind i denne og ved at række over Disken tilvende sig fra Bindueskarmen nærmest Udgangsdøren ommeldte Buntt Udsjoffer, som hun strax skjulte under sit Skjool, og derefter skyndsomt forlade Boutikken. Han løb med et Udraab siebskkelig barhovedet efter hende, indhentede hende i en Afstand af omtrent 20 Alen fra sin Boutik i Retning henimod Stranden og fratog hende Solkerne, hvorefter han, efter at have afleveret disse til sin Svigerinde, som var kommen tilseende i Boutiksdøren og leverede ham hans Hovedbedækning, førte Tiltalte trods hennes Bønner til Politistationen Nr. 1.

I Overensstemmelse hermed gaaer den af Marschandiser Husmers ommeldte Svigerinde senest afgivne, med Ved bekræftede Forklaring ud paa, at hun, som fra sin Plads bagved foransjorte Reol havde hørt Noget pusle i Boutikken, pludselig saae Husmer med et Udraab, at En eller et Fruentimmer var reudt med en Palke Strømper fra Binduet, barhovedet løbe ud af Boutikken. Hun, som blev opmærksom paa, at et Buntt Solker, som hun umiddelbart forinden havde seet i Bindueskarmen nærmest Ugangen, ikke længere var tilseende, begav sig hen i Boutiksdøren og saae Husmer, som, da han gik ud af Boutikken, Intet havde haft i Hænderne, komme fra Stranden henimod hende i Følge med Tiltalte og holdende i den ene Haand det saavede Buntt Solker, hvilket han leverede hende, idet han, efter at have modtaget sin Hovedbedækning af hende, førte Tiltalte trods hennes Bønner til Stationen.

Fremdeles have Høker Niels Olsen og Skomagervend August Nielsen edelig forklaret, Førstnævnte, at han den 26de August om Formiddagen saae Marschandiser Husmer komme gaaende barhovedet i Hystenstræde i Retning fra Stranden i Nærheden af sin Bolig, holdende med den ene Haand Tiltalte og i den anden et Buntt Solker af aldeles samme Udseende som de formeentlig sjaaalne, aflevere Solkerne til sin Svigerinde i Boutiksdøren og, efter at at have erholdt sin Hovedbedækning, gaae videre med Tiltalte henimod Politistation Nr. 1, hvortil hans Svigerinde fortalte at Tiltalte blev sjort, fordi hun havde sjaalet Solkerne, og Sidstnævnte, at han en Formiddag ved ommeldte Tid havde samtidig med Høker Olsen seet Husmer barhovedet i Nærheden af sin Bolig komme fra Stranden med et Fruentimmer, som Nielsen umiddelbart iforveien havde seet udenfor Husmers Boutikvinduer, ved den ene Haand, medens han holdt et Buntt Solker i den anden, og, efter at have faaet sin Hovedbedækning ved sin Bolig, gaae videre med Tiltalte.

Tiltalte har vel vedblivende benægtet at have været i Marskandiser Husmers Boutik bemeldte Dag og paaftaaet, at Husmer, da hun gik igjennem Høftenstræde, var kommen løbende efter hende med et Bunt Søller i Haanden og havde befyldt hende for at have stjaalet, men trods hendes Benægtelse maa det ved de ovenangførte Beviiisligheder, hvortil kommer, at Tiltalte har erkjendt at have bedt for sig uden at have kunnet anføre anden Grund dertil, end at hun fandt det urimeligt, at hun skulde føres til Stationen, da hun Intet havde gjort, og at hendes Forklaringer i flere Henseender have været vakkende, antages beviist, at hun har gjort sig skyldig i ommeldte Tyveri Tiltalte er derhos ved egen, af det iøvrigt Dplyste bestrkede Tilsaaelse overbeviist at have mod et hende til Kjøbenhavn's Politiprotocol over mistænkelige Personer den 30te Marts s. A. under sædvanlig Straffetruusel givet Tilhold undbladt at vende tilbage til det hende af Fattigvæsenet anviste Opholdssted Ladegaarden, som hun havde forladt med Udgangstilladelse den 30te Juli s. A., indtil hun den 26de August derefter anholdtes i Anledning af nærværende Sag, samt at have gjort sig skyldig i Betleri.

Som Følge af Forangførte vil Tiltalte være at ansæe efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3die Marts 1860 § 1 jfr. § 5, og findes Straffen under Et at kunne bestemmes til Tugt- huusarbejde i 2 Aar.“

Nr. 70.

Advocat Levinson

contra

Arrestanten Niels Christian Daniel Clausen

(Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te Januar 1875: „Arrestanten Niels Christian Daniel Clausen bør straffes med Forbringeshuusarbejde i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Mundt og Suel med 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder: „Da Arrestanten Niels Christian Daniel Clausen, der er født den 23de Mai 1848 og tidligere straffet 3 Gange for Tyveri, senest ved Høiesteretsdom af 2den December 1873 efter Straffelovens § 231 1ste og 2det Led med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag er ved egen, med det iøvrigt Dphyste stemmende Tillsaaelse overbevist at have sidst-afvigte 28de December fraa Jaaret Hofekammer Ferdinand Nielsen et til 7 Rb. vurderet Par Beenklæder, der som Skilt hang udenfor Besjaaelses Boutik, saa vil han nu være at dømme efter fornævnte Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar.“

Sirsdagen den 9de Marts.

Nr. 60.

Advocat Levinfen

contra

Niels Mathiesen (Defensor Nellesmann),

der tiltales for volbelig Abfærd.

Rjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 28de August 1874: „Tiltalte Niels Mathiesen bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Han bør derhos i Erstatning til Væber Niels Johansen betale 5 Rb. og udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Møller 5 Rb. og til Defensor, Procurator Diekmann 4 Rb. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de December 1874: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Sørensen og Rode, betaler Tiltalte Niels Mathiesen 5 Rb. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret paakjendte Sag actioneres Tiltalte Niels Mathiesen for voldelig Adfærd.

Det er i saa Henseende af Muursvendene Peter Emilius Lundgreen og Johan Thorvald Hagen under Eed forklaret, at de om Aftenen den 17de Mai d. A. uden at have givet nogen Anledning dertil ere blevne overfaldne af Tiltalte udenfor dennes Bolig paa Godthaabsvej, hvor han først slog Hagen i Ansigtet, saa at denne styrtede til Jorden, og derpaa, da Hagen atter havde reist sig op, endvidere tilføiede ham et Stik i Hovedet, og tillige bibragte Lundgreen, der isede Hagen til Hjælp, et Stik i Hovedet, og stemmer denne deres Beretning med hvad Arbeidsmand Claes Lind, der boede i samme Hus som Tiltalte, og som fra Binduet i sin Leilighed saae Begivenheden, derom har edelig forklaret. En Dagen efter afgiven Lægeerklæring oplyser, at der over Hagens venstre Nie fandtes en valnsøddesfor Soulsf, frembragt ved udtraadt Blod og oven i hans Hoved et tommelangt lineært Saar, der dog kun syntes at have beskadiget Huden, samt at der fandtes et mindre Saar i Lundgreens Hovedhud; og i en senere paa Foranledning af nærværende Ret afgiven yderligere Erklæring har Lægen forklaret, at det neppe af de i hans første Erklæring omtalte Læsioners hele Habitus med Sikkerhed kan afgjøres, hvorledes de ere fremkomne, men at der dog er Sandsynlighed for, at det Saar, Hagen havde modtaget i Hovedet, maa være bibragt med et eller andet Instrument eller Vaaben.

Under de Forhør, der bleve optagne til Oplysning af foranstaaende Begivenhed, er det fremdeles blevet godtgjort, at Tiltalte ogsaa har udbiist voldelig Adfærd imod Bøversvend Niels Johansen. Fabrikarbejderne Carl Frederik Tørgensen og Oscar Oberender have nemlig forklaret, at, da de en Aften i Begyndelsen af Mai Maaned i Følge med bemeldte Johansen passerede Godthaabsvej, kom Tiltalte hen til dem og begyndte at stjæle dem ud, og at han, da Johansen traadte frem og spurgte, hvad Tiltalte vilde dem, foer ind paa denne og tilføiede ham med en Gjenstand, som de dog ikke kunde see hvad var, et Par Slag, saa at han styrtede til Jorden og blødte. Niels Johansen har fremdeles angivet, at de ham tilføiede Beskadigelser, som ere blevne helbrede uden Lægehjælp, bestode i et Saar i Hovedet af omtrent en Tommes Længde og en Soulsf ved det ene Nie, der ved hans Møde i Retten den 1ste Juni d. A. endnu ikke havde heelt fortaget sig, hvorfor han har paastaet sig tilkjendt 5 Rd. i Erstatning for Svie og Smerte.

Tiltalte paastaar nu vel, at det var ham, der ved begge de anførte Feiligheder blev overfaldet, og at han kun har slaaet fra sig til Forsvar med de bare Næver, men efter det Oplyste kan der ikke være nogen Tvivl om denne Angivelsses Urigtighed, dog at det ikke har kunnet blive oplyst, hvilket Medskab Tiltalte har benyttet ved de paagjældende Feiligheder, idet han ikke efter Saarenes ovenansførte Befæfthed og de angaaende dette Punct afgivne Forklaringer kan antages at have benyttet en i hans Hjem forefunden Lamp, bestaaende af en Læderløkke med en derved fastet, i Læder indsvet Blyklump af $\frac{2}{4}$ Pd.s Vægt. Ved den paaankede Dom findes derfor Tiltalte, der er født den 16de Februar 1843, og som ved Højesterets Dom af 3die Marts 1871 har efter Straffelovens §§ 281 og 259 været straffet med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, rettelig anseet efter Straffelovens § 203, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, samt da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor for Underretten, og om den Bøverføvend Johansen tilfjendte Erstatning af 5 Rd. billiges, vil Dommen i det Hele kunne stadfæstes."

Nr. 59.

Advocat Nellemann

contra

Arrestanten **Mathias** eller **Mathis Svensson**

(Defensor Brock),

der tiltales for at have tilføiet Andre Saar og Stude paa Hælbred samt for ulovlig Omgang med Hittegods.

Bornholms Bester Herreds Extrarets Dom af 4de Januar 1875: „Arrestanten, Arbeidsmand Mathias eller Mathis Svensson bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder og efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget samt ubrede de med hans Arrest og Action forbundne Omkostninger, hvorunder Salair til Procuratorerne, Cancelliraad Erichsen og Ipsen med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Nellemann og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indtante Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten, Arbeidsmand Mathias eller Mathis Svensson tiltales under nærværende Sag for at have tilføjet Andre Saar og Skade paa Helbred samt for ulovlig Omgang med Hittegods. Hvad den førstnævnte Forbrydelse angaaer, maa han ved egen Tilstaelse, der stemmer med hvad der forøvrigt er oplyst, ansees overbeviist om Følgende:

Da Arrestanten, der ligesom en anden Arbeidsmand Anders Aagesen var tilhuse og nød Kost hos Huusmand John Nielsen af 59de Selveiergaardss Fortoug i Vestermarie, var bleven hjemme Løverbagen den 11te October s. A. og i Selskab med de 2 Fornævnte tilbragte Dagen i Lebiggang, var han, der saavel som de Andre af og til havde drukket Brændeviin uden dog at være blevene berusede, i Anledning af Opgjørelse med John Nielsen af deres indbyrdes Pengemellembørende og, som han tillige har angivet, fordi han ved at følge John Nielsens Exempel bemeldte Dag var udebleven fra sit Arbeide, bleven idbefundet imod denne og havde foresat sig at ville fortrædige ham. Han havde i dette Niemed længe forsøgt paa forskjellig Maade ateppe Klammeri med John Nielsen ved at trække ham op fra det Sted, han havde sat eller lagt sig, ved at flaae ham i Ansigtet, ved at unbfige ham og beslige, og da det dog ikke derved lykkedes ham at bringe John Nielsen til Slagsmaal, har han besluttet sig til at iværksætte et formeligt Overfald paa denne for derunder at tilføie ham Legemsffade. Derfor, da Arrestanten ved det Klokket 9 à 10 Aften efter John Nielsens Dpforbring til ham om at forlade Huset havde sammenbyttet sit Tøi og bragt det ud paa Veien, kom han atter ind i Stuen, og efterat han under Foregivende at have mistet sin Kniv, af hvilken han forøvrigt efter de afgivne Vidnesforklaringer samme Dag var seet i Besiddelse, af fornævnte Anders Aagesen havde erholdt dennes Goldekniv tillaaens i den angivne Hensigt at benytte samme ved sine Maaltider, og han derhos havde seet Leilighed til i Smug at udsolde og anbringe sidstnævnte Kniv i en Pomme i sin Klædning, lykkedes det ham omfider ved sin gjentagne Erklæring om ikke endeligen at ville gaee bort, naar ikke John Nielsen fulgte ham paa Vei, at faae denne bevæget til at gaee med ham udenfor Huset, og idet Arrestanten her til Farvel rakte Sidstnævnte den høire Haand, som af denne blev modtaget med sin Høire, som Arrestanten saalebes fik Leilighed til at holde fast ved, skar han samtibigen John Nielsen med venstre Haand, med hvilken han havde grebet den af Anders Aagesen laante, under Sagen producerede Kniv, hvis Blad er ca. 3 Tom. langt og ca. 1/2 Tom. bredt, et Snitfaar under Midten af høire Underlæbebeen i en Længde af 2 Tom., og da nu John Nielsens Hustru Kirstine Molander paa hendes Mandss Raab om, at han var bleven flaaeret, var løben til og for at være sin Mand til Unbfætning forsøgte at kaste sig ind imellem ham og Arrestanten, vifragte den Sidste hende, fordi hun ved sin Mellemkomst faldt ham besværlig, med sin Støvlehæl et saa stærkt Spark i den nederste Deel af venstre Side af Maveu, at hun faldt om, og da hun ikke besmindre efter at have reist sig atter var sprungen til og hængte sig fast ved Arrestantens venstre Arm, huggede denne hende med

Kniven paa den venstre Deel af hendes Hoved, der var bedækket med et dobbeltlagt Tørklæde, som i Forbindelse med hendes Haarfletning blev over-
skaaret, idet der desuden bibragtes hende et 5 Tom. langt Snitsaar langs ad
Midten af venstre Issebeen forfra bagtil. Efterat forbemeldte Kvinde ved denne
Leilighed var salden ham af Haanden, og Nielsens Hustru havde trukket sig til-
bage, greb Arrestanten strax en anden ligeledes ubfoldet Kniv, som han havde
siddende i Sidelommen i sin Frakke, og skar han med denne John Nielsen
tvende Snit, et paastraa i høire Linding 3 Tom. langt og et tværtover høire
Kind 2 Tom. langt, og da John Nielsen derefter undveg, forfulgte Arrestanten
ham endnu nogle Skridt og stak ham med Kniven i Ryggen, hvorved dog kun
hans Frakke erholdt nogle Rister.

Efterat Physicus under 13de October sidsleden havde undersøgt John
Nielsens og hans Hustrus Tilstand og befundet disses Saar af Størrelse som
for nævnt, ikke at være trængte ind til Venene og isvrigt af Udseende til at
kunne ventes lægte i Løbet af 10 à 12 Dage, og derhos den Contusion, som
Sidsknævnte ved Arrestantens Spark havde erholdt i venstre Side af Under-
livet, at være af en alvorligere Bestaffenhed, idet samme var forbundet med
Befvimelser og gjorde det nødvendigt for Patientinden at holde Sengen, har
Physicus efter en paany anstillet Undersøgelse under 23de November sidsleden
yttret om de Fornævntes Saar, at disse nu ere lægte, men at John Nielsens
Hustru fremdeles, ihvorvel i mindre Grad, er lidende af den hende tilføiede
Contusion, hvis Virkninger ikke ville kunne forventes hævede før efter flere
Maaneders Forløb.

Forjaauidt Arrestanten derhos sigtes for ulovlig Omgang med Gitte-
gods, er han ogsaa ved egen, med det isvrigt Dphyste samstemmende Tilstaaelse
overbeviist om at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet han nemlig
en Gang i sidsknævnte Sommer har paa Landeveien udfor Pølsegaardsstoven i
Nater Sogn suundet et Jernteir, hvilket, som han antog at være tabt af et af
Kreaturerne fra en af de omliggende Gaarde, han efter at have bemærkt sig
har uudsat at oplyse, hvorimod han har forvaret det i fornævnte Skov og
senere tilbudt at ville overdrage John Nielsen det for $\frac{1}{2}$ Pot Brændeviin,
uden at dog denne Handel sees at være foregaaet, idet Tøiret endnu skal
være beroende i Skoven, hvor det hidtil ikke har været at finde.

Arrestanten, om hvem det er oplyst, at han, der er født i Bielekinge i
Sverrig den 30te November 1841 og er svensk Undermaat, ikke har haft Op-
hold her i Riget tidligere end siden Mai 1871, vil for de heromhandlede, af
ham begaaede Forbrydelser være at ifælde Straf, som ifølge familige fore-
liggende Omstændigheder i Genhold til almindelig borgerlig Straffelovs
§ 203 sammenholdt med § 57 samt § 247 cfr. § 62 vil være at fassætte til
Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos Arrestanten i Genhold til
fornævnte Lovs § 16 efter udsnaet Straffetid vil være at udbringe af Riget.“

Torsdagen den 11te Marts.

Nr. 11. **Det kgl. norske Regjeringsdepartement for Kirke- og Underviisningsvæsenet**

(Høiesteretsfagsfører Reif)

contra

Directionen for den grevelige Hjelmsjerne-Rosencroneſke Stiftelse (Advocat Broch),

betræffende norske Undersaatters Afgang til at nyde godt af de under bemeldte Stiftelses 4de Klasse og 6te Classes 3die Afdeling henlagte Revenuer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Mai 1874: „Denne Sag afvises.“

Høiesterets Dom.

Da de Udtryk i §§ 34 og 39 af Fundatsen for den grevelige Hjelmsjerne-Rosencroneſke Stiftelse af 9de November 1811, som havde Hensyn til Norge, ere udeladte i den senere Fundats af 12te Januar 1822, hvilken Forandring efter Citanternes Paaſtand har været uberettiget, og de Indstævnte ikke blot udtrykkeligt have vægret sig ved, som af Citanterne forlangt, at søge den oprindelige Affattelse af Fundatsen restitueret, men tillige have forholdt sig efter de senere Bestemmelser i Fundatsen af 1822, maa der ansees at foreligge en Retstrætte, som egner sig til Paaſkjendelse ved Domstolene. Som Følge heraf, og da det maa henhøre under disse at afgjøre, om den nævnte Stiftelses Direction ved sine Beslutninger i de enkelte Tilfælde har at tage Hensyn til den oprindelige eller til den senere Fundats, kan det ikke billiges, at Sagen ved den indankede Dom ex officio er bleven afviist. Den vil derfor i Henhold til Citanternes Paaſtand være at hjemvise til Paaſkjendelse i Realiteten. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten og af samme paa- kjendes i Realiteten. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag have Citanterne, det kgl. norske Regjeringsdepartement for Kirke- og Underviisningsvæsenet søgt de Indstævnte, Directionen for den grevelige Hjelmskjærne-Rosencroneiske Stiftelse ved dens nuværende Medlemmer, Geheimeconferentsraad A. W. Schæl og Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet, Geheimeconferentsraad C. C. Hall til at høre norske Undersaatter i Almindelighed kjendte berettigede til at nyde godt af de under Stiftelsens 4de Klasse og 6te Classes 3die Afdeling henlagte Revenuer overeensstemmende med den oprindelige Fundats for Stiftelsen af 9de November 1811, dog med en nærmere angivet Undtagelse, forsaavidt angaaer Grevinde Rosencrones particulære Formue, hvorhos Citanterne have paastaet sig Sagens Omkostninger tilkjendte skadesløst. De Indstævnte proceedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Efter den af Citanterne saaledes nedlagte Paastand er der imidlertid her under Sagen ikke Spørgsmaal om at afgjøre, hvad der imellem Parterne skal anses for Ret i et allerede indtruffet Tilfælde, men der fordrøs alene almindelige Udtalelser om, hvorvidt der i Henhold til de under Sagen omhandlede testamentariske Dispositioner kan i fremtubige Tilfælde tilkomme ubestemte og ukjendte Personer Afgang til at nyde godt af Stiftelsens Midler, om hvis Anvendelse overeensstemmende med Dispositionerne det isølge samme er overladt den indstævnte Direction i hvert enkelt Tilfælde at træffe Bestemmelse.

Der kan som Følge heraf ikke anses at foreligge nogen Retstrætte, som egner sig til Paa kjendelse ved Domstolene, hvorfor Sagen *ex officio* vil være at afvise.

Den befalede Sagsførelse har været lovlig.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.“

Fredagen den 12te Marts.

Nr. 52. Statsraad Bunken (ved Advocat Nellesmann)

contra

Arrestanten **Unders Peter Larsen** (Defensor Henrichsen), der tiltales for Tyveri, Brandstiftelse, Assurancesvig, Bedrageri og Falst.

Veile Rjbstads Extrarets Dom af 5te October 1874: „Arrestanten Unders Peter Larsen bør henfættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Vadum 15 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Borch 12 Rd. I Erstatning udreder Arrestanten 529 Rd. 14 þ til Rjbstædernes Brandforsikring, 10,028 Rd. 57 þ

til Larsen og Kjær's Concurso samt 400 Rb. til Kjøbmand Frølund. Den idømte Erstatning vil være at udrede inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afskærb efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 21de December 1874: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Erstatningen til Firmaet Larsen og Kjær bestemmes til 10,018 Rb. 57 ø, og at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 10 Rb. til hver. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann betaler Tiltalte 12 Rb. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at at efterkommes under Afskærb efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 5 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Aar. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Anders Peter Larsen for Lyveri, Brandstiftelse, Assurancevig, Bedrageri og Falsk.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, der siden September Maaned s. A. i Forening med Detailist B. Kjær under Firmaet Larsen og Kjær drev Manufacturhandel i Gaarden Matr. Nr. 76 paa Torvegade i Veile, har Ratten mellem den 18de og 19de Juli d. A. sat Ild paa Firmaets Lager i den østlige Ende af Stueetagen i bemeldte Gaard, ved hvilken Ildbrand en betydelig Deel af de i Lageret beroende Varer blev ødelagt, hvorved Tabet maa antages at have udgjort ca. 10,000 Rb., ligesom der tilføies Bygningen en Skade, der er anset til 529 Rb. 14 ø. Den i Lageret opstaaede Ild blev imidlertid opbaget udenfor og ved tilsende Hjælp slukket, uden at den navnlig udbredte sig enten til Firmaets Contoir og Boutiklocaler i samme Etage eller til

Husets anden Etage, der var beboet af en Familie, hvis Medlemmer ved Ildens Udbrud alle vare i Sen, men strax ved Brandallarmen bleve vækkede, saa at ingen af dem kom tilskade. Tilstalets Forklaring gaaer nærmere ud paa, at han var kjed af Forbindelsen med Kjør og søffede den høvet, men dog ikke vilde forlange saadant, forbi han antog, at han i saa Fald maatte labe sig nøie med at faae udbetalt 1000 Rb., som han havde indskudt i Forsretningen, og maaffee en Vagatel til, hvorefter han, naar Varelageret brændte, og Assurancesummen blev udbetalt, gjorde Regning paa en klækkelig Fordeel, idet han navnlig tænkte sig Muligheden af, at Firmaet i dette Tilfælde kunde faae Creditorerne til at gaae ind paa et Forslag om at øjttiere Gjælden mod en Udbetaling af 80 til 90 pCt.; han havde derfor i nogle Dage bestræffet sig med Tanken om, at naar det Hele brændte af, var Forbindelsen opgjort. Efterat Kjør saavel som Boutiksfolkene den 18de Juli d. A. om Aftenen havde forladt det af Firmaet benyttede Locale, hvor alene Tilstalte havde Matteleie, gik han, der led af Hoved- og Tandpine, tilsengs, men stod atter op Kl. 11 for at bade sit Hoved ved en Vandhane i Lageret, og han tænkte da paa at sætte Ib paa, men kunde dog ikke beqvemme sig dertil; senere hen paa Natten mellem Kl. 12 og 1 eller — som han efter sin senere Forklaring nærmest antager — noget efter Kl. 1½ stod han atter op, idet han ikke kunde sove, og gik ind i Lageret, hvor han paany badede sit Hoved, og efter derpaa at have tænkt Gassen ved Hjælp af to Svovstikker, kastede han de brændende Svovstikker hen paa nogle Straahatte, der stode i en aaben Kasse paa Gulvet, og som strax sængede, hvorefter han slukkede Gassen og løb ind i sit Sovelammer, der kun ved en Bræddewæg var adskilt fra Lageret, og hvor han nu kunde høre, hvorledes Ilden knittede og udviklede sig, men han forholdt sig rolig, indtil der blev gjort Brandalarm, hvilket maa antages at være skeet omtrent Kl. 2½. Tilstalte har isøvrigt erkjendt, at han, førend han antændte Ilden, kunde indse, at det var et farligt Foretagende for den Familie, der beboede Husets 2den Etage, men hans Forklaring gaaer derhos ud paa, at han, efter hvad der var ham bekjendt om Husets Indretning, gjorde Regning paa, at den ommeldte Familie vilde kunne komme ud, førend Faren blev overhængende, og at han navnlig, medens han laa vaagen og iagttog Ildens Fremstribt, var betænkt paa, hvis den tog stærk Overhaand, inden den blev opbaget, da selv at gjøre Anstrig, selv om dette skulde kaste Mistanke paa ham. Denne Tilstalets Forklaring kan efter Omstændighederne ikke forkastes, og der findes ei heller efter de foreliggende Oplysninger Noie til at antage, at Faren for, at enten Ilden skulde trænge gjennem Loftet i Lageret, eller at den øverste Etage skulde styrte ned, endnu paa den Tid, da Ilden opbagedes, var bleven overhængende. Som Følge af den ommeldte Ildbrand har Detailist Kjør — der var ene ansvarlig Deeltager i Firmaet og ene berettiget til at underskrive dets Navn — i det vedkommende udenlandske Assuranceelskab har nægtet at udbetale Erstatning for, hvad der af Lageret er ødelagt ved Branden, opgjvet sit Wo til Skifterettens Behandling, og fra Voets Side er der neblagt Paaastand om en

Erstatning hos Tiltalte af 10,018 Rd. 57 $\frac{1}{2}$, ligesom der af Kjøbstædernes Brandsforsikkring er neblagt Paastand om en Erstatning af 529 Rd. 14 $\frac{1}{2}$.

Forfaabidt det endvidere er oplyst, at der deels allerede i April Maaned b. A. har været Ild i Firmaet Larsen og Kjær's Lager, deels i 1868, medens Tiltalte var i Handelskære hos Kjøbmand Frølund i Holstebro, ligeledes har fundet en Ildbrand Sted i dennes Handelslokaal, har Tiltalte vedholdende nægtet at have forsætlig foranlediget nogen af disse Ildsvaader eller at være vidende om, hvorledes de ere opstaaede, og der er ei heller under Sagen oplyst Noget, der særlig taler imod ham i disse Henseender.

Det maa fremdeles anses oplyst under Sagen, at Tiltalte, der maa antages i det Væsentlige at have besørget Firmaets Bogføring og Kassereforretninger, har udført disse Forretninger paa en i høi Grad usiagtig og upaalidelig Maade, og at han tildeels forsætlig har forvansket Bøgerne og skaffet saadanne af Veien, idet han navnlig deels i længere Tid ved fra en Bog, der beroede i Boutikken, og hvori den daglige Indtægt ved Boutikshandelen noteredes, at overføre de daglige Indtægtsbeløb til en af ham indrettet saakaldet Kasse-Klædebog, der opbevarede i Kassen i Contoiret, har forandret disse Beløb til mindre vilkaarlig valgte Beløb, hvorved han efter sin Forklaring har ført Forretningen allerminst 3 à 400 Rd. for lidt til Indtægt, deels har undladt at føre forskillige større og mindre Udgiftsbeløb, som han efter sin Forklaring først havde glemt at notere, men dog senere tildeels huskede paa, til Udgift, samt at han deels Dagen før Branden har opbrændt en Bog, der indeholdt en samlet Optegnelse over Firmaets daglige Indtægter og Udgifter, deels Dagen efter Branden har forfulket en Regnskabsbog, der indeholdt Oplysning om den daglige Indtægt i Boutikken. Hvad særlig angaar hans ommeldte Fremgangsmaade ved at føre de daglige Indtægtsbeløb til Indtægt i Kasse-Klædebogen med mindre Summer end de virkelige, har han angivet, at Grunden hertil var den, at han havde opdaget, at han havde ca. 1,000 Rd. mindre i Kassebeholdning, end han skulde have — hvilket navnlig hidrørte fra, at han havde ført ca. 1,000 Rd., som hans Compagnon ved Juletid s. A. under Tiltaltes Fraværelse havde indstødt i Forretningen, til Indtægt, men derimod glemt at føre ca. 500 Rd., som hans Compagnon beraf havde udbetalt, samt ca. 400 Rd., som tidligere vare udgivne i mindre Poster, til Udgift — og at han da begyndte den ommeldte urigtige Bogføring og vilde vedblive dermed, indtil Kassen stemte med Kassebogen eller Feilen blev opdaget, og hvad angaar hans Forhold ved at opbrænde og forstikke de ovennævnte Bøger, gaaer hans Forklaring ud paa, at han gjorde dette, fordi han var sig bevidst, at de paagældende Bøger indeholdt urigtige Angivelser. Tiltalte har imidlertid vedholdende benægtet, at han ved sit Forhold i de ommeldte Henseender har tilvendt sig Fordeel eller bedraget sin Compagnon eller tilfigtet saadant, hvorimod han har villet gjøre gjældende, at de stedfundne Uorden væsentlig hidrørte fra Eigeegtsligbed fra hans Side, fordi Kjær og han ikke kunde komme godt ud af det med hinanden, og skjøndt hans ommeldte Forklaringer i og for sig ere lidt antagelige, er der dog ikke tilvejebragt Beviis for, at han ved sit

heromhandlede Forhold har gjort sig skyldig i Bedrageri eller Forsøg derpaa. Forsaaavidt Tilstalte derhos særlig er sigtet for bedragerligt Forhold deels med Hensyn til et Beløb af 40 Rb., som han privat var bleven Tobaksfabrikant Andersens skyldig, og som denne havde forlangt affrevet paa, hvad han skulde Firmaet, deels med Hensyn til 20 Rb., som Tilstalte havde opbebaaret udenfor Boutikken for en til Forvalter Claudi solgt Kjøle, deels med Hensyn til 10 Rb., som han havde taget af Firmaets Kasse og afbetalt paa en privat Gjæld til Gjæstgiver Bøys Enke, gaaer Tilstaltes Forklaring ud paa, at han vel havde tænkt sig, at Andersens ommeldte Tilgodehavende kunde gaae af paa hans Gjæld til Firmaet, men at han da ogsaa vilde have debiteret sin Conto i Firmaets Bøger for Beløbet, at han efter at have modtaget de 20 Rb. af Forvalter Claudi har neblagt Beløbet i Contoirkassen og da forhøiet Summen af den Dags contante Indtægt med 20 Rb., samt at han havde ifinde at notere sig selv i Bøgerne for de til Bøys Enke udbetalte 10 Rb., men at dette var gaaet ham i Glemme, og skjøndt disse Anbringender ikke isøvrigt ere bestyrkede ved hvad der er oplyst under Sagen, findes de dog efter Omstændigheberne ikke at kunne aldeles forlæstes.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indbankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledtaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rb. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rb. 20 s. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglaher og paa de kongl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalke Boghandel (F. Høgel).
Hjelsøe & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 3.

Den 2den April.

1875.

Første ordinaire Sessjon.

Fredagen den 12te Marts.

Nr. 52. Statsraad Bungen (ved Advocat Nesselmann)
contra

Arrestanten Anders Peter Larsen (see forrige Nr.).

Derimod maa det ved Tilstaates egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, medens han fra November 1866 til November 1871 var i Handelslære hos Kjøbmand Frølund i Holstebro, har i det Siemed derved at blive istand til at komme paa et Handelsacademi — som han har udsagt — daglig tilvendt sig Smaabeløb af Bontikøffuffen, hvormed han begyndte et halvt Aars Tid, efterat han var kommen til Frølund, hvorhos han efterhaanden ombyttede de Smaamønter, han saaledes tilvendte sig, med Dalere, hvilke han atter leilighedsviis ombyttede med større Sedler, og efter hans Udsagn har han paa denne Maade fravendt sin nævnte Principal rigelig 400 Rd., hvilken Sum denne — der efter sin Forklaring ikke har bemærket de ommeldte Tyverier — har paastaet sig erstattet. Paa samme Maade maa det ansees godtgjort, at Tilstaate, der — som det maa antages i 1871 — havde hos Forstanderen for et Handelsacademi i Kjøbenhavn skriftlig ansojbt om at blive optagen som Gratist ved Academiet og faaet Tilfagn herom paa det Billaar, at han stillede Garanti for at være istand til at opholde sig mindst et Aar i Kjøbenhavn, har i sin Onkels Navn, der, saavidt Tilstaate veed, var Peter Jensen, og uden dennes Vidende tilfredeet Forstanderen for Academiet et Brev, der iøvrigt ikke har kunnet staffles tilstede under Sagen, men som gif ud paa, at Onkelen vilde forstrække Tilstaate med de fornødne Penge, imod at Forstanderen for Academiet fik dem i Forvaring og efterhaanden udbetalte det Fornødne til Tilstaate. I Overeensstemmelse hermed afleverede Tilstaate ved sin Ankomst til Kjøbenhavn til Academiets Forstander ca. 200 Rd.

af de Penge, han, som meldt, havde fravendt Kjøbmand Frølund, og det nævnte Besøb har han derpaa under sit Ophold i Kjøbenhavn efterhaanden faaet udbetalt.

For det af Tiltalte saaledes efter det Anførte ubviste Forhold vil han, der er sødt den 8de Mai 1851 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 281, § 228 tildeels sammenholdt med § 37 og § 270, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsbommen passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Erstatningen med Undtagelse af den Firmaet Larsen og Kjær's Concurssbo tillagte, der vil være at fastsætte til 10,018 Rd. 57 ß, ligeledes billiges, og ved hvilken det ogsaa rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger, være at stadfæste med den anførte Forandring i Henseende til Erstatningen og saaledes, at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 10 Rd. til hver."

Mandagen den 15de Marts.

Nr. 86.

Advocat Nellemann

contra

Arrestanten **Jens Jensen** (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 16de Februar 1875: „Arrestanten Jens Jensen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne, Justitsraad Peterfen og Kalko, med 12 Kroner til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Jensen, der er sødt den 24de Februar 1836 og tidligere blandt Andet anset ved denne Rets Dom af 30te Januar 1858 efter Forordning 11te April 1840 §§ 1 og 58 med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Kjøben-

havns Amts søndre Virks Exrærets Dom af 11te Juli 1873 i Medfør af Straffelovens § 61 2det Led efter § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved førstnævnte Rets Dom af 28de April forrige Aar efter bemeldte Lovs § 230 1ste Led med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Løsgænger.

Forsaaibit Arrestanten sigtes for Tyveri, er det beviist ved hans egen, af det isvrigt i saa Henseende Dplyste besykrte Tilstaelse, at han sidstafvigte 21de December har uden Mortensens Hustru Karen Sophie Clausens Billie hemmeligen sat sig i Besiddelse af en hende tilhørende, til 10 Rd. vurderet Frakke, der hang formeentligen som Skilt udenfor den af hende til Marskandiserhandelen benyttede Kældere, og da hans Paastand, at han ikke tog den omtalte Frakke for derved at skaffe sig nogen Fordeel, men alene for gjeunem denne Handling at blive arresteret og derefter straffet eller hjemsendt og saaledes komme ud af sin uheldige Stilling, idet han den Dag, han tog Frakken, intet Erhverv vil have haft og Intet faaet at spise, ikke kan tillægges nogen Betydning, idet den er ubeskriftet, medens mod dens Rigtighed taler, at førstnævnte Mortensens Hustru edelig har forklaret, at Arrestanten, efterat hun havde paasagt ham, at han havde taget den omhandlede Frakke, nægtede, at det var Tilfældet, saa maa han ansees overbeviist at have stjaalet den.

Svad Sigteisen for Løsgænger angaaer, saa er det beviist ved Arrestantens egen, med det herom isvrigt Dplyste stemmende Tilstaelse, at han har overtraadt et ham til Protocollen over mistænkelige Personer den 30te October f. A. under sædvanlig Straffetruusel givet Tilhold ved ikke at have anmeldt for den omhandlede Protocol, at han havde taget Ophold under Kjøbenhavn's Amts søndre Virks Jurisdiction, hvilket fandt Sted, umiddelbart efterat Tilholdet var blevet ham givet, idet intet Hensyn kan toges til Arrestantens Dpgivende, at det var ham ubekendt, at det Sted, hvor han, som ommeldt, tog Ophold, ikke saa i Kjøbenhavn's Jurisdiction, og det saameget mindre som han, hvis det havde været Tilfældet, havde gjort sig skyldig i Overtrædelse af Tilholdet ved, da han den 21de December forrige Aar anholdtes i denne Sag, ingenfinde at have efterkommet det ham i Tilholdet givne Paalæg om at melde sig hver Mandag ved den ovennævnte Protocol for at bevise, at han ernærede sig paa lovlige Maade.

Som Følge af det Foransførte vil Arrestanten nu blive at dømmes efter Straffelovens § 231 1ste Led og efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Vekleri, og findes Straffen at kunne under Et bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder.“

Tirsdagen den 16de Marts.

Nr. 56.

Advocat Henrichsen

contra

Arrestanterne **Otto Alexis Gråberg** (Defensor Klubien) og**Johannes Damm** (Defensor Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de December 1874:
 „Arrestanterne Otto Alexis Gråberg og Johannes Damm bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage. Saa bør og Arrestanten Gråberg udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensorer, Procuratorerne Mhlerz, Berggreen og Herforth med 12 Rd. til hver, dog saaledes at Arrestanten Damm deraf in solidum med ham tilsvares $\frac{5}{6}$. At efterkommes under Udsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved intet Væsentligt findes at bemærke, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Henrichsen, Klubien og Nellemann tillægges i Salarium for Højesteret hver 60 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Otto Alexis Gråberg og Johannes Damm for Bedrageri.

Om de Forhold, hvorunder Arrestanterne skulle have gjort sig skyldige i fornævnte Forbrydelser, har Arrestanten Gråberg afgivet følgende Forklaring.

I Marts Maaned b. A. oprettede han og Arrestanten Damm heri Staben en Lotteriforretning, „Fortuna“ kaldet, hvis Formaal var at gjøre sig Fordeel ved at afsætte Lotterisebler i Sverrig. I dette Niemed indkjøbte de hened 50 Lotterisebler til indværende Aars 1ste Trækning af Sygehjemmets Barelotteri, hvilke de berester salbsøde gennem Avertissementer i svenske Aviser, og, naar der meldte sig Spillere, sendte de disse, forsaavidt det forlangtes, originale Lotterisebler, men i andet Fald af dem selv udfærdigede Løbsbeler, forsynede med Tal, der kun for en Deel svarede til saabanne paa originale Lotterisebeler, hvoraf de vare i Besiddelse. De ovenommeldte Lotterisebeler for-

nyedes imidlertid ikke senere, uden naar Spillerne gjorde Forbring paa at faae originale Lotterisebiler, men ikke deslindre bleve de udstedte Lofsebiler, hvoraf der i Gjennemsnit folgtes 20 à 30, fornyede til 2den Trækning i dette Aar ved Lofsebiler af samme Slags som de til 1ste Trækning benyttede, og samtidigt dermed gave de det ligeoverfor Spillerne Udseende af, at disse spillede i Sygehjemmets Bareloteri, idet de tilstillede Spillerne Trækningslisterne dette Lotteri vedkommende. Efter 2den Trækning opgav Arrestanten Damm sin Deeltagelse i denne Forretning, som Arrestanten Gråberg derefter fortsatte for sin Regning, alene paa samme Maade som til sidstnævnte Trækning til 3die og 4de Trækning dette Aar. Deres Hensigt med denne Fremgangsmaade skulde dog ikke være at unddrage sig fra deres Forpligtelse ligeoverfor Spillerne, hviske Forpligtelser de haabede at kunne opfylde ved Hjælp af de fra selve Spillerne modtagne Beløb, men Arrestanten Gråberg har dog maattet erkjende, at, hvis blot en enkelt større Gevinst var falden paa en af de til de 3 sidste Trækninger afhændede Lofsebiler, vilde Spilleren ikke kunnet erholde samme eller Bedrag derfor, da ingen af Arrestanterne var i Besiddelse af Formue.

Senere, formeentligen i den paafølgende Mai Maaned indløb Arrestanterne sig dernæst med en trede, under denne Sag ikke tiltalt Person i et Interessentskab om 2 andre Lotteriforretninger, der ligeledes skulde drives herfra Staden med Spillere i Sverrig og Norge og under Firmaet Roslag & Comp. Den ene af disse Lotteriforretninger, „Skandinaviske Bareloteri“ kaldet, var uden nogenomhelst Grundbold, idet der slet ikke bestod noget Lotteri heri Staden af bemeldte Navn, og Interessenterne hverken havde støttet Forretningen paa af dem indkjøbte Gevinster eller paa Lotterisebiler, anskaffede hos bestaaende Bareloterier. Den anden skulde indrettes paa Grundlag af Lotterisebiler, som skulde tages i det kongelige danske Classeloteri.

Om disse Lotterier, der dog kun bleve drebne til een Trækning, nemlig det sidstnævnte Lotteris 4de Trækning for indværende Aar, hvilken Trækning ogsaa gjaldt for det skandinaviske Bareloteri, indrykkes Bekjendtgørelse i svenske Blade, og derefter folgtes endel Lofsebiler og Andelslobber, hvilke af Interessentskabet kaldtes Promesser, til Personer, der meldte sig som Spillere, hvilke foruden Promesserne, der vare paatrykte „Skandinaviske Bareloteri“ og „kongelig dansk Classeloteri“ samt understrevne Roslag & Comp., tillige, forsaavidt det førstnævnte af disse Lotterier angik, tilstillede en Gevinstfortegnelse for saaledes at bibringe Spillerne den Tro, at det var i et af de her i Staden værende Industrieloterier, de spillede. Efter Overenskomsten mellem Arrestanterne og den 3die Person skulde de Gevinster, der faldt i skandinaviske Bareloteri, udbetales af de for Lofsebilene indkomne Beløb, og, hvis der blev Overflud, dette beløb imellem dem, men dersom denne Forretning medførte Tab, skulde dette tilsvares af den 3die Person, der antoges at eie over 5000 Kroner, men ogsaa i dette Tilfælde har Arrestanten Gråberg maattet indrømme, at Spillerne ikke havde nogenomhelst Sikkerhed for at faae de muligt faldende Gevinster eller en Godtgørelse for samme, hvis der i en Trækning udkom een eller flere større Gevinster, der skulde tilsvares af dem.

Gevinsterne i den paa det kongelige danske Classelotteris Lotterisebler grundlagte Forretning skulde selvfølgeligen afholdes af de Gevinster, der faldt paa disse, men da Arreftanterne de sidste Dage før Trækningen, med Hensyn til hvilken denne Forretning blev breven, bemærkede, at den 3die Person, der skulde indløbe de fornødne Classelotterisebler, ikke havde gjort det i et saadant Omfang, at de indløbne Besiddinger kunde opfyldes gjennem det Forraad, der havde, bleve de enige om at tilstille Spillerne Promesser med Nummere paa Lotterisebler, som allerede tidligere vare fuldt benyttede til Udsedelsen af Promesser eller Andeelslodder, eller som tilhørte andre Personer, og afsendte ogsaa en Deel saadanne Doubletter af Promesser, uden at Arreftanten Gråberg dog har kunnet opgive Omfanget, hvori det stete.

Arreftanten har derhos erkjendt at have den 20de Juli d. A. efter Arreftanten Damms Anmodning uden Cierens Vidende og Samtykke pantsat en Classelotterisebde, som han vidste tilhørte en i Sverrig bosat Mand, paa hvis Begne Damm havde fornyet Lotteriseblen til den i Juli Maaned dette Aar foretagne 4de Trækning af Classelotteriet.

Arreftanten Gråbergs foranstaaende Forklaring har Arreftanten Damm i flere væsentlige Puncter ikke villet erkjende for rigtig.

Han har saaledes med Hensyn til Lotteriforretningen „Fortuna“ nægtet at have havt anden Andeel i samme end at have givet Arreftanten Gråberg Anviisning paa, hvor denne kunde skaffe sig Oplysning om Indretningen af en saadan Lotteriforretning, viist ham, hvorledes han kunde paatrykke Nummere til Lodsblet, og ved den første Udsendelse af saadanne ført Bog og skrevet Breve og Avertissementer for ham.

Om Lotteriforretningen „Scandinavisk Varelatteri“ har han først for Retten forklaret, at han kun havde hjulpet Arreftanten Gråberg med denne Forretning vedrørende Arbeider og derfor været betinget en Andeel i den mulige Forjenselse; senere har han dog maattet erkjende, at han var indtraadt som activ Interessent i de under Firmaet Roslag & Comp. heri Staden brevede Lotteriforretninger, men om disse forklaret, at de skulde drives paa den Maade, at der efterhaanden, som der indløb Besiddinger paa Lotterisebler, sendtes Bedkommende Originalseblerne, hvis saadanne forlangtes, men i andet Fald saakaldte Promesser, hvilke sidste kun skulde kunne udsedes, naar Firmaet var i Besiddelse af originale Lotterisebler, med samme Nummere som de, hvormed Promesserne udfærdigedes. Desuden har han vedblivende paastaet, at han, endnu inden nogen Promesse var bleven udsendt, erklærede Arreftanten Gråberg, at han udtraadte af Interessentskabet, og at han gjorde dette, deels fordi der til Forretningen „Scandinavisk Varelatteri“ ikke var blevet indkjøbt Lodsblet, svarende til de i denne Forretning benyttede Nummere, uden et Par Stykker, som han selv havde anskaffet, hvoraf fulgte, at de Promesser, der ikke vare udfærdigede efter disse Par Lodsblet, vare usundere, og deraf igjen, at Spillerne, der havde erholdt saadanne Promesser, ikke, da hverken han eller Arreftanten Gråberg havde Penge, vilde kunne faae de Gevinster, der faldt paa Promessernes Nummere, deels fordi han havde seet Arreftanten Gråberg

indpaffe til Vortsendelse flere Promesfer paa Clasjelotterisebder med samme Nummere, som repræsenterede mere end en heel Seddel.

Derimod har han erkjendt den 20de Juli dette Aar at have ved Arrestanten Gråberg uden Tierens Vidende og Samtykke pantsat den ovennævnte, paa Tierens Vegue efter Fuldmagt til Firmaet Roslag & Comp. til 4de Trækning fornyede Clasjelotterisebdel.

Om Arrestanten Gråberg maa det nu ved hans af det iøvrigt Dplyste bestræbte Forklaring anses beviist, at han foruden det Forhold, hvori han har gjort sig skyldig ved Pantsætningen af den ovenomtalte Clasjelotterisebdel her i Landet, i Forretningerne „Fortuna“ og „Skandinavisst Barelotteri“ har udsærbiget og derefter affendt Lobsbder og Promesfer, der i Virkeligheden ingen Bærbi repræsenterede, i den Hensigt at affætte dem i Ublandet til Spillere, der gjennem den i det Hele brugte Fremgangsmaade skulde holdes i den Tro, at de vare komne i Besiddelse af Lobsbder, vedrørende bestaaende sundere Barelotterier, samt udsæbt paa det kgl. danske Clasjelotteris Sedler Promesfer med samme Nummere i Dese, der tilsammen udgjorde mere end den hele Seddel med det brugte Nummer, og affendt disse Promesfer ligeledes i det Siemed at afhænde dem i Ublandet og saaledes i det Siemed at bebrage de Personer, der modtog saadanne Promesfer, samt endelig at han ialfald for en Deel af de saaledes affendte Lobsbder og Promesfer har modtaget Betaling deels i reccommanderede Breve deels som Postforsku.

Hvad Arrestanten Damm angaaer, saa kan det mod hans Benægtelse ikke anses beviist, at han har havt Deel i Lotteriforretningerne „Fortuna“ eller i Udsærbigelse i de fra denne Forretning udgaaede usundere Lobsbder. Hvad derimod hans Forhold til Lotteriforretningen „Skandinavisst Barelotteri“ og den paa det kongelige danske Clasjelotteri begrundede Forretning af samme Slags betræffer, saa har han, som ovenfor fremskillet, vel villet hævde, at den oprindelige Plan, hvorefter disse Forretninger skulde drives, ingen Misligheder medførte, og at han, da han mærkede, at flige sandt Sted, traf sig ud af Forretningerne; men foruden at hans Hustru Ane Sophie Martine har afgivet en Forklaring, hvis Rigtighed han ikke har kunnet modsigge, hvorefter hun, efter at den paagjældende Trækning af det kongelige danske Clasjelotteri havde fundet Sted, har hørt ham omtale, at han vilde trække sig ud af det mellem ham, Arrestanten Gråberg og den 3die Person bestaaende Interessentskab, samt at han ikke troede at faae, hvad der tilkom ham som Medlem af dette Interessentskab, har han under det optagne Forhør maattet erkjende, at han selv har trykket Nummere paa Promesfer, som vedkom det saakaldte „Skandinavisst Barelotteri“, hvorom han vidste, at de vare usundere, at han af Nummere, som fandtes paa Interessentskabets Clasjelotterisebder, har trykket for enkelte Nummers Vedkommende 2 Halve-, 4 Qvart- og 8 Ottendeels-Promesfer og saaledes for hvert af disse Nummere Promesfer, der tilsammen repræsenterede 3 hele Clasjelotterisebder, uden til denne Foranstaltning at have kunnet angive anden end den lidet rimelige Grund, at han ikke vidste, hoormange af hver Slags Andele der vare bestilte eller maatte komme Bestilling paa, at han,

lige indtil det kongelige danske Classelotteris Aste Trækning for indværende Aar foregik, har deeltaget i Interessentfabet's Forretninger, at han Dagen efter næstnævnte Trækning tog til Malmø blandt andet for at affende Trækningslister til Interessentfabet's Spillere og deeltog med Arrestanten Gråberg i, at dette for en Deel skete, og i samme By medvirkede til, at Spillerne, til hvem der for Trækningen var jendt Promesser mod Postforsbud, i Hensind til et af ham selv givet Raad bleve gennem lithographerede Breve, hvortil han havde skrevet Udcast, opfordrede til at tilbagefende de Skrivelser, hvormed Promesser paa bemeldte Maade vare tilskillede Spillerne, hvilket fandt Sted, fordi han frygtede for, at slige Affendelser kunde medføre Ueilighed, isærvelesked da Skrivelserne indeholdt Promesser med flere Gange benyttede Nummere, at han efter hans foregivne Udtrædelse af Interessentfabet har i Firmact's Navn qvitteret for 2 recommmanderede Breve og sat sig i Besiddelse af og til eget Brug anvendt de Penge, der vare indlagte i det ene af disse Breve, at han af Arrestanten Gråberg har ladet sig betale 10 Rd., hvilke han antog at denne havde høvet som Postforsbud, og skrevet Udcast til en trykt Numodning til Blade om at optage den deri indførte Bekjendtgjørelse betræffende, som det hedder, Trækningen af de danske Lotterier den 14de August d. A., medens der intet Hensyn kan tages til hans ubestyrkede og af Arrestanten Gråberg modtagne Paastand, at hele hans Virksomhed efter Udtrædelsen kun var en Hjælp, han ydede Arrestanten Gråberg, og at de Penge, han efter samme Tid modtog, bleve ydede ham enten som Vederlag for den omhandlede Hjælp eller som Afbetaling paa Gjæld, sifte kan komme i Betragtning, saa maa det] og det maa derfor anses tilfrækkeligen godtgjort, at han foruden det Forhold, hvori han har gjort sig skyldig ved Pantstætningen af den ovenomhandlede Classelotterisebdel, forsaavibt angaaer de 2 sidst omhandlede Lotteriforretninger, har gjort sig skyldig i de samme mislige Forhold, som ere omtalte under Arrestanten Gråberg.

3 Medfør af det Foransførte ville Arrestanterne, af hvilke Gråberg har opgivet at være 30 Aar gammel og Damus at være født den 16de November 1825 og altsaa at være nu 49 Aar gammel, hvilket for Enhvers Vedkommende af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende, samt Ingen funden forhen straffet heri Landet, blive at dømmes efter Straffelovens § 251 og § 253 ifr. for Arrestanten Gråberg's Vedkommende § 47, efter Omstændighederne hver især til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage."

Torsdagen den 18de Marts.

Nr. 51.

Advocat Nellesmann

contra

Niels Christian Thorvald Tofft (Defensor Klubien),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de November 1874: „Tiltalte Niels Christian Thorvald Tofft bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Ronge og Laaksen med 15 Rd. til hver, udredes af Tiltalte. At efterkommes under Udjærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Ibet Højesteret tiltræder den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling, bemærkes, at, om det end antages, at de i Tiltaltes Seddelpakker forefundne Mangler ere opstaaede ved Tyveri under selve de i Dommen omhandlede Eftertællinger, kan dog i ethvert Fald efter de foreliggende Oplysninger den Mulighed ikke ansees ubeløst, at de manglende Sedler kunne være udtagne af Andre end Tiltalte, skjøndt ingensomhelst særlig Mistanke i saa Henseende paahviler Noget. Som Følge heraf og naar tillige hensees til, at, hvad der under Sagen er oplyst om Tiltaltes økonomiske Stilling og øvrige Livsforhold i det Hele, taler imod at ansee ham for skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, findes der at maatte tillægges ham Frifindelse, hvorhos Actionens Omkostninger efter Omstændighederne blive at udrede af det Offentlige. Med den heraf flydende Forandring vil Dommen, hvorved han er frifunden for Actors Tiltale, dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger, blive at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at staade, dog at Actionens Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salairer, udredes af det Offentlige. Advocaterne Nellesmann og Klubien tillægges i Salarium for Højesteret hver 60 Kroner, der ligeledes udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, med Tiltalte Niels Christian Thorvald Tofft, som er sødt den 11te Marts 1831 og ikke funden forhen straffet, for Tyveri anlagte Sag sigtes han for at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse imod Nationalbanken, i hvis

Tjeneste han var ansat som Assistent, ved at have siden August forrige Aar i forskjellige Gange tilvendt sig et større Seddelbeløb ud af de cashable, til Opbrænding bestemte Seddelpakker, indeholdende Femdalersedler.

Den dengang ved Nationalbanken med Hensyn til cashable Sedler brugte Fremgangsmaade bestod i, at disse Sedler, efterhaanden som de indkom i Banken, bleve af Tællerne fordeelte i Pakker af Størrelse for Femdalersedlernes Vedkommende paa i Reglen 3000 Rb. og i Fuld, hvert indeholdende 50 Rb., saaledes at de første 20 Fuld eller 1000 Rb. i Pakken alle lagdes med Omflagsedlerne i een Retning, de næste 20 Fuld i modsat Retning og de følgende 20 Fuld atter i samme Retning som de første 20, hvornæst Pakkerne, forsynede med en Vignet, ombundne med Krydsbaand og paategne, hvad Pakken indeholdt, og af hvilken Tæller den var talt, bleve under Kasserevens særlige Tilsyn daglig indlagte paa Hylber i en Hvælving, hvortil kun Kassereven havde Afgang, og een Gang om Ugen efter Regnskabsopgjørelse med den af Bankens Directeurer, hvem dette paahvilede, oversførte i en anden Hvælving, hvortil Directionen og Kassereven alene havde Nøglen. Naar der efterhaanden var samlet en passende Mængde cashable Sedler, foretoges der en Eftertælling af dem. Forud for denne forfattedes der af Kassereven med foran betegnede Directeurs Medvirkning en Fortegnelse over Pakkerne, hvornæst disse i de foransførte Embedsmænds Nærværelse og under deres Control lagdes i Sække, der sammenbandtes og forsynedes med Etiketter over Pakkernes Antal og under de samme Embedsmænds Control bragtes til Eftertællingsværelset, i hvilket Pakkerne i Directeurs Paasyn udtoges af Sækkene og af Kassereven og Budeene ordnedes paa Eftertællingsbordet. Efter Budeenes Fortgang og efterat den anden Directeur, der skulde overvære Eftertællingen, samt Revisorerne vare komne tilstede, paaviste Kassereven, at Pakkernes Antal stemmede med den optagne Fortegnelse, og forlod Localt, i hvilket derpaa Eftertællingen tog sin Begyndelse. I denne deeltog foruden 2 Directeurer og Revisorerne en Deel af Bankens Fuldmægtige og Assisterer, der beordredes til dette Arbejde. Den foregik saaledes, at samtlige Deeltagere toge Plads omkring et omtrent 9 Alen langt og 4 à 5 Alen bredt Bord, paa hvilket Seddelpakkerne vare ophobede i en vis Orden, og derefter talte Indholdet af de foran dem opstillede Pakker, som de, efterhaanden som de havde talt dem, atter ombandt med Krydsbaand og forsynede med en ny Vignet, hvorpaa den Functionair, der havde eftertalt Pakken, med sit Navns Underskrift paastrev det Beløb, som den ved Eftertællingen fandtes at indeholde. Saasnart den sidste Pakke var eftertalt, forløbe alle Deeltagerne i Eftertællingen med Undtagelse af Directeurerne og Revisorerne Localt, hvornæst Pakkerne, efter at være opsamlende fra Gulvet, hvor de, forsaavidt de indeholdt Femdalersedler, tildeels nedkastedes, og være lagte paa Bordet af de tilfaldte Bude, samt efterat en Fortegnelse var optagen over dem, lagdes i Sække, som forsynedes med Bankens og den ene Revisors Segl og umiddelbart efter under en Directeurs og flere Embedsmænds Control bragtes ned i Sølvsælderen, hvortil der kun er Afgang gjennem den foransførte Hvælving, hvori de tidligere havde beroet, og til

hvilken Hjelber kun findes een Nøgle, som opbevares i et Jernskab i Directionsbureauet, og forbleve der, indtil de opbrændtes hvert Aars første August.

Fra den 1ste August f. A. indtil denne Sags Begyndelse i Februar Maaned dette Aar er der foretaget 10 saadanne Eftertællinger af cashable Sedler, nemlig den 21de August, den 11te September, den 10de og 28de October, den 27de November og den 19de December f. A. samt den 8de, den 22de, den 26de og den 30te Januar dette Aar, og i dem alle har Tilstalte deeltaget ved at eftertælle saagobtsom udelukkende Gembalersedler.

Da der nu i Februar Maaned dette Aar i Anledning af Misligheder, der vare forøvede af en ved Banken ansat Tæller, blev foretaget et Eftersyn under Control af flere af de cashable Seddelpakker, opdagedes det, at der i 6 af Tilstalte eftertalte og med hans Bignet forsynede Pakker paa 3000 Rb. hver manglede i 2 Pakker, eftertalte den 11te September f. A., 3 Fuld eller 150 Rb. i den ene og 2 Fuld eller 100 Rb. i den anden, i 3 Pakker, eftertalte den 10de October derefter, 3 Fuld eller 150 Rb. i hver af de to og 2 Fuld eller 100 Rb. i den 3die og i en Pakke, eftertalt den 28de Octbr. næste efter, 3 Fuld eller 150 Rb. Da disse betydelige Mangler antoges at maatte hidrøre fra Forbrydelser, blev det, efterat der samme Dag var sendt Bud til Tilstalte, der ikke havde været tilstede ved dette Eftersyn, om næste Morgen at indfinde sig hos en af Nationalbankens Directeurer, af denne paalagt Tilstalte at gjøre Anmeldelse derom til Øvrigheden, hvilket han ogsaa gjorde, hvorefter der blev indledet criminal Undersøgelse imod ham. Ved et forfat Eftersyn af de af Tilstalte eftertalte Pakker Gembalersedler, udgjørende i Alt 99 Stykker, viste det sig derpaa, at der endvidere manglede i 3 Pakker, eftertalte den 21de August f. A., 3 Fuld eller 150 Rb. i hver af de to og 2 Fuld eller 100 Rb. i den 3die Pakke, i en Pakke, eftertalt den 10de October f. A., 3 Fuld eller 150 Rb., i en Pakke, eftertalt den 26de Januar d. A., 2 Fuld eller 100 Rb., og i 2 Pakker, eftertalte den 30te Januar derefter, 2 Fuld eller 100 Rb. i hver.

Derhos har det ved et almindeligt Eftersyn af samtlige de siden August forrige Aar casherede Sedler viist sig, at, medens der Intet fandtes i Pakkerne med de større Sedler, manglede der i de øvrige af 11 andre Functionairer eftertalte 509 Pakker Gembalersedler, i 5 af 4 Functionairer eftertalte Pakker, i 2 af een Functionair den 10de October forrige Aar og den 8de Januar dette Aar talte Pakker respective 4 Fuld eller 200 Rb. og 6 Fuld eller 300 Rb. og i de af hver af de 3 andre Functionairer den 28de October og den 27de November forrige Aar talte Pakker henholdsvis 1 Fuld eller 50 Rb., 2 Fuld eller 100 Rb. og 4 Fuld eller 200 Rb.

Efter samtlige under Sagen oplyste Omstændigheder maa det antages, at de i Tilstaltes Pakker forefundne Mangler ere opstaaede ved, at der er sjaalet ud af dem, og at Tyverierne efter de foranbestrevne Forhold og navnlig, naar der tages Hensyn til den Fremgangsmaade, der er anvendt med Hensyn til de cashable Sedler, og til, at selve Sækkene og de for Sækkene satte Segl ved de foretagne Eftersyn ere forefundne i fuldstændig Orden, ere begaaede under den foranbestrevne Eftertælling af Seddelpakkerne.

Tilstalte, der har erkjendt, at han selv maa antage, at de manglende Seddelbelsøb ere sjaakne, og at Tyverierne ere begaaede under Eftertællingerne, har imidlertid vedblivende paastaet, at han var uskyldig i samme. Han har i Begyndelsen af Undersøgelsen nægtet at kunne oplyse Noget om, hvortledes eller af hvem Tyverierne kunde være udførte, men i Slutningen fremhævede, at andre Functionairer maatte have begaaet disse Forbrydelser, og i saa Henseende navnlig deels ansørt, at en af ham navngivne Functionair, som selv var hans Sidemand, men i hvis Pakter ingen Mangel er forefundet, og mod hvem der under Undersøgelsen ikke er fremkommet den allerringeste Mistanke, sandsynligviis havde forøvet disse Forbrydelser, deels paaveraabt sig, at den Omstændighed, at der ligeledes er forefundet for saa Sebler i 4 andre Functionairers Pakter, hentydede til, at der var Andre, der sjaal, og at disse tillige maatte have sjaaket ud af de Pakter, han havde eftertalt.

Ved de anstillede Undersøgelser er der nu heller ikke blevet oplyst Noget om, at Tilstalte har været i Besiddelse af Penge, som kunde antages at hidrøre fra de manglende Seddelbelsøb. Af de i Sagen afgivne Forklaringer fremgaar det imidlertid, at de af Tilstalte eftertalte Pakter, i hvilke der er forefundet de ovenangivne Mangler, forsaavidt de ere blivne aabnede ved det første Eftersyn, der som ovenansørt foretoges i Aftælling af de af en Tæller i Banken begaaede Ulovligheder, ikke forinden deres Aabning have haft et usædvanligt Udseende, der har vaakt de Controllerendes Opmærksomhed, og at de, forsaavidt de have været Gjenstand for Undersøgelse ved det efter Manglernes Opdagelse afholdte Eftersyn, ved hvilket de, forinden de aabnedes, tildeels bleve tagne i Diefhu med særligt Hensyn til den mod Tilstalte reiste Mistanke, have viist sig at være sukkede paa samme omhyggelige Maade som hans andre Pakter, og maa det som Følge heraf, samt naar der tages Hensyn til, at i Tilstaltes Pakter de manglende Fuld i Reglen have været udtagne paa forskjellige Steeder i Pakkerne, og at det havde maattet være forbundet med stor Bannfælgighed under den foranbestrevne Eftertælling ubemærket at stjæle af Tilstaltes Pakter, antages usandsynligt, at Andre skulde have aabnet de af Tilstalte eftertalte Pakter og af dem udtaget de manglende Sedler. Disse Omstændigheder saavel som de hyppigt indtrufne og betydelige Mangler i de af Tilstalte eftertalte Pakter, hvilke, som ovenansørt, have udgjort ikke mindre end 33 Fuld eller 1,650 Rb. i 13 af ham ved 6 af de 10 siden August forrige Aar efter den sidste Seddelopbrænding foretagne Eftertællinger controllerede Pakter, vise naturligt hen til Tilstalte som den, hvem de i hans egne Pakter forefundne Mangler maae tilregnes, uden at den Omstændighed, at der er forefundet de ovenangivne, tildeels mindre Mangler i de af andre Functionairer eftertalte Pakter, findes at kunne afvende Mistanken fra ham, men da der ikke mod hans Benægtelse er tilveiebragt et til at dømme ham tilstrækkeligt Beviis, vil han være at frifinde for Actors Tilstale, dog saaledes at han vil have at udrede denne Actions Omkostninger.“

Frebagen den 19de Marts.

Nr. 77.

Advocat Hindenburg

contra

Niels August Ljungberg (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Nørre og en Deel af Sønder Herreds Extrarets Dom af 28de December 1874: „Arrestanten Niels August Ljungberg bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, men dog med Paa- læg af Sagens Omkostninger og berunder i Salair til Actor, Procurator Luno 4 Rd. og til Defensor, Procurator Møller 3 Rd. Det Ibømte ubredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 8de Februar 1875: „Arrestanten Niels August Ljungberg bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. Saa ubreder Arrestanten og Actionens Omkostninger, berunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Meckelmann og Cancelliraad Møller 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Niels August Ljungberg for Tyveri eller Hæleri.

Efterat Gaarbeier Jens Nielsen Bloch af Dalsgaard havde anmeldt, at der i Juni Maaned s. A. var blevet ham frastjaalet en Badmøls Nattrøie, som laa paa Bogsmecken af en Bogn, der stod i hans Bognport, og at han havde faaet at vide, at Arrestanten havde solgt Trøien til Gartner Jacobsen i Grenaa, blev Undersøgelse indlebet imod Arrestanten, og denne har ogsaa ved- gaaget at have solgt en Trøie — der er bragt tilstede under Sagen, og hvilken J. N. Bloch har vedkjendt sig som den ham frastjaalne — til Jacobsen, men han har vedholdende benægtet at have stjaalet den, hvorimod han vil have kjøbt den for 2 Mk. engang i afvigte Sommer af en ham ubekjendt Person,

der kom forbi ham, medens han slog Steen paa Landeveien, hvorhos han paaberaaber sig, at han ikke i nogen Henseende har lagt Dølgemaal paa sin Besiddelse af Trøien, med Hensyn til hvilken han dog har indrømmet at have sagt til en Kone, der spurgte ham om hans Adkomst, at han selv havde ladet Trøien lave og havt den i 3 Aar. Med Hensyn til den ommeldte Trøie, der er vurderet til 1 Rd., har Bloch imidlertid aflagt Tilhjemlingsseid og med Vidner godtgjort sin Eiendomsret til samme, og Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 hjemlede indirecte Beviis findes saaledes at være tilfælde, idet der navnlig intet Hensyn vil kunne tages til Arrestantens af Intet bestyrkede Angivende om at have kjøbt Trøien. Han vil derfor, samt idet der ingen Omstændigheder ere oplyste, som særlig tyde paa, at Tiltalte selv skulde have skjøvet Trøien, for sin ubjelmte Besiddelse af samme være at ansee som Hæler. Den ommeldte Trøie er udeliveret Bestjaalne, der har frasaldet Krav paa videre Erstatning.

Arrestanten, der er født i Sverrig i Aaret 1839 og ifølge Overrettens Dom af 1ste August 1870 har været straffet efter Straffelovens § 228 cfr. § 234 og efter § 247 for Tyveri og ulovlig Omgang med Pittegods med Fængsel paa Band og Brød i 8 Dage, vil saaledes for sit ovennævnte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri, og findes hans Straf passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage.“

Nr. 23. Administrationen for Ringsted Klosters Fideicommiss (Advocat Broch)

contra

Kjøbenhavns Magistrat (Ingen),

betræffende Titanernes Berettigelse til at afhænde eller bortarbejste det Fideicommisset tilhørende Bøndergods overeensstemmende med Lov 21de Juni 1854 uden at afstaae til St. Hans Hospital nogen Deel af de eventuelle Salgssummer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de December 1874: „Denne Sag afvises.“

Højesterets Dom.

Det er oplyst under Sagen, at Titanerne i 1872 opfordrede Kjøbenhavns Communalbestyrelse til at frasalde den Ret, der i Henhold til Erectionspatentet for Fideicommissgodset Ringsted Kloster maatte tilkomme St. Hans Hospital til i Tilfælde af Fæstegodsets Salg at erholde en Trediedeel af Salgssummen,

men at Communalbestyrelsen ikkun til Fordeel for Fæsterne vilde eftergive en Deel af denne Tredebeel. Citanterne, der antog, at ingen Deel af Salgssummen kunde tilkomme Hospitalet, naar de benyttede den ved Loven af 21de Juni 1854 givne Tilladelse til at sælge Fæstegodsjet paa de deri forestrevede Vilkaar, indgave derfor under 2den Mai 1873 et Andragende til Justitsministeriet, hvori de, da de nu havde besluttet at gjøre et Forsøg paa at sælge Bøndergodsjet paa ny nævnte Maade, anholdt om, at Ministeriet for et Tidsrum af 10 Aar vilde fastsætte Minimum for Salgssummen; men under 12te Juli s. A. nægtede Ministeriet at udfærdige den attraaede Salgsresolution, saalænge det ikke er afgjort, hvorvidt Kjøbenhavn's Communalbestyrelse vil og med Ret kan gjøre Fordring paa $\frac{1}{3}$ af de eventuelle Kjøbesummer, i hvilken Henseende Ministeriet henviste, i Mangel af Overenskomst, til judicial Afgjørelse. Da Citanterne herved ere hindrede i at udøve en dem efter den nævnte Lov tilkommende Ret til Bøndergodsjets Afhændelse, førend det omtvistede Spørgsmaal er afgjort, navnlig ved Dem, maae de ansees at have en saadan retlig Interesse i allerede nu ved Søgemaal mod de Indstævnte, der have vægret sig ved at erkjende Citanternes Ret til at afhænde Bøndergodsjet i Henhold til Loven af 21de Juni 1854 uden at afstaae nogen Deel af Salgssummen til St. Hans Hospital, at tilveiebringe den fornødne Afgjørelse af Retsforholdet mellem dem og de Indstævnte, at der har manglet tilstrækkelig Grund til, som ved den indkomne Dem skeet, ex officio at afvise Sagen. Denne vil derfor efter Citanternes Paastand være at hjemvise til Paa-
kjendelse i Realiteten. Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Landsover-
samt Hof- og Stadsretten og af samme i Realite-
teten paadømmes. Processens Omkostninger for
Høiesteret ophæves.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da der i nærværende Sag — hvorunder Titanterne, Administrationen for Ringsted Klosters Fideicommiss have nedlagt Paastrand om, at Ringsted Klosters Fideicommiss ved Dom kjendes berettiget til at afhænde eller bortarvesætte det til Fideicommisset hørende Bøndergods i Overensstemmelse med Lov 21de Juni 1854 uden at være pligtig til at afstaae til St. Hans Hospital nogen Deel af de eventuelle Salgssummer, samt at de Indstævnte, Kjøbenhavn's Magistrat tilpligtes at betale Sagens Omkostninger skadesløst, hvorimod de Indstævnte have paastrandet Frisindelse for Titanternes Tiltale og disse tilpligtede at betale Sagens Omkostninger skadesløst efter Regning — alene er Spørgsmaal om Fortolkningen af det den 9de Marts 1815 confirmerede Creationsbrev af 27de Decbr. 1814 for Ringsted Klosters Fideicommiss, navnlig dets Post 8 for det mulige, men endnu ikke indtraadte Tilfælde, at Fideicommissets Administration engang i Fremtiden skulde sælge eller bortarvesætte det til Fideicommisset hørende Bøndergods overensstemmende med Lov 21de Juni 1854, og der der- efter i den Anledning skulde opstaae Strid mellem Sagens Parter om de eventuelle Kjøbesummers Deling, hvorimod der ikke er Spørgsmaal om at afgjøre, hvad der mellem Parterne skal ansees som Ret i et allerede indtruffet Tilfælde, kan der ikke ansees at foreligge nogen Retstrætte, som egner sig til Paaafjendelse af Domsolene, hvorfor Sagen vil være at afvise ex officio.

Stempellovgivningen er ikke overtraadt under Sagen.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved- søiede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der snfte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og indtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (K. Høgel).
Fjeldsø & Gandrup's Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 4.

Den 9de April.

1875.

Første ordinaire Session.

Fredagen den 19de Marts.

Nr. 62.

Advocat Klubien

contra

1) **Anders Peder Larsen**, 2) **Zens Christensen**, 3) **Lars Andersen**, 4) **Peder Christensen**, 5) **Niels Jensen** og 6) **Niels Peder Nielsen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Vold imod fremmed Eiendom eller Deelagtighed deri, Nr. 1 tillige for Vold og Skjældsord samt Dpforbring til Vold og Modstand mod en Sognesoged, Nr. 2 tillige for samme Forseelser samt derhos for Vold mod en Andens Person og Nr. 3 tillige for Ulydighed imod Sognesogden.

Sorø Birkis Extrarets Dom af 5te August 1874: „De Tiltalte Nr. 1, Anders Peder Larsen og Nr. 2, Zens Christensen bør hver især straffes med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 3, Lars Andersen med 8 Dages Fængsel paa sædvanlig Fængelse, Nr. 4, Peder Christensen, Nr. 5, Niels Jensen og Nr. 6, Niels Peder Nielsen bør bøde til Statskassen, Førstnævnte 10 Rd., der i Mangel af Betaling affones med 3 Dages simpelt Fængsel, de tvende Sidste hver især 15 Rd., der i Mangel af Betaling affones med 4 Dages simpelt Fængsel. Enhver af de Tiltalte bærer de med hans Arrest forbundne Omkostninger, men de øvrige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Flor 6 Rd. og til Defensor,

Procurator Windfeld Hansen 5 Rd., tilsvare de Tiltalte in solidum. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de December 1874: „De Tiltalte Nr. 3, Lars Andersen, Nr. 5, Niels Jensen og Nr. 6, Niels Peder Nielsen bør for Actors Tiltalte i denne Sag frie at være. De Tiltalte Nr. 1, Anders Peder Larsen, Nr. 2, Jens Christensen og Nr. 4, Peder Christensen bør straffes, de to Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 1 i 5 Dage og Nr. 2 i 2 Gange 5 Dage, og Nr. 4 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 10 Rd. eller i Mangel af bennes fulde Betaling med simpelt Fængsel i 3 Dage. Actionens Omkostninger, hvoriblandt de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møhlert og Heckscher 8 Rd. til hver, udrede samtlige Tiltalte Een for Alle og Alle for Een. Den idømte Mulct at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte Lars Andersen ikke ved de under Sagen fremkomne Oplysninger findes overbeviist at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Strafantvar, og isørrigt i Henshold til de i den indankede Dom ansørte Grunde, hvorved intet Væsentligt findes at erindre, vil Dommen være at stadfæste, saaledes at Fristen for Udredelsen af den Peder Christensen idømte Bøde bliver at bestemme til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse.

Chi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Udredelsen af den Peder Christensen idømte Bøde bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Højesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Sammenhængen med nærværende, fra Sors Virks Eytvaret her til Nellen indankede Sag, hvorunder de Tilstalte 1) Anders Peder Larsen, 2) Jens Christensen, 3) Lars Andersen, 4) Peder Christensen, 5) Niels Jensen og 6) Niels Peder Nielsen actioneres for Bold mod fremmed Eiendom eller Deelagtighed heri, Nr. 1 tillige for Bold og Skældsord samt Opfordring til Bold og Modstand mod en Sognefoged, Nr. 2 tillige for samme Forseelser samt derhos for Bold mod en Andens Person og Nr. 3 tillig: for Uhygighed mod Sognefogden, er i det Væsentlige følgende:

Søndagen den 31te Mai d. N. om Aftenen bleve nogle Karle, der vare i Besøg hos Tjenestefolkene paa Gaarden Ødemark, bortviste af dennes Eier, og nogle af Tjenestekarlene og de Besøgende, hvoriblandt samtlige Tilstalte, begave sig derfor hen til den i Nærheden liggende Stobberkleimne Kro for at faae Drillevarer. Da Værten i Kroen Knudsen imidlertid havde forpligtet sig til ikke at stænke for Karlene paa Ødemark, blev Afgang til Kroen nægtet dem, idet Dørene lukkedes, og da Karlene forgjæves havde forlangt at indlades, gjorde de en Deel Speltakter ved at banke paa Dørene og Statittet udenfor og ved at slaa et Par Ruber ishytter.

Kroværten og hans Søn, Brænderieier Knudsen i Forening med nogle flere søgte da med Magt at jage Slaven bort, men herved opstod kun et Slagsmaal, efter hvis Tilendbringelse Speltakterne forfattedes, hvorfor der sendtes Bud efter Sognefogden; denne søgte ved sin Tilstedekomst at standse Urolighederne, hvilket, da flere af de Tilstedeværende ubstjælbte ham og endog slog efter ham, ligesom de i det Hele nægtede at adlyde ham, først lykkedes; da han anholdt en af Urolisterne.

Af de Tilstalte, der alle ere over criminel Lovvald, og af hvilke ingen forhen er overgaaet nogen Straffedom, har nu hver især efter egen, med det isvrigt Dplyste stemmende Tilskaaelse paa følgende Maade deeltaget i de stedfundne Uroligheder.

Tilstalte Nr. 1, Anders Peder Larsen har deeltaget i at banke paa Kroen, har ubstjælbst Sognefogden, uden at han erindrer, med hvilke Udtryk, samt slaaet efter denne. Hans førstnævnte Forhold findes imidlertid ikke strafbart efter Actionsordrens Indhold, idet han ikke er overbevist at have øvet Bold mod fremmed Eiendom eller deeltaget heri; for sit øvrige Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 100 og § 101 jfr. § 98 efter Omstændighederne med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage.

Tilstalte Nr. 2, Jens Christensen har gjort Speltakter udenfor Kroen ved at banke med en Klap paa Døren og slaae en Ruber ud for at faae Folkene til at lukke op; han har, efter at være kommen i Slagsmaal med Brænderieier Knudsen, der efter Tilstaltes Paastand løb ham omkuld; bidd denne i Fingern; han har unbladt at efterkomme Sognefogdens Ordre om at forlade Stedet, opfordret de Andre til at slaae Sognefogden og selv ubstjælbst denne for „Dvæghoved“ og „Pjall“.

Idet Tiltaltes Forhold ved at vise Ulydighed mod Sognefogden ligger udenfor Actionsordren, og idet det Vid, han har tilføjet Brønderieier Knudsen, ifølge den efter Overrettens Kjendelse erhvervede Lægeattest har bevirket, at Neglen paa den høire Langfinger gif af, og at Haanden i længere Tid var ubrugelig, vil han være at ansee efter Straffelovens §§ 100 og 101 jfr. § 98, § 203 samt § 296 efter Omstændighederne med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tiltalte Nr. 3, Lars Andersen var med at løbe udenfor Kroen og greb i Døren for med Magt at skaffe sig Adgang; han undløb at efterkomme Sognefogdens Ordre om at forlade Stedet, tog Tiltalte Nr. 1, Anders Peder Larsen, da Sognefogden anholdt denne, om Livet for at faae ham hjem med og undløb selv, da Sognefogden ogsaa vilde anholde ham. Da han ikke er overbevist at have øvet Vold mod fremmed Eiendom eller deeltaget deri, da han under det efter Overrettens Kjendelse oplagne Reasumptionsforhør har benægtet at have tilfigtet at hindre Tiltalte Nr. 1's Anholdelse eller at gjøre Mobbstand mod Sognefogden, hvorimod han kun tog Tiltalte Nr. 1 om Livet for at faae ham til at forlade Høben, da Sognefogden sagde, at de skulde stilles ad, samt da han ved sin Ulydighed mod Sognefogden ikke findes at have overtraadt Straffelovens § 104, idet Sognefogdens Paalæg ikke er givet paa den der foreskrevne Maade, findes denne Tiltalte ikke at have gjort sig skyldig i noget efter Actionsordren strafbart Forhold, og han vil følgelig være at frifinde for Actors Tiltale.

Tiltalte Nr. 4, Peder Christensen har deeltaget i Spektaklerne udenfor Kroen ved at slaae en Klude ind samt ved med sin Stof at slaae paa Døren og paa det Stakit udenfor Kroen, som Hestene bindes ved; han vil for sit forstuvante Forhold være at ansee efter Straffelovens § 296 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 10 Rb. eller i Mangel af dennes fulde Betaling til Hensættelse i simpelt Fængsel i 3 Dage.

Tiltalte Nr. 5, Niels Jensen deeltog i Spektaklerne udenfor Kroen ved at raabe og skrig og slaae med en Stof paa Døre og Rækværk, ligesom han var Sognefogdens Ordre om at forlade Stedet overhørig; da han imidlertid ikke har øvet Vold mod fremmed Eiendom eller deeltaget deri, vil han ikke efter Actionsordrens Indhold kunne paasøves noget Strafanvar, og han vil følgelig være at frifinde for Actors Tiltale.

Tiltalte Nr. 6, Niels Peder Nielsen raabte og skreg med de Andre udenfor Kroen og lystrede ikke Sognefogdens Ordre om at forlade Stedet; da imidlertid heller ikke han er overbevist om at have øvet Vold mod fremmed Eiendom eller deeltaget deri, vil ogsaa han være at frifinde for Actors Tiltale.

Actionens Omkostninger, heriblandt de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, hvis Størrelse billiges, samt Salair til Actor og Defensor her for Retten 8 Rb. til hver, vil alle samtlige Tiltalte have at ubrede in solidum.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken de Tiltalte ere ansete, Nr. 1, Anders Peder Larsen efter Straffelovens § 103 jfr. §§ 98 og 100 samt § 296 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, Nr. 2, Jens Christensen efter de samme Lovbestemmelser i Forbindelse med Straffelovens § 203 med lige Straf, Nr. 3, Lars Andersen efter Straffelovens § 103 samt §§ 108 og 46 med 8 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangelost, Nr. 4, Peder Christensen efter Straffelovens § 296 med en Bøde af 10 Rd. eller simpelt Fængsel i 3 Dage, Nr. 5, Niels Jensen og Nr. 6, Niels Peder Nielsen efter Straffelovens §§ 296 og 103 hver med en Bøde af 15 Rd. eller simpelt Fængsel i 4 Dage, og ved hvilken Actionens Omkostninger ere paalagte de Tiltalte in solidum med Undtagelse af Arrestomkostningerne, som ere paalagte de Tiltalte hver for sit Vedkommende, være at forandre."

Nr. 61. Statsraad Bungen (ved Advocat Klubien)
 contra

**Carl Christian Lauritz Larsen og Carl Nicolai
Meyer** (Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksbund Kjøbstads Extrarets Dom af 19de November 1874: „De Tiltalte Carl Christian Lauritz Larsen og Carl Nicolai Meyer bør straffes hver med 20 Slag Riis samt udrede alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Wodschow 6 Rd. og til Defensor, Sagfører Hansen 5 Rd. I Erstatning til Restaurateur Lynge bør de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een betale 4 Rd. 24 ø inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Januar 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Lange og Veth betale de Tiltalte Carl Christian Lauritz Larsen og Carl Nicolai Meyer in solidum 10 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at de Tiltalte ere ansete efter Straffe-

lovens § 233, men da Carl Nicolai Meyer efter Overretsbommens Afgjælse har slydt sit 15de Aar, vil hans Straf være at bestemme til simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til den Carl Christian Laurig Larsen idømte Straf samt Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Carl Nicolai Meyer bør henføres i simpelt Fængsel i 14 Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Halkier for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Vegge og Vegge for Een 20 Kroner til hver.

I den indbragte Doms Præmisser hedder det: „Under denne fra Frederiksfund Kjøbstads Eyraret hertil indbragte Sag tiltales Carl Christian Laurig Larsen og Carl Nicolai Meyer for Tyveri, hvori de ogsaa efter egen med hvad der isvrigt er fremkommet stemmen de Tiltaalede ere overbeviste at have gjort sig skyldige. Det er saaledes, forsaavidt Sagen efter den fete Appel foreligger for Overretten, oplyst:

at de om Eftermiddagen i Midten af afvigte September Maaned efter foregaaende Aftale have tilvendt sig 18 Stykker Bly af Vægt $2\frac{1}{2}$ Pund og vurdere til 10 $\frac{1}{2}$ pr. Pund, som vare fastgjorte i et Lods Ole Jensen tilhørende, paa Skibsbroen ved Frederiksfund henliggende Fissergarn, idet Tiltalte Meyer affar Blyet, som de derefter solgte og deelte Provenuet,

at de den 27de eller 29de samme Maaned affare af Fisser Hans Andersen ved Straanden hængende Fissergarn endel Stykker Bly af Vægt 2 Pund, hvorpaa de begave sig hen til Fisser Peder Stærks ikke aflaaede Tørvehuns, hvor Tiltalte Meyer af et her hængende Fissergarn affar 5 Stykker Bly af Vægt $\frac{3}{4}$ Pund; det ved disse 2 Tyverier stjaalne Bly ville de have gjemt i Gjøstgivergaarden „Dannebrog“s Have, hvor det imidlertid ikke har været at finde.

I 4 forskellige Gange have de begaaet Tyveri hos Restaurateur Lyng, idet de fra hans inde i Gaarden værende Kjalber, hvis Dør kun var tillukket med en Krog, have bortstjaaet en Deel Flasker med Drikkevarer til en samlet Værdi af 4 Rigsdaler 1 Mark 8 Stilling. De 2 første Gange vare de fra Gaden gaaede gennem Porten ind i Gaarden, medens de tredie Gang efter at være sprungne over et Plankeværk gik gjennem en Reglebane op til bennes øverste Ende og herfra ind i Gaarden og fjerde Gang gjennem et Bindue krøbe ind i Vasserhujet; hvorfra de kom ind i Gaarden. Indholdet af Flaskerne have de deels drukket deels kastet bort, og Flaskerne flog de itu.

Endelig er Tiltalte Larsen overbeviist at have affaaet noget Bly af Vægt $\frac{3}{4}$ Pund af et Lods Anders Jensen tilhørende, paa en Vadehønsbro ophængt Fiskergarn, ligesom han i Blikkenslager Eichtensteins Boutik har stjaalet endeel Blyflugler af Vægt 1 Pund af en i Boutikken staaende Kasse.

Før de af de Tiltalte, der ei tidligere have været straffede eller tiltalte, og af hvilke Larsen er født den 23de Juli 1861 og Meyer den 8de Marts 1860, saaledes forøvede Tyverier vilde de være at ansee efter Straffelovens § 233, og da den ved den indankede, den 19de November sidstleeden affagte Dom valgte Straf af 20 Slag Riis hver findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger samt den Restaurateur Lynge tilkjendte Erstatning ogsaa billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste."

Nr. 84.

Advocat Levinsen

contra

Ole Frederiksen (Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Hirschholm Birks Extrarets Dom af 24de November 1874: „Tiltalte Ole Frederiksen bør straffes med 15 Rottingslag. Saa betaler han ogsaa alle af denne Sag lovligt flyvende Omkostninger, berunder Salairer til Actor, Sagsfører Raaschou og Defensor, Procurator Langkilde 4 Rd. til hver, foruden Diæter til Begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. Endvidere betaler han i Erstatning til Politiet paa Eieren af den stjaalne Portemonnaies Vegne 1 Rd. 1 Mk. 2 f. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at fuldbyrdes under Afærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Januar 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Tiltalte Ole Frederiksen af Sandbjerg paalagte Erstatning bortfalder. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Appellationsretsraad Suel og Jacobsen betaler Tiltalte 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Pandsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Revinsen og Halkier for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det under nærværende, i 1ste Instants ved Hirschholm Birks Erkræret imod Tiltalte Ole Frederiksen af Sandbjerg for Tyveri anlagte og nu hertil indankede Sag oplyst, at Tiltalte den 30te August f. A. har paa en Reise fra Kjøbenhavn til Solte i en Jernbanecoupee ud af en Karls Pomme sjaalet en Portemonnaie med Penge, hvilken Tiltalte havde seet at denne havde fundet paa Kjøbenhavns Jernbaneperron umiddelbart før Togets Afgang, og som Karlen — der ikke havde undersøgt Portemonnaisens Indhold, og som paa Tiltaltes Opfordring om at dele dette havde nægtet saadant — agtede at aflevere til Politiet i Hirschholm. For at afvende Tanken om Tyveriet, yttrede Tiltalte til Karlen, da de stode ud af Jernbanevognen: „Du tabte vist din Pung,“ efter hvilken han da hjalp Karlen at se, men selvfølgelig forgjæves. Efterat Tiltalte og Karlen vare skiltes ad, udtog Tiltalte Pengene af Portemonnaien og bortkastede denne; Pengene, der efter hans Angivende udgjorde 1 Rd. 1 Mk. 2 ð, har han derefter beholdt.

For dette Forhold findes Tiltalte, der er født den 8de Juli 1857 og ikke tilforn straffet, ved den indankede Dom retteligen anset efter Straffelovens § 228 cfr. § 37 — hvormed dog maa sammenholdes § 21 — og da den valgte Straf af 15 Rottingslag skjønnes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil Dommen for saavidt være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salair til Actor og Defensor ved Overretten 10 Kroner til hver. Derimod findes den Politiet paa Portemonnaisens Eieres Vegne hos Tiltalte ved Dommen tilkendte Erstatning af 1 Rd. 1 Mk. 2 ð ikke at kunne gives under nærværende Sag, allerede paa Grund af at der ikke fra Politiets eller Eierens Side derpaa i Sagen er gjort Paastand.“

Mandagen den 22de Marts.

Nr. 75.

Advocat Broch

contra

Arrestanten **Johan Wendoli Andersen** (Defensor Revinsen), der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de Februar 1875: „Arrestanten Johan Wendoli Andersen bør straffes med Tugthuus-

arbejde i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Delbanco og Raas med 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afværð efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indkomne Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indkomne Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Johan Wendol Andersen, der er født den 27de Marts 1831 og tidligere blandt Andet anset ved denne Rets Dom af 2den Marts 1872 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og § 247 samt efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Betleri med Tugthunsarbejde i 2 Aar og ved en inden denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politifjager den 9de October forrige Aar affagt Dom efter sidstnævnte Lovbestemmelse med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 30 Dage, er under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen, med det isvrigt Dphste. stemmende Tilstaaelse overbevist at have sidstafvige 15de December forstjaalet Stomagermester Hans Christian Dahl 4 tilfammen til en Værdi af 29 Rd. ansatte Støvler, som han tog, medens han opholdt sig i Bestjaalnes Boutik, i hvilken han vil have begivet sig ind for at bede om noget gammelt Stotpi.

Som Følge heraf vil Arrestanten nu blive at dømmes efter førstnævnte Lovs § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne til Tugthunsarbejde i 3 Aar."

Nr. 67. Statsraad Dungen (ved Advocat Levinson)
contra

Jens Madsens Hustru Kirsten Pedersbatter
(Defensor Brock),

der tiltales for Meddeelagtighed i Tyveri.

Aars og Slet Herrebers Extrarets Dom af 13de November 1874: „Ane Marie Hansen eller Sjørgensen og Kogter Jens Madsens Hustru Kirsten Pedersbatter, Begge af Støttrup bør

hensættes i Fængsel paa sæbvanlig Fangekost, Førstnævnte i 5 Dage og Sidstnævnte i 10 Dage. Saa bør de Begge in solidum tilsvare alle af Actionen og Straffens Execution lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Nors 5 Rd. og til Defensor, Procurator Mønsted 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 11te Januar 1875: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Kirsten Pedersdatter bestemmes til 20 Dage. Saa udreder hun og Actionens Omkostninger for Overretten, derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Justitsraad Nedelmann og Cancelliraad Møller 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjenbes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bunken og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik Pigen Ane Marie Jørgensen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret til Overretten, tiltales Nøgter Jens Madsens Husfru Kirsten Pedersdatter for Meddeelsaglighed i Lyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte i Februar Maaned s. A. har af fornævnte Ane Marie Jørgensen, der tjener hos Gaardmand Christen Nielsen Alstrup i Støttrup, modtaget 5 Rd., som Pigen efter hendes Opforbring havde frafjaalet sin Huusbond og Pleiefader C. N. Alstrup i Støttrup, idet hun paa en Tid, da denne ikke var tilstede i sin Dagligstue, ubtog Besøbet af en der staaende Dragkiste, hvortil Nøglen sad i Laafen. Pengene brugte Tiltalte til Indkjøb af Fødemidler, navnlig Hvedebrød, hvoraf hun overlod Ane Marie Jørgensen en Deel, men der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1813 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, og som vel efter Sagens Oplysninger maa antages at have ringe Fatteevner, men uden at der er tilstrækkelig Grønt til at statuere, at hun ikke skulde være i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, være at ansee efter Straffelovens § 228 jfr. §§ 52 og 23 med en Straf, der

findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fængeløst i 20 Dage, og Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er bestemt til samme Art af Fængsel i 10 Dage, og hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger for denne Tiltaltes Vedkommende billiges, vil saaledes med denne Forandring af Straffetiden være at stadfæste, forsaavidt paaanket er."

Nr. 71.

Advocat Brock
contra

Nasmus Hansen Christensen (Defensor Levinfen),
der tiltales for Tyveri.

Langelands Herreders Extrarets Dom af 8de September 1874: „Tiltalte, Tjenestekarl Nasmus Hansen Christensen af Faareveile bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt erlægge denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Schandorff og Nasmusfen hver med 4 Rd. At efterkommes under Udsærb efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 22de Januar 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Simonsen og Jacobsen betaler Tiltalte, Tjenestekarl Nasmus Hansen Christensen 10 Kroner til hver. At efterkommes under Udsærb efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Langelands Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Tjenestekarl Nasmus Hansen Christensen for Tyveri, og er det ogsaa ved Tiltaltes egen, med hvad der ibrigt foreligger stemmende Tilskaaelse oplyst, at han deri har gjort sig skyldig, idet han paa Faareveile, hvor han tjente, har i Begyndelsen af Juli Maaned f. U. fra en hans Medtjener Nasmus Larsen tilhørende Best,

der var hængt udenfor Meieribygningen, taget en til Vesten hestet Ubrkjæde af Værdi 2 Mk., der er tilbageleveret Eieren.

Bel har Tiltalte foregivet at have gjort det „for Løier“, men da der ikke er nogenjomhøst Anledning til at anfæe dette Anbringende for sandt, maa det billiges, at han, der er født den 8de Mai 1849 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, ved den den 8de September sidsleden assagte Underrettsdom er anfæet efter Straffelovens § 228, og at Straffen er bestemt til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Da nu bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 82.

Abvocat Halkier
contra

Arrestanten **Thomas Andrew** (Defensor Bungen ved Brock),
der tiltales for Drab.

Christiansteds Extrarets Dom af 10de October 1874: „Arrestanten **Thomas Andrew** bør hensættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar samt udrede samtlige af denne Action og Straffens Execution lovlig sthørende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 16de December 1874: „Arrestanten **Thomas Andrew** bør have sit Liv forbrudt. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Abvocat Halkier og Etatsraad
Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Christiansteds Extraret den 10de October d. A. af Underrettsdommeren med tiltagne Meddomsmænd paadømte Sag tiltales Arrestanten **Thomas Andrew** af Plantagen Bonne Esperance for Drab, og er det ved Arrestantens Tilskaaelse i Forbindelse med hvad ellers under Sagen er oplyst

tilfulde godtgjort, at han om Aftenen den 17de August d. A. har ihjelslaaet en Arbejder fra Plantagen Kongsof Thomas Edward under følgende nærmere Omstændigheder.

Arrestanten, der er sødt i 1842 paa Plantagen Jerusalem, men i endeel Aar havde tjent som Arbejder paa Plantagen Bonne Esperance, havde der i en 4 à 5 Aar levet sammen med et ogsaa der arbejdende Fruentimmer Emilie Schrøder, dog saaledes at deres Forhold navnlig i den senere Tid jevnlig blev afbrudt, idet Emilie holdt til med andre Mandsof, og Arrestanten med andre Fruentimmer, og forlod Arrestanten, der ellers boede i Emilies Huus, ved saadanne Leiligheder dette, og tog Mattely andelsbeds. I nogle Uger havde det hebt sig paa Plantagen, at Emilie holdt til med Thomas Edward paa Kongsof, hvad Emilie dog selv havde nægtet, da Løverbagen den 15de August Emilie bad Arrestanten om at gaae med hende til en Dands, som Thomas Edward skulde holde, men Arrestanten afflog det, saa at Emilie tog alene til Kongsof, hvor hun blev til Søndag Aften. Da hun kom hjem, bebrejdede Arrestanten hende hendes Opsørjel og forlod nu igjen hendes Huus og tog Fogis, som han pleiede, i Francis Andreas's Huus. Da han Mandag Aften havde spist tilfaste hos en anden Arbejder John Charles, kom Thomas Edward i Besøg der og spurgte Arrestanten om Grunden til, at han ikke var kommen til Dandsen; da Arrestanten hertil svarede, at han ikke havde villet udsætte sig for Ubehageligheder paa Grund af Emilies Forhold til ham, Thomas Edward, bemærkede denne, at Arrestanten iugen Grund havde til Skinsyge. Arrestanten forlod imidlertid snart efter John Charles's Huus og gik til sin midlertidige Bolig i Francis Andreas's Huus, hvor han forsynede sig med en Stof eller Stab, som han nogle Dage isorveien vil have lavet til Brug som Spadsereflot, og gik henimod Emilies Huus. Da hun imidlertid endnu sad ude eisteds i Negerbyen sammen med endeel andre Folf, hvoriblandt ogsaa Thomas Edward, gik han tilbage til Francis Andreas's Huus og blev der en Stund; indtil han atter gik til Emilies Huus og stillede sig paa Luur under et stort Træ tæt ved Huset; fra sit Skjul der saae han efter nogen Tids Forløb, saavidt oplyst omtrent Kl. 10, Thomas Edward sammen med John Charles komme gaende op imod Huset og Thomas Edward blive ladt ind af Emilie, men forlod han derefter Stebet og gik længere hen i Negerbyen, hvor han valgte sig en Plads, fra hvilken han kunde see, naar Nogen gik ind eller ud af Emilies Dør. Da han efter en rum Tids Forløb endnu ikke havde seet Thomas Edward komme ud, gik han omtrent ved Midnatstid igjen til Huset. Døren var lukket og Lyset slukket. Han gik op paa Platformen foran Døren og bankede paa; da Emilie, hvem han paa hendes Spørgsmaal, hvem det var, svarede, at det var ham, ikke strax lukkede op, ved han Døren, der var troget indvendig, voldfomt op og fik saaledes Afgang til Huset. Emilie var den, der først kom ham imøde — saavidt han kunde see, sprang hun ned fra Seugen — og gav Arrestanten hende, da hun mødte ham ved Døren, et Slag, som han troer, over Armen med Stofken. Under den Brydning, som paafulgte, da hun sørgte at fravriste ham Stofken, blev hun kastet ud paa Platformen

og løb derfra for at undgaae videre Overlast til John Charles, hvem hun væltebe og bad om at følge med hende for at hjælpe Thomas Edward. Arrestanten kom imidlertid ind i Bærelset, og uden at sige et Ord bibragte han Thomas Edward, som han traf staaende ved Foden af Sengen, et Slag i Hovedet med Stokken. Da det syntes ham, at Thomas Edward gjorde Mine til at sætte sig til Modværge, retirerede han igjen ud paa Platformen og rettede derfra et nyt Slag efter Thomas Edward, der stod indenfor; Slaget ramte imidlertid Dørfarmen og det med saadan Kraft, at Stokken splintredes i 2 Stykker, og et tydeligt Mærke efterlodtes i Karmen. Arrestanten samlede saa begge Stykkerne i sin Haand, gik atter indenfor og tilføiede Thomas Edward med de samlede Stumper af Stokken flere, saavidt han erindrer 3, Slag i Hovedet, der sælbede ham til Jorden. Ifølge Arrestantens Forklaring, der er den eneste, der fra selve Misgjerningsøieblikket foreligger, vegledes der intet andet Ord, end at Arrestanten, idet han anden Gang traadte ind i Huset for at gaae løs paa Thomas Edward, spurgte: „Hvem er her?“ hvortil Thomas Edward svarede: „Navnebroder, det er mig“. Arrestanten vil være affaaet fra yderligere Mishandling, da Thomas Edward var falden om.

Da Folk kom til, var Arrestanten isærd med at tænde Lys; Thomas Edward laa blødende og bevidstløs ved Foden af Sengen.

Da Lægen, der blev tilkaldt fra Christiansted, omtrent Kl. 4 $\frac{1}{2}$ kom tilfede, laa han fremdeles bevidstløs hen og ubstødte lun af og til nogle uarticulerede Lyd. Han bode strax efter, og Lægen har erklæret de Beskafigelser, der vare ham tilføiede, for absolut dødelige.

Ifølge det af de obducerende Læger afgivne visum reportum fandtes paa Liget 4 store og dybe Saar paa den behaarede Deel af Hovedet, desuden et Saar over venstre Nie og et andet længere nebe paa Ansigtet. I basis cranii fandtes der et betydeligt Blodextravasat, og paa venstre Side af cranium saaes flere Fracturer, hvoraf den ene gik fra os temporum til os bregmatis og en anden fra pars petrosa ossis temporum til os frontis. Læsionerne tydede paa at være tilføiede med en Knippel, der foresandtes paa Stedet. Den Thomas Edward tilføiede Overlast, hvoraf Fracturerne af Hjerneskallen have været en Følge, angives derefter som den eneste Grund til hans Død. Det hebdter derhos, at den Afsøde har været en stærkt bygget, sund og raff Mand, omtrent 30 Aar gammel og efter Udsende Arrestanten overlegen i Kræfter; og tilføie Lægerne den Formening, at den Afsøde strax maa være bleven bedøvet ved de voldsomme Slag paa Hovedet, saa at han ikke har været istand til at sætte sig til Modværge.

Det af Arrestanten ved Overfaldet benyttede Redskab, hvoraf de to Stykker, saaleedes som Arrestanten ved det fornyede Ansald brugte dem, ere komne tilfede under Sagen, har været en firkantet Stav eller Knippel af haardt Træ, 32 $\frac{1}{2}$ Tommer lang, af omtrent en Tommes Tykkelse eller Overmaal og 1 $\frac{1}{4}$ P. vægtig; Arrestanten havde tilfåaaret den Løverbagen, forinden Drabet fandt Sted, men har paa det Bestemteste benægtet, at han skulde have forfærdiget den i det Niemed at bruge den imod Thomas Edward.

Følge samtlige de oplyste Omstændigheder kan det ikke være Tvivl undergivet, at Arrestantens Overfald paa Thomas Edward har været overlagt; men Arrestanten har vedholdende paastaet, at han ikke har havt til Hensigt at bræbe Thomas Edward, og at han kun har villet give ham en Tugtelse for hans Forhold til Emilie; og han har end ikke villet tænke sig Muligheden af, at Døden deraf kunde blive en Følge. Der findes nu heller ikke i Sagens Omstændigheder Høie til at tillægge Arrestanten bestemt Drabsforsæt, men paa den anden Side maa Thomas Edwards i umiddelbar Forbindelse med Mishandlingen staaende Død anses for en saa naturlig Følge deraf, at Arrestanten har maattet forubsee, at den lettelig kunde indtræde, og findes der navnlig ved Bestaffenheden af det af Arrestanten brugte Redskab Intet, der kunde tale for, at han ikke skulde have maattet forubsee den som den rimelige Følge af den Brug, han gjorde af Redskabet.

Arrestanten, der ikke tidligere har været straffet, bliver saaledes, medens han ved den indankede Dom er anset efter Frd. 4de October 1833 § 10 2det Mbr. cfr. § 8 3dje Mbr. med Straf af Tugthuusarbejde i 8 Aar, efter ny nævnte Forordnings § 10 1ste Mbr. at ansee med den i L. 6—6—1 foreskrevne Livsstraf. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Underrettsdommen at stadfæste.“

Nr. 64.

Advocat Halkier
contra

Arrestanten **Ole Olesen** (Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri og Veltteri.

Salling Herredets Extrarets Dom af 25de November 1874: „Arrestanten Ole Olesen bør hensejtes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og forøvrigt være fri for Actors Tiltale i denne Sag. Endvidere bør Arrestanten udrede de af denne Action flydende Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor, Procurator Munksgaard og til Defensor, Procurator Pashjerg 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 25de Januar 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Isaacsen betaler Arrestanten 16 Kroner til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Præstetings Dom.

I Hensigt til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 18 Maaneber.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneber. I Salarium til Advocaterne Halkier og Levinson for Præstetret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestanten Ole Olesen for Tyveri og Væleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han efter at have tilbragt Natten mellem den 12te og 13de August f. A. i en Lade i Jacob Christensens Arvingers Gaard i Lund, hvor han, der maa antages at have sunbet Døren til Laden uafslaaet, efter sin Forklaring var gaaet ind for at søge Ly mod Regnen, den næste Dags Formiddag i et tilstødende Karlekammer, hvis Døre ligeledes vare uafslaaede, har stjaalet en stor Mængde Klædningsstykker, to Pengepunge, hvori der var tilsammen ca. 4 Rd. 4 Mk., 3 Tobakspiber, en Barbeerkniv og en Lommebog med Photographier. Tobakspiberne, af hvilke den ene tilhørte Tjenestdrengen Niels Pedersen og de to andre Tjenestekarlen Niels Christian Johansen, laae ovenpaa Sidstnævntes Klædeskab, medens en Deel af de ommeldte Klædningsstykker, den ene Pengepung og Barbeerkniven, der ligeledes tilhørte ovennævnte Niels Christian Johansen, beroede i Skabet, hvortil Nøglen sad i Laasen, og de øvrige Gjenstande, der tilhørte Tjenestekarl Jens Peter Nielsen, i dennes Kiste, hvortil Nøglen laa paa en Hylde over Risten. Arrestanten, der puttede de stjaalne Koster i en Sæk, han forinden havde stjaalet i Laden, har senere bortkastet Pengepungene, hvorimod Pengene og de øvrige Gjenstande, der under Sagen ere vurderede til 84 Rd. 4 Mk. 4 s, ere fundne i hans Besiddelse, da han samme Dags Eftermiddag anholdtes, og udelivered til de Bestjaalne, der ikke have gjort Fordring paa videre Erstatning.

(Slyttes i næste Nr.)

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 5.

Den 16de April.

1875.

Første ordinaire Sæssion.

Mandagen den 22de Marts.

Nr. 64.

Advocat Halkier
contra

Arrestanten Ole Olesen (see forrige Nr.).

Forsaaibit Arrestanten derimod sigtes for Natten mellem den 6te og 7de August f. A. at have gjort sig skyldig i to Tyverier, nemlig deels i et Indbrud i Vins Kirke, hvor Kirkeblokken og en i Baabenhuset hængende Kirkebøsse bleve opbrudte og de deri værende Penge borttagne, deels i et Indbrudstveri i Gaardeier Niels Kriegs Gaard i Vins, hvor en Deel Fødemidler bleve borttagne fra Spisefammeret, ligesom Tyven maa antages ved samme Leilighed at have tilegnet sig to Par Strømper, der hang i Haven, da er der ikke mod Arrestantens vedholdende Benægtelse tilveiebragt noget Beviis for, at han har gjort sig skyldig i noget af de ommeldte Tyverier, hvorved bemærkes, at det vel er oplyst, at Arrestanten Astenen for sin Anholdelse har været i Besiddelse af circa 7 Rd. i Smaaømt, for Størstedelen Gnestefillinger, der kunde antages at være de Penge, der ved Tyveriet i Vins Kirke vare udtagne af Kirkeblokken og Kirkebøssen sammesteds, men de fleste af bemeldte Gnestefillinger vil han tilligemed en Deel Fødevarer have tilbøjet sig paa en Vandring, han den 7de August vil have foretaget fra Christiansfeldt til Kolbing.

I Henhold til Foranstaaende og idet der ikke findes tilstrækkelig Føie til at ublåtte Sagens Paadømmelse efter Tilveiebringelsen af nærmere Oplysninger om de af Arrestanten omforskarede Betlevier, der i ethvert Tilfælde ikke findes at kunne medføre nogen Forhøielse af den Straf, han for sit øvrige Forhold har forskyldt, vil Arrestanten under nærværende Sag alene være at ansee for det ovennævnte, af ham i Landsbyen Lund den 13de August f. A.

begaaede Tyveri, og findes den Straf, Arrestanten, der er født i Aaret 1849, og som ifølge Salling Herredets Extraræts Dom af 11te Januar 1871 har været straffet for Tyveri og Hæleri efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4 og 238 med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, herfor i Medfør af Straffelovens § 230 1ste Stykke har forshlydt, ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste."

Tirsdagen den 23de Marts.

Nr. 57. Statsraad Buntzen (ved Advocat Levinfen)

contra

Unders David Andersen og Peder Madsen

(Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri eller bedrageligt Forhold.

Kallundborg Kjøbstads Extraræts Dom af 31te August 1874: „Tiltalte Peder Madsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Unders David Andersen, Niels Jensen Rumbby og Camilla Florentine Lovise Sindahl, født Høyer bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, de tvende Førstnævnte i 5 Dage og den Sidstnævnte i 3 Dage. Saa bør og samtlige Tiltalte Enhver for sit Vedkommende have at ubrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Mohr og Buch 5 Rd. til hver, dog saaledes at dette Salair afholdes af de Tiltalte hver med $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de December 1874: „Tiltalte Peder Madsen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til de de Tiltalte Unders David Andersen, Niels Jensen Rumbby og Camilla Florentine Lovise Sindahl, født Høyer idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor og Defensor ved Underretten, Procuratorerne Mohr og Buch 5 Rd. til hver og ved Oberretten, Procuratorerne Winther og Kalko ligeledes 5 Rd. til hver, betale de Tiltalte hver med $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte Peder Madsen udviste Forhold vil paa Grund af Gjenstandens ringe Værdi og øvrige Bestaffenhed samt de dermed forbundne Omstændigheder, hvortil føies, at Eieren, der ikke har begjært Baatale, i en Høiesteret forelagt Erklæring har udtalt, at Tiltalte med Grund kunde formode, at han Intet vilde have imod, at de omhandlede Brændestykker bortffjæntedes, være at henføre under Straffelovens § 235, og Tiltalte som Følge heraf blive at frifinde. I Henseende til den Tiltalte Anders David Andersen idømte Straf vil den indante Dom i Henhold til de for hans Vedkommende deri anførte Grunde være at stadfæste, ligesom ogsaa Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger med Hensyn til begge de Tiltalte billiges.

Thi kjendes for Ret:

Peder Madsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Statsraad Bungen og Advocat Halkier tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Kroner, der udredes af de Tiltalte hver med det Halve.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under denne fra Kallundborg Kjøbstads Extraret hertil indante Sag tiltales Anders David Andersen, Peder Madsen, Niels Jensen Kundbye og Camilla Florentine Lovise Sindahl, sødt Høyer, den Første og Anden for Tyveri eller bedrageligt Forhold, den Tredie for Tyveri og Meddeelagtighed i denne Forbrydelse eller i bedrageligt Forhold, den Fjerde for Meddeelagtighed i Tyveri eller bedrageligt Forhold.

Efter hvad der i Sagen er oplyst, vare Bogmand Ole Christensen i Kallundborg og Tiltalte Peder Madsen af Ralsø i Juli Maaned d. A. auctagne til at hjemføre endeel af Bager Eilertsen ved Skibbroen kjøbt Brænde til Kjøberens Bopæl i Ralsø. Bogmand Christensen besørgede Kjørfelen med 2 Vogne, hvoraf den ene førtes af ham selv, den anden af hans Tjenestefarl, Tiltalte Anders David Andersen, medens Tiltalte Madsen selv førte sin Vogn. Ved de Paagjældendes egne Tilstaaelser, der stemme med hvad der iøvrigt er fremkommet, er det nu beviist, at Tiltalte Madsen paa Veien til Ralsø har af sit Læs bortgivet 2 hvort til 8 ß vurderede Favnestykker respectivt til Arbeids-

mand Frederiksens 10-aarige Datter og Tiltalte Niels Jensen Rumbby, hvorhos Sidstnævnte uden Madsens Bideude og Billie tog af Løstet et til 16 p vurdere Favneslykke, fremdeles at Tiltalte Andersen har bortgivet 8 Favneslykker af Værdi 1 Rd. til Tiltalte Camilla Sindahl og 8 à 9 Stykker, vurdere til 4 Mk. 8 p til Tiltalte Rumbby, hvorhos de to sidstnævnte Tiltalte have vedgaaet, at de, da de modtog Brændet af Andersen, vidste, at han var uberettiget til at disponere herover.

Alt det ommeldte Brænde er isvrigt kommet tilstede under Sagen og ubleveret Eierne, der har frataget videre Erstatningskrav og erklæret, at han ikke for sit Vedkommende forlangte Sagen forfulgt af det Offentlige.

Det af Madsen udviste Forhold er ved den indkomne, den 21de August sidstleeben affagte Dom anseet for Bedrageri, men er han paa Grund af den nyssnævnte, af Brændets Eier afgivne Erklæring i Henhold til Straffelovens § 256 frifunden. Af de øvrige Tiltalte ere derimod Andersen og Rumbby ansete, den Første efter § 228 for Tyveri, den Sidste for Tyveri og Medbeelagtighed i denne Forbrydelse efter nyssnævnte § samt § 55 hver med 5 Dages Fængsel paa Band og Brød og endelig Tiltalte Sindahl efter § 55 med 3 Dages lige Fængselsstraf.

Idet nu Overretten maa billige, hvad der ved den indkomne Dom er statueret med Hensyn til de Tiltalte Andersen, Rumbby og Sindahl, der alle ere over criminel Lovvald, og af hvilke ingen tidligere er straffet eller tiltalt, dog at med Hensyn til Sindahl § 238 bliver at citere, er det Samme ikke Tilfældet, hvad Tiltalte Madsen angaaer, da det af ham udviste Forhold maa ansees som Tyveri, idet Brændet ikke ved at være lagt paa den af ham kjørte Vogn kan siges at være kommet ud af Eierens Besiddelse, hvorved bemærkes, at Eilersen efter det isølge Overrettens Kjendelse optagne Forhør selv var tilstede ved Boguens Paalæsning med Brændet; denne Tiltalte, der er født den 17de Februar 1841 og heller ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, vil derfor være at straffe efter § 228 efter Omstændighederne med en Straf af 5 Dages Fængsel paa Band og Brød."

Nr. 81.

Advocat Henriksen
contra

Arrestanten **Peder Christian Wendler** (Defensor Klubien), der tiltales for Tyveri eller Bedrageri samt for Løsgænger og Vekteri.

Meerløse og Tubsø Herredets Extrarets Dom af 10de December 1874: „Arrestanten Peder Christian Wendler bør hensesættes til Forbedringshussarbejde i 1 Aar samt udrede alle af Actionen sthørende Omkostninger og berunder i Salairer til Actor,

Procurator Arboe 5 Rd. og til Defensor, Procurator Christensen 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Februar 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne ved Overretten, Auditeur Mundt og Maag betaler Arrestanten Peder Christian Wendler 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Henriksen og Klubien for Højesteret betaler Tilstalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Peder Christian Wendler — der er født den 27de Marts 1820 og oftere har været straffet, navnlig ifølge Rjøge Rjøbstads Extrarets Dom af 7de Marts 1867 med 2 Aars Tugthuusarbejde for 4de Gang begaaet Tyveri og ifølge Sorø Birts Politirets Dom af 17de September s. A. med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød for Løsgængeri og Bettleri — er i nærværende, fra Meerløse Lubse Herreders Extraret hertil indankede Sag sat under Justitiens Tilstalt for Tyveri eller Bedrageri samt for Løsgængeri og Bettleri.

Ved egen, med de øvrige, i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse er det ogsaa bevist, at Arrestanten, efterat han den 20de Septbr. s. A. var udbegen fra Sorø Arresthuus, forinden han havde udstaaet den ham for at have overtraadt et ham den 13de Juli næstforhen af Kjøbenhavns Politi givet Tilhold og for at have betlet ved ovennævnte Politiretsdom af 17de September s. A. idømte Straf, har streift omkring og væsentlig ernæret sig af Bettleri, indtil han den 11te October s. A. blev paagreben.

Paa samme Maade er det bevist, at Arrestanten har solgt en Frakke og et Par Beenklæder, der tilhørte Aftægtsmand Niels Pedersen og ere vureberede tilfammen til 9 Rd. Efter Arrestantens Forklaring havde bemeldte Niels Pedersen, hos hvem han havde indfundet sig Dagen efter sin Undvigelse, laant ham Klæberne for at lette ham Bettleriet, hvis Udbytte de havde aftalt at dele med hinanden, hvorimod Niels Pedersens med Sed bekræftede Forklaring gaar ud paa, at Arrestanten indfandt sig hos ham den 22de Septbr., at han ikke vidste, at Arrestanten var Løsgænger og levede af Bettleri, samt at denne ved sin Bortgang, der fandt Sted den paafølgende Dags Eftermiddag, medens han sov til Middag, uden hans Vidende og Billie medtog de oms-

meldte Klædningsstykker. Hensees imidlertid til, hvad der under Sagen er oplyst om Niels Pedersens Alder, svage Aandssevner og Driftfældighed, der endog har fremkaldt hans Umhyndiggjørelse, finder Overretten overveieude Bestænkeligbed ved i det Væsentlige at forkaste Arrestantens Fortklaring, hvorefter hans Forhold med Klæderne, der isvrigt usfalte ere komne tilbage til Eieren, bliver at ansee som et Betrageri.

I Henhold til det Ovenansførte bifaldes det, at Arrestanten ved Underretsdommen er anseet efter Straffelovens § 253 jfr. § 251, ligesom han for Løsgængereri og Betleri vil være at ansee efter Lov af 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 5, og da den i Dommen valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbeide skjønes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkendte Salairer, ligesledes billiges, i det Hele være at stadfæste."

Onsdagen den 31te Marts.

Nr. 74.

Advocat Klubien

contra

Arrestanten **Lars Abraham Behrsøn** eller **Petersen**
(Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 16de Februar 1875:
„Arrestanten Lars Abraham Behrsøn, ogsaa kaldet Petersen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Maasløff og P. A. Petersen med 10 Kroner til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indbøvede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Lars Abraham Petersen, ogsaa kaldet Petersen, der har opgivet at være 34 Aar gammel, hvilket af Retten er skønnet at stemme med hans Udseende, og som tidligere, foruden at være ved Kjøbenhavn's Amts nordre Birks Extrarets Dom af 2den November 1871 anseet efter Straffelovens § 100 cfr. § 98 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, er 2 Gange straffet for Tyveri, senest ved denne Rets Dom af 10de October forrige Aar efter bemeldte Lovs § 230 1ste Led cfr. § 54 og tildeels § 46 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage, er under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen, af det isørigt Dplyste bestyrkede Tilstaelse overbeviist at have sidstafvigte 2den Januar i 2 forskellige Gange stjaalet en til en Værbi af 2 Kroner ansat Jernstang, tilhørende Arbeidsmand Hendrik August Hartje, af hvem den var stillet op mod en Muur paa Gaden udenfor hans Bopæl, og 2 tilsammen til 16 Kroner vurderede Støvler, som tilhørte Skomagermester Jacob Trouels Hoff, udenfor hvis Leilighed de hang som Skilt. Som Følge heraf vil Arrestanten nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 231 1ste Led efter Omstændighederne til Forbebringehuusarbejde i 1 Aar.“

Nr. 94.

Advocat Hindenburg

contra

Søren Olesen, kaldet **Halvpægl** og dennes Hustru **Karen Marie Nielsen** (Defensor Klubien),

der tiltales for under Eeds Tilbud at have afgivet falsk Forklaring og Førstnævnte tillige for Dvertrædelse af Straffelovens § 296.

Hæsting Nefs Herredets Extrarets Dom af 9de November 1874: „De Tiltalte Nr. 1) Søren Olesen, Halvpægl kaldet, Nr. 2) dennes Hustru Karen Marie Nielsen og Nr. 3) Dorthæa Frederikke Bak, Samtlige af Vestervig Sogn, bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød, Nr. 1 i 2 Gange 5 Dage, Nr. 2 og 3 hver i 5 Dage. De Tiltalte Nr. 4) Kirsten Undersbatter og Nr. 5) Indfibber eller Gaardbestyrer Peder Anderssen Holes Hustru Christiane Jensbatter, Vegge af Thystrup, bør for Actors Tiltale frie at være. Samtlige Tiltalte udrede enhver for sit Bedkommende de med deres Arrest forbundne Omkostninger og deeltage forøvrigt med hinanden i Udredelse af Sagens øvrige Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Bøck 12 Rd. og til Defensor, Procurator Lyffe 10 Rd., saaledes at

heraf udrede de Tiltalte Nr. 1, 2 og 3 hver $\frac{1}{4}$ Part og Nr. 4 og 5 in solidum $\frac{1}{4}$ Part. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 15de Februar 1875: „De Tiltalte Søren Dlesen, kaldet Halvpægl og Karen Marie Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød, den Første i 6 Gange 5 Dage og den Sidste i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger i 1ste Instants bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa betale de Tiltalte og Een for Begge og Begge for Een Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procurator Morville og Justitsraad Næckelmann 16 Kroner til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den flete Substævning foreligger Høiesteret til Paatjendelse, og i Henhold til de i den indantebe Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at det Søren Dlesen overbeviste Forhold efter de dermed forbundne Omstændigheder alene findes at kunne henføres under Straffelovens § 225,

tjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubbien for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 30 Kroner til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag — der i 1ste Instants tillige angik 3 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende den imiblerdib ikke er indanket for Overretten — tiltales Indsidder Søren Dlesen, kaldet Halvpægl og hans Hustru Karen Marie Nielsen for under Geds Tilbud at have afgivet falsk Forklaring og Forfinævnte tillige for Overtræbelse af Straffelovens § 296.

Under en i August 1869 paabegyndt Undersøgelse i Anledning af, at der gjentagne Gange, sidste Gang Natten mellem den 18de og 19de s. M. var flaaet Binduer ind i et Hus i Lyngstrup, der beboedes af Caroline Sorensen, for hvilken Botsgjerning Mistanken var henseudet deels paa Gaardmand Peder Jensbys Folk deels paa Tiltalte Søren Dlesen, der boede som Indsidder i et

Peder Jensen tilhørende Leiehus, fremstod bemeldte Tilstalte den 14de September s. A. for Retten og forklarede — som det hedder, under Eeds Tilbud — at han ikke selv var Gjerningsmand til den omhandlede Bold og ikke vidste, af hvem den var forøvet, hvorhos han, efterat Forklaringen var oplæst og ratificeret, tilføiede, at Caroline Sørensen i Begyndelsen af Mai Maaned s. A. — paa hvilken Tid han boede hos hende — havde i hans Kones Paahjør villet formaae ham til at sætte Tid paa P. Jensbys Gaard, hvilket Udsagn han, naagtet Caroline Sørensen erklærede det for aldeles løgnagtigt, gjentog i et den 28de September s. A. afholdt Forhør med Tilføiende, at Caroline Sørensen ogsaa havde villet bevæge ham til at slaae P. Jensby forderøvet saavel som til at slaae Binduerne ind hos den under nærværende Sag i 1ste Instants medtilstalte Dorteia Frederikke Val. I det sidstnævnte Forhør forklarede ligeledes Søren Olesen Hustru, Tilstalte Karen Marie Nielsen under Eeds Tilbud, at Caroline Sørensen engang i Foraaret s. A. i hendes Paahjør havde sagt til hendes Mand, at han gjerne maatte bygge 3 Par Spænder til hendes Hus og boe der frit, naar han vilde sætte Tid paa Peder Jensbys Gaard, hvortil han gjerne kunde faae 2 Bundter Svovstikker, samt at Caroline Sørensen ogsaa søgte at formaae hendes Mand til at gaae hen og slaae Dorteia Fr. Vals Binduer ind. Disse Forklaringer fastholdt begge de Tilstalte derefter under Confrontation med Caroline Sørensen, hvorpaa Forhøret, efterat Dommeren havde fremlagt Straffetæst for Caroline Sørensen, den 19de October 1869 blev sluttet.

Efterat der derpaa i Mai Maaned s. A. var indblet Undersøgelse i Anledning af, at den i 1ste Instants medtilstalte Christiane Jensdatter, ovennævnte P. Jensbys Stiefatter havde anmeldt for Dommeren, at Caroline Sørensen for nogle Aar siden havde villet formaae Søren Olesen og hans Kone til at afbrænde den ommeldte Gaard, have imidlertid begge de Tilstalte vedgaaet, hvad ogsaa bekræftes ved Sagens øvrige Oplysninger, at deres ovenanførte i 1869 afgivne Forklaringer ere usandsfærdige, idet Søren Olesen har erkjendt, at han een Gang har efter Opfordring af nu afdøde Peder Jensen samt dennes i 1ste Instants medtilstalte Kone og Stiefatter slaaet Caroline Sørensens Binduer ind, og at han derpaa for lettere at skjule denne Gjerning ifølge de samme Personers Tilskyndelse fremkom med Angivelse om, at Caroline Sørensen havde villet formaae ham til at afbrænde P. Jensbys Gaard, hvilket hun aldrig har opfordret ham til, ligesom Karen Marie Nielsen har udsagt, at det er efter Foransledning og Opfordring af ovennævnte Christiane Jensdatter og hendes Moder, samt fordi hun nærede Frygt for sin Mand, der var forebet til at afgive en lignende Forklaring og, naar han er svirende, er temmelig umebøjelig, at hun havde afgivet den ommeldte urigtige Forklaring om at have hørt Caroline Sørensen søge at bevæge hendes Mand til at sætte Tid paa P. Jensbys Gaard samt at indslaae Dorteia Vals Binduer.

Medens nu den af Tilstalte Søren Olesen efter Straffelovens § 286 forskyldte Straf for hans Forhold ved at slaae Caroline Sørensens Binduer ind i Henhold til Bestemmelsen i Straffelovens § 66 1ste Led findes at maatte

bortfalde, ville derimod begge de Tiltalte, af hvilke Søren Olesen er født den 25de October 1830 og Karen Marie Nielsen den 21de Januar 1834, og som ikke tidligere have været criminaliter tiltalte eller straffede, være for deres ovennævnte urigtige Forklaringer at ansee efter Straffelovens § 146 cfr. § 225, for Sidstnævntes Bedkommende jevnført med § 56, og Hjønnæs Straffen efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for Søren Olesen i 6 Gange 5 Dage og for Karen Marie Nielsen i 2 Gange 5 Dage.

I Henseende til Actionens Omkostninger i 1ste Instants findes Underretsbommen at kunne stadsfæstes, forsaavidt den er paaanfet."

Nr. 83.

Advocat Hindenburg

contra

Arrestanterne 1) **Andreas Andersen**, 2) **Johan Christoffersen**, 3) **Morten Wilhelm Olfen** eller **Mårten Olfson** og 4) **Laurik Andreas Peter Thorsen**

(Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Høiesterets Exrærets Dom af 17de Februar 1875:
 „De Tiltalte Andreas Andersen, Johan Christoffersen, Morten Wilhelm Olfen eller Mårten Olfson og Laurik Andreas Peter Thorsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde, de 2 Førstnævnte hver i 18 Maanedes og de 2 Sidstnævnte hver i 1 Aar, hvorhos de in solidum bør udrede denne Actions Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lund og Eriksen 12 Kroner til hver.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde, hvorved intet Væsentligt findes at bemærke, kjenbes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 40 Kroner til hver.

I den indbandede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales ifølge Amtets Actionsordre af 15de Januar d. A. Morten Wilhelm Olsen eller Mårten Olsøn, Johan Christoffersen, Andreas Andersen og Lauritz Andreas Peter Thorsen for Tyveri, og er det ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse, der stemmer med det i Sagen iøvrigt Dplykte, tilstrækkeligt godtgjort, at de have gjort sig skyldige i dette Forhold, og ere Sagens nærmere Omstændigheder følgende:

Tiltalte Andreas Andersen, der indtil for ca. 1½ Aar siden i et Lidsrum af 6 Aar havde tjent som Dagleier hos Handelshuset B. Munch i Høstle, har efter sin Forklaring en Dag fundet en Nøgle i Karletammeret, hvilkken han, efter at have fundet, at den passede i Kjælberlaasen, bestemte sig til at beholde, fra først af uden dermed at forbinde nogen tyvagtig Hensigt. Da han kort efter i Kjelderen fandt en lille afbrækket Nøgle, prøvede han den i Hængelaasen for det afgittrede Rum i Kjelderen, hvor den aftappede Viin paa Glasfer laa, og viste det sig, at den passede til Laasen, hvorefter han ligeledes tog denne Nøgle til sig. Først længere Tid efterat han saaledes havde fundet disse Nøgler, begyndte han at benytte dem til at bane sig Afgang til Kjelderen i Daguingen, forinden Husets Folk vare staaede op, for at stjæle Vine og Spirituosa, først alene og senere i Forbindelse med sin Medtjener, Medtilltalte Lauritz Andreas Peter Thorsen, hvem han foreslog at deeltage i Tyverierne, og som ogsaa, ffjændt i Begyndelsen modstræbende, gif ind paa Forslager. Efter Andreas Andersens Forklaring har han været sammen med Lauritz Thorsen i Kjelderen 5 à 6 Gange, idet han aabnede Kjelderen og det afgittrede Rum i samme med sine 2 fundne Nøgler, hvorefter de hver Gang toge en Flaske Gammelviin eller Rom; mindst 2 Gange er han derhos, efter at være kommen ind i det afgittrede Rum, steg op ad en der staaende Stige gennem en utillukket Loftsløm, der førte op til Dagboutikken i Stueleiligheden, og har han hver Gang fra Dagboutikken taget en Flaske Extract. Ogsaa har han efter den Tid, Lauritz Thorsen deeltog med ham i Tyverierne, været alene i Kjelderen, ligesom ogsaa Lauritz Thorsen for sit Vedkommende alene har været i Kjelderen for at stjæle, og benyttede Lauritz Thorsen da ved disse Leiligheder ikke Andreas Andersens Nøgler, men Nøglen til Vognporten, som var i hans Bærge, og som han havde fundet kunde oplukke Kjelberbøren. I det Hele har Lauritz Thorsen været en halv Snees Gange i Kjelderen for at stjæle, hvorimod han ingenstunde har været i Dagboutikken, ligesom han heller ikke vil have aabnet det tilgittrede Rum, som han vil have fundet uafaaet.

Den Viin og Spirituosa, disse 2 Tiltalte saaledes i Fælledsskab eller hver for sig tilegnede sig, gjemte de paa deres Kammer eller paa Loftet og nøde den senere i Fælledsskab.

Endelig har Andreas Andersen vedgaaet, at, da den ligeledes tiltalte Johan Christoffersen kom til at tjene hos Munch, medbealte han denne, at han var i Besiddelse af falske Nøgler til Kjelderen, og opfordrede ham til at deeltage i Tyverierne, hvorpaa Johan strax gif ind, hvorefter de i Forening en Morgen tiblig i Daguingen bandede sig Afgang til Kjelderen med de falske

Røgler; men hvorvidt Andreas Andersen ved denne Leilighed, saaledes som Johan Christoffersson har forklaret, er fleget gennem Loftstemmen op i Vagbottikken og der har taget 3 à 4 Flasker Extract, som han rakte Johan, der stod paa Trappen til Loftstemmen og tog imod Flaskerne, er ikke imod Andreas Andersens Benægtelse bevist, hvorimod han har indrømmet, at de toge en Flaske Viin, som de derefter gjemte, og hvis Indhold de senere nøde i Fælledsskab.

Da Andreas Andersen forlod Munchs Tjeneste, overtog han de falske Røgler til Johan Christoffersson, om af egen Drift eller efter dennes Opfordring, har ikke kunnet oplyses. Efterat Tiltalte Johan Christoffersson, der, som ansat, allerede havde været meddeeltig med Andreas Andersen i Tyverierne i Kjelderen, var kommen i Besiddelse af de falske Røgler, meddeelte han dette til sin Medtjener, Medtiltalte Morten Vilhelm Olsen eller Mårten Olsen og opfordrede ham til at deeltage i Tyverierne, hvilket Morten Olsen ogsaa gik ind paa, og disse 2 Tiltalte have derefter om Morgenen Kl. 2—3 banet sig Afgang til Kjelderen, mindst 4 Gange og rimeligviis oftere, ved Hjælp af de falske Røgler, hvorefter de igjennem den utillaaede Loftstem ere fleget op i Vagbottikken og hver Gang have taget 4 à 5 Flasker Rom og Extract, som de fyldte paa medbragte tomme Flasker, som de gjemte, og hvis Indhold de senere fortærede i Fælledsskab. Den første Gang, de saaledes stjal i Fælledsskab, gif de, efter fra Loftstemmen at være komne ind i Vagbottikken, fra denne ind i den tilsluende Dagligbottik gjennem den tillukkede, men ikke aflaaede Dør og toge af en Cigarlase hver 15 Cigarer.

Endelig have disse Tiltalte vedgaaet, at de om Dagen snart i Fælledsskab, snart hver for sig, men dog saaledes at de altid deelte til Fortæring i Fælledsskab, med Benyttelse af de rigtige Kjelbernøgler, naar de havde Grinde i Kjelderen, eller denne stod aaben, have taget snart Flasker med Rom, snart med Extract og snart med Viin, hvorimod de ere ueniige om, hvor meget de paa denne Maade have taget, idet Morten Olsen har ubragt, at de have taget mindst 100 Flasker, medens Johan Christoffersson formener, at det kun har været vel en 50 Flasker.

Tiltalte Johan Christoffersson har dernæst vedgaaet, at han under sin Tjenestetid hos Munchs har en Dag, han var beskæftiget med at heise tomme Kasser ned, bemægtiget sig et Stykke Saalelæder og 2 Karduser Tobak, som han kastede ned til Morten Olsen, der gjemte disse Sager, som det oprindelig var Afslutningen de skulde dele; men senere beholdt Johan Saalelæderet, som han benyttede til et Par Sko, og Morten Tobakken.

Endelig har Johan Christoffersson vedgaaet, at han imellem har taget en Stump Spegepølse fra Vagbottikken til umiddelbar Fortæring paa Stedet, hvorimod han imod sin Benægtelse ikke kan ansees overbevist om at have gjort sig skyldig i andre Tyverier, medens han indrømmer at have fodret sin Huusbonds Heste anderledes, end det var ham tilladt.

Spøds sluttelig angaaer Tiltalte Morten Vilhelm Olsen eller Mårten Olsen, da har han foruden de Tyverier af Viin og Spirituosa samt af

Saalefører og Tobak, hvori han, som anført, har deeltaget med Johan Christoffersen, endvidere tilstaaet at have i sin Tjeneste hos Munch frastjaalet denne forskjellige Varer, nemlig en Kulle Straatobak, der beroede i Kjaelderen; endvidere har han 3 à 4 Gange tilsendt sig Smør, naar han i Forening med denne bragte Smør fra Bontikken til Smørfluen, uden at han dog kan angive hvor meget, idet han kun veed, at han engang tog mindst 2 Pb.; dernæst har han tilsendt sig ca. 1 Pb. Sæbe, som han stræbte af en Sæbeballie, samt en Spegepølse fra Bagbontikken eller Pakhuset, ligesom han ogsaa har taget et Stykke Spegepølse fra Bagbontikken til Foræring paa Stedet. De øvrige Gjenstande har han enten forbrøgt selv eller i sin Huusholdning.

Det har paa Grund af, at de paagjældende Tyverier have fundet Sted deels for længere Tid siden, deels gjennem et længere Tidsrum, ikke været muligt under Sagen nogie at erholde oplyst, i hvor stort et Omfang navnlig Tyveriet af Vin og Spirituosa har fundet Sted for hver enkelt Tilstalts Vedkommende.

Besjaaerne har ansat Værdien af de stjaalne Gjenstande saaledes: Kirsebærvin til 66 Dre pr. Glaske, Gammelvin 58 Dre pr. Glaske, Rom og Extract 90 Dre pr. Glaske, Kornet 10 Kr. pr. Lunde, Saaleføreret 2 Kr., Smørret 90 Dre pr. Pb., Tobak 15 Dre pr. Kardus, Cigarerne 60 Dre, Sæben 27 Dre, Spegepølse 66 Dre.

Smød denne Ansættelse have de Tilstalte ikke fundet Noget at erindre. Besjaaerne har isvrigt fratalt ethvert Krav paa Erstatning.

For det af de Tilstalte saaledes ubviste Forhold ville de, der ikke tidligere have været tiltalte, bømte eller straffede, ikke kunne undgaae at anses:

Tilstalte Andreas Andersen, der er født i Clemensker den 4de Februar 1843, efter Straffelovens § 229 Nr. 4 samt § 238 sammenholdt med §§ 47 og 57;

Tilstalte Laurig Andreas Peter Thorsen, der er født i Hæde den 6te Mai 1841, efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og § 238 sammenholdt med §§ 47 og 57;

Tilstalte Johan Christoffersen, der er født den 11te September 1842 i Løderup i Sverig og siden 28de September 1866 har opholdt sig heri Landet, efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og § 228 sammenholdt med §§ 47 og 57, samt Tilstalte Morten Vilhelm Olsen eller Mårten Olsson, der er født den 4de October 1841 i Tommarp i Sverig og siden December 1866 har opholdt sig heri Landet, efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og § 228 sammenholdt med §§ 47 og 57, og findes Straffen efter Sagens samtlige Omstændigheder passende at kunne ansættes for Andreas Andersen og Johan Christoffersen til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes for hver og for Morten Vilhelm Olsen eller Mårten Olsson og Laurig Andreas Peter Thorsen til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar for hver."

Nr. 92. Statsraad Bungen (ved Advocat Heinrichsen)

contra

Cathrine Olsen, Arbeidsmand **Peder Hansens** Hustru og hendes Søn **Peder Hansen** (Defensor Hindenburg), der tiltales, Førstnævnte for Deelagtighed i Tyveri og Sidstnævnte for Tyveri.

Korsør Kjøbstads Extrarets Dom af 18de Januar 1875: „De Tiltalte, Cathrine Olsen, Arbeidsmand Peder Hansens Hustru og Drengen Peder Hansen bør straffes, den Førstnævnte med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage og den Sidstnævnte med 10 Slag Riis. Saa bør de Tiltalte in solidum udrede samtlige, af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Strøbeck og Defensor, Procurator Jacobsen 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 23de Februar 1875: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Nhegaard og Procurator Simonson betale de Tiltalte Cathrine Olsen, Arbeidsmand Peder Hansens Hustru og hendes Søn, Drengen Peder Hansen af Korsør Een for Begge og Begge for Een 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Hindenburg for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Cathrine Olsen, Arbeidsmand Peder Hansens Hustru og hendes Søn Peder Hansen tiltales under nærværende, fra Korsør Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag henholdsvis for Deelagtighed i Tyveri og for Tyveri, og det er ved deres egen Tilstaaelse i Forbindelse med det isvrigt Dplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldige heri, idet Peder Hansen i Slutningen af forrige Aar oftere har stjaalet Knl, stundom lidt mindre, stundom lidt mere end en halv Skjeppe,

af toende Kulbunker, som hentaae, den ene paa den indhegnede Havneplads ved Korsør, den anden ved Kolesværket, og tilhørte Kjøbmand Straube, og at han har hjembragt disse Kul til sin medtaltte Moder, som den første Gang skjændte paa ham derfor og forbød ham Saabant, men dog beholdt og brugte Kullene, hvorimod hun de følgende Gange beholdt dem uden at gjøre nogen Bemærkning, skjøndt hun indsaae, at de vare stjaalne. Kullene ere ansatte til en Værdi af 13 Mk. pr. Tønde. Det maa derfor billiges, at de Tiltalte, af hvilke Cathrine Olsen er født den 7de August 1839 og Veder Hansen den 13de Mai 1864, og som ikke findes tidligere straffede, ved den indankede Dom ere ansete henholdsvis efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og efter Straffelovens § 233 med 10 Slag Riis, og da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hese være at stadfæste."

Mandagen den 5te April.

Nr. 48.

Advocat Klubien

contra

Reinholdt Alexis Köhl (Defensor Nellemann),

der i sin Egenstaaelse af administrerende Directeur for Actiefelskabet „Driftehallerne“ og paa dettes Vegne tiltales for Overtrædelser af Næringslovgivningen, forsaavidt samme have fundet Sted i Staden Kjøbenhavn eller paa dens Grund.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te September 1874: „Tiltalte Reinholdt Alexis Köhl bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Ved den i den indankede Dom ommeldte Udskjænkning af Selters- og Sodavand fra Bogne, hvilken Udskjænkning er at bestragte som Udøvelse af Beværtning, findes Tiltalte at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Næringsloven af 29de December 1857, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at, om end bemeldte Lovs § 63 ikke ubeløkker, at Beværtning i enkelte Tilfælde med Politiets Tilladelse kan finde Sted udenfor Vedkommendes faste Beværtningstæder, kan denne Paragraph dog i ethvert Fald ikke hjemle en saadan, gennem en længere Tid fortsat Udskjænkning af Drifkevarer fra flere forskjellige Steder som den, om hvilken

ber under nærværende Sag er Spørgsmaal. Da Tilstalte, som i Dommen anført, tidligere er straffet for uberettiget Næringsbrug, vil han nu i Medfør af den ovennævnte Lovs § 75 være at ansee for 2den Gang begaaet Overtrædelse med en Kjøbenhavns Communes Kasse tilfaldende Bøde, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 40 Kroner, hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger og derunder de Sagførerne for Høiesteret tilkommende Salarier.

Thi kjendes for Ret:

Reinholdt Alexis Røhl bør som administrerende Directeur for Actiefelskabet „Drikkehallerne“ bøde 40 Kroner til Kjøbenhavns Communes Kasse og udrede denne Sags Omkostninger, hvorunder i Salarium til Advocaterne Klubien og Nellesmann for Høiesteret 40 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Doms Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornyede Register. — Saalænge Rettenes Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udendyes, der sætte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (K. Høgel).
 Hjelmsøe & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 6.

Den 24de April.

1875.

Første ordinaire Session.

Mandagen den 5te April.

Nr. 48.

Advocat Klubien

contra

Reinholdt Alexis Køhl (see forrige Nr.).

I den indkomne Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Reinholdt Alexis Køhl i sin Egenkab af administrerende Directeur for Actieselskabet „Drillebøllerne“ og paa dettes Vegne for Overtrædelse af Næringslovgivningen, forsaavidt samme har fundet Sted i Staden Kjøbenhavn og paa dens Grund. I saa Henseende er det under Sagen oplyst og af Tiltalte vedgaaet, at bemeldte Actieselskab, der har erhvervet Borgerkab paa Mineralvandsfabrication den 6te Marts forrige Aar og paa Conditori den 27de November s. A., i Løbet af Juni og Juli Maaneder dette Aar har deels paa offentlig Gade, deels i Porte og paa private Grunde indenfor det ovenfor nævnte Omraade fra flere forskellige Haandtrækvogne ladet for Betaling udsjænke Soda- og Seltfervand med og uden Tilfætning af Frugtsaft til Foræring paa Stedet, men da den omhandlede Udsjænkning ikke, navnlig naar Hensyn tages til, at den kun er beregnet paa at finde Sted en kortere Tid af Aaret, og at de paagjældende Vogne oftere have skiftet Plads, kan ansees for at være i Strid med § 63 i Lov af 29de December 1857 om Haandværks- og Fabrikdrift m. m., hvorefter det ikke er Nogen tilladt at have flere end eet fast Beværtningssted, og da den heller ikke findes at stride mod nogen anden Bestemmelse i Næringslovgivningen, vil Tiltalte, hvem der under 23de Juli forrige Aar inden denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politifager paa oftnævnte Selskabs Vegne er overgaaet Dom for uberettiget Næringsbrug,

XIX. Afgang,

hvorved han efter § 75 i ovennævnte Lov af 29de December 1857 er ansæet med en Bøde af 15 Rd. til Kjøbenhavns Communes Kasse, være at frifinde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige."

Tirsdagen den 6te April.

Nr. 76.

Advocat Nellemann

contra

Arrestanterne Christen Larsen og Niels Christensen

(Defensor Halkier),

der tiltales, Førstnævnte for Meeneed og Sidstnævnte for Tilskyndelse til Meeneed.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Januar 1875: „Arrestanterne Christen Larsen og Niels Christensen bør straffes med Forbedringshuusarbejde hver især i 2 Aar samt Een for Begge og Begge for Een udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Raas og Casse med 25 Kroner til hver. At efterkommes under Udsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Halkier for Højesteret betale de Tilstalte Een for Begge og Begge for Een 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Christen Larsen og Niels Christensen, der ere fødte henholdsvis den 3die Mai 1834 og den 16de August 1835 og ikke fundne forhen straffede, Førstnævnte for Meeneed og Sidstnævnte for Tilskyndelse til Meeneed, og ere efter de af Arrestanterne afgivne Tilsaæller, der bestyrkes ved det isvrigt under Sagen Oplyste, de med samme forbuudne Omstændighed i det Væsentlige følgerde.“

Arrestanten Christensen, der tidligere har eiet en Gaard paa Greve Mark, som han i forrige Aars Foraar solgte, blev i Mai Maaned samme

Nar sagsøgt af forhenværende Jordbruger Lars Johansen til at betale denne et Commissionsfalsair af 300 Rd. med Renter i Genhold til et den 18de Mars forrige Aar udstedt Beviis, ved hvilket Arrestanten Christensen havde forpligtet sig til at betale Lars Johansen et Beløb af denne Størrelse, naar denne, ifølge sin Anviisning, paa Arrestanten Christensens Vegne havde solgt nysomtalte Gaard for en Kjøbesum af 14,000 Rd. eller derover; men nægtebe Arrestanten Christensen, da han ikke var fatter paa, at Gaarden var bleven solgt efter Lars Johansens Anviisning, under denne Retsdag at være Lars Johansen Noget skyldig i bemeldte Anledning. Da Arrestanten Christensen derhos ligeledes i afsigte Mai Maaned havde hørt Lars Johansen udtale, at denne agtede at føre Arrestanten Larsen som Vidne i forommeldte Retsdag, og han frygtede, at Arrestanten Larsen skulde have erfaret Noget, der kunde være til Fordeel for Lars Johansen under denne Dag, opfordrede han derpaa gjentagende Arrestanten Larsen til, naar denne maatte komme til i Retten at afgive Vidneforklaring i Sagen, ikke at forklare til Fordeel for Lars Johansen, men derimod til Fordeel for ham, Arrestanten Christensen, idet han samtidigt saavel antog, at Arrestanten Larsens Forklaring under denne Forudsætning vilde blive falsk, som forudsatte, at Arrestanten Larsen vilde komme til at beebige denne Forklaring.

Paa Grund af disse Opfordringer fra Arrestanten Christensens Side, om hvis Fremfættelse Arrestanten Larsen derhos troede Medarrestanten at være enig med en anden Person, hvem Arrestanten Larsen skyldte et opsigeligt Beløb af 400 Rd., og da Arrestanten Christensen i Forbindelse hermed deels lovede Arrestanten Larsen 10 Rd. samt at ville laane denne Penge, naar han kom i Forlegenhed, dersom han vilde efterkomme Opfordringen, deels truede ham med i modsat Fald at ville stabe ham i hans Næringsdrift som Værtshuusholder heri Staden ved at sørge for at unddrage ham Søgning af Arrestanten Christensens Familie og Bekjendte, bestemte Arrestanten Larsen sig, da han og Medarrestanten den 15de Juni forrige Aar fulgtes ad til den kongelige Landsovers samt Hof- og Stadsrets 2det Vidneflammer, hvor Arrestanten Larsen var bleven stævnet til at møde som Vidne i foromtalte Sag, paa Veien derhen, da Arrestanten Christensen gjentog Opfordringen, til at afgive falsk Vidneforklaring for Retten til Fordeel for Arrestanten Christensen og at beebige denne Forklaring, hvad han ogsaa da lovede Medarrestanten at gjøre, men uden at det forøvrigt blev aftalt mellem Arrestanterne enten ved denne Leilighed eller senere, hvad Arrestanten Larsen skulde forklare i Retten. I Overensstemmelse med sit Løfte afgav derpaa Arrestanten Larsen under det i bemeldte Vidneflammer nysnævnte Dag og paafølgende 30te Juni optagne Tingsvidne mod bedre Vidende en i flere Henseender usandskærlig Vidneforklaring, idet han da paa Spørgsmaal herom nægtebe deels at have hørt Noget om, at Medarrestanten havde givet Lars Johansen i Commission at sælge ovenomtalte Gaard, deels at have skrevet og underskrevet en ham under Tingsvidnet foreviist Erklæring, der gik ud paa, at han havde hørt Arrestanten Christensen udtale, at denne havde givet Lars Johansen sin Gaard

i Commissiøn eller ialfald bestemt at erindre dette og endelig tidligere at have seet det ham da ligeledes foreviste ovenberørte Beviis af 18de Marts forrige Aar, hvorhos han den 30te Juni i Medarrestantens Doerværelse inden Retten beedigede denne Forklaring, Alt uagtet han dengang vidste, baade at Lars Johansen havde havt i Commissiøn for Arrestanten Christensen at sælge omtvænte Gaard, hvad nemlig denne Arrestant tidligere i hans Paahør havde ubtalt, og at han havde skrevet og underskrevet den foromtalte Erklæring, samt meget vel huskede at have tidligere seet det nyssævante Beviis af 18de Marts forrige Aar, hvilket han nemlig da godt erindrede, at Lars Johansen engang i afsigte Foraar havde viist ham. Arrestanten Christensen har endelig som en Opfyldelse af det ovenomtalte Medarrestanten givne Løfte saant denne 30 Rd., hvorimod Arrestanten Larsen ikke har modtaget eller affordret Arrestanten Christensen de tilfagte 10 Rd.

Arrestanterne have nu vel begaa senere i Retten tilbagekaldt deres saaledes afgivne Tilsvaelfer som urigtige, men da der i Henhold til Lovens 1—15—1 intet Hensyn vil kunne tages til disse af Juret bestyrelste Fragaelfer, ville Arrestanterne ifølge det Foranførte blive at dømmes efter Straffelovens § 145, jfr. for Arrestanten Christensens Vedkommende med § 52, og findes Straffen at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde for hver Ikar i 2 Aar."

Fredagen den 9de April.

Nr. 78.

Advocat Revinsen
contra

1) **Olof Henrik Hansen**, 2) **Jens Peter Olsen**,
3) **Christian Christiansen** og 4) **Niels Peter Andersen**
(Defensor Hindenburg),

der tiltales, Nr. 1 og 4 for Tyveri, Nr. 2 og 3 for Medbeelagtighed i Tyveri.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 17de August 1874:
„Tiltalte Nr. 18) Skipper Jens Pedersen med Tilnavn Han'en bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Nr. 1) Niels Peter Andersen, Nr. 2) Niels Peder Andreafen, Nr. 3) Børgen Pedersen Frederiksen, Nr. 4) Peder Wendtsen, Nr. 5) Olof Henrik Hansen, Nr. 6) Johan Nielsen, Nr. 7) Jonas Peder Pedersen, Nr. 8) Wilhelm Jensen med Tilnavn Børgensen, Nr. 9) Anders Ferdinand Picard, Nr. 10) Peder Bertram Aagaard, Nr. 11) Friederich Andersen, Nr. 12) Niels

Johansen, Nr. 13) Mads Peder Sørensen, Nr. 14) Peder Peder= sen, Nr. 15) Frederik Ferdinand Jensen, Nr. 16) Svend Petersen, Nr. 17) Rasmus Pedersen Christensen, Nr. 19) Jens Peter Olsen, Nr. 20) Peter Frederik Ferdinand Burup, Nr. 21) Christian Christiansen og Nr. 22) Jens Olsen Vie bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød, Nr. 1, Nr. 2, Nr. 3, Nr. 12, Nr. 13, Nr. 14, Nr. 16, Nr. 17 og Nr. 22 hver i 8 Dage, Nr. 4 og Nr. 19 hver i 5 Dage, Nr. 5, Nr. 6, Nr. 7, Nr. 8, Nr. 9 og Nr. 11 hver i 2 Gange 5 Dage, Nr. 10 i 3 Gange 5 Dage og Nr. 15, Nr. 20 og Nr. 21 i 3 Dage. Sagens Omkostninger, berunder Salair til Actor, Procurator Møller 12 Rd. og til Defensor, Procurator Knog 10 Rd., udredes med $\frac{2}{10}$ af de Tiltalte Nr. 1, Nr. 2, Nr. 3, Nr. 12, Nr. 13, Nr. 14, Nr. 15, Nr. 18 og Nr. 19 in solidum, med $\frac{1}{10}$ af Tiltalte Nr. 4 og med $\frac{6}{10}$ af de Tiltalte Nr. 5, Nr. 6, Nr. 7, Nr. 8, Nr. 9, Nr. 10, Nr. 11, Nr. 16, Nr. 17, Nr. 18, Nr. 21 og Nr. 22 in solidum, dog at in solidum med disse deraf udredes $\frac{1}{20}$ af hver af de Tiltalte Nr. 19 og Nr. 20. At efterkommes under Afmærk efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 19de Januar 1875: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Salairerne til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne A. Lange og Justitsraad Petersen 20 Kroner til hver betales med $\frac{1}{3}$ af Tiltalte Nr. 1 Niels Peter Andersen og med $\frac{2}{3}$ for Actors Vedkommende in solidum af de Tiltalte Nr. 2 Oluf Henrik Hansen og Nr. 3 Svend Petersen samt for Defensors af Tiltalte Nr. 2, dog at de Tiltalte Nr. 4 Jens Peter Olsen og Nr. 5 Christian Christiansen heri deeltage in solidum med fornævnte Tiltalte og med hinanden indbyrdes, Nr. 4 for en Fjerdedeel og Nr. 5 for en Ottendedeel. At efterkommes under Afmærk efter Loven."

Høiefsterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den ftefte Indstævning foreligger Høiefsteret til Paafjendelse, og i Henhold til de i den inbankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Salairerne for Overretten udredes af Niels Peter Andersen og Jens Peter Olsen Een for Begge og Begge for Een med $\frac{1}{3}$ og af Oluf Henrik Hansen og Christian Christiansen ligeledes Een for Begge og Begge for Een med $\frac{2}{3}$. Efter samme Forhold udrede de Tiltalte i Salarium til Advocaterne Levinson og Hindenburg for Høiestret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Nærværende Sag, der i 1ste Instans var anlagt ved Helsingør Kjøbstads Exraret, hvor den tilfide angik 17 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende den ikke er appelleret, er ifølge Begjæring af de Tiltalte Nr. 1) Niels Peter Andersen, Nr. 2) Oluf Henrik Hansen, Nr. 3) Svend Petersen, Nr. 4) Jens Peter Olsen og Nr. 5) Christian Christiansen, af hvilke de tre Førstnævnte ere satte under Tiltalte for Tyveri og de tvende Sidstnævnte for Meddeelagtighed i denne Forbrydelse, indanket her for Retten, hvor imidlertid Tiltalte Nr. 3, Petersen er mødt og har frasalbet Appellen samt acquiesceret ved Underrettsdommen, som derefter ifølge Amtets Resolution er bleven fuldbjrdet for hans Vedkommende, saa at der, for saavidt angaaer denne Tiltalte, alene bliver Spørgsmaal om Udredelsen af Omkostningerne ved den af ham begjærte men senere frasaldne Appel, medens Sagen efter den fete Indstævning for de 4 andre Tiltaltes Vedkommende vil være at paafjende med Hensyn til det af dem ubviste Forhold, forsaavidt dette ved Underrettsdommen er anseet strafbart.

Efter det under Sagen Oplyste har Mandstabet paa de Em. 3. Sviizers Bjergningsentreprise tilhørende Dampffibe „Dresund“ og „Kattegat“ tilegnet sig endeel Bomuld af det i Marts Maaned 1874 paa Anholt Rev frankede amerikanske Fregatffib „Charles A. Farwell“, hvilken Bomuld de derefter have solgt til en for Underretten medtiltalt Mand, der har betalt 20 Rd. 4 Mk. for den ham fra „Dresund“ leverede Bomuld og 80 Rd. 3 Mk. for den ham fra „Kattegat“ leverede, medens han har anslaaet den samlede Værdi af den af ham modtagne Bomuld til omtrent 150 Rd.

Angaaende de enkelte Tiltaltes Deelagtighed i dette Forhold bemærtes:

Tiltalte Nr. 1, Andersen har vedgaaet, at han med største Delen af det øvrige Mandfskab paa „Dresund“ var bleven enig om, at de vilde tage Noget af den fra bemeldte Skib hjergede Bomuld og sælge den for egen Regning. Dette Tyveri udførte de paa den Maade, at de i Helsingørs Haven, hvorfra den hjergede Bomuld blev ført, have taget endeel af den løse Bomuld, som sandtes i Lasten, af Valler, som under Labningen og Løsningen

gil i stykker eller brækkede, og stillet den tilside paa Steber, hvor Styrmanden ikke let kunde see den, og senere, efterat Losningen var endt, kommet den i Sælle, hvorefter den sjaalne Bomuld i 5 Sælle fra „Drefund“ en Aften blev langet ned i en Baad til Medtilltalte Nr. 4. Olsen og af denne bragt til Kjøberens, hos hvem Tilltalte Andersen derefter har hentet et Beløb af 18 Rd. 4 Mk. for den solgte Bomuld.

Tilltalte Nr. 2, Hansen har vedgaaet, at han med det øvrige Mandskab paa Dampskibet „Rattegat“ var bleven enig om at samle den Bomuld, der ved Landning og Losning i Lasten faldt fra de fra fornævnte Skib hjergede Baller, der vare itue eller brækkede, og sælge denne til sælles Fordeel, naaget han vidste, at dette ikke var dem tilladt. Efterat endeel sjaalen Bomuld alt engang var bleven bragt fra Borde, har denne Tilltalte iiliggemed en anden for Underretten Medtilltalt besørget Salget af et paa ny nævnte Raade paany opsamlet Quantum Bomuld og været behjælpelig med at bringe dette Quantum Bomuld — saavidt han erindrer 7 à 8 Sælle — fra Borde i Medtilltalte Nr. 4, Olsens Baad, som disse to derefter roede til Kjøberens Landning, hvorfra Bomulden blev bragt ned i dennes Kjælder.

Tilltalte Nr. 4, Olsen har, som nyansført, bragt Bomuld fra „Rattegat“ til Kjøberens, men skjøndt hans Forklaring i dette Punct ikke er aldeles bestemt, findes hans Paastand om virkelig at have troet, at Mandskabet paa „Rattegat“ havde faaet Tilladelse til at sælge Bomulden, efter Omstændighederne dog ikke at kunne forlastes. Fremdeles har denne Tilltalte, som ovenfor bemærket, et Par Dage efter ogsaa bragt den sjaalne Bomuld fra „Drefund“ til Kjøberens; ved denne Leilighed havde han om Aftenen hentet Bomulden med en Baad fra „Drefund“ og derefter bragt den over i en Vandbaad, med hvilken han næste Morgen seilede ud paa Helsingørs Rhed og efter en Times tid atter vendte tilbage til Havnen, hvor han for Toldvæsenet angav Bomulden som kjøbt paa Søen, og efter at have faaet Tilladelse til at løse Bomulden i Landingen atter ladede denne i en anden Baad, med hvilken han bragte den til Kjøberens. Den Morgen, da Tilltalte roede til Kjøberens Baadeplass med Bomulden, havde dennes for Underretten medtilltalte Karl ifølge Tilltaltes Forklaring ved Havnen bragt ham den Væsteb fra sin Huusbond — hvad begge disse dog have benægtet — at han for Toldvæsenet skulde anmeldte, at han i sin Baad havde nogen stiden Bomuld, som han havde faaet paa Søen, hvorefter Tilltalte ifølge sin Forklaring for Underretten, hvis Rigtighed ikke kan anses svækket ved den af Tilltalte herom under et efter Overrettens Kjenndelse optaget Reassumptionsforhør afgivne Forklaring, og det saameget mindre som den af Tilltalte under dette Forhør afgivne yderligere Forklaring i alt Væsentligt er af samme Indhold, nok indsaae, at det var galt fat med Bomulden, og at Besætningen maatte have taget den uden Tilladelse.

Tilltalte Nr. 5, Christiansen, der var Hovmester ombord i „Rattegat“, har benægtet at have haft nogen Deel i den imellem Mandskabet truffne Aftale om at tage af den hjergede Bomuld og sælge den, hvorom han heller Intet erfarede, før end Tilltalte Nr. 3, Petersen betalte ham 15 Mk., som Pe-

terfen angav at være hans Andpart for solgt Bomulb, der var Opfeining; lidt efterat han havde modtaget disse Penge, gik det imidlertid op for ham, at Folkene paa Skibet paa ulovlig Maade maatte have tilegnet sig Bomulden og solgt den, og at det derfor var uærlige Penge, han havde modtaget, men uagtet han derefter nok mærkede, at Folkene paany samlede Bomulb i Lasten og glemte den for at sælge den, hvori han dog ikke selv deltog, ligesaa lidt som han med dem traf nogen Aftale om at dele, hvad der kom ind ved Salget af Bomulden, modtog han dog 19 Ml. af de Penge, der indkom ved Salg af Bomulb anden Gang.

For dette Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Nr. 1, Andersen er født den 21de Juli 1836, Nr. 2, Hansen i Aaret 1853, Nr. 4, Olsen den 12te Februar 1836 og Nr. 5, Christiansen den 11te Januar 1838, og af hvilke Ingen tidligere findes criminaliter tiltalt eller straffet, være at ansee, de tvende førstnævnte efter Straffelovens § 228 cfr. § 54 og de tvende sidstnævnte efter § 238, og da de ved Underrettsdommen valgte Straffe af Fængsel paa Bånd og Brød i henholdsvis 8, 2 Gange 5, 5 og 3 Dage findes passende, ligesom bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger for disse Tiltaltes Vedkommende billiges, vil Dommen være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket."

Tirsdagen den 13de April.

Nr. 4. Silke- og Klædekræmmer **F. G. Riederup**

(Advocat Heinrichsen)

contra

Grosserer J. B. Melchior (Advocat Brod),

betræffende en mellem Parterne indgaaet Handel angaaende Eiendommen Matr. Nr. 184 G i St. Annæ Øster Qvarteer i Kjøbenhavn.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Januar 1874: „Contracitanten, Grosserer J. B. Melchior bør for Hovedcitanten, Silke- og Klædekræmmer F. G. Riederups Tiltale i denne Sag fri at være, og bør Hovedcitanten til Contracitanten betale 300 Rd. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra 1ste October 1872, indtil Betaling skeer, samt under en Bøde af 2 Rd. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder nærværende Dom overhørig, understrive en endelig Contract angaaende den ovennævnte Eiendom overeensstemmende med den i Sagen fremlagte Concept, ændret saaledes, at i § 4 Nr. 2 11te

December Termin 1872 forandres til 1873, samt at S. 3, 6te Linie franeben efter 8,000 Rd. Affattelsen bliver: „hvoraf Halvdelen forbliver indestaaende i 5 Aar fra 11te Juni Termin d. A. 1873 uopfigelig fra Sælgerens Side og den 2den Halvdeel ligeledes uopfigelig fra Sælgerens Side i 10 Aar fra 11te Juni d. A. 1873,“ — imod at Contracitanten tilbageleverer den ommeldte Bankhæftelsesobligation og Sparekassebog, den sidste i samme Stand som ved Overleverelsen, dog med Fradrag af 2,700 Rd. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved intet Bæsentligt findes at erindre, vil Dommen være at stadfæste, saaledes at Fristen med Hensyn til Underskriften af den under Sagen omhandlede Contract bliver at bestemme til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stabsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen med Hensyn til den omhandlede Contracts Underskrift bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Contractanten 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I Henhold til et Avis-avertisement om, at Eiendommen Matr.-Nr. 184 G i St. Anna Østergaarde, Gade-Nr. 16 paa Toldebakken, agtedes bortsolgt ved Auction, men at den ogsaa kunde faaes tilkjøbs underhaanden, henvendte Hovedcitanten, Silke- og Klædekræmmer F. E. Rjederup sig til Contracitanten, Grosserer S. B. Melchior's Sagfører, Overretssagsfører M. A. Meyer, der havde ladet Avertisementet indrykke, og blev den 21de Juni 1872 imellem Hovedcitanten og Contracitanten afsluttet en foreløbig Contract om bemeldte Eiendom, hvori Hovedcitanten erklærer, at han kjøber Eiendommen for en Sum af 14,000 Rd., af hvilke 3,000 Rd. skulde betales contant ved Contractens Underskrift, 3,000 Rd.

i December Termin 1873, til hvilken Tid Skjøbe skulde meddeles, medens Resten 8,000 Rd. forblev indstaaende, Halvdelen i 5 Aar og den anden Halvdeel i 10 Aar, at regne fra 11te Juni 1872, hvorhos det blandt Andet bestemtes, at Leien til Frederiks Hospital, som betales forud, af Kjøberen skulde erlægges til 1ste November for Halvaaret November 1872—Mai 1873, at Kjøberen skulde udrede alle Omkostningerne ved Handelen, deriblandt Udgifterne ved forgjæves Auction og Salair til Sagsfører Meyer efter Auctionsconditionerne, samt at Contract paa stemplet Papir skulde oprettes inden 14 Dage. Efter at have underskrevet dette Document overleverede Hovedcitanten til Sikkerhed for den contante Udbetaling til Sagsfører Meyer en Contrabog med Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn Nr. 4747, lydende paa 2,719 Rd. 5 Mk. 10 ß foruden Renter fra 12te November 1871 samt en ham tilhørende Bankhæftelsesobligation Nr. 2,623 paa Eiendommen Matr.=Nr. 356 i Dronningens Tvergade, stor 606 Rd. Den Concept til den endelige Kjøbecontract, som blev forelagt Hovedcitanten, men som denne har nægtet at underskrive, indeholder en Overdragelse af Eiendommen, saaledes at Kjøberen i Overeensstemmelse med den af en tidligere Eier med Directionen for det kgl. Frederiks Hospital oprettede Leiecontract om Grunden, der er Hospitalet tilhørende — hvilken Contract er gjældende for et Tidrum af 50 Aar fra 1ste Mai 1852 — bliver Eier af de paa Grunden værende Bygninger m. m. og indtræder i samtlige de i bemeldte Leiecontract med Hensyn til Grunden bestemte Rettigheder og Forpligtelser, hvoriblandt kan nævnes, at Hospitalet har Sikkerhed for Leien forud for enhver Pantegjæld, at Pladsen eller Bygningerne ikke maa gives nogen Anvendelse, som kan medføre Larm eller Uro og i intet Tilfælde benyttes til Oplags- eller Opbevaringssted af Materialier, Gjødning eller lignende, hvorhos Hospitalet har givet Leieren Tilfagn om Fornyelse af Contracten efter de 50 Aars Forløb imod en passende Afgift, forsaavidt det ikke selv har Brug for Pladsen, medens Leieren, naar Leieaalet ophører, blandt Andet er pligtig til at borttage de opførte Bygninger og aflevere Grunden i Planeret Stand.

Hovedcitanten har støttet sin Berettigelse til at nægte sin Underskrift paa den ham forelagte Concept til Kjøbecontracten derpaa, at det ikke imellem Parterne skulde være kommet til nogen Handel eller ialfald til nogen endelig Handel om Eiendommen, idet der er en fuldstændig Modsætning imellem, hvad han, Hovedcitanten, vilde købe, og hvad Contracitanten vilde sælge. Hovedcitantens Hensigt var nemlig at blive Eier baade af Grund og Bygninger, medens Contracitanten kun vilde sælge ham de paa Grunden opførte Bygninger samt overdrage ham Leieretten over Grunden for de tilbagestaaende 30 Aar af Leietiden, uden at dog dette under Forhandlingerne med Contracitanten og dennes Sagsfører blev udtaalt. Hvad de overleverede Pengoeffecter — Contrabogen og Bankhæftelsesobligationen — angaar, bemærker Hovedcitanten, at denne Overlevering fandt Sted uden nogen ved de foreløbige Forhandlinger særlig paatagen Forpligtelse og af ham blev betragtet som et Haandpant, hvorved Contracitanten skulde sikres den ved Kjøbecontractens

Underkrift stipulerebe Udbetaling, hvorfor de ommeldte Effecter, naar Contractanten ingen Fordring har paa det omhandlede à conto Udtag, maae være at tilbagelevere i uforringet Stand.

I Henhold til denne Opfattelse af Retshforholdet imellem Parterne har Hovedcitanten udlagt Paastand om, at Contractanten tilpligtes under en daglig Mulct til Stadens Fattigkæsse at udløvere Hovedcitanten den ommeldte Contrabog i samme Stand, som den var ved dens Overlevering til Contractanten den 21de Juni 1872 — dog med Fradrag af 2,700 Rb., som Contractanten derpaa har hævet — saavel som den ommeldte Bankhæftelsesobligation samt endvidere til under sædvanlig Executionstrang at betale Hovedcitanten de nævnte 2,700 Rb. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Hovedklagens Dato den 16de Juli 1872, til Betaling skeer, og denne Sags Omkostninger stadesløst.

Derimod har Contractanten — der formener, at der er indgaaet en gyldig Contract imellem Parterne om den paagjældende Eiendom, og ikke erkjender, at Hovedcitanten har været i Uvidenhed om de virkelige Forhold, eller at denne, om han endog har svævet i Viltsfarelse i saa Henseende, vil kunne fordrø Contracten omstødt — paastaet sig frifunden i Hovedsagen, men Hovedcitanten tilpligtet at betale 300 Rb. med Renter heraf 5 pCt. fra Contractklagens Dato den 1ste October 1872, til Betaling skeer, samt til under en af Retten nærmere bestemt daglig Mulct at underskrive en endelig Contract overensstemmende med en i Sagen fremlagt Concept, selskølgelig imod at Contractanten tilbageleverer Bankhæftelsesobligationen og Sparekæsebogen, den sidste i samme Stand, som den var ved Overleverelsen, dog med Fradrag af de 2,700 Rb., der ere hævede paa den. I alle Tilfælde paastaar Hovedcitanten tilpligtet at godtgjøre Contractanten saavel Hoveds som Contragsmaalets Omkostninger stadesløst eller med noget Tilfrækkeligt. Hovedcitanten har under Contragsmaalet paastaet sig frifunden for Contractantens Tilfælde og tillagt Contragsklagens Omkostninger stadesløst.

Den imellem Parterne indgaaede Contract af 21de Juni 1872 er efter sit eget udtrykkelige Indhold en Afflutning af Handelen om den omtvante Eiendom, saaledes at der kun stod tilbage, at den fuldbyrdes ved en paa stemplet Papir oprettet Contract, og ved at tilfælles Concept til den endelige Kjøbecontract meddeelte Hovedcitanten da ogsaa Sagsfører Meyer uden Forbehold Fuldmagt til af Sparekæsebogens Beløb at hævde 2,700 Rb. Den Viltsfarelse, Hovedcitanten vil have været i om Bestaffendeden af Leieforholdet til Hospitalet, kan ikke heller med Føie siges at være fremkaldt ved nogen usfuldkommen Betegnelse af Gjenstanden for Handelen enten i Documentet af 21de Juni 1872 eller, som Hovedcitanten ogsaa har formeent, i Avertissementet om Salget, hvorhos maa bemærkes, at dette Leieforhold under de mundtlige Forhandlinger saavel med Contractanten som med dennes Sagsfører blev omtalt, om end ikke saaledes, som af Contractanten paastaet, at Leiens Størrelse nævntes, og at den betegnedes som en Leie af Grunden, hvad Hovedcitanten har benægtet, og i ethvert Tilfælde havde Hovedcitanten

under de givne Omstændigheder — navnlig at Eiendommen var overteret til Salg ved Auction, samt at Contracten af 21de Juni 1872 ommelder Leie til Hospitalet og Salair til Sagfører Meyer efter Auctionsconditionerne samt Udgifter ved forgjæves Auction — al Opfordring til at gjøre sig bekendt med disse Conditioner, der henlaae til Eftersyn og indeholdt fuldstændig Oplysning om Leieforhølets Bestaaenbed, saameget mere som han har vedkjendt sig den Forestilling om Leien til Hospitalet, at den var en Grundbyrde.

Contractanten vil derfor blive at frifinde for Hovedcontractans Tiltale i nærværende Sag, og denne at dømme efter Contractantens Paastand, saaledes at han tilpligtes under en Bøde af 2 Rbd. til Kjøbenhavn's Fattigvæsens Hovedklasse for hver Dag, han maatte sidde Dømmen overhørig, at underskrive den i Sagen fremlagte Concept til Kjøbecontract med den Udbring — hvorom Parterne have været enige — at i Conceptets § 4 Nr. 2 11te December Termin 1872 forandres til 1873, samt at S. 3, 6te Linie franedes efter 8,000 Rbd. Affattelsen bliver: „hvoraf Halvdelen forbliver indstaaende i 5 Aar fra 11te Juni Termin d. A. o: 1873 uopsigelig fra Sælgerens Side og den 2den Halvdeel ligeledes uopsigelig fra Sælgerens Side i 10 Aar fra 11te Juni d. A. o: 1873.“

Saa vel Hoved- som Contractsgsmaalets Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophave.

Behørigt stemplet Papir er brugt i Sagen.“

Nr. 101.

Advocat Halkier

contra

Arrestanten **Chresten** eller **Christen Hansen** (Def. Klubien),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 20de Marts 1875:
„Arrestanten Chresten eller Christen Hansen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes samt udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bloch og Møller med 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. 3 Salarium til Advocaterne Halkier og Klubien for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Ebresten eller Christen Hansen, der er født den 19de August 1849 og foruden at være dømt 2 Gange for Bedrageri og een Gang at være idømt en Tillsægsstraf for Bedrageri og Høllst er tidligere anset ved 1ste Ingenieurbataillons Krigsretsbdom af 20de Januar 1871 i Henhold til Fvbn. 13de April 1754 og Straffelovens § 228 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Bataillons Krigsretsbdom af 21de August 1871 i Henhold til Inf. Regl. 3 D. p. 203 § 1 jfr. Parolbefal. 23de Septbr. 1806, Krigsart. 123 og Tillsæg til Inf. Reg. 3 D. p. 188 § 8 jfr. Resol. 4 Februar 1778 efter Straffelovens § 230 og i Henhold til sammes § 64 jfr. § 228 og § 230 med 50 Rottin-slag og strengt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt ved en inden den sgl. Landslover- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn den 6te Juni s. A. affagt Dom efter fornævnte Lovs § 231 med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned, tilsales under nærværende Sag for Tyveri, og da det ved hans egen, med det iøvrigt Optykte stemmende Tilstaaelse er beviist, at han sidstafvige 5te Februar har stjaalet i en aabenstaaende Corridor en Tandslæge Lauritz Christian Lindhardt tilhørende, til 80 Kr. vurderet Liberistralle, hvori laae nogle, Ejener Christian Petersen tilhørende, til 66 Ore vurderede Gjenstande, saa vil han nu blive at dømmes efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet Tyveri efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned.“

Nr. 87.

Advocat Levinson

contra

Arrestanten **Hans Emilus Georg Saabye**

(Defensor Heinrichsen),

der tilsales for Blodstam og uteerligt Forhold imod sin Datter.

Criminal- og Politirettens Dom af 16de Februar 1875: „Arrestanten Hans Emilus Georg Saabye bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 5 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Simonson og P. A. Petersen med 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved intet Væsentligt findes at bemærke, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Arrestanten Hans Emilius Georg Saabye for Blodskam og for uteerligt Forhold mod sin Datter anlagte Sag sigtes han som skyldig i disse Forbrydelser mod hans den 18de April 1859 fødte og i Egteskabet med hans endnu levende Hustru, til hvem han ægteviedes den 8de November 1856, at lede Datter.

Efter den af Arrestanten afgivne Tilskaaelse har han fra i Slutningen af October Maaned i Aaret 1870, altsaa før bemeldte hans Datter havde fyldt sit 12te Aar, og indtil saa Dage, før denne Sag paabegyndtes, i sidstafvige Septembris Maaned mange Gange, undertiden dog med længere Mellemrum, misbrugt sin ommeldte Datter til Tilfredsstillelse af sin Kjønndrift.

Om Maaden, hvorpaa dette har fundet Sted, har han forklaret, at han i den første Tid ikke kom i nogen Berøring med hendes Kjønnsdeel, men kun med andre Dele af hendes Legeme, hvorimod han, efterhaanden som hun udvikledes, og, som det derfor maa antages, først efterat hun var fyldt det 12te Aar, kom hende nærmere og nærmere, saaledes at han tilsidst bragte sit mandlige Lem i Berøring med hendes Kjønnsdeel og vedblev dermed, indtil han havde fundet Tilfredsstillelse for sin Attraa.

Han har derhos for Retten vedgaaet, at han uogle Gange i det Dødsmed berveed at opnaae Kjønnsnydelse har, idet han selv forblev passiv, ladet Datteren behandle sig paa en uteerlig Maade, og til hans senere under et Reassumtionsforhør gjorte Tilbagekaldelse af denne Tilskaaelse vil der, da den er ubestyrket og i Strid med det af Datteren herom Afgivne, ifølge Danst Lovs 1—15—1 ikke kunne tages noget Hensyn.

Endeligen har han erkjendt, at hans usædelige Behandling altid har fundet Sted meget mod Datterens Villie, og at hun, da hun begyndte at forstaae, hvad der foregik med hende, forsøgte at blive forstaaet, men forgjæves.

Derimod har Arrestanten vedblivende nægtet, at han nogenstunde har fuldbrydet Samleie med Datteren eller havt dette til Hensigt.

En i det Væsentlige har Arrestantens ovenfor anførte Tilskaaelse overensstemmende Forklaring har Datteren afgivet; dog har hun fastholdt, at Arrestanten i hans usædelige Opdræben ligeoverfor hende tildeels har behandlet hende paa en Maade, der i en høiere Grad nærmede sig til en legentlig Om-

gang, saaledes som denne foregaaer i en Kjønnsforbindelse mellem Mand og Kvinde, end Arrestanten har villet indrømme.

Det er saaledes beviist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Uteerlighed mod sin ovenomhandlede Datter.

Dafaa maa det uagtet hans Benægtelse ansees tilstrækkeligen godt gjort, at han har forsøgt paa at fuldbyrde Samleie med hende; thi foruden at han ikke har kunnet benægte Muligheden af, at hans mandlige Lem, som af Datteren paastaet, er ved Leiligheder, hvor han brugte hende som sin Usædeligheds Offer, trængt noget ind i hendes Kjønnsdele, og at det af Retslægen i en af denne afgivne Erklæring er udtalt, at Tilstanden af Datterens Kjønnsdeel, blandt Andet naar den sammenholdes med hendes Legemsudvikling, iøvrigt taler for, at i længere Tid fortsatte Forsøg paa at trænge ind i Skedeindgangen har sundet Sted, saa har Arrestanten i sin første Tilstaelse, hvortil han efter mange usandskærbige Forklaringer, sigtende til at slippe med en mildere Straf, tilsidst kom tilbage, fremhævet, at der, naar han i et utugtigt Formaal berørte Datterens Legeme, paakom ham underlige Følelser og umiddelbart derefter en saadan Sløppelse, at det blev ham en Umulighed at fuldbyrde Samleiet med hende, hvilket derefter maa have været hans oprindelige Forsæt, og overensstemmende hermed er det forklaret af Politispecteur Hersh, af hvem Arrestanten først blev afhørt, at det ved denne Leilighed tydeligt fremgik af den Raade, hvorpaa han omtalte, at han aldrig havde seet sig istand til at fuldbyrde Samleiet, at han havde forsøgt derpaa.

Derimod foreligger der intet Beviis for, at Arrestanten nogenstunde har fuldbyrdet Samleie med Datteren.

Under Undersøgelsens Gang er der fundet Anledning til at anstille Undersøgelse om Arrestantens mentale Tilstand, men efter de i saa Henseende fremkomne Oplysninger og navnlig efter den af Retslægen herom afgivne Betænkning, hvorefter der hos ham ikke har viist sig tydelige Tegne til en virkelig Sindssygdhed, der kunde begrunde Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, er der ingen Føie til at antage, at Arrestanten under Udførelsen af hans ovenansførte, ham overbeviiste strafbare Handlinger ikke skulde have været sig selvstændig bevidst.

I Medfør af det Foransførte vil Arrestanten, der er født den 19de August 1833 og ikke funden forhen straffet, blive at dømme efter Straffelovens § 161 jfr. § 46 og efter sammes § 176, jfr. §§ 161, 173, 174 efter Omstændighederne til Forbedringshumsarbejde i 5 Aar.“

Nr. 105.

Advocat Levinfen

contra

Ingeborg Hansen (Defensor Bungen),

der tiltales for Dvertrædelse af Straffelovens § 228 eller § 235.

Nørvang Lørrild Herredens Extrarets Dom af 18de December 1874: „Tiltalte Ingeborg Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage og udrede i Erstatning til Proprietair Luplau, Linneballegaard 5 Mk. 5 ß samt betale de med denne Sag forbundne Omkostninger, deriblandt Salair til hendes Anklager, Cancelliraad Vorch 4 Rd. og til hendes Forsvar, Procurator Wabum 3 Rd. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 15de Februar 1875: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 8 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Isaacsen og Cancelliraad Møller betaler Tiltalte 10 Kroner til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Levinfen og Etatsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Retten's Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbves, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 ß. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (K. Høgel).
Hjelsøe & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 7.

Den 30te April.

1875.

Første ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 13de April.

Nr. 105.

Advocat Levinfen

contra

Ingeborg Hansen (see forrige Nr.).

I den inbankede Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Tjenestepige Ingeborg Hansen for Overtrædelse af Straffelovens § 228 eller § 235.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at hun under sin Tjeneste fra 1ste Novbr. 1873 til 1ste Novbr. 1874 hos Proprietair Luplau til Vindeballegaard har tilvendt sig fra Mælkedammeret eller Mælkedælderen, hvortil hun havde fri Udgang, 2 Stykker Smør, tilsammen af Værdi 3 Mk. 8 f, fra Hønseshuset mindst 6 Eg af Værdi 9 f og fra Kjøkkenet en halv Flaske Ribsjaf af Værdi 3 Mk. Tiltalte har isørigt udsagt, at Kosten paa Gaarden var daarlig — hvad dog ikke bestrives ved Sagens Oplysninger — og at hun agtede at forbedre den ved Hjælp af de stjaalne Gjenstande, samt at hun af Smørret har meddeelt de andre Folk noget, men spist Resten selv. Af Ribsjafsten har Besjtaalne isørigt faaet det meste igjen tilbage, saa at han i Erstatning kun har paaftaaet sig tilkjendt 5 Mk. 5 f.

For bemeldte sit Forhold er Tiltalte, der er født den 30te Decbr. 1843 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Straffelovens § 235, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til simpelt Fængsel i 5 Dage, vil efter Sagens Omstændigheder være at fastsætte til samme Slags Fængsel i 8 Dage. Med denne Forandring af Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges, saaledes være at slufæste.“

Onsbagen den 14de April.

Nr. 30. De tidligere Forpagtere af Østersøfiskeriet i Vimsfjorden, Agent B. Steenbergs Enke **Claudiane Steenberg** og hendes tvende Sønner **Harboe** og **Christian Steenberg**, Consul **Jørgensen**, Havnefoged **Rløvborg** og Proprietair **Schibbye** (Advocat Hindenburg)

contra

Finantsministeriet (den constituerede Kammeradvocat, Statsraad Bungen),

betræffende Spørgsmaalet om ulovlig Cumulation under en Skjønssag.

Randsover- samt Hof- og Stadsrettens 2det Vidneammers Kjendelse af 8de Juni 1874: „Denne Sag afvises. I Kost og Tæring betale Citanterne, de tidligere Forpagtere af Østersøfiskeriet i Vimsfjorden, Agent B. Steenbergs Enke Claudiane Steenberg og hendes tvende Sønner Harboe og Christian Steenberg, Consul Jørgensen, Havnefoged Rløvborg og Proprietair Schibbye, Een for Alle og Alle for Een til det indstævnte Finantsministerium 5 Rd., som udredes inden 15 Dage efter denne Kjendelses lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Ødet Høiesteret tiltræder den i den indankede Kjendelse indeholdte factiske Fremstilling, tilføies, at § 10 i Auktionsconditionerne for Bortforpagtningerne af Østersøfiskeriet i Vimsfjorden til Citanterne tilsiktrer dem Halvdelen af det Beløb, hvormed Forpagtningsskatten i den næste Forpagtningstid som Følge af væsentlige af dem foretagne Forbedringer maatte overstige de af Citanterne svarede Forpagtningsskatter. Naar hensees til denne Bestemmelse, maa den Omstændighed, at de af Citanterne forpagtede Afdelinger af Fiskeriet ved deres Forpagtningstids Udløb af Statskassen ere bortforpagtede som en Heelhed mod en for alle Afdelinger under Et fastsat Afgift, ansees at have givet Citanterne særlig Anledning til at træffe den i Kjendelsen ommeldte, i Forligsøklagen paa-beraabte Overenskomst om Fordelingen af den hele Erstatning, der maatte blive at udrede af Statskassen, uden Hensyn til for hvilke Afdelingers Vedkommende den maatte tilkjendes; og herved

findes der at være opstaaet et saadant Fællesskab mellem Citanterne med Hensyn til de paagjældende eensartede Erstatningsfordringer, at der har manglet Føie til paa Grund af utillabelig Cumulation ex officio at afvise nærværende Sag, hvorunder der desuden kun tilsigtes optaget et Skjøn, der agtes gjort gjældende enten ved fornøjet Henvendelse til Regjeringen eller ad Rettens Vej. Da der nu heller ikke af nogen af de øvrige under Proceduren berørte Grunde findes Anledning til Skjønssagens Afviisning, vil denne paany være at foretage ved det paagjældende Vidnehammer og der at tillægge Fremme. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Landsoversamt Hof- og Stadsrettens 2de Vidnehammer og der nyde Fremme. Processens Omkostninger ophæves.

I den indaankede Kjendelses Præmisser hedder det: „For Tidrummet fra 1ste September 1861 til 1ste September 1871 bortforpagtede Statskassen Officerskaseriet i Limfjorden i 5 Afdelinger; 2den og 3die Afdeling blev ifølge Contract af 27de Marts 1862 forpagtet til Agent B. Steenberg, hvilken Forpagtning efter hans Død gik over paa hans Enke, Citantinden Claubiane Steenberg, der ifølge Finantsministeriets Tilladelse af 13de August 1864 har optaget sine Søner, Citanterne Harboe og Christian Steenberg som Medinteressenter i Forpagtningen; 4de Afdeling blev ifølge Contract af 3die Juni 1862 forpagtet til Citanterne, Consul Jørgensen, Havnesøgeb Kjøbberg og Proprietair Schibbye, hvilke tre Mænd i Forbindelse med Consul Møller og Kammeraad Hansen ifølge Contract af 8de October samt 4de og 11te November 1861 ligeledes forpagtede 5te Afdeling, af hvilken Forpagtning Møller og Hansen imidlertid atter ere udtraadte ved Finantsministeriets Tilladelse af 8de Juni 1862.

Naar nu Citanterne som eneste Forpagtere af Officerskaseriet i Limfjorden 2den, 3die, 4de og 5te Afdeling ved Udsøbet af ovennævnte Forpagtningstid have begjært Mænd udmeldte for at afgive Skjøn til Oplysning om deres formeentlige Berettigede i deres Krav paa Statskassen efter Indholdet af deres Forpagtningscontracter og de til Grund for disse liggende Auctionsconditioners § 10, fremgaar det af det ovenfor Anførte, at Citanterne paa hiint Tidspunct have været selvstændige og af hinanden uafhængige Forpagtere, henholdsvis for 2den og 3die, samt 4de og 5te Afdelings Vedkommende, uden at det ved

Siden heraf kan komme i Betragtning, at de efter Forligsslagen ere blevne enige om, at den Erstatning, Statskassen maatte findes pligtig at udrede, tillægges Enkefru Steenberg og Sønner med den ene Halvdeel og de tre andre Citanter med den anden Halvdeel, uanset for hvilken Afdelings Vedkommende den maatte tilkjendes, ligesom det i denne Henseende heller ikke findes at kunne tillægges nogen Betydning, at Statskassen fra 1ste September 1871 har bortforpagtet Fiskerisfferiet i Fimfjorden som en Hæelhed ifødetfor som tidligere i enkelte Afdelinger, hvorfor der, som ogsaa af Kammeradvocaten paa det indstævnte Finansministeriums Bægne paastaet, her maa anses at foreligge en efter Descriptionerne af 20de September 1754 og 3die Januar 1755 uiftadelig Cumulation, der maa medføre Sagens Avviøning ex officio, og vil der derhos efter Kammeradvocatens Paastand være at tillægge Finansministeriet Koft og Tøring, der udredes af Citanterne in solidum og bestemmes til 5 Rd.

Stempelovertrædelse foreligger ikke."

Torsdagen den 15de April.

Nr. 58.

Advocat Halkier

contra

1) **Andreas Berg**, 2) **Christian Hansen**, 3) **Jacob Magnus Beck**, 4) **Edvard Herman Christian Rønne**, kaldet **Beck**, 5) **Jacob Peter Svendsen**, 6) **Carl Julius Hansen**, 7) **Frederik Theodor Nielsen** og 8) **Christian Jacobsen** (Defensfor Hindenburg),

der tiltales for Opsættighed og Haandgribeligheder mod Politiet og for Befrielse af Anholdte.

Criminal- og Politirettens Dom af 29de December 1874: „De Tiltalte Andreas Berg, Christian Hansen, Jacob Magnus Beck, Edvard Herman Christian Rønne eller Beck, Jacob Peter Svendsen, Carl Julius Hansen, Frederik Theodor Nielsen og Christian Jacobsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, de Tiltalte Christian Hansen, Rønne eller Beck, Svendsen og Jacobsen hver især i 4 Gange 5 Dage, de Tiltalte Jacob Magnus Beck og Nielsen hver især i 3 Gange 5 Dage, og de Tiltalte Berg og Carl Julius Hansen hver især i 2 Gange 5 Dage. Saa bør og de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og

Defensor, Procuratorerne Raas og Suel med 12 Rb. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Halkier og Hindenburg for Højesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 50 Kroner til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „De Tiltalte Andreas Berg, Christian Hansen, Jacob Magnus Beck, Edoard Herman Christian Rønne eller Beck, Jacob Peter Svendsen, Carl Julius Hansen, Frederik Theodor Nielsen og Christian Jacobsen, der under nærværende mod dem for Opsætighed og Haandariheligheder mod Politiet samt for Besfrielse af Anholdte anlagte Sag sigtes for at have gjort sig skyldige i bemelte Lovovertrædelser under nogle Gadeuordener, som sidstafvigte 11te August om Eftermiddagen fandt Sted i Sarogade, efterat et Reifegilde var blevet afholdt i denne Gade, og som foranledigede, at de posthavende, Uniformiførte Politibetjente Nr. 250 Sørensen, Nr. 274 Koldbeck og Nr. 189 Andresen i deres Besidlings Medfør maatte stride ind, ere, saaledes som nedenfor for enhver af de Tiltaltes Vedkommende vil blive paavist, overbeviste at have ved den omhandlede Leilighed udviist forfjællige, i Actionsordren indbefattede strafbare Forhold.

Tiltalte Berg, der er født den 26de September 1841 og ikke fundet forhen straffet, er ved egen, med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbevist deels at have medvirket til, at Tiltalte Jacobsen, der var bleven anholdt af Politibetjent Koldbeck, blev befriet fra denne Anholdelse, ved flere Gange at gribe Politibetjent Sørensen, da denne kom Politibetjent Koldbeck til Hjælp, i Armen for at forhindre ham i at bruge Politistaven, deels senere, da Politibetjent Sørensen for at værgе sig mod den paa ham indtrængende Mængde paany gjorde Brug af Politistaven, atter i samme Hensigt som første Gang grebet Politibetjent Sørensen i Armen, idet han samtidigt dermed raabte, at der ingen Anledning var til at bringe Politistaven i Anvendelse, hvortil denne Tiltalte dog selv har maattet erkjende, at der var Grund.

Tiltalte Christian Hansen, der er født den 22de Februar 1847 og, foruden at være straffet arbitrairt for Forseelser, begaaede som Militair, er ved denne Rets Dom af 20de April 1872 anset efter Værnepligtsloven af 6te Marts 1869 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fængselstid i 30 Dage, er ved egen, med det isvrigt Dplyste i alt Væsentligt stemmende Tilstaaelse overbevist at have flaaet Politibetjent Koldbeck flere Slag i Ansigtet, hjulpet til at rive

flere anholdte Personer fra Politibetjentene og sparket efter Politibetjent Sørensen, hvem han, efter hvad herom er fremkommet, maa antages at have truffet paa Vaarene.

Om Tiltalte Jacob Magnus Beck, der er født den 2den Februar 1827 og ved denne Retss Dom af 5te August 1851 anseet efter Forordning 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, er det beviist ved de af ovennævnte Politibetjente og Rådmand Peter Jensen aigivne beedigede Forklaringer, at han greb Politibetjent Andresen i Halsen, idet han opfordrede denne til at slippe Tiltalte Rønne eller Beck, som dengang var under Politiets Anholdelse, men uden at det lykkes ham at befrie denne fra Anholdelsen, medens det derimod ikke kan ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han, som edelig forklaret af fornævnte Rådmand Jensen, skulde have slaaet Politibetjent Sørensen i Nakken, da denne maatte trække sig tilbage til en Trappe.

Tiltalte Rønne eller Beck, der er født den 18de December 1851 og ikke funden tidligere straffet, er ved egen Tilstaaelse, hvis Betjødning i Medfør af D. L. 1—15—1 ikke kan ansees svækket ved hans senere Forklaring, at han ved den paagældende Leilighed ikke vidste, hvad han foretog sig, overbeviist at have deltaget i at befrie en af Politibetjent Kolbbeck anholdt Person ved at trække i denne, og ved Politibetjentene Sørensens og Kolbbecks med Tød bekræftede Forklaringer overbeviist at have slaaet Politibetjent Sørensen, navnlig for Bryttet, saaledes at han saaldt om paa den ovenomtalte Trappe, til hvilken han havde trukket sig tilbage.

Med Hensyn til Tiltalte Erendsen, der er født den 4de Mai 1825 og ikke sees at være forhen straffet, er det beviist ved de sidstnævnte Politibetjentes og tilbeels ved foranomtalte Rådmand Jensens edelige Forklaringer, at han har revet en Anholdt fra Politibetjent Kolbbeck, og at han slog og stødte Politibetjent Sørensen for Bryttet, medens det mod hans Benægtelse derimod ikke kan ansees tilstrækkeligen godtgjort, at han, som ham paasigtet af Sidstnævnte, har været en af de Værste af en Mængde, der ved at gaae denne ind paa Livet og med Magt at sætte ham ud af Stand til at røre sig fravristede ham en anholdt Person, og den, der holdt hans Arme samt først forsøgte at trække i Personen, eller at han har deltaget i at rive Politibetjent Sørensen overende og at tage Politistaven fra ham.

Hvad angaaer Tiltalte Carl Julius Hansen, der er født den 8de Mai 1832 og ikke funden forhen straffet, saa kan der mod hans vedblivende Benægtelse af at have vidst, hvad han gjorde, under de heromhandlede Uorden, ikke ansees tilveiebragt et til for saavidt at dømme ham tilstrækkeligt Beviist for, at han, som forklaret af Politibetjent Sørensen, skulde, da denne opfordrede ham til at være stille og forsøle sig bort, have vægret sig ved at tage noget Hensyn til denne Opfordring, idet han derhos yttrede, at han kunde gjøre, hvad han vilde, da det var ham, der forede Betjentene, og af hvem de skulde leve, samt udfjældte Politiet for noget Mal, eller for, at han, saaledes som omtalt af Rådmand Jensen, skulde have været den, der førte Mængden an, eller, som paastaet af Politibetjent Andresen, have taget denne under

Armen og truffet ham ned ad Gaden med Magt; men derimod maa det ansees bevist ved Politibetjentene Sørensens og Andresens samt Kjøbmand Jensen's beedige Forklaringer, at han med Magt har taget Politibetjent Andresen om Livet, saaledes at denne maatte slippe en Person, han havde under Anholdelse.

Endelig ere de Tiltalte Nielsen og Jacobsen, af hvilke den førstnævnte er født den 24de November 1850 og den sidstnævnte den 9de Februar 1852 samt Ingen funden tidligere straffet, ved deres egne, af det iøvrigt Dphyste bekyrkede Tilstaelfer overbeviste at have, Tiltalte Nielsen befriet en af Politiet anholdt Person ved med Magt at rive denne fra Politibetjenten, der havde ham under Anholdelse, og at have frataget Politibetjent Sørensen den Politistav, som denne havde i Haanden, og Tiltalte Jacobsen at have i Forbindelse med nogle Andre ved at glide i en Person, som var anholdt af Politibetjent Sørensen, befriet Personen fra Anholdelse og at have slaet Politibetjent Koldbeck i Ansigtet.

Foruden at, som ovenfor berørt, Tiltalte Rønne eller Beck har paa-beraabt sig at have været utilregnelig, medens de beromhandlede Gadeordener foresaldt, have de Tiltalte Jacob Magnus Beck, Svendsen og Carl Julius Hansen villet gjøre det Samme gjældende; men idovvel det i saa Henseende Dphyste viser, at alle disse 4 Tiltalte have været paavirkede af en overdreven Nydelse af stærke Drikke, saa findes det dog ikke godtgjort, at det har været Tilfældet med nogen af dem i en saadan Grad, at han ikke kunde betragtes som fuldstændig tilregnelig.

I Henhold til det Foransførte ville de Tiltalte blive at dømmes efter Straffeloven, de Tiltalte Berg, Christian Hansen, Rønne eller Beck, Svendsen, Nielsen og Jacobsen efter §§ 100 og 108 2det Stykke, Tiltalte Jacob Magnus Beck efter § 108 2det Stykke jfr. § 46 og Tiltalte Carl Julius Hansen efter § 108 2det Stykke, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for de Tiltalte Christian Hansen, Rønne eller Beck, Svendsen og Jacobsen hver især i 4 Gange 5 Dage, for de Tiltalte Jacob Magnus Beck og Nielsen hver især i 3 Gange 5 Dage og for de Tiltalte Berg og Carl Julius Hansen hver især i 2 Gange 5 Dage."

Fredagen den 16de April.

Nr. 66.

Advocat Klubien

contra

Lauritz Andreas Benedictus Jacobsen

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretens Dom af 16de Januar 1875:
„Tiltalte Lauritz Andreas Benedictus Jacobsen bør straffes med

Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrebe denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Schack og Tvermoes med 20 Kroner til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Tiltalte Laurig Andreas Benedictus Jacobsen for Tyveri anlagte Sag sigtes han som skyldig i denne Forbrydelse ved sidsafvigte 28de April at have i det af Grosserer Bing & Grøndahl til Firmaets halvaarlige Udsalg paa Kjøbenhavn's Besterbro benyttede Locale Sjaalet en til 7 Mt. 8 sk vurderet Biscuitfigur og et Pengebeløb af 10 Rd.

Den ovennævnte Dag blev Tiltalte paa dertil af Amalie Dettinger, der hørte til det ved fornævnte Udsalg ansatte Personale, given Anledning anholdt paa Stadens Besterbro af Politibetjent Nr. 94 Tverflov, umiddelbart efterat han havde forladt det ovennævnte Locale. Efter Tverflov's beedigede Forklaring saae han, kort forinden han naaede Tiltalte, denne kaste noget forkrøllet Papir, som han tog ud af en ubvendig Pomme i sin Frakke, ned i en ved Veien værende Grøst, og at dette Papir, som var det eneste, han bemærkede i Grøsten eller sammes Nærhed, var 2 Femdalersedler, der, skjøndt Grøsten indeholdt rindende Vand, dog, da de optoges, endnu ikke vare gjennemblødte. Overensstemmende hermed har den 10 Aar gamle Otto Henrik Preuss, af hvem efter Politibetjent Tverflov's Anmodning de 2 Femdalersedler bleve optagne af Grøsten, forklaret, at han, i det Samme Politibetjent Tverflov nærmede sig Tiltalte, saae denne kaste noget sammenkrøllet Papir ned i Grøsten, og at dette, der viste sig at være 2 Femdalersedler, endnu ikke var gjennemblødt og var det eneste Papir, han bemærkede i Grøsten eller dens Nærhed, naar uнтages nogle Stumper af Sporvognsbilletter. Endelig har i saa Henseende Overpolitibetjent Nr. 15 Ehlern edeligen forklaret, at han, der strax efter Tiltaltes Anholdelse begav sig ud paa Veien, hverken paa denne eller i den omhandlede Grøst saae noget Papir.

Der næst er der betræffende den af Tiltalte ved den paagjældende Leilighed i det omtalte Locale udviste Afsærb afgivet følgende med Ved bekræftede Forklaringer.

Fornævnte Amalie Dettinger har udsagt, at hendes Opmærksomhed,

medens hun var beffæstiget med at erbedere en Familie, blev vakt ved en Lyd, som efter det Indtryk, den gjorde paa hende, nærmest forekom hende som Lyden af en lille Nøgle, der faldt paa Gulvet, men muligens kan have været en paa en anden Maade fremkaldt Lyd, saasom at en Nøgle blev udtagen af en Skuffe, eller at et Mønstykke faldt paa Gulvet, medens hun derimod ikke har troet, at Lyden kunde være foraarsaget ved et Mønstykke, der faldt ned i nedennævnte Pengeskuffe, og at hun ved at vende sig henimod den Side, hvorfra Lyden kom, saae en norsk Pengeseddel og en dansk Femdalersseddel ligge paa Gulvet nedenfor en i en til Udsalget hørende Barereol anbragt Pengeskuffe, der skulde være aflaaet, og hvortil Nøglen skulde ligge i et paa en Dissl staaende Gad, hvori den ogsaa strax efter Tilstaltes Anholdelse fandtes, og saae denne Skuffe staae halvt udtrukken, og at Tilstalte stod lige ved denne Skuffe, havende, hvad hun dog ikke bestemt har turdet paastaae, sin ene Haand nede i Skuffen, hvilken Haand hun saae ham, idet han vendte sig om og samtidig dermed forlød Localet, hurtigt føre til en ubødig Komme i hans Frakke.

Mathilde Granjean, der ligeledes hørte til Personalet i det heromhandlede Udsalg, har forklaret, at hun saae Bidnet Dettinger optage en dansk Femdalersseddel og en fremmed Pengeseddel fra Gulvet nedenfor Pengeskuffen.

Secretair ved det hervednævnte svenske Generalconsulat Jøns Johnson har udsagt, at, medens han og Hustru Albertine Skibby stode og handlede i Udsalget, kom han ved uvilkaarligt at vende sig om til at see Tilstalte komme ind i Localet, gaae omkring Enden af et Bord og have begge Hænder eller ialfald een af sine Hænder nede i en Skuffe, som han bagefter erfarede var en Pengeskuffe, og som han, da han var vis paa, at der ikke umiddelbart iforveien stod nogen Skuffe udtrukken, maa antage aabnet af Tilstalte, samt at der, da denne ved at blive tilstalt af Bidnet Dettinger trak Haanden eller Hænderne tilbage, faldt et Par Pengesedler paa Gulvet, ligesom ogsaa at han paa samme Tid hørte en Lyd, som om en Nøgle faldt paa Gulvet eller en lignende Lyd, navnlig en Lyd, der kunde fremkomme ved, at en Nøgle blev trukken ud af en Laas, hvorimod han ikke bemærkede, om Tilstalte fik Leilighed til at sætte sig i Besiddelse af Noget.

Sidsnævntes Hustru har afgivet en med hendes Mand's i alt væsentligt stemmende Forklaring, og at hun ikke i Tilstalte har kunnet gjenkjende den Person, som hendes Forklaring angaaer, findes ikke at kunne svække Betydningen af hendes Vidnesbyrd, idet der ikke efter Sagens Oplysninger i det Hele kan være nogen Tvivl om, at dette alene kan henføres til Tilstalte.

Overretssagsfører Meiß har forklaret, at han med fuldstændig Sikkerhed veed, at der i det Rum af det ommeldte Locale, hvori han opholdt sig, da det foresaldt, hvorom hans Vidnesbyrd dreier sig, ikke stod nogen Skuffe aaben, umiddelbart førend Bidnet Dettinger, med hvem han handlede, paa den ovenommeldte Maade optraadte mod Tilstalte, hvem han dog kun saae paa Ryggen og hvis Identitet han derfor ikke har kunnet bekræfte, og at han, der først vendte sig om for at iagttage, hvad der gik for sig, dengang Bidnet Dettinger yttrede: „Hvad har

De der at bestille", derefter saae en Skuffe, som han senere erfarede var en Pengekuffe, saae halvt udtrukken og Vidnet Dettinger isærd med at optage noget farvet Papir og lægge det i Skuffen samt en Person saae høist 1 à 2 Alen fra denne Skuffe, i hvis Nærhed han med fuldkommen Sikkerhed har kunnet bekræfte, at ingen Anden paa den Tid var, og strax efter sjerne sig, efterfulgt af Vidnet Dettinger.

Det sidkommelte Vidnes Hustru Laura Christine Springborg har udsagt, at hun med temmelig Sikkerhed kunde erklære, at der, da hun samtidig med sin Mand blev opmærksom ved Vidnet Dettingers Optræden paa det af hendes Mand omtalte, ikke kort forinden havde saaaet nogen Skuffe heelt eller halvt udtrukken eller ligget nogen Pengejæddel paa Gulvet ved det paaagjældende Sted, samt at hun, da hun vendte sig om, bemærkede, at Vidnet Dettinger stod i Begreb med at tale til en Person, men uden dengang at see, at en Skuffe stod udtrukken, eller at Vidnet Dettinger optog noget Papir fra Gulvet.

De sidste 2 Vidner have derhos om den af Vidnerne Secretair Johnson og Hustru omtalte Lyd afgivet den samme Forklaring som disse, og Overretssagsfører Reiff har til sit Vidnesbyrd tilføjet, at han paa samme Maade som med Hensyn til Pengekuffen er vis paa, at der ikke umiddelbart før den paaagjældende Begivenhed laa nogen Pengejæddel paa Gulvet nedensfor denne Skuffe.

Foruden disse Vidnesbyrd er der endvidere af Charlotte Caroline Clausen, Schlegels Enke afgivet en Forklaring, hvorved omtalte Vidnesbyrd end yderligere for en Deel bestyrkes, og derhos blev Tiltalte, da han var bleven anholdt, foruden af en „Jason“ forestillende Discuitfigur funden i Besiddelse af en Nøgle, hvormed Laasen i den tidt omtalte Pengekuffe kunde lukkes op.

Endelig er det meddeelt fra Firmaet Bing & Grøndahl, at der af det Belsb, der ved det omhandlede Udsalg slutning skulde have været i den Pengekuffe, hvorom her er Tale, manglede mere end 20 Rd.

Ligeoverfor disse mod Tiltalte talende Bewiistigheder har han under den af Politiet foretagne foreløbige Undersøgelse først forklaret, at han for at fordrive Tiden havde indfundet sig i Grosserer Bing & Grøndahls Udsalg, hvor han af en Dreng paa omtrent 12 Aar kjøbte den hos ham foresundne Discuitfigur og i et Bærelse saae en Skuffe i et Vord saae aaben samt hørte En raabe, at der var steet Tyveri, og at tilkalde Politiet, hvorefter han sjerne sig for ikke at blive Vidne til eller have Ueilighed af det Foresaldne og senere, at han ikke kunde erindre, at han havde været i Besiddelse af 2 Fembalerjædder, eller at han havde kastet 2 saadanne i en Ørst, samt at han troede at have betalt den Discuitfigur, der var funden i hans Besiddelse, men at han om disse 3 Puncter ikke kunde udsige, at det forholdt sig anderledes, hvis dette maatte blive paastaet.

Disse Forklaringer fastholdt Tiltalte, da han første Gang stillede for Retten, og tilføiede, at, hvis han havde tilvendt sig Penge i det omhandlede

Udsalg, maatte dette være fæet i et Tilregneligheden ubelukkende Anfald af Sindssforstyrrelse.

Under hans senere Afhøringer for Retten paastod han ikke deslindred med Bestemthed, at han havde betalt Biscuitfiguren, at han ikke havde havt 2 Femdalerscedler hos sig, og at han hverken i tilregnelig eller utilregnelig Tilstand havde bemærget sig de Gjenstande, som han sigtedes for at have stjaalet, men vedblev dog, at han var aandsvækket og i sin Tid i Thisted havde lidt af Sindssforstyrrelse.

Senere tilspode han, at han troede, at han i en af sine Lommer havde havt noget værdiløst Papir, som han kunde være kommen til at rive ud af Lommen med sit Lommeværk, og tilsidst, efterat han var bleven bekendt med Secretair Johnsons og Justus Wibnesbyrd, fremkom han med den Oplysning, som han indtil da vil have fortiet for ikke at søge den mod ham reiste Mistanke, at han i det Locale, hvori han skulde have taget de 2 Femdalerscedler, saae en Skilling ligge paa Gulvet, hvilken Skilling han tog op og, efterat have seet, at det var et svenst 2 Ore=Stykke, lagde i en aaben Skuffe, som han lidt efter stødte paa, ved hvilken Leilighed han tillige bemærkede, at der paa Gulvet nedenfor denne Skuffe laa en Pengeseddel.

Tiltalte har saaledes vedblivende nægtet at have gjort sig skyldig i Tyveri eller, hvis man vil lægge hans første Forklaring for Retten til Grund, at han har sat sig i Besiddelse af Biscuitfiguren eller Pengene i en tilregnelig Tilstand.

Med Hensyn til dette sidste Spørgsmaal har imidlertid under de Oplysninger om Tiltaltes mentale Tilstand i det Hele, der i Sagen ere blevne søgte, nuværende Districtslæge i Frederiksborg Willemoes meddeelt, at han, medens han i sin Tid i Thisted som Læge tilsaar Tiltalte, var bleven tilkaldt, naar denne led af epileptiske Anfald, hvilke efterlode en almindelig Svækkelse i et Par Dage, uden at det turde siges, om hans Hulommelse derved blev svækket, og at han senere, formeentligen i Aarene 1858 til 60 havde behandlet Tiltalte for Krampeastma, hvilken Sygdom ingen Indflydelse havde paa dennes Sindstilstand. Dernæst har Retslægen efter at have iagttaget Tiltalte, medens denne, for at dette kunde skee, havde været indlagt i et Hospital, erklæret, at Tiltalte i den Tid, der varede fra 5te Mai til 6te Juni forrige Aar, Intet fejlede, men kun forsøgte at simulere Sindssygdom, og at Intet tydede paa, at Tiltalte tidligere havde lidt af Sindssygdom eller for Tiden led af aandelig Sløvelse.

Der kan som Følge heraf intet Hensyn tages til Tiltaltes foregivne Utilregnelighed, men de Handlinger, hvorigjennem han staaer som mistænkt for at have gennemført de omhandlede Tyverier maae betragtes som foretagne med fuldstændig Bevidsthed, og Sagens Udsald maa saaledes komme til at beroe paa, hvorvidt Tiltalte mod hans Benægtelse kan ansees overbevist at være skyldig.

Dette findes nu ikke at kunne antages hvad den paagældende Biscuitfigur angaaer; thi vel have de ved Udsalget beskæftigede Personer, om hvem

der efter Tiltaltes Forklaring kunde blive Spørgsmaal, edeligen nægtet at have solgt Tiltalte nogen saadan Figur, men iøvrigt foreligger der for saavidt intet Beviis mod Tiltalte.

Derimod skjønnes det ikke rettere, end at der ved samtlige de ovenfor anførte Vidnesbyrd og andre Beviisligheder, hvortil kan føies, at Tiltalte er bleven funden i Besiddelse af flere mistænkelige Ting uden betræffende samme at have kunnet opgive en rimelig Adkomst eller nogen tilfredsstillende Oplysning, maa ansees tilveiebragt et i Medfør af Frd. 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte er skyldig i Tyveriet af de 2 Fembalerjæbler, og han, som er født den 5te September 1816 og ikke funden forhen overgaaet nogen Dom i en af det Offentlige mod ham anlagt Sag, vil altsaa blive at dømmes efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage."

Mandagen den 19de April.

Nr. 102.

Advocat Hindenburg
contra

Niels Griffen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 20de Marts 1875:
„Arrestanten Niels Griffen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt ubrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Casse og H. H. Nyegaard med 12 Kroner til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Niels Griffen, der er født den 1ste Juli 1850 og, foruden at være straffet 2 Gange for Tyveri mellem hans 15de og 18de Aar, er anset ved Kjøbenhavns Amts søndre Virts Extrarets Dom af 11te November 1872 efter Straffelovens

§§ 228 og 229 med Forbebringshuusarbejde i 1 Aar og ved denne Rets Dom af 23de Decbr. 1873 efter bemeldte Lovs § 230 1ste Led jfr. tilbeels § 46 med Forbebringshuusarbejde i 18 Maaned, under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag er ved egen, med det isørigt Dølyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have i sidstafgite Januar Maaned paa Steber, høortil han havde ubindret Afgang, i 3 forskjellige Gange sjaalet et til 25 Dre vurderet Tørklæde, som tilhørte Muurpølerer Carl Døhlerich, et Tømmer-svend Biggo Lauenborg tilhørende, til 1 Kr. vurderet Par Sko og en Frakke og et Par Beentklæder, af hvilke tilsammen til en Værdi af 5 Kr. 50 Dre ansatte Klædningsstykker Frakken, hvori efter Bestjaalnes Udsagn skal have ligget en Pung, indeholdende 1 Kr. 33 Dre, hvad Arrestanten dog ikke vil have bemærket, tilhørte Muursvend Johan Eisemann og Beentklæderne Muur-svend Niels Månson, saa vil han nu blive at dømme efter § 231 1ste Led til Forbebringshuusarbejde i 2 Aar."

Nr. 89. Advocat Nøllemann (ved Advocat Høierichsen)

contra

Arrestantinden **Inger Marie Christensen** (Def. Høierichsen), der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal.

Hornum Herreds Extrarets Dom af 23de December 1874: „Arrestantinden Inger Marie Christensen bør straffes med Forbebringshuusarbejde i 2 Aar samt udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, berunder i Salair til Actor, Procurator Nørø 6 Rd. og til Defensor, Kammerassessor Johansen 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 8de Februar 1875: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Dverretten, Procuratorerne Hsaaesen og Hasting betaler Tiltalte 16 Kroner til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesteret's Dom.

I Hønhold til de i den indankede Dom ansøgte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nøllemann og Høierichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Inger Marie Christensen for Børnesødsel i Dølgemaal.

Efterat der den 18de October f. A. paa Gaardmand Jens Jepsens Mark i Drastrup var fundet et Børnelig i forraadnet Tilstand tildeels be-
dækket med Jord, har Tiltalte, mod hvem Mistanken strax blev henteledet, til-
staæet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at hun har sødt
det ommeldte Børn i Dølgemaal og, da det ikke viste Tegns til Liv, samme
Dag nedgravet det med sine Hænder paa det Sted, hvor det blev fundet.
Tiltaltes Forklaring gaaer nærmere ud paa, at hun, der i længere Tid jæv-
lig havde pleiet legemlig Omgang med en Karl, med hvem hun var Kjæreste,
i Marts Maaned f. A. skjønnede, at hun var frugtommelig, og i Slutningen
af Juli mærkede Liv hos Fosteret, men desuagtet fladigt, naar Nogen spurgte
hende derom, har fragaæet Svangerskabet, ligesom hun navnlig end ikke talte
til sin Kjæreste derom; da Tiltalte, der var i fast Høstjeneste hos ovennævnte
Jens Jepsen, derpaa en Dag kort før den 22de Septbr. strax efter Middag
var alene beskæftiget i Bryggeriet, medens Gaardens øvrige Folk arbejdede i
Marken og Læden, mærkede hun pludselig og uden noget foregaaende Ibe-
befindende, at hun skulde føde, og hun satte sig da paa Kanten af en Spand,
i hvilken Stilling hun fødte Børnet, idet hun dæmpede sine Klagestrig og
isvrigt forsællig unslod at tilkalde Hjælp, hvad hun erkjender med Lethed at
have kunnet, hvorefter hun overfær Navelstrængen med en Kniv, der laae i
Bryggeriet, og Børnet trillede da ned ad hendes Klæder paa det brolagte
Gulv. Tiltalte tog derpaa Børnet, som hun skjønnede at være fuldbæret,
men som ikke bevægede sig eller gav nogen Lyd fra sig, og lagde det, efter at
have indsvøbt det i et ubent Stykke, paa den kolde Bagerovn, hvor hun i
Løbet af Eftermiddagen flere Gange saae til det, idet hun tænkte, at det mu-
ligen kunde komme tillive, men da det intet Livstegn gav, bragte hun det om
Aftenen ud paa Marken og lagde det paa det ovennævnte Sted, hvor det
senere blev fundet. Tiltalte har isvrigt forklaret, at hun en Dag i Slut-
ningen af August eller Begyndelsen af September havde forløstet sig paa en
Møglaase, og at hun antager, at Fosteret som Følge heraf har været dødt,
før Fødselen foregik, idet hun ikke efter den Tid har mærket Bevægelse af
Fosteret saaledes som tidligere, samt at hun ikke havde ventet sin Redkomst
før i October eller først i November, og at hun havde tænkt sig, naar Høsten
var forbi, at tage Ophold hos sine Forældre og betroe sig til dem.

Det over det ommeldte Børnelig afgivne visum repertum gaaer ud paa,
at Børnet har været fuldbødent eller idetmindste Modenhedsterminen meget
nær, men at det, navnlig paa Grund af den fremstræbte Forraadnelse, ikke
har kunnet afgjæres, om det har levet efter Fødslen, og ifølge en af det kon-
gelige Sundhedscollegium afgiven Erklæring kan det ikke antages, at den af
Tiltalte angivne Forsøttelse skulde kunne have bevirket Børnets Død, ligesom
Collegiet endvidere har ytret, at om Tiltalte end, som hun har opgivet, ikke
har følt Fosterbevægelser i de sidste Uger af Svangerskabet, saa beviser dette
dog ikke, at Børnet har været dødt, før Fødslen foregik. Idet det herefter

ikke kan ansees opløst, at Døden er indtraadt før Fødslen, maa det billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1850 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, er for sit ovennævnte Forhold ved Underretsdømmen anset efter Straffelovens § 194, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbebringshuusarbejde i 2 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salair til Actor og Defensor for Overretten, 16 Kr. til hver."

Nr. 90.

Advocat Klubien

contra

- 1) **Jens Peter Rasmussen**, 2) **Palle Rasmussen**,
3) **Jens Pedersen** og 4) **Christen Willumsen**

(Defensor Nellemann ved Henrichsen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 260 cfr. for de 2 Sidstnævntes Vedkommende Concursslovens § 168.

Rougsø m. fl. Herredets Extrarets Dom af 28de September 1874: „Tiltalte Jens Peter Rasmussen, Palle Rasmussen, Jens Pedersen og Christen Willumsen bør hensættes, den Førstnævnte i Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage, Palle Rasmussen i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, Jens Pedersen i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage og Christen Willumsen i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Actionsomkostningerne, derunder i Salair til Actor, Procurator Jacoby 6 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Olsen 5 Rd., udredes af Tiltalte Jens Peter Rasmussen, dog saaledes at in solidum med ham Palle Rasmussen udreder $\frac{1}{4}$ og Jens Pedersen og Christen Willumsen hver $\frac{1}{8}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 11te Januar 1875: „De Tiltalte Jens Peter Rasmussen, Palle Rasmussen, Jens Pedersen og Christen Willumsen bør hensættes, den Første i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, Palle Rasmussen i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og Pedersen og Willumsen i simpelt Fængsel hver i 8 Dage. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underretsdømmen bestemte Salairer samt

Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Saaesen 16 Kroner til hver, udredes af de Tiltalte Jens Peter Rasmussen og Palle Rasmussen Een for Begge og Begge for Een, hvorhos de Tiltalte Jens Pedersen og Christen Billumsen in solidum med dem og med hinanden indbyrdes udrede Halvbelen af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Klubien og Nellemann tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

(Den indantebe Doms Præmisjer følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret affagte Domme med ved fæiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indantebe Dommers Præmisjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenløffe Boghandel (F. Høgel).
Hjelsbøe & Gandsrup Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 8.

Den 7de Mai.

1875.

Første ordinaire Session.

Mandagen den 19de April.

Nr. 90.

Advocat Klubien

contra

Jens Peter Rasmussen, Palle Rasmussen, Jens Pedersen og
Christen Willumsen (see forrige Nr.).

I den indkomne Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales forhenværende Gaarbeier Jens Peter Rasmussen, Aftægtsmand Palle Rasmussen, Tjenestekarl Jens Pedersen og Huusmand Christen Willumsen for Overtrædelse af Straffelovens § 260, cfr. for de 2 Sidstnævntes Vedkommende Concursslovens § 168.

Tiltalte Jens Peter Rasmussen har vedgaaet, hvad ogsaa bestryktes ved Sagens øvrige Oplysninger, at han den 1ste Juli f. A. efter at have til vedkommende Skifteret indgivet Begjæring om, at hans Bo strax maatte blive taget under Concurssbehandling, har talt med Medtiltalte Palle Rasmussen, der havde Ophold i hans Gaard, om at bringe nogle af Boets Giendele tilfide, forinden Skifteretten, som han ventede, den næste Dag kom for at registrere Boet, og at han derpaa, da Palle Rasmussen meente, at der vel ikke kunde være noget Ondt deri, samme Dags Eftermiddag med Bistand af de Medtiltalte Jens Pedersen og Chr. Willumsen paa forskjellige Steder i og i Nærheden af sin Gaard skjulte en Deel Gjenstande af Værdi ialt ca. 33 Rd. i den Hensigt at uddrage dem fra den foresaaende Registrering og derefter selv beholde dem, ligesom han ogsaa efter Aftale med Palle Rasmussen lod en Kiste med Sengklæder m. m. — af hvis Indhold 2 Dyrer skulde tjene til Sikkerhed for en Forbring paa 30 Rd., som Palle Rasmussens Søn havde paa ham — bringe ind i Palle Rasmussens Aftægtsstue for at give det Udseende af, at Kisten med Indhold tilhørte Sidstnævnte, hvorhos endelig en Ko af Værdi

XIX. Aargang.

40 Rd. blev af Palle Rasmussen truffet hen til bennes Søn, idet det var blevet aftalt, at Palle Rasmussen deri skulde have Sikkerhed for et Beløb af ca. 50 Rd., som han havde laant Tiltalte J. P. Rasmussen.

Tiltalte Palle Rasmussen har for sit Vedkommende erkjendt, at han, da Jens Peter Rasmussen den 1ste Juli f. A. meddeelte ham, at han havde opgivet sit Bo, udløb sig med, at der vel ikke kunde være noget Dvdt i, at nogle af Boets Gjenstande skaffedes tilfide, samt blev enig med J. P. Rasmussen om, at der for hans og hans Søns Tilgodehavende skulde gives Sikkerhed paa den ovennævnte Maade, og samtykkede i, at den ommælte Kiste blev sat ind i hans Aftægtsværelse, hvorefter han aflaaede dette og tral bort med den Ro, der skulde tjene ham selv til Sikkerhed, og forblev derpaa borte fra sit Hjem, medens der den 2den Juli blev foretaget Registrering i Boet.

Ligeledes have de Tiltalte Jens Pedersen og Christen Willumsen vedgaet, at de den 1ste Juli f. A. efter Opfordring af Tiltalte Jens Peter Rasmussen have været hjælperige med at forstikke de ovennævnte Effecter og Tiltalte Jens Pedersen navnlig med at flytte den ommælte Kiste, naaget de antog, at Hensigten hermed var, at J. P. Rasmussens Creditorer ikke skulde kunne søge Betaling i disse Gjenstande, i hvilken Henseende de nærmere have forklaret — hvad der heller ikke er fjøie til at forkaste — at de ikke vidste, at J. P. Rasmussen havde opgivet sit Bo som fallit, men at det derimod var dem bekendt, at der til den følgende Dag var berammet Auction hos ham efter Udlæg, og at de nok tænkte sig, at det var noget Uovsigt, de befattede sig med, men meente, at det maatte blive J. P. Rasmussens Sag, hvorved Tiltalte Jens Pedersen særlig vil have havt sin Stilling som Ejendomsforvalter hos J. P. Rasmussen for Die. Iøvrigt fremgaaer det af de efter Overrettens Kjendelse tilveiebragte Oplysninger, at ingen af de heromhandlede Gjenstande har været indbefattet under det Udlæg, i Henhold til hvilket der til den 2den Juli f. A. var berammet Auction hos Tiltalte J. P. Rasmussen, og det af de Tiltalte Pedersen og Willumsen udviste Forhold vil derfor kun kunne tilregnes dem som Deelsagtighed i Attentat paa at forstikke udlagt Gods, hvorimod Concurdlovens § 168 ikke i dette Tilfælde findes at kunne komme til Anvendelse. Samtlige de bortskaffede Gjenstande ere deels allerede under den afholdte Registreringsforretning og deels senere bragte tilfide, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

For deres foransførte Forhold ville de Tiltalte Jens Peter Rasmussen og Palle Rasmussen, der ere fødte henholdsvis i 1833 og i 1803, og som ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffede, være at ansee efter Straffelovens §§ 260 og 261, cfr. for Sidsnævntes Vedkommende §§ 47, 51 og 23, og de Tiltalte Jens Pedersen og Christen Willumsen, der ere fødte henholdsvis i 1849 og i 1805 og heller ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, efter Straffelovens § 253 cfr. §§ 46 og 47, og skjønnes Straffen efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes for J. P. Rasmussen til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, for P. Rasmussen til Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 40 Dage og for J. Pedersen og Chr. Willumsen til simpelt Fængsel i 8 Dage for hver.“

Mandagen den 26de April.

Nr. 29. **Bestyrelsen for Actieselskabet „Albertis Svoolshrefabrikker“** (Høiesteretsagfører Wagger)

contra

Tømmermester **Jørgensen** (Advocat Hindenburg),
betræffende Spørgsmaalet om formelle Mangler ved en Skjønss-
forretning.

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens første Vidneammers
Kjendelse af 7de December 1874: „Den af de Indstævnte, Actie-
selskabet „Albertis Svoolshrefabrikker“ nedlagte Afviisningspaa-
stand kan ikke tages tilfølg.“

Samme Vidneammers Kjendelse af 4de Januar 1875:
„Den af de Indstævnte, Actieselskabet „Albertis Svoolshre-
fabrikker“ fremsatte Protest mod Skjønnets Afhjemling kan ikke
tages tilfølg.“

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Hovedcitanterne for Høiesteret have
frasaaldet den i den indankede Kjendelse af 7de December f. N.
ommeldte Indsigelse, der var støttet paa, at et Medlem af ved-
kommende Actieselskabs Bestyrelse ikke har været stævnet under Sagen,
og iøvrigt i Henhold til de i bemeldte Kjendelse og Kjendelsen af 4de
Januar d. N. anførte Grunde vil den af Hovedcitanterne nedlagte
Paa-stand om disse Kjendelsers Annullation og Skjønsfagens Af-
viisning fra den kongelige Randsøver= samt Hof= og Stadsrets
første Vidneammer ikke kunne tages tilfølg, hvorimod Kjendelserne
efter Contracitantens Paa-stand blive at stadfæste. Processens
Omkostninger for Høiesteret findes Hovedcitanterne at burde be-
tale til Contracitanten med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

De paaankede Kjendelser bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Høiesteret betale
Hovedcitanterne til Contracitanten med 200
Kroner. Til Justitsklassen betale Hovedcitanterne
10 Kroner.

Præmisserne til Kjendelsen af 7de December 1874 lyde saaledes: „Kærværende Skjønsgag, der af Citanten, Tømmermester Jørgensen er incamereret her ved Retten for, som det i Stævningen hedder, „at høre uvillige Mænd udmeldte til at skjønne over 2 Regninger til Beløb 9824 Rd. 5 Mk. 3 f,“ som Citanten skal have tilgode hos de Indskævnede, Actieselskabet „Albertis Svovlsyrefabrikker“, og hvorom der er Retsstvift mellem Parterne, er af de Indskævnede paaflaaet afviist med Tilkjendelse af Kost og Tæring, navnlig under Paaberaabelse af, at Retten skulde være incompetent til at udmelde Skjønsmændene, da Gjenstanden for Skjønnet i Virkeligheden skulde være en under Amager Birk — altsaa en fremmed Jurisdiction — beliggende, Actieselskabet tilhørende Skibsbro, idet det er til denne Bro, at det Arbejde og de Materialier, som Regningerne angaae, skulle være leverede, hvorfor det paaflaante Skjøn formeentlig ikke skulde kunne foretages uden at tage Broen i Dieslyn.

Ligesom Citanten imidlertid ikke har villet erkjende, at det ubesluttede er til denne Bro, at Materialierne ere anvendte, saaledes har han ogsaa bemærket, at det ikke har været hans Mening, at Retten skulde autorisere Skjønsmændene til at foretage Skjøn paa Amager, men at Skjønsmændene alene skulde skjønne over Regningernes Priser for Arbejdet og Materialierne, forsaavidt dette lod sig gjøre uden at see dem paa Stedet.

Det skjønnes nu heller ikke rettere, end at Skjønsthemaet, saaledes som dette er fremsat i Stævningen, meget vel laaber sig forene med den nærmere Forklaring, Citanten efter det foran Bemærkede har givet af det, idet det hverken ligger i Skjønsthemaets Ord eller med nogen absolut Nødvendighed kan siges at følge af Forholdets Natur, at de Gjenstande, til hvilke Arbejdet og Materialierne ere leverede, skulle tages i Dieslyn, for at der kan afgives et Skjøn over Villigheden af de paa Regningerne ansatte Priser, og ialfald maa det være Skjønsmændenes egen Sag at afgjøre, hvorvidt de — der selvfølgelig ikke ved Rettens Decret kunne autoriseres til at optage et Skjøn i en fremmed Jurisdiction, da Betingelserne herfor in casu ikke ere tilstede — kunne foretage Skjønnet uden at tage disse Gjenstande og navnlig Skibsbroen i Dieslyn.

De Indskævnede have nu vel formeent, at et saadant Skjøn visse blive, som de have benævnet det, et Skjøn in abstracto, der ingen retlig Betydning skulde kunne tillægges; men heller ikke heri kan der gives dem Medhold, da der i de i bekræftet Gjenpart fremlagte Regninger og disses Indhold maa siges at foreligge et tilstrækkeligt factisk Grundlag for Skjønnet, forsaavidt Skjønsmændene overhovedet — men hvilket, som bemærket, maa blive deres egen Sag at afgjøre — see sig istand til at foretage det uden at høre selve Gjenstandene eller Skibsbroen, og isørigt henhører det selvfølgelig under Afgjørelse i Hovedsagen, hvilken Beviskraft der maatte kunne tillægges Skjønnet.

Naar de Indskævnede dernæst til Støtte for Afvisningspaastanden have villet gjøre gjældende, at Grosserer Siegfried Ree, der er Medlem af Bestyrelsen for Actieselskabet, hvilken Bestyrelse ingen Formand har, burde have

været flæbnet tilligemed de andre flævnte Medlemmer af Beshyrelsen, da kan denne Indsigelse — selv om de Indstævnte ikke, som af Citanten forment, maa antages ved deres tidligere Procedure at have affaaet sig fra at fremkomme med den, og selv om det ikke efter Forholdets Natur og hvad der isvrigt foreligger om de mellem Parterne førte Forhandlinger maatte ansees tilstrækkelig alene at flævne Selskabets administrerende Directeur — dog heller ikke tillægges nogen Betydning, idet Citanten, da Grosferer Ree i den publicerede Firma-Anmeldelse er opgiven at have Bopæl i Aarhus, har havt tilstrækkelig Hjemmel i Firmaloven af 23de Januar 1862 § 15 in fine til at undlade hans Indstævning, selv om Grosferer Ree, som af de Indstævnte paaftaaet, men hvad Citanten har benægtet, senere skulde være flyttet til Kjøbenhavn.

Efter det Anførte vil de Indstævntes Afvisningspaastrand ikke kunne tages tilfølg.

Under Disputen foreligger ingen Stempelovertrædelse."

Præmisjerne til Kjendelsen af 4de Januar 1875 lyde saaledes: „Da det efter Indholdet af Skjønsthæmoet, saaledes som dette nærmere er bestemt i Retsens Kjendelse af 7de December f. A., maa ansees uforuødent, at Mændene for at afgive Skjønnet skulde have gennemgaaet samtlige Hovedsagens Documenter, derunder den fremlagte Act af Arrestforretningen, hvorimod det maa være tilstrækkelig, at de, hvad de have erklæret at have gjort, have gennemgaaet de til Grundlag for Skjønnet liggende Regninger, samt da det afgivne Skjøn efter sin Gjenstand maa ansees tilstrækkelig specificeret og motiveret, maa de Indstævntes, Actieselskabet „Albertis Svovlsyrefabrikers“ Paastrand om, at det paalægges Mændene at omgjøre Forretningen, navnlig saaledes at de læse Hovedsagens Documenter og gave Forretningen fornøden Specialitet, Udsørlighed og Motivering, ansees ubesøiet, og da de af de Indstævnte isvrigt fremsatte Indsigelser efter deres Bestaafenhed maae siges nærmest at angaae Skjønnetts Beviskraft, der vil være at afgjøre under Hovedsagen, samt da det endelig med Hensyn til Spørgsmaalet om Afhjæmningen maa blive uden Betydning, om de Indstævnte, som de have tilkjendegivet, agte at appellere den hele Skjønssag med den offagte Kjendelse til Annullation, og det i denne Henseende ligesaalidt kan komme i nogen Betragtning, at de have forbeholdt sig Overkjøn, da saadant dog ikke er forlangt, eller et Skjøn, under hvilket Broen besigtigedes, kan de Indstævntes Protest mod Skjønnetts Afhjæmning ikke tages tilfølg.“

Tirsdagen den 27de April.

Nr. 68.

Advocat Hindenburg
contra**Møller Hans Peter Bøiesen** (Defensor Bunken
ved Henrichsen),der tiltales for Overtrædelse af Bygningslov for Kjøbstæderne, af
30te December 1858 § 30.

Nærø Kjøbstads Politirets Dom af 22de August 1874:
„Møller Hans Peter Bøiesen af Nærø bør inden 3 Solemærker
fra denne Doms lovlige Forhændelse bøde til Nærø Fattigkasse
3 Rd. og inden 3 Uger fra Dommens Forhændelse under en
ugentlig Mulet af 1 Rd. sætte forsvarligt Hegn udenom Vinge-
slaget af sin Stubmølle paa Byens Udmark. At efterkommes
under Afseer efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, tildeels først for Højesteret fremkomne
Oplysninger mangler der tilstrækkelig Føie til at antage, at det i
den indankede Dom omhandlede hdre Hegn omkring Tiltalte
Mølle er anbragt saa langt fra denne, at det ikke fyldestgjør For-
skriften i Bygningslov for Kjøbstæderne af 30te December 1858
§ 30 om Anbringelse af forsvarligt Hegn udenom Vingeslaget for
lavt liggende Møller. Der sees heller ikke at være givet Tiltalte
noget Tilhold om at anbringe et andet nærmere staaende fast
Hegn, hvorimod Paalæg ikkun er givet om Forandring af det
indre flyttelige Hegn, der af Politimesteren er befundet utilstrække-
ligt i Omfang; men Overtrædelsen af et saadant Paalæg, der er
uden Hjemmel i det citerede Lovbud, kan ikke paadrage Tiltalte
Ansvar. Der vil som Følge heraf være at tillægge ham Fri-
findelse, hvorhos Sagens Omkostninger efter Omstændighederne
blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Hans Peter Bøiesen bør for det Offentliges Til-
tale i denne Sag fri at være. Sagens Omkost-
ninger og derunder i Salarium til Advocat
Hindenburg og Etatsraad Bunken for Højesteret
30 Kroner til hver udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag mod Møller Hans Peter Bøjesen af Nexø for Forsømmelse af at omgive sin paa Byens Udmark beliggende Stubmølle med et forsvarligt Hegn udenom Bingeølaget er det af ham vedgaaet, at det af ham omkring Møllen anbragte ydre Hegn lader en rummelig Plads indenfor, medens det indre Hegn ikke har nogen større Udstrækning, end at en Bøgen, der ved Hegenet passerer Bingeølaget, maa blive ramt. Da han saaledes har tilfidesat den i Lov 30te December 1858 § 30 givne og af Nexø By- og Herredsscontoir ved Bekjendtgjørelse af 30 Juni 1874 indstærkede Forfrist, vil han efter Lovens Analogi herfor være at ansee med en Bøde, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 3 Rd., som tilfalde Nexø Fattiglasse. Han vil derhos under en ugentlig Tvangsmulct, der kan sættes til 1 Rd., inden 3 Uger fra Dommens Forkyndelse have at afhjælpe det Forsømte.“

Nr. 103.

Advocat Henrichsen
contra

Drengene 1) Lauritz Anton Hansen, 2) Rasmus Christian Rasmussen, 3) Carl Friederich Jacob Schleiss, 4) Severin Jeppe Søren Jepsesen, 5) Lars Alfred Christoffer Larsen og 6) Hans Christian Hansen
(Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Dense Rjebstads Extrarets Dom af 23de Januar 1875: „De Tiltalte 1) Lauritz Anton Hansen, 2) Rasmus Christian Rasmussen, 3) Severin Jeppe Søren Jepsesen, 4) Carl Friederich Jacob Schleiss, 5) Lars Alfred Christoffer Larsen og 6) Hans Christian Hansen bør under Fogdens Opsyn straffes med Miis, Nr. 1 og 2 med 25 Slag, Nr. 3 med 15 Slag og Nr. 4, 5 og 6 med 10 Slag; saa bør de Tiltalte og Enhver for sit Vedkommende betale de af denne Action lovlige flydende Omkostninger, dog saaledes at de in solidum tilsvare i Salair til Cancelliraad Borch og Procurator Kramer 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Marts 1875: „Bytingsdommen bør ved Magt at staa, dog at Actionens Omkostninger udredes af de Tiltalte Nr. 1) Lauritz Anton Hansen og Nr. 2) Rasmus Christian Rasmussen Een for Begge og Begge for Een med $\frac{1}{6}$ og af de øvrige Tiltalte Nr. 3) Carl

Friederich Jacob Schleiß, Nr. 4) Severin Jeppe Søren Jeppe-
sen, Nr. 5) Lars Alfred Christoffer Larsen og Nr. 6) Hans
Christian Hansen, Alle af Odense, ligeledes Een for Alle og Alle
for Een med $\frac{2}{6}$. I Salair til Actor og Defensor for Over-
retten, Procuratorerne Beth og Lehmann betale de Tiltalte
10 Kroner til hver, der udretes i det oven fastsatte Forhold. At
efterkommes under Afærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Da det ifølge den i den indbante Dom givne factiske Frem-
stilling maa billiges, at de Tiltalte i Henhold til Straffelovens
§ 233 ere ansete med de dem ved Underrettsdommen tilfundne
Straffe, vil Overrettens Dom, hvis Bestemmelser angaaende Ac-
tionens Omkostninger ligeledes bifaldes, være at stabsfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. Advocaterne Henrichsen og
Halkier tillægges i Salarium for Høiesteret hver
20 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den
med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte
Maade.

I den indbante Doms Præmløser hedder det: „Drengene Nr. 1, Lau-
rig Anton Hansen, Nr. 2, Rasmus Christian Rasmussen, Nr. 3,
Carl Friederich Jacob Schleiß, Nr. 4, Severin Jeppe Søren
Jepesen, Nr. 5, Lars Alfred Christoffer Larsen og Nr. 6, Hans
Christian Hansen, Alle af Odense, tiltales under nærværende, fra bemeldte
Kjøbstads Extraret hertil indbante Sag for Tyveri, og ved deres egen Til-
saelse og det isvrigt Dplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige heri.

De tvende førstnævnte Tiltalte, der vare antagne som Syngebrenge
ved Frue Kirke i Odense, have i de sidste 3 Maaneber af forrige Aar efter fore-
gaaende Aftale gjentagne, vel omtrent en halv Snees, Gange bestjaalet Frue
Sogns Kirkebøger og de sammesteds opstillede Bøger for St. Knuds Kirke,
hvilke de oplukke ved Hjælp af den til førstnævnte Bøger hørende Nøgle,
om hvis Opbevaringssted de vare komne til Kundskab. Tyverierne stete enten
fort før Gudstjenestens Begyndelse eller efter dennes Slutning, idet da en af
dem gjemte sig i Kirken, indtil Alle havde forladt den, og derefter lukkede den

Anden ind ad en Sidebør. De sjaalne Beløb, som de beelte, anflaae de til omtrent 20 Rd.

De Tiltalte Nr. 3—6, der vare antagne som Syngedrenge ved St. Knuds Kirke, have i Løbet af forrige Aar tvende Gange bestaaet en denne tilhørende Bøsse, hvis Laas var iten, idet Tiltalte Nr. 4 aabnede Bøssen og udtog Pengene, medens de andre 3 stode hos, hvorefter de beelte de sjaalne Penge, der kun udgjorde nogle faa Skillinge til hver.

Derhos har Tiltalte Nr. 4 en Gang i Begyndelsen af f. A. i Forening med en anden Dreng, der ikke er tiltalt under Sagen, sjaalet af samme Bøsse et Beløb af 11 f, hvoraf han beholdt de 5 f, og Tiltalte Nr. 3 i Forening med tvende Drenge, der heller ikke ere tiltalte, sjaalet 5 f, der laae ovenpaa Frue Sogns Kirkebøsse.

De Tiltalte, af hvilke Nr. 1 er født den 4de October 1862, Nr. 2 den 25de Mai [November] f. A., Nr. 3 den 15de Juli 1861, Nr. 4 den 25de Marts 1862, Nr. 5 den 12te August f. A. og Nr. 6 den 1ste Januar 1863, og som ikke findes tidligere straffede, ville derfor være at ansæ efter Straffeloven § 223, for de tvende første Vedkommende sammenholdt med § 54 og for de 4 sidste sammenholdt med § 47, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Riis, som i Underrettsdommen, for Nr. 1 og 2 25 Slag hver og for de øvrige*) hver 10 Slag. Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om, at Actionens Omkostninger skulle udredes af alle de Tiltalte in solidum, findes at burde forandres herhen, at de Tiltalte Nr. 1 og 2 beraf udrede $\frac{1}{6}$ in solidum og de øvrige Tiltalte ligeledes in solidum $\frac{2}{6}$, vil derfor med den antydede Forandring være at stadfæste."

Onsdagen den 28de April.

Nr. 79.

Advocat Halkier
contra

Gaarbeier **Unders Petersen** (Defensor Nellemann),
der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens 26de Capitel.

Rougsø m. fl. Herreders Extrarets Dom af 7de December 1874: „Tiltalte, Gaardmand Unders Petersen af Skjerring bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han bør derhos udrede Actionsomkostningerne, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Drebstrup 5 Rd. og til Defensor, Procurator Jacoby 4 Rd. At efterkommes under Afbærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 8de Februar 1875: „Tiltalte Unders Petersen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage.

*) See Underrettsdommens Conclusion med Hensyn til den Tiltalte Jeppesen tsømte Straf.

Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer og i Salair til Actor for Overretten, Justitsraad Neckelmann 16 Kroner. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlydelse under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 1 Maaned.

Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Maaned. I Salarium til Advocaterne Halkier og Nellesmann for Høiesteret betaler Tiltalte 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Gaarbeier Anders Petersen af Skjerring for Overtrædelse af Straffelovens 26de Capitel.

Efterat Tiltaltes Faber, Aftægtsmand Peder Andersen, der hensab i udfistet Bo efter sin tidligere afdøde Hustru Maren Jørgensen, den 7de December s. A. var afgaaet ved Døden, og hans og Husfrus Fællesbo derpaa den 13de s. M. efter Begjæring af deres Datter Dorthras Mand, Arbeidsmand Peder Christensen, var blevet taget under offentlig Skiftebehandling, afgang Tiltalte i den første Skiftesamling i Boet den 16de Octbr. den Erklæring, at hans Faber, der efter at have solgt sin Gaard til Tiltalte var paa Aftægt hos denne, ikke havde efterladt sig Andet end noget Løssøre af Værdi ca. 200 Rd., som han og hans Medarvinger — hans Søster Dorthea og en Broder — havde deelt imellem sig, og da hans Søster Dorthea derefter oplyste, at hun i Sommeren 1874 havde seet sin Faber i Besiddelse af en Pakke indeholdende forskellige offentlige Effecter, og at det ogsaa var hende bekjendt, at hendes Faber havde eiet nogle Dampffibsanctier, paastod Tiltalte, at det var ham ubekjendt, at hans Faber havde eiet Værdipapirer, og at han hverken havde seet den nævnte Pakke eller de ommeldte Dampffibsanctier. Dette fastholdt Tiltalte under et over ham senere samme Dag optaget Forhør, og da hans ovennævnte Søster under Forhøret havde forklaret, at hendes Faber saa Dage før sin Død havde sagt til hende, at hun skulde have 300 Rd. om Aaret i Renter af Tiltalte, hvilket hun forstod, som om hendes Faber havde givet Tiltalte de ommeldte Værdipapirer, mod at han skulde tilsvare hende Ren-

terne deraf, og at Tilstalte, da hun efter Faderens Død talte med ham desangaaende, havde sagt, at han vilde give hende 200 Rb. om Aaret, men at det blev en godvillig Sag, om han vilde give hende 300 Rb. — benægtede Tilstalte specielt at have af sin Fader modtaget Actier, Obligationer eller andre Værdipapirer eller at have efter sin Faders Død sat sig i Besiddelse af saadanne denne tilhørende Papirer eller overhovedet at være bekendt med, at han havde eiet deslige Papirer, hvorimod han indrømmede, at han havde lovet sin Fader at understøtte sin Søster, dersom hun blev trængende, dog uden at forpligte sig til at udrede noget bestemt Beløb til hende, idet Beløbet's Størrelse kom an paa ham selv. Under et Forhør den paafølgende Dag tilstod Tilstalte imidlertid, at det var ham bekendt, at hans Fader havde eiet forskellige Actier, deriblandt nogle Dampfløvsactier, og to Creditforeningsobligationer, alt tilsammen lydende paa ca. 4000 Rb., og at hans Fader, der ikke sukkede, at hans Datter og hendes Mand, hvis Ægteskab var barnløst, skulde blive raadige over den Arv, der tilkom hende efter hendes Forældre, en Maanedstid før sin Død havde leveret ham de ovennævnte Værdipapirer, som han maa antages at have betragtet som sin Datters Arvelod, idet Tilstalte og hennes Broder paa anden Maade havde faaet Vederlag for deres Arv, og ved samme Leilighed truffet den Aftale med ham, at Værdipapirerne skulde være Tilstaltes Eiendom, saasnart hans Fader var død, mod at han forpligtede sig til at betale sin Søster, saalænge hun levede, et aarligt Vederlag, der kunde svare til Renterne deraf. Efter at have modtaget Værdipapirerne af sin Fader og truffet den ommeldte Aftale med hende, lod Tilstalte en Procurator opsætte et Document, hvorefter han, eller dersom han inden Søsterens Død ophørte at være Eier af den Gaard, han havde afløst sin Fader, da de fremtidige Eiere af samme, skulde svare hans Søster, saalænge hun levede, 250 Rb. om Aaret, idet der til Sikkerhed herfor gaves hende 1ste Prioritet's Panteret i Gaarden, hvorved isørigt bemærkes, at det efter Tilstaltes Forklaring var aftalt imellem ham og Faderen, at han skulde betale hende 300 Rb. om Aaret, men kun skulde forpligte sig ligeoverfor Søsteren til at betale hende aarlig 250 Rb. Dette Document, der efter Faderens Død skulde underskrives af Tilstalte og leveres hans Søster, er efter nærværende Undersøgelses Paa- begyndelse fundet i Tilstaltes Børge uden at være forsynet med hans Under- skrift, og medens han først forklarede, at Grunden til, at han ikke havde underskrevet det, var den, at han var kommen i Tanker om, at 250 Rb. kunde være vel meget, og at han ifkun vilde give Søsteren 200 Rb. aarlig, gaaer hans senere Forklaring ud paa, at han, der allerede tidligere havde omtalt det nævnte Document for sin Søster, efter Faderens Begravelse vilde have underskrevet det og indsendt det til Tinglæsning, men blev forhindret deri ved den fort efter med ham indlebede Undersøgelse. Tilstalte har derhos udsagt, at en Mand, der var tilstede, da den ovennævnte Aftale blev truffen mellem Tilstalte og hans Fader — og hvis Forklaring om det ved den ommeldte Leilighed Passerede i det Væsentlige stemmer med Tilstaltes — gjorde dem opmærksomme paa, at den paatænkte Transaction var ulovlig, ligesom han ogsaa advarede

Tiltalte mod at lægge Dølgemaal paa Faberens Efterladenskaber, men da Tiltaltes Faber haardnakket paastod, at der intet ulovligt kunde være i det, naar hans Datter kun fik en aarlig Understøttelse, der svarede til Renterne af Bærdipapirerne, idet han derhos tilføiede, at Tiltalte ikke behøvede at omtale, at han havde faaet Papirerne af ham, ansaae Tiltalte ved Faberens Død Bærdipapirerne for sin retmæssige Eienbom, og det var først, da Skifteretten affordrede ham Forklaring om Sammenhængen, at han, der nok vidste, at Forældre ikke lovlig kunde tage Bestemmelser, hvorved deres Børn betages deres hele Arveret efter dem, fik en Formodning eller Auelse om, at hans Søsters Arveret var traadt for nær ved den af ham og hans Fader truffne Ordning, og at denne saaledes var ulovlig, og dette i Forbindelse med Faberens ovennævnte Ytringer bevægede ham da til for Skifteretten og senere under det første Forhør at lægge Dølgemaal paa den ommeldte Transaction, idet det dog, efter hvad han vedholdende har paastaet, fremdeles var hans Hensigt at udbetale sin Søster den aarlige Understøttelse, hvortil han havde forpligtet sig ligeoverfor sin Fader. Der er, efter hvad der er oplyst under Sagen, truffet et Arrangement mellem Tiltalte og hans Medarvinger om, hvorledes der skal forholdes med Peder Andersens Efterladenskaber, og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

Efter hvad ovenfor er anført og Sagens Oplysninger i det Hele kan det nu vel ikke antages, at Tiltalte har havt til Hensigt at unddrage sig fra at tilsvare sin Søster et saadant aarligt Beløb, der omtrent svarede til Renterne af den hende tilkommende Arvelod, men ligesom en saadan Ordning, hvorved der alene fikrebes Søsteren en aarlig Renteindtægt for Livstid, var stridende mod hendes saavel som hendes Mands Ret, saaledes var navnlig Tiltaltes Fremgangsmaade ved ligeoverfor Skifteretten at lægge Dølgemaal paa, at han havde modtaget de ovennævnte Bærdipapirer, som tilhørte hans Fader lige til hennes Død, særlig egnet til at berøve Tiltaltes Søster Afdgangen til at gjøre sin lovlige Arveret gjældende.

Tiltalte, der er født i Aaret 1822 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, maa saaledes anses at have gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold, der dog efter Sagens Omstændigheder findes at maatte henføres under Straffelovens § 257, og den Straf, han herefter har forstyldt, findes væsende at kunde bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer og i Salair til Actor for Overretten 16 Kroner, medens der intet Salair bliver at tilkjende Defensor samvæksels, der har erklæret, at han intet Salair paastaar sig tilkjendt."

Nr. 98.

Advocat Brock

contra

Moses Levin Israel, ogsaa kaldet **Moriz Israel**

(Defensor Bungen),

der tiltales for Offentliggjørelse af et utugtigt Skrift.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Februar 1875: „Tiltalte Moses Levin Israel, ogsaa kaldet Moriz Israel bør til Statskassen bøde 200 Kroner eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, henfattes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa bør og det ovenomhandlede Skrift med Titel „Sofaen, en Fortælling af Solhot de Crebillon. Efter det Franste“, derunder de under Rettens Beslag værende 357 Exemplarer, confiskeres, samt Tiltalte udrede denne Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Ronge og Beyer med 20 Kroner til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 184, men Straffen findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned. I Henseende til Confiskationen og Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Moses Levin Israel bør henfattes i simpelt Fængsel i 1 Maaned. Iøvrigt bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder: „Under nærværende, mod Tiltalte Moses Levin Israel, ogsaa kaldet Moriz Israel, for Offentliggjørelse af et utugtigt Skrift anlagte Sag sigtes han som skyldig i denne Lovovertrædelse med Hensyn til en Bog, hvis Titel er „Sofaen, en Fortælling af Solhot de Crebillon. Efter det Franste“, og som efter Titelbladets Ind-

hold isvrigt er forlagt i forrige Aar her i Staden af „nytt danst Forlags=Consortium.“

Denne Bog har Tilstalte forklaret at være en af ham selv udført Oversættelse, som han, der har angivet sig at være eneste Enehænder af fornævnte Firma, har ladet trykke i 1500 Exemplarer, hvoraf han har solgt en Deel, endog efterat 324 Stykker deraf med hans Samtykke vare tagne i Bevaring af Retten, og i Overeensstemmelse dermed har han erkjendt, at han alene er ansvarlig for bemeldte Bogs Udgivelse, hvilket Ansvar maa følge af Reglerne i § 3 i Lov om Pressens Brug af 3die Januar 1851.

Hvad den omhandlede Bogs Indhold angaaer, saa maa dette utvivlsomt betegnes som utugtigt, idet samme væsentligst bestaaer af en Række Skilbringer af usædelige Forhold mellem Personer af forskjelligt Køn, forbunden med Fremstillinger af vellystige Samqvem, hvori den sandhelige Attraas Udvikling og Tilfredsstillelse med tilstrækkelig Tydelighed ndmales, og det jevnlig paa en Maade, der maa kunne faae en paa sandhelige Menneskers Substitutionskraft skadelig Indflydelse.

Smidkterid har Defensor til Forsvar for Tilstalte fremhævet, at Forfatteren til det originale Værk, hvoraf det heromhandlede Skrift er en Oversættelse, den i Frankrig i Aarene fra 1707 til 1777 levende Claude Prosper Folgot de Crébillon, har et anseet Navn i den franske Literatur, og at det ikke hidindtil er faldet Nogen ind at stemple hans Værker som forbryderiske, samt at Skrifter af lignende Bestaaffenhed som „Sofaen“ upaatalt ere blevne offentliggjorte heri Landet.

Men disse Omstændigheder, selv deres Rigtighed forudsat, skjønnes ikke at kunne faae nogen afgjørende Indflydelse og da navnlig den først ommeldte ei at give Tilstalte Afkomst til her i Landet og i det danske Sprog at udbrede et efter Nutidens sædelige Begreber utugtigt Skrift, fordi dette i en langt tilbageværende Tid og i et andet Land muligen ikke har været til nogen Forargelse for den da sammesteds herskende almindelige sædelige Bevidsthed. Og Tilstalte, der er født den 10de August 1838 og ikke funden forhen straffet, maa saaledes blive at ansee efter Straffelovens § 184 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kroner eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales inden Executionensfristens Udløb, med simpelt Fængsel i 30 Dage.

I Medfør af nyseævnte Lovs § 34 vil derhos det paagjældende Skrift „Sofaen“, derunder de under Rettens Beslag i Henhold til en af Dommeren i Rettens 2det Criminellkommer den 5te November s. A. affagt Kjendelse værende 357 Exemplarer, være at confiskere.“

Mandagen den 3die Mai.

Nr. 104.

Advocat Nellesmann

contra

Arrestantinden **Ane Christiansen** (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 2den Februar 1875:
„Tiltalte Ane Christiansen bør hensættes til 1 Aars Forbedrings-
huusarbejde; saa bør hun og udrede alle af denne Sag lovlig
flyvende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator
Witth 12 Kroner og til Defensor, Procurator Bjerregaard 10
Kroner. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 15de Marts 1874: „Under-
retsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og
Defensor ved Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad
Nellesmann betaler Arrestantinden 16 Kroner til hver. At efter-
kommes under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil
den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at
burde bestemmes til 18 Maanedes.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande,
dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maanedes.
I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Brock
for Højesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Om Arrestantinden
Ane Christiansen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det
ved hendes egen, med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilfælde
stræfteligen godtgjort, at hun, der den 1ste Mai s. A. var kommen i Tjeneste
hos Kjøbmand Hoppe i Horsens, har frafaldet bemeldte sin Huusbond 3/4,
Alen Dyffel, som hun en Nat omtrent 3 Uger før sidste Junil borttog fra sin
Huusbonds Lagerkammer, og en stor Mængde andre Manufacturvarer, som
hun til forskjellige Tider i Tidrummet fra October Maaned s. A. til den
27de December s. A. tilvandt sig fra sin Huusbonds Boutik, idet hun, efter
hvad hun selv har erkjendt, næsten hver Aften, naar hun i dette Tidrum
gjorde reent sammesteds, tog en eller anden Gjenstand. Med Hensyn til den

Maade, paa hvilken Arrestantinden den ommeldte Nat skaffede sig Afgang til Lagerkammeret, har hun derhos nærmere forklaret, at dette stete ved Hjælp af en til sammes Dør hørende Nøgle, som hun umiddelbart forinden havde borttaget fra et Bord i et Kammer, hvor hendes Huusbonds 2 Handelskærlinge paa den Tid sov, og hvor hun, der kunde tænke sig, at Nøglen laa paa Bordet, havde listet sig ind for at tage samme. Nøglen lagde hun efter at have udført Tyveriet tilbage paa det Sted, hvor hun havde taget den.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestantinden, medens hun tjente hos fornævnte Kjøbmand Hoppe, har frasjaalet dennes Svigerinde et Lagen, to Duge og to Haandklæder, der beroede i en lille Kasse paa Loftet, hvortil Arrestantinden maa antages at have haft fri Afgang.

Størstedelen af de sjaalne Gjenstande ere bragte tilstede under Sagen og efter at være vurderede til henimod 900 Kr. ubleverede de Bestjaalne, der have frasaldet Krav paa Erstatning.

For disse Tyverier, af hvilke Tyveriet i Lagerkammeret maa blive at hensjøre under Straffelovens § 229 Nr. 4, vil Arrestantinden, der er født i Aaret 1845 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses efter den nævnte Lovbestemmelse samt efter Straffelovens § 228 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes være at stadfæste.“

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indbankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Afgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Aft. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der sættes Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Høgel).
 Hjelmsø & Ganderups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 9.

Den 14de Mai.

1875.

Første ordinaire Session.

Mandagen den 3die Mai.

Nr. 96.

Advocat Brock

contra

1) Arrestanten **Christian** eller **Christen Pedersen Domp** og de Tiltalte 2) **Peder Jensen Graugaard**, 3) **Anders Pedersen** og 4) **Peder Christensen** (Defensor Levinsen), der tiltales, Førstnævnte for Meddeelagtighed i Tyveri, for ulovlig Omgang med Hittegods og Meddeelagtighed deri samt for bebrøgeligt Forhold og Overtrædelse af Næringsloven eller Meddeelagtighed deri og de 3 Sidstnævnte for svisagtig Omgang med Hittegods og Meddeelagtighed deri.

Høising Nefs Herredets Extrarets Dom af 8de August 1874:
„De Tiltalte Nr. 1) Arrestanten Christen eller Christian Pedersen Domp, Nr. 2) dennes Hustru, Arrestantinden Kirsten Jensdatter Vestberg, Nr. 3) Jens Peder Pedersen, Nr. 4) Karen Vestberg Pedersen, Nr. 5) suspenderet Strandfoged Niels Jensen, Nr. 6) Huusmand Anders Pedersen af Vestrup, Nr. 7) dennes Hustru Else Kirstine Zeppesdatter, Nr. 8) Arrestanten Peder Pedersen, Nr. 9) dennes Hustru Else Marie Pedersdatter, Nr. 10) Christen Christensen af Lyngø, Nr. 11) Peder Christensen af Vestrup, Nr. 12) dennes Hustru Kirsten Jensdatter, Nr. 13) Peder Jensen (Graugaard) af Vestrup, Nr. 14) dennes Hustru Ane Christensen, Nr. 15) Kjøbmand Lars Christian Nielsen af Lyngø, Nr. 16)

XIX. Hæftning.

dennes Fader Ole Sørensen sammesteds, Nr. 17) Kjøbmand Peder Diderik Nielsen af Jbbh, Nr. 18) Snekker Peder Jensen af Jestrup og Nr. 19) Huusmand Knud Knudsen Gade af Kallerup bør straffes med Forbedringshuusarbeide, Nr. 1 og 2 hver i 2 Aar og desuden med en Bøde til Thisted Amts Fattigkasse, Nr. 1 10 Rd. og Nr. 2 15 Rd.; Nr. 8 i 2½ Aar, Nr. 9 i 18 Maaneder; med Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 3 i 3 Gange 5 Dage, Nr. 5 i 5 Dage samt Begge tillige hver med en Bøde af 5 Rd. til Thisted Amts Fattigkasse, hvorhos Sidstnævnte bør have sin Bestilling som Strandfoged forbrudt, Nr. 6 i 4 Gange 5 Dage, Nr. 7 i 5 Dage, Nr. 13 i 2 Gange 5 Dage og Nr. 12, 14 og 15 hver i 3 Dage, hvorhos Sidstnævnte tillige bør have sit Næringsbeviis som Kjøbmand forbrudt; med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Nr. 4 i 10 Dage, Nr. 11 i 40 Dage og Nr. 16 i 8 Dage; med simpelt Fængsel, Nr. 10 i 8 Dage; med Bøder til Statskassen, Nr. 17 og 18 hver 5 Rd. og Nr. 19 10 Rd., hvorfor træder Hensættelse i simpelt Fængsel, hvis Bøden ikke fuldt betales, for de 2de Første hver i 2 Dage og for den Sidste i 3 Dage. 3 Erstatning udbrede foransførte Tiltalte Nr. 1 Christian eller Christen Pedersen Domp til Lars Olesen af Hvidberg 4 Rd., til Statskassen 8 Rd. 4 Mk.; heri deeltage in solidum hans Hustru, Tiltalte Nr. 2 for det Hele, hans Søn, Tiltalte Nr. 3 med 6 Rd. 5 Mk. og Datter, Tiltalte Nr. 4 med 2 Rd.; til Thomas Rødbros Arvinger 6 Rd. 2 Mk., til Ole Sørensen 15 Rd.; heri deeltage in solidum hans Hustru og Søn, Tiltalte Nr. 2 og 3; samt til Eiler Wittkelsen 7 Rd. og til suspenderet Strandfoged Niels Jensen, Tiltalte Nr. 5, 3 Rd. 2 Mk.; heri deeltage in solidum hans Hustru, Søn og Datter, Tiltalte Nr. 2, 3 og 4; Nr. 2 Kirsten Jensdatter Vestberg til Bager Niels Christensen 5 Mk. 4 ß, hvori in solidum deeltage hendes Søn, Tiltalte Nr. 3 for det Hele og Datter Nr. 4 for 1 Mk. 8 ß.; Nr. 5 suspenderet Strandfoged Niels Jensen til Statskassen 3 Mk.; Nr. 6 Anders Pedersen til Statskassen 114 Rd. 4 ß; heri deeltage in solidum de Tiltalte Nr. 8 Peder Pedersen, Nr. 15 Lars Christian Olesen og Nr. 16 Aftægtsmand Ole Sørensen med 35 Rd. og hans Kone, Tiltalte Nr. 7 med 73 Rd. 4 Mk.; Nr. 8 Peder

Pedersen in solidum med hans Kone, Tiltalte Nr. 9 til Statskassen 3 Rbd. 1 Mk. 8 ß; Nr. 11 Peder Christensen til Statskassen 42 Rbd. 1 Mk. 8 ß; heri deeltager in solidum hans Kone, Tiltalte Nr. 12 med 42 Rbd.; Nr. 13 Peder Jensen (Graugaard) til Statskassen 45 Rbd. 3 Mk.; heri deeltage in solidum hans Kone, Tiltalte Nr. 14 med 44 Rbd. 32 ß og Tiltalte Nr. 10 Christen Christensen med 80 ß; og Nr. 19 Knud Knudsen til Statskassen 1 Rbd. Samtlige Tiltalte ubrede enhver for sit Vedkommende de med deres Arrest forbundne Omkostninger og deeltage forøvrigt i de øvrige af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Vech 25 Rbd. og til Defensor, Procurator Lykke 15 Rbd., saaledes at heraf ubrede de Tiltalte Nr. 1, 2, 3 og 4 in solidum $\frac{1}{4}$, Nr. 5, 10 og 19 hver $\frac{1}{64}$, Nr. 6 og 7 in solidum $\frac{1}{8}$, Nr. 8 og 9 in solidum $\frac{1}{4}$, Nr. 11 og 12 in solidum $\frac{3}{32}$, Nr. 13 og 14 in solidum $\frac{3}{32}$, Nr. 15 og 16 hver $\frac{1}{16}$ og Nr. 17 og 18 hver $\frac{1}{128}$. De idømte Bøder og Skadeserstatning ubredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Afseer efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 28de December 1874: „For-
saavidt angaaer Tiltalte Peder Diberik Nielsen og Sigteisen mod Tiltalte Niels Jensen for Overtrædelse af Næringsloven, afvises Sagen fra Overretten. De Tiltalte Lars Christian Nielsen og Ole Sørensen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. De Tiltalte Peder Jensen Graugaard, Else Kirstine Jepsbatter, Kirsten Jensbatter og Ane Christensen bør hensættes, den Første i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og de Øvrige i simpelt Fængsel, Else Kirstine Jepsbatter i 14 Dage og de to Andre hver i 8 Dage. Tiltalte Niels Jensen bør til Statskassen bøde 50 Rbd. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 15 Dage. I Henseende til de Arrestanten Christian eller Christen Pedersen Domp, dennes Hustru, Arrestantinden Kirsten Jensbatter Vestberg, samt de Tiltalte Anders Pedersen, Peder Christensen og Christen Christensen idømte Straffe saavel som Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at den Arrestantinden idømte Bøde til Amtets Fattigkasse nedsættes

til 5 Rd., at den Erstatning, Tiltalte Anders Pedersen og dennes Hustru Else Kirstine Jepsdatter Een for Begge og Begge for Een skulle tilsvare Statskassen, ned sættes med 30 Rd., og at Underrettsdommens Bestemmelser om de Tiltalte Lars Christian Olesen, Ole Sørensen og Christen Christensens Deeltagelse i Udrebelsen af de idømte Erstatningsbeløb og den Gaardmand Lars Olesen Hvidberg tilkjendte Erstatning af 4 Rd. bortfalde. Af Actionens Omkostninger for Overretten, hvorunder der tillægges Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Morville og Haacsen i Salair hver 15 Rd., betale Arrestanten og Arrestantinden Een for Begge og Begge for Een $\frac{1}{3}$, Tiltalte Niels Jensen $\frac{1}{3}$, Tiltalte Anders Pedersen in solidum med sin Hustru Else Kirstine Jepsdatter $\frac{1}{4}$, hvoraf de Tiltalte Lars Christian Olesen og Ole Sørensen in solidum med dem og med hinanden indbyrdes tilsvare $\frac{1}{6}$ og Tiltalte Christen Christensen $\frac{1}{18}$, Tiltalte Peder Christensen og dennes Hustru Kirsten Jensdatter Een for Begge og Begge for Een $\frac{1}{8}$ samt Tiltalte Peder Jensen Graugaard in solidum med sin Hustru Ane Christensen $\frac{1}{6}$, hvoraf Tiltalte Christen Christensen in solidum med dem tilsvare $\frac{1}{12}$. De idømte Bøder og Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Afseer efter Loven "

Højesterets Dom.

Med Hensyn til Sigtelsen mod Christian Pedersen Domp for ulovlig Brændeviinsudskjænkning vil Sagen, da dens Gjensstand for saavidt ikke udgjør summa appellabilis for Højesteret, være her fra Retten at afvise. Iøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme for de for Højesteret Tiltaltes Bekommende anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Forsaauidt Christian Pedersen Domp er sigtet for ulovlig Brændeviinsudskjænkning, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Brod og Levin sen tillægges i Salarium for Højesteret hver 60 Rrener, hvoraf Christian Pedersen Domp udreder Halvdelen og de øvrige Tiltalte hver $\frac{1}{6}$.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag, der i første Instants tillige angik 6 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret til Overretten, tiltales Arrestanten Christian eller Christen Pedersen Domp for Meddeelagtighed i Tyveri, for ulovlig Omgang med Hittegods og Meddeelagtighed deri samt for bedrægtigt Forhold og Overtrædelse af Næringsloven eller Meddeelagtighed deri, Huusmændene Anders Pedersen, Peder Christensen og Peder Jensen med Tilnavn Graugaard for svigagtig Omgang med Hittegods og Meddeelagtighed deri . . . og Kjøbmand Peder Diberik Nielsen af Ybby for Meddeelagtighed i svigagtig Omgang med Hittegods. Da der ved Underrettsdommen, der alene er paaanket efter de Domsældtes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Begne, imidlertid kun er idømt Tiltalte Peder Diberik Nielsen en Bøde til Statskassen af 5 Rd. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling simpelt Fængsel i 2 Dage, og Tiltalte Niels Jensen, forsaavidt han sigtes for Overtrædelse af Næringsloven, kun en lignende Bøde til Amtets Fattigkasse, vil Sagen, idet de ommeldte Bøder efter Bestemmelserne i Frd. 25de Januar 1805 § 18 ere under summa appellabilis, for saavidt være at afsiye fra Overretten.

Med Hensyn dernæst til den øvrige Deel af Sagen, der ifølge Justitsministeriets Resolution af 6te Mai d. A. vil være at tage under Paaskjendelse ogsaa for de Forbrydelsers Vedkommende, der ere begaaede for over 10 Aar siden, da er det — forsaavidt angaaer Sigtelserne mod de Tiltalte for ulovlig Omgang med Hittegods og Meddeelagtighed deri — ved de Paagjæbendes egne Tilskaaelser og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten Christian eller Christen Pedersen Domp og de Tiltalte Anders Pedersen, Peder Christensen og Peder Jensen Graugaard deels hver for sig deels i Forening deels sammen med andre Personer oftere uberettiget have tilegnet sig Bragstumper, Fjæl, Planter og andet Gods, som de til forskjellige Tider sandt inddrevene paa Stranden eller opfiske af Havet i Nærheden af Landet, og som maae antages at have haet en Værdi for Arrestantens Vedkommende af omtrent 9 Rd., for Anders Pedersens Vedkommende af noget over 100 Rd., for Peder Christensens Vedkommende af 43 Rd. 4 Mk. 8 f og for Peder Jensen Graugaards Vedkommende af 48 Rd. 4 Mk.

En Deel af det undersøgte Gods er bragt tilstede under Sagen, og Finansministeriet har paa Statskassens Begne neblagt Paastand paa Erstatning for Resten, hvilken Erstatning ved Underrettsdommen er ansat for Arrestanten til 8 Rd. 4 Mk., for Anders Pedersen til 114 Rd. 4 f, for Peder Christensen til 42 Rd. 1 Mk. 8 f og for Peder Jensen Graugaard til 45 Rd. 3 Mk., hvorved dog bemærkes, at der ved Fastsættelsen af den Anders Pedersens idømte Erstatning er medregnet et Beløb af 30 Rd., der udgjør Værdien af endeel Bragstumper, han ikke efter sin Forklaring kan antages at have tilegnet sig

Ved Arrestanten Christian eller Christen Pedersens Doms egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det derhos tilstrækkelig godtgjort, at

han foruden i de ommeldte Misligheder med strandet Gods endvidere har gjort sig skyldig i efternævnte Lovovertrædelser:

1) I bedrageligt Forhold, idet han i Sommeren 1872, da Christen Kræmmer havde nogle Faar og Lam paa Græs hos ham, har uden Eierens Samtykke solgt det ene af Lammene til Gaardmand Lars Olesen Hvidberg for 4 Rd. og derefter foregivet for Christen Kræmmer, at det var blevet borte. Eieren har faaet Lammets Værdi erstattet af bemeldte Lars Olesen Hvidberg, og den af denne nedlagte Erstatningspaastand vil ikke kunne tages under Paa- kjendelse under nærværende Sag.

2) I Hæleri med Hensyn til 4 Tyverier, af hvilke det ene er begaaet for 3 à 4 Aar siden af Arrestantens Hustru, Arrestantinden Kirsten Jensebatter Bestberg i Forening med deres Børn Jens Peder og Karen, medens de 3 andre ere udførte til forskjellige Tider, som det maa antages for 4 à 5 Aar siden, ligeledes af bemeldte hans Hustru deels ved Sønnens deels ved Datterens Hjælp. Ved disse Tyverier blev der frafjaaet Gaardmand Eiler Mikkelsen af Vestrup et Faar, Gaardmand Ole Sørensen af Lyngs 2 Gimmer, senere afbøde Gaardmand Anders Val sammesteds et Lam og Medtiltalte Niels Jensen to Gæs, hvorved bemærkes, at Faaret, Gimmerne og Lammet ved Natteid borttoges fra vedkommende Eieres Marker, hvor de skode isørede, medens Gæsene toges ved et Vandhul ude i en Mark, og at det vel ikke mod Arrestantens vedholdende Benægtelse kan ansees godtgjort, at Tyverierne — hvad hans Hustru og Søn have paaftaaet — ere udførte efter forudgaaende Aftale med ham, idet der navnlig ikke var tilstrækkelig Føie for hans Hustru til at opfatte de Uttringer, han efter hendes Forklaring, hvis Rigtighed han ikke i saa Henseende har turdet benægte, har brugt til hende om, at det ikke var for meget til Eiler Mikkelsen, at han missebe det ene af de laadne Faar, han havde staaende paa sin Mark — hvilket han kun vil have sagt i et Udbrud af Forbittrelse mod denne — som en Opfordring til hende om at begaae et saadant Tyveri, men at det derimod efter Sagens Oplysninger maa antages, at Arrestanten, der har indrømmet at have faaet Kundskab om de heromhandlede Tyverier, strax efterat de vare begaaede, har faaet sin Deel af Udbyttet og navnlig deeltaget i Fortæringen af Gæsene og Faaret, hvilke sidste han efter sin Søns Forklaring selv slagtede. Eiler Mikkelsen, Ole Sørensen og Niels Jensen have paaftaaet sig tilkjendte i Erstatning henholdsvis 7 Rd., 15 Rd. og 20 Mk.

3) I ulovligt Forhold med Hensyn til en senere afbøde Thomas Rødbro af Begindss tilhørende Pung med deri værende 6 Rd. 2 Mk., som Arrestantens Hustru med hennes Vidende og ialfald siltiende Samtykke i Sommeren 1871 modtog af sin Søn Jens Peder til Beskrivelse af Familiens Fornødenheder, hvorved bemærkes, at det vel er oplyst under Sagen, at Jens Peder havde stjaaet Pungen med Pengene, idet han en Dag, da bemeldte Thomas Rødbro var kommen ind i hans Forældres Huus, havde fundet Leilighed til at udtage samme af hans Lomme; men efter Arrestantens Forklaring, der efter Omstændighederne ikke findes at kunne forlæstes, vil Arre-

stanten have troet, at Thomas Rødbro havde tabt Pungen og Pengene, og at Arrestantens Søn, som var sendt ud for at søge efter samme, havde fundet og beholdt dem. Der er paa Thomas Rødbros Arvingers Begne neblagt Paastrand paa Erstatning af det denne fravendte Pengebelsøb.

4) I usovlig Brændeviinsubstjænkning, i hvilken Henseende det er oplyst, at Fruentimmeret Johanne Marie Pedersen, der, efter en Dag i November Maaned s. A. at have i Arrestantens Huus under hans og Hustrus Fraværelse af deres Datter Karen faaet udstjænknet en Pægl Brændeviin, som hun maa antages at have betalt med 6 eller 8 s, senere til forskjellige Tider har overnattet tre Gange i Arrestantens Huus og ved disse Leiligheder med Arrestantens Vidende og Samtykke faaet udstjænknet deels af hans Hustru deels af hans ovennævnte Datter — saavidt han veed — hver Aften to Pægle og hver Morgen en Pægl Brændeviin, som hun betalte med at overlade Arrestantens Hustru forskjellige af sine Klædningsstykker, og at Arrestanten, da bemeldte Johanne Marie Pedersen senere forlangte sine Klædningsstykker tilbageleverede, har vægret sig ved at udløse dem, medmindre hun betalte ham 1 Rb. for sit Ophold i hans Huus

I Henhold til Foransaaende ville de Tiltalte Lars Christian Olesen og Ole Sørensen være at frifinde for Actors Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at deeltage i Udbredelsen af Actiøens Omkostninger, hvorimod de øvrige Tiltalte — af hvilke Arrestanten Christian eller Christen Pedersen Domp er født i Aaret 1818 og anseet ifølge Høiesteretsdom af 16de Januar 1852 for Meddeelsagtighed i usovlig Omgang med brandet Gods med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Peder Jensen Graugaard er født i Aaret 1814 og anseet ifølge Høiesteretsdom af 12te Novbr. 1858 efter Frb. 11te April 1840 § 12 med Forbedringshuusarbejde i 6 Aar, hvilken Straf dog ved et Igl. Rescript af 21de Januar 1859 blev forandret til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, medens de øvrige Tiltalte, af hvilke Anders Pedersen er født i Aaret 1829 Peder Christensen i Aaret 1813, ikke tidligere have været tiltalte eller straffede — ville være at ansee, Arrestanten Christian eller Christen Pedersen Domp efter Straffelovens §§ 238 og 247 tildeels sammenholdt med § 55 og efter § 253 samt efter Lov 29de December 1857 § 78 de Tiltalte Anders Pedersen, Peder Christensen og Peder Jensen Graugaard efter Straffelovens § 247, for de 2 Sidstnævntes Vedkommende sammenholdt med § 23 og tildeels med § 47 og findes Straffene ved Underrettsdommen passende bestemte for Arrestanten og Arrestantinden til Forbedringshuusarbejde hver i to Aar og Bøder til Amtets Fattigtæsse, dog saaledes at den Arrestantinden ifjendte Bøde af 10 Rb. findes at burde nedsettes til 5 Rb., og for de Tiltalte Anders Pedersen, Peder Christensen til henholdsvis Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 40 Dage, medens Straffene for de Øvrige findes at burde bestemmes for Til-

talte Peder Jensen Graugaard til Fængsel paa sæbbaelig Fangekost i 40 Dage

I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil det, forsaavidt angaaer de Tilstalte, for hvis Vedkommende Sagen bliver at paakjende af Overretten, kunne have sit Forblivende ved Underrettsdommen, dog saaledes at den Erstatning, Tilstalte Anders Pederfen og dennes Hustru Else Kirstine Jepsdatter in solidam skulle tilsvare Statskassen, nedsettes med 30 Rd., og saaledes at Underrettsdommens Bestemmelser om de Tilstalte Lars Christian Olesens, Ole Sørensens og Christen Christensens Deeltagelse i Udredelsen af de idømte Erstatningsbelsb og den Gaardmand Lars Olesen Hvidberg tilhørende Erstatning af 4 Rd. bortfalde."

Tirsdagen den 4de Mai.

Nr. 80.

Statsraad Bungen

contra

Jeppe Peder Sørensen (Defensor Klubien),

der tiltales for ved en mod Huusmand Christian Hansen udøvet Begemsfornærmelse at have forarsaget dennes Død.

Veire Herreds Extrarets Dom af 9de December 1874: „Arrestanten, Fæstehuusmand af Veire Jeppe Peder Sørensen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder, og bør han betale i Erstatning til afdøde Huusmand af Veire Christian Hansens Enke Ane Margrethe Nielsen sammesteds i det Hele 186 Rd. 1 Mk. 9 ø samt endvidere udrede Sagens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Jacobsen og Defensor, Procurator Hude 8 Rd. til hver af dem. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Februar 1875: „Arrestanten Jeppe Peder Sørensen bør straffes med simpelt Fængsel i 4 Maaneder. Forøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Justitsraad Petersen og Hvalsø betaler Arrestanten 16 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Ifølge de foreliggende, tilbeels efter den indankede Doms Affigelse tilveiebragte Oplysninger findes der ikke tilstrækkelig Føie til at antage, at Tiltalte har befundet sig i et saadant Tilfælde, at Bestemmelserne om Nødværge kunne komme til Anvendelse, hvorimod hans Forhold efter samtlige Omstændigheder vil være at henseende under Straffelovens § 189, og Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 6 Maaneder. I Henseende til den idømte Erstatning og Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jeppe Peder Sørensen bør henseendes i simpelt Fængsel i 6 Maaneder. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I denne fra Leire Herreds Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Jeppe Peder Sørensen tiltales for ved en mod Huusmand Christian Hansen af Leire udøvet Fegensfor nærmelse at have forarsaget hans Død, maa det ved Arrestantens med hvad der ivoirigt er fremkommet stemmende Tilnaaelse ansees ophjst, at han den 7de September f. A. om Aftenen under et Slagsmaal eller Brydning med bemeldte Chr. Hansen har med en Kniv tilføiet denne forfjellige, tilbeels meget betydelige Saar, som af den Dagen efter tilfaldte Læge ere beskrevne saaledes:

et circa 2 Tommer langt Saar paa venstre Side af Halsen, begyndende 2 Tommer under nederen og lidt bag ved Øret og saa dybt, at Halsens store Blodaare kun ved et meget tyndt Lag af Bindevæv var skilt fra Saarets Bund, et 6 à 7 Tommer langt Snitsaar langs med venstre Skulderblads Kam, fuldstændig gjennemtrængende huden ind til den underliggende Senehinde, et Snitsaar eller Stiksaar ca. 1 Tomme langt og $\frac{1}{2}$ Tomme dybt, omtrent perpendiculart paa det sidste Saar, et ca. 2 Tommer langt Snitsaar paa den venstre Overarm, i Bunden af hvilket Armens store Blodaare laa fuldstændig blottet, et ca. 2 Tommer langt Saar i Pungen paa høire Side af Midtlinien, hvor igjennem enbeel af Testiklens yderste Bedækning ragede frem, og foran dette Saar og lidt ovenfor det endelig et lille overfladigt Saar af ca. $\frac{1}{4}$ Tommes

Længde. Da Lægen indfandt sig, henlæa Chr. Hansen uden Bevidsthed og kjendte ikke sine Omgivelser, og han vedblev at være i en saa svag Tilstand, at han ikke senere har kunnet afhøres til Oplysning i Sagen, indtil han den 1ste October afgik ved Døden. Den 4de October blev en Obduction af Liget foretagen, af hvilken Forretning det blandt Andet sees, at Saarene paa Skulderen og Overarmen hrest eller tilbeels vare lægte, hvorimod saavel den store Halsblodaare som den store Halspulsaaere fandtes ved Saaret paa Halsen at være bestaabede, og slutte de obducerende Læger med den Udtalelse, at Chr. Hansens Død ikke kan være en umiddelbar Følge af den ham tilspøiede Vold, men at den middelbart er foranlediget ved denne, navnlig ved den Blodforgiftning, som udgik fra det skaarne Saar paa Halsen.

Med Hensyn til Oprindelsen til den ommeldte Volds handling m. m. er det oplyst; at Arrestanten og Chr. Hansen, der begge vare i Arbejde hos Forpagteren paa Lebreborg Hovedgaard, den 7de September tilligemed Gaardens øvrige Arbeidere vare i Anledning af tilendebragt Indhøstning blevne bewærte med Spise- og Drikkevarer, hvorefter de 10 i Tallet gik hen i den nærliggende Hertshabskro, hvor de drak flere Boller Punsch; en Deel af dem vare berbede blevne meget beskjæmte, men der havde ingen Uenighed været mellem dem, navnlig ikke mellem Arrestanten og Chr. Hansen, om hvem det er forklaret, at de altid havde været gode Venner. Da nu Arrestanten — efter hans egen i Retten den 14de September afgivne Forklaring — paa Hjemveien fra Kroen i Følge med en anden Arbejder var kommen hen til en nærliggende Skolesti, og han saae, at Chr. Hansen og Huusmand Peder Frederiksen stode her, gik han, medens den, der var i Følge med ham, fortsatte sin Gang, hen til dem og tog for Spøg fat i dem, hvorved de alle saldt omkulb, og kom det da til en Brydning mellem dem, under hvilken Arrestanten blev overmandet af de 2 Andre, idet Chr. Hansen, medens Frederiksen laa med sit Kne paa Arrestantens Bryst og holdt hans ene Arm ud til Siden, stod bag ved hans Hoved og holdt ham saaledes i Halsstørklædet, at han ikke kunde trække Beiret, og truede med at slaae ham ihjel, hvis han ikke overgav sig. Arrestanten fik nu Leilighed til med den anden Gaand at fremtage af sin Lomme en Foldekniv, med hvilken han for at frelse sig huggede op over sit Hoved imod Hansen, der nu ophørte at holde ham saa stærkt i Halsstørklædet.

En af den ovennævnte Peder Frederiksen i samme Forhør afgiven Forklaring, hvis Rigtighed i flere Puncter bestræktes ved, hvad Indsidder Peder Ottesen har deponeret, afviger væsentligt fra Arrestantens Forklaring, idet den gaar ud paa, at kun han, Peder Frederiksen, saldt omkulb, da Arrestanten tog fat i dem, at Chr. Hansen derimod slog Arrestanten om og ligeledes selv saldt, at Chr. Hansen, idet han laa og holdt Arrestanten, flere Gange spurgte denne, om han vilde overgive sig, at Arrestanten dertil svarede Nei, og at Hansen, da Arrestanten endelig svarede Ja, slap ham og lod ham komme op, men at Arrestanten derefter gik henimod Hansen, at Hansen nu fastede Arrestanten hen over et ved den ommeldte Skolesti værende Gjerde, at han, som

med det Samme selv faldt ovenpaa Arrestanten, nu hørtes at give et Skrig fra sig, og at Blodet sprøjtede fra hans Hoved eller Hals.

Arrestanten har, efter under et den 6te October optaget Forhør at have antydet Muligheden af, at han, der ved den omhandlede Leilighed var i en temmelig beskjænktil Tilstand, erindrede seil, og at det ikke var tilgaaet ganske, som af ham forklaret, i et Forhør den 14de October indbrømt under Brydningen med Chr. Hansen at have sagt, at han nu vilde overgive sig, og at det forkommer ham, at de berøftede vare komne op igjen, inden Hansen blev faaret; men hverken ved den 19de October stedfundne Confrontation mellem Arrestanten og ovennævnte Deponent Frederiksen eller ved hvad der iøvrigt af forskjellige andre Deponenter er forklaret er der tilveiebragt fuld Klarhed i, hvorledes Factum egentlig er tilgaaet. Arrestanten har stadig og med Bestemthed fastholdt sin Forklaring om, at Chr. Hansen havde holdt ham saa stærkt i Halsstrøklædet, at han ikke kunde trække Veivret, og at det kun var for at frelse sig, at han huggede med Kniven, og forsaavidt han ligeledes har forklaret, at der blev ligget med et Knæ stærkt paa hans Bryst, maa det bemærkes, at vedkommende Læge den 9de September fandt Arrestanten lidende af et høist sandsynligt ved Tryk med et Knæ paa Brystet frembragt usuldsærbidigt Brud af 4de Ribbeens forreste Deel, uden at Noget er oplyst, som lod formode, at denne Bestaabigelse var tilspøiet ham ved anden Leilighed end under Slagsmaalet.

Efter den saaledes af Arrestanten afgivne Forklaring, der i Mangel af anden tilstrækkelig Oplysning maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, maa det antages, at han først, da han paa Grund af Hansens Greb i Halsklædet var nærved at gaaes, brugte Kniven, og naar der i Forbindelse hermed henses til den Behandling, Arrestanten forinden havde lidt, og ved hvilken det nævnte Brud af Ribbet var ham tilspøiet, og naar det endvidere tages i Betragtning, at han ikke under det Passerede har været ædru, maa der gaaes ud fra, at Arrestanten i den Situation, hvori han befandt sig, ikke har havt nogen klar Bevidsthed om det Farlige i det af ham brugte Forsvarsmiddel, og hans Forhold findes herefter at maatte betragtes som en Overfridelse af Grændserne for det tilladte Nødværge. Arrestanten vil sølgelig blive at ansæe efter Straffelovens § 40 sidste Led, og stjønnes Straffen for ham, der er sødt den 26de Marts 1839 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, at kunne bestemmes til 4 Maaneders simpelt Fængsel, medens Straffen ved Underretsbdommen efter Straffelovens § 189 cfr. § 188 er fastsat til Forbedringshønsarbejde i 8 Maanedes.

Underretsbdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger saavel som i Henseende til den afsøde Christian Hansens Enke Ane Margrethe Nielsen af Leire tilkommende Erstatning, navnlig efter hendes i Medfør af Straffelovens § 302 gjorte Begjæring 150 Rd. og som Betaling til Læge og Apotheker 36 Rd. 1 Mk. 9 h, tilliges, og bemeldte Dom vil derfor for saavidt være at fadsætte."

Nr. 106.

Advocat Klubien

contra

Arrestantinden **Karen Kirstine Sørensen** eller **Sørensbatter** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Marts 1875:
„Arrestantinden Karen Kirstine Sørensen eller Sørensbatter bør straffes med Tugthuusarbejde i 3 Aar samt udrede denne Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Engberg og Mejer med 15 Kroner til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den inbanteede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den inbanteede Doms Præmisses heber det: „Arrestantinden Karen Kirstine Sørensen eller Sørensbatter, der er født den 6te August 1835 og tidligere blandt Andet anseet 4 Gange for Tyveri, for 4de Gang begaaet Tyveri ved Høiesterets Dom af 25de November 1869 efter Straffelovens § 232 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned og 2 Gange for Løsgænger, senere ved en inden denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 24de October 1873 affagt Dom efter Lov 3die Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbeidsanstalt i 30 Dage, hvorhos hun ved Høiesterets Dom af 9de October 1873 i en mod hende for Tyveri eller ialfsald Hæleri anlagt Sag blev frifunden for Actors Tiltale mod at udrede Actionens Omkostninger, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Løsgænger.

Forsaaedit hun i denne Sag har været mistænkt for Tyveri eller Meddeeltagthed i denne Forbrydelse med Hensyn til et Tyveri, der efter Anmeldelse af Victualiehandler A. Trebbien den 10de December forrige Aar skal være begaaet i Gienkommen Nr. 1 i Badstuestræde, er der mod hendes Benægtelse ikke tilveiebragt et til at domme hende tilstrækkeligt Beviis.

Derimod er det ved hendes egen, af det isvrigt Ophyste beskryede Tilstaelse beviist, at hun i sidstnævnte Maaned har i to forskjellige Gange fraaaleet Bogbinder Carl Oscar Weinold en Deel i det Hæle til 2 Kroner 70 Øre

burberet Linned og Photograph Petersens Hustru Birgitte Marie Mygind 8 Stykker Børnelinned, tilsammen ansatte til en Værdi af 2 Kroner.

Begge disse Tyverier begik Arrestantinden paa Lofter, hvortil hun havde begivet sig gjennem uafslaaede Afdange, efter hendes Forklaringer, der ikke kunne forkastes, uden at have til Hensigt at stjæle, og det ene Sted paa den Waabe, at hun bemægtigede sig de i et afslaaet Loftstium hængende Koster ved at fiske en Arm gjennem et Hul i en af Rummets Vægge, om hvilket det ikke med hendes Benægtelse kan anses godtgjort, at hun selv har gjort det.

Paa samme Waabe som ovennævnt er Arrestantinden desuden overbevist at have overtraadt et hende til Protocolen over mistænkelige Personer den 18de November forrige Aar under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold ved ikke, da hun den 10de December næstefter anholdtes i denne Sag, at have efterkommet de hende i Tilholdet givne Paalæg om inden 3 Dage at anmeldte, hvorvidt hun havde erholdt lovligt Erhverv, og om at melde sig hver Tirsdag ved den omhandlede Protocol for at give Oplysning om, at hun er nærede sig paa lovlig Waabe.

I Medfør af det Foransførte vil Arrestantinden nu blive at dømme efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Væleri, og findes Straffen at kunne under Et bestemmes til Tugthuusarbejde i 3 Aar."

Onsdagen den 5te Mai.

Nr. 93.

Advocat Halkier

contra

Murer **Andreas Ferdinand Andersen** (Defensor Levinsen), der tiltales i Henhold til Straffelovens § 226.

Stubbekjøbing Herreds Extrarets Dom af 22de August 1874: „Tiltalte, Murer Andreas Ferdinand Andersen bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Overretssagsfører Jensen og Defensor, Procurator Koefoed 20 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Januar 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Maaneder. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Mundt og Maag betaler Tiltalte, Murer Andreas Ferdinand Andersen 30 Kroner til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiffte Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 226, men Straffen findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Andreas Ferdinand Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Halkier og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Nærværende Sag, under hvilken Murer Andreas Ferdinand Andersen er sat under Tiltale i Henhold til Straffelovens § 226, og som er indanket her til Retten fra Stubbekjøbing Herreds Extraret, er foranlediget ved en af Tiltalte til Justitsministeriet indgiven Klage af 18de Februar s. A. over Procurator Blæsberg samt By- og Herredsfoged, Justitsraad Pontoppidan, Vegge i Nyljøbing paa Falster.

Denne Klage indeholder først 4 Ankeposter imod Procurator Blæsberg, af hvilke den første gaaer ud paa, at Blæsberg i flere Aar havde forfulgt Tiltalte med falske Rygter og falsk Skriveri; for at gjenneføre et af disse falske Rygter om Tiltalte havde Blæsberg forfattet en falsk Attest og ved dette Falskneri paaført Tiltalte et Tab af 10,000 Rb., berøvet Tiltalte hans gode Navn og Rygte og myrdet hans Søn under Moberthjertet.

Ved denne Ankepost har Tiltalte navnlig sigtet til en den 22de December 1856 ved Nyljøbing Byting paakjendt Sag mellem Tiltalte og Sadelmager Petersen, under hvilken Tiltalte blev tilsligtet at ryddeliggjøre Petersens Grund for en af ham paa samme opført Bygning, hvilken Dom blev stadfæstet ved nærværende Rets Dom af 28de Februar 1859, dog at Processens Omkostninger ophævedes. Denne Sag blev for Underretten ført for Petersen af Blæsberg, der ogsaa har skrevet en i Overretten fremlagt Attest fra tvende Mænd, ved hvis Veddigelse i Nyljøbing Byting han mødte som befalet Sagsfører for Petersen. Efter Tiltaltets Paastand skal Blæsberg have givet en falsk Fremstilling af Sagens Omstændigheder, ligesom han ogsaa skal have været vidende om, at den af ham skrevne Attest var falsk, hvorhos An-

svaret for den Slabe, Processens Udfald havde tilføjet Tiltalte, samt for, at Tiltaltes Hustru fik Blodstyrning den Dag, Tiltalte medbealte hende Underretning om en Vidneforklaring, som, medens Sagen endnu henstod for Underretten, var bleven givet af en af de Mænd, som senere underkreb Attesten, og som var af samme Indhold som denne, samt 6 Uger efter nedkom med en dødsødt Søn, ogsaa maatte paahvile Blæsberg.

Tiltalte har imidlertid ikke kunnet oplyse Noget om Heltet til Begrundelse for sin Paastand om Blæsbergs Forhold i denne Sag, saa at Bestyrdningens Virrigtighed maa have været ham vittersig, og det saa meget mere som han allerede ved Nykjøbing Kjøbstads Politirets Dom af 3die August 1863 er bleven anseet med Straf for at have bestyrdt en af Attestens Underkribere for at have gjort falsk Eed paa denne. Sigtelsen imod Blæsberg for at have skilt Tiltalte ved hans gode Navn og Nygte er kun støttet paa, at Blæsberg engang, da Tiltalte søgte et Laan af Nykjøbing Sparekasse, for hvilken Blæsberg var Directeur, skal have forlangt anden Sikkerhed end den af Tiltalte tilbødte.

Naar Tiltalte dernæst i sin Klage har anført, at Blæsberg er mistænkt for Brandstiftelse paa det gamle „Frederikshøj“, bemærkes, at, ligesom det i sin Tid angaaende en denne Eiendom Matten mellem den 15de og 16de Mai 1858 overgaaet Tilbrand optagne Forhør ikke indeholder det Ringeste, der kunde læste Mistanke paa Blæsberg for at have stiftet Tid paa Eiendommen, saaledes har Tiltalte til Begrundelse af denne Bestyrdning kun anført, at Eiendommens daværende Eier skulde betale Blæsberg 8000 Rd., hvad han efter Tiltaltes Formening ikke kunde, ligesom Blæsberg, da Tiltalte Dagen efter Branden paa Brandstedet stillede sig op ligesom ham og saae bestemt paa ham, vendte om, saafnart han havde faaet Tid paa Tiltalte, samt at Blæsberg ifølge Forhørets Udvisende havde været paa Eiendommen med tændt Cigar nogle Timer før Branden. Det er imidlertid indlysende, at en sliq Bestyrdning ikke kan støttes paa saadanne Grunde, hvorfor denne Antepost ogsaa maa ansees som aabenbar falsk, uden at det heri kan gjøre nogen Forandring, at Tiltalte kun har udtalt, at Blæsberg var mistænkt for Brandstiftelse.

I den tredie Antepost sigter Tiltalte Blæsberg som mistænkt for Svig imod Falters Overformynderi.

Denne Sigtelse har Tiltalte støttet paa, at han af Slagter Peder Sjørgensen i Kraghøve vil have hørt, at Blæsberg skulde have sagt til Cramers Knud Knudsen, at dersom han, Knudsen, købte et Cramers Fallibo i Nykjøbing tilhørende Magasin, som Blæsberg i Foraaret 1859 solgte for Overformynderiet, skulde han ikke saae et af ham begjært Laan paa 600 Rd. i Nykjøbing Sparekasse; Knudsen havde derefter heller ikke budt paa Magasinet, der ved den over samme afholdte Auktion blev tilslaaet Blæsberg for 5 à 600 Rd. mindre, end Overformynderiet havde indstaaende i samme, hvilket Tab derfor maatte tilskrives Blæsberg. Sjørgensen har imidlertid bestemt benægtet nogeninde at have sagt noget Saadant til Tiltalte, der derhos har erkjendt end ikke at have henvendt sig til Knudsen selv — der har erklæret,

at Blæsberg begang netop interesserede sig for, at han skulde kjøbe Magasinet, og endog efter Auctionen havde tilbudt ham Magasinet for den Priis, hvortil det stod ham selv — om Dplysning i denne Sag, hvorfor dette Klagepunct ligeledes maa betragtes som aabenbart falsk.

Endnu har Tiltalte i sin Klage til Justitsministeriet om Blæsberg ytret, at han var mistænkt for Svig imod Hans Jacob Arnoldus Hustru, hvorved Tiltalte vil have sigtet til, at Konen, da hun blev separeret fra sin Mand, efter hvad Tiltalte troede at vide om Størrelsen af hennes Formue paa et senere Tidspunct, skulde have faaet altfor Lidt, hvorfor Tiltalte antog, at Blæsberg, der havde ordnet Forholdet mellem Ægtefællerne, havde handlet bedragerisk imod Konen.

Denne Beskyldning, som Tiltalte kun har villet begrunde paa, hvad han havde hørt af en lille Pige, samt paa, at Konen skulde have beklaget sig for ham, maa ligeledes efter det Dplyste anses som aabenbar falsk, hvorved navnlig bemærkes, at Arnoldus Hustru, der er afgaaet ved Døden, efter hvad hendes under Sagen afhørte Svigersønner have forklaret, var enig i Separationsvilkårene og hverken ved Separationen eller senere har besværet sig over Blæsbergs Forhold imod hende ved denne Leilighed.

De 6 følgende Klageposter i Tiltaltes Andragende angaae Justitsraad Pontoppidan og ere af følgende Indhold:

5) at Pontoppidan ikke har villet tage fat paa alle Lovløsheder, som ere foregaaede i Nykjøbing, og som Tiltalte har anmeldt for ham, navnlig et Nøgthveri hos Kjøbmand C. J. From, samt

6) Indbrud hos Tiltalte og Vold paa hans Eiendom.

7) Pontoppidan har engang i Hollands Falters Stiftstidende ublovet en Doucer af 10 Rd. til den eller dem, der kunde give nogen Dplysning om, hvem der havde brækket Træerne paa Landeveien ved Ringelborg udenfor Nykjøbing, men udbetalte kun 5 Rd.

8) Pontoppidan har bedt om 5 Rd. til Politikassen, som trængte saa haardt til Penge, naaget Beløbet efter Næringsloven tilfaldt Kæmnerkassen.

9) „Slagtermester Peter Hertz har under Eeds Anbud forklaret, at Pontoppidan har ført falsk til Protocols“, og endelig

10) at Tiltalte for Pontoppidan havde anmeldt, at en Person havde brugt høist utilbørlige Uttringer om Kongen, uden at bemeldte Person blev straffet.

(Sluttes i næste Nr.)

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 10.

Den 21de Mai.

1875.

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 5te Mai.

Nr. 93.

Advocat Halkier

contra

Murer Andreas Ferdinand Andersen (see forrige Nr.).

Hvad først angaaer Ankeposterne 7, 8 og 10, bemærkes, at Pontoppidan offentlig har udlovet en Betsønning af 10 Rd. til den, der meddeelte Politiet Oplysning om, hvem der havde ødelagt nogle Træer paa Landeveien ved Nykjøbing, men at han kun har ubbetalt 4 Rd. til en Person, der vel ikke kunde give den forlangte Oplysning, men dog gjorde Politiet en saadan Meddelelse, som levede til Gjerningsmændenes Ophævelse; at en Mulct af 10 Rd., som Tiltalte ved et ifølge Pontoppidans Mægling indgaaet Forlig af 6te October 1862 vedtog at betale for uberettiget Næringsbrug, blev tillagt Ræmmerkassen og Politikassen hver med det Halve, samt at Pontoppidan i Maret 1864 har indskrænket sig til at give en Formær, der i en noget beskænket Tilstand paa et Værtshuus havde yttret sig høist uilbsørligt om Kongen, en Advarsel. Herefter findes det ikke, at Tiltalte, forsaavidt disse Poster angaaer, kan ansees skyldig i aabenbart falsk Klagemaal, medens dog Pontoppidan med fuld Føie kan have anseet sin Fremgangsmaade ved disse Leiligheder for rigtig.

Hvad dernæst angaaer den 9de Ankepost, serholder det sig vel vel saa, at Slogtermester Hertz under et den 12te Marts 1866 ved Nykjøbing Byting optaget Tingsvidne har forklaret, at Justitsraad Pontoppidan havde ført falsk til Protocollen, men da Tiltalte under en af Pontoppidan mod Tiltalte anlagt og den 16de Juli 1866 ved Nykjøbing Byting paakjendt Sag er bleven anseet med Straf for at have yttret, at der var almindelig Tale om, at Pontoppidan havde ført falsk til Protocollen, hvilken Yttring han under hiin Sag, som Tiltalte førte personlig, netop søgte at begrunde ved foranspøgte Udsagn

XIX. Hærgang.

af Herh, men dette Udfagn under Sagen blev oplyst at beroe paa en Misforstaaelse af Vidnet, der derhos selv under hiint Tingensvidue havde erklæret ikke at kunne gjøre nogen Forskiel paa Udtrykkene „falsk“ og „urigtig“, maatte Tiltalte være bekendt med det Ufaandsfærdige i en Bestyldning mod Pontoppidan for falsk Protocoltilførsel og har derfor ikke kunnet gjentage den i sit Andragende til Justitsministeriet som Noget, hvis Rigtighed fortjente at undersøges, uden at gjøre sig skyldig i aabenbar falsk Klagemaal.

Spødd stuttelig angaaer Anteposterne 5 og 6, bemærkes, at det Ubegrundede i disse Klageposter, sidstnævnte dog alene, forsaavidt deri klages over, at Pontoppidan ikke har villet tage fat paa Tiltaltes Anmeldelse om begaaet Vold paa hans Eiendom, der dog kun bestod i, at en Læredreng ved at kaste med Steen tilfældig havde slaaet en Klude ud i Tiltaltes daværende Eiendom, medens Rungtveriet, hvis det nogeninde har fundet Steb, ialfald er begaaet af smaa Børn ca. 7 Aar før Tiltaltes Anmeldelse i Aaret 1863, er oplyst under den i 1866 paaljendte Injuriesag mellem Pontoppidan og Tiltalte, hvorfor Tiltalte ikke paany har kunnet fremsføre disse Klager, uden at de maae ansees som aabenbart falske. Den anden Deel af Tiltaltes Klage under 6te Antepost findes ogsaa at maatte betragtes som aabenbart falsk. Tiltalte vil nemlig, efterat han i Aaret 1866 havde solgt sit Bryggeri i Nykjøbing, hvori han dog havde beholdt et Par Bærelser, og under en Vortreise fra Nykjøbing havde bundet Døren til med Hysking, have anmeldt for Pontoppidan, at han ved sin Hjemkomst havde fundet Hyskingen overfkaaren og savnede nogle Glas og en Saz, som han havde seet hos Kjøberens Hustru, uden at Pontoppidan i denne Anledning foretog videre, end at han i Retten leverede Tiltalte Sagen med Bemærkning, at han Intet videre vilde have at gjøre med Sagen; men efter det Oplyste findes det end ikke sandsynligt, at Tiltalte nogeninde har gjort en saadan Anmeldelse til Pontoppidan.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født den 1ste August 1822 og tidligere har været straffet isølge Hollands Nørreherreds Politirets Dom af 28de Juli 1871 og nærværende Rets Dom af 5te Marts 1872 henholdsvis for Betleri samt Løsgængereri og Betleri begge Gange med 30 Dages Tvangsarbejde, ved den indankede Dom er anseet efter Straffelovens § 226, medens dog Straffen, der ved bemeldte Dom er fastsat til simpelt Fængsel i 1 Maaned, findes at burde bestemmes til lige Fængsel i 2 Maaneder. Med denne Modifikation vil Underrettens Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, være at stadfæste.“

Mandagen den 10de Mai.

Nr. 95.

Advocat Henriksen

contra

Arrestanten **Niels Sørensen** (Defensor Brock),
der tiltales for Mord, Tyveri eller Røveri, Falsk, Bedrageri og Forsøg paa Bigami.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 24de December 1874:
„Arrestanten Niels Sørensen bør have sit Liv forbrudt. Saa bør han og udrede samtlige Sagens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Borch og Busch 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 1ste Marts 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Isaaesen betaler Tiltalte 24 Kroner til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Henriksen og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag er Arbeidsmand Niels Sørensen ifølge Justitsministeriets Resolution i Henhold til Straffelovens § 6, forsaavidt de paagældende Forbrydelser ere begaaede i Ublandet, sat under Tiltale for Mord, Tyveri eller Røveri, Falsk, Bedrageri og Forsøg paa Bigami.

Tiltalte, der er født i Aaret 1841, og som tidligere to Gange har været straffet for Tyveri, nemlig i 1866 med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedeg og i 1871 med samme Slags Arbejde i 2 Aar, har tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han har gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser.

Efterat der, medens Tiltalte udfod den ham senest idømte Straf af Forbedringshuusarbejde, var under 28de August 1871 af Fyens Stiftamt udfærdiget Bevilling for ham og hans Hustru Karen Nielsen til at leve separerede i Hensende til Bord og Seng, dog med udtrykkelig Tilspøende, at Bevillingen ikke hjemlede Rettighed for nogen af Ægtefællerne til at indlade sig i nyt

eller andet Ægteffab, og Tilstalte derpaa efter udskaet Straf havde taget Op- hold i Hertugdømmet Slesvig, indlob han sig i Kjøresteforhold med en i Haberslev tjenende Pige, hvem han besluttede at ægte, uagtet den nysnævnte Clausul i Separationsbevillingen, hvorefter denne ikke hjemlede ham Ret til nyt Ægteffab — efter hvad han har erkjendt — altid har været ham bekjendt, og uagtet han forudsatte, at hans Hustru endnu var ilive, idet han antog, at hun var reist til Amerika, hvad ogsaa maa antages at være Tilfældet. Da imidlertid hverken Tilstalte eller hans ommeldte Kjøreste eiede Noget til at sætte Bo for, tænkte Tilstalte først paa, om han ikke kunde erhverve de fornødne Penge ved Indbrud et eller andet Sted, men da han ikke fandt nogen Leilighed dertil, faldt det ham ind at tage Pengene fra en ca. halvfjerdsindstyve- aarig Marschandiserste Marie Poulsen, der boede alene i Haberslev, og til hvem Tilstalte havde noget Bekjendtskab, og om hvem han navnlig antog, at hun havde omtrent 100 Rd. liggende til Brug i sin Handel, og efterat han den 10de October f. A. havde haft en Samtale med sin Kjøreste, ved hvilken Leilighed han havde yttret til denne, at han nok skulde sørge for at faae de fornødne Penge, faldt det ham navnlig samme Dag ind, at han kunde tilvende sig de Penge, hvortil han trængte, hos Marie Poulsen, men da han nok vidste, at denne passede paa sine Penge, indsaae han tillige strax, at han for at faae dem vilde blive nødt til at flaae hende ihjel.

Denne Tanke opgav han ikke siden, men først den 19de f. M. ved Middagstid fattede han den egentlige Beslutning om at udføre Drabet, idet han samme Dags Aften vilde lolke Marie Poulsen hen paa en affides beliggende Ridebane ved Haberslev og der ihjelslaae hende med en Steen, hvoraf han vidste at der sammesteds henlaa en Deel.

I dette Niemed begav Tilstalte sig om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 til Marie Poulsens Bolig, og idet han foregav, at en Tjenestepige vilde sælge en Commodé meget billigt, opfordrede han hende til at følge med sig derhen, og efterat Marie Poulsen havde stænket ham en Snaps og selv havde druffet en Kop Thee eller Kaffe, forlobe de begge i Forening Huset, idet Marie Poulsen aflaaede Døren til sin Stue og medtog Nøglen tilligemed nogle faa Penge, og Tilstalte tænkte da efter sin Forklaring paa, at han i det Tilfælde, at Slaget med Stenen ikke skulde være tilstrækkeligt til at dræbe hende, vilde bruge sin Lommekniv dertil. Efterat Tilstalte derpaa havde ført Marie Poulsen hen til den ommeldte Ridebane, over hvilken man ad en Gjenvei kunde gaae til det Sted, hvor den paagjældende Pige tjente, lod han hende gaae lidt i Forveien, hvorpaa han tog en af de ommeldte Steen — som det maa antages en tilhugget Brosten — og med denne i den højre Haand gik han bagfra udenom hende, og da de saaledes stode Ansigt til Ansigt, slog han hende af al Kraft med Stenen i Hovedet uden dog nøagtigt at kunne see, hvor han ramte, idet det var mørkt og regnede stærkt, og Marie Poulsen faldt da strax til Jorden, idet hun gav et ikke høit Skrig, og da hun vebblev at røre sig, gav han hende, idet han med den venstre Haand holdt fast om hendes Hage og Hals, med sin Kniv — hvis Blad var ca. 3 Tommer langt og baade skarpt

og spids — først et Stik og derefter et eller flere Snit i Halsen og navnlig et stort Snitfaar, efter hvilket han hørte at der kom en stærk Blodstrøm i Forbindelse med en rullende Lyd. Da Tilstalte nu efter et Par Minutters Forløb antog det som sikkert, at Marie Poulsen, der ikke mere rørte sig, var død, forlod han hende, og da han tilfældig med sin Fod stødte paa Nøglen til hendes Værelse, som hun maa antages at have tabt, tog han den op og gik strax ad samme Vej, han var kommen, til hendes Bolig, hvortil han skaffede sig Afgang ved Hjælp af Nøglen, og efterat han havde tændt et Lys, der stod paa Bordet, søgte han omkring efter Penge og fandt ialt omtrent 20 Rd., der berode i Kjøkkenet deels i en Urtepotte deels i en lille Trækasse, der vare henfattede der, og hvilke Penge han tilvendte sig. Efterat Tilstalte derpaa havde været inde paa forskellige Værtshuse, hvor han uød en Deel Spiritus, og senere drevet om paa Landeveien og Gaderne uden at være i Seng, begav han sig den følgende Dag til Kolbing og derfra til Taps, hvor han traf endelig Aftale med Præsten om sit paatænkte Ægteskab, hvortil der var steet Tillysning den 11te og 18de October, og hvis Fuldbyrkelse nu blev fastsat til den 25de s. M., og da Tilstalte ved denne Leilighed blev gjort opmærksom paa Nødvendigheden af, at han erhvervede et Hjemstedsbeviis, drog han, efter at have begivet sig tilbage til Kolbing, den følgende Dag til Horsens og derfra til sit Hjemsted i Nøttrup i Naarup Sogn under Bjerre Herreds Jurisdiction, hvor han blev anholdt den 23de s. M. Tilstalte har isørigt udsagt, at han efter Gjærningen bestandig har været i Uro, og at han har angret den.

De af de vedkomne lægevidenskabelige Autoriteter i Hertugdømmet Slesvig afgivne Erklæringer angaaende de ved Obduktionen af Marie Poulsens Liig forefundne Bestaabingelser maae ansees i alt Væsentligt at bestyrke Tilstaltes ovenansførte Forklaring om de nærmere Omstændigheder ved Drabet, og det maa navnlig ved disse Erklæringer ansees konstateret, at Marie Poulsen er død af Forblødning gennem et stort gabende Saar paa Halsen, hvorved de store Halsaarer tildeels vare overflaarne, og som efter Lægenes Erklæring nødvendigtviis i faa Minutter maatte medføre Døden.

Endvidere har Tilstalte, efter at have begivet sig til Hertugdømmet Slesvig, et Par Dage før han lod sig sætte til en Tjeneste sammesteds, i den Hensigt at skjule, at han havde været i Straffeanstalten, i sin Slutningsbogs skrevet en Bevidnelse om, at han havde tjent Kjøbmand Kr. Thibemann i Middelfart — hos hvem han havde arbeidet som Dagleier i et Par Aar, indtil han i Marts 1871 blev arresteret — fra 1ste Mai 1869 til 1ste Novbr. 1872 og i denne Tid opsørt sig som en tro og flittig Tjener, hvilken Bevidnelse han daterede Middelfart den 1ste November 1873 og underskrev med bemeldte Kr. Thibemanns Navn, og endelig har Tilstalte ligeledes under sit Ophold i Slesvig uden sin ovennævnte Kjærestes Vidende og Tilladelse pantsat et hende tilhørende Uhr af Værdi 8 Rd., som han havde laant af hende; det ommeldte Uhr er ikke bragt tilstede under Sagen, men Gierinden har fremsøgt Præstet om Erstatning.

For det af Tilstalte, som ovenansført, begaaede Mord er han ved Under-

retsdommen rettelig dømt efter Straffelovens § 190 til at have sit Liv forbrudt, og da den Straf, som Tiltalte endvidere for sine øvrige ommeldte Forbrydelser har forskyldt efter Straffelovens §§ 231, 270 og 253 samt efter § 160 sammenholdt med § 46, herved vil absorberes, vil saaledes bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger tilliges, være at stadfæste.“

Tirsdagen den 11te Maï.

Nr. 97.

Statsraad Bunken

contra

Lars Danielsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for voldeligt Overfald.

Rjøge Rjøbstads Extrarets Dom af 9de Januar 1875: „Tiltalte, Arbeidsmand Lars Danielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Han bør derhos i Erstatning til Arbeidsmand Christen Andresen af Rjøge udrede 46 Kroner 43 Ore og betale alle af Sagen flyvende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Glæiser og Rigau 10 Kroner til hver. Det Ibømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven.“

Randsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Marts 1875: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden ansættes til 40 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Steinthøl og Møhlery betaler Tiltalte Lars Danielsen 10 Kroner til hver. Den ibømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmiefer hedder det: „Under nærværende, ved Kjøge Kjøbstads Extraret i 1ste Instants paadømte Sag actioneres Tilstalte Lars Danielsen for volbeligt Overfald.

Det er i saa Henseende ved Tilstaltes egen, med det isøvrigt Oplyste stemmende Tilskaaelse godtgjort, at han den 4de Novbr. f. A., medens han og Arbeidsmand Christen Andresen vare beskæftigede med at indlade Egetømmer i et i Kjøge Havn besiggende Skib, har med en Haandspage, der var 2 Alen 1 Tomme lang og ca. 2½ Tommer i Gjennemsnit, tilføiet Andresen, der havde lagt sig paa Knæ og holdt med Hænderne paa et Stykke Tømmer, som skulde ombord i Skibet, et Slag over Ryggen, saaledes at Andresen faldt bagover og lun med Nisie, efter at være kommen til sig selv, kunde naae sit Hjem.

Følge en under 7de Novbr. f. A. udstedt Lægeattest var der ved Slaget tilføiet Andresen en Rygradsaffection, om hvilken det dengang endnu ikke kunde udgives, om og naar den vilde kunne hæves fuldstændigt, medens det derimod maatte siges, at den i modsat Fald vilde medføre indgribende Følger for Mandens Arbeidsdygtighed; men i en senere under 16de f. M. udstedt ny Attest hedder det, at Andresen kunde forventes at blive fuldstændigt restituert, naar ikke særligt Uheld skulde indtræffe, og under 1ste Decbr. var Andresen igjen istand til at arbejde.

Som Motiv til sin Gjerning har Tilstalte angivet, at han vilde hæve sig paa Andresen, fordi denne i det sidste Aarstid og særlig en Timestid forud var fremkommen med ærerørige Paasagn om Tilstalte; dog er der Intet som helst oplyst, der bestyrker Rigtigheden af denne Forklaring.

For dette sit Forhold er Tilstalte, der er dødt den 20de Marts 1814 og ikke findes tidligere criminaliter tiltalt eller dømt, ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 203, men den i Henhold til Straffelovens § 23 valgte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 20 Dage findes efter Omstændighederne passende at kunne ansættes til samme Slags Fængsel i 40 Dage. Med den heraf flydende Forandring vil Dommen, hvis Bestemmelser om den Arbeidsmand Christen Andresen tilkjendte Erstatning af 46 Kroner 43 Ore og om Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Desensfor for Underretten, billiges, være at stadfæste.“

Nr. 107.

Statsraad Bungen

contra

Andreas Hansen Holm (Defensor Nellemann),
der tiltales her det i Straffelovens § 225 omhandlede Forhold.
Bornholms Vester Herreds Extrarets Dom af 15de Februar 1875: „Tilstalte, Arbeidsmand Andreas Hansen Holm bør straffes

med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage. Saa bør han ogsaa udrede de med denne Action m. v. forbundne Omkostninger, hvorunder Salair til Procuratorerne, Cancelliraad Trichsen og Petersen med 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afmærk efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 225, men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage. Med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, kunne stadfæstes.

Chi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Arbeidsmand Andreas Hansen Holm sidstafvige 1ste November om Aftenen ved Hjælp af Fisser Gustav Jensen af Arnager m. Fl. var indbragt til Arresthuset i Rønne i Anledning af den af ham samme Dag i Fattighuset i Arnager udførte uskyldige Udsæd, under hvilken han tillige havde udsæet Bødd imod sin Hustru, og han derhos havde udsæet den ham for dette sit Forhold ved dette Herreds Extrarets Dom den 9de December f. A. ikjendte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, indsaad han sig den 29de Decbr. f. A. paa dette Herreds Contoir med Angivelse til Politiet om, at fornævnte Gustav Jensen i sidstafvige Sommer eller Høst havde fundet deels i Strandbredden deels i aaben Sø 6 à 8 Stkr. gode og nye Fyrreplanter, hver af en Værdi af 1 à 2 Rd., hvilke, som han havde undladt at oplyse, nu vare bortkomne fra det Sted, hvor han i sin Have havde holdt dem skjulte, og da der i Anledning af bemeldte Angivelse var indlebet criminel Underfølgelse mod Gustav Jensen, har ovennævnte Andr. H. Holm i det den 31te f. M. afholdte Retsforhør, næst at ratihabere sit Afgivne til den om hans Angivelse optagne Politirapport, der blev ham forelåst, endvidere suppleret samme med Forklaring saabel om, „at han selv ofte har seet de omhandlede Planter“, som om,

„at Gustav Jensen til ham har fortalt, at han havde fundet Plankerne i Havet eller ved Strandbredden“, hvilken Forklaring Andr. H. Holm endvidere omstændelig har gjentaget i det den 12te s. M. afholdte Retsforhør, hvor han yderligere har afgivet, at Gustav Jensen til ham „flere Gange“ har omtalt fornævnte sit Fund, ligesom han ogsaa under den i samme Forhør imellem ham og Gustav Jensen iværksatte Confrontation har vedblevet disse sine Forklaringer, dog tilfidsst med Tilspøende, „at han ikke har talt Plankerne“. Da der nu under Undersøgelsen mod Gustav Jensen, ved hvilken ikke skjønnes at være fremkommet Andet til Beviis for, at denne skulde have gjort sig skyldig i det mislige Forhold, for hvilket han sigtedes, end netop Andr. H. Holms Udsagn, efter samtlige Omstændigheder opstod Mistanke om, at disse Udsagn maatte være usandsfærbige, og Undersøgelsen i saa Henseende var bleven rettet imod Sidstnævnte, har denne efter nogen Nægtelse og efter at være bleven belagt med Arrest maattet vedgaae, ikke blot at hans Forklaring saavel om, at Gustav Jensen ikke een men flere Gange havde fortalt ham at have fundet de omtalte Planker, som om, at saadanne skulde have henligget i Sidstnævntes Høje i en Bunke paa 6 à 8 Stk, er fuldstændig Usandhed, men ogsaa, at hans Angivelse i denne Sag imod Gustav Jensen er ganske ugrundet og alene foretagen i den Hensigt af Hævnløst at paaføre denne Straf og Skade.

I Henhold til Foranstaaende skjønnes saaledes ikke rettere, end at Andr. H. Holm ved sit Forhold har gjort sig skyldig baade deri, imod bedre Vidende for Øvrigheden at have angivet en Anden som skyldig i en Forbrydelse, hvori denne var uskyldig, hvorior Straffebestemmelsen indeholdes i Straffelovens § 225, og deri, som Vidne at have afgivet falsk Forklaring for Retten, hvilket omhandles i Straffelovens § 146; men da nu ifølge den for nærværende Sag til Grund liggende Bornholms Amts Actionsordre, ved hvilken Andr. H. Holm er anordnet tiltalt for det i Straffelovens § 225 omhandlede Forhold, Tiltalte blot er stævnet og actioneret for denne sidste Forbrydelse, og Amtet paa Dommerens Andragende om at udstede Actionsordren til ogsaa at omfatte den i Straffelovens § 146 omhandlede større Forbrydelse ved Skrivelse af 9de d. M. har tilkendegivet, at dertil ikke findes tilstrækkelig Anledning, vil Tiltalte, der, foruden at være dømt som ovenfor angivet, ved Svaneke Kjøbstads Extrarets Dom for Tyveri er ansætt med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, altsaa kun være at dømme for imod sit bedre Vidende til Politiet at have angivet Fisser Gustav Jensen af Arnager for at have gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods, skjøndt denne deri er uskyldig, og findes Straffen herfor efter Omstændighederne i Henhold til Straffelovens § 225 cfr. § 57 at maatte sættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage.“

Onsdagen den 12te Mai.

Nr. 5. Forpagter **S. Lassen** (Advocat Nellesmann)
contra

Kjøbmand **J. Monberg** (Overretssagsfører Asmusen),
betræffende Betaling af 2704 Kroner 62 Øre.

Kjøbenhavn's Amts søndre Birketings Dom af 24de September 1873: „Indstævnte, Kjøbmand J. Monberg bør mod Tradition i qvitteret Stand af den af den daværende Eier af Eiendommen Matr.-Nr. 1d, 1f, 4c og 20b af Lyngstrup under 28de Januar 1868 udstedte og under 11te Februar næstefter tinglæste Obligation stor 4,000 Rd. med første Prioritets Panteret i den nævnte Eiendom betale til Citanten, Forpagter S. Lassen 1,352 Rd. 1 Mk. 14 ß med Renter 5 pCt. p. a. fra den 27de November f. U., til Betaling steer. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afværk efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at den under Sagen fremlagte Transport af 27de Februar d. U., som findes tegnet paa en Udskrift af Horns Herreds Skjøde- og Pantebog, er skreven paa ustemplet Papir.“

Randsøvers samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Mai 1874: „Citanten, Kjøbmand J. Monberg af Frederiksberg bør for Tiltale af Indstævnte, Forpagter S. Lassen paa Svanholm i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.“

Højesterets Dom.

Ved de Højesteret forelagte, tildeels efter den indankede Doms Afgivelse tilveiebragte Dphsninger kan det ikke ansees godtgjort, at Inventariet ved den i Dommen omhandlede Eiendom var forringet fra den Tid, Panteobligationen af 28de Januar 1868 blev udstedt, indtil Citanten nægtede at modtage ny Obligation af Proprietair Brendstrup; og om det end antages, at der ved Obligationens Udstedelse paa Eiendommen fandtes en lille Besætning, manglede denne dog i hvert Fald allerede, dengang Villie folgte Eiendommen til Indstævnte; men idet den heraf flydende Formindbælselse af Pantet saaledes maatte titregnes Villie selv, kan

den ikke komme i Betragtning under nærværende Sag, hvor Citanten, som i Dommen bemærket, ikkun støtter sit Krav mod Indstævnte paa den ham af Illie overdragne Ret. Som Følge heraf og isøvrigt i det Væsentlige i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve.

Thi kjenbes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, hvorunder Citanten, Kjøbmand S. Monberg af Frederiksberg paaanter en i 1ste Instans mod ham af Indstævnte, Forpagter S. Lassen paa Swanholm anlagt og ved Kjøbenhavns Amts søndre Virts Ret den 24de September f. A. paadømt Sag betræffende Betaling af 1,352 Rd. 1 Mk. 14 sk. m. m., er det uomtvistet mellem Parterne:

at S. S. Illie som daværende Eier af Eiendommen Matr.-Nr. 1 d, 1 f, 4 c og 20 b af Lyngrup i Horns Herred ved Obligation af 28de Saanuar 1868, tinglæst den 11te Februar næstefter har givet Indstævnte 1ste Prioritets Panteret i den nævnte Eiendom med alt Tilhørende og Tilhørende, det indlagte Bryggeri, Bageri og Maltgjøreri, Leie og Interesse, Sæd og Afgrøde, Befætning og Inventarium m. m. til Sikkerhed for skadesløs Betaling af styldige 4000 Rd. med Renter 4 pCt. p. a. og alle i Tilfælde af Opfigelse eller Søgemaal flydende Omkostninger, hvorhos det i Obligationen var bestemt, at Capitalen skulde forblive indstaaende hos Debitor og efterfølgende Eiere af Pantet uopfigeligt fra Indstævnets Side indtil 11te Juni Termin f. A., dog at Capitalen straf og uden Hensyn til den stipulerede Uopfigelighed skulde være forfalden til Betaling, saafremt Debitor enten ikke inden 14 Dage efter hver Termins Begyndelse erlagde de forfaldne Renter eller lod Pantet forfalde eller kjenbeligt forringe eller paadrog det Restancer af Skatter og Afgifter;

at bemeldte Illie ved Kjøbecontract af 10de Juni 1870, tinglæst den 5te Juli næstefter solgte Eiendommen i den Tilstand, hvori den dengang fandtes, til Citanten, blandt Andet paa Betiingelse af, at denne for Kjøbesummen 4000 Rd. skulde overtage Indstævnets i Eiendommen indstaaende Prioritet, at han skulde tage Skjøde inden 2 Aar, og at Skjødet skulde meddeles ham paa Anfordring;

at Citanten herefter ved Transport af 16de August 1871 overdrog sin Ret efter denne Kjøbecontract til Proprietair Brendstrup for 6000 Rd., der

skulde berigtiges herved, at Brendstrup overtog eller indfriebe Indskæntes 1ste Prioritets Obligation og for Restbeløbet 2000 Rd. udstedte en Obligation til Citanten med 2den Prioritet i Eiendommen, og

at Lillie derpaa i Genhold til den anførte, ham i Kjøbecontracten paa lagte Forpligtelse under 28de August 1871 tilføjede Brendstrup Eiendommen med de Rettigheder, Byrder og Forpligtelser, hvormed han selv havde eiet den.

Det er endvidere in confesso, at Brendstrup en kort Tid før eller nogen Tid efter, at han havde faaet Skjøde paa Eiendommen, ved sin Sagsfører henvendte sig til Indskæntes Sagsfører med Forespørgsel, om Indskævnte vilde modtage en ny Obligation af Brendstrup istedetfor den ældre, af Lillie udstedte, og at Indskævnte derpaa gav et benægtende Svar, idet han som Grund anførte, at han ikke ansaa Brendstrup for vederbøstlig og ikke fandt sig forpligtet til at quittere Lillies Obligation, da Pantet, der skulde tjene ham til Sikkerhed, var blevet i høi Grad forringet, ligesom og at Eiendommen, som Brendstrup derefter opgav, da han ikke var istand til at skaffe de til sammes Drift fornødne Midler, kom til Auction for Skatterestancer, og at Indskævnte, som imidlertid paa Grund af Renters Udbetaling den 10de September 1872 havde taget Dom over Lillie til Obligationens Indfrielse og gjort Execution for samme, ved den den 27de November s. A. afholdte 3die Auction blev Høistydende med 3000 Rd., for hvilket Beløb han derpaa fik Pantet udlagt til Eiendommen.

Under 27de Februar s. A. overdrog derefter Lillie til Indskævnte Ret til at kræve den i Kjøbecontracten af 10de Juni 1870 § 3 omvendte første Prioritetsobligation paa 4000 Rd. indfriet af Citanten og directe sagsøge ham til Betaling af Beløbet med Renter og Omkostninger eventuelt, saavidt det ikke var dækket ved Salget af Pantet, hvorpaa Indskævnte i 1ste Instants søgte Citanten til at betale:

1) Obligationens Paalydende 4000 Rd med Frabrag af 2,917 Rd. 4 Mk. 11 ß, der skulde være det Beløb, hvormed hans Prioritet var bleven dækket ved det fete Bud, idet Statterne, der gif forlobs, angaves at have andraget 82 Rd. 1 Mk. 5 ß, altsaa til Rest	1,082 Rd. 1 Mk. 5 ß
2) Renter ifølge Dommen af 10de September 1872 à 4 pCt. p. a. fra 11te December 1871 til 13de Juli 1872	94 — 1 — 5 -
3) Do. ifølge do. à 5 pCt. p. a. fra 13de Juli 1872 til 27de November s. A.	73 — 5 — 5 -
4) Skadesløse Omkostninger ifølge samme Dom	40 — " — " -
5) Omkostningerne ved den hos Lillie foretagne Executionsforretning	23 — 4 — 8 -
6) Do. ved den i Eiendommen foretagne Executionsforretning	38 — 1 — 7 -
tilsammen . . .	1,352 Rd. 1 Mk. 14 ß

med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 27de November 1872, til Betaling stæer, samt Sagens Omkostninger skadesløst; hvorimod Citanten procederede til Fri-

findeffe, ialfsald for Eiben, med Tillæg af Sagens Omkostninger, og in subsidium paaftod Indstævntes Forbring nedfat i flere af ham angivne Henseender, ialfsald i det Omfang, som Retten maatte finde hans derom gjorte Bemærkninger grundeede.

Ved Underrettsdommen blev Indstævntes Paaftand tagen tilfølg, idet Citanten kjendtes pligtig til at betale Indstævnte de paaftævnte 1,352 1 Mk. 14 ß med Renter 5 pCt. p. a. fra den 27de November 1872, til Betaling stæer, dog at Betalingen gjordes afhængig af, at den omhandlede Panteobligation blev ekstraderet i kvitteret Stand, og at Sagens Omkostninger ophøvedes, og Citanten har derfor, som ansørt, ved Stævning af 30te Septemher s. A. indbragt Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine for Underretten nedlagte Paaftande, medens Indstævnte har paaftaaet Underrettsdommen stadfæstet. Enhver af Parterne har derhos paaftaaet sig tilkjendt hos Beederparten Sagens Omkostninger her for Retten.

Sin principale Paaftand har Citanten isærdeleshed støttet paa den i Panteobligationen optagne Bestemmelse om Capitalens Uopsigeligheed fra Eier til Eier indtil 11te Juni Termin s. A. Herefter maatte nemlig efter Citantens Formening Indstævnte være forpligtet til, naar Lillie folgte Eiendommen, at tage den nye Eier som sin personlige Debitor uden Hensyn til dennes Beberestigheed, og saavel Lillies som Citantens Forpligtelser med Hensyn til Prioriteten være ophørte ved Skjøbets Udførelse til Brendstrup ialfsald ved dennes af Indstævnte ikke modtagne Tilbud om Udførelse af en ny Obligation, og under alle Omstændigheeder maatte Lillie have tabt sin Forbring paa Citanten, efterat han uden Forbehold mod denne havde udførelt Skjøde til Brendstrup, eller dog, efterat Sidstævnte havde opfyldt den Forudsætning, under hvilken Skjødet blev ham meddeelt af Lillie, ved at tilbyde Indstævnte en ny Obligation. Det skjønnes nu heller ikke rettere, end at, selv om Lillies Ret mod Citanten ikke var ophørt allerede derved, at han uden at tage noget Forbehold overfor Citanten og med Bemærkning, at „Transporthaveren af Kjøbecontracten (Brendstrup) har forpligtet sig til at indfrie den Eiendommen paa hvilende Prioritetsgjæld, og Contracten forøvrigt er opfyldt fra Kjøberens Side“, udførelte Skjøde til Brendstrup, maatte hans Ret mod Citanten ialfsald være bortfalden derved, at Brendstrup opfyldte den Forudsætning, under hvilken Skjødet blev ham meddeelt ved at tilbyde Indstævnte en ny Obligation. Herimod har Indstævnte vel indvendt, deels at Brendstrup ikke kan siges at have gjort noget egenligt Tilbud af en Obligation, men alene rettet en Forespørgsel, om en saadan vilde blive modtagen af Indstævnte, deels at Tilbudet, om Forespørgselen kunde betragtes som et saadant, ialfsald ikke var lovligt, da Brendstrup var ude af Stand til at byde den reelle Sikkerheed, paa hvilken Lillies Obligation gav Indstævnte Krav. I ingen af disse Henseender findes der imidlertid at kunne gives Indstævnte Medhold. Vel er det nemlig saa, at Brendstrup ikke har presenteret Indstævnte nogen ny Obligation, men efter dennes bestemte Vægning ved at modtage en saadan, en Vægning, som han fastholdt, efterat Brendstrups Sagfører havde spurgt ham, om han vilde

betragte Tilbudet som fæet ved Notarius, maatte dette ansees for overflødig og unyttigt, og Indstævnte har ogsaa udtrykkelig anerkjendt for Underretten, at hans nævnte Ytringer berettigede Brendstrup til at unblade Presentationen af Obligationen, og naar han har villet gjøre gjældende, at Brendstrup desuagtet maatte være forpligtet, hvis han skulde ansees at have gjort et virkelig Tilbud, til at udfæde Obligation og lade den tinglyse, da maa dette ansees blotet for al Grund. Hvad dernæst angaaer Spørgsmaalet, om Tilbudet kunde betragtes som lovligt, da har Indstævnte vel til Støtte for sin Besøielse til at nægte at modtage Obligation fra Brendstrup paaberaabt sig, at Pantet alt dengang var saaledes forringet, at han maatte være berettiget til at opsigge Capitalen; men selv om han overhovedet kunde paaberaabe sig denne Omstændighed, uagtet han ikke virkelig havde opsiget eller opsigde Capitalen, er det ialfald ikke imod Citantens Benægtelse oplyst, at der dengang var indtraadt en saadan „kjendelig Forringelse“ eller Forsald af Pantet, som ifølge Obligationens Indhold berettigede til dens Opsigelse. Hvad navnlig Inventariet angaaer, da har Indstævnte, hvem Beviisbyrden i denne Henseende maa paahvile, end ikke forsøgt at afbevise Citantens Benægtelse af, at nogen Forringelse var indtraadt, og hvad Besætningen angaaer, da er det vel in confesso, at der ingen saadan fandtes, men det er ikke mod Citantens Benægtelse beviist, at der var nogen, dengang da Lillie udfæde Obligationen, og der kan ikke gives Indstævnte Meinhold i, at Saabant maatte fremgaae alleve rederaf, at der er givet Pant i „Leie og Interesse, Søb og Afgørbe, Besætning og Inventarium m. v.“, da der i disse Ord kun ligger, at Pantfættningen skulde omfatte saadanne Gjenstande, forsaavidt de vare eller i Tiden kom tilfæde, men ikke nødvendig, at der var saadanne Objecter for Pantfættning tilfæde; og i ethvert Fald har Indstævnte end ikke bestemt forklaret, hvilke Besættingsdele der skulde have været tilfæde ved Pantfættningen, saa at det ikke er muligt at have nogen Mening om, hvorvidt deres Mangler kunde betragtes som en kjendelig Forringelse eller Forsald af Pantet, hvorved bemærkes, at der efter Eiendommens Forbilligende, der er hderst ringe, efter Citantens Paastand 2 à 3, efter Indstævntes Paastand ca. 4 Eder. Rand, ikke kan formodes at have været Besætning af nogen Vetydenhed paa Eiendommen, hvis Værdi ikke beroede paa dens Border.

Idet saaledes ikke blot Lillie havde indgaaet paa, at Brendstrup overtog den Citanten tidligere paahvilende Forpligtelse til at overtage Prioritetsgjælden, men Brendstrup ogsaa maa ansees at have gjort Sit til at spdbestigge denne Forpligtelse, skjønnes det ikke rettere, end at Lillies Ret mod Citanten maa være bortfalden, og da Indstævnte ikkun kan støtte noget Krav mod Citanten, med hvem han ikke har contraheret, paa en Overdragelse af Lillies Ret mod Citanten, maa denne efter sin Paastand blive at frifinde for Indstævntes Tilfæde. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.“

Nr. 18. Lieutenant, Fuldmægtig **Orla Lehmann**
Hansen (Høiesteretsfagfører Levison)
 contra

Hjul- og Karethmager **Christen Larsen Winther** (Sngen),
 betræffende Injurier.

Holbøt Kjøbstads Politirets Dom af 19de Januar 1874:
 „De paaklagede, af Indklagede, Hjul- og Karethmager Christen
 Larsen Winther af Holbøt om Klageren, Fuldmægtig Orla Leh-
 mann Hansen af Kjøbenhavn brugte Udtalelser bør døde og
 magtesløse at være, forsaavidt i samme insinueres, at Klageren
 ikke skulde være valgbar til Folketinget som ikke uberhyttet, og bør
 Indklagede til Statskassen at bøde 15 Rd. eller, saafremt Bøden
 ikke fuldt betales, hensesættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Saa
 bør Indklagede og til Klageren at betale Sagens Omkostninger
 med 3 Rd. 55 ø. Det Idømte at udredes inden 3de Solemærker
 efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at
 efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Au-
 gust 1874: „I Henseende til den givne Mortification bør Politi-
 retsdommen ved Magt at stande. Iøvrigt bør Citanten, Hjul-
 og Karethmager Christen Larsen Winther af Holbøt for Ind-
 stævntes, Fuldmægtig Orla Lehmann Hansens Tiltale i denne
 Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.“

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 12te October f. A. er Høiesteret bemhnd-
 diget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanseet at
 dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

For Høiesteret foreligger alene det Spørgsmaal til Afgjørelse,
 om der bør idømmes Indstævnte Straf for de af ham om Ci-
 tanten brugte, i den indankede Dom omhandlede Øttringer, der
 ved Dommen ere blevne mortificerede. I saa Henseende be-
 mærkes, at det efter de fremkomne Oplysninger alene tør an-
 tages, at Indstævnte — efter at have omtalt, at der ifølge Grund-
 loven kun kunde vælges en uberhyttet Mand — httrede, at Ci-
 tantens Fortid ikke var uberhyttet, samt at Citanten ved at frem-
 træde som Valgcandidat selv havde givet Indstævnte som Vælger

fuld Føie til paa det afholdte Vælgermøde at fremdrage Citantens Fortid og navnlig berøre den ham for Thyveri under criminel Cavalder i Medfør af Forordning 11te April 1840 § 26 sidste Punctum overgaaede Dom, hvortil Indstævnte ved den anførte Uttring sigtede.

I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til det i Overretskdommen derom Anførte findes det at maatte have sit Forblivende ved den Indstævnte tillagte Frifindelse for Straf, hvorfor denne Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Randsøver, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det forudnede Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der sønste Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de tgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalſke Boghandel (K. Høgel).
Fjeldſøe & Ganderupſ Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 11.

Den 28de Mai.

1875.

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 12te Mai.

Nr. 18. Lieutenant, Fuldmægtig Orla Lehmann Hansen
contra

Hjul- og Karetmager Christen Larsen Winther (see forrige Nr.).

I den indtænkte Doms Præmisser hedder det: „I Anledning af, at Citanten, Hjul- og Karetmager Christen Larsen Winther af Holbæk ved et Vælgermøde Onsdagen den 5te November f. A. paa en Gæstgivergaard i Holbæk skulde have brugt følgende Udbælselse om Indstævnte, Fuldmægtig Orla Lehmann Hansen:

„Hvorledes kan Ste Juhl's Folkeforening forsvare at stille den unge Mand? Grundloven fordrer en uberygtet Mand, og det er den Person ikke, vi vil have en ærlig Mand,“

anlagde Indstævnte Sag mod Citanten ved Holbæk Rigsstads Politiret til Straf efter det 21de Capitel i Straffeloven, Mortification af de paalagde Udbælselser og Udømmelse af Sagens Omkostninger.

Ved Politirettens den 19de Januar d. A. affagte Dom blev det ikke anseet beviist, at Citanten havde brugt Uttringen „en ærlig Mand“ i den ovennævnte Forbindelse og i Modsetning til Indstævnte, men derimod kun, at Citanten havde udtalt sig enten saaledes: „Grundloven fordrer en uberygtet Mand, og det er den Person (Indstævnte) ikke,“ eller, hvad Citanten selv har erkendt, „at der stod i Grundloven, at en Mand kun kunde vælges til Rigsdagmand, som var uberygtet, og at Klagerens Fortid ikke var uberygtet,“ hvilke Udbælselser ved Dommen bleve mortificerede, forsaavidt i samme insinueres, at Indstævnte ikke skulde være valgbar til Folketinget som ikke uberygtet, hvorhos Citanten for sit Forhold blev anseet efter Straffelovens § 217 med en Bøde til Statskassen af 15 Rd. eller i Mangel af fuld Betaling

simpelt Fængsel i 5 Dage samt tilpligtet at betale Indskævnte Sagens Omkostninger med 3 Rd. 55 ff.

Denne Dom har Citanten berefter indanket her for Retten, hvor han har paasaat den forandret derhen, at han frifindes for Indskævntes Tiltale og hos denne tilkjendes Sagens Omkostninger for begge Retter, hvorimod Indskævnte procederer til Underretsdømmens Stadsfæstelse med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger her for Retten.

Herefter bliver der for Overretten saaledes ifkun Spørgsmaal om, hvorvidt Citanten maatte have paadraget sig Ansvar efter Injurieavgivningen ved at betegne Indskævnte eller dennes Fortid som ikke uberygtet, hvilket, som ogsaa i Underretsdømmen antaget, maa komme ud paa Det, da det er paa denne Udtalelse, at Citanten har støttet sin Formening om, at Indskævnte ikke skulde være valgbar til Folketinget, hvilket forudsætter, at Indskævnte ogsaa nu maa ansees for ikke uberygtet. At en saadan Udtalelse maa ansees fornærmelig, selv om den kun er brugt med Hensyn til Betingelserne for Indskævntes politiske Rettigheder, kan ikke med Føie betvivles, da den, dens Rigtighed forudsat, maa medføre en Retsfæstelse i Indskævntes borgerlige Axtelse, og da nu Citanten ikke, som af ham formeent, har været berettiget til at betegne Indskævnte som steet, paa Grund af at der, efter hvad der er in confesso, er overgaaet Indskævnte, forinden han skulde sit 14de Aar, en Dom for Tyveri, idet denne Dom henhører til de Straffedomme, som efter Lov om Vredsofreisning af 3die April 1868 § 6 ikke medføre nogen Indskrænkning i de Rettigheder, der betinges af uplettet Rygte, maa det have sit forblivende ved den ved Underretsdømmen givne Mortification, hvorimod den idømte Straf findes at maatte bortfalde, da Citanten ikke kan antages at have fremsat Udtalelsen i nogen ærefornærmelig Hensigt, men alene i den feilagtige Formening, at Udtalelsen paa Grund af den ovennævnte Dom var hjemlet ved den gjældende Lovgivning, og Citanten vil altsaa for saavidt være at frifinde.

Sagens Omkostninger for begge Retter vilde efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten."

Torsdagen den 20de Mai.

Nr. 36. Enkfru **C. de Neergaard** (Advocat Hinzenburg)
contra

Sogneraadet for Oland Sogn (Advocat Nellesmann),
betræffende Udredelsen af Udgifterne ved Vedligeholdelsen af en Bro.

Han Herredernes Rets Dom af 11te Januar 1873: „Indskævnte, Eierinden af Nyholm Hovedgaard, Enkfru C. de Neergaard bør til Citanten, Sogneraadet for Oland Sogn betale de

paastævnte 54 Rd. 80 ð med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Ferligsklagens Dato, til Betaling steer. Processens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15. Dage efter denne Doms lovlige Ferkyndelse under Afsærb efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 15de December 1873: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Processomkostninger for Overretten betaler Citantinden, Enkesfru E. de Neergaard til Dyholm til de Indstævnte, Sogneraadet for Vland Sogn 25 Rd. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Ferkyndelse under Afsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

Ved allerhøieste Ordre af 13de Marts f. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Med Bemærkning, at den i tidligere Instantser nedlagte Afviisningspaastand ikke er fastholdt for Høiesteret, og at der heller ikke her for Retten er fremsat nogen Indsigelse med Hensyn til Størrelsen af det paastævnte Beløb, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faae nogen Indflydelse paa Sagens Udfald til Citantindens Fordeel, vil Dommen være at stadfæste, dog at Processens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Processens Omkostninger for Høiesteret blive ligeledes at ophæve.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Ligeledes ophæves Processens Omkostninger for Høiesteret. Til Institskassen betaler Citantinden 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Efterat Hjørring Amtsråads Veicomitee i Aaret 1870 havde paalagt de Indstævnte, Sogneraadet for Vland Sogn inden en vis Frist at foretage en Reparation af Broen paa den over Veien mellem Ven Vland og Sønderøye Bys Grund i

Broust Sogn varende Dæmning eller Vase, opfordrede de Indskævnede Citantienden Entefru E. de Neergaard som Bestyrderinde af Hovedgaarden Dyholm, hvis Eiere hidtil havde vedligeholdt Broen, til at foretage den af bemeldte Beicommitee forlangte Reparation, og da hun vægrede sig ved at efterkomme denne Opfordring, lode de Indskævnede Arbeidet udføre for hendes Regning og have derpaa under nærværende Sag i 1ste Instants paaaaet hende tilpligtet at godtgjøre dem Udgifterne ved dette Arbeide med 54 Rd. 5 Mk. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsslagens Dato den 18de Septbr. 1871.

Med Underrettsdommen er denne Paaastand tagen tilfølge, og Citantienden har derefter indanket Sagen for Overretten, hvor hun ligesom i 1ste Instants principaliter her paaaaet Sagen afsøist fra Underretten, hvilken Paaastand imidlertid maa anses ubesøiet, og in subsidium Frifindelse for de Indskævnedes Tilfale. De Indskævnede procedere derimod til Underrettsdommens Stabsættelse.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at den ovennævnte Dæmning eller Vase tilligemed den derpaa varende Bro i sin Tid er bleven anlagt af tidligere Eiere af Dyholm Gaard og Gods paa Den Zland for egen Regning, og at Broen ligeledes senere er bleven vedligeholdt af Dyholms Eier, medens Vedligeholdelsen af selve Dæmningen er skeet af Zland og Broust Sogne, saaledes at hvert af disse Sogne har vedligeholdt den Deel af Dæmningen, der ligger indenfor dets Grændseffjel. Denne Ordning sanctioneredes i Aaret 1838 af Hjørring Amt, og da Amtet ved en senere Resolution af 26de Decbr. 1840 vilde omordne Forholdet saaledes, at Zland og Broust Sogne skulde vedligeholde hver det Halve af Dæmningen, indgav den daværende Eier af Dyholm Gods, Krigsraad Nielsen, der som Eier af hele Den Zland med Undtagelse af et Mensalhuus var interesseret i, at den hidtil bestaaende, for Zland Sogn mindre byrdefulde Ordning opretholdtes, et Andragende til det daværende Rentekammer, hvori han tilbød, at han, dersom det i Henseende til Vasens Vedligeholdelse maatte forblive ved den tidligere Ordning, ligesom hidtil til Lettelse for sit Fæstegods vilde besørge Broen eller, om i Tiden et Dæmningsarbeide maatte træde istedetfor denne, da dette vedligeholdt paa egen Bekostning ved Hjælp af Naturalarbeide af Zland Sogn, medens han derimod for det Tilfælde, at den af ham opstillede Betingelse ikke antoges, gjorde Paaastand blandt Andet paa, at Broen skulde medtages ved den nye Fordeling, og at Bekostningerne og Arbeidet ved Bro og Dæmning da skulde fordeles mellem Sognene efter deres Hæftkorn. Ved den af Rentekammeret under 18de September 1841 afgivne Resolution ordnedes Forholdet derefter i Overensstemmelse med Krigsraad Nielsens principale Forslag, og ligesom Rentekammeret ved i Resolutionen at fastsætte, at det overensstemmende med Amtets Resolution af 1838 kunde have sit Forklivede ved den gennem en Række af Aar gjældende Fordeling af Vasen med tilhørende Bro, saaledes at nuværende og efterfølgende Eiere af Hovedgaarden Dyholm, saalænge Forbedlingen bestaar, vedligeholde Broen eller, om i Tiden et Dæmningsanlæg maatte træde istedetfor denne, da dette Anlæg med Assistance af Hjørring og Arbeide af Zland Sogn, maa være gaaet ud fra den Forudsætning, at Kri-ge-

raad Nielsen ved sit ovennævnte Tilbud har villet forpligte sig og efterfølgende Eierne af Hovedgaardens Orholm til at vedligeholde Broen, saalænge den af ham opstillede Betingelse overholdtes, saaledes har ogsaa Krigsraad Nielsen anerkendt denne Forpligtelse, idet han, da han senere folgte Hovedgaardens Orholm med underliggende Gods og flere andre Eiendomme i Vester og Vester Han Herrederne, i den under 26de April 1847 oprettede Kjøbecontract, i Henhold til hvis Bestemmelser de nævnte Eiendomme senere bortkjøbtes, lod optage den Clausul, at Kjøberen skulde holde sig Rentekammerresolutionen af 18de Septbr. 1841 efterrettelig, saalænge den derved fastsatte Fordeling af Væsen eller Dæmningen mellem Mland og Broust Sogne bestod. Det er derhos in confesso under Sagen, at lignende Bestemmelser bleve optagne i de Overdragelsesdocumenter, der oprettedes ved senere Salg af Hovedgaardens Orholm, navnlig ogsaa ved de Salg, der fandt Sted, efterat det Gaarden tilhørende Fæstegods paa Den Mland var bortsolgt fra Gaarden, og særligt i det Skjøde, hvorved denne overdroges til Citantindens senere afkøbte Mand, og i Henhold til hvilket hun maa antages at besidde Gaarden, ligesom det ogsaa efter Sagens Oplysninger maa antages, at Broen hidtil er bleven vedligeholdt af Eierne af Hovedgaardens Orholm, og selve Dæmningen af Mland og Broust Sogne efter det ved Rentekammerresolutionen fastsatte Forhold.

Det er nu uden al Tvivl, naar Citantinden, der, som meldt, besidder Hovedgaardens Orholm i Henhold til Aftomsdocumenter, i hvilke det udtrykkeligt er paalagt Eieren af Gaarden at holde sig den mellem Rentekammeret og Krigsraad Nielsen indgaaede Overeenskomst efterrettelig, har formeent, at hun paa Grund af, at der ikke ved Overeenskomstens Indgaaelse blev udstedt og tinglæst nogen særlig Declaration om den Gaarden derved paalagte Byrde, ikke skulde være pligtig at respectere denne Overeenskomst, og forsaavidt hun har villet gjøre gjældende, at Forpligtelsen efter Overeenskomsten ialfald maatte være bortfalden ved Loven af 20de Juni 1850, bemærkes, at, ligesom den Omstændighed, at hun i Henhold til bemeldte Lovs § 14 maa deeltage i Vedligeholdelsen af den Deel af Dæmningen, der er henlagt til Mland Sogn, ikke kan berettige hende til at betragte sig som løst fra Overeenskomsten om Broens Vedligeholdelse, der alene er betinget af Oprietholdelsen af den ved Rentekammerresolutionen fastsatte Fordeling af Dæmningen mellem Mland og Broust Sogne, i hvilken Loven ikke har gjort nogen Forandring, saaledes kan heller ikke den af hende særlig paaberaabte Bestemmelse i bemeldte Lovs § 15 hjemle hende Ret til at forbre sig fritagen for at vedligeholde bemeldte Bro, hvis Vedligeholdelse Eieren af Hovedgaardens Orholm maa antages oprindelig at have paataget sig ikke af særligt HenSyn til den ham tilkommende Fritagelse for andet communal Arbejde, men alene eller ialfald nærmest for at opnaae en Fordeel for det dengang til bemeldte Hovedgaard hørende Fæstegods paa Mland. Ei heller kan der gives Citantinden Medhold i, at Forpligtelsen efter Overeenskomsten maa anses bortfalden ved det senere stedfundne Bortsalg af det nævnte Fæstegods; thi Forpligtelsen kan, om den end oprindelig er paalagt Hovedgaardens Orholm nærmest til Fordeel for det tidligere dertil hørende

Fæstegods, dog ikke efter Overenskomsten ansees betinget af, at dette Gods vedblev at høre under Gaarden, og ialfald have de tidligere Eiere af samme ikke ved Bortsalget af Bøndergodset draget Omsorg for, at Byrden overførtes paa det afhændede Gods, men have derimod ved senere Salg af selve Hovedgaarden behandlet Byrden som paahvilende denne alene.

Ibet nu de Indstævnte, hvem Broens Vedligeholdelse nærmest maatte paahvile, dersom den ikke kunde paalægges Citantinden, i det dem af Amtsraadets Veicommittee givne Paalæg om inden en vis Frist at foretage Reparation af Broen maatte have tilstrækkelig Hjemmel til, naar Citantinden, der efter de Indstævnets Andringender paa Anfordring vilde af dem have erholdt fornøden Assistance af Kjørsel og Arbeide, ubetinget nægtede at foretage Roget i Anledning af deres Opfordring til hende om at istandsætte Broen, da at lade Istandsættelsen udføre for hendes Regning, maa de Indstævnets Paastand om Godtgjørelse af deres Udgifter ved dette Arbeide blive at tage tilfølgende, og da det efter Omstændighederne maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at disse Udgifter have anbraget 54 Rd. 5 Mk., maa det billiges, at Citantinden ved Underretsbommen er tilpligtet at betale dem dette Beløb med Renter som af dem paastaat; hemelede Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

I Processomkostninger for Overretten findes Citantinden at burde betale de Indstævnte 25 Rd. Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted."

Nr. 114.

Advocat Hindenburg
contra

Arrestantinden **Ellen Jensen** (Defensor Henrichsen),
der tiltales for Bedrageri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de April 1875:
„Arrestantinden Ellen Jensen bør straffes med Forbedringshousarbeide i 18 Maanedes samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Simonfen og Raas med 12 Kroner til hver. At efterkommes under Udførb efter Loven.“

Højesterets Dom.

Foraaaviddt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Højesteret til Prøvfjendelse, og i Henhold til de i den indkomne Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Ellen Jensen, der er født den 14de Mai 1840 og tidligere straffet 2 Gange for Tyveri, begge Gange i Forbindelse med for Bedrageri og endvidere ved denne Rets Dom af 29de October 1872 efter Straffelovens § 253 og efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Velleri med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes samt endeligen foruden ved nysnævnte Dom 2 Gange for Løsgænger, senest ved en inden denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 1ste April forrige Aar affaagt Dom efter sidstnævnte Lovbestemmelse med Tvangsarbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 30 Dage, tiftales under nærværende Sag for Bedrageri og Løsgænger, og ved hendes egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er det beviist, at hun uden Tjenestepige Helene Mogensens Vidende og Billie af nogle denne tilhørende og hende i November Maaned s. A. af Gierinden til Forvaring overleverede Gjenstande har til egen Fordeel pantsat et Stykke Hvergarn, en Kjølenederbeel, en Dug og et Tørklæde, tilsammen af Værdi 11 Kroner 66 Ore, at hun af Skibsfører Rasmus Andersen, medens hun var i dennes Tjeneste, hvortil hun havde ladet sig sætte i Slutningen af sidstnævnte Maaned, har laant 1 Rd. i den Hensigt ikke at tilbagebetale den, at hun uden Oberst Carl August Adalbert Bruns Samtykke har anvendt til eget Brug 8 Kroner 50 Ore, som han, medens hun i sidstnævnte Februar Maaned var i hans Tjeneste, havde betroet hende til Indkjøb, samt at hun har overtraadt et hende til Protocollen over mistænkelige Personer den 11te Juni s. A. under sædvanlig Straffetruusel givet Tilhold ved efter den Tid flere Gange at have taget Ophold her i Staden uden derom at have gjort Anmeldelse til den omhandlede Protocol.

I Medfør af det Foransførte vil Arrestantinden nu blive at dømmes efter Straffelovens § 251 og § 253 og efter § 1 i den ovennævnte Lov af 3die Marts 1860, og findes Straffen at kunne under Et bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes.“

Mandagen den 24de Mai.

Nr. 123.

Statsraad Bungen

contra

Hans Christian Jensen Sonne (Defensor Nellesmann),
der tiftales for Tyveri.

Bornholms nordre Herreds Extrarets Dom af 13de April 1875: „Tiltalte Hans Christian Jensen Sonne bør straffes med 20 Slag Rotting samt udrede alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Ipsen og Petersen 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiste Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter de i samme anførte Lovbud, men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til 15 Rottingslag.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffen bestemmes til 15 Rottingslag. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Mellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Amtets Actionsordre af 10de Marts d. A. er Hans Christian Jensen Sonne sat under Tiltale for Tyveri, og er det ved Tiltaltes egen Tilslaaelse, der stemmer med det i Sagen iøvrigt Oplyste, tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte, der tjener paa 13de Selveiergaard i Ruthsker Sogn, havde ladet sig sætte til Tjeneste paa 2den Selveiergaard i samme Sogn fra 1ste Mai d. A., i hvilken Anledning han et Par Gange havde indfundet sig paa sidstnævnte Gaard og da om Natten deelt Kammer og Seng med Tjenestekarlen Peder Jeppesen og derved seet, at denue havde et Sølvsylinderuhr, som han lagde under sin Hovedpude om Natten.

Den 20de Februar d. A. om Aftenen c. Kl. 9 var Tiltalte gaaet hjem til sine Forældre i et Grinde, og først da vil det være faldet ham i Tanke at begive sig til 2den Selveiergaard i Ruthsker for at begaae Tyveri af Uhret. Han gik ud til Gaarden, hvis Port stod saaben, ind i Karlekammeret, der kun var lukket med en Klink, og hvor Peder Jeppesen laa i Sengen og sov, hvornæst han stak Haanden ind under Hovedpuden og borttog Uhret, uden at Bestjaalne vaagnede. Hjemkommen skulde han først Uhret i sin Kiste, og senere gjemte han det i noget Halm i Laden, hvor det efter hans Paarviisning foresandtes ved Politiets Ankomst paa Gaarden. Uhret, der af Bestjaalne er

ansat til en Værdi af 26 Kroner, imod hvilken Ansættelse Tilstalte ikke har havt Noget at erindre, er udleveret Besjættelse, der har frataget videre Krav paa Erstatning.

For dette Forhold vil Tilstalte, der er født den 1ste September 1858, og som ikke tidligere har været tiltalt, dømt eller straffet, ikke kunne indgaae at anses efter Straffelovens § 228 sammenholdt med § 37 og § 21, og findes Straffen, da Tilstalte efter indhentet Erklæring fra Districtslægen vil kunne udholde Straf af Rottingslag, passende at kunne ansættes til 20 Rottingslag."

Nr. 108.

Advocat Brod

contra

Stræbber **Anthou Severin Nielsen** (Defensor Bungen), der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 245 og 22de jfr. 4de Capitel.

Kongsø med flere Herreders Extrarets Dom af 1ste Februar 1875: „Tilstalte Anthou Severin Nielsen af Åsjentoft bør henføres i Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 2 Maaned. Han bør derhos udrede Actionsomkostningerne, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Olsen 10 Kroner og til Defensor, Cancelliraad Bredstrup 8 Kroner. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Biborg Landsøverrets Dom af 30te Marts 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacen og Fasting betaler Tilstalte 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling vil det Tilstalte overbeviste Forhold efter de dermed forbundne Omstændigheder alene kunne paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 245 og ikke tillige kunne henføres under de øvrige i Actionsordren anførte Lovbud, hvorhos Straffen findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Anthou Severin Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Lands- overrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indkomne Doms Præmisses hebber det: „Under denne Sag tiltales Stræbder Anthou Severin Nielsen af Afsentost for Overtrædelse af Straffelovens § 245 og 22de jfr. 4de Capitel, men da Tiltalte ved Underretsdommen alene er anset strafflyblig efter førstnævnte Lovbestemmelse, og Dommen ifkun efter Tiltaltes Begjæring, men ikke tillige for det Offentliges Vedkommende er indkommet for Overretten, bliver der samnestedes alene Spørgsmaal om, hvorvidt Tiltalte maatte have paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 245.

Ifølge Sagens Oplysninger indgav Politibetjent Petersen under 26de September f. A. til Kongen med flere Herreders Rets Contoir en Rapport om, at Tiltalte udfjænkede M og Brændeviin, i hvilken Anledning der blev anlagt Sag mod Tiltalte, som for sit Forhold i denne Henseende ved bemeldte Rets Dom af 26de October f. A. blev idømt en Bøde af 15 Rd., hvilken Dom senere stadfæstedes af Overretten. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det nu godtgjort, at Tiltalte — efter sit Anbringende for at hævne sig paa Politibetjent Petersen, hvem Tiltalte var vred og fortrydelig paa, fordi han havde været Aarsag i, at Tiltalte var bleven mulceteret, og som derhos i Rapporten efter Tiltaltes Formening havde anført flere Urigtigheder — har tilfjænklet Politibetjent Petersen et den 28de Novbr. 1874 dateret Brev, saalydende: „Efter som De har bidraget Deres til, at jeg skulde komme til at give Mulct, og krydret Rapporten med en Deel Tilfætninger, fordrer jeg af Dem 20 Rd. indbetalt eller tilsendt til mig i Løbet af næste Uge; i modsat Tilfælde melder jeg Dem eller lader Dem skævne, fordi De forleden underhandlede med en Tyv og lod ham slippe med at betale Biben, han stjål.“ Om Sammenhængen med det Forhold, hvortil Tiltalte ved den i Brevets Slutning fremsatte Trusel har sigtet, er det derhos oplyst, at Politibetjent Petersen, efterat det var anmeldt for ham, at der fra Tiltaltes Huus var bortkommet en Tobakspibe af Værdi 16 Mk., den 15de Juni f. A. havde afhørt den Person, som mistænktes for at have tilvendt sig Biben, og at Sagen, da denne vel indrømmede at have afbenyttet Biben i Tiltaltes Huus, med derimod nægtet at være i Besiddelse af den eller at kunne meddele nogen Oplysning om, hvor den var bleven af, idet han havde været i befjænklet Tilstand, da han forlod Tiltaltes Huus, derpaa med Billigelse af vedkommende Retsbetjent afgjordes paa den Maade, at den mistænkte Person

erstatte Pibens Værbi, uden at videre Undersøgelse blev indledet mod ham. Tilstalte har iøvrigt forklaret, at det vel er hans Mening, at Politibetjent Peterfen har forset sig ved ikke at foretage videre mod den ommeldte mistænkte Person, men at hans Trusel om at melde eller nævne Politibetjenten dog ikke har været alvorligt meent, samt at han ikke troer, at han vilde have foretaget nogen af Delene, naar Politibetjenten ikke betalte ham det affordrede Beløb, hvorom han ikke havde fattet nogen bestemt Beslutning, ligesom han stutteligen har udsagt, at han er vis paa, at han ikke vilde have gjort Saadant. Vel har Tilstalte nu tillige anbragt, at det ikke var hans Hensigt at beholde de forlangte 20 Rd., hvis Politibetjent Peterfen havde sendt ham disse, hvorimod han vilde have indbetalt dem i en offentlig Kasse efter Dørrighedens nærmere Anvisning; men ligesom han dog har erkjendt, at det var hans Mening, at der tilkom ham Erstatning hos Politibetjent Peterfen paa Grund af dennes forommeldte Anmeldelse og den af ham indgivne formeentlig urigtige Rapport, hvorom han dog ikke fik skrevet, eller, som han ogsaa har sagt, hvorom han havde tænkt mundtligt at ville henvende sig til Peterfen, saaledes tale Sagens Oplysninger og navnlig Brevets Indhold ei heller for Rigtigheden af dette Tilstaltes Anbringende, til hvilket der saaledes intet Hensyn vil kunne tages.

Som Følge heraf er Tilstalte, der er født i Aaret 1843, og som med Undtagelse af, at der, som meldt, er overgaaet ham Dom for ulovlig Næringsbrug, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underretsdømmene for sit ovenomhandlede Forhold retteligen anset efter Straffelovens § 245, og da det vil kunne have sit Forblivende ved den ham idømte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fængelstid i 2 Maanedes, og Dømmens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste."

Tirsdagen den 25de Mai.

Nr. 85.

Advocat Klubien

contra

Jens Christian Christensen og Andreas Christiansen (Defensor Brock),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de Februar 1875:
„De Tilstalte Jens Christian Christensen og Andreas Christiansen bør straffes med simpelt Fængsel, Tilstalte Christensen i 1 Maaned og Tilstalte Christiansen i 6 Uger, samt Een for Wegge og Wegge for Een betale i Erstatning til Gaardmand Sorgen Andersen af

Rjeldby paa Møen 6 Kroner 83 Ore og til Gaardmand Niels Peter Larsen sammesteds ligeledes 6 Kroner 83 Ore samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Steinthal og Rasken med 20 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Brock for Høiesteret betale de Tilstalte Een for Begge og Begge for Een 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Under nærværende Sag tilstales Jens Christian Christensen og Andreas Christiansen, der ere fødte henholdsvis den 21de August 1827 og den 6te August 1831 og ikke fundne tidligere straffede, for Bedrageri.

I Foraaret 1873 kjøbte Tilstalte Christensen Gjødningsfabrikken Godthaab for der til Solg at tilberede forskjellige kunstige Gjødningsforter, hvilke folgtes i Henhold til en trykt Priiscourant, i hvilken der med Hensyn til den ene af de Gjødningsforter, der tilberedtes paa Fabrikken, nemlig suur-fosforsuur Kalk, er optaget Følgende: Efter d'Hrr. Degns og Eschleiders Analyse:

Duælstof, 2,072 pCt., svarende til Ammoniak 2,516 pCt.

Vandfri Fosforsyre 10 à 11 pCt., svarende til trebasiff fosforsuur Kalk 21 à 22 pCt.,

6 à 800 Pb. pr. Tb. Land.

Salgspræis 20 Mk. 8 ß pr. 100 Pb.,

hvorhos der er tilføjet en Bemærkning om, at Indholdet svarer til ovennævnte Analyser og garanteres af J. C. Christensen & Co., under hvilket Firmanavn Forretningen blev drevet.

I Henhold til denne Priiscourant er der folgt en Deel saakaldet suur-fosforsuur Kalk, idet der nemlig siden August Maaned 1873 efter de i Forretningen førte Bøger af denne Gjødningsart maa antages at være til forskjellige Landbrugere folgt noget over 124,000 Pb. i Reglen til en Priis af 20 Mk. 8 ß for 100 Pb. og deraf i indværende Aar omtrent 88,000 Pb. ved en af Tilstalte Christensen antagen Handelsreiseude, der af bemeldte Tilstalte fik udleveret en stor Mængde Exemplarer af ovennævnte Priiscourant, hvoraf han udleverede til hver Kjøber et Exemplar, idet han i Henhold til den ham af

Tilstalte Christensen givne Ordre overfor Kjøberne garanterede Indholdet af de falubde kunstige Gjøbninger i Overensstemmelse med, hvad der er anført i Priiscouranten.

Af den omhandlede suur-fosforsyre Kalk blev der efter Bestilling gennem den ovennævnte Handelsreisende fra en Døel Landbrugere paa Møen sidst i Februar Maaned f. A. sendt 102 Sække til Møen med Sagten „Aurelia“. Da imidlertid Gaardmændene Jørgen Andersen og Niels Peter Larsen af Kjeldby, der af dette Parti havde modtaget hver en Sæt paa 200 Pd., fik Mistanke om, at Gjøbningen ikke svarede til Analysen i Priiscouranten, efter hvilken den var solgt, blev der af 2 eller muligt 3 Sække af ovennævnte Parti udtaget en Prøve, der tilfilledees W. Steins kemiske Laboratorium heri Staden. Resultatet af den i bemeldte Laboratorium anstillede Undersøgelse var, at der i Prøven fandtes af i Vand opløselig vandfri Fosforsyre $1,28$ pCt., svarende til opløselig fosforsuur Kalk $1,78$ pCt., i Vand uopløselig vandfri Fosforsyre $6,84$ pCt., svarende til trebasist fosforsuur Kalk $14,93$ pCt. samt af Dvælstof $0,17$ pCt. i opløselig og $0,48$ pCt. i uopløselig Tilstand.

Efterat de ovennævnte Gaardmænd derefter gennem vedkommende Retsskretjent havde begjært Sagen undersøgt, indsendte bemeldte Retsskretjent tillige en Afskrift af en i ovennævnte Laboratorium den 5te Mai f. A. foretagen Undersøgelse af en Prøve, udtagen af et Parti suur-fosforsuur Kalk paa 4 Sække à 200 Pd., der fra Fabrikken var solgt til nogle Landmænd paa Falster, efter hvilken Undersøgelse der i bemeldte Prøve indeholdtes $0,35$ pCt. i Vand opløselig og $5,73$ pCt. i Vand uopløselig vandfri Fosforsyre samt $0,32$ pCt. Dvælstof — hvorhos det i Undersøgelsen udtaltes, at, hvis der overhovedet kunde være Tale om at tillægge denne Blanding nogen Værdi som Handelsgjøbning, kunde denne kun beregnes efter et Indhold af $0,35$ pCt. opløselig Fosforsyre og $0,32$ pCt. Dvælstof, og at Gjøbningen saaledes ikke blev ret mange Skilling værd pr. 100 Pd. — samt en Skrivelse, undertegnet S. C. Christensen & Co., hvoraf fremgaar, at Fabrikken, efter at være gjort bekendt med Resultatet af denne Undersøgelse, havde requireret de 4 Sække, der vare sendte til de paagjældende Landmænd, tilbage og havde betalt den paa disses Foranledning i oftnævnte Laboratorium foretagne Undersøgelse.

Dette gav Anledning til den Undersøgelse her ved Retten, der ligger til Grund for nærværende Sag.

Under denne have begge de Tilstalte, af hvilke Tilstalte Christensen, som bemærket, er Eier af Fabrikken, medens Tilstalte Christiansen til October Maaned 1873 alene og efter den Tid i Forening med Christensen har beslyret Fabrikken, saaledes at han for sit Arbejde fik Halvdelen af Nettoudbyttet, erkjendt, hvilket stemmer med, hvad der isøvrigt i saa Henseende er oplyst, at den i ovennævnte Priiscourant under Degns og Schleisners Navne optagne Analyser, i Henhold til hvilken ogsaa den siden August 1873 solgte suur-fosforsyre Kalk er afhændet saaledes, at det garanteredes Kjøberne, at Gjøbningen indeholdt de i Analysen nævnte Stoffer i det der nævnte Omfang, ikke er foretagen enten af D. Degn og N. C. M. Schleisner, der tidligere i Forening

ieide Kjøbenhavn's Chemist-techniske Laboratorium, eller af D. Degn, efterat denne alene havde overtaget bemeldte Laboratorium, men isørigt har Tilstalte Christensen, der har ladet ovennævnte Analyse optage i Priiscouranten, der af ham er foranstaltet trykt, medens han alene bestyrede Fabrikken, erklæret, at det ikke er ham muligt at erindre, hvorfra han, da han affattede denne Analyse til Trykning, har faaet alle de enkelte Tal, der ere optagne i den. Denne Tilstalte har derhos erkjendt, at han i Priiscouranten har optaget den ovennævnte Analyse, for at det overfor Kjøberne skulde see ud, som om det særdig Stof var blevet analyseret af Dr Hrr. Degn & Schleisner, samt som om denne Analyse havde givet det i Priiscouranten anførte Resultat, idet han, ligesom han forudsatte, at de, til hvem den suur-søsforsure Kalk blev kaldt i Henshold til denne Priiscourant, maatte antage, at en Analyse af det særdig Stof havde fundet Sted af Degn og Schleisner, gif ud fra, at Forholdet mellem de forskjellige tilbudte Gjødningsstoffer og navnlig, hvor meget der kunde gives derfor, ligefrem beregnedes efter det Indhold, der siges at være i det af Dvælstof og Fosforsyre, og Tilstalte Christensen har ligeledes erkjendt, at det er ham bekjendt, at det navnlig er Indholdet af Dvælstof og Fosforsyre, der gjør den suur-søsforsure Kalk værdifuld som Gjødningsstof, og at Forholdet mellem de forskjellige tilbudte Gjødningsstoffer og deres Priis beregnes efter det angivne Indhold af ovennævnte Stoffer.

Efterat de Tilstalte derhos først med Hensyn til Sammensætningen af den i Henshold til ovennævnte Priiscourant folgte suur-søsforsure Kalk havde forklaret, at den var tilberedt saaledes, at over Halvdelen var Superfosfat, om trent Fjerdedelen ukjent Kludestøv, opløst i Svovlsyre, og henved Fjerdedelen Latringuano, have de under Sagens Drift maatte erkjende, at Gjøbningen ikke har indholdt saa meget Superfosfat og Kludestøv, idet det af de i Forretningen førte Bøger er godtgjort, hvilket af de Tilstalte er erkjendt at være rigtigt, at der til den siden August 1873 folgte suur-søsforsure Kalk — som ovenfor bemærket noget over 1—4,000 Pbd. — var anvendt høist 47,600 Pbd. Superfosfat, altsaa lidt mindre end 2 Femtedele, og 14,410 Pbd. tørrt og ca. 2,800 Pbd. vaadt Kludestøv, altsaa mellem $\frac{1}{7}$ og $\frac{1}{8}$ af den hele Mængde, samt desuden ca. 6,200 Pbd. Kali og en ubetydelig Deel Blod samt noget Gibs, hvilket sidste endog i den i Marts og April f. A. tilberedte Gjøbning har udgjort mellem en Ottendedeel og en Niendedeel af samme, og at Resten, ca. 53,000 Pbd. har været tørrt Latringjøbning, dog at der efter Tilstalte Christensens Forklaring til et mindre Parti, hvortil navnlig de 4 til Følster sendte Sælle hørte, ifødet herfor er brugt Affepoudrette, i hvilken Henseende det derhos maa bemærkes, at det efter de Tilstaltes Forklaringer maa antages, at Tilstalte Christensen alene har tilberedt baade dette Parti og hvad der isørigt er tilberedt paa Fabrikken i Løbet af en Maanedstid forrige Aars Foraar, medens Tilstalte Christensen var syg.

Hvad nu angaaer Forholdet mellem den oftnævnte Analyses Angivelse af det Indhold af Dvælstof og vandfri Fosforsyre, der efter Priiscouranten garanteres at være i den fra Fabrikken folgte suur-søsforsure Kalk, og den

fulgte Gjødningens virkelige Indhold af ovennævnte Værdisoffer, maa det bemærkes, at de ovennævnte, af B. Stein foretagne Undersøgelser af de to forhen omtalte Prøver paa Fabrikken suur-fosforsure Kalk vel ikke kunne lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, tildeels fordi Prøverne, ialfsald Prøven af det til Møen sendte Parti, ikke efter det i saa Henseende Oplyste kunne antages at være udtagne paa en saa fuldkommen betryggende Maade, at det kan anses sikkert, at hele det paagjældende Parti har svaret til den udtagne Prøve, tildeels fordi det ikke kan anses tilstrækkelig godtgjort, at der ikke netop i de Partier, hvoraf de ovennævnte Prøver ere udtagne, ved de Tilstaates Ulyndighed er indblandet Stoffer, der uden de Tilstaates Vidende kunde have bevirket, at en Deel af den i det til Tilberedningen benyttede Superfosfat værende, i Vand opløselige Fosforsyre er gaaet over til at blive i Vand uopløselig, hvorved Gjødningens Handelsværdi er bleven forringet, i hvilken Henseende det af Eieren af Steins kemiske Laboratorium B. Stein er erklæret, at der i de af ham undersøgte Prøver vel fandtes omtrent saa megen Fosforsyre, som der efter Bestaffenheden af det benyttede Superfosfat efter det Forhold, hvori de Tilstaate have forklaret at have benyttet dette, skulde være, men at, medens den langt overveiende Deel af Fosforsyren i Superfosfatet var tilstede som i Vand opløselig Fosforsyre, var Forholdet omvendt i de undersøgte Prøver, hvilket medførte en betydelig Værdiforringelse.

Men medens man, efter hvad der er oplyst, ikke kan forlæste de Tilstaates Forklaringer om at have benyttet Superfosfat, der af dem var kjøbt hos et herværende Handelshuus, i et saa stort Omsang, som ovenfor anført, til den af dem tilberedte suur-fosforsure Kalk, samt endvidere, efter hvad der i saa Henseende er oplyst, maa gaae ud fra, at det omtalte Superfosfat har indeholdt ca. 12 pCt. opløselig Fosforsyre, og medens, som allerede berørt, den Værdiforringelse, der maa antages at have fundet Sted ialfsald med Hensyn til de Partier af den solgte Gjødning, hvoraf Prøver ere undersøgte, derved, at den i det benyttede Superfosfat værende opløselige Fosforsyre er gaaet over til at blive uopløselig, formeentlig er bevirket ved de Tilstaates Ulyndighed, maa det ved de Tilstaates egne Forklaringer og det iøvrigt Fremkomne anses tilstrækkeligt godtgjort, at den af dem siden August Maaned 1873 solgte suur-fosforsure Kalk, selv om den havde været tilberedt efter det af dem oprindelig angivne Blandingsforhold, ikke kunde have indeholdt mere end mellem 6 à 7 pCt. vandfri Fosforsyre istedetfor, som i Priiscouranten garanteret, 10 à 11 pCt., og at, da, efter hvad, der som ovenfor anført, er oplyst, Blandingsforholdet endog har været mindre gunstigt end af de Tilstaate oprindelig forklaret, det omhandlede Værdisof end ikke kan have været tilstede i det ovenfor angivne Forhold, samt at der efter det Forhold, hvori det er oplyst at der er anvendt Kludestøv, med Hensyn til hvilket de Tilstaate ikke have haft nogen som helst Garanti for, hvor stor en Mængde Dvælsstof dette har indeholdt, og tørret Patrinajødning, ikke paa langt nær kan have været de garanterede Procenter Dvælsstof i det solgte Product, og det maa saaledes anses tilstrækkelig godtgjort, at den i Sagen omhandlede suur-fosforsure Kalk,

affæet fra den ved den opløselige Fosforfyres Overgang til at blive uopløselig bevirkede yderligere Værdiforringelse, har havt en væsentlig ringere Værdi, end den vilde have havt, saafremt den havde indeholdt de i Analysen nævnte og i Priiscouranten garanterede Værdistoffer i det der lovede Omfang.

Tilstalte Christianfen har imidlertid, medens han har erkjendt, at han egentlig ikke har havt noget Begreb om, i hvilket Omfang den suur-fosforsure Kalk, der tilberedes og solgtes fra Fabrikken, indeholdt de i Priiscouranten nævnte Stoffer, vedblivende paastaet, at det ikke har været hans Hensigt, at Productet skulde indeholde væsentlig mindre af disse end lovet i Priiscouranten, eller været ham bekjendt, at dette var Tilfældet, og Tilstalte Christianfen har ligeledes vel erkjendt, at de Blandinger, ved hvilke han har været tilfede, eller som han i den Tid af omtrent en Maaned, hvori han alene har forefæaet Fabrikkens Drift, har foretaget, ere foretagne, uden at de enkelte Bestanddele ere blevne nøiagtigt veiede eller maalte, og i det Hele ere stete temmelig paa Slump, hvorhos han særlig har erkjendt, at han, efterat han, som tidligere berørt, havde faaet de 4 til Følster sendte Sække tilbage og var bleven gjort bekjendt med Udsaldet af den af en Prøve af disse Sækkes Indhold anstillede Undersøgelse, har i Indholdet af disse Sække og i hvad der iøvrigt var tilovers af samme Parti indblandet nogen Fiskeguano, uden at det kan oplyses, i hvilket Forhold, idet han har taget det paa Slump, og derefter solgt det som suur-fosforsuur Kalk, men han har samtidigt fastholdt, at han, der har ladet Tilstalte Christianfen, til hvem han nærede ubetinget Tilid, raade for Fabricationen, ogsaa efterat han selv var begyndt at beeltage i denne, og i den omtalte Maaned i det Hele kun fulgt dennes Fremgangsmaade, gif ud fra, at det færdige Product kunde svare til Analysen, og at han, medens han vel ikke havde nogen Kundskab om, hvorvidt dette var Tilfældet, dog ialfald ikke vidste, at det kom til at indeholde væsentlig mindre af de i Priiscouranten nævnte Stoffer end i den lovet.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret afsagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indbandede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der sætte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalste Boghandel (F. Høgel).

Fjeldsøe & Wandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretair.

N° 12.

Den 11te Juni.

1875.

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 25de Mai.

Nr. 85.

Advocat Klubien

contra

Jens Christian Christensen og Andreas Christiansen

(see forrige Nr.).

Og skjøndt nu den Omstændighed, at det Handelshuus, af hvilket de Tilstalte kjøbte det til den suur-fosforsure Kalk benyttede Superfosfat, kun havde garanteret, at dette indeholdt 12 pCt. vandfri Fosforsyre, taler for, at de Tilstalte maae have indseet, at der, da Superfosfatet, selv om Halvdelen af den suur-fosforsure Kalk var kommen til at bestaae af dette Stof, hvilket end ikke var Tilfældet, ikke kunde tilføre samme mere end ca. 6 pCt. vandfri Fosforsyre, hvortil der efter en Analyse, hvoraf de vare i Besiddelse, kun kunde gjøres Regning paa at komme endvidere ca. $\frac{7}{10}$ pCt. gjennem den indblandede tørrede Patringuano, saaledes i det særbige Product vilde indeholbes væsentlig mindre af det paagældende Værdisof end de af dem lovede 10 à 11 pCt., saa findes dog, naar hensees til de Tilstaltes under Sagen i forskjellige Retninger godtgjorte Ukyndighed med Hensyn til den af dem drevne Fabrikation, deres Paastrand om ikke at have vidst, at den af dem solgte Vare var en væsentlig anden og ringere end af dem lovet, ikke ganste at kunne forkaøst. Som en Følge heraf vilde de ikke kunne drages til Ansvar efter Straffelovens § 251, hvorimod de Tilstalte for det af dem udbiste Forhold ved under urigtigt Foregivende om, at det af dem under Benævnelsen suur-fosforsuur Kalk solgte Product i tilberedt Stand var analyseret af b'Her. Degn og Schleisner, og under Garanti for, at det indeholdt visse ved denne Analyse suunde Værdisoffer, at have forsedet en stor Mængde Landbrugere til at kjøbe dette Product, uagtet de ikke havde nogen Kundskab

om, hvorvidt det indeholdt disse Værdiloffer, hvad det paa langt nær ikke gjorde, ikke kunne undgaae at ansees efter Straffelovens § 257, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde fastsættes til simpelt Fængsel for Tiltalte Christiansen i 6 Uger og for Tiltalte Christensen i 1 Maaned, hvorhos de ville have Een for Begge og Begge for Een at betale i Erstatning til Gaardmændene Jørgen Andersen og Niels Peter Larsen af Kjeldby paa Møen efter disse berom nedlagte Paastand 6 Kroner 88 Ore til hver af dem."

Onsdagen den 26de Mai.

Nr. 116.

Advocat Levinson

contra

Kristbjørg Bjørnsdottir (Defensor Klubien),
der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal og Barnebrab.

Reikiavik Kjøbstads Exraret's Dom af 8de December 1874:
„Tiltalte Kristbjørg Bjørnsdottir bør at straffes med 8 Mars Forbedringshuusarbeide og betale alle af hendes Arrest og denne Sag lovligen flydende Omkostninger, hvorunder 5 Rd. til hendes Defensor her for Retten, Overretsprocurator P. Melsted. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Den islandske Landsøverrets Dom af 1ste Februar 1875:
„Tiltalte Kristbjørg Bjørnsdottir bør at straffes med 6 Mars Forbedringshuusarbeide. I Henseende til Sagens Omkostninger for Underretten bør Underrettens Dom ved Magt at stande; saa bør ogsaa Tiltalte at udrede alle af Sagens Appel lovligen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Jón Gudmundsson og Páll Melsted 14 Kroner til hver især. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Bestemmelsen i den almindelige Straffelov for Island § 193 1ste Led, men Straffen findes efter de foreliggende Omstændigheder at kunne nedsættes til 5 Mars Forbedringshuusarbeide. Med denne For-

anbring i Henseende til Straffetiden vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Aar. I Salarium til Advocaterne Levinson og Klubien for Høiesteret betaler Tilstalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissér hedder det: „I denne Sag er Kristbjørg Bjørnsdottir ved Keiliavik Kjøbstads Ertzaretz Dom af 8de Decbr. f. A. bleven dømt for Børnefødsel i Dølgemaal og Børnemord til 8 Aars Forbedringshuusarbeide, og ere Sagens factiske Omstændigheder følgende: Tjfor Vinter blev den Tilstalte, Kristbjørg Bjørnsdottir paa Sandagerdi, et ugift Fruentimmer, 19 Aar gammel, født den 4de October 1855, frugtommelig ved en Tjenestekarl, Thorlafur Kristiansson, og vidste hun i Fissetiden sidstafvigte Foraar om denne sin Tilstand, at hun var bleven frugtommelig; dog fortalte hun det ikke til Noget, men fulgte det for Alle, ligesom hun ingen Anstalter gjorde til at skaffe sig Børnetøi i Svangerstidstiden og heller ikke sørge for Noget, som angik denne hendes Tilstand. I sidstafvigte Septembris Maaned fødte hun til Verden et fuldbaaret Møbarn, hvad for en Maanedsdag det skete, er ikke blevet opløst; hun var da i sit Hjem, men hendes Huusvønder og Fostereforældre vare paa Reise oppe i Landet; det var om Formiddagen, som hun først mærkede Fødselsmerterne; hun lagde sig da op i sin Seng oppe paa Loftet, men klæbte sig dog ikke af; Tjenestepigen kom da op til hende og spurgte, hvad hun feilede, men hun svarede, at hun havde saet Maxepine, og lod sig isøvrigt ikke mærke med Noget, hoorpaa Pigen gif bort; lidt senere stod Tilstalte op og uddeelte Mad til Folkene, men lagde sig derpaa op igjen i sine Huusvønders Seng i Stuen. Imedens hun saa der i Seugen, kom et andet Fruentimmer ind til hende og tog Plads ligeoverfor hende en kort Tid, spurgte hende, hvad hun feilede, og bragte hende Thevand; hun blev ikke klog paa, imedens hun var inde hos Tilstalte, hvad hun feilede, og hørte hende skænne, men ikke strige. I det Pigen gif bort, fødte Tilstalte Børnet, som var fuldbaaret og ifølge Districtslagens Skjøn havde Evne til at fortsætte et selvstændigt Liv, men da Børnet var blevet født, saldt det Tilstalte ind at dræbe det efter først at have ladet det ligge nogen Tid ved Siden af sig i Sengen under Sengklæderne og hørt det græde, saa at hun vidste, at det var blevet levende født. Hun tog da en Følbekniv, som saa i Vinduet, og tilspøiede Børnet med den mange Skil i Brystet og Livet, og har Districtslagen, som synede Børnet og obducerede det, erklæret, at disse Saar eller Stik have været Aarsag til Børnets Død, der havde alle Kjendemerker

til at have levet efter Fødselen, især da to af disse Stik havde berørt Barnets Hjerte. Efter at have dræbt Barnet lagde Tiltalte Barnet bag ved Hovedpuden i Sengen, men tog det næste Morgen og puttede det i en Sæk og kastede det i en Tørbegrav kort fra Gaarden, og eftersom der var Vand i Graven, lagde Tiltalte nogle Stykker Tørv ovenpaa Sækken, for at den ikke skulde flyde ovenpaa, og der fandtes ogsaa Liget ifølge Tiltaltes Anvisning i selsomme Tilstand under Sagens Undersøgelse. Endkjøndt Noget taler for, at Tiltalte har havt det Forsæt at føde i Dølgemaal, nemlig baade den Omstændighed, at hun holdt det hemmeligt, at hun var frugtommelig, og at hun heller ikke gjorde nogle Anskaffelser til at stifte sig Børnetoi samt forbrugte sin Tilstand for de Fruentimmer, som kom ind til hende lige før og under Fødselen, saa synes der dog ikke Anledning til at tvivle om Sandheden af den hendes Forklaring, at hun, først da Barnet var blevet dødt, har fattet det Forsæt at dræbe det. Tiltaltes Forbrydelse falder saaledes ind under § 193 1ste Membrum i den almindelige Straffelov af 25de Juni 1869, og synes Straffen især med Hensyn til Tiltaltes unge Alder og foregaaende gode Opførsel passende at burde bestemmes til 6 Aars Forbedringshuusarbejde. Iøvrigt vil Underrettens Dom være at stadfæste."

Nr. 122.

Advocat Halkier

contra

Andreas Olesen (Defensor Brod ved Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Rådshofstads Extrarets Dom af 1ste Marts 1875: „Tiltalte, Arbeidsmand Andreas Olesen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovlig flyvende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Høegh 10 Kroner og til Defensor, Procurator Venken 8 Kroner. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 12te April 1875: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaesen og Merville betaler Tiltalte 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Halkier og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indante Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Arbeidsmand Andreas Olsen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 22de Januar d. A. om Aftenen har i et Beværtningstocale i Aalborg, hvor han havde nydt nogle Drikkevarer, stjaalet et Par Høstetækkener, der tilhørte en af de tilstedeværende Gæster og af denne vare henlagte paa et Bord i Localet. Tækkenerne, der fandtes i Tiltaltes Besiddelse, da han strax efter Tyveriet anholdtes paa Gaden, ere efter at være vurderede til 8 Kroner tilbageleverede Bestjaalne, og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

For sit heromhandlede Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1848 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 228 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.“

Fredagen den 28de Mai.

Nr. 115.

Advocat Halkier
contra

Arrestanten **Frederik Ferdinand Andersen** (Def. Bevinsen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politivrettens Dom af 3die April 1875:
„Arrestanten Frederik Ferdinand Andersen bør straffes med 25 Rottingslag samt udrede i Erstatning til Snekter Abrahamsen af Ebeltoft 5 Kroner 66 Ore og til Sømand Martin Neve her af Staben 20 Kroner. Saa bør han og tilsvare denne Sags Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indante Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Halkier og Revinsen for Høiesteret betaler Tiltalte 40 Kroner til hver.

I den indkomne Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Frederik Ferdinand Andersen, der er født den 4de April 1859, og som tidligere er ansæet ved Domme, affagte i denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politifager den 5te December 1873, 5te Januar og 18de Februar f. A. efter Straffelovens § 233 med henholdsvis 15, 2 Gange 20 og 2 Gange 25 Slag Riis og ved denne Rets Dom af 30te Januar dette Aar efter samme Lovs § 233 jfr. § 64 og § 228 jfr. §§ 37 og 21 med 25 Rottingslag, er under nærværende Sag ved egen, af det iøvrigt Dphste bestyrkede Tilskaaelse overbeviist at have i Efteraaret 1873, forinden den første af ovennævnte Domme overgik ham, frastjaalet Smedler Abrahamsen af Ebeltoft en Portemonnaie, noget Tobak og et Par gamle Kridtpiber, tilsammen vurderet til 33 Ore, samt et Pengebelsb af omtrent 2 Rd. 4 Mk., hvilke Gjenstande han tilvendte sig fra Lufafet i en ved Boldværket i Aarhus Havn beliggende Pram, til hvilket Lufaf han maa antages at have havt uhindret Adgang, Sømand Martin Neve et til 20 Kr. vurderet Par Søstøvler og Botstilde Harm, Lundgreens Enke 3 Mk., som han udtog af en uafslaaet Stuffe i en Commode, der stod i Besjaaelses Bærelse, hvortil han skaffede sig Adgang ved at aabne den afslaaede Dør til Bærelset med en falsk Nøgle. Arrestanten er paa samme Maade overbeviist at have frastjaalet i Tidrummet mellem de 2 første af ovennævnte Domme Jernhandler Christian Hansen en til 5 Kr. vurderet Kiffel, der stod som Skilt udenfor Besjaaelses Bontik, og i Tidrummet mellem 5te Januar og 18de Februar forrige Aar Droschelubst Jens Larsen nogle til 1 Kr. vurderede Remme med Spænder, som han stak af et Seletøi, der var beroende i et oabent Skuur i et Gaardrum, i hvilket han var gaaet ind for at søge Natteleie i en derværende Stald, samt nogle hos Værtshuusholder Johan Ulrik Gustafsson logerende Personer i Alt omtrent 1 Kr., som han, der tidligere havde logeret hos bemeldte Gustafsson, og som for at faae Leilighed til at begaae Tyveri havde skjult sig i Gaarden i den Eiendom, hvor Gustafsson boede, indtil han antog, at Alle vare gaaede i Seng, og derefter ved Nattetid havde begivet sig op paa et Bærelse, hvor flere Logerende da sov, udtog af Kommerne i Klæder, som de Besjaaelse havde lagt fra sig i Bærelset. Endelig er han paa samme Maade overbeviist at have den 22de Febr. dette Aar frastjaalet Arrestantinden. Ane Marie Hansen eller Larsen et til 33 Ore vurderet Kors, som han tilvendte sig fra en uafslaaet Stuffe i en Commode, der stod paa Gangen udenfor nærværende Rets 2det Criminalkammer.

For dette Forhold vil Arrestanten være at ansæe efter Straffelovens

§ 233 jfr. § 64 og § 228 jfr. §§ 37 og 21 efter Omstændighederne med 25 Rottingslag.

Arrestanten vil derhos have at tilsvare i Erstatning til fornævnte Snedler Abrahamsen af Ebeltoft 5 Kr. 66 Ore, til fornævnte Sømand Martin Neve 20 Kr. samt at udrede denne Sags Omkostninger."

Nr. 130.

Advocat Henrichsen
contra

Arrestanterne **Niels Hansen** og **Jens Larsen**
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de April 1875:
„Arrestanten Niels Hansen og Tiltalte Jens Larsen bør straffes med Forbedringshussarbejde hver især i 18 Maanedes samt Een for Begge og Begge for Een udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Seibelin og Ronge med 12 Kroner til hver. At efterkommes under Afkørd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hindenburg for Højesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Hansen og Tiltalte Jens Larsen — af hvilke den Fornævnte, der er født den 21de Februar 1854, er tidligere anset ved denne Ret's Dom af 30te Januar 1872 efter Straffelovens § 228 jfr. §§ 37 og 21 med 15 Rottingslag, ved samme Ret's Dom af 18de Mai næstefter efter bemeldte Lovs § 228 jfr. tilbeels § 37 med fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved 15de Bataillons Krigsretsdomme af 28de Mai og 10de Juni s. A. efter ovennævnte Lovs § 253 cir. § 256 med mørk Arrest paa indstrænket Kost i 5 Dage samt i Henhold til samme Lovs § 64 med en Tillægsstraf, bestemt i Medfør af Lovens § 230 sammenholdt med Parolbefaling af 3die August

1846 § 2 Nr. 2 til Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse og strængt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Uge 5 Dage, og Sidstnævnte, der er født den 10de December 1841, er forhen straffet ved Kjøbenhavns Amts nordre Virts Extra-rets Dom af 20de April 1868 efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4 og 238 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedre — ere under nærværende, mod dem for Tyveri anlagte Sag ved deres egne, med det iøvrigt Dplyste stemmen de Tilstaaelser overbeviste at have afskaffte 24de Februar af en Bunte Steenkul, som tilhørte Grosferer Niels Schougaard og saa paa dennes da aabenslaende Dplagsplads paa faaltalte Tybst-Plads, sjaalet efter foregaaende Aftale og til sælles Fordeel i Forening 9 Edr. i det Hele af Værdi 36 Kr.

Arrestanten og Tilstalte vare Dagen, førend de sjaal disse Kul, trufne sammen paa en Plads og der efter Arrestantens Forklaring, hvis Rigtighed Tilstalte ikke har kunnet modsigge, efter dennes Forslag blevne enige om at sjaale Kul af den ovenomhandlede Bunte, hvis de forinden kunde fikke sig Kjøbere til samme.

Dette paatog Tilstalte sig at forsøge paa og begav sig i saadan Hensigt til Høler Lars Peter Hansen, hvor han, foregivende, at han havde nogle paa en Auction kjøbt Steenkul, som han vilde afhænde, afsluttede Handel med bemeldte Høler Hansen om 4 Tønder og med den hos denne tilfædenværende Høler Ole Olsen om 5 Tønder, der skulde betales med 3 Kr. 33 Ore pr. Tønde, forudsat at Høler Hansen, der i den Anledning efter Aftale med Tilstalte skulde indfinde sig paa Tybst-Plads, ved at tage de tilbudte Kul i Dieslyn fandt dem tilfædsestillende. Overeensstemmende med den trufne Aftale møbte Høler Hansen sidstnævnte Dags Estermiddag paa Tybst-Plads, hvor de ovenomtalte Handeler bleve endeligen afgjorte, efterat Tilstalte havde forevist Høler Hansen Grosferer Schougaards Kulbunte og meddeelt ham, at det var Kul af den Slags, der tilbødes ham.

Efterat dette forberedende Skridt, hvis Udfald blev Arrestanten meddeelt, var lykkes, tilvænte de sig, som ovenommeldt, de 9 Tønder Steenkul, hvilke de udmaalte med en paa Dplagspladsen beroende Tønde og læsede paa en til Gjennemførelse af deres Plan leiet Vogn, som de havde ladet møde paa Pladsen.

Medfølgende denne Vogn lode de de sjaalne Kul kjøre til Kjøberne, af hvem Tilstalte modtog Kjøbesummen med ialt 29 Kr. 99 Ore, hvoraf han dog kun lod Arrestanten, hvem han indbildte, at Kullene vare solgte for 3 Kr. Tønden, faae som hans Andeel ialt 10 Kr. 75 Ore, hvorimod han, efterat Leien for Vognen var erlagt med 2 Kr. 66 Ore, tilegnede sig Resten af Udbyttet med 16 Kr. 58 Ore.

Som Følge af det Foransførte vilde Arrestanten og Tilstalte nu være at dømme efter tidtævnte Lov, Arrestanten efter § 231 1ste Led og Tilstalte efter § 230 1ste Led, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde for hver især i 18 Maanedre.“

Fredagen den 4de Juni.

Nr. 137.

Statsraad Bunken

contra

Niels Nielsen Gadegaard (Defensor Halkier),
der tiltales for Tyveri.

Hillerølev Hundborg Herreders Extrarets Dom af 3die Marts 1875: „Tiltalte Niels Nielsen Gadegaard af Nors Havreland bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Erstatning til Inger Marie Larsen betaler han 90 Kroner samt alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Esmann og Lykke 10 Kroner til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Afjærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 19de April 1875: „Underretsdommen bør ved Magt at staade, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaesen og Fasting betaler Tiltalte 10 Kroner til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter de i Dommen anførte Lovbud, men Straffen findes efter Omstændighederne at burde bestemmes, som i Underretsdommen er steet, til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredstingsdommen, men iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Halkier for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Om Niels Nielsen med Tilnavn Gadegaard, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen, med Sagens øvrige Dplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han, der beboede et Huus i Nors, som han havde leiet af Konen Inger Marie Larsen, og som var sammenbygget med en Lade, der af bemeldte Kone benyttedes til Opbevaring af Hø og Sæd, har i Tiden fra November Maaned f. A. til 8 Dage før Juul næsten hveranden Dag og siden Juul, saavidt Tiltalte troer, 4 Gange, fra den ommeldte Lade, hvortil han havde ubindret Afgang, tilvendt sig hver Gang saameget af Inger Marie Larsens sammelede opbevarede Kløverhø, som han kunde bære i en Arm, hvilket han derpaa forbrugte til Foder for sine Køer. Det af Tiltalte borttagne Kløverhø maa antages at have udgjort ialt ca. 90 Lpd. af Værdi 1 Krone pr. Lpd.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er sødt i Aaret 1830 og tidligere ifølge Høiesteretsdom af 19de October 1869 har været straffet for Hæleri efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at ansee for første Gang begaaet Tyveri eller som for 2den Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 228 og § 241, og findes hans Straf passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Med denne Forandring i Straffetiden, der ved Underretsdommen er bestemt til 4 Gange 5 Dage, vil denne Dom, ved hvis Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger det findes at kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste.“

Nr. 144.

Advocat Halkier
contra

Arrestanten **Jacob Wilhelm Jensen** (Defensor Klubien), der tiltales for Overtrædelse af et ham givet Tilhold.

Criminal og Politirettens Dom af 8de Mai 1875: „Arrestanten Jacob Wilhelm Jensen bør straffes med Arbejde i Rjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Halkier og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Jacob Wilhelm Jensen, der har opgivet, at han er født den 2den Juni 1830 og saaledes nu 44 Aar gammel, hvilket af Retten er stjønnet at stemme med hans Udseende, og som senest er anseet ved denne Rets Dom af 29de August forrige Aar efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage, under nærværende Sag ved egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilskaaelse er overbevist at have overtraadt et ham den 28de Marts dette Aar til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold ved fra den 23de forrige Maaned, da han havde Udgangstilsættelse fra Ladegaarden, hvor han var ublagt, i den Hensigt at undbringe sig Fattigvæsenets Forsorg at udblibe fra samme, indtil han anholdtes under nærværende Sag den 30te forrige Maaned, vil han nu paany være at ansee efter § 1 i Loven af 3die Marts 1860 efter Omstændighederne med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage.“

Nr. 136.

Advocat Klubien

contra

Adolf Frederik Ferdinand Hagemann og dennes Hustru
Karen Marie, født **Tornøe** (Defensor Nellesmann),
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 10de Marts 1875:
„De Tiltalte, Malersvend Adolf Frederik Ferdinand Hagemann og dennes Hustru Karen Marie, født Tornøe, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 5 og Sidstnævnte i 2 Gange 4 Dage; saa bør de og in solidum tilsvare alle af denne Action lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Cancelliraad Borch og Procurator Hansen 8 Kroner til hver. At efterkommes under Udsærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te April 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Justitsraad Peterfen og Maag betale de Tiltalte, Malersvend Adolf Frederik Ferdinand Hagemann og Hustru Karen Marie, født Tornøe af Odense Een for Begge og Begge for Een 10 Kroner til hver. At efterkommes under Udsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom ansførte Grunde findes for Ret:

Landslover, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Nellemann for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 20 Kroner til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indantebe Sag ere de Tiltalte, Malersvend Adolf Frederik Ferdinand Hagemann og Hustru Karen Marie, sødt Tornø af Odense actionerede for bebragerist Forhold, og det er ogsaa ved deres egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godgjort, at de heri have gjort sig skyldige.

Efter Sagens Oplysninger ankom der kort efter April Flyttedag f. A. et Brev fra Finansministeriet til Tiltalte Hagemanns Bedstemoder, Krigsraad Hagemanns Enke, indeholdende en Anviisning paa 20 Rd. i Huusleiehjælp, at have paa Odense Amtstue. Bemeldte Enke var imidlertid død alt den 30te Januar forud, men desuagtet modtog Tiltalte Hagemann af Postbudet Brevet og brød dette og blev derefter enig med Tiltalte hans Hustru om, at hun skulde forsøge at erholde Beløbet udbetalt. I dette Niemed gif hun til vedkommende Præst og fik af denne, der i Dieblirket ikke vidste rettere, end at Enken levede, Anviisningen paategnet Levetatst, og bragte hun derefter Anviisningen til Amtstuen, hvor hun imod sammes Aflevering udbetaltes det anviste Beløb, idet det sammesteds blev overseet, at der intet Navn fandtes under Dvitteringen paa Anviisningen.

Pengene, som de Tiltalte erkjende at have indseet under ingen Omstændigheder at kunne tilkomme dem, men ialfald formeentlig maatte tilhøre den Afsødes Datter, Tiltalte Hagemanns Moder, have de senere forbrugt, men nogen Paastand om Erstatning er ikke under Sagen nedlagt fra Finansministeriets Side, og den af den Afsødes Datter nedlagte vil efter de foreliggende Oplysninger ikke kunne komme under Paatjendelse heri Sagen.

For dette Forhold findes de Tiltalte, af hvilke Manden er sødt den 26de December 1847 og ikke tilforn straffet, medens Konen, som er sødt den 23de April 1844, ved Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 30te Juli 1872 har været idømt 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter Straffelovens § 228 og § 253, ved den indantebe Dom retteligen ansæte efter bemeldte Lovs § 251 cfr § 54, og da de valgte Straffe af Fængsel paa Vand og Brød, for Manden i 5 Dage og for Konen i 2 Gange 4 Dage, efter Omstændighederne skjønes passende, vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.”

Nr. 129.

Advocat Hindenburg

contra

Indfiddet **Niels Larsen** (Defensor Halkier),

der tiltales for Vold og Legemsbestadigelse.

Dragsholm Birkis Extrarets Dom af 13de November 1874: „Tiltalte, Indfiddet Niels Larsen af Overby bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 3 Dage samt betale Fattiglem Hans Hansen paa Høiby Lyng de ved dennes Helbredelse foranledigede Omkostninger med 3 Rd. Saa bør han og betale det Offentlige alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, berunder Salair til Actor, Procurator Lunø og Defensor, Procurator Clausen med 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse og Dommen iøvrigt i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te April 1875: „Tiltalte, Indfiddet Niels Larsen af Overby bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt i Erstatning for Ribelser til Fattiglem Hans Hansen og dennes Hustru Marie Nielsdatter betale 10 Kroner. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne B. Christensen og Larsen for Overretten betaler Tiltalte 12 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Halkier for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisset hedder det: „Under nærværende, fra Dragsholm Birk's Eyreret hertil indankede Sag tiltales Indsidder Niels Larsen af Overby for Vold og Legemsbeskadigelse. Det er i denne Henseende, navnlig ogsaa ved de af Huusmand Anders Nielsen, dennes Hustru Maren Hansdatter og ugift Fruentimmer Stine Hansdatter afgivne Vidneforklaringer tilstrækkelig bevist, at Tilstalte Søndagen den 23de August f. A. under et Sammenstød med Fattigtem Hans Hansen af Høiby Lyng udenfor dennes Huus — hvilket Sammenstød foranledigedes ved, at Tilstalte ikke efter Opfordring vilde fjerne sig fra Huset, hvorfor Hans Hansen, som isvrigt kun kan gaae ved Hjælp af en Stok, med denne rettede flere Slag mod Tilstalte, der dog maa antages at have opareret dem, ialfald med Undtagelse af eet Slag, der ramte ham enten i Panden eller paa Skulderen — har med en stærk Stok af Afstræ, forsynet med en Jernbupfko, bibragt fornævnte Hans Hansen et Slag i Ansigtet, saa at han styrtede til Jorden, og Hans Hansens Hustru Marie Nielsdatter et Slag over Armen, og derved tilføjet dem de Læsioner, der omhandles i en under Sagen fremlagt Lægeerklæring af 24de August f. A., ifølge hvilken Hans Hansen paa den høire Side af Næsen fandtes bibragt et ca. $\frac{3}{4}$ Tom. langt, paa det Bredeste ca. $\frac{1}{2}$ Tom. bredt Saar, der ind mod Næsehyagen havde en ærtestor tragtformet Fordybning, igjennem hvilken overalt søltes blottede splintrede Beendelse, og Marie Nielsdatter paa den venstre Underarm en dueægstor, mørkerødsfarvet Blodudtrædning, paa hvis Top der saaes en overfladist, med Størpe bedækket Overhudsafrabning, o: et Saar.

Efter en ifølge Overrettens Kjendelse indhentet yderligere Lægeerklæring af 22de Februar d. A. fandtes der ved den af Lægen samme Dag foretagne Undersøgelse af Hans Hansen som en Følge af Læsionen kun et noget fordybet Ar og nogen Indskænkning af høire Næsebor paa det Sted, hvor det traagtformigt fordybede Saar havde været, og ved en af Lægen ligeledes samme Dag foretagen Undersøgelse af Marie Nielsdatter fandtes der paa et ubetydeligt Ar paa Læsionsstedet nær ikke noget som helst Spor af den hende tilføiede Beskadigelse.

Tilstalte, der ved den omhandlede Leilighed maa antages at have været noget svirende, uagtet han ikke selv vil erkjende det, men dog ikke anderledes, end at han vel vidste, hvad han gjorde, har nu vel stadig villet gjøre gjældende, at det ikke har været hans Hensigt at tilføie Hans Hansen og Marie Nielsdatter det dem bibragte Slag, men at dette ialfald maa være steet af Nødværge; men til dette Foregivende findes der efter Sagens Oplysninger ikke at kunne tages noget Hensyn.

Fremdeles er det oplyst, at Tilstalte en Dag i Juli Maaned f. A., dog, som det maa antages, i en stærkt beruset Tilstand, under et Slagsmaal med Huusmand Erik Jørgensen har tilføiet denne nogle overfladiske Saar eller, som Læsionerne af Vidnerne, Boelsmand Lars Hansen og Gaardeier Jens Peter Henriksen samt af Erik Jørgensen selv ere benævnte, „Huller“ i Ansigtet, hvoraf Blodet løb, hvilke Huller imidlertid efter Erik Jørgensens Forklaring hurtig lægedes ved at vaskes med koldt Vand uden Lægehjælp.

Efter det Anførte maa det billiges, at Tilstalte, der er født i Aaret 1836 og v.d. nærværende Rets Dom af 16de Januar 1872 anseet efter Straffelovens § 203 med 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød, men som iøvrigt ikke findes tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anseet efter fornævnte § i Straffeloven, sammenholdt, forsaavidt angaaer den mod Erik Jørgensen søede Vold, med § 39, hvorimod der efter det Ovenanførte ikke findes Anledning til, som steet ved Underretsdommen, tillige at anvende Straffelovens § 40, og findes Stroffen, der ved Underretsdommen er fastsat til 2 Gange 3 Dages Fængsel paa Vand og Brød, efter Omstændighederne at burde bestemmes til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Da Hans Hansen ikke har oplyst at have havt Hjelbredelsesudgifter, kan der ikke, saaledes som steet ved Underretsdommen, tilkjendes ham nogen Erstatning herfor, hvorimod Tilstalte, da han efter sin Erklæring under Measumtionsforhøret maa antages at være villig til at betale Hans Hansen og Marie Nielsbatter i Erstatning for Lidelser 5 Rd. eller nu 10 Kroner, vil være at tilpligte at betale dem et saadant Beløb."

Nr. 143. Advocat Levinson (ved Advocat Hindenburg)
contra

Arrestanten **Nils Behrson** (Defensor Henriksen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de Mai 1875: „Arrestanten Nils Behrson bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder samt efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget. Saa bør han og udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne, Justitsraad Nye-gaard og Casse med 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Nils Behrson, der har opgivet at være 25 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet heri Landet, er under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen, med det isørigt Dphste stemmende Tilskaaelse overbevist at have sidstafvigte 13de Mars sjaalet en Nattrøbe og et Par Beenklæder, hvilke Lømmersvend Carl Ferdinand Jobansen tilhørende og tilsammen til en Værdi af 4 Kroner ansatte Klædningsstykker han tilvandt sig i en under Opsørelse værende Bygning i Nørre Søgade i et Værelse, hvortil man dengang ifkun kunde komme igjennem en til en Corridor førende, med Hængelaas aflaaet Dør, efterat han for at skjæle havde skaffet sig Udgang til bemeldte Værelse ved at vrikke saalænge med den ene af de til den omhandlede Hængelaas hørende Kramper, at denne blev løs i sit Leie, og derefter at udtrække den saaledes løsgjorte Krampe med Hænderne. Som Følge heraf vil Arrestanten blive at ansee efter Straffelovens § 229 Nr. 4 efter Omstændighederne med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber.

Han vil derhos i Medfør af nyudvante Lovs § 16, da han er sødt i Sverrig og ikke har opholdt sig heri Landet i 5 Aar, være at dømmes til efter udskaaet Straffetid at ubringes af Riget.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (K. Hegal).
 Fjeldsøe & Gandrupps Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 13.

Den 18de Juni.

1875

Første ordinaire Session.

Mandagen den 7de Juni.

Nr. 124.

Advocat Henrichsen
contra

Detaillist **Peder Nielsen** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for ulovlig Brændeviinsubstjænkning.

Middelfom og Sønderlyng Herreders Politirets Dom af 23de October 1874: „Detaillist Peder Nielsen af Østervelling bør til Viborg Amtsfattigkasse bøde 75 Rd. samt betale nærværende Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afmærk efter Loven.“

Viborg Landsøverrets Dom af 25de Januar 1875: „Tiltalte, Detaillist Peder Nielsen bør til Viborg Amtsfattigkasse bøde 120 Kroner, hvorhos han bør have sin Ret til Brændeviinshandel forbrudt. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Morville 10 Kroner til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afmærk efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankete Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

XIX. Mergang.

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Detailist Peder Nielsen af Øster-Belling — der i Aaret 1869 har i Genhold til et approberet Forligstilsbud erlagt en Bøde af 10 Rd. for ulovligt Brændeviinsalg og ved Middelstom Sønderlyng Herredets Politirets Dom af 17de Juni 1870 er for samme Forseelse anseet med en Bøde af 25 Rd., uden at bemeldte Dom imidlertid indeholdt Noget om, at det var for gjentaget Forseelse, han blev dømt, hvorefter han ved Overrettens Dom af 11te Marts 1872 blev for ulovlig Brændeviinsubstjænkning anseet som for 2den Gang begaaet Brændeviinsalg efter Næringslovens §§ 77 og 78 jfr. § 82 med en Bøde af 30 Rd. — tiltales under denne Sag paany for ulovlig Brændeviinsubstjænkning.

Tiltalte har benægtet at have for Betaling udfjænknet Brændeviin eller anden Spiritus siden den ham senest overgaaede Dom; han har imidlertid tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med flere under Sagen afgivne Vidneforklaringer, at han, der maa antages at have Næringsbeviis paa Brændeviinshandel, jevnlig, siden han sidst blev dømt, har solgt Brændeviin til Folk, som derefter drak den lige udenfor hans Huus, og som fik Glas leverede dertil fra hans Butik, samt at det ogsaa undertiden har været Tilfældet, naar En eller Anden vilde gjøre et Silde, at der da hertil er blevet leiet et Bærelse i Tiltaltes Huus, og at den Brændeviin og Punsch, der er bleven fortæret ved Sildet, er bleven indkjøbt hos Tiltalte, der ogsaa har leveret de Glas m. m., der ere benyttede, og ligesom han efter Bestemmelsen i Næringslovens § 78 sidste Punct maa ansees ved sit Forhold i begge disse Henseender at have gjort sig skyldig i ulovlig Brændeviinsubstjænkning, uanseet at han ikke ved Salget af Drikkevarerne vil have taget større Advance, end han ellers plejer at tage ved Salg af samme Art af Varer ud af Huset, saaledes findes det Samme at maatte være Tilfældet, forsaavidt han endvidere har erkjendt, at han undertiden i samme Lidsrum har, naar Nogen for Betaling har faaet Al hos ham til Fortæring paa Stedet, tillige skjænket en Snaps for den Paagjældende, idet hans Anbringende om, at han i saadanne Tilfælde ingen Betaling har taget for Brændeviin, der kun var et Tractement af ham til en eller anden Kunde, efter Bestaffenheden af den af ham isvrigt herom afgivne Forklaring ikke vil kunne komme i nogen videre Betragtning.

Derefter vil Tiltalte nu være at ansee for 2den Gang begaaet ulovlig Brændeviinsubstjænkning eller som for 3die Gang begaaet ulovligt Brændeviinsalg efter Næringsloven af 29de December 1857 §§ 77 og 78 jfr. § 82 med en Bøde til Viborg Amts Fattigkasse, der findes at kunne bestemmes til 120 Kroner, hvorhos han efter Bestemmelsen i § 78 tillige vil være at dømme til at have sin Ret til Brændeviinshandel forbrudt.“

Nr. 147.

Advocat Henrichsen
contra**Hans Nis Jensen** (Defensor Nellemann),

der tiltales for Vold.

Holstebro Rådsheds Extrarets Dom af 20de November 1874: „De Tiltalte Hans Nis Jensen af Naur og Søren Jensen af Tviis bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage samt in solidum udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Rammerraad Repsdorph 6 Rd. og Defensor, Procurator Braff 5 Rd. Saa bør de og in solidum betale til Jens Nielsen af Holstebro i Erstatning i det Hele 27 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 15de Marts 1875: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 10 Kroner for den Første og 8 Kroner for den Sidste. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Cancelliraad Møller betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Kroner til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Nis Jensens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Hans Nis Jensen og Søren Jensen for Vold.

Ved de Tiltaltes egne Tilskaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de Ratten mellem den 2den og 3die Juli f. A. have paa Gaden i Holstebro i Forening overfaldet Ejeneskarl Jens

Nielsen, paa hvem navnlig Tiltalte Hans Nis Jensen efter sin Forklaring var forbitret, fordi han, medens de alle tre noget tidligere paa Natten vare sammen i et Værtshuus i Holstebro, havde skjælt de Tiltalte ud og gjort Spetaklet — af hvilken Grund han formaaede Tiltalte Søren Jensen, hvem han senere traf paa Gaden, til at hjælpe sig med at bante Jens Nielsens — samt at navnlig Tiltalte Hans Nis Jensen, ibet den anden Tiltalte traf sig ud af Kampen — som han har udsagt, fordi han fik en saadan Lussing, at han spntes han havde faaet nok — har brugt sin Kniv mod Jens Nielsens.

Tiltalte Hans Nis Jensen har isvrigt først forklaret, at det først var, da han mærkede, at han ikke kunde staae sig mod Jens Nielsens, at han traf sin Kniv frem, men efter at være foreholdt et Vidnes Forklaring om, at han tidligere samme Nat havde yttret, at der denne Aften vilde en god Kniv til, har han erkjendt Muligheden af, at han allerede havde Kniven fremme, da han anfaldt Jens Nielsens. Ligeledes har Tiltalte Søren Jensen udsagt, at der ikke havde været Tale om at bruge Kniv, og at han ikke havde tænkt paa, at det skulde gaae til slige Yderligheder, men efter Sagens Omstændigheder i det Hele findes de Jens Nielsens ved den omhandlede Leilighed tilspiede Bestabigjælder at maatte tilregnes begge de Tiltalte som Resultatet af den af dem i Forening efter foregaaende Aftale udvævede Vold.

Efter Jens Nielsens Forklaring vare hans Fratke og Beentklæder under Overfaldet blevne sønderfaarne paa flere Steder, og ved den af Districtsøgen strøg efter Kampen foretagne Undersøgelse fandtes der paa Jens Nielsens Hoved 3 laugagtige Saar, der havde Udsæende af at være frembragte med en starp Kniv, nemlig et temmelig overfladigt Saar i Panden over det høire Øie og to dybere Saar, det ene $2\frac{1}{2}$ Tomme langt paa Grændsen mellem Panden og Jøsebenet, og det andet 3 Tommer langt og paa Midten $\frac{1}{4}$ Tomme dybt over det høire Øie. I et Forhør den 31te Juli har Jens Nielsen imidlertid forklaret, at han nu var helbredet, men han havde dog et temmelig betydeligt Ar over det høire Øie.

For det af de Tiltalte saaledes udkjendte Forhold ville de, der vel maae antages at have været noget berusede, men dog ikke i en Grad, der kunde have Indflydelse paa deres Tilregnelighed, være at ansee efter Straffelovens § 203 sammenholdt med § 54, og da Straffene for de Tiltalte, af hvilke Hans Nis Jensen efter sin Forklaring er født i Aaret 1845 og Søren Jensen er født i Aaret 1848, og om hvem det ikke er oplyst, at nogen af dem tidligere har været tiltalt eller straffet, efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød, for den Første i 3 Gange 5 Dage og for den Sidste i 5 Dage, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen og Actionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensfor for Underretten findes at burde fastsættes til 10 Kr. for den Første og 8 Kr. for den Sidste, være at slabsætte med den ansættede Forandring i Hensende til Salairerne.“

Nr. 146.

Advocat Hindenburg

contra

Arrestanten **Anders Andersén**, kaldet **Skjævinge**
(Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 11te Mai 1875: „Arrestanten Anders Andersén, kaldet Skjævinge bør straffes med Tugthuusarbejde i 4 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Raasløff og Lange med 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Anders Andersén, kaldet Skjævinge, der er født den 13de October 1824 og senest ved Høiesterets Dom af 31te Juli 1871 anseet efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthuusarbejde i 3 Aar, er under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilskaaelse overbeviist at have sidstafvigte 28de Marts af en i en Gang, hvortil han havde ubindret Afgang, staaende uafsaaset Kiste stjaalet en Deel Klædningsstykker m. m., hvilke i det Hele til 14 Kroner vurderede Gjenstande tilhørte Sømand Conrad Petersen.

Som Følge heraf vil han nu blive at dømme efter fornævnte § i Straffeloven for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne til Tugthuusarbejde i 4 Aar.“

Nr. 131.

Advocat Nellesmann

contra

Hans Jørgen Hansen (Defensor Brod),

der tiltales for Bedrageri samt for at have forlokket en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten.

Bornholms Vesterherreds Extrarets Dom af 30te Marts 1875: „De Tiltalte, Gaardeier Hans Sorgen Hansen af 21de Selveiergaard i Nykarstner Sogn og Arbeidsmand Hans Peter Poulsen af Rønne bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød, Førstnævnte i 5 Gange 5 og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de ogsaa in solidum udrede de med denne Action og deres Arrest m. m. forbundne Omkostninger, hvorunder Salair til Procuratorerne Peterfen og Ipsen med 10 Kroner til hver, dog saaledes at H. S. Hansen deraf udreder $\frac{3}{4}$ og H. P. Poulsen $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Sorgen Hansens Vedkommende ansførte Grunde vil den med Hensyn til denne Tiltalte være at stadfæste, dog at han bliver pligtig at udrede samtlige Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staade, dog saaledes at Hans Sorgen Hansen tilsværer samtlige Actionens Omkostninger. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende Sag, under hvilken Gaardeier Hans Sorgen Hansen af 21de Selveiergaard i Nykarstner „Tophjem“ og Arbeidsmand Hans Peter Poulsen af Rønne tiltales, Førstnævnte for Bedrageri samt for at have forledet Sidstnævnte til at aflægge falsk Forklaring for Retten og H. P. Poulsen for at have afgivet for Retten falsk Forklaring, findes at være oplyst Følgende:

Efterat Bognmand Pihl, som af H. P. Lund i Begyndelsen af Aaret 1873 havde kjøbt Gaarden „Tophjem“, strax derpaa havde solgt denne Eiendom til Tiltalte H. S. Hansen, lod han, forinden Sidstnævnte i Slutningen af bemeldte Mars Februar Maaned skulde tiltræde Gaarden, der afholdt en Løssøreauction, paa hvilken Husmand Frederik Peterfen af Aker erholdt Tilslag paa en med Jerntænder og saakaldet Brakke (eller Træt) forsynet Harve, hvilken Sidstnævnte, som ikke for Tiden kunde medtage samme, efter dertil af H. S. Hansen som Gaardens nye Eier medbeelt Tilbælselse indsatte til Forvaring indtil videre i et ved Gaardens Port værende Rum. Kort Tid derefter beordrede H. S. Hansen sin daværende Tjenestekarl, medtiltalte H. P. Poulsen til af Gaardens

Harver at udtage Tænderne, fordi de skulde hvækses; og ibet nu denne ikke vil have vidst rettere, end at den forberørte Harve tilhørte Huusbonden, der ikke betog ham sin Feiltagelse i saa Henseende, udflog H. P. Poulsen ogsaa af Fred. Petersens Harve Tænderne, som efter at være iflandfattede bleve anbragte i en Hans S. Hansens tilhørende Harve. Da omtrent efter et Aars Forløb Fred. Petersen indsendt sig paa „Tophjem“ for at afhente sin Harve og nu fandt samme at være frakfildt saavel Brakke som Tænder, tilveiebragtes vel Brakken, som H. S. Hansen, efter at have taget den i Brug, havde ophængt i sin Vognport, men ikke Tænderne, om hvilke denne foregav ikke at vide Besked; og efterat Fred. Petersen, som ikke vilde medtage Harven uden med dens Tilhørende, atter forgiæves havde henvendt sig til H. S. Hansen med Begjæring om at faae sine ommeldte Eiendomme udeliveredede, anmeldte han omsider under 11te December s. A. Sagen for dette Herreds Politii. Under den i Aulebning heraf instituerede Undersøgelse, hvor H. S. Hansen længe er vedbleven sit Foregivende om ikke at skulle vide, om der havde været Tænder i Harven eller ikke, samt sin Benægtelse af at have udtaget disse af samme, har H. P. Poulsen i Forhøret den 28de December s. A. som Vidne omsforklaret, at „der aldeles ikke var Tænder i den omspurgte Harve“, hvilken Forklaring han er vedbleven i Forhøret den 9de Februar d. A. med Tilsiende, „at han heller ikke har hørt omtale, at Nogen havde taget Tænderne af Harven“. Men i Forhøret den 10de s. M., efterat Undersøgelsen var rettet imod H. P. Poulsen for formeentligen afgiven falsk Forklaring, har denne omsider som Inqvisit, næst at omsforklare de med Sagen forbundne factiske Omstændigheder saaledes som ovenfor anført, maattet vedgaae, at hans tidligere Forklaringer ere usande, og at han har afgivet disse efter Opfordring af H. S. Hansen, hvorefter ogsaa Sidsnævnte under Confrontation med H. P. Poulsen og gjort bekendt med dennes Tilstaaelse har maattet erkjende samme for rigtig, og derhos vedgaaet, baade at han efter at have opdaget, at Tænderne vare udtagne af Fred. Petersens Harve, har faaet til Hensigt at beholde og tilegne sig disse, hvis Antal formeentligen skal have været 28 Stk. til en samlet Værdi af 3 Rd., ligesom ogsaa at han har anmodet H. P. Poulsen og af ham taget Løfte om, at denne, naar han i Retten skulde blive afstøffet Forklaring om den omhandlede Harve m. v., skulde usandfærdigen forklare saaledes, som af denne oprindeligen gjort.

Medens der, da Tilstaakte H. S. Hansen allerede har tilfredsstillet Fred. Petersen, ikke er Spørgsmaal om videre Erstatning, ville de Tilstaakte, der som fødte, H. S. Hansen den 5te Februar 1827 og H. P. Poulsen den 4de Mars 1846, ere langt over criminel Lovaldet, og som ved de af dem udviste Forhold maae anses skyldige i de Forbrydelser, for hvilke de tiltales, ikke kunne undgaae Straf, som skjøntes at maatte fastsættes, forsaavidt H. S. Hansen angaaer, i Henhold til almindelig borgerlig Straffelovs § 253 sammenholdt med § 251 og § 52 sammenholdt med § 146 samt § 62 til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage, og, forsaavidt angaaer H. P. Poulsen, i Henhold til samme Lovs § 146 til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage.“

Tirsdagen den 8de Juni.

Nr. 20. Procurator **Kristian E. Jørgensen** (Selv)
contra

Overretsprocurator **Hedfcher** som Administrator af
W. Haagensens Anliggender (Tugen),
betræffende et Citanten tilkommende Salair.

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de September 1874: „Indstævnte, Overretsprocurator Hedfcher i hans Egenkab af Administrator af W. Haagensens Anliggender, bør til Citanten, Underretsprocurator Kristian E. Jørgensen betale 200 Rd. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 17de Marts d. A. at regne, indtil Betaling skeer, men iøvrigt bør han for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten efter Regning. Det Svømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afjærd efter Loven. Der forelægges Citanteu en Frist af 8 Dage fra Dømmens Udfigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 27de April d. A. fremlagte Indlæg.“

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Citanten ikke ved det i den indankede Dom ommeldte Auktionsbud af 51,000 Rd. findes at have erhvervet Ret til det af ham paastaaede Beløb af 510 Rd. eller 1020 Kroner, allerede af den Grund, at det i Auktionsconditionerne bestemte Salair af 1 pCt. af Kjøbesummen maatte være betinget af, at Auktions salg skete, samt iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

I den indankede Doms Premisser hedder det: „Efterat der paa Rekvifition af 9 forskjellige Creditorer ifølge en fælles Panteobligation og 9 særskilte Forlig var givet Udlæg i den W. Haagensen tilhørende Eiendom Taarbækstro med Tiliggende for et Beløb af ialt 10,681 Rd. 5 Mk. 6 ß, blev der af Citanten, Underretsprocurator Kristian E. Jørgensen, til hvem samtlige Forbringere havde overgivet Incassationen af deres Tilgøbehavende, requireret Evangsauktion over den nævnte Eiendom i Henhold til

Conditioner, efter hvis § 4 den eventuelle Kjøber blandt Andet skulde betale Titanten et Salair af 1 pCt. af Kjøbesummen. Der blev derpaa afholdt 3 Auctioner over den nævnte Eiendom, og da der ved den sidste af disse kun opnaaedes et Bud af 51,000 Rd., medens Eiendommens Burderingssum udgjorde 90,000 Rd., blev der paa Begjæring af Eieren, der selv gav Møde ved Auctionen, berammet og tillyst en 4de Auction, men før denne blev afholdt, tilbød Indstævnte, Overretsprocurator Hædsker paa Eieren's Vegne at betale de paagjældende Fordringer med Renter og Omkostninger, dog med Undtagelse af det ovennævnte Salair til Titanten efter Conditionernes Post 4, idet Indstævnte formeente, at Titanten ikke kunde være berettiget til at forbre et saa høit Salair men kun et saadant, som maatte kunne anses som et passende Veberlag for hans Ueislighed i Anledning af de forgjæves afholdte Auctioner. Da Titanten imidlertid ved den derefter med Indstævnte selskabne Opgjørelse ikke har villet indgaae paa det af denne med Hensyn til Salairet gjorte Tilbud, har han nu under nærværende Dag efter Overenskomst med Indstævnte sagsøgt denne som Administrator af W. Saagenfens Anliggender til at betale ham i Salair 510 Rd. med Renter heraf 5 pCt. fra Klagens Dato den 17de Marts d. A. indtil Betaling skeer, og Sagens skadesløse Omkostninger; in subsidium har han paaftaaet sig tillkjendt et Salair efter Retten's Stjøn, i ethvert Fald ikke lavere end 200 Rd. med Tillæg af Renter og Sagsomkostninger.

Sin principale Paaftand har Titanten støttet paa, at der ikke af nogen af de ved de afholdte Auctioner mødte Personer, derunder Reqvistus selv, der, som anført, gav Møde ved 3die Auction, er fremsat Indsigelse mod den i Auctionsconditionernes § 4 opstillede Salairberegning, og at det fordrede Salair saaledes loelig maatte have tilkommet ham, dersom der ved 3die Auction var blevet givet Hammerslag. Da nu imidlertid den Virksomhed fra hans Side, som saaledes skulde honoreres, var fuldt tilendebragt, da Indstævnte optraadte, idet Titanten selv Intet vilde have havt at gjøre med Hammerslagets Meddelelse, saa formener han, at han maatte kunne betragte de 510 Rd. som et allerede da forfjænt Salair, der ikke kan udsættes, forbi Sagen ved Indstævntes Optraæden har saæet en anden Afgjørelse, hoorimod Debitor, der ved Panteobligationen har forbundet sig til at betale skadesløse Sagsomkostninger, formeentlig maa betale ham det omhøndlede Salair uden nogen Afkortning.

Retten maa imidlertid give Indstævnte Medhold i, at der ikke ved de af Titanten reseverede Omstændigheder kan være hjemlet ham nogen umiddelbar Berettigelse til at forbre det samme Salair af Debitor, som ifølge Auctionsconditionerne vilde have tilkommet ham af vedkommende Kjøber, dersom Eiendommen virkelig var bleven bortsolgt. Størrelsen af det omprecederede Salair maa derfor udelukkende bestemmes efter Omfanget og Betydningen af det Arbejde, som derved skal veberlægges, og idet der heretter ikke Mjønnes at være Grund til at ansætte Salairet efter et bestemt Procentsforhold til Budet paa Eiendommen ved 3die Auction gjorte Bud eller til Eiendommens Burderings-

sum, finder Retten, at det af Indstævnte tilbudte Salair af 200 Rd., navnlig ogsaa under Hensyn til det temmelig betydelige Betsøb, som Citanten, efter hvad der under Sagen er oplyst, har oppebaaret i Salair for den Evangs-auctionerne forudgaaede Rettsforsøgning, maa anses passende, og Indstævnte vil saaledes ifknu være at tilpligte at betale Citanten dette Betsøb med Renter, som paastaet og — isølge hans eget Tilbud — Sagens Omkostninger efter Regning, hvormod han isøvrigt vil være at jrisfinde for Citantens Tiltale."

Nr. 127.

Advocat Nellesmann
contra

Arrestanten **Lars Nielsen** (Def. Levinfen ved Hindenburg), der tiltales for Drab og Røveri eller Udplynbring af Liig.

Hirschholm Birks Extrarets Dom af 12te Marts 1875: „Arrestanten Lars Nielsen bør hensesættes til Tugthuusarbeide i 16 Aar. Saa betaler han ogsaa alle af denne Sag lovlig fllydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Sagfører Naaschou og Defensor, Procurator Langkilde 20 Kroner til den Første og 16 Kroner til den Sidste, foruden Diæter til Begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Ad-færd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de April 1875: „Arrestanten Lars Nielsen bør hensesættes til Tugthuusarbeide paa Livstid. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerue Schack og Hvalsø for Overretten betaler Arrestanten 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 50 Kroner til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Hirschholm: Virks Extraret paafølte Sag, hvori: under Arrestanten Lars Nielsen tiltales for Drab og Møveri eller Udplyndring af Liig, er det ved de af ham afgivne Forklaringer og de isvrigt fremkomne Oplysninger godtgjort, at han Eøverdag Aften den 9de Januar d. A. havde i Bloustrøb Kro, hvor en Deel Gæster vare forsamlede, truffet Tjenestefarl Jens Olsen af Stannsholt og deels i Selskab med ham deels med Andre nydt noget Brændeviin og Punsch, uden at han dog var bleven beruset, samt at Jens Olsen, da Arrestanten henimod Kl. 11 vilde forlade Kjølderfluen, ved Udgangsdøren opfordrede ham til at følge ham ud paa Veien for at vise ham en Gjenvei ad en Sti fra Landveien til Lubserød, hvortil Arrestanten, der nægter at have haft nogen Uenighed med Jens Olsen, erklærede sig villig. Arrestanten har forklaret, at de fulgtes fredelig sammen ad Landveien, indtil 6 à 700 Skridt fra Kroen, da Jens Olsen begyndte at tale om et Val, der omtrent 1 Aar isorveien havde været i Bregnerød Kro, og om, at Arrestanten og dennes Broder der vare løbne deres Vei af Frygt for Pnygt, hvorhos Jens Olsen samtibig havde grebet i Remmen af en Madtaste, Arrestanten bar over Skulderen. Arrestanten, der blev opbragt over Jens Olsens Drilleri, svingede sig omkring for at frigjøre sig, og da han derved tabte sin ene Træsko, greb han den og bibragte Jens Olsen, som han dog erkjender ikke gav ham nogen Grund til at antage, at han vilde tilføie ham Overlast, med Træskoen, der var beslaet med Tærn, et Slag i Hovedet, hvorved han styrtede til Jorden med de Ord: „Seg troer ikke, jeg kan leve“. Arrestanten nægter at have villet stille Jens Olsen ved Livet med dette Slag eller at have tænkt over, at et saadant Slag kunde være livsfarligt, saavel som at han, førend han blev irriteret ved Jens Olsens Drilleri, har haft til Hensigt at tilføie ham nogen Overlast. Men da Jens Olsen saaledes var styrtet til Jorden, saft det ham ind, at denne, dersom han levede, vilde angibe ham som den, der havde overfaldet ham, og Arrestanten fattede da den Beslutning at stille ham ved Livet og at tilegne sig hans Klædningsstykker, for hvilke han saa ikke mere vilde have Brug. Han bibragte derfor Jens Olsen flere Slag i Hovedet med Træskoen, indtil han antog ham for død, uden at han vil kunne erindre hvor mange, og slæbte derefter Liget hen paa Kanten af Veien, hvor han afførte det Overfrakke, Underfrakke og Støvler, og slæbte det dernæst hderligere ned ad Veikanten tildeels ind i en under Veien værende Steenkiste, for at det ikke skulde sees af Veifærende. Efter at have udtaget de i den Dræbtes Tegnebog værende Penge 5 R begav han sig, medtagende de anførte Klædningsstykker og Jens Olsens Raffet, ialt vurdret til 41 R., hjem.

Jens Olsen, hvis Liig fandtes den følgende Morgen, befandtes at være tilføiet henved en Snees større og mindre Saar i Hovedet og Ansigtet, og Odbucenterne have erklæret, at de betydelige Beskadigelser af Hovedskallebenene, navnlig en Fissur, som paa høire Side fandtes at strække sig fra *ala magna ossis sphenoidis* gennem alle de mellemliggende Been til *foramen magnum* og som over høire Øre var compliceret med et stort kunst Brud af os *brögmatia*

med Depression af de løse Beenstykker, maatte i Forbindelse med den deraf følgende betydelige Blodudtrædning paa Hjernens Overflade uødvendig medføre Døden. De have derhos udtalt, at de, da Slagene maae være førte med uhyre Kraft for at tilveiebringe de store Udelæggelser, som ere komne for Dagen ved Obduccionen, holde sig overbeviste om, at Døden maa være indtraadt umiddelbart efter disse, dels paa Grund af den Rystelse af Hjernen, som nødvendig maatte være en Følge deraf, dels paa Grund af det Tryk paa Hjernen, som det pludselig udtraadte Blod maatte forårsage.

Det maa derfor billiges, at Arrestanten ved den paaankede Dom er anseet efter Straffelovens §§ 186 og 243, men Straffen for ham, der er født den 23de Mai 1848 og oftere straffet, senest efter Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 12te Juli 1873 for anden Gang begaaet Tyveri med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, findes at maalt bestemmes til Tugthuusarbejde paa Livstid, hvorfor Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er sat til lige Arbejde i 16 Aar, for saavidt vil være at forandre, medens den iverigt, da dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, vil være at stadfæste."

Onsdagen den 9de Juni.

Nr. 113.

Advocat Nesselmann

contra

Arrestanten **Mads Christian Iversen** (Defensor Overretssagsfører Zahle),

der tiltales for Forsøg paa Drab eller for Legemsbefkadigelse og Forsøg paa den i Straffelovens § 210 ommeldte Forbrydelse.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 29de December 1874: „Arrestanten Mads Christian Iversen bør henfættes til Tugthuusarbejde i sex Aar. Saa bør han udrede alle af denne Sag lorligt flydende Omkostninger, berunder i Salair til Actor, Procurator Vøgstrup 6 Rd. og til Defensor, Procurator Kjelgaard 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landeoverrets Dom af 12te April 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 8 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Nesselmann og Procurator Fasting betaler Arrestanten 16 Kroner til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom

Efter de foreliggende Dphsninger, der i det Væsentlige ere fremstillede i den indankede Dom, findes der ikke imod Tiltaltes Benægtelse tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at han i Gjerningsøjeblikket har havt til Hensigt at dræbe Areline Petersen, og hans Forhold vil derfor efter Beskaffenheden af den hende tilføiede Skade alene kunne hensføres under Straffelovens § 203, medens der efter Sagens Omstændigheder ikke findes Høie til tillige at paalægge ham Strafsansvar i Medfør af samme Lovs § 210. Straffen bliver at fastsætte til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Actionens Omkostninger efter Dommens Bestemmelser.

Chi kjenDES for Ret:

Mads Christian Iversen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Nellemann og Overretssagsfører Zahle for Højesteret betaler Tiltalte 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet: „Under denne Sag tiltales Arrestanten Mads Christian Iversen for Forsøg paa Drab eller for Legemebestadigelse og Forsøg paa den i Straffelovens § 210 ommeldte Forsbrydelse:

Efterat Arrestanten og Pigen Areline Petersen siden Foraaret 1873 havde boet sammen og stadig deelt Seng med hinanden, lode de sig begge i Slutningen af Mai Maaned s. A. fæste til at tjene paa Kjølfegaard indtil 1ste November s. A. og vedbleve sammesteds at dele Seng sammen, indtil Arrestanten — efter hans Udsagn, fordi han af nogle andre af Gaardens Karle var bleven truet med Frygt — den 28de September s. A. med sin Huusbonds Samtykke forlod Tjenesten, medens Areline Petersen, der havde laet sig fæste til at forsætte sin Tjeneste ogsaa efter 1ste November, forblev paa Gaarden. Den næste Dag vendte Arrestanten imidlertid tilbage til Gaarden for at bringe sine Sager derfra til et Hus paa Hallund Mark, hvor han foresøbig havde saaret Dphold, og ved denne Leilighed forlangte han forgyæves af Areline Petersen udleveret en Deel hende tilhørende Sengklæder, der havde hørt til den af dem hidtil i Forening benyttede Seng, og som hun — for at han ikke skulde bemægtige sig samme — havde gjemt i en Kiste, skjøndt hun efter hans Udsagn, hvis Rigtighed hun imidlertid ikke har villet

erkjende, skulde have lovet ham at affnaae dem til ham, naar de forløbe hinanden.

Det er derhos oplyst, at Arrestanten derefter den 5te October f. A. efter at have ladet sin Bøsse med en Deel store Harehagel, som han samme Dag havde kjøbt i Hallund Kro tilligemed nogle Fængsletter, medens han ligeledes samme Dag arbejds havde forskaffet sig det fornødne Krudt, begav sig med det sidste Gevær til Kjøstegaard, hvor han ankom lidt efter, at Følkenene havde spist til Middag, og hvor han, efter at have passeret Gaardspladsen, gik ind ad Meieribøren og gennem Meieriet ind i en Stue, der stødte op til Pigekammeret, hvor Ageline Petersen da opholdt sig, og da han derpaa havde aabnet Døren til Pigekammeret, blev Ageline Petersen, der efter sit Udsagn saae, at han holdt Bøsepipen henimod hende, og at han var liigbleg i Ansigtet og saae trnende ud, strax, uden at der var veglet noget Ord mellem dem, bange for, at han vilde skyde hende, og gik derfor gennem en anden Dør ud i Meieriet, og efterat hun der havde vtrret til en anden Pige — der efter sit Udsagn havde seet Arrestanten med Geværet gaae ind ad Meieribøren og derfor, idet hun anede, at han vilde gjøre Ageline Petersen Fortræd, var løben over i Meieriet — at Arrestanten vilde skyde hende, samt opfordret hende til at kalde paa deres Huusbond, løb hun gennem Meieriet over Gaardspladsen til Kjøfstrappen, men blev efterfulgt af Arrestanten. Da denne var kommen et Par Skridt fra Meieribøren ud i Gaarden og, medens en tredie Tjenestepige, der, idet hun saae Arrestanten gaae med en Bøsse ind i Meieriet, var bleven bange for, at han skulde gjøre en Ulykke paa Ageline Petersen, og derfor var løben over Gaarden henimod Meieriet uden dog at naae derind, stod ifkun 1 à 2 Skridt fra ham, tryktede han Geværet af, og da det klirrede, spændte han atter Hænen og affyrede Geværet, hvorved Ageline Petersen, der imidlertid var kommen op ad Kjøfstrappen og just var i Begreb med at svinge fra en Gang indenfor samme til venstre ind i Kjøkkenet, blev truffen saaledes, at 5 Hagel trængte i over en halv Tommes Dybde ind i den venstre Deel af hendes Legeme paa forskjellige Steder fra midt paa Læggen indtil op under de nederste Ribbeene, medens et Skjært, hun var iført, senere fandtes at være gjenemboret af omtrent en Snees Hagel, hvorefter hun, der ikke faldt om ved Skuddet, men kunde gaae hen til Kjøkkenbordet, strax blev bragt tilfængs. I en Skrivelse af samme Dato fra vedkommende Districtslæge er det ubtalt, at de fire af de ommeldte Hagel vare trængte ind paa Steder, hvor de ikke kunne antages at ville gjøre Skade, men at det for det femte Hagels Vedkommende var mere usikkert, da det var trængt ind paa et Sted, hvor der laa ædle Organer indenfor, hvorhos samme Læge senere i Skrivelse af 24de November f. A. har erklæret, at hun da befandt sig fuldstændig vel, men at hun havde beholdt samtlige fem Hagel i Legemet, og at der vel var stor Rimelighed for, at den hende tilføjede Læsion ikke vilde have nogen skadelig Indflydelse paa hendes fremtidige Helbredstilstand, men at der dog var en om end ringe Mulighed for, at der senere kunde optræde Tøffælde,

som kunde være skadelige for hendes Helbred. Ageline Petersen har frasalbet Krav paa Erstatning.

Arrestanten, der, umiddelbart efter af have affyret det ommeldte Skud, var gaaet bort fra Gaarden, blev strax efterfat og anholdt og bragt ind i Føllestuen paa Kjølstegaard, hvor han da fandtes i Besiddelse af en Barbeerkniv og en Lomme-kniv, hvorhos han saumlede efter flere Vidners edelige Udsagn udtalte sin Betsagelse af, at Skuddet ikke havde truffet Ageline Petersen bedre, idet han tilspøiede, at, naar han atter blev løsladt, skulde hun faae en Kugle, „for bøe skal hun“, ligesom han ogsaa efter et Vidnes edelige Udsagn yttrede: „Herre Gud, havde jeg endda ventet til iasten, kunde jeg have skudt hende, naar de kom med Melkesaaen“, hvorhos han ved samme Leilighed efter et andet Vidnes edelige Udsagn ogsaa udtalte, at, saafremt han havde seet, at Ageline Petersen var salden, vilde han have skudt sig selv, idet han havde et Skud endnu, men „hendes Liig vilde han først see“, samt at han, hvis han ikke havde faaet Tid til at stybe sig, vilde have skaaret Halsen over paa sig selv med Barbeerkniven. Endvidere har et Fruentimmer, der boede i det Hus paa Hallund Mark, hvor Arrestanten — som meldt — foreløbig havde faaet Ophold, og som efter sit Udsagn var bleven enig med Arrestanten om fremtidig at leve sammen med ham, edeligen forklaret, at, da Arrestanten den 5te October f. A. om Morgenen havde renset sin Bøsse, og hun i den Anledning havde spurgt ham om, hvor han vilde hen med den, svarede han, at han vilde hævne sig paa en navngiven Karl paa Kjølstegaard, med hvem han tidligere havde haft nogen Venighed, samt at han vilde stybe Ageline Petersen, hvorefter hun indtrængende bad ham om at afstaae fra sit Forsæt, navnlig om at stybe Ageline Petersen, hvad han dog ikke var at formaae til, idet han da var meget opbragt paa denne, fordi hun navnlig havde gjemt de ovenomhandlede Sengklæder for ham, hvorhos han flere Gange gjentog, at han vilde stybe hende, ligesom han senere, idet han puttede sin Barbeerkniv i Lommen, yttrede, at, naar han havde skudt Ageline Petersen, vilde han skjære sig selv ihjel, hvilket Forsæt bemeldte Vidne efter sit Udsagn forgjæves søgte at faae ham til at afstaae fra.

Under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør har derhos et andet Fruentimmer, der paa den omhandlede Tid havde Ophold i et Hus paa Hallund Mark, edeligen forklaret, at Arrestanten, der den 5te October f. A., forinden han gik til Kjølstegaard, tre Gange havde indfundet sig i bemeldte Hus og de to første Gange forlangt Krudt og Hagl, den sidste Gang — efter at have affyret sit Gevær med løst Krudt, formæntlig for at prøve, om der var Lust i samme, og derpaa, medens han talte med bemeldte Fruentimmer om Ageline Petersen og bad hende om at hente denne, ladet Geværet med Hagl og sat Fængbætte paa — har, idet han gik bort, til Vidnet yttret, at den Første, han traf paa Kjølstegaard, skulde „ligge for det“, hvorhos han tog en Barbeerkniv op af Lommen og, idet han gjorde Tegn med samme foran Halsen, sagde: „Den skal ændre det her“.

I det første Forhør forklarede Arrestanten, at han — der var vred paa

Ageline Petersen, fordi hun ikke havde villet udlevere ham de ommeldte Sengklæder og, som han senere har tilføjet, tillige fordi hun raany havde laabt sig sætte til at tjene paa Kjølskegaard, hveraf han sluttede, at hun ikke længere vilde leve sammen med ham — den 5te October f. A. begav sig til Kjølskegaard for at affordre hende bemeldte Sengklæder, at han ved denne Leilighed medtog sin Bøsse for undervejs at styde en And, at han, da hun, som meldt, løb fra Meieriet ud i Gaarden, løb efter hende dog ikke for at faae fat i hende, men for at forlade Gaarden, og at han, da han kom ud i Meieriet, suublede, saa at Skuddet derved tilfældigt kom til at gaae af. Allerede i samme Forhør modificerede Arrestanten imidlertid sin Forklaring derhen, at det var hans Hensigt med Magt at tage Sengklæderne fra Ageline Petersen, og at han tog Bøssen med deels for at værge sig, dersom Noget, naar han havde bemægtiget sig Sengklæderne, vilde oprende ham og atter fratage ham samme, deels i den Tanke, at hun, naar hun saae ham med Bøssen, vilde blive fange og derfor snarere villig til at udlevere Sengklæderne. I et senere Forhør forklarede Arrestanten derefter, at han tog Bøssen med for ved Hjælp af samme at tvinge Ageline Petersen til at udlevere Sengklæderne, idet han tænkte, at, saafremt hun ikke godvillig vilde udlevere dem, vilde han give hende et Stud af Bøssen, saaledes at han ramte hende, men uden at dræbe hende, samt at det vel var muligt, at han, da han løb efter hende, har med Bøssen sigtet paa hende og skudt paa hende, men at han dog ikke kunde huske det, eftersom han da var „ganske forryt i Hovedet“, ligesom han ogsaa da var noget beskjæmt, hvorhos Arrestanten senere, idet han fastholdt ikke at kunne erindre de nærmere Omstændigheder, under hvilke han saarede Ageline Petersen, har tilføjet, at han kun kan huske, at han, da han løb ud af Meieriet, fattede efter hende og skød paa hende, idet hun løb over Gaarden, fordi han vilde give hende en Røvelse.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Reterss Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansæes nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Reterss Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forkagt af den Gyldendal'ske Boghandel (K. Høgel).
 Bjeldsøe & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 14.

Den 25de Juni.

1875.

Første ordinaire Sædssion.

Onsdagen den 9de Juni.

Nr. 113.

Advocat Nellesmann
contra.

Arrestanten Mads Christian Iversen (see forrige Nr.).

Arrestanten har derhos paa Foreholdelse af de ovennævnte Vidners Forklaringer om hans Udsagn umiddelbart efter hans Anholdelse nægtet at kunne erindre, hvad han da har sagt, ligesom han ogsaa, efter at være foreholdt de ovenfor ommeldte Fruentimmers Forklaringer om hans Uttringer til dem den 5te December f. A. om Morgenen, forinden han begav sig til Kjølstegaard, har nægtet da at have talt om at ville styde Areline Petersen eller om eventuelt at ville bruge Barbeerkniven til at bræbe sig selv, samt paastaet, at han overhovedet ikke kunde erindre at have havt Barbeerkniven hos sig ved den ommeldte Leilighed, og efterat han tillige havde paastaet, at han slet ikke havde tænkt paa at styde Areline Petersen, og at han ikke kunde huske, hvorledes han kom til at styde hende, forklarer han tilfids i et senere Forhør, at han vel kunde erindre at have stndt paa hende, men at han isvrigt ikke kunde huske noget om, af hvilken Grund han gjorde det, eller hvorfor han overhovedet tog Bøssen med til Kjølstegaard.

Ligesom det nu imidlertid efter Sagens Oplysninger i det Hele er uantageligt, at Arrestanten ved den ommeldte Leilighed har været beruset i nogen væsentlig Grad, eller at han overhovedet da har besundet sig i en saadan Tilstand, at han ikke skulde kunne afgive nøiere Forklaringer end skeet om sit Forhold ved bemeldte Leilighed, saaledes findes der ei heller at kunne være Tvivl om, at Arrestanten, da han affyrede sin Bøsse, har gjort det i den Hensigt at bræbe Areline Petersen, og idet det derhos efter samtlige Sagens Oplysninger maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at han har i saa Henseende handlet

efter Oberløg, vil han, der er født den 18de Juni 1834, og som tidligere, foruden at være straffet som Militair for disciplinaire Forseelser, har været anseet ifølge Oberrettens Dom af 22de Juni 1868 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, og imod hvem der senere 2 Gange har været indblevet offentlig Undersøgelse i Anledning af begaaede Tyverier, uden at der da blev decreteret Action imod ham, nu være at ansee efter Straffelovens § 190 cfr. § 46, hvorimod der ikke bliver Spørgsmaal om særligt Strafansvar for ham efter samme Lovs § 203 eller § 210 cfr. § 46, og idet den Straf, Arrestanten har forstyldt, findes at burde bestemmes til Tugthuusarbejde i 8 Aar, vil Underretsbommen, hvorved han er idømt samme Art Straf i 6 Aar, og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, med den nævnte Forandring i Henseende til Straffetiden være at stadfæste."

Nr. 141.

Advocat Nellesmann

contra

Jens Peter Andersen (Defensor Bunken),

der tiltales for Bedrageri.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 29de Januar 1875: „Tiltalte, Huusmand Jens Peter Andersen af Hjelmsled bør henfættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 4 Dage; saa bør han og udrede alle af Actionen lovlige flyvende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Winther og Lund med 8 Kroner til hver, samt i Erstatning til Kjøbmand Peter Andersen af Klæstrup 48 Kroner. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 19de April 1875: „Underretsbommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Nellesmann betaler Tiltalte 10 Kroner til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse og iøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom hør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Nellemann og Etatsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Huusmand Jens Peter Andersen for Bedrageri, og maa det i denne Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, efterat Kjøbmand Peter Andersen af Klæstrup den 15de August f. A. om Aftenen i en temmelig beruset Tilstand havde faaet Tiltalte og en anden Arbejder til at spille Trekort med sig om Penge, har, da Spillet efterhaanden blev forhøiet — hvad Tiltalte efter sin Forklaring kun meget nødig aif ind paa — gjort sig skyldig i falsk Spil, idet han ubemærket af de Medspillende stak et Par Kort tilside, som han saa havde liggende skjult paa sine Knæ og derpaa, naar de passede i Spillet, ombyttede og benyttede isædedfor de Kort, der vare givne. Da Spillet i Morgensunden ophørte, havde Kjøbmand Andersen efter sit Opgivende tabt ca. 66 Rd., hvoraf Tiltalte har erkjendt at have vundet ca. 24 Rd., hvilke han efter Andersens Paastrand vil have at erstatte denne.

For sit ansøgte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1842 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig ansæet efter Straffelovens § 255 cfr. § 251, ligesom Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gange 4 Dage, og den indankede Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen samt Actionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.“

Mandagen den 14de Juni.

Nr. 8. **Louise Daugaard** med Mand og Børge,

Skuespiller **Jacob Daugaard** (Ingen)

contra

Tømrer **M. Chr. Jensen** (Ingen)

Høiesterets Dom.

Citantinden, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Rod Sølv til Vor Frelfers Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder

fig med Qvittering, at bemeldte 80 Pood Sølv ere betalte, bør hun have tabt Sagen, og hende ei tilslades videre derpaa at tale.

Nr. 145.

Advocat Klubien

contra

Arrestanten **Ole Nielsen** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de Mai 1875:
„Arrestanten Ole Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Hørkræmmer E. William Kehlet betale 13 Kroner 50 Dre. Saa bør han og udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Mundt og Steinhøll med 12 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Arrestanten Ole Nielsen for Tyveri anlagte Sag er det bevist ved hans egen, med det isørigt Oplyste stemmende Tilstaelse, at han sidstafvige Skjærtorsdag (25de Marts) om Formiddagen har i den af Hørkræmmer E. William Kehlet til Forretningslade benyttede Kjalder i Eendommen paa Hjørnet af Amagertorv Nr. 22 og store Helliggeiststræde paa forskellige Steder i samme staaet 2 Pengebøls, tilsammen mellem 13 og 14 Kroner, som tilhørte fornævnte Hørkræmmer Kehlet, og et dennes Commis Henrik Jacob Jordan tilhørende, til 50 Dre vurderet Forklæde.

Med paa Gjerningsstedet begav Arrestanten, der havde arbeidet hos Hørkræmmer Kehlet og derfor var bekendt med de stedlige Forhold, sig gennem

en mod store Felliggeiststræde vendende Nedgang, hvorfor en Lem og 2 Halvdøre. Disse tral han op udvendig fra, hvilket han vil have gjort uden Anvendelse af Bold og efter de i saa Henseende fremkomne Oplysninger ogsaa dengang kunde gjøre, og efter saaledes at være kommen ned i den omhandlede Kjælber havde han ubindret Afgang til alle de Rum, hvori Kjelberne var indbeelt.

Derhos vil Arrestanten efter hans Forklaring, der ikke kan fortales, oprindeligen kun have begyndt paa at aabne Halvdørene for at faae en Karl, som han troede var ned i Kjelberne, i Tale, og først da han ved at raabe paa denne Karl uden at faae Svar mærkede, at Sugnen var i Kjelberne, have besluttet at begaae Tyveri.

Det omhandlede Tyveri kan saaledes kun tilregnes Arrestanten som simpelt.

I Medfør af det Foransførte vil Arrestanten, der er født den 13de December 1849, da han ved Balle Birkis Extrarets Dom af 31te October 1873 er anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, nu blive at dømmes efter nykævnte Lovs § 230 1ste Led efter Omstændighedsreglerne til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage. Han vil derhos være at tilpligte at betale i Erstatning til ovennævnte Forfremmer Rehlet 13 Kroner 50 Øre."

Nr. 152.

Advocat Hindenburg

contra

Arrestanterne **Unders** eller **Andreas Lauritzen Stub** og
og dennes Hustru **Ane Peterfen** (Defensor Nellemann),
der tiltales for Tyveri

Hirschholm Birkis Extrarets Dom af 9de April 1875:
„Arrestanten **Unders Lauritzen Stub** og Arrestantinden **Ane Peterfen** bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, den Første i 4 Aar og den Sidste i 8 Maanedere. Saa betale de og in solidum alle af denne Action lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salairer til Actor, Procurator Langkilde og Defensor, Sagfører Naaschou 10 Kroner til hver, foruden Diæter til Begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. I Erstatning til Statens Forstøelsen betale Arrestanterne ligeledes in solidum 2 Kroner. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsboger- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Mai 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at staae, dog at Straffetiden for Arrestanten **Unders** eller **Andreas Lauritzen Stub** bestemmes til 2 Aar. I Salarium til Actor og Defensor for

Overretten, Procuratorerne Delbanco og Appellationsretsraad Suel betale Arrestanten og Arrestantinden Ane Petersen Een for Begge og Begge for Een 12 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forskyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserb efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at det de Tiltalte overbeviste Forhold, da de tidligere ved Thorseng Birks Extrarets Dom af 13de August 1868 og den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 2den Januar 1872 ere dømte for Tyveri, tillige bliver at tilregne dem som 3die Gang begaaet simpelt Tyveri, hvorfor Straffelovens § 231 1ste Led endvidere bliver at tage i Betragtning ved Straffens Bestemmelse, vil Dommen kunne stadfæstes, dog at Straffetiden for Anders Lauritzen Stub findes at kunne bestemmes til 3 Aar.

Thi kjenbes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Anders Lauritzen Stub bestemmes til 3 Aar. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Nellesmann for Højesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det under nærværende, fra Hirschholm Birks Extraret hertil indankede Sag tilstrækkeligen godtgjort, at Arrestanten Anders eller Andreas Lauritzen Stub og Arrestantinden Ane Petersen, der tiltales for Tyveri, heri have gjort sig skyldige, idet de efter Forslag af Arrestantinden en Dag i afvigte Februar Maaned i Føring have begivet sig ind i den Staten tilhørende Stov Loffekøb Hegn, medhavende en Sav, for der at sælde et Træ, hvoraf der kunde forarbejdes Træsto, og at de derefter sammesteds have affavet en til 2 Kroner vurderet Klidsøg af ca. 8 Tommers Diameter, hvilken de, efter at have savet den i flere Stykker, hjembragte og gjemte paa Loftet, hvor Stykkerne senere af Forsvæsenet fandtes.

For dette Forhold findes Arrestanten og Arrestantinden, af hvilke den Første

er søbt den 25de August 1832 og den Sidste den 1ste Januar 1822, og som begge oftere have været straffede, senest ifølge nærværende Rets Dom af 2den Januar 1872 i Henhold til Straffelovens § 241 efter sammes § 238 for henholdsvis 5te og 3die Gang Hæleri med Straf for Manden af 4 Aars Forbedringshuusarbejde og for Konen af 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, nu ved den indbandede Dom retteligen ansete efter de nævnte Lovbud — hvormed dog maa sammenholdes § 234 — respective som for 6te og 4de Gang Hæleri; men de valgte Straffe af Forbedringshuusarbejde for ham i 4 Aar og for hende i 8 Maaneder, skjønnes dog for Arrestantens Vedkommende at burde nedsættes til 2 Aar. Med denne Forandring vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.“

Nr. 26. **Generaldirectoratet for Skattevæsenet**

(den constituerede Kammeradvocat, Etatsraad Wunzen)

contra

Gaardeier **Lars Christensen** (Ingen),

betræffende Stempningen af en tinglæst Skifteextract.

Rjøbenhavns Amts søndre Virts Rets Dom af 11te Februar 1874: „Indstævnte, Gaardeier Lars Christensen af Herstedvester bør for Tiltale af Citanten, Generaldirectoratet for Skattevæsenet i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Juli 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved kongelig Ordre af 12te November f. A. er bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis, og i Henhold til de i den indbandede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

I den indankebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Kjøbenhavns Amts søndre Birketing anlagte Sag bar Citanten, Generaldirectoratet for Skattevæsenet søgt Indstævnte, Gaardeier Lars Christensen af Herstedvester til at betale et ved bemeldte Amts Stempelresolution Nr. 37 ^{1873/74} bestemt Stempelgebyr, 35 Rd. 52 $\frac{1}{2}$ af en i Boet efter Indstævntes Hustru Kirsten Pedersdatter paa ustemplet Papir udfærdiget, den 20de November 1872 tinglæst Skifteextract med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 8de Januar d. A., indtil Betaling sker, samt Sagens Omkostninger stadesløst, derunder Salair til den const. Kammeradvocat, der har givet Møde for Citanten. Efterat denne Sag, hvorunder Indstævnte påstod sig frifunden, saavel hvad Sagen selv som hvad dens Omkostninger angaaer, ved Birketingets Dom af 11te Februar d. A. var påkjendt berhen, at Indstævnte frifandtes, og Sagens Omkostninger ophævedes, har Citanten efter Stævning af 30te April bragt den ind for Overretten og har inhæreret den i 1ste Instants nedlagte Paastand saaledes, at Indstævnte tillige tilpligtes at betale Appellens Omkostninger stadesløst, derunder Salair til den constituerede Kammeradvocat.

Indstævnte har henholdt sig til, hvad han for Underretten har anført.

Foreløbigen bemærkes, at hvad der i det ovennævnte Bo kom til Deeling mellem Arvingerne — Indstævnte samt hans og hans afdøde Hustrus 2de umyndige Fælledsbørn — blev beregnet til 9,700 Rd. 1 Mk. 6 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{4}$, hvoraf der tillagdes Indstævnte $\frac{1}{4}$ = 2425 Rd. „ Mk. $5\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{4}$ og Børnene til Deeling 7275 Rd. 1 Mk. $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{4}$, hvilket sidste Beløb det blev vedtaget ikke at skulle udbetales Børnene, men sikkes dem ved Ublæg i Boets Eiendele efter tinglæst Skifteextract. Denne derefter udfærdigede og, som ovenanført, tinglæste Extract har Amtet formeent i Henhold til Stempelovens § 28 cfr. §§ 52 a, 3 og 31 at maatte forsynes med 35 Rd. 52 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{4}$, og da Indstævnte ei anlaae sig pligtig til at udrede dette, har Citanten, som godkjendte Amtets Resolution, søgt ham ved Dom tilpligtet hertil.

Overretten maa imidlertid med Dommeren i 1ste Instants give Indstævnte Medhold i hans Paastand om Frifindelse, i hvilken Henseende det bemærkes, at, ligesom der ikke ved den i Boet udfærdigede Skifteact er skeet nogen Overdragelse til Indstævnte af Børnenes Arvepart, men denne kun er bleven indehaaende i det forhenværende Fælledsbo og sikket dem i dette, saaledes er der selvsølgelig ikke ved den omhandlede Skifteextract skiftet nogen anben eller større Ret end den, der allerede var hjemlet i Skifteacten, der sees at være forsynet med de behørigte Stempler til et Beløb af 65 Rd. 4 Mk. 12 $\frac{1}{2}$. Til nu ogsaa at fordrer den ommeldte Extract-Udskrift forsynet med Stempel findes der ikke i Stempeloven tilstrækkelig Hemmel, hvorimod den i Henhold til bemeldte Lovs § 15 skjønnes at kunne skrives paa ustemplet Papir.

Underretsdommen vil derfor være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne blive at ophæve.

For Overretten har der ikke været Brug for stemplet Papir under Sagen.“

Nr. 134.

Statsraad Bunken

contra

Jørgen Sørensen (Defensor Nellemann),

der tiltales for efterfølgende Meddeeltighed i Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de April 1875: „Arrestanterne Martin Larsen Mortensen og Andreas Baldemar Wilhelm Wandrup samt Tilstalte Jørgen Sørensen bør straffes, Arrestanterne med Forbedringshuusarbejde, Arrestanten Mortensen i 1 Aar og Arrestanten Wandrup i 8 Maanedes og Tilstalte med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage samt Arrestanten Mortensen i Erstatning til Postvæsenet betale 1015 Kroner 22 Ore. Saa bør og Arrestanterne udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Alberti og P. A. Petersen med 20 Kroner til hver, Enhver af dem med det Halve, dog saaledes at Tilstalte in solidum med Arrestanten Wandrup tilsvare samme for sit Vedkommende og derunder $\frac{1}{4}$ af de ommeldte Salairer. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jørgen Sørensens Vedkommende ansøgte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Nellemann for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Martin Larsen Mortensen og Andreas Baldemar Wilhelm Wandrup, den Førstnævnte, der er født den 31te October 1843 og ikke funden forhen straffet, for Posttyveri og den Sidstnævnte, der er født den 31te Januar 1858 og ved denne Rets Dom af 15de December forrige Aar anseet efter Straffelovens § 228 jfr. §§ 37 og 21 med 15 Rottingslag, for Tyveri og Bedrageri, samt Tilstalte Jørgen Sørensen, der er født den 18de August 1844 og ikke sees at være tidligere straffet, for efterfølgende Deeltagthed i Bedrageri.

Spvad Arrestanten Mortensen angaaer, er det beviist ved hans egen, af det isvrigt i saa Henseende Oplysne bestyrkede Tilsaaelse, at han den 12te

December forrige Aar har i et til Postvæsenets Locale her i Staden hørende Contoir sjaalet et Pengebrev, hvori 507 Rd. 59 ß, og borttaget 2 Adressebreve uden Værdi

Om Arrestanten Wandrup er det beviist paa samme Maade som ovenommeldt, deels at han fra April Maaned og indtil Slutningen af Januar Maaned dette Aar, siden Midten af Juni Maaned forrige Aar saagobtsom dagligen har svigagtigen fravendt Manufacturhandler Harald August, hos hvem han dengang var i Lære, Pengesummer, hvis samlede Beløb han har anslaaet til mellem 475 og 480 Rd., paa den Maade, at han, naar de Rjshere, som han expederede, betalte til ham issebeisfor til den ved Forretningen ansatte Kasserereste, tilbageholdt og tilegnede sig en Deel af de modtagne Penge og skjulte Bedragerierne ved kun at ansøre de Beløb, som han afleverede til Kassereresten, paa de Optegnelser om de indgaaede Rjshesummers Størrelse, som samtidig med Indbetalingen af Pengene skulde afgives til hende, deels at han, efterat foransørte Dom var ham overgaaet, har fra sjaalet fornævnte Manufacturhandler August 50 Rd., hvilke han titvendte sig af en i Reglen aflaaet Blikkasse, hvori Besjjaalne opbevarede de Penge, hvormed han i Dagens Løb gjorde Udbetalinger, ved 3 forskjellige Leiligheder, hvor han vil have fundet Blikkassen uafslaaet, den ene Gang, medens den stod i Boutiken, og de andre Gange, da han om Aftenen har Kassen fra Boutiken op til Besjjaalnes Beboelsesleilighed.

Endeligen er Tiltalte Sorgen Sørensen ligeledes ved egen, af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilsoaelse overbeviist at have i sidstafvigte Januar Maaned taget 160 Kroner i Forvaring for Arrestanten Wandrup og beholdt dem for en Deel i sit Gjemme, indtil Undersøgelsen i denne Sag blev rettet imod ham, naaget han først fattede og senere bibeholdt en stedske siigende Mistanke om, at de vare ulovligt erhvervede, hvilket ogsaa var Tilfaeldet, idet de hørte for en Deel til de Manufacturhandler August fra sjaalene og for en Deel til de denne ved Bedrageri fravendte Penge, som ovenfor ere omhandlede.

Tiltalte har derhos, medens han saaledes havde Penge i Forvaring for Arrestanten Wandrup, deraf med dennes Samtykke til eget Brug anvendt 40 Kr., hvilket Beløb han imidlertid under Sagens Drift har indbetalt til Retten.

I Medfør af det Foransørte ville Arresterne og Tiltalte blive at bømme efter Straffeloven, Arrestanten Mortensen efter § 229 Nr. 3, Arrestanten Wandrup, da den ovenommeldte Dom ikke har Gjentagelsevirkning, efter § 253, jfr. tildeels § 64, og efter § 228, sammenholdt med § 37, og Tiltalte, idet den for hans Vedkommende udstedte Actionsordre ikke findes dersfor at kunne være til Hindrer, efter § 238 og § 253 jfr. § 55, og skjønnes Straffen at kunne bestemmes for Arresterne til Forbedringshuusarbejde, for Arrestanten Mortensen i 1 Aar og for Arrestanten Wandrup i 8 Maanedes og for Tiltalte til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage."

Tirsdagen den 15de Juni.

Nr. 138.

Advocat Klubien

contra

Smedesvend **Peder Nielsen** (Defensor Bungen),
der tiltales for Vold paa Person og Legemsbestadigelse.

Andst Slaus Herreders Extrarets Dom af 9de Marts 1875: „Arrestanten, Kleinsmedsvend Peder Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af denne Action flydende Omkostninger og derunder Salairer til Procurator Zahn og Cancelliraad Kralund henholdsvis 10 og 8 Kroner. Inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bør Arrestanten derhos betale til Bestyrelsen for de danske Statsbaners Skjefkasse 24 Kroner og til Ledvogter Niels Sockumsen af Gjording 59,88 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 19de April 1875: „Underretsbommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Uger 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sjaacsen og Fasting betaler Tiltalte 10 Kroner til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og løvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocat Klubien og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Kleinsmedsvend Peder Nielsen for Vold paa Person og Legemsbestadigelse.

Medens Tiltalte og Ledvogter Niels Sockumsen tilligemed flere Andre den 6te Februar d. A. om Aftenen kjørte i Coupé sammen ad Jernbanen fra Kolbing til Lunderstovs Station, blev det efter Sagens Oplysninger af Tiltalte omtalt, at hans Stol var bleven borte, og da Ledvogter Niels So-

Chumsen i den Anledning efter sit Udsagn havde yttrret, at den Stok, han sad med, ikke var Tilstaet, sprang denne, der ifølge flere Vidners Forklaringer maa antages hidtil at have forholdt sig nogenlunde rolig, op, og idet han raabende sigtede Niels Jochumsen for at have stjålet hans Stok, bibragte han ham med en almindelig Lommekniv ligeover venstre Lindbjergeregion et lille vinklet Saar, der ifølge en under Sagen fremlagt Lægeattest havde en Længde i sin største Udstrækning af ca. 5 Linier og i sin korteste af ca 1½ Linie og var trængt igjennem Huden og det underliggende Væv med en Retning nedad og indad, saa at en Sonde kunde indbringes i en Dybde af ca. ¼ Tomme, hvor den støbte mod blottet Been. Niels Jochumsen blev paa Grund af dette Saar samme Aften indlagt paa Sygehuset i Kolding, og først den 26de f. M. blev han igjen udstreven som helbredet.

Tilstaet har nu anbragt, at han ved bemeldte Leilighed var i den Grad beruset, at han ikke kan erindre Nogetsomhelst af, hvad der da passerede, og at han først kom til Bevidsthed, da han samme Aften var bragt tilbage til Stationen i Kolding, men ihvorvel det maa antages, at han ved bemeldte Leilighed har været i ikke ringe Grad beruset, kan han dog efter Sagens Oplysninger i saa Henseende ikke ansees at have befundet sig i en al Tilregnelighed ubelukkende Tilstand, hvorimod han, der er født i 1852 og, naar undtages, at han engang har betalt en Bøde af 2 Rd. for en Politiorden, ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underretsbommen rettelig er anseet med Straf efter Straffelovens § 203 est. § 39, og idet Straffen efter Sagens Omstændigheder findes at burde bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Uge 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvorved Straffen er faldet til samme Art Fængsel i 5 Dage, og hvis Bestemmelser om Erstatning samt Actionens Omkostninger billiges, med den nævnte Forandring i Henseende til Straffetiden være at stadfæste."

Onsdagen den 16de Juni.

Nr. 24. **Sore Kjøbstads Skifteret**, som behandler Kjøbmand **Folmer D. Smiths** Fallitbo, og Grossererne **N. Schlichtkrull m. Fl.** (Advocat Brock)
contra

Executores testamenti i Kjøbmand **Niels Christian Christensens** og Hustru **Ane Christensens** Dødsbo samt Kjøbmændene **Folmer D. Smith** og **Soren Smith m. Fl.** (Advocat Klubien for de Indstævnte, for Folmer D. Smith som befalet Sagfører),

betræffende Gyldigheden af nogle af bemeldte Ane Christensen oprettede testamentariske Dispositioner og af et af Folmer D. Smith udstedt Arveafkald.

Sorø Rådsheds Skifterets Decision af 5te Januar 1874: „De ovennævnte af Grosferer A. Schlichtkrull m. Fl. i Dødsboet efter Rådmand Niels Christian Christensen af Sorø og Hustru Ane Christensen, født Smith nedlagte Paastande kunne ikke tages tilfølg.“

Randsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de October 1874: „Den paaanførte Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten hæves. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt den fremlagte Skifteact ikke skulde befinde sig skrevet paa behørigt stempelt Papir.“

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Citanterne ikke for Højesteret have støttet deres Paastand om Dommens Forandring derpaa, at de omtvistede Spørgsmaal allerede ere afgjorte til deres Fordeel ved Sorø Skifterets Decision af 22de Februar 1873.

Med Bemærkning, at Lovens 5—14—46 2det Led i det foreliggende Tilfælde allerede af den Grund ikke er anvendelig, at det ikke kan ansees at omfatte et saadant Arveafkald som det under Sagen omhandlede, og i Henhold til de i Dommen forøvrigt anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Indstævnte Folmer D. Smiths befalede Sagsfører for Højesteret tilkommende Salair at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Randsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner. Advocat Klubien tillægges i Salarium for Højesteret 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indkøbte Doms Præmisses hebbes det: „Under 13de August 1846 oprettede Ægtefolkene, Kjøbmand Niels Christian Christensen af Sorø og Hustru Ane Christensen, født Smith, i Forening et Testament, hvorefter den længstlevende af dem ved den Andens Død som uindskrænket Eier skulde beholde dets hele sælles Bo, men dette, dersom den længstlevende giftede sig, deses imellem denne og visse nærmere opgivne Arvinger, medens det, naar den længstlevende forblev ugift, ved dennes Død skulde deses imellem forffjellige ved Testamentet indsatte Arvinger, og navnlig var det bestemt, at tvende af Hustruens Brodersønner, de Indstævnte, Kjøbmand Folmer D. Smith og Søren Smith skulde have nogle af Kvets faste Eiendomme i Sorø, Nr. 31 med Tilliggende og Nr. 5 ligeledes med Tilliggende, fri for Bæftelser for en Værdi af respective 18,000 Rb. og 6000 Rb., saaledes at Søren Smith havde Ret til at vælge, hvilken han vilde overlage, og at, dersom nogen af disse skulde være afgaaet ved Døden før den længstlevende af Ægtefolkene og efterlade sig Livsarvinger, disse da skulde træde istedet, men i Tilfælde, at han ikke efterlod sig Livsarvinger, den længstlevende være berettiget til at indsette en Anden i den Udsødes Sted.

Den 23de April 1854 afgif Kjøbmand Christensen ved Døden, og Enken overtog da i Hænhold til Testamentet det sælles Bo.

Af en under Sagen fremlagt Declaration fra Indstævnte Folmer D. Smith af 18de Januar 1861 sees det, at han er bleven enig med Indstævnte Søren Smith om, at han i Tiden skulde overtage Eiendommen Nr. 31, og at Enken Ane Christensen for at hjælpe ham til en Driftscapital optog et Laan af 10,000 Rb. i bemeldte Eiendom, hvilket Beløb Indstævnte Folmer D. Smith forpligtede sig til at tilsvare som en ham af sine paabvilende Gjæld, naar han tiltraadte Eiendommen, uden mindste Ansvar for Enken Christensen eller hendes Bo, og saaledes at Bestemmelsen i Testamentet om, at Eiendommen skulde overdrages ham gjældfri for 18,000 Rb., ikke skulde gjælde de anførte 10,000 Rb.

Efterat dernæst Indstævnte Folmer D. Smiths Bo var kommet under Fallitbehandling, og denne var bleven sluttet den 21de Juni 1872 ved en Repartition, hvorved kun en ringe Deel af den anmeldte Gjæld blev dækket, udstedte bemeldte Indstævnte den 26de Juni 1872 et saakaldet Afkald paa alle de Rettigheder, der vare ham tillagte ved det ovennævnte Testament med senere Paategninger, saavel til den faste Eiendom med Tilhørende som til den ham ved Testamentet endvidere tillagte Arveret som Arving efter Enken, saa at hun skulde have fri Raabighed til ved Testament at disponere over enhver ham tillagt Ret og Andeel, saa og til at sælge den faste Eiendom og disponere over, hvad der ved Salg maatte indkomme over den Sum, han efter Testamentet skulde tilsvare de der nævnte Arvinger, Alt dog under Betingelse af, at han maatte overlæve Enken, og at de Dispositioner, hun maatte foretage over de ham tillagte Arveparter, ikke angribes af Medarvingerne og omstødes ved Dom, i hvilket Fald han forbeholdt sig at indtræde i den fulde ham ved Testamentet tillagte Ret.

Under 7de Juli 1872 oprettede Enken Christensen endelig et Testament, hvorved hun, der erklærer i Henhold til Testamentet af 13de August 1846 som Enceigr at have overtaget hendes Mand's og hendes hele Fællesbo, bestemmer, at, da hendes Brodersøn Folmer D. Smith har givet Afkald paa de ham ved Testamentet tillagte Rettigheder, skal saavel den Arv, der vilde være tilfalde ham som Arving paa Grund af Slægtkabet, som det Beløb, der ved Salget af den oftnævnte Eiendom maatte udkomme over 25,200 Rd., ved hendes Død tilfalde hans Børn.

Efter Enken Christensens Død have de indsnævnte Executorer i Henhold til allerhøjeste Bevilling af 6te August 1872 taget Fællesboet efter hendes Mand og hende under Skiftebehandling, og under denne er opstaaet Dispute om Gyldigheden eller Betydningen af forskellige af de ommeldte Transactioner, idet navnlig Citanterne, Grosjererne N. Schlichtkrull, Julius Bentzen, Jørgen Jensen, C. Augustinus og S. Seidelin i Kjøbenhavn og Skenkammer H. E. Halberg sammefeds, til hvem Skifteretten i Sorø Kjøbstad, som, efterat Indsnævnte Folmer D. Smiths Fallitbo er blevet reasumeret, behandler dette, har sluttet sig, have paastaet de foran ommeldte af Enken Christensen udsedte testamentariske Bestemmelser til Forandring af Testamentet af 13de August 1846 og det ommeldte Afkald fra Indsnævnte F. D. Smiths kjendte ugyldige, og denne Indsnævnte anerkjendt som Arving i Boet efter Testamentet af 1846, samt den Arv, der saaledes vil tilfalde ham, udlagt til hans Fallitbo uden Afkortning af det Beløb, han maatte stybe Kjøbmand Christensens og Enkes Bo efter Declarationen af 18de Januar 1861. Subsidiært have de paastaet, at der i hvert Fald til Fallitboet udlægges Halvdelen af den Folmer D. Smith efter Testamentet af 1846 tilkommende Arv, og at den af de Indsnævnte paastaede Liquidation kun stæer i Halvdelen af den ham tilfaldne Universalarv.

Indsnævnte Folmer D. Smith har derimod beels paa egne Vegne beels som Bærges for sine umyndige Børn paastaet, at samtlige af Enken Christensens udsedte testamentariske Bestemmelser og det af ham udsedte Afkald kjendes gyldige, saa at der udlægges Arv til hans Børn i Henhold til Testamentet af 1872. Subsidiært har han paastaet, at Testamentet af 1846 kun for $\frac{1}{3}$ Deel af den ham ved samme tillagte Arv kjendes gyldigt, saa at kun den $\frac{1}{3}$ Deel udlægges til hans Fallitbo, og dette kun efter Fradrag af den fulde det paabvilende Gjæld til Stervboet, samt at iøvrigt de af Enken Christensen senere end Testamentet af 1846 oprettede Dispositioner og det ovennævnte Afkald kjendes gyldige, saa at der udlægges den fulde Arv i Henhold til Testamentet af 1872 til hans Børn efter Fradrag af, hvad der, naar ommeldte Compensation har fundet Sted, maatte blive udlagt til Fallitboet.

For de øvrige Indsnævnte med Undtagelse af Executorerne har Overretssagfører Bay paastaet det Tilgodehavende, som Christensens og Enkes Bo har i Folmer D. Smiths Fallitbo, afkortet i den Arv, der maatte findes at tilkomme dette.

Ved den den 5te Januar d. A. af Skifteretten i Sorø affagte Decision

er eragtet, at de af Citanterne neblagte Paaftaende ikke kunne tages tilfølg, hvorefter Citanterne ved Stævning af 11te Marts d. A. have paaanket denne Decision her for Retten, hvor de paaftaae den forandret derhen, at deres i 1ste Instants neblagte Paaftaende tages tilfølg, samt at de Indstævnte med Undtagelse af Executorerne i Christensens og Enkes Bo tilpligtes in solidum at betale Appellanterne Appellens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

De Indstævnte, Kjøbmand Folmer D. Smith og dennes Børn have berimod paaftaaet Decisionen stadfæstet og Appellanterne tilpligtede at betale Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

For de øvrige Indstævnte med Undtagelse af Executorerne, der kun ere stævne til at til- og forsvare deres Behandling, har Overretssagfører Bay givet Møde og henholdt sig til de for Executorerne neblagte Paaftaende samt paaftaaet Appellanterne tilpligtede at betale nærværende Sags Omkostninger.

Naar Citanterne til Støtte for deres Paaftaend have villet gjøre gjældende, at Decisionen allerede af den Grund maa forandres, at de samme Spørgsmaal skulle være afgjorte ved Sors Skifterets Decision af 22de Februar 1873 i Indstævnte Folmer D. Smiths Fallitbo, der skal give deres Paaftaend Medhold, og som, da den ikke er paaanket, maatte være bindende for den samme Skifteret ved Afgjørelsen i nærværende Bo, er det klart, at denne Formening er uden Grund, idet Decisionen af 22de Februar 1873 alene forklarer Indstævnte Folmer D. Smiths Protest imod den stedsundne Resumption af Fallitboet, forat bettes mulige Rettigheder i Kjøbmand Christensens og Enkes Bo kunne gjøre gjældende, uden at Udtaleserne i Decisionen om de Grunde, hvorpaa den støttes, kunne være bindende for sidstnævnte Bo, der end ikke sees at være repræsenteret i Fallitboet, eller for de øvrige i Christensens og Enkes Bo Interesjerede.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbves, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Bogladere og paa de igl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Høgel).
Fjeldsøe & Ganderups Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 15.

Den 2den Juli.

1875.

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 16de Juni.

Nr. 24. Sorø Kjøbstads Skifteret, som behandler Kjøbmand
Folmer D. Smiths Fallitbo, og Grossererne A. Schlichtkrull m. Fl.
contra

Executores testamenti i Kjøbmand Niels Christian Christensens
og Hustru Ane Christensens Dødsbo samt Kjøbmændene Folmer
D. Smith og Søren Smith m Fl. (see forrige Nr.).

Hovedspørgsmaalet bliver da her for Retten ligesom i 1ste Instants,
hvilken Betydning der skal tillægges den ovennævnte, af Indstævnte Folmer D.
Smith under 26de Juni 1872 udfærdigede Declaration.

Forsaavidt nu Citanterne have formeent, at denne saa bedømmes som
en dispositiv Arvepagt, skjønnes det dog ikke rettere, end at Arvet i Forhold til
Folmer Smith kun kan betragtes som „salben“ ved Enken Christensens Død,
efter som hans Arveret i Testamentet var betinget af, at han overlevede Testa-
trig, og bemeldte hans Disposition findes derfor med Høie af den paaanlede
Decision anseet for at være, hvad den ogsaa benævner sig, et Arveafkald.

Selv om der nu kunde gives Citanterne Medhold i deres Paaastand
om, at den, der er under Fallit, ikke gyldig kan disponere over en ham even-
tuelt tilkommende Arvelod, saa er dette in casu uden Betydning, da Ind-
stævnte ved den umiddelbart forinden foregaaede Slutning af Fallitboet havde
erholdt den til Afkaldets Udfærdigelse fornødne frie Raadighed over sit Gods, og
denne kan ikke være ham betagen ved den senere stedfundne Reassumption af
Boet, der ei heller kan stilles lige med en ny Falliterklæring og saaledes, som
af Citanterne yderligere paaastaet, medføre Arvendelsen af Lovens 5—14—46;
og forsaavidt Citanterne endelig have formeent, at Afkaldet ialfald isølge

XIX. Afgang.

Bestemmelsen i Febr. 21de Mai 1845 § 14 maatte være ugheldigt, da det ikke er indgaaet med begge Testatorerne, da maa der ogsaa i saa Henseende gives den paaankede Decision Medhold i, at det er tilstrækkeligt, at Afsaldet er udstedt til den hele Arvemassen repræsenterende Enke.

I det Afsaldet saaledes maa anses for fuldgjældigt, bortfalder Undersøgelsen om, hvilken Betydning der, naar Afsaldet omslides, maa tillægges det nye Testament, og dette, der kun er blevet bestridt under den modsatte Forsætning, maa altsaa ogsaa staae ved Magt. Som Følge heraf vil den indaankede Decision i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde, forsaavidt den fremlagte Skifteact ikke skulde findes frevet paa behørigt stemplet Papir, men iøvrigt foreligger der ingen Stempelovertredelse."

Nr. 126. Advocat Levinfen (ved Advocat Klubien)

contra

Niels Peter Jespersen (Defensor Halkier),

der tiltales for betrageligt Forhold.

Nørvang Tørrild Herredets Extrarets Dom af 26de Februar 1875: „Tiltalte Niels Peter Jespersen af Nørup bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, deriblandt Salair til hans Anklager, Sagfører Vadum 12 Kroner og til hans Forsvar, Cancelliraad Borch 10 Kroner. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 19de April 1875: „Tiltalte Niels Peter Jespersen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salairer og i Salair til Acter og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Ibsaacsen 16 Kroner til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 3 Salarium til Advocaterne Levinsen og Hallier
 for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Kroner til hver.

3 den inbankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag til-
 takes Niels Peter Jespersen for bebrageligt Forhold.

Efterat der den 20de November f. A. ved Incaminationen inden
 Nørvang Lørrild Herreders Ret af en privat Sag, under hvilken Morten
 Christensen af Nørre Bilsrup søgte Tilstalte til enten at opfylde en Mage-
 fistecontract, der efter Morten Christensens Anbringende skulde den 2den Oc-
 tober f. A. været oprettet mellem ham og Tilstalte angaaende deres Eien-
 domme, eller at betale Erstatning i Anledning af Contractens Misligholdelse,
 var af Morten Christensens Sagsfører blevet fremlagt en med Blyant skrevet,
 ubateret, med Morten Christensens og Tilstaltes Navne understrevet Opsats,
 der, uden, isørigt nærmere at omtale Magefistecontracten, indeholdt en For-
 tegnelse over den Besætning og det Inventarium m. m., der skulde leveres
 med hver af de paagjældende Eiendomme, afgav Tilstalte, idet han benægtede
 at have affuttet nogen Handel med Morten Christensen, inden Retten den
 Erklæring, at det ikke var ham bevidst, at han havde understrevet det frem-
 lagte Document, men at det, dersom dette var Tilfældet, maatte være skeet;
 medens han paa Grund af Brændeviinskrif var i ubevidst Tilstand, og efterat
 Morten Christensens Sagsfører derpaa havde begjært en offentlig Undersøgelse
 i denne Anledning indledet mod Tilstalte, fastholdt han under de over ham
 derefter optagne Forhører den samme Erklæring, idet han tilføiede, at han
 vel den nævnte Dag havde været hos Morten Christensen for at see paa dennes
 Eiendom, men at han ikke fik den at see. Morten Christensens Søn og
 Bærtshuusholder Hjort havde imidlertid edelig forklaret, at de, som det maa
 antages den 2den October 1874, have i Morten Christensens Huus overværet
 nogle Forhandlinger mellem denne og Tilstalte om en Byttehandel, og at det
 ovennævnte Document blev skrevet sammesteds af Hjort, men ikke strax under-
 skrevet, fordi Contracterne ikke vare ganske enige, hvormod det, efterat disse,
 der i Forening med Vidnerne havde begivet sig paa Veien til Beile for der
 at faae Kjøbecontract oprettet, underveis vare blevne enige om Handelen, er i
 Vidnernes Dørværelse, og efterat Hjort flere Gange høit og tydeligt havde
 oplæst Documentet, blevet understrevet af Morten Christensen og Tilstalte,
 samt at denne, der kun havde nydt ubetydeligt Brændeviin i Morten Chri-
 stensens Huus, efter Vidnernes Formening dengang var i fuldkommen ædre
 Tilstand. Disse Vidneforklaringer stemme ganske med den af Morten Chri-
 stensen under Forhørene givne Fremstilling af det ved den ommeldte Leilighed
 Paafærede, og er det derhos af et tredie Vidne udsagt, at Morten Christensen
 og Tilstalte, efterat Sidstnævnte om Aftenen den 2den October f. A. havde
 været hos Vidnet paa dennes Bopæl i Beile for at anmode det om at skrive
 nogle Documenter angaaende en Magefistehandel, senere samme Aften i For-

ening indsendt sig hos Vidnet, efter dets Formening i den Hensigt at ville have Papirer oprettede, men da Tiltalte ved denne Leilighed yttrede, at han havde forbeholdt sig Ret til, at hans Husfru skulde see Morten Christensens Eiendom, forinden Handelen endelig afsluttedes, blev der ikke skrevet Noget.

Ved de ommeldte Vidneforklaringer og Sagens Oplysninger i det Hele findes det nu at maatte ansees tilstrækkelig godtgjort, at der den ovennævnte Dag er blevet ført Forhandlinger mellem Morten Christensen og Tiltalte om et Mageffekte af deres Eiendomme, og at Tiltalte saavel som hans Medcontrahent have underskrevet det af Morten Christensens Sagsfører den 20de November s. A., som meldt, inden Retten fremlagte Document, og om der end ikke, navnlig efter det sidnævnte Vidnes Forklaring, uden videre kan gaaes ud fra, at Forhandlingerne om Mageffektet have ført til nogen endelig for Tiltalte forbindende Overenskomst besaaende, maa Tiltalte dog ved under den berom opstaaede Retstvift og — som der er al Føie til at antage — mod bedre Vidende at fragaae sin Underskrift undet det ommeldte Document, der i hvert Fald maatte have en eventuel Forbindelighed for ham, ligesom det ogsaa maatte forudsættes at kunne faae Betydning med Hensyn til selve Rets- sagens Udsald, ansees at have gjort sig skyldig i et strafbart Forhold, der efter samtlige Omstændigheder findes at maatte henføres under Straffelovens § 257, og Straffen findes herefter passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.“

Torsdagen den 17de Juni.

Nr. 128.

Advocat Halkier

contra

Bærtshuusholder **Nasmus Mikkelsen** (Defensor Henriksen),
der tiltales for Rufferi.

Narhuus Rjbstads Extrarets Dom af 22de Februar 1875: „Tiltalte, Bærtshuusholder Nasmus Mikkelsen bør at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt at udsætte alle af Actionen ledelig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Acter, Overretsagsfører Høegh Guldberg 10 Kroner, Defensor, Procurator Winge 8 Kroner og den subsidiaire Defensor, Procurator Raas i Rjbenhavn 4 Kroner. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 19de April 1875: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog at det Procurator Raas i Rjbenhavn tiltjendte Salair bortfalder. 3 Salair til

Actor og Defensfor for Oberretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann betaler Tiltalte 16 Kroner til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Da her i nærværende Sag savnes den ifølge Forfkriften i Lov af 23de Mai 1873 om Forandring i Næringsloven § 9 indse fornødne Oplysning om, hvorvidt Tiltalte endnu er i Besiddelse af Næringsadkomst som Værtshusholder, vil saadan Oplysning være at tilveiebringe, forinden Sagen af Højesteret endeligen paafjendes.

Chi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany indstævnes for Højesteret, efterat fornøden Oplysning i foransførte Henseende er tilveiebragt.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under denne Sag tiltales Værtshusholder Rasmus Wittelsen i Aarhus for Rufferi.

Pigen Ane M. C. Andresen har edeligt forklaret, at hun, — der tidligere havde ført et løsagtigt Levnet — oste i den Tid af omtrent 3 Maaned, hvori hun indtil i Slutningen af October Maaned s. A. tjente hos Tiltalte, har mod Betaling og paa Foranledning fra Tiltaltes og Husfrus Side ladet sig bruge til Utugt i et Værelse i Tiltaltes Hus, som dertil var hende anvist, ligesom Tiltalte selv meget byrtpigt gav hende Anvisning paa de Gæster, med hvem hun paa saadan Maade skulde indlade sig, men uden at Tiltalte iøvrigt efter hendes Formening har haft anden Fordeel af dette Forhold end den, at de paagældende Mandepersoner ved Drifkerarer, og at de ellers slet ikke vare komne i Huset, hvilket Sidste Tiltalte navnlig ligesom havde udtalt til hende. Ligeledes har Pigen Ane R. Petersen — der tidligere har været straffet for løsagtigt Forhold — edeligen forklaret, at hun oste har haft Tilhold i Tiltaltes Hus og af hans Gæster ladet sig bruge til Utugt for Betaling, hvilket var den egentlige Hensigt, og hvortil Tiltalte ligesom havde opfordret saavel hende som andre Piger, ligesom hun endvidere har udsagt, at, da hun engang, da Tiltalte vilde have hende til at indlade sig med en bestemt Mandsperson, nægtebe dette, slog Tiltalte hende og viste hende bort fra Huset.

Tiltalte har nu vel ikke villet erkjende, at de Piger, som have opholdt sig i hans Hus, med hans Vidende og Vilje have ladet sig bruge til Utugt, idet han endog vil have bestræbt sig for at hindre slikt, men ved de nysansførte edelige Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, herunder navnlig saavel Tiltaltes Husfrus som flere andre Vidners Udsagn, maa

det ikke bestomindre ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte i den Henftigt berybt at forsøge sin Søgning har antaget løslagte Fruentimmer i sin Tjeneste og tilstedet dem samt opfordret dem til i hans Bolig at øve Utugt med hans Gjæster.

For dette sit Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1828, og som tidligere gjentagne Gange har været straffet med Bøder deels for Overtrædelse af Røringsslovgivningen deels for fredsforsyrende Forhold og Fornærmelse mod Politiet, være at ansee efter Straffelovens § 182 2det Led, og da den ved Underrettsdommen fastsatte Straf af Fængsel paa Bond og Brød i 4 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, og Dommens Bestemmelse i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, dog at det Procurator Raas som subsidiair Defensor under et ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiret optaget Hjelpeforhør tilkendte Salair maa bortfalde som uhjemlet i Lovgivningen, vil Underrettsdommen med den heraf følgende Forandring være at stadfæste."

Nr. 149.

Advocat Henriksen

contra

Arrestanten **Carl Gustav Martin Hesse** (Def. Halkier),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de Mai 1875:
„Arrestanten Carl Gustav Martin Hesse bør straffes med Forbebringshuusarbejde i 18 Maaneder samt ubrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hedscher og Mundt med 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Halkier for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Carl Gustav Martin Hesse, der er født den 24de November 1822 og senest ved denne Rets Dom af 31te Marts f. A. anset efter Straffelovens § 231 1ste Led med Forbebringshuusarbejde i 8 Maaneder, under nærværende, mod

ham for Tyveri anlagte Sag er ved egen, af det iøvrigt Dpflytte bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have sidsafvigte 6te April stjaalet et til 6 Kr. vurdere, Arbeidsmand Anton Arenst tilhørende Par Beentlæder, der laa i det Bærelse i Fogisbuset „Tordenstjold“, hvori Arrestanten og Bestjaalne begge den foregaaende Nat havde haat Natteleie, vil han nu blive at domme efter fornævnte Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes.“

Mandagen den 2' de Juni.

Nr. 133.

Advocat Brock

contra

Arrestanten **Julius Otto Jensen** (Defensor Klubien), der tiltales for Brandstiftelse, Usurancevig og ulovligt Næringsbrug.

Ring Herreds Extrarets Dom af 6te Februar 1875: „Arrestanten Julius Otto Jensen bør henkættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Landbhgningernes Brandforsikring udrede 1972 Kroner og til Brandforsikrings-selskabet „Danmark“ 51 Kroner, dog saaledes at 2 Gange 5 Dage af Straffetiden bortfalder, naar Arrestanten udreder de ham idømte Erstatningssummer; saa bør han og til Aarhus Amts Fattigkæse bøde 80 Kroner samt betale alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salair til Acter, Kammerraad Esmann 12 Kroner, til Defensor, Overretsagsfører Høegh-Guldberg 8 Kroner, og til Viddefensor, Overretsprocurator Røsen 4 Kroner. Den idømte Erstatning og Mulct at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dømmen i det Hele at efterkommes under Arfærd efter Loven.“

Biberg Landsverrets Dom af 26de April 1875: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at det Overretsprocurator Røsen tilkjendte Salair bortfalder. 3 Salair til Acter og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Morville betaler Tilstalte 16 Kroner til hver. Den idømte Bøde og Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Arfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Fristen for Erstatningens Ubredelse vil være at bestemme til 8 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Erstatningens Ubredelse fastsættes til 8 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses betder det: „Under denne Sag tiltales Julius Otto Jensen, der er født i Aaret 1847, for Brandstiftelse, Assurancefog og ulovligt Næringsbrug. Efter Sagens Oplysninger afbrændte Ratten mellem den 14de og 15de November s. A. et Gaardmand Niels Mortensen tilhørende Huus i Staade, der var beboet af Tiltalte tilligemed en Tjenestepige, og da Tiltalte strax ved Ildens Udbrud vækkede saavel den ommeldte Pige, der slogtede ud af det brændende Huus, som en Aftægtsmand, der leboede et tætvæd beliggende Huus — hvilket blev flaaet af Ilden — kan det ikke antages, at noget Menneffelvild har været udsat for Fare, hvorimod saavel Pigenes Løi, der ikke var asfureret, som Tiltaltes Bohave og en Deel Marchandisvarer m. M., som han havde beroende deels i Børellerne deels paa Loftet, brændte. Angaaende Ildens Opkomst har Tiltalte forklaret, at han, der den 14de November havde holdt Sengen paa Grund af Ildbefindende, og som den følgende Dag agtede at reise til Kjøbenhavn i Forretninger, stod op noget efter Midnat for at ordne sine Sager og gik op paa Loftet for at søge efter en Optegnelse paa nogle Varer, som han antog fandtes der; idet Tiltalte steg op gjennem Loftslugen, der stod aaben, og medens han endnu stod paa Trappen, satte han sin Lampe, der var en Steenolie-Haandlampe uden Glas, fra sig paa Loftet lidt fra Lugen, men da han derpaa steg op paa Loftet og i det Samme stødte Hovedet mod en Hjalke, væltede Lampen eller sprang eller — hvad han efter sin seneste Forklaring nærmest antager — gled ned ad en Straaning, hvorpaa den stod, hen til nogle kun henvoed en halv Alen derfra liggende Høvlspaaner, hvorfra Ilden i et Dieblit forplantede sig til et Knippe Halm, der stod i Nærbeden, og til Husets Straataag. Tiltalte tabte nu efter sin Forklaring ganske Besindelsen, og efter at have flaaet nogle Dieblikke virksom og seet paa Ilden løb han uden at gjøre noget Forsøg paa at redde af sine Giendele, uagtet der, efter hvad han maa anses at have erkjendt, var god Leilighed dertil, ned for at kalde paa Pigen og derefter ud at kalde paa de nærmest Boende. Denne Tiltaltes

Forklaring om Maaden, hvorpaa Ilden opstod, maa i Mangel af nærmere Oplysninger i saa Henseende lægges til Grund ved Sagens Paakjendelse, og Tilstaite vil herefter ikke kunne dømmes for forsætlig Brandstiftelse, hvorimod han, som ved Underretsdømmen antaget, vil være at ansee efter Straffelovens § 284 for ved Tilfældet af almindelig Forsigtighed at have afstedkommet Ildsvaaden.

Forsaauidt Tilstaite derhos siges for Assurancevig, er det oplyst under Sagen, at han, der i nogle Aar havde drevet Marchandiserhandel i Aarhus og i Juni Maaned f. A. efter at være separeret fra sin Hustru — ved hvilken Leilighed han maa antages at have erholdt som sin Part af Boet Varer og Indbo til en Værdi af ca. 2000 Rd. — var flyttet til Skaade, har den 23de Juni f. A. gjort Anmeldelse for Agenten for det almindelige Brandsassurancecompagnui for Varer og Effecter, hvori han hidtil havde haft sine Varer og sit Indbo forsikrede, om, at han af de forsikrede Gjenstande havde flyttet Indbo for 200 Rd. og Varer for 2000 Rd. til Skaade; ved denne Forsikrings Udsøb lod han under 4de August f. A. paany tegne Forsikring for Varer til et Beløb af 1000 Rd. paa $\frac{1}{4}$ Aar, og da denne Forsikring udsøb, og Tilstaite omtrent ved samme Tid flyttede til det senere afbrændte Huus i samme By, lod han under 5te November f. A. tegne Forsikring, gjældende for dette Huus paa $\frac{1}{4}$ Aar for 1600 Rd. og paa $\frac{1}{12}$ Aar for 1400 Rd., ved hvilken Leilighed han hos Agenten underskrev 2 Anmeldelsesblanketter, der der dog ikke bleve udfyldte, samt betalte, hvad Forsikringen kostede, og Compagniets Agent har med Hensyn hertil erklæret, at Forsikringerne betragtes som gyldige tegnede. Tilstaite har nu under Sagen gjort gjældende, at han ved Branden har lidt et Tab, der svarer til den samlede Forsikringssum 3000 Rd., ibet der navnlig efter hans Udsagn skal være brændt Tøi og Varer for ham af mindst 2600 Rd.s Værdi og desuden et contant Beløb af 400 Rd., som han i længere Tid vil have haft i Behov og haft gjemt under Husets Straaetag. Han har derhos nærmere forklaret, at hans Varebeholdning, da han i Begyndelsen af November f. A. flyttede ind i det senere afbrændte Huus, bestod deels af færdigvævede Klæder — som han dog har erklæret sig ude af Stand til endog blot tilnærmelsesviis at specificere — til en Værdi af omtrent 1200 Rd., der navnlig opbevarede i et af Værelserne, deels af Kaffetter og Materialier dertil, Kraver, Flipper, Slips, Humbaas, Bomulds-Underbeentklæder, Manchetknapper, Traad, Silke m. M. samt forarbejdet og usforarbejdet Fodtøi tilsammen til en Værdi af ca. 1400 Rd., hvilket Alt opbevarede paa Postet, nedpakket i 2 Kasser, der efter hans Opgivende vare ca. 2 Alen lange og $1\frac{1}{2}$ Alen høie, ligesom hans Forklaring endvidere gaaer ud paa, at hans Varebeholdning, lige siden han flyttede til Skaade, havde haft en lignende Værdi, som da Branden fandt Sted, og at Grunden til, at han fra 4de August til 4de November kun havde forsikret for 1000 Rd., var den, at han fandt Præmien for Forsikring i et straactæt Huus for høi, ligesom Grunden til, at han herefter forhøiede Forsikringssummen til 3000 Rd., hvorefter en Deel kun var gjældende for en Maaned, var den, at han antog

Brandfaren om Vinteren for større, men derhos meente efter Forløbet af en Maaned at have tilbeels udsolgt. Flere Vidner, der i den nærmeste Tid før Branden havde været inde i den Stue, hvor Tiltalte, som meldt, havde sin Beholdning af særbiggede Klæder, have imidlertid edelig forklaret, at denne ikke engang tilnærmelsesviis kunde have den af Tiltalte opgivne Værdi, hvorhos det saavel i og for sig som efter de under Sagen tilveiebragte Oplysninger om Bestaffenheden og Omfanget af den af Tiltalte drevne Handel samt om hans oeconomiske Forfatning i den nærmeste Tid før Branden, er ganske uantageligt, at han i de ovennævnte Klæder — der af flere Vidner ere beskrevne som betydelig mindre end af Tiltalte opgivet — skulde have haft Værd af de angivne Sorter til den ovenansførte Værdi, eller at han har haft et contant Beløb af 400 Rd. i Behold samt gjemt under Husets Straatag, og det maa herefter ogsaa billiges, at Tiltalte, der efter Branden har gjort Skridt for at erholde Brandersatningen urbetalt, og hvis Forklaring angaaende hans Varebeholdning i det Hele har været meget ufuldstændig, ved Underrettsdommen for sit heromhandlede Forhold er anseet efter Straffelovens § 259.

Endelig maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, der tidligere to Gange, senest ifølge Overrettens Dom af 17de Februar 1873, har været anseet for Overtrædelse af Næringsloven med Bøder af henholdsviis 10 og 20 Rd., paantyt har gjort sig skyldig i ulovligt Næringsbrug ved navnlig, medens han boede i Landsbyen Skaade, hvor han ikke kan antages at have erhvervet nogen Adkomst til at drive Handel, at have handlet med Varer af den ovennævnte Bestaffenhed saavel som ogsaa med Meubler, som han lod forfærdige af dertil antagne Haandværkere. For denne Forseelse er Tiltalte derfor ogsaa retteligen ved Underrettsdommen anseet efter Lov 29de December 1857 § 75, og da det efter Sagens Omstændigheder findes at maatte have sit Forbudsende ved den Tiltalte ved Underrettsdommen efter de foransførte Lovbestemmelser i det Hele idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Uger 5 Dage samt en Bøde til Amtets Fattigløse af 80 Kr., dog saaledes at 2 Uger 5 Dage af Straffetiden bortfalder, naar Tiltalte udreder de ham ligeledes retteligen paa-lagte Erstatningsbeløb 1972 Kr. til Landbygningernes Brandforsikring og 51 Kr. til Brandforsikringselskabet „Danmark“, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actiøens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste, dog saaledes at det Overretsprøcurator Løssens som Vidensfor under et ved Kjøbenhavnns Criminal og Politiret optaget Hjelpeforhør tilsendte Saalair maa bortfalde som ubjernet i Lovgivningen.“

Nr. 158.

Advocat Henrichsen
contra

Bendt Pedersen (Defensor Hindenburg ved Halkier),
der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Kronborg østre Virks Exraret's Dom af 2den April 1875:
„Tiltalte, Intfidder Bendt Pedersen af Nygaard's Mark, nu af
Tiljøb Arbejdsanstalt, bør hensættes i Fængsel paa Vand og
Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af sin Arrest og
Actionen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor,
Sagsfører Raaschou 12 Kroner og til Defensor, Procurator Lang-
kilde 10 Kroner. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Mai
1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair
til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lehmann
og Herforth betaler Tiltalte Bendt Pedersen 12 Kroner til hver.
At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne
Henrichsen og Hindenburg for Højesteret betaler
Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende,
fra Kronborg østre Virks Exraret her til Retten indankede Sag, under hvilken
Tiltalte Bendt Pedersen actioneres for Tyveri og ulovlig Omgang med
Hittegods, er Tiltalte ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse
overbevist at have gjort sig skyldig i de ham paasigtede Forbrydelser, idet han
i afvigte Februar Maaned deels har frastjaalet Hjulmand Anders Olsen en
til 66 Ore vurderet, afbarket Eggreen, som laa udenfor Bestjaalnes Huus,
men som han paa Foranledning af Bestjaalue, der havde opdaget Tyveriet,
bragte tilbage igjen, deels har undladt at oplyse og tilægnat sig en til 3 Kr.
vurderet $\frac{1}{8}$ Ld. med endeel af det beriværende til 1 Kr. 10 Ore vurderede
Sil, som Tiltalte fandt i Grøften ved den Wei, der fører til Saunte, og an-
tog at være tabt af en Vogn, medens Tønden i Virkeligheden var henjat der
af en Viskudst for at komme en Veimand ihænde.

Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte, der har opgivet at

være 52 Aar gammel, hvilket er skjønt at fremme med hans Udseende, og som tidligere har været straffet ved nærværende Rets Dom af 18de Novbr. 1856 efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Kronborg østre Virts Extrarets Dom af 3die Juli 1871 efter Straffelovens § 234 cfr. §§ 228, 47 og 61, 2det Stk. med lige Fængsel i 8 Dage, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens §§ 230 og 247 cfr. § 62, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, og Dommens Bestemmelse om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste."

Tirsdagen den 22de Juni.

Nr. 142.

Advocat Halkier

contra

Bøver **Hans Jensen** (Defensor Henrichsen),

der tiltales for den af ham mod Muurmester Bagge af Løve Tøelstang udøvede Vold, in subsidium for det i Straffelovens § 199 eller ialfald for det i nævnte Lovs § 40 omhandlede Forhold.

Løve Herreds Extrarets Dom af 25de Februar 1875: „Tiltalte, Bøver Hans Jensen af Høng bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og i Erstatning til afdøde Muurmester af Løve Tøelstang Bagges Enke og Børn betale 300 Kroner samt udrede denne Sags Omkostninger, d. riblandt Salair til Actor, Procurator Smith og Defensor, Procurator Hartnack 10 Kroner til hver. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te April 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne B. Christensen og Bloch for Overretten betaler Tiltalte, Bøver Hans Jensen af Høng 12 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Medens det efter Tiltaltes Forklaring, der, saaledes som det er sset i den indankede Dom, maa lægges til Grund for

Bedømmelsen af hans under Sagen omhandlede Forhold, maaske billigst, at han er anset at have været i Nødværgestilfælde, findes der derimod ikke tilstrækkelig Føie til efter de foreliggende Omstændigheder at gaae ud fra, at han ved den af ham forøvede Vold har overstredet Grændserne for det tilladte Nødvæрге, idet navnlig bemærkes, at Tiltalte efter Veffaffenheden af det fra den Afvødes Side mod ham begyndte og fortsatte Overfald havde Grund til at frygte for umiddelbar Fare for Liv eller Hølbred. Som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde, dog at han efter Omstændighederne bliver pligtig at tilsvare Actionens Omkostninger, i hvilken sidste Henseende Dommen saaledes vil være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Hans Jensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Halkier og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Løve Herreds Extraret paakjendte Sag er Tiltalte Væver Hans Jensen af Høng actioneret for den af ham mod Muurmester Bagge af Løve Toeflang udøvede Vold, in subsidium for det i Straffelovens § 199 eller ialfald for det i nævnte Lovs § 40 omhandlede Forhold, og er han ved den indankede Dom anset efter bemeldte § 40 2det Stykke cfr. § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han i Medfør af Straffelovens § 302 er tilpligtet til at afdrøde Bagges Entes og Børns Underhold for Tabet af deres Forsørger at udrede en Erstatning af 300 Kr.

Det er under Sagen oplyst, at Bagge den 20de Januar d. A. om Morgenen Kl. 8 $\frac{1}{2}$, blev funden forslaaet og blodig ved en Stal ved Gaardmand gl. Hans Hansens Gaard paa Høng Mark, saaledes at han sad paa noget Halm med Ryggen støttet imod Stalken og Benene strakte fra sig. Han var uden Bevidsthed og ude af Stand til at tale eller spøkte, hvad der blev givet ham, og det viste sig, at han havde forskellige Saar i Ansigtet og oven i Hovedet. Han blev bragt ind i Kofalden og lagt paa et Leie af Halm og Dækkener, og efterat den tilfaldte Læge omtrent Kl. 1 var kommen tilstede og havde foranket ham afført Klæderne, der vare vaade af Regn, og henlagt i Seng, døde han henved Kloften 2, uden at nogen Forklaring

kunde erhøibes af ham om, hvorledes han var bragt i den ommeldte Tilstand. Hans Kaffet og Stof samt en Pøse med Børster fandtes paa Marken omtrent 500 Al. fra Gaarden nærved Veigrøften ved Veien til Torpe.

Det er endvidere oplyst, at han den foregaaende Dag havde været forskjel- lige Steder for at falbyde Børster, sidst hos Gaardmand Jacob Knudsen af Torpe, hvem han forlod henimod Kl. 9 om Aftenen, som det maa antages for at gaae ad Høng til, i temmelig beruset Tilstand.

Tilstalte, der er født den 23de Juni 1817 og ikke findes tidligere straffet, har forklaret, at han, der den omhandlede Aften, som det er oplyst, omtrent Kl. 8 $\frac{1}{2}$ havde forladt et paa Høng Mark beliggende Huus, hvor han havde tilbragt en Deel af Aftenen, for at gaae hjem ad Veien fra Torpe til Høng, kort efter at være kommen ud paa den offentlige Bei indfæntede Bagge, hvem han ikke kjendte, og sagde „God Aften“ til ham, hvorpaa Bagge svarede: „naa er det Dig Bøver Hans“, og i det Samme med sin Stof gav ham et Slag i Hovedet, og atter hævdede Haanden med Stokken til Slag, hvilket Tilstalte afs- parerede med sin venstre Arm, som derved fik et Slag, der slog Armen over. Tilstalte antog nu, som han har forklaret, at han var i Tjendens Hænder, hvorved han mente, at det gjaldt Livet. De huggede derefter løs paa hin- anden med Stokkene, og da hans Stof, der var et Egespir, foroven krummet til et Haandtag, 5 Qvarter lang og omtrent 1 Tomme i Gjennemsnit, slap fra ham, før han ind paa Bagge og greb fat i ham, og strax efter faldt de Begge om, og Bagge slog sin høire Arm om hans Liv, idet Tilstalte søgte at slippe fra ham og holdt ham nede, hvorhos han med sine Negle kradsede og rev Bagge, og da han fandt sin Stof, slog han, liggende paa sit venstre Knæ, medens Bagge laa udstrakt paa Veien, denne af al Kraft gjentagne Gange i Hovedet med Stokken, for at han skulde slippe ham. Tilstalte kan hverken erindre, hvortil længe de laae, eller hvorofte eller hvorledes han iøvrigt slog Bagge, da han var betaget deels af Smerte i Armen deels af Frygt for den Fare, hvori han formeente sig at være, i hvilken Henseende han derhos har for- klaret, at Bagge idelig krugte Munden og udslødte Trusler mod ham, som „jeg skal kurere Dig“ og „jeg skal huffe Dig en anden Gang“ og deslige, medens han ikke har tænkt paa at tilføie Bagge Døden eller tænkt sig, end- lige forubseet, at Døden mulig kunde blive en Følge.

Tilstalte har videre forklaret, at han slap fra Bagge derved, at der kom en Vogn, idet han, saasnart Bagge slap ham, reiste sig og gik hjemad, uden at han kan erindre, hvorledes han fik sin Kaffet. Han har heller ikke gjort sig nogen Forestilling om, at Bagge ikke var istand til at hjælpe sig selv, eller om, hvad Følgerne kunde blive af, at han blev forladt under aaben Himmel i Kulde og Regn, som da var indtraadt.

Detailhandler Jørgensen og Hustru af Hallenslev have forklaret, at de den omhandlede Aften omtrent Kl. 9 $\frac{1}{2}$ til 9 $\frac{3}{4}$ kom fjørende paa den nævnte Bei imod Torpe og, da de vare pakserede Gaardmand Hans Hansens Gaard paa Høng Mark, fandt Passagen spærret af 2 Mænd, som laae paa Veien, uden at de iøvrigt paa Grund af den stærke Regn og Blæst lagde videre

Mærke dertil, men gjorde sig den Forestilling, at det var Fjoll, der kom fra Sviir, af hvilke den Enne reiste sig og bemærkedes at være blodig i Ansigtet, medens den anden paa Tilsraab kun væltebe sig ind paa Rabatten.

Ved den foretagne Obductionsforretning fandtes Bagge tilføiet 9 Saar paa Hovedet, som maatte antages bibragte med den øverste Kant af den lidt straaet affaarne ovale Ende af det krogede Haandtag paa Tiltaltes Stof, men af hvilke dog de 6 vare overfladiske, medens et paa venstre Side af Panden og tvende paa venstre Sidehovedbeem trængte ind til Venet, foruden forskellige Rifter og Bestabigjeller i Ansigtet og paa den høire Arm, og Obducenterne have erklæret, at de foresundne Saar og Bestabigjeller ikke vare af en saadan Bestaffenhed, at de kunne være den umiddelbare Aarsag til Bagges Død, hvorimod de ansee det for sandsynligt, at de middelbart kunne have foranlediget den, idet Bagge i sin haloberisjede Tilstand ved Slagene og Blodtabet er bleven saa svækket og aandelig deprimeret, at han ikke har kunnet søge Huusly og Hjælp, og at Kuldens Subvirkning i den lange storm- og regnfulde Nat i denne Tilstand har været dødbringende for ham. De have derhos erklæret, at der ikke paa Liget fandtes saadanne søgelige eller eiendommelige Forhold, som kunne have været særlig medvirkende til, at de tilføjede Bestabigjeller kunde fremkalde Døden.

Vedkommende Physicus og Districtslæge have derhos med Hensyn til Tiltaltes Forklaring udtalt, at Bruddet af Ulna omtrent paa Midten i hans venstre Underarm neppe kan være opstaaet paa den af ham angivne Maade, da der ikke findes nogen Blodudtrædning i Bløddelene eller betydelig Hævelse af disse paa Bruddet, som sandsynligvis ikke vilde være ubeleven, om Bruddet var fremkaldt ved Slaget med en Stok, og at, skjøndt det er sandsynligt, at Tiltalte maatte have opgivet Kampen, naar venstre Underarm var brækket, paa Grund af den dermed følgende Smerte og Følelse af Usmagt, kan det dog ikke benægtes, at han, da høire Arm var uskadt, derefter kan have bibragt Bagge de Bestabigjeller, som fandtes paa Liget, men at det rigtignok forudsætter, at Bagge allerede dengang har været ude af Stand til at gjøre nogen videre Modstand.

Om det Tiltalte tilføjede Saar i Hovedet har practiserende Læge Thaning udtalt, at han, da Tiltalte den 20de Januar d. A. indfandt sig hos ham for at faae forbundet sin venstre Arm, som han angav Aitenen isorveien at have faaet brækket under et Slagsmaal, saae paa et Saar paa Panden, som han angav, at Modparten havde bibragt ham ved et Slag med en Stok. Saaret sad paa den behaarede Deel af Panden, omtrent $1\frac{1}{2}$ Tomme over Haarranden. Det var uregelmæssigt af Form, den største Diameter neppe over $\frac{1}{2}$ Tomme, og det var fremkommet ved en Afstødning af Overhuden. Han har endvidere udtalt, at det ikke er rimeligt, at Saaret er fremkommet ved Slaget af en tung og tyk Stok, men at de langt mere lignede de Afstødninger af Overhuden, som fremkomme under Slagsmaal ved Brugen af Neglene, samt at det er usandsynligt at antage, at der af dette lille overfladiske Saar er flydt alt det Blod, som fandtes paa Tiltaltes Frattekraue og Stok,

hvorimod det synes mere sandsynligt, at det er kommet fra Modpartens mange og stærkt bløende Saar.

Efter de saaledes afgivne Lægeerklæringer er dog Muligheden af, at Tiltaltes venstre Arm er brækket og Slaget i Hovedet tilføjet ham paa den af ham angivne Maade ikke ubesluttet, og i Mangel af andre Oplysninger maa derfor Tiltaltes egen Forklaring lægges til Grund for Bedømmelsen af hans Forhold.

Men selv efter denne Forklaring og de iøvrigt oplyste Omstændigheder skjønnes dog ikke rettere, end at Tiltalte har gjort sig skyldig i en tilregnelig Overskridelse af den tilladelige Nødværge, idet han endog i den ophidsede Tilstand, hvori han maa antages at have været, maatte kunne indsee, at han ved den mod den Afbøde øvede Vold, navnlig ved de mange denne med største Kraft tilføiede Slag i Hovedet, nødvendig maatte udsætte hans Liv for Fare.

Tiltalte findes derfor at maatte anses efter Straffelovens § 40, og da den ved Underrettens den 25de Februar sidstleden affagte Dom valgte Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød efter Omstændighederne findes passende, ligesom dens Bestemmelser saavel i Hensende til den den Afbødes Enke og Børn i Henhold til bemeldte Lovs § 302 tillagte Erstatning som med Hensyn til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, fortaaviddt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbves, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Høgel).
 Hjelmsø & Wandrups Bogstrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 16.

Den 9de Juli.

1875.

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 22de Juni.

Nr. 14. Bestyrelsen for Actieselskabet „Kjøbenhavns
Vissoplag“ (Advocat Henrichsen)
contra

J. S. Brønnum (Sagen),

betræffende Betaling af et af Indstævnte hos Citanterne requireret Parti Viss.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Juni 1874: „Indstævnte, J. S. Brønnum bør for Tiltale af Citanterne, Bestyrelsen for Actieselskabet „Kjøbenhavns Vissoplag“ i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

For at Indstævnte skulde kunne undgaae at betale den under Sagen omhandlede Viss, som han, efter hvad han maa ansees at have indrømmet, havde bestilt hos Citanterne, maatte det i nærværende Tilfælde efter Forholdets Natur have paahvilet ham at oplyse, at han, da han gjorde Bestillingen, havde opgivet en Anden, for hvis Regning Leveringen skulde skee, eller at der ialfald forelaae saadanne Omstændigheder, hvoraf Citanterne havde maattet skjønne, at han gjorde Bestillingen paa en Andens Vegne. Saadant kunde imidlertid ikke udledes af, at Isen forlangtes leveret til et af Indstævnte opgivet Vrhjggeri, naar dette dog ikke betegnedes som tilhørende en Anden, og Indstævnte har hverten

paastaet dette eller isvrigt anbragt, at nogetsemhelst af ham blev hitret eller var Citanterne bekendt, der kunde give disse Anledning til at troe, at han kun gif en Andens Vrinde, ligesaa lidt som han under Sagen, uagtet det fra Citanternes Side Fremkomne dertil indeholdt særlig Opfordring, har anført noget til Forklaring af sit Forhold til det paagældende Bryggeri eller den omhandlede Visleverance, hvorimod han har indskrænket sig til en almindelig Venægtelse af at have bestilt Isen for egen Regning og til en Indsigelse mod de af Citanterne førte Vidners Habilitet. Som Følge heraf, og naar tillige hensees til, at Indstævnte, der uden Tvivl har paastaet, at den af Citanterne som Vidne førte Assistent ved Actieselskabets Contoir er et villigt Vidne, ikke har modtaget Indholdet af dette Vidnes Forklaring, ifølge hvilken Indstævnte under gjentagne Paakrav af Retalingen for Isen ingensinde har erklæret samme for sig uvedkommende, men tværtimod har lovet Retaling, findes Indstævnte, som ingen særlig Indsigelse har gjort mod det paastævnte Beløbs Størrelse, at maatte tilpligtes at betale dette med Renter fra Forligssklagens Dato.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Sagens Omstændigheder at forhæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanterne betale 316 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarligt fra den 9de December 1873, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

I den inraabte Doms Præmissier hedder det: „Efter Stævning af 17de Januar d. A. søge Citanterne, Bestyrelsen for Actieselskabet „Kjøbenhavns Fiskoplaag“ i denne Sag Indstævnte, J. H. Brønnum til Retaling af 1:8 Rd., som han skal være Citanterne skoldig for 3:8, som han for sin Regning skal have requireret til Bryggeriet i Nyegaade Nr. 122, med Renter af bemeldte Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligssklagens Dato, den 9de December s. A. indtil Betaling skeer, samt Sagsmaalets Omkostninger skadesløst. Indstævnte har derimod proceduret til Kristendelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han benægter for egen Regning at have bestilt det omhandlede Parti Is eller nogen Deel deraf.

I Anledning af denne Indskævnets Benægtelse have Citanterne ladet optage et Tingsvidne, hvorunder saavel den administrerende Directeur for Actiefelskabet som en tilsynhavende Directeur og desuden en Assistent ved Vissoplagets Contoir og endnu et 4de Vidne have afgivet Forklaringer; men imod Indskævnets Protest vil der paa Grund af Vidnernes Forhold til Sagen intet Hensyn kunne tages til de afgivne Forklaringer, hvorved bemærkes, at de 3 Forskævnede, af hvilke endog den administrerende Directeur er den, der i nærværende Sag er optraadt som Klager og har understrevet Klagen til Forligelsescommissionen, staae i Selskabets Tjeneste, og det 4de Vidne er den Mand, der har modtaget Tsen.

Som Følge af, at Citanterne saaledes ikke have afbeviist Indskævnets Benægtelse, vil han være at frifinde og Sagens Omkostninger at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger der ikke."

Nr. 16. **Ane Marie Larsdatter**, Stræbderhvend **Nielsens** Hustru (Advocat Levinson efter Ordre)

contra

Barbeer August Røfnerki (Jungen),

betræffende Underholdningsbidrag til et af Citantinden født Barn.

Landsøver samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de November 1873: „Denne Sag afvises. I Kost og Tæring bør Citantinden, Ane Marie Larsdatter, Stræbderhvend Nielsens Hustru til Indskævnte, Barbeer August Røfnerki betale 5 Rd., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afkørd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at selv om Citantinden ifølge den i den indankede Dom berørte Erklæring af hendes Mand kunde betragtes som forladt Hustru, vilde dette dog være uden Indflydelse paa Afgjørelsen af det i nærværende Sag foreliggende Spørgsmaal, samt iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citantinden 2 Kroner.

I den inbankede Doms Præmissér hedder det: „Under Angivende af at være Estrædsvend Nielsens irareparerede Hustru, bår Citantinden, Ane Marie Farøddatter, hvem der er meddeelt Bevilling til fri Process, anlagt nærværende Sag mod Indstævnte, Barber August Hofnerki, hvem hun har paastaet utpligtet at betale i Underholdningsbidrag til et af hende den 21de August 1872 født Barn, kaldet Laura An alke Larsen, hvortil Indstævnte skal være Fader, fra dets Fødsel indtil dets sybtte 14de Aar et saadant Beløb, som af Øvrigheden nærmere maatte bestemmes. Saa har hun og paastaet Indstævnte idømt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til hendes bestilte Sagsfører, Procurator Tvermoes. Det er imidlertid opløst under Sagen, at Citantinden ikke er separeret fra Estrædsvend Nielsen, idet et af brude i Aaret 1871 indgivet Antragende om Separation efter de stedfundne Forhandlinger ikke førte til, at denne bevilgedes, hvorfor Sagen, som anlagt af en gift Kone uden hendes Mand's Medvirkning maa blive *ex officio* at afvise. Det kan derhos saameget mindre ontages, at Citantindens Mand skulde være enig i Sagens Ansøg, som han ifølge en under Sagen fremlagt Skrivelse fra Kjøbenhavn's Overpræsident under et Møde for denne har erklæret, at han ikke er villig til at indtræde i den af hans Hustru anlagte Sag; og at bemeldte Estrædsvend Nielsen, der boer her i Staten, under Mødet for Overpræsidenten tillige har forklæret, at han ikke siden Separationsforhandlingerne i 1871 har levet sammen med Citantinden og heller ikke agter nogensinde at fornye Samlivet, findes ikke at berettige til her under Sagen at betragte hende som forladt Hustru, der kunde anlægge Sagen uden Mandens eller en for hende bestilte Værges Medvirkning.

Efter Indstævntes Paaastand bliver der at tillægge ham Kost og Tæring, der bestemmes til 5 Rd.

Det attesteres, at Procurator Tvermoes har fremmet Sagen uden Dpshold og at der ikke foreligger nogen Stempelovertrædelse under Sagen.“

Nr. 159.

Advocat Halkier
contra

Ane Kirstine Madsen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Skodborg Bandsfuld Herredets Extrarets Dom af 8de Marts 1875: „Tiltalte Ane Kirstine Madsen bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Harpøth og Hjort 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 10de Mai 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Nordville og Cancelliraad Wøller betaler Tiltalte 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Falkier og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hebbet det: „Under denne Sag tiltales Ane Kirstine Madsen for Tyveri, og maa det i denne Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun deels medens hun i Tiden fra Sommeren 1873 til September 1874 tjente hos Gaardmand Chr. Skougaard i Nørre-Lem, paa forskjellige Steder i Huset, hvortil hun havde indbrevet Abgana, har tilsendt sig noget Uldbaarn, et gammelt Sagen og en halv Snees Udg, efter hendes eget Opgivende til en samlet Værdi af 2 Rd., hvilke Gjenstande hun imidlertid leverede tilbage, da hendes Madmoder opdagede Tyverierne, deels den 10de Juli f. A., da hun var gaaet ind i Vigekammeret i en Kjøbmandsgaard i Lemvig for at hente et Tørklæde, som hun der havde lagt fra sig, har sat sig i Besiddelse af et sammesteds liggende Schawl af Værdi 6 Kr. tillige med en deri bestemt Schawlønaal af Værdi 12 Ore, hvilke Koster under Sagen ere bragte tilstede og tilbageleverede Eieren, der har frataltet Krav paa videre Erstatning.

For sit anførte Forhold er Tiltalte, der er født den 15de November 1846 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger det ligeledes findes at kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.“

Torsdagen den 24de Juni.

Nr. 132. Advocat Levinfen (ved Advocat Halkier)
contra

Axel Osvald Berg (Defensor Klubien),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de April 1875: „Tiltalte Axel Osvald Berg bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede denne Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hvalkøe og Salomonsen med 15 Kroner til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter det i Dommen anførte Lovbud, men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Axel Osvald Berg bør hensættes i simpelt Fængsel i 4 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Tiltalte Axel Osvald Berg, der er født den 3die September 1835 og ved Højesterets Dom af 28de Juli s. A. er anseet efter Straffelovens § 257 med simpelt Fængsel i 3 Maaneder, for det ham som svigagtigt tilregnede Forhold at have beuendt sig til et betydeligt Antal Personer med Annødning om Pengebidrag til almeennyttige Siemed og paa denne Maade erholdt Understøttelser, som han forbrugte til egen Fordeel, er under nærværende mod ham for Bedrageri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Lpluste beskvikede Tilstaælle overbevist at have paaany gjort sig skyldig i et med det ovennævnte eensartet svigagtigt Forhold, idet han deels i Slutningen af forrige Aar deels i sidstafvigte

Januar Maaned har hos 4 forskjellige Personer her i Staden søgt og hos de 3 af dem erholdt Pengebidrag af ialt 15 Rd. eller 30 Kroner, under det urigtige Foregivende, at Pengene skulde anvendes til Udgivelsen og Udbredelsen af billige Bøger til Fordel for Almue- og Haandværkskolerne, medens han i Virkeligheden kun tilsiætede at skaffe sig Penge til sit eget personlige Brug.

Og da den af Tilstatte paaberaabte Omstændighed, at han, dengang han optraadte som ommeldt, ligeoverfor de omtalte 4 Personer, troede saaledes lovlig at kunne søge en personlig Understøttelse, fordi han tidligere havde udgivet billige Bøger, uden da at kunne see nogen væsentlig Forskjel mellem at anmode om Understøttelse til et almeennyttigt Formaaels Fremme, og at bede om en saadan til sig selv af Hensyn til sin tidligere Virksomhed i en saadan Retning, ikke findes at kunne tillægges nogen Betyrning, saa vil Tilstatte iijen blive at dømme efter den ovenangførte § af Straffeloven, og findes Straffen at kunde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage."

Nr. 44. Værtshuusholder **Niels Jensen** (Høiesteretsagsfører Revision)

contra

Maren Jensen, født **Pedersen** (Ingen),

betræffende Ophævelsen af det imellem dem bestaaende Ægtekab.

Aarhus Bytings Dom af 6te Juli 1871: „Indtænkte, Værtshuusholder Niels Jensens Hustru Maren, født Pedersen bør for Citanten, Værtshuusholder Niels Jensens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Viborg Landsoverrets Dom af 4de December 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansørte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: „Under denne Sag har Citanten, Værtshuusholder Niels Jensen i Aarhus, i 1ste Instants sags søgt sin Hustru, Indtænkte Maren Jensen, født Pedersen sammesteds til at høre det mellem dem bestaaende Ægtekab ophævet og sig kjendt berettiget til at indgaae nyt Ægtekab, og da Indtænkte ved Underrettsdommen

overeensstemmende med sin berømte neblagte Paaftand er frifunden for Citantens Tiltale, har denne nu indanket bemeldte Dom for Overretten, hvor han har gjentaget sin for Underretten neblagte Paaftand. Indfævnte har ikke givet Møde her for Retten.

Til Siqtte for sit Egsmaal har Citanten paaberaabt sig, at Indfævnte har gjort sig skuldig i Hoer, i hvilken Henseende det under Sagen er oplyst, at Indfævnte, der i 1860 var bleven gift med Citanten, den 28de Februar 1869 har født et Barn, hvortil Citanten ikke anfaae sig for Fader, og at hun derefter under en imod hende efter Citantens Begjæring anlagt Justitslag er ved Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 27de Mai 1869 isølge en Tilstoaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anseet skyldig i Hoer og herefter idømt Straf af simpelt Fængsel i 14 Dage, ligesom der ogsaa under Sagen er fremlagt en Urskrift af en inden Aarhus Kjøbstads Politiret den 18de October 1869 afsagt Dom, hvorved den Mand, som Citanten antog at være Fader til Indfævntes ovenommeldte Barn, er tilpligtet at udrede Bidrag til dette Barns Underhold, saafremt Indfævnte efter foregaaende lovlig Dmgang med Eed bekræftede, at hun paa den Tid, da hun havde haft legemlig Dmgang med bemeldte Mand, ikke havde haft saadan Dmgang med Andre, hvilken Eed Indfævnte senere har aflagt. Citanten har derhos under Sagen, til Oplysning om sit eget Levnet, fremlagt en Attest fra flere Mænd, hvis Erøvdighed er bekræftet af vedkommende Sognepræster, og som navnlig i Attesten have bevidnet, at de ikke have erfaret noget som helst Uffikkeligt om Citanten i nogen Maade, hvorhos Citanten fremdeles har anbragt, at han ingenfinde, hverken directe eller — som af Indfævnte paaberaabt — indirecte, har tilgivet hende hendes Forseelse, og at han navnlig, skjøndt han i hele det Tidrum, der er forløbet fra den Tid, da han fik Kundskab om bemeldte Forseelse, indtil han i November 1870 paaflegede nærværende Sag for Fortligskommissionen, er vedbleven at boe sammen med Indfævnte, dog ingenfinde i bemeldte Tidrum har haft legemlig Dmgang med hende, samt at Grunden til, at han ikke tidligere har søgt at erholde Ægteffabet ophævet ved Dom — hvortil han isvrigt udtrykkeligt har forbeholdt sig sin Ret, saavel da han i April 1869 gjorde Anmeldelse for Politiet om den af Indfævnte begaaede Forseelse, som lda han senere i September 1869 indgav et Andragende til Overøvrigheden om at erholde Alimentationsbidraget til det ovennævnte Barns Underhold nærmere fastsat — alene er den, at han først vilde prøve, om Indfævnte ikke vilde forbedre sig, hvilket imidlertid efter hans Anbringende saa langt fra er sket, at hun endog skal være vedbleven at staa i et forargeligt Forhold til den Mand, med hvem hun tidligere havde gjort sig skyldig i Hoer.

Indfævnte har nu vel ikke særlig benægtet Rigtigheden af Citantens Anbringende om, at de ikke, efterat hun havde gjort sig skyldig i den ommeldte Forseelse, have haft legemlig Dmgang med hinanden, men ligesom Saabant efter Citantens egen Fremstilling overhovedet ingenfinde i deres Ægteffab skal have fundet Sted, og deres ægteffabelige Samliv derfor for

saavidt er blevet fortsat paa samme Maade som tidligere, saaledes maa Citanten, selv alseet herfra, ved i et Tidsrum af over 1½ Aar, efterat han var bleven bekendt med den af hende begaaede Forfeelse, at fortsætte sit ætessabelige Samliv med hende, saaledes som af ham erkjendt, uden at søge at gjøre sin Ret til at erholde Ægteffabet ophævet ved Dom gjældende, ansees paa en ligesaa fuldbestaaende Maade som den, der særlig er nævnt i L. 3—16—15—1 Nr. 4, siltiende at have tilgivet hende hendes Forfeelse og givet Afkald paa sin heromhandlede Ret. Da nu Citanten ikke imod Indstævntes Venægtelse har tilbeibragt noget Beviis for, at hun paany har gjort sig skyldig i Hoer, og det derhos maa blive uden al Betydning, at han ved de ovennævnte Leiligheder udtrykkeligt har forbeholdt sig sin Ret til paa Grund af Indstævntes Forfeelse at erholde Ægteffabet ophævet ved Dom, idet disse Forbehold ikke ere tagn: ligeoverfor Indstævnte, maa det billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, og bemelte Dom, hvorved Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, vil derfor være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen og da Indstævnte — som meldt — ikke har givet Møde her for Retten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilfjendelse af Processomkostninger for Overretten.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter, sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet."

Nr. 139.

Overrettsfogfører Zahle
contra

Gaardmand **Niels Christian Jensen** (Def. Hindenburg),
der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 284.

Gjerlev Dnsild Herredets Extrarets Dom af 6te Februar 1875: „Tiltalte, Gaardmand Niels Christian Jensen af Hvorum Mark bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage samt udrede i Erstatning til Landbhgningernes almindelige Brandforsikkring 1,554 Kr. 91 Ore, dog saaledes at Straffen bortfalder, naar den nævnte Erstatning udredes. Saa bør han og udrede Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor, Procurator Bredstrup 10 Kroner og til Defensor, Procurator Braff 8 Kroner. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forthyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 26de April 1875: „Tiltalte, Gaardmand Niels Christian Jensen bør for Actors Tiltale i

denne Sag fri at være, dog saaledes at han ubreder Actionens Omkostninger og berunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Isaacsen 10 Kroner til hver. Det Idømte at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at hverken en af Tiltalte efter Sagens Paa- kjendelse ved Overretten afgiven nærmere Forklaring om Anledningen til, at Pygten ved den omhandlede Leilighed sprang op, eller de øvrige, Høiesteret forelagte nye Oplysninger kunne føre til et andet Udfald af Sagen end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Overrettsfagfører Zahle og
Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Til-
talte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag til- takes Gaardmand Niels Christian Jensen for Overtrædelse af Straffelovens § 284.

Den 24de November f. A. overgik der den Tiltalte tilhørende og af ham og Hustru samt deres 6 smaa Børn beboede Gaard paa Hvornum Mark en Ildsvaabe, ved hvilken 2 af Gaardens Længer nedbrændte, ligesom der brændte en Deel Løse og samt 4 Kreaturer. Skaden paa Bygningerne, der vare forsikrede i Landbygningernes almindelige Brandforsikring, er ved den efter Branden afholdte Taxationsforretning ansat til 775 Rd. 44 f, medens Skaden paa Tiltaltes rørlige Eiendele, der vare forsikrede i Brandforsikrings- selskabet Danmark, er taget til 920 Rd. 91 f.

Efter den af Tiltalte afgivne Forklaring, hvis Rigtighed der ikke er Korte til drage i Tvivl, maa Retten antages at været opstaaet ved, at Tiltalte, der den nævnte Dags Eftermiddag Kl. 5½ var med en lændt Pygte gaaet ud i Kofstalden for at vadske sine Kreaturer med Steenolie for at befrie dem for Udsi, er, medens han var isærd med ved Hjælp af en Vørste at indquide en Ko med Steenolie under Halsen og derved brænde sig ned til Roen, kommen til at støde til Pygten, som han holdt i Haanden, saa at Loagen paa Pygten, der var lukket med en lille Staaltraadshage, sprang op, og Flammen fra

Lygten antændte den Olie, hvormed Koen var indgneden, hvorfra Ilden da øieblikkelig udbredte sig til Touragen, som henlaae paa Stænger ovenover Kofstalden. Jøvdriat har Tiltalte anbragt, at han i flere Aar har brugt at vadske sine Kreaturer med Steenolie — hvad ogsaa maa antages at være almindelig Sæt i Gaenen — og at dette ogsaa tidligere er skeet om Aitenen ved Lygte, men at det aldrig er faldet ham ind, at der herved kunde skee en Ulykke, skjøndt han nu nok indseer, at han kunde have handlet forsigtigere ved Brugen af Steenolie. Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at Tiltalte lever i smaa Raar, og at hans Tab ved Ildbranden ikke vil kunne dækkes ved Assurancegodtgjørelsen.

Da det nu efter Tiltaltes ovenansførte Forklaring ikke skjønnes, at han med Hensyn til den paagældende Ildsvaade har gjort sig skyldig i et Forhold, der kan paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 284, vil Tiltalte, der er født i Aaret 1835 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at frifinde for Accus's Tiltale, efter Sagens Omstændigheder dog med Forpligtelse til at udrede Accus's Omkostninger."

Under et den 21de Juni 1875 optaget Reassumtionsforhør har Tiltalte afgivet følgende Forklaring: „I Bunden af den Viltlygte, som han havde med sig i Kofstalden, var der anbragt en fastloddet Lysepibe af Bliif, hvori et Lys kunde anbringes, men ved den i Sagen omhandlede Leilighed havde han i Lygten anbragt en løs Steenolielampe, der brændte med aaben Flamme uden Glas, og til hvis Bund der var fastgjort en Viltkap, som blev stukken ned i Lysepiben, i hvilken den nsiagtigt passede, saaat Lampen altsaa stod ligesaa fast som et Lys. Lygten var firfjantet og forsynet med Glas paa alle 4 Sider og indrettet til at bære i en over Lygten anbragt fast Bliifhank, og for ikke at brænde sig naar man bær Lygten, var der over Aabningen i dennes øverste Deel anbragt en Viltstjærm. Der stod 2 Røer i hver Vaas og over Krybben var der i Bæggen ind til Foderloen anbragt en Trækarm, der lukkedes med en Lemlem, som kunde aabnes ind til Foderloen, saaat man derfra, naar Lemmen var aabnet, kunde løse Foderet ind i Krybben. I denne Form, hvis Lem var lukket, stillede han Lygten fra sig, da han begyndte at vadske Koen, hvilket han udførte saaledes, at han, efterat have hængt Proppen til den Glasflue hvori han havde Steenolien, i Karmen ved Siden af Lygten, med venstre Haand beldte Steenolie paa Førsten, hvorpaa han, idet han vedblev at holde Flasken i venstre Haand, gned Koen med Førsten, som han holdt i højre Haand. Da han paa denne Maade havde indgnedet Koen paa Siderne og Nagen samt det øverste af Halsen, tog han Lygten og saae efter, om Koen, hvis Stilling han ikke forandrede, ogsaa var befængt under Halsen. Han satte sig ned paa Hug, og holdt Lygten i 6—8 Lemmers Afstand under Halsen paa Koen, men erindrer ikke, om han dengang havde beholdt Førsten i Haanden, eller om han holdt Lygten med højre eller venstre Haand, men han erindrer, at han stod paa højre Side af Koen, og at han dengang havde sat Flasken fra sig i

Karmen. Da han havde seet, at Koen ogsaa var befængt under Halsen, satte han igjen Lygten op i Karmen, og idet han atter tog fat i Flasken med venstre Haand, indæned han paa samme Maade som tidligere Koen under Halsen med Steenolien, og da han var færdig hermed, satte han atter Flasken op i Karmen, uden, saavidt han erinder, at tilproppe Flasken, og muligviis har han ogsaa dengang lagt Børsten fra sig, uden at han dog kan erindre dette, hvorpaa han atter tog Lygten i høire Haand, og uden at røre ved Koen eller forandre dennes Stilling holdt han Lygten ind under Halsen paa Koen lidt foran dens Forbeen i 6—8 Tommers Afstand fra Halsen for at see, om den var tilstrækkelig indsmurt. Koen stod ganske rolig, og han er vis paa, at den ikke har stødt til Lygten, hvorimod han antager, at han er kommen til at helde Lygten noget forover, og at Laagen derved er sprunget op, forbi han maaskee tidligere har stødt til Haspen, saa at den ikke længere holdt paa Laagen. I samme Øjeblik som Laagen sloi op, stod Koens Hals i lys Lue og Ilden bredte sig strax over hele Koen og forplantede sig derefter til Fouragen over denne. Idet han holdt Lygten under Koens Hals, vendte Laagen fremad, saaat den var nærmest ved Koen.“

Nr. 34. Ungkarl **Peter Christianen** (Etsratsaad Bunken
efter Ordre)

contra

forhørværende Gaarbeier **Niels Christian Olsen** (Ingen),
betræffende Erstatning for Brud paa en Tjendecontract.

Criminal- og Politiretens Dom af 1ste September 1874:
„Indklagede, forhørværende Gaarbeier Niels Christian Olsen bør
for Tiltale af Klageren, Tjenestekarl Peter Christianen i denne
Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 14de December 1874 er Høiesteret be-
myndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset
at dens Gjenstand maatte findes ei at udgjøre summa appellabilis.

Efter hvad der er givet under Sagen, er det Indstævnte, der
har foranlediget, at det i den indtænkte Dom omhandlede Tjeneste-
forhold, hvortil Citanten var fæstet for Tiden fra 1ste November
1873 til 1ste November 1874, er ophørt i Utide, idet Indstævnte,
der havde solgt sin Gaard og den 1ste Mai 1874 stulde fraflytte

den, i denne Anledning — saavidt han mindes den 30te April — kaldte Citanten for sig og hittede til ham, at han herefter ikke længere kunde have ham i sin Tjeneste. Vel har nu Indstævnte anbragt, at han fremdeles ved denne Leilighed spurgte Citanten om, hvad han vilde have for saaledes et halvt Aar før Tiden at fratræde Tjenesten, og at Citanten derefter erklærede at ville frafalde alt Krav mod Indstævnte for Løn med Videre til 1ste November, naar Indstævnte betalte ham et nærmere bestemt mindre Pengevederlag, hvilket Indstævnte derpaa ogsaa vil have betalt ham; men at en saadan Overenskomst, hvorved Citanten skulde have givet Afkald paa en Deel af sin Ret, er indgaaet, eller at noget saadant Vederlag, som af Indstævnte anbragt, er betalt Citanten, har Indstævnte ikke mod dennes Benægtelse godtgjort. Indstævnte maa herefter ansees uden lovlig Grund at have afstediget eller bortviist Citanten af Tjenesten før Tjenestetidens Udløb, og han vil derfor, i Henshold til Citantens Paastrand efter Lyndeloven af 10de Mai 1854 § 46 være at tilpligte at udrede til Citanten et halvt Aars Løn, 60 Kroner, og Kostpenge for 8 Uger, der findes at kunne bestemmes til 50 Ore daglig, altsaa 28 Kroner, tilfammen 88 Kroner. Sagens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Citantens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salarium vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten betale 88 Kroner.
 Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.
 Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.
 Etatsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indkomne Doms Præmisser hedder det: „Da Klageren, Tjenestekarl Peter Christensen, som under nærværende Sag, i hvilken begge Parter have lobet møde ved Sagsførere, paaستاar Indklagede, forhenværende Gaardeier Niels Christian Olsen — af hvem han, efter hvad der er uomtvistet imellem dem, har været sættet fra 1ste November 1873 til 1ste November 1874 for en aarlig Løn af 60 Rd. samt Kost og Logis — tilpligtet at betale ham et halvt Aars Løn med 30 Rd. og Kostpenge for 8 Uger med 2 Mk. daglig

eller efter Rettens Stjøn samt Sagens Omkostninger, fordi Indklagede den sidstnævnte 1ste Mai har uden lovlig Grund affædiget ham af sin Tjeneste, efter at have betalt ham hans indtil da fortjente Løn, ikke imod Indklagedes Benægtelse af at have bortviist Klageren af sin Tjeneste, hvilken Klageren efter hans Paaberaabende har forladt efter Overenskomst og mod en ham udbetalt Godtgjørelse, har tilveiebragt nogetsemhelst Beviis for, at den paaberaabte Bortviisning har fundet Sted, vil Indklagedes Paastand om Fristudelse være at tage tilfølge, medens Sagens Omkostninger, som Indklagede har paa-
 staaet sig tilkjendt hos Klageren, blive at opbæve under Hensyn til, at Indklagede intet Rettsgebyr har havt at betale."

Mandagen den 28de Juni.

Nr. 38. Gaardeier **Evend Pedersen Knorborg** (Ingen)
 contra
Sogneraadet for Gjøttrup og Kjettrup Sogne ved
 dets Formand og **Dorthea Marie Lundtoft** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelseres Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 154. **Statsraad Bunken**
 contra

Hans Christian Madsen (Defensor Brod),
 der tiltales for Lyveri.

Narhuus Rjøbstaads Extrarets Dom af 5te April 1875: „De tiltalte Hans Christian Madsen og Jens Hansen bør hver især at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage,

samt in solidum at udrede alle af Actionen forlikt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Winge 10 Kroner og Defensor, Overretssagsfører Høegh-Guldberg 8 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 18de Mai 1875: „Underretsbemmen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Fasting og Saaesen 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Brock for Høiestret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag — der i 1ste Instants tillige angik Arbeidsmand Jens Hansen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten — tiltales Arbeidsmand Hans Christian Madsen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 1ste Februar d. A. om Eftermiddagen, medens han og fornævnte Jens Hansen tilligemed et Par andre Arbeidsmænd vare beskæftigede med at bringe Tørb for Grosserer D. Mønsted i Aarhus fra dennes Gaardsplads ned i en Tørvelsælde, er efter Forslag af Jens Hansen bleven enig med denne om, at de skulde see at forskaffe sig nogle af de i Mønsters Biinkjælder, der ifkun ved et Tremmesfilterum var adstilt fra Tørvelsælderen, opbevarede Drikkevarer, og at de derpaa, idet den ene hjalp den anden, høve ved at rælle ind imellem Tremmerne i Skillerummet, udtaget en Flaske Seltervand og en Flaske Portvvin, som de i Forening drak, hvorefter de gjorde et forsøgs Forsøg paa, ved forenede Kræfter at løsne en af Løgterne i Skillerummet for derved at tilveiebringe en Abning, igjennem hvilken de kunde udtage mere Biin. Senere lykkedes det dem imidlertid — uden at de, der ved Nydelsen af den sjaalne Flaske Biin vare bleven saa berusede, at de efter deres Udsagn ikke høve kunnet erindre, hvorledes det gik til hermed eller hvad der videre passerede — at

soae en Pægte frabrudt, hvorefter de endvidere, som det maa antages ligeledes ved at rætte ind i Wiinjælderen, tilvænde sig 1 à 2 Flasker Portviin og uoget Al, hvilke Drikkevarer de ligeledes nøde i Forening, saefom det maa antages, at de under deres Forsøg paa at udtage de ommeldte Drikkevarer af Wiinjælderen ere komne til at ituslaae nogle sammesteds staaende tomme Flasker. Beskjaalne har ansat Værdien af den ham frastjaaltne Wiin m. v. til ialt 11 Kr., men har frataltet Krav paa Erstatning.

Tiltalte — der er født i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1851 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet — er for sit ovenomhandlede Forhold ved Underretsdømmen rettelig anseet efter Straffelovens § 228 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actiøns Omkostninger for Tiltaltes Bedkommende ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.“

Denne Tidende indeholber alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. for og for Udenbves, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglaher og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Høgel).
Hjelsøe & Wandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 17—18.

Den 6te August.

1875.

Første ordinaire Session.

Mandagen den 28de Juni.

Nr. 156.

Advocat Broch

contra

Tiltalte **Morten Andersen** (Defensor Halkier),
der tiltales for Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de Mai 1875: „Arrestanten Morten Andersen bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor, Procurator Lange med 15 Kroner. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Broch og Halkier for Høiesteret betaler Tiltalte 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Arrestanten Morten Andersen for Falsk anlagte Sag er det beviist ved hans egen, af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaelse, at han i December Maaned s. A. i 2 Paategninger, som Wønstringsbestyreren her i Staden Claus Børnsen p. 21 og 22 i den Søfartsbog, der var udfærdiget for Styr-
XIX. Aargang.

mand Carl Johan Magnus Hahn, under sit Navn havde indført angaaende Farter, som denne i bemeldte hans Egenskab havde gjort i Aarene 1872 og 1873, har tilføjet Ordet „Bordeaux“ og i Paategningen p. 21 tillige Ordet „Kiel“ paa de Steder i Paategningen, hvor de Havne angives, som i bemeldte Aar vare anløbne af det Skib, hvormed Styrmand Hahn havde været forbyret, naagtet Arrestanten ikke vidste, om dette Skib havde anløbet Kiel, hvilket ikke havde været Tilfældet, og var bekendt med, at det ikke havde anløbet Bordeaux.

I dette Forhold, der maa blive at tilregne Arrestanten som Falsk, gjorde han, som dengang var fornærnte Monstringsbestyrers private Fuldmægtig, sig, forsaavidt Ordet „Bordeaux“ angaaer, skyldig for derigjennem at skaffe fornærnte Styrmand Hahn Skipperbeviis, medens han kun vil have tilføjet Ordet „Kiel“, fordi han dog troede, at Hahn i 1872 virkelig havde anløbet den nævnte Havn, og at denne saaledes kun var forbigaaet ved en Forglemmelse. Styrmand Hahn havde nogen Tid forinden henvendt sig til Arrestanten for at faae et saadant Beviis udsærdiget ved hans Bistand, og Arrestanten, der dog strax vil have gjort Styrmand Hahn opmærksom paa, at de Farter, denne havde gjort, vistnok neppe vare tilstrækkelige for at erholde Skipperbeviis, paatog sig da muligen at skaffe ham et saadant og lod ham udbetale sig 28 Rd., som Skipperbeviset skulde koste, samt modtog 5 Rd., som Styrmand Hahn af egen Drift gav ham for hans Uleilighed.

Disse Penge brugte Arrestanten, der levede under meget trykkende Pengeforhold, strax selv, men han vil dog endnu dengang ikke have tænkt paa nogen Forfalskning af Styrmand Hahns Søfartsbog, idet han ikke da foretog videre ved Sagen. Da Sidstnævnte derimod senere trængte ind paa Arrestanten for at faae Sagen bragt i Orden, lovede denne Styrmand Hahn Skipperbeviset til næste Dag, naar han forinden kunde skaffe ham 50 Rd., og da Styrmand Hahn saa havde bragt ham dette Pengebeløb, og Arrestanten derpaa havde forviiset sig om, at det omhandlede Skipperbeviis slet ikke kunde erhoides med de Farter, som Styrmand Hahn i Virkeligheden havde gjort, bestemte han sig til at foretage Forfalskningen, som han udsørte samme Dag, idet han derhos tilførte Søfartsbogen p. 23 en med hans eget Navn underfreven Paategning betræffende Farter, som Styrmand Hahn skulde have gjort i f. A., i hvilken han ogsaa mod bedre Vidende anførte Bordeaux som en af de Havne, det Skib havde anløbet, hvormed Styrmand Hahn havde fareet. Dagen efter indleverede Arrestanten dernæst Søfartsbogen i Kjøbenhavns Magistrats første Afdeling med Begjæring om Udsærdigelse af Skipperbeviis for Styrmand Hahn, men i bemeldte Afdeling blev Forfalskningen opdaget, og Sagen, uden at det forlangte Beviis blev udsærdiget, anmeldt for Politiet.

Arrestanten, der er født den 27de Mai 1821 og ikke sunden forhen straffet, vil i Medsær af det Foransførte blive at dømme efter Straffelovens § 274 ifr. § 270 efter Omstændighederne til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage.“

Nr. 164.

Advocat Klubien
contra

Arrestanten **Peter William Heller** (Defensor Brod),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te Juni 1875: „Arrestanten Peter William Heller bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bøger og Rothe med 12 Kroner til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Peter William Heller, der er født den 11te December 1848 og senest ved denne Retts Dom af 12te April 1873 anseet efter Straffelovens § 231 1ste Led med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned, er under nærværende mod ham for Tyveri onslagt Sag ved egen, med det isvrigt Dylfste stemmende Tilslaaelse overbevist at have Natten mellem den 28de og 29de April dette Aar i et Værelse i en Sidebygning til Eiendommen Nr. 31 i Møntergade, hvilket Værelse benyttedes til Comptoir af Muurmester Johan Christian Seemann, stjaalet et denne tilhørende Pengebøls af 24 Kr. samt 2 Frakter og et Par Støvler, hvilke ialt til 104 Kr. vurderede Gjenstande tilhørte Muurmester Nicolai Seemann.

Dette Tyveri udførte Arrestanten, der tidligere havde arbejdet hos en da i bemeldte Eiendom boende Muurmester, og som derfor var bekendt med de stedlige Forhold, paa den Maade, at han den ovenomhandlede Nat Klaffen omtrent 12, da han forudsatte, at Beboerne vare i Seng, for at stjæle trøb fra Store Brøndstræde, benyttende en til Støtte for en Gadelgste i en Muur anbragt Jernarm, op paa en mellem Eiendommene Nr. 12 og 14 i sidstnævnte Gade opført 6 Alen høi Muur, hvori en aflaaet Port, hvorigjennem man kommer ind i et til Eiendommen Nr. 12 hørende Gaardsrum; derpaa lod sig glide langs den nyssnævnte Port ned i dette Gaardsrum, hvor han stillede 2 i samme staaende Lørdur ovenpaa hinanden, og, efter at være stegen op paa

biøse og fra dem op paa et circo 4 Alen høit Plankværk, lod sig glide ned i et til førstnævnte Eiendom hørende Gaardsrum og derefter ved Hjælp af en i dette Gaardsrum værende Stige steg op til det ommeldte Værelses Vindue, og efter at have aabnet dette med Kvingene; hvilket efter den Maade, hvorpaa det var lukket, lod sig gjøre, krøb ind i Værelset gennem Vinduesaabningen.

Efter saaledes at have skaffet sig Adgang til Gjerningsstedet tog Arrestanten Pengebesøbet af en uafsaet Stulle i et Skrivebord, forsøgte med en i Værelset beroende Stiklemme at opbryde Klappen paa et Ebotol, hvori han meente at kunne finde Penge, men opgav Forsøget, da han fandt det udføreligt, og satte sig i Bestudelse af Klædningsstykke og Støvlerne. Disse iførte han sig, hvilket han ogsaa havde begyndt at gjøre med Væntlæderne; men da han var i Færd dermed, blev han paagreben af fornævnte Muurmester Nicolai Seemann, der havde Natteleie i et til det omhandlede stødende, i uafsaet Forbindelse med samme staaende Værelse.

I Medfør af det Foransførte vil Arrestanten nu blive at dømme efter ovenansførte Lovs § 232 jfr. § 229. Nr. 4 for 4de Gang beqaadt grovt Tyveri, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar."

Tirsdagen den 29de Juni.

Nr. 155.

Advocat Klubien

contra

Arrestantinden **Dorthea Elisabeth Nielsen** (Def. Henriksen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de Mai 1875:
„Arrestantinden Dorthea Elisabeth Nielsen bør straffes med Tugt-
husarbejde i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og
derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne, Justits-
raad Peterfen og Suel, med 12 Kroner til hver. At efterkommes
under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger
Højesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede
Dom under denne Deel af Sagen ansførte Grunde kjendes for Ret:
Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocaterne Klubien
'og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte
20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmiefer hedder det: „Arrestantinden Dorthea Elisabeth Nielsen, der er født den 29de August 1845 og senest ved denne Rets Dom af 21de Juni 1873 anseet efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned, er under nærværende, mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilsnaelse overbevist at have i sidstafvigte Marts Maaned, paa Esteder, hvortil Afgangen stod hende aaben, i 3 forskjellige Gange stjaalet en til 10 Kr. vurderet Stortrøje, der tilhørte Arbeidsmand Vilhelm Flyg, noget i Alt til 3 Kr. 50 Ore vurderet Linned, som tilhørte deels Sømand Hansens Hustru Nicoline Christiane Larsen, deels Julie Worning, Murerpøns Jensen's Hustru, og en til 2 Kr. vurderet Skjorte, hvoraf Opsigtstjent Larsens Hustru Marie Berg var i Besiddelse for at vasse den.

Arrestantinden, der efter sit eget Udsagn er forfalden til Drik, men dog har erkjendt, at hun i en fuldstændig tilregnelig Tilstand har begaaet de ovennævnte Tyverier, hvilket Oplysningerne ei heller give Grund til at betvivle, er derhos funden i Besiddelse af 2 Tæpper og et Forklæde, om hvilke i det Hele til 2 Kr. vurderede Ting hun har erklæret, at de ikke tilhøre hende, og har meent, at hun har stjaalet dem i en utilregnelig eller dog meget beruset Tilstand.

Da imidlertid ingen yderligere Oplysninger i saa Henseende har været at tilveiebringe, kan det med Hensyn til disse Ting ikke betragtes som tilstrækkelig godgjort, at Arrestantinden er skyldig i Tyveri.

I Henhold til det Foransførte vil Arrestantinden nu være at dømme efter forannævnte Paragraf af Straffeloven for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og findes Straffen at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 3 Aar.“

Nr. 128.

Advocat Halkier

contra

Bærtshuusholder **Nasmus Mikkelson** (Defensor Henriksen),
der tiltales for Rufferi.

(See foran S. 228.)

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, hvorhos det, da det for Højesteret er oplyst, at Tiltalte endnu er i Besiddelse af det ham under 29de April 1873 meddeelte Vorgeskab som Bærtshuusholder, ifølge Forfristen i Lov 23de Mai 1873 om Forandring i Næringsloven § 9 in sine endvidere bliver at bestemme, at han bør have bemeldte sit Vorgeskab forbrudt.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, hvorhos Tiltalte bør have sit Borgerskab som Bærtshuusholder forbrudt. 3 Salarium til Advocaterne Halkier og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

Nr. 37. Huusmand **Mads Christian Salomonfen**
(Advocat Nellesmann efter Ordre)

contra

Gaardmændene **Mathias Rjærgaard** og **Jens Søndergaard** (Ingen),

betræffende en Veiret.

Hillerølev Hundborg Herredets Neds Dom af 6te Februar 1872: „Indstævnte, Gaardmand Mathias Rjærgaard af Nørhøa bør for Tiltale af Citanten, Huusmand Mads Christian Salomonfen sammesteds i denne Sag fri at være, og Indstævnte, Gaardmand Jens Søndergaard sammesteds frifindes ligeledes for Citantens Tiltale, forsaavidt angaaer den paastaaede Forpligtelse for ham til at ryddeliggjøre den under Sagen omhandlede Veistrækning. Processens Omkostninger ophæves, og Citantens bestiftede Sagfører, Kammerraad, Procurator Lykke tillægges et Salarium af 12 Rd., der udredes af det Offentlige.“

Viborg Landsoverrets Dom af 19de Mai 1873: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Høiesterets Dom.

Som det fremgaaer af de under Sagen fremlagte Udskifningskort i Forbindelse med den i den indankede Dom nævnte Landmaaleratteft, blev Udskifningen af Nørhøa Præstegaards Jorder foretaget saaledes, at der for Parcellen Matr.-Nr. 1d, til hvilken ingen anden Vei førte, udlagdes og paa Kortene afsattes en Vei langs den vestlige Side af Parcellen Matr.-Nr. 1c og derfra videre ihpaa over den Indstævnte Søndergaard nu

tilhørende Parcel; og idet Auctionsafsalget skete i Henhold til den af Indenrigsministeriet approberede Udstykningsforretning med dertil hørende Kort, der fremlagdes under Auctionen, maa der ved dette Salg ansees at være tillagt Matr.-Nr. 1d en vedvarende Kettighed til Bei over Matr.-Nr. 1c og paalagt sidstnævnte Parcel den hertil hørende Eiendomsbyrde. I det saaledes stiftede Retsforhold skete ingen Forandring ved disse Parcelles Overdragelse til Indstævnte Kjærgaard, idet det ham meddeelte Skjøde ikke blot gaaer ud paa at overdrage ham dem med samme Kettigheder og Byrder, som Auctionsskjødet hjemlede den første Kjøber, men tillige udtrykkeligt henviser til det vedhæftede Kort, der ogsaa irettelagdes ved dets Læsnings, og hvorpaa Veien, som meldt, er assat; og ligesaa lidt skete saadan Forandring der ved, at Kjærgaard en kort Tid var Eier af begge Parcelerne. Da derefter Kjærgaard folgte Parcelen Matr.-Nr. 1d til en Trebiemand, der atter skjøbede den til Citanten, maatte denne, der tilligemed Skjødet modtog det tilhørende Udstykningskort, antage, at han med Eiendommen tillige erhvervede Retten til den ved Udstykningen udlagte og paa Kortet anthede eneste Bei til samme, idet Kjærgaard hverken ved det af ham udstedte Skjøde eller paa anden Maade havde bragt til Trebiemand's Kundskab, at han havde villet benytte sin Ret som Eier af begge Parceler til at aflægge Veien; og det maatte efter det Anførte blive uden Betydning, at han ved Salget af Matr.-Nr. 1d mundtlig vil have tilkjendegivet den ommeldte Trebiemand, til hvem han folgte denne Parcel, at Veiretten skulde bortfalde, hvilket iøvrigt ikke mod Citantens Benægtelse er bevist. Indstævnte Kjærgaard har saaledes lige saa vel som Indstævnte Søndergaard, der under Sagens Drift har indbrømt Citanten Ret til Bei over sin Parcel, været uberettiget til at affpærre den omhandlede Bei for Citanten ved at opføre et Dige tværs over samme; og Citantens Paastand paa at kjendes berettiget til fri Afbenyttelse af Veien over Matr.-Nr. 1c, paa at faae den anbragte Hindring fjernet og paa Erstatning for Veiens Afjavn vil derfor være at tage tilfølge. Processens Omkostninger blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve for alle Retter og de Citantens befalede Sagførere tilkommende Salarier at udrede af det Essentielle.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør være berettiget til fri Afbenyttelse af den Wei, som ved Udstykningen af Nørhøa Præstegaards Jorber er udlagt fra det sydvestlige Hjørne af den ham tilhørende Parcel Matr.=Nr. 1d, langs med den vestre Side af den Indstævnte Mathias Kjærgaard tilhørende Parcel Matr.=Nr. 1c. De Indstævnte bør inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse Een for Begge og Begge for Een under en Mulct af 1 Krone til Amtets Fattigkasse for hver Dag, de i saa Henseende sidde Dommen overhørige, bortskaffe det under Sagen omhandlede Dige, forsaavidt det staaer paa fornævnte Weis Grund. Saa bør de og solidarisk til Citanten betale i Erstatning for Affavn af Weien et saadant Beløb, som af uvillige, dertil af Retten ubmeldte Mænd bestemmes, dog ikke over 50 Kroner. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner. 3 Salarium tillægges Kammerraad Lykke for Underretten 25 Kroner, Cancelliraad Møller for Overretten 50 Kroner og Advocat Nellemann for Høiesteret 100 Kroner, hvilke Salaries ubredes af det Offentlige.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Gaarbeier J. C. Nørgaard, der isølge Auctionsrettens Skjøde af 24de Juli 1862 eiede endeel Parceller af den nedlagte Nørhøa Præstegaards Jorber Matr.=Nr. 1b i Nørhøa, ved Skjøde af 20de August s. A., tinglæt den 26de s. M., havde overdraget fire af de ommeldte Parceller til Indstævnte Gaardmand Mathias Kjærgaard af Nørhøa med de samme Rettigheder og Byrder, hvormed disse ved Auctionsskjødet vare ham hjemlede, har Indstævnte Kjærgaard senere solgt en af de ommeldte Parceller, nemlig Matr.=Nr. 1d, til en Trediemand, af hvem den atter i 1870 er tilskjøbet Citanten, Huusmand Mads Christian Salomonsen af Nørhøa, hvormod han har beholdt Parcellen Matr.=Nr. 1c, der mod Nord grændser til Citantens Parcel og mod Syd til en tredie Parcel af bemeldte nedlagte Præstegaard, der tilhører Indstævnte, Gaard-

mand Jens Søndergaard af Nørhøa. Citanten har nu under nærværende Sag under Paaberaabelse af, at der ved Udskiftningen af Nørhøa Præstegaard er udsagt en Wei for Parcelen Matr.-Nr. 1 d mod Syd over de nævnte, de Substævnte tilhørende Parceller langs med diesses vestre Skjel, besvaret sig over, at de Substævnte have afstaaet ham fra Færdsel ad denne Wei, idet de ved i Forening at opføre et Dige mellem deres ommeldte Parceller have ført dette tværs over Weien, hvorhos Indstævnte Kjærgaard, efterat Citanten havde gjenembrudt Diget, har ladet ham indkalde for Politiretten, ved hvis Dom af 5te Juni 1871 Citanten blev anseet med en Bøde af 1 Rd. og tilpligtet at istandsætte Diget, og har Citanten i denne Anledning i første Instants paasaet sig kjendt berettiget til fri Brug af den ommeldte Wei over de Substævntes Parceller samt de Substævnte tilpligtede hver for sig eller i Forening at skaffe Weien fri for det ommeldte Dige og at betale Erstatning til Citanten, navnlig ogsaa for de ham ved Digets Istandsættelse efter den ommeldte Politiretsdom paaførte Udgifter, med 25 Rd., og da Indstævnte Søndergaard for Underretten for sin Eiendoms Bedkommende indbrømmede Citantens Ret til den ommeldte Wei, har Citanten, forsaavidt denne Indstævnte angaar, indskrænket sin Paaskand til, at han tilpligtes at deltage i Udredelsen af Erstatning og Omkostninger, og at der fastsattes en Frist, inden hvilken Weien skal være ryddeliggjort.

Bed Underrettsdommen ere de Indstævnte frifundne for Citantens Eilskade, og han har derefter indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sine nye ansøgte Paastande, medens Indstævnte Kjærgaard derimod for sit Bedkommende har paasaet Underrettsdommen stadfæstet. Indstævnte Søndergaard har ikke givet Møde her for Retten.

Paa det under Sagen fremslagte Udskiftningskort over Matr.-Nr. 1 c er der langs med denne Parcels vestre Skjel aflagt en Wei, hvis Forlængelse er antydet saavel mod Nord ind over Skjeller til Citantens Eiendom Matr.-Nr. 1 d som mod Syd over Skjellet til den Substævnte Jens Søndergaard tilhørende Parcel, hvilken Wei ogsaa er antydet paa Udskiftningskortet over Matr.-Nr. 1 d, hvorhos en fremslagt Attest fra den Landmaaler, der har foretaget Udskiftningen af Nørhøa Præstegaards Jorder, gaar ud paa, at der til Matr.-Nr. 1 d er udsagt en 6 Alen bred Wei over de to syb for samme beliggende Parceller langs diesses vestre Side, og at det Hartorn, som bemeldte Wei vilde have kunnet faae, er som undtaget fra Beregningen fordeelt paa alle tre Parceller, saa at navnlig en forboldsmæssig Deel deraf er indb. fattet under det Matr.-Nr. 1 d tildeelte Hartorn. Indstævnte Kjærgaard har imidlertid bestridt, at der tilkommer Citanten Ret til den ommeldte Wei, idet han har paaberaabt sig, at der ikke enten da han kjøbte Matr.-Nr. 1 c og 1 d eller senere, medens Matr.-Nr. 1 d har været i andre Eiers Besiddelse, er paalagt ham nogen særlig Forpligtelse til at taale den ommeldte Wei, hvilken han efter sit Anbringende har nedlagt, medens han eiede Matr.-Nr. 1 d i Forbindelse med Matr.-Nr. 1 c, og at der navnlig Intet er tinglæst om en saadan Byrde paa Matr.-Nr. 1 c, medens han endog, da han folgte Matr.-Nr.

1 d til den ovennævnte Trediemand, vil udtrykkelig have forbeholdt sig Fritagelse for Færdsel ad Veien, der efter hans Anbringende ei heller har nogen Interesse for Eieren af Matr.-Nr. 1 d, til hvilken Eiendom der skal være anden Afgang.

Vel maa det nu efter de ovennævnte Udskyningskorts Udvisende — i Henhold til hvilke Parcellerne oprindelig bleve stillede til Auction — antages at have været Sælgerens Hensigt at forbeholde den eventuelle Kjøber af Matr.-Nr. 1 d Ret til den omhandlede Bei, navnlig over Matr.-Nr. 1 c, men da der, efter hvad der in confesso, Intet er tinglæst om en saadan Forpligtelse for sidstnævnte Eiendom, kan der ikke ansees ved Udskyningen eller Salget at være lagt nogen egentlig reel og for senere Eiere forbindende Byrde i den ommeldte Henseende paa Matr.-Nr. 1 c, og da, som meldt, den samme Mand købte begge Parcellerne og senere overdrog dem til Indskævnte Kjærgaard, uden i Skjødet til ham at tage noget særligt Forbehold med Hensyn til Veiens Bevaring, følger det af Forholdets Natur, at Indskævnte Kjærgaard som Eier af begge Parcellerne maatte være berettiget til uden Videre at aflægge Veien. Den Mand, til hvem Indskævnte Kjærgaard senere solgte Matr.-Nr. 1 d, kunde saaledes ikke, alene paa Grund af at Veien var anjivet paa Udskyningskortene, blive berettiget til samme, og han har iøvrigt i en under Sagen fremlagt Erklæring, hvis Rigtighed Citanten dog har bestridt, udtalt, at det ved Salget til ham af Matr.-Nr. 1 d udtrykkelig af Indskævnte Kjærgaard blev betinget, at der ikke skulde være Færdsel til Matr.-Nr. 1 d ad den ommeldte Bei, og der vil herafter saa meget mindre, om det maa ansees in confesso, at Veien ingeninde har været benyttet af nogen af de særskilte Eiere af Matr.-Nr. 1 d, kunne gives Citanten Medhold i hans Paastand om i Henhold til Udskyningskortene at være berettiget til den omhandlede Bei. Som Følge heraf vil Underrettsdommen, ved hvilken Processens Omkostninger for Underretten ere opbævede, hvorhos der er tilkjendt den for Citanten sammesteds bestillede Sagsfører i Salair af det Offentlige 12 Rd., være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at opbæve.

Under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagsførelse for begge Retter har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertræbelse at være begaaet."

Nr. 161.

Advocat Levinfen

contra

Carl Nilsson (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Lollands Nørre Herreds Extrarets Dom af 8de Februar 1875: „Tiltalte, Muursvend Carl Nilsson bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Henriksen og Defensor, Procurator Barsoed hver 10 Kroner, hvorhos han i [Erstatning] til Besidderen af Grevstabet Christianssæde bør betale 12 Kroner. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Mai 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Cæse og Telbanco for Overretten betaler Tiltalte, Muursvend Carl Nilsson 10 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Ledinsen og Etatsraad Bunzen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses bedder det: „Under nærværende fra Lollands Nørre-Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Muursvend Carl Nilsson for Tyveri, og er han ved egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaelse ogsaa overbeviist om heri at have gjort sig skyldig, idet han i afsigte Citeraar, da han havde Arbejde ved Opsørelse af Gaarden Skjelstoste, deels fra Meieribygningens Loft har tilvundet sig et Jernkalkelovnrør, deels fra Arbejdspladsen 4 glasfærede Rør, hvilke Rør, der tilsammen ere vurderede til 12 Kr., han anvendte til en ham tilhørende, paa hans Bopæl opsat Kalkelovn.

Hvad angaaer de 4 glasfærede Rør, har Tiltalte vel paastaet at have høvt Tilløbelse af Muurpolereren, der havde Tilsyn med Arbejdsfolkene, til at tage dem; men ligesom Muurpolereren bestemt har nægtet dette, idet han kun vil have givet Tiltalte Udfigt til, hvis han skulde bruge nogle glasfærede Rør, mulig at kunne erholde disse, hvis der blev nogle tilovers, saaledes har Tiltalte ogsaa erkjendt, at han vel vidste, at Rørene tilhørte Byggherren, og at

Munropereren saaledes ikke havde Ret til at bortgive dem, og dette Factum maa derfor, som ogsaa skeet ved Underrettsdommen, ligeledes tilregnes Tiltalte som Tyveri.

Efter det Anførte maa det billiges, at Tiltalte, der er født i Sverrig i Aaret 1840 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet heri Landet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 228, og da Straffen passende findes bestemt til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og Dommens Bestemmelse i Henseende til den Besidderen af Grevskabet Christianssøede tilljødte Erstatning af 12 Kr. og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil Dommen saaledes i det Hele være at stadfæste."

Nr. 160.

Statsraad Bungen

contra

Mads Carlsen (Defensor Nellesmann ved Halkier),
der tiltales for Tyveri eller Bedrageri.

Vaag Herreds Extrarets Dom af 23de Marts 1875: „Arrestanten, Indsidder Rasmus Petersen af Egerup hensesattes til Forbedringshunsarbejde i 8 Maaneber, og de Tiltalte Johanne Kirstine Nielsdatter, Arrestantens Hustru, og Tjenestekarl Mads Carlsen af Afsens bør hensesattes i Fængsel paa Vand og Brød i respektive 6 Dage og 2 Gange 5 Dage. Saa bør og Arrestanten udrede alle af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Kramer 12 Kroner og til Defensor, Procurator Gernsen 10 Kroner, dog at [de] Tiltalte in solidum med ham udrede hver $\frac{1}{4}$ af Actionsomkostningerne. I Erstatning til Felbereder Holm i Afsens udreder Tiltalte Mads Carlsen 6 Kroner. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i sin Heelhed at efterkommes under Udfærd efter Leven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Mai 1875: „Tiltalte Johanne Kirstine Nielsdatter bør hensesattes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, men ibrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Forøbrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at den Tiltalte Mads Carlsen paalagte Erstatning bortfalder. I Salair tillægges Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Maag og A. P. Seidelin, 16 Kroner, der udredes af Arrestanten Rasmus Petersen og de

Tiltalte paa den i Underretskdommen for Actionens Omkostninger bestemte Waabe. At efterkommes under Afsjærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Mads Carlssens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Baag Herreds Extraret hertil indankede Sag ere Arrestanten Rasmus Bersen og hans Hustru Tiltalte Johanne Kirshne Nielsdatter af Egerup, samt Tiltalte, Mads Carlssens i Afsens, actionerede, den Første for Tyveri og Hæleri eller Meddeelsagtighed i Bedrageri, den anden for Hæleri eller Meddeelsagtighed i Bedrageri og for ulovlig Omgang med Hittegods, og den Tredie for Tyveri eller Bedrageri.

For Tiltalte Mads Carlssens Vedkommende er det ved hans egen Tilstoelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at han i Løbet af det sidste Aar af det Brænde, han fra Sloven hentede til sin Huusbond, har, naar han ved Hjemtjorffen kom forbi Arrestantens Bolig, givet denne og Hustru, som Betaling for at hun syede for ham, nogle Stykker Fabnebrænde, der, efter hvad der i Sagen er fremkommet, maa antages tilsammen at have udgjort ca. $\frac{1}{4}$ Faavn af Værdi 3 Rd. For dette Forhold, der bliver at tilregne Tiltalte Mads Carlssens som Tyveri, maa det billiges, at han, der er født den 1ste Mai 1834 og ikke tidligere straffet, ved den indankede Dom er anseet efter Straffelovens § 228 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hverimod den ham ved bemeldte Dom paalagte Erstatning af 6 Kroner findes at maatte bortfalde ifølge Huusbondens i Sagen afgivne Erklæring, der gaaer ud paa, at han sufter Brændet, der for første Delen var i Behold, sig ubleveret

Derimod vil Dommen efter det Foransførte i Henseende til de Arrestanten og Tiltalte Mads Carlssens idømte Straffe saavel som med Hensyn til dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger være at stadfæste."

Hermed endte Høiesterets 1ste ordinaire Sæktion.

Første extraordinaire Sæksion.

Mandagen den 26de Juli.

Nr. 173. Advocat Levinfen
contraArrestantinden **Anna Marie Elisabeth Rasmussen**
(Defensor Bungen),

der tiltales for Bedrageri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 29de Juni 1875:
„Arrestantinden Anna Marie Elisabeth Rasmussen bør straffes med Forbedringshunsarbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Naasloff og Naas med 10 Kroner til hver. At efterkommes under Udfærd efter Leven.“

Høiesterets Dom.

I Hensælb til de i den indankebe Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Levinfen og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Arrestantinden Anna Marie Elisabeth Rasmussen for Bedrageri og Løsgængeri anlagte Sag er det bevist ved hendes egen med det isvrigt Dphyste stemmende Tilfæelse, at hun har overtraadt et hende til Kjøbenhavn's Politiprotocol over mistænkelige hjemsendte Personer den 11te September f. A. under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold ved at have opholdt sig her i Staden fra 1ste Januar d. A., indtil hun den 22de Mai næstejter anholdtes af Politiet, uden derom at have gjort nogen Anmeldelse til den omhandlede Protocol, samt at hun under bemeldte sit Ophold her i Staden har under Afbenyttelsen af Dpdigtelser, hvorefter hun bl. A. skulde blive Giev af større Pengesummer, stoffet sig hos Dpvarter Christoffersens Hustru Emilie Schou et Laan af 20 Kroner, som hun listede i den Hensigt ikke at tilbagebetale samme, hvilket hun ei heller senere har gjort eller under denne Sags Drift været istand til at gjøre.“

Som Følge heraf vil Arrestantinden, der har opgivet at være 31 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønet at stemme med hendes Udseende, og som

tidligere bl. A. er anseet ved Hjern og Ginding Herredets Extrarets Dom af 2den Februar 1872 efter Straffelovens § 230 og § 251 med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 19de November s. A. efter bemeldte Lovs § 231 og § 253 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, nu blive at dømme efter samme Lovs § 251 samt efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Vetteri, og findes Straffen at kunne under Et bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar."

Nr. 163.

Advocat Hindenburg

contra

Arrestanten **Christian Oscar Møller** (Defensor Levinsen), der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de Mai 1875: „Arrestanten Christian Oscar Møller bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger, og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lehmann og Sørensen med 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinsen for Højesteret betaler Tiltalte 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Christian Oscar Møller, der er født den 12te Januar 1849 og ikke funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri og Falsk.

Forsaaendit Arrestanten sigtes for Bedrageri, er det beviist ved hans egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse, at han har gjort sig skyldig i nedenangførte under denne Deel af Actionen hørende Forhold.

Som Handelsreisende for Huset P. Philipsen & Comp. i et Aar indtil Marts Maaned s. A. havde Arrestanten af de i bemeldte hans Egenkab for Handelshuset indkøberede Penge uberettiget til eget Brug anvendt 531 Rd., som han ikke var istand til at erstatte; og da han, som, efter at være kommen

ud af bemelte sin Stilling, havde besluttet hemmeligen at reise til America, ønskede forinden at holde det ommeldte Handelsbuus Skadeløst for det Pengebeløb, han havde fravendt det, henvendte han sig til Læderhandler Georg Thorvald Gluud, idet han usandtærdigen forebragte denne, at han vilde etablere en Manufacturforretning og af fernævnte Handelsbuus havde faaet Løste om et Laan af den ovenomhandlede Sums Størrelse til Indkjøb af Varer, naar han kunde staffe Caution, [og] formaarde han Læderhandler Gluud, ligeoverfor hvem han fastholdt, uagtet denne udtrykkeligen spurgte ham, om Cautionen ikke skulde være for en fra hans Stilling som Handelsreisende hidrørende Gjæld, at den skulde stilles for et Laan, til at underskrive et den 26de Marts s. A. dateret Cautionsbrev, hvorefter Læderhandler Gluud som Cautionist og Seelskyltner indskød for Betalingen i visse Terminer af til det nævnte Handelsbuus af Arrestanten skuldtige 531 Rd., hvilkken Sum han senere har maattet udbrede uden af Arrestanten at have faaet Erstatning for mere end 30 Rd.

Arrestanten har maattet erkjende, at han, dengang han fik Læderhandler Gluud til at underskrive det ovenomtalte Cautionsbrev, ikke havde hjernefte Udfigt til at betale de 531 Rd. i nogen beregnelig Fremtid, endfigt til de i Cautionsbrevet fastsatte Terminer, men har dog paafaaet, at det ikke besto mindre vor hans Hensigt, naar kommende Tider og Forhold maatte sætte ham ifland dertil, da at dække det Tab, han havde paaført Læderhandler Gluud.

I Slutningen af forrige Aar blev Arrestanten dernæst antaget af Grosjerer Christian Rosmussen Greve til at falkyde fransk Liim her i Staden, saaledes at Arrestanten, naar han fik en Bestilling, kun havde at gjøre Indberetning til Grosjerer Greve, der saa selv tilskillede Kjøberne de bestilte Varer og lod Betalingen for samme indfordre.

Uagtet Arrestanten saaledes ingen Bemyndigelse havde til Inkasation for Grosjerer Greve, saa deels skaffede han sig udbetalt, deels lod han sig udbetale uden dennes Vidende og Billie af 16 forskjellige Næringsbrugere heri Staden af den Betaling, som disse havde at erlægge for Liim, som Grosjerer Greve i Henhold til af Arrestanten modtagne Bestillinger havde leveret dem, ialt 236 Rd. 4 s, som han uberettiget selv forbrugte, idet han, ved paa denne Maade at tilvende sig Penge, ligeoverfor Kjøberne af Liimen enten udgav sig for at være Grosjerer Greves Compagnon eller foregav at have dennes Bemyndigelse til at modtage og kvittere for Kjøbesummerne, eller dog opførte sig paa en saadan Maade, at de Paagjæltende maatte troe, at Arrestanten enten sem Compagnon eller Fultmægtig havde Hjemmel til at handle paa Grosjerer Greves Vegne saaledes som han gjorde.

Derhos forsøgte han at staffe sig Betalingen for noget af Grosjerer Greve til Snekermeister Christian Ferdinand Christoph leveret Liim udbetalt under samme Omstændigheder som de foranførte, men uden at det lykkedes, fordi Snekermeister Christoph fattede Mistanke og nægtede at betale, ligesom han ogsaa, da Bogbinder Anton Ferdinand Jürs, hos hvem han ogsaa gjorde Forsøg paa at faae Penge udbetalt for leveret Liim, uden at dog Jürs vilde indlade sig derpaa, erklærede, at han ønskede at tilbagelevere en Deel af den

Liim, som han havde modtaget af Grosserer Greve, har uden nogen Bemyndigelse af denne, erklæret, at Tilsr kunde faae Tilladelse til den attraaede Tilbagelevering, og derefter ladet sig udløvere af Tilsr 42 Pd. Liim til en Salgspris af 12 Rd. 1 Mk. 8 S, som han derpaa solgte til egen Fordeel.

Endeligen har Arrestanten til gaet Brug uberettiget anvendt 8 Rd., som han havde indfortret for Grosserer Greve med dennes Bemyndigelse, men i saa Henseende vil han i Medfør af Straffelovens § 254 ikke kunne paasøres noget Strafsbaar, da han ikke har fragaaet Modtagelsen og Grosserer Greve har frasødet Sagens Forfølgning.

Spødt Tiltalen for Falsk angaaer, saa er det ikkun beviist paa samme Maade som ovennævnt, at Arrestanten har for Størstedelen af de Penge-sommer, som han paa Grosserer Greves Vegne lod sig udbetale, udfærdiget Dviteringer, som han underskrev „pr. C. R. Greve, Møller eller Oscar Møller“, og da dette Forhold ikke findes at kunne tilregnes ham som Falsk, er han ikke overbeviist noget under denne Forbrydelse hørende Forhold.

I Overensstemmelse med det Foransførte vil Arrestanten blioe at dømmes efter fornævnte Lovs § 251 jfr. tildeels § 46, og § 257 efter Omstændig-hederne til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.“

Tirsdagen den 27de Juli.

Nr. 169.

Advocat Nellesmann
contra

Arrestanten **Nils Pehrson** eller **Niels Pettersson**
(Defensor Levinfen),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de Juni 1875: „Arrestanten Nils Pehrson ogsaa kaldet Niels Pettersson bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udræder denne Actions Omkostninger, og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Laussen og Meyer med 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Imod Tiltaltes Benægtelse kan det ikke ved de under Sagen fremkomne Oplysninger, der i det Væsentlige findes fremstillede i den indankede Dom, ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham paafigtede Forsøg paa Tyveri, og det maa saaledes billiges, at der ved Dommen er tillagt ham

Frifindelse dog efter Omstændighederne med Paalæg af Actionens Omkostninger.

Chi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den inbante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Arrestanten Niels Behrson, ogsaa kaldet Niels Pettersson, der har opgivet at være 38 Aar gammel, hvilket af Retten er stignet at stemme med hans Udsende, og som ved denne Rets Dom af 1ste Juli 1873 er anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, for Forsøg paa Tyveri anlagte Sog har Laurits Nicolai Gjetting, som da var Svend ved den af hans Fader, Detailhandler Nicolai Christian Gjetting i Eiendommen Nr. 10 i Smedegade bryne Handel, edeligen afgivet følgende Forklaring: Da han den 18de Januar dette Aar om Aftenen Kloften 10 $\frac{1}{2}$, vilde lukke sin Faders Bontik, gif han, som han pleiede at gjøre, ud i bemalte Eiendoms Gaardsrum for at undersøge, om den til hans Faders Forretningslocale hørende, i en anden Bygning end Bontikken værende Victualiehjælper var forsvartigt tillukket. Da han i denne Hensigt trykkede paa denne Kjælders Dør, sprang den op, og, forundret derover, fordi han troede at have aflaaet den forsvartigt, da han samme Dags Estermiddag sidst var i Kjælderen, gif han ned i denne. Ved sammesteds at stryge en Svovlsstik, som dog ikke sænede, kom han til at røre ved et Menneske, og ubehageligt berørt derved gif han bagtængs ud af Kjælderen, idet han samtidigt dermed spurgte, om der var Nogen. Da han intet Svar fik paa dette Spørgemaal, raabte han ind i Familiens i Eiendommens Stueetage værende Behoelstetiligbed efter Lys, men blev dog staaende saaledes, at han kunde bevogte Nedgangen til den omhandlede Kjælper; umiddelbart derefter saae han en Mandsperson komme op af Kjælderen og løbe henimod Eiendommens Vort. Denne Person forfulgte han, og da Porten var lukket, naaede han samme, inden han endnu var kommen ud af Porten, og forsøgte at anholde ham. Derover gjorde Personen sig vred og modsatte sig Anholdelsen, hvilken Gjetting, efterat de imidlertid vare komne ud paa Gaden, maatte opgive, hvorefter Personen løb sin Vej, formeentlig efterladende en Sæk, som Gjetting ved samme Aften at gjøre Anmeldelse om det Pasferede paa Kjøbenhavns Politistation Nr. 6 afleverede til Politiet, og som i denne Sog er tagen i Bevaring under Nr. 1.

I den lidtnævnte Person gjentjendte Laurids Nicolai Gjetting strax Arrestanten, der tidligere havde boet i den ovennævnte Eiendom, og i Sækken

Nr. 1 har han bestemt gjenkjendt en Sæl, som, umiddelbart efter at det Ovenomtaublete var forefaldet, blev funden i det omtalte Gaardsrum af hans Moder og af ham, som berørt, offereret til Politiet, hvorhos han har udsagt, at der i den paagjældende Kjælder bagefter blev fundet nogle afstrøgne Fyrstikker af en Slags, der ikke benyttedes i hans Faders Huus. Det er derhos af hans Moder Ane Regine Villumsen, Gjettings Hustru edelig forklaret, at hun, da hun den ovennævnte Aften, medens hun opholdt sig i sit Kjøkken, hørte Spektakel paa Gaden, gik ud paa denne og saae da sin foran omtalte Søn staae sammen med Arrestanten, som ogsaa hun bestemt har gjenkjendt, holdende fast paa ham, og at hun, for at hjælpe sin Søn, ogsaa tog fat paa Arrestanten, men igjen gav slip paa ham, fordi hun frygtede for Voldsomheder fra hans Side, hvorefter hendes Søn ogsaa maatte opgive det Hold, han havde paa Arrestanten, som derefter løb sin Vej, samt at hun ved paa Tilbageveien at gaae igjennem Eiendommens Gaardsrum, saae en Sæl ligge i dette indensfor Porten, hvilken Sæl hun er vis paa er den, der samme Aften blev afgivet til Politiet, og altsaa vis paa er Sækken Nr. 1.

Fremdeles har Muurivend Ole Peter Olsen den 2den Februar d. A. afgivet en med Eed bekræftet Forklaring, hvorefter han en 14 Dage forinden, da han fornøynlig var kommen til at boe i Eiendommen Nr. 10 i Emedegade, en Aften, da han opholdt sig i denne Eiendoms Retirade, hørte, at To brødes i Gaardsrummet, og saae, da han kom ud i dette, at Eiendommens Port stod aaben, og hørte, at der var Spektakel paa Gaden samt bemærkede, idet han gik ud mod denne, at der i Gaardsrummet indensfor Porten laae en Sæl, og at de to ovennævnte Vitner stod paa Gaden holdende paa en Person, som søgte at løsrive sig fra dem, og ogsaa undslap, efterat Gjettings Hustru havde fjernet sig.

Endvidere har den fornævnte Detailhandler Gjetting forklaret, at ogsaa han, efterat den ovenfor fremskillede, ham af hans Søn meddeelte Begivenhed var forefalden, saae afstrøgne Fyrstikker ligge i hans Victualiekjælder, i hvilken han især fandt alt i den sædvanlige Orden og Intet manglede.

Endelig maa det ansees godtgjort ved de af Emilie Annette Evenson, Johanne Nilsson og Arrestantens 14 $\frac{1}{2}$ Aar gamle Søn Jens Pehrson afgivne Forklaringer, af hvilke de 2 førstnævnte ere bekræftede med Eed, at Sækken Nr. 1 er en Sæl, som i en 14 Dages Tid var bleven benyttet af bemeldte Jens Pehrson til at bære Spaaner i, og i den Tid, naar den ikke var i Brug, havde berøet i Arrestantens Beboelseseiendomme, indtil den 19de Januar d. A., da den blev savnet.

Ved samtlige disse Beviisligheder findes det at maatte ansees tilstrækkeligen godtgjort, at Arrestanten den 18de Januar d. A. kl 10 $\frac{1}{2}$ Aften har været tilstede i den ovennævnte Eiendom.

Ikke bestomindre har Arrestanten vedblivende nægtet, saavel, at dette har været Tilfældet, som ogsaa, at han har været i Besiddelse af Sækken Nr. 1 og at han kjender denne. Han har derimod forklaret, at han, da han nævnte Dags Aften, efterat have været ube for at søge efter Leilighed, var

kommen omtrent udenfor Detailbandler Gjettings Port, blev greben sat i af en Person, som, efter hvad han har antaget, var Lauritz Nicolai Gjetting, der spurgte ham, om det var ham, der havde været nede i deres Kjælder, hvilket han besvarede benægtende.

Denne Arrestantens Forklaring, hvis Rigtighed er ubestyrket, og, hvad hans Foregivende om at have været ude for at søge efter Leilighed angaaer, usandsynlig, idet han allerede om Formiddagen den 18de Januar d. A. saa godt som havde leiet en Vopæl, kan nu vel ikke tillægges nogen Betydning. Derhos er Arrestanten, som ovenfor paaviist, en tidligere straffet Person og har i den hans Anholdelse nærmest forudgaaede Tid levet under det falske Navn Nielsøn uden at have kunnet angive nogen stellig Grund dertil, medens det derimod, som foran antaget, maa betragtes som beviist, at han den tidnævnte Aften har været inde i Eiendommen Nr. 10 i Smedegade, og Intet er oplyst, der kunde tyde hen paa, at denne hans Tilstedeværelse i Eiendommen har været i et Øemed, hvori ikke laae noget Strafbart.

Formodningen taler saaledes i en meget stærk Grad for, at Arrestantens Nærværelse i den omhandlede Eiendom har tilsigtet en Forbrydelse; men da det dog ikke ved Lauritz Nicolai Gjettings enlige Vidnesbyrd tør anses beviist, at Arrestanten ved denne Leilighed har været nede i den omhandlede Victualiefjælder, eller ved Oplysningerne i det Hese tilstrækkeligen godtgjort, at Arrestanten har begivet sig ind i den tidnævnte Eiendom i en ulovlig Hensigt, navnlig for at begaae Tyveri, saa maa han blive at fristude for Actors Tiltale, medens han dog findes at maatte paalægges at udrede Actionens Omkostninger."

Nr. 162.

Advocat Mellemann

contra

Arrestanten **Jens Nielsen Thøsing** (Defensor Klubien),
der tiltales for Tyveri.

Evensborg Kjøbstads Exrærets Dom af 10de April 1875: „Arrestanten Jens Nielsen Thøsing bør, for 4de Gang begaaet Tyveri, henfattes til Tugthusarbejde i 2 Aar; saa har han og at udrede samtlige Sagens Omkostninger, derunder til Acter, Procurater Hansen 20 Kroner og til Defensor, Procurator Styrup 12 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Juni 1875: „Arrestanten Jens Nielsen Thøsing bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til

Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Casse og Raasløff betaler Arrestanten 16 Kroner til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved intet Væsentligt findes at bemærke, kjendes for Ret:

Landsover-, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Klubien for Højesteret betaler Til- talte 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Nielsen Thøsing, der ifølge Krigsretsdomme af 12te April 1831 og 1ste Marts 1833 er straffet for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri, ved Overretsdom af 26de Juli 1834 for svigagtig Omgang med Pittegodse, ifølge Højesteretsdom af 13de Marts 1854 for 3die Gang forøvet Tyveri med 6 Aars Fugthuusarbejde samt efter Commissionsdom af 2den October 1855 med en Tilvægsstraf af 10 Aars lige Strafarbejde, tiltales under nærværende fra Svendborg Kjøbstads Egtaret til Overretten indankede Sag paany for Tyveri idet han sigtes for at have stjaalet nogle Kalve- og Lammeffind, fra Garver i bemeldte Kjøbstad Albed, hos hvem han i Løbet af det sidste Par Aar i længere Tid havde havt Arbejde. Ved den nu indankede den 10de April sidstleiden affagte Underretsdom, ved hvilken han for 4de Gang begaaet Tyveri er anseet med 2 Aars Fugthuusarbejde i Medfør af Straffelovens § 232, er Domsældelsen, imod hans Benægtelse af at have begaaet den ham imputerede Brøde, støttet paa et efter Frbu. 8de September 1841 formeentlig tilfede- værende Indiciebeviis.

Det er i denne Henseende oplyst, at Arrestanten den 15de November f. A. har solgt 3 Kalveffind til Fjelbereder i Svendborg Petersens Hustru og at han atter den 19de f. M. indfandt sig hos Petersen, til hvem han solgte 3 Lamme- og 2 Kalveffind. Da Petersen tilligemed tvende Andre undersøgte disse Skind, forekom de dem mistænkelige, Lammeffindene, fordi et af dem maatte antages at have været under en Garvers Behandling, Kalveffindene, fordi de fandtes at have saadanne Mærker, som Albed vides at bruge, nemlig nogle Indsnit i Skindene paa bestemte Steder, samt fordi de kunde sees at have været ubspilede, og, efterat Albed var underrettet herom, vedtjendte han sig Kalveffindene, dog kun efter de ommeldte Mærker at dømmes og uden at han har turdet tilhjemle sig dem ved Eed, idet han end ikke vidste eller paa Grund af den Mængde Skind, der komme under Behandling af ham, kunde vide, om der var stjaalet Skind fra ham. Endnu bemærkes, at af de solgte Kalveffind

piste det ene sig at være af en for tidlig sødt Ralsv, og faa Dage forinden havde Albech faaet 3 saadanne Skind fra Gaarden Broholm.

Fremdeles er det oplyst, at Arrestanten 2 Gange lort i Forveien har solgt Skind til Felbereder Jespersen, ved hvilke Leiligheder han ifølge Sidstnævntes beedige Forklaring angav, første Gang at han var fra Lunde, anden Gang at han solgte Skindene for en Anden, hvis Navn han dengang nævnte, men nu ikke mindes. Til disse Skind, hvoraf et var forsynet med de ommeldte af Alb:ch brugte Mærker, har Arrestanten lige faa lidt som til de andre ovennævnte Skind kunnet paavise nogen Hjemmel.

Endelig har Arrestanten til Felbereder Frandsen omtrent paa samme Tid solgt nogle Skind, af hvilke ligeledes et var mærket paa den ovennævnte Maade, og har han heller ikke til disse, om hvilke han har aigivet vaklende og tildeels modsigende Forklaringer, kunnet opgive nogen Adkomst.

Vel er der ved det saaledes Oplyste samt ved forfjellige andre uder Sagen fremkomne Momenter, hvortil endnu kommer Hensynet til Arrestantens forbryderiske Fortid, tilveiebragt en særdeles høi Grad af Sandsynlighed for, at han med Hensyn til de omhandlede Skind har gjort sig skyldig i Tyveri, men Overretten maa dog finde Betænkelighed ved at statuere, at der herved er fremkommet et, til at ansee Arrestanten skyldig, efter Frdn. 8de September 1841 tilstrækkeligt Indiciebevis, i hvilken Henseende det navnlig bemærkes, at det, som ovenfor anført, end ikke har kunnet oplyses, at der er staaet Skind fra Garver Albech, at de under Sagen tilstedekomne Skinds Identitet med deres, som Arrestanten har solgt, ikke er beviist, at de paa Skindene indsnittede Mærker ere af saadan Veffaenhed, at Andre ligesaa godt kunne bruge dem som Albech, og at de under Sagen iøvrigt fremkomne Momenter heller ikke stjønes at kunne tillægges nogen afgjørende Vægt. Arrestanten, der er 68 Aar gammel, bliver derfor at frifinde.

3 Henseende til Actionens Omkostninger, vil Underrettsdommen, som paalægger ham disses Udredelse, være at slabsætte."

Onsdagen den 28de Juli.

Nr. 167. Advocat Broch (ved Advocat Klubien)

contra

1) Arrestanten **Truels Hansen**, 2) **Ane Hansen** og

3) **Barbara Hansen** (Defensor Nellemann),

der tiltales, Nr. 1 for Ildspaaafættelse eller i alt Fald for Forsøg paa denne Forbrydelse samt for Tyveri, Hæleri og ulovlig Omgang med Pittegodts og Nr. 2 og 3 for Deelagtighed i den førstnævnte Forbrydelse og for Hæleri og Nr. 3 derhos for Tyveri.

Samsø Birk's Extrarets Dom af 11te Februar 1875: „Arrestanten Truels Hansen og Arrestantinderne Ane Hansen og Barbara Hansen bør hensesættes til Tugthuusarbejde, den Første i 10 Aar og de tvende Andre hver især i 6 Aar; saa bør de og Alle in solidum udrede de af denne Action lofligt flyvende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Forpagter Müller 32 Kroner og til Defensor, Godsinspecteur Kruse 24 Kroner. At efterkommes under Afværð efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Juni 1875: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden for Arrestantinderne Ane Hansen og Barbara Hansen fastsættes til 10 Aar for hver, og at det Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salair bestemmes henholdsvis til 20 og 15 Kroner. 3 Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Raasløff og M. Møller betale Arrestanten Truels Hansen og Arrestantinderne Een for Alle og Alle for Een 20 Kroner til hver. At efterkommes under Afværð efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom omhandlede Ildspaaføttelse efter de foreliggende Oplysninger i Medfør af Straffelovens § 283 maa betragtes som fuldbhørt, og at saaledes Dommens Citat af § 46, forsaavidt denne § er sat i Forbindelse med § 280, maa bortfalde, og forøvrigt i det Væsentlige i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Nellemann for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Samsø Birk's Extraret hertil indankede Sag, tiltales Nr. 1, Arrestanten Truels Hansen, for Ildspaaføttelse eller i al Fald for Forsøg paa denne Forbrydelse, samt for Tyveri, Hæleri og ulovlig Omgang med Hittegods, og

Arrestantinderne Nr. 2, Ane Hansen, og Nr. 3, Barbara Hansen for Deelsagtighed i den førstnævnte Forbrydelse og for Hæleri, samt Nr. 3 derhos for Tyveri.

Ved Arrestantens og Arrestantindernes egne af det iøvrigt Oplyste be-
styrkede Tilsmaaler er det beviist, at han en Dag i sidste Eiteraar efter fore-
gaaende Afstale med Arrestantinderne om at afbrænde Færmellise Fattighuus
har, efter at disse havde forladt samme, hvor de boede, for at han kunde udføre
Planen, paa Loftet tæt inde ved Tagstjægget henlagt et sammenrullet Nøgle
Blaar, som han derpaa antændte med en Svovlsulfid, idet han, der saae, at det
brændte i Lue, sjernebe sig fra Loftet, og i nogen Tid derpaa opholdt sig
Arrestantindernes Stue. Det lykkes imidlertid ikke at afbrænde Huset, idet
Ilden i Blaarnøglet hverken antændte Straataget eller Træværket, men dog
maa have brændt saa længe, at der i den Loftstjæl, hvorpaa det var henlagt,
var i omtrent et Kvarters Omfang brændt et Hul af en Fingers Tykkelse,
ligesom den tilstøbende Muurleder og Straavipperne i Taget nærmest vare
svedne af Ilden. Som Motiv hertil have de Tilstalte, af hvilke Arrestant-
inderne iøvrigt vare misforviede med Opholdet i Fattighuset, hvorfor der
oftere var bleven talt om at afbrænde det, angivet, at de vare misundelige
paa et treble i Fattighuset værende Fruentimmer Maren Sørensen, fordi hun
haude faaet en Kalkelovn opjat i sit eget Værelse og derfor ikke som tidligere
behøvede at sidde inde hos Ane Hansen, til hvem hun da gav Brændsel, og
da hun just var syg og sengeliggende, fik tilsendt Fødemidler og Andet fra de
i Byen boende Familier, hvorhos Arrestanten var vred paa Maren Sørensen,
der altid havde saa meget at udsætte paa ham. Da de derfor ønskede at blive
af med hende, blev der nogle Dage forinden truffet Afstale mellem dem om,
at Arrestanten skulde afbrænde Huset, for at Maren Sørensen, der var sengel-
liggende, skulde indebrænde, idet navnlig Ane Hansen opfordrede ham til at
lægge Ilden paa et Sted over Maren Sørensens Kammer, for at den strax
kunde falde ned i dette.

Paa samme Maade er Arrestanten overbeviist at have i Løbet af de
sidste Par Aar begaaet en Deel Tyverier af Smaaagjenstande og han har saa-
ledes blandt Andet sjaalet fra Voetsmand H. C. Hansen noget Værktøi m. m.,
ialt vurderet til 4 Mk. 8 β., fra Gaardmand P. Olsen en Sæk og en Binkel
m. v. af Værdi 12 β., fra Gaardmand B. Rolandsen en til 1 Mk. 8 β vur-
deret Hammer, fra Gaardmand S. Hansen en Børste og et Par Vanter og
fra Forskellige nogle Stykker Træ og Pæle, hvilke Gjenstande for største
Deelen af ham bleve bragte til Arrestantinderne.

Arrestanten har endvidere vedgaaet at have deeltaget i Fortæringen af
et 8-Vds. Rugbrød, som han vidste, at Barbara Hansen havde sjaalet, hvor-
for han dog i Henhold til Straffelovens § 66 ikke vil kunne drages til Ansvar,
da dette Forhold ligger mere end 2 Aar forud for Paatale i denne Sag, og
Tyveriet i sig selv maatte henses under Straffelovens § 235, samt at have
undladt at oplyse en af ham paa Marken funden og til 8 β vurderet Hammer;
Arrestantinderne have ligeledes tilsvaaret, at de deels have benyttet og deels

forbrugt de forskjellige Gjenstande og navnlig Brændstet, som Arrestanten bragte til dem, naaget de visse, at han havde sjaalet disse Sager.

Endelig har Arrestantinden Barbara Hansen tilsaaet at have i Aaret 1871 sjaalet det ovennævnte Rugbrød og noget Sennep fra en Bogu paa Marken under en Ildbrand i Orby, samt at have, da en gammel Kone, Søs Ane bøde i Fattighuset, af hendes Esterlabeffaber tilvendt sig 2 Puder og et Sagen.

I Henhold til det Anførte ville de Tiltalte, der ere fødte henholdsvis i Aarene 1850, 1819 og 1812 og ikke findes tidligere straffede, og da de Tiltalte have vedgaaet, at der blev sat Ild paa Fattighuset for at indebrænde et Menneske, og idet der ikke foreligger tilstrækkelige Oplysninger til at antage, at der har været Ild i den til Huset hørende Loftstjæl, og det endnu bemærkes, at nogle af Tyverierne maa hensøres under § 235, men at det ikke ansees nødvendigt at opholde Sagen ved at indhente Erklæring fra de Besjaaede, om de fordre de Tiltalte straffede, være at ansee Arrestanten efter Straffelovens § 190 cfr. § 46, § 280 cfr. § 46, § 228 og § 247 og Arrestantinderne efter § 190 cfr. § 46, § 280 cfr. § 54 og § 46 samt § 238 og Arrestantinden B. Hansen tillige efter § 228 og findes Straffen at burde bestemmes for hver især til 10 Aars Tugthusarbejde.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorefter Arrestanten er anset efter § 280, § 228, § 238 og § 247 med 10 Aars Tugthusarbejde, Arrestantinden Ane Hansen efter § 280, § 48, § 51 og § 238 og Arrestantinden Barbara Hansen efter § 280, § 48, § 51, § 228 og § 238, hver med lige Arbejde i 6 Aar, være at forandre, medens den, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, dog at de Actor og Defensor ved Underretten tilfjendte Salairer nedsættes til 20 og 15 Kr., isvrigt vil være at stadfæste med den anførte Modification."

Nr. 46. Meierste **Anna Jøransen** (Adv. Nellesmann efter Ordre)
centra

Proprietair **Buchwald** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indlæg, der af en ikke personlig eller ved Fuldmægtig mødende Part tilfjendes vedkommende Dommer til Fremlæggelse under en privat Politisag, blive at tage i Betragtning under denne.

Dronninglund Herreds Politirets Dom af 19de Juni 1874:
„Indklagede, Proprietair Buchwald af Camillaahst i Drum Sogn, bør under en Bøde til Hjørring Amtsfattighedskasse af 3 Mk. for hver Dag han sidder denne Dom overhørig, til Klagerinden, Meierste Anna Jøransen af Emilieeminde i Sulsted Sogn, ud-

levere det hende tilhørende hos Indklagede beroende Løi, og til Klagerinden betale en Erstatning af 2 Mk. daglig fra den 1ste Mai d. A. at regne indtil Udlevering af Løiet finder Sted, samt endvidere betale hende 5 Rd. med Renter 5 pCt. pro anno fra 12te Mai d. A. at regne til Betaling skeer, og denne Sags Omkostninger med 2 Mk. 4 ß. Saa bør Indklagede til Justitskassen erlægge en Bøde af 4 Rd. At efterkommes inden trende Selemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverretsbdom af 21de September 1874: „Denne Sag hjemvises til ny Foretagelse ved Politiretten, saaledes at den sættes i samme Stand, hvori den var, da den den 27de Mai d. A. blev optagen, hvorefter den af Citanten, Proprietair Buchwald begjærede Udsættelse af Sagen i 14 Dage vil være at bevilge. 3 Procesomkostninger for Overretten betaler Indstævnte, Meierste Anna Jøransen til Citanten 16 Rd., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Da det af den i den indankede Dom ommeldte, af Underdommeren irettelagte Skrivelse, hvis Anbringende om Grunden til Indstævntes Udeblivelse ved Sagens Incamination ikke blev draget i Tvivl, fremgik, at Indstævnte havde lovligt Forfald, og da det øvrige Indhold af Skrivelsen, hvori deels gaves en fra Citantens afvigende Fremstilling af Sagens Sammenhæng, deels fremsattes Forligstilbud, ogsaa maatte opfordre til en Udsættelse af Sagen, burde Politiretsdommeren i Medfør af Frdn. 8de Marts 1799 jfr. Lov 14de Juni 1850 § 1 in fine ikke have paatjendt Sagen i dens daværende uoplyste Tilstand, uden at tage noget som helst Hensyn til bemeldte Skrivelse, men burde have udsat den, for at Indstævnte efter sin Begjæring kunde faae Leilighed til at møde. Ibet det allerede som Følge heraf maa billiges, at Sagen ved Overrettens Dom er hjemviiist til ny Foretagelse ved Politiretten, vil denne Dom være at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Chi kjendes for Ret:

Randsøverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 2 Rroner.

I den indkomne Doms Præmisser hedder det: „Ved Incaminationen den 27de Mai d. A. for Politiretten af nærværende Sag, under hvilken Indstævnte Meierste Anna Sørensen af Emiliesminde i første Instants har søgt Citanten, Proprietair Buchwald af Comillalyst, hos hvem hun tidligere havde tjent, til at ublevere noget Indstævnte tilhørende, hos Citanten be- roende Løi, samt til at betale et hende efter hendes Anbringende tilkommende Restbets paa fortjent Løn m. v., fremlagde den for Instævnte mødende Sagsfører Klage til Politiretten med Fortyndelsespaategning og begjærede i Henshold til en i Klagen indeholdt Fuldmagt forlig prøvet. Citanten mødte imidlertid hverken personlig eller ved Fuldmægtig, hvorefter Dommeren fremlagde en til ham stilet, af et Bilag ledsaget Skrivelse fra Citanten, der var dateret samme Dag, og i hvilken Citanten under Paaberaabelse af, at Indstævnte uden lovlig Grund var bortgaaet af hans Tjeneste, tilbød at indgaae forlig med hende paa visse nærmere opgivne Billaar, men derhos i Mangel af forlig begjærede Sagen udsat i 14 Dage, idet han angav at være ved en pludselig indtraadt tvingsnde Omstændighed forhindret i at give Møde. Den for Indstævnte mødende Sagsfører protesterede imidlertid imod, at der toges noget Hensyn til Indholdet af de saaledes fremlagte Documenter, navnlig ogsaa imod, at der tilstodes Citanten Ansand i Sagen, hvorimod han paastod Citanten anseet som udebleven saavel fra forligsmæglingen som fra Mødet under Retsagen, og idet han isørigt beholdt sig til Klagen, paastod han Dom efter den deri nedlagte Paastrand. Sagen blev derefter optagen, og ved den derefter afsagte Politiretsdom ere de af Indstævnte i Klagen nedlagte Paastrand, idet Citanten blev anseet som udebleven, tagne til Følge, hvorhos Citanten som udebleven fra forligsmæglingen i Henshold til Frdn. 11te August 1819 er idømt en Bøde til Justitskassen af 4 Rd.

Citanten har nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har paastaaet Politiretsdommen og den stedseindne Retsbehandling ved Politiretten annulleret enten i det Hele eller i al Fald tildeels, og i sidste Tilfælde Sagen hjemvilt til Foretagelse af forligsprøve eller dog til Bevilgelse af den af Citantaen for Politiretten begjærede Ansand. Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten.

Vel forudsætter Lovgivningen som det Almindelige i civile Retsager, at der gives personligt Møde enten af Parterne selv eller af deres Fuldmægtige; men det er hverken utrykkelig bestemt eller kan med Sikkerhed udledes af Lovgivningens Forskriver, at det ikke skulde være Parterne tilladt i

flige Sager at tilstille Retten deres skriftlige Indlæg og forbre disse tagne i Betragtning, og da den ovennævnte Skrivelse fra Citanten til Politiretsdommeren efter sit hele Indhold maa betragtes som et saadant Indlæg, der var bestemt til at tages under Overveielse af Retten og derhos i betimelig Tid er bleven modtaget af Dommeren og af denne indlemmet blandt Sagens Documenter, kan det saaledes ikke billiges, at Skrivelsens Indhold ikke er taget i Betragtning ved Sagens Paafjendelse og at Citanten er bleven anseet som ganske ubelevet. Som Følge heraf, samt idet der ikke er Høie til efter Citantens principale Paastand at annullere den hele for Politiretten stedfundne Retsbehandling, og idet endvidere bemærkes, at den loobestemte Forligsmægling ikke nødvendigviis behøvede at foretages ved Sagens Incamination, — saa at der end ikke er Høie til at betroge Citanten som ubelevet fra Forligsmæglingen, — vil Politiretsdommen være at annullere og Sagen at hjemvise til ny Foretagelse ved Politiretten, saaledes at den sættes i samme Stand, hvori den var, da den den 27de Mai d. A. blev optagen, hvorefter den af Citanten begjærede Udsættelse af Sagen i 14 Dage vil være at bevilge.

Processens Omkostninger for Overretten vil Indstævnte efter Omstændighederne have at betale til Citanten med 16 Rd.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet."

Torsdagen den 29de Juli.

Nr. 148.

Advocat Klubien

contra

Arrestanten **Jens Steffen Christensen** (Defensor Halkier), der tiltales deels for Tyveri, deels for Brandstiftelse, Tyveri og Forsøg paa ved Trufelsbreve at afpresse Penge.

Hollands Sønderherreds Extrarets Dom af 19de September 1874: „Arrestanten Jens Steffen Christensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Saa udreder han og alle af hans Paagribelse og Actionen lovlig flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Henriksen 6 Rd. og til Defensor, Procurator Barsoed 5 Rd. At efterkommes ander Afjærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Januar 1875: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sørensen

og Røde, udreder Arrestanten Jens Steffen Christensen 10 Kroner til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

Muske Herreds Extrarets Dom af 8de April 1875: „Arrestanten Jens Steffen Christensen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 12 Aar samt udrede i Erstatning til Vandbygningernes almindelige Brandforsikkring 6,460 Kroner og til Volland-Falsters Stifts mindre Vandeiendomsbesidderes Brandforsikkring 9,777 Kroner 95 Ore saavel som alle af hans Arrest og denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Koefoed 50 Kroner og til Defensor, Kammerassessor, Procurator Blæberg 40 Kroner foruden Diæter til Sidstnævnte efter Dørrørighedens Bestemmelse. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Følge kongelig Ordre af 13de Mai d. A. blive de 2 foreliggende Sager at behandle og paatjende af Højesteret under Tøt, og det uden Hensyn til, at den ene af dem, efter at være paa kjendt ved Muske Herreds Extraret, er indanket umiddelbart for Højesteret.

For de i den indankede Landsøver- samt Hof- og Stadsretsdøm omhandlede Forbrydelser vil Tiltalte være at ansee for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, og for de Forbrydelser, der ere fremskillede i den indankede Herredstingsdøm, efter samme Lovbestemmelse, jevnført tildeels med § 46, for 5te Gang begaaet Tyveri og Forsøg derpaa, samt efter § 245 og § 280. Straffen findes efter Omstændighederne i det Hele at kunne bestemmes til 16 Aars Tugthuusarbejde.

I Henseende til Actionens Omkostninger vilde begge de indankede Domme og i Henseende til den idømte Erstatning endvidere fornævnte Herredstingsdøm være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jens Steffen Christensen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 16 Aar. I Henseende til Actionens

Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom samt Muesø Herredstingsdom, og sidstnævnte Dom tillige i Henseende til den idømte Erstatning, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Halkier for Høiesteret betaler Tiltalte 60 Kroner til hver.

I den indkomne Overretsdoms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Sallands Sønderherreds Etraret hertil Retten indkomne Sag, under hvilken Arrestanten Jens Steffen Christensen er actioneret for Tyveri, er Arrestanten ved egen af det isvriat Oplyselse i alt Væsentligt beskryvende Tilføielse overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Tyverier:

I Juli Maaned s. A. frastjal Arrestanten Arbeidsmand John Dahl, med hvem han logerede sammen, en Femrigsdalersfeddel, som Dahl havde tabt, og som laae under Borden, ved hvilket han sad og skrev; senere, da Dahl foreholdt Arrestanten Tyveriet, vedgik denne det efter nogen Nægten og erstatte Besøbet. Den 1ste August s. A. tilvandt Arrestanten sig en Boad, dog kun for ved Hjælp af den at lemme over Rødbj Hjerd, hvorfor han, da han havde påseret Hjerden, lod Boaden ligge efter at have kastet Ankeret; om Boadens Eier eller Værdi er ingen Oplysning erhvervet. Den følgende Dags Aften frastjal Arrestanten Huusmand Søren Otto Jensen af Dannemare Enge nogle Fødevarer, som han udtog gjennem et Bindue, som han kunde støde op udefra, og hvilke han strax fortærede, og den næste Dags Wiidag stjal han i samme Mandt Huus, til hvilket han skaffede sig Adgang ved at klybe gennem et aabent Bindue, deels 2 Portemonnoier af Værdi 3 Mk., hvori noget over 13 Rd. 3 Mk., Alt tilhørende nævnte Huusmand Jensen, deels en til 4 Rd. vurderet Vadsæk og nogle til 20 Rd. vurderede Klæder, som han rullede i Vadsækken, men hvilke sidstnævnte Gjenstande, der tilhørte nogle sammesteds logerende Arbeidere, han ikke fik med, da han blev forstyrret under Tyveriets Udførelse. Den 6te s. M. om Aftenen Kl. ca. 11 stjal Arrestanten fra Gaardeier i Dannemare Etr. Jensens uafsaafede Karleskammer 1 Ubr, 1 Par Strømper og 1 Portemonnaie, hvori 5 s, hvilke til 5 Rd. 3 Mk. 8 s vurderede Gjenstande tilhørte Stomagerlærling N. Rasmussen, et Par Støvler af Værdi 2 Rd. tilhørende Huusmand S. Larsen og 1 Portemonnaie, hvori 2 Rd. 4 Mk., endel Klæder, en Hat og en Paraply, hvilke Gjenstande, der tilhørte Tjenestefarl P. Rasmussen, ere anfatte til en Værdi af 40 Rd. Endelig stjal Arrestanten den 15de s. M. fra Gaardeier i Maglebrønde P. Madsens uafsaafede Stue $\frac{1}{2}$ Pd. Sukker, 1 Kullepølse og $\frac{1}{2}$ Sigtebrød, tilsammen af Værdi 4 Mk., hvilke Gjenstande Arrestanten, der i flere Dage intet Tilholdssted havde haft og kun levet af Frugt, han stjal i Haver, tilvandt sig for at fortære dem, hvori han dog forhindredes ved sin Anholdelse.

Som Følge af det Anførte maa det tilliges, at Arrestanten — der er født den 2den April 1851 og tidligere straffet ved Kjøbenhavns Criminals- og Politirets Dom af 2den August 1870 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Korsør Kjøbstads Extrarets Dom af 23de November s. A. efter Straffelovens § 230 jfr. § 229 Nr. 4 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder, ved Amager Virks Extrarets Dom af 19de August 1871 efter Straffelovens § 230 jfr. § 229 Nr. 4 sammenholdt med §§ 60 og 64 med en Tilføjesstraf af Forbedringshuusarbejde i 2 Maaneder, samt ved Maribo Virks Extrarets Dom af 18de Juni 1872 efter samme Lovs § 231 2den Paragraph med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar — ved den indseende Dom er anseet efter Straffelovens § 232 cfr. § 229 Nr. 4, hvorimod der ikke findes at være Anvendelse for samme Lovs § 236, da der ikke foreligger nogen Begjæring om offentlig Paastale af det af Arrestanten forøvede Brugstyveri; og da den i Underretsdommen valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 4 Aar efter Omstændighederne findes passende, samt da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.“

3 Præmierne til Musse Herredstings Extrarets Dom af 8de April 1875 hedder det: „Arrestanten Jens Steffen Christensen, der ifølge Stiftamtets Ordre af 30de Januar d. A. tiltales for Brandstiftelse, Tyveri og Forsøg paa ved Truselsbreve at afpresse Penge, er ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med de øvrige tilveiebragte Oplysninger overberedt om at have gjort sig skyldig i de Forbrydelser, hvorfor han er sat under Tiltale, og ere de nærmere Omstændigheder herved følgende:

A. Medens Arrestanten fra den 8de til den 10de August s. A. opholdt sig i Nykjøbing, forinden han blev paagreben for de i Hollands Sønderherreds Jurisdiction tidligere begaaede Forbrydelser, skrev han tre Breve til Lehnsgreve Neventlew paa Vederstrup, Godseier Tesdorpf paa Lurupgaard og Fru Hastrup paa Wintersborg, hvori han under Trusler mod deres Liv og Gods forlanger sig udbetalt af de 2 Førstnævnte 20,000 Kroner og af Sidstnævnte 1,000 Kroner. Disse Truselsbreve, som han den 8de August afleverede paa Nykjøbing Postcontoir, kom ogsaa Adressaterne, som han vistnok vare rige Folk, ihænde og bleve af disse afleverede til Politimesteren i Nykjøbing; men da han den 15de s. M. blev anholdt, og den af ham fastsatte Frist for Pengenes Udbetaling (den 16de s. M.) saaledes ikke var udløben, blev han forhindret i at foretage sig Noget for at drage Fordeel af Truselsbrevene. Han havde haabet, at de Personer, til hvem han havde skrevet disse Breve, virkelig vilde udbetale ham de forlangte Summer, men paaastaar, saafremt dette ikke skete, dog ikke, idetmindste foreløbig, at have villet iværksætte sine Trusler om Brand og andre Ulykker.

B. Efterat Arrestanten den 19de September s. A. var ved Hollands Sønderherreds Extraret dømt til 4 Aars Forbedringshuusarbejde for 4de

Gang begaaet Tyveri, undveg han den paafølgende Aften Kl. 10 fra Arresten i Raskov, men satte sig forinden Undvigelsen i Besiddelse af 1 Fakke, 1 Par Beenklæder, 1 Par Støvler og 1 Hat, der beroede i et Værelse, hvor Arrestanternes Klædningsstykker opbevares. Han begav sig derpaa til Birtemosegaard i Bindeby, tog fra sammes Have saamange Æbler og Svedsteblokker, som han kunde spise strax og fylde sine Lemmer med disse Frugter, ligesom han ogsaa de følgende Nætter sjaal Frugt fra bemeldte Have. Paa denne Gaards Høist heldt han sig skjult næsten en Maaned, undtagen naar han, hvad altid stete om Natten, gik ud for at sjaale sig Noget til Føden. Natten mellem den 24de og 25de September s. A. brød han saaledes gjennem et aabent, kun med et Trægitter forsynet Vindue ind i Gaardens Kammerr, hvor han, foruden en til 50 Dre vurderet Etruenogle, tilværende sig et Rugbrød, noget Sigtebrød, 5 a 6 Pd Ost og 1 Stykke røget Flæsk; Natten mellem den 10de og 11te October sjaal han paa samme Maade og fra samme Kammer 2 halve Sigtebrød og 1 Stykke røget Flæsk, og Natten mellem den 14de og 15de October sjaal han fra Gaardens Spisekammer, der er ved Siden af Dagligstuen, og hvortil han banede sig Udgang gjennem et paa Klem staaende Vindue, 2 Pølser, 4 Pd. Ost, 16 Pd. Kjød, nogle Klæster og Glas med Saft og Sultetoi og 2 Klæster bayerst Æl. De paa Birtemosegaard den 24de og 25de September og 10de og 11te October sjaalne Sager ere af Besjtaalne vurderede til ialt 8 Kr., de den 14de og 15de October sjaalne og i Behold værende Klæster og Glas ere vurderede til 66 Dre, hvorimod de samme Nat sjaalne og senere tilstedekomne Fødevarer vare forberede og uden Værdi.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret afsagte Domme med vedsiiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indskafte Dommers Præmissier, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive lediaget af det fornødne Register. — Saalange Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbves, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de tal. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Høgel).
 Hielbse & Ganderups Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 19.

Den 10de September.

1875.

Første extraordinaire Session.

Torsdagen den 29de Juli.

Nr. 148.

Advocat Klubien

contra

Arrestanten Jens Steffen Christensen (see forrige Nr.).

Den 6te October foretog Arrestanten sig en Udflugt fra Birkemosegaard for at staffe sig nogle Fødemidler og sjal paa denne Vandring paa Veien mellem Lille-Løitofte og Ringslev fra en forbiljørende Bogn en Pakke, indeholdende 2 tærnede Lamashavler, 1 Bathue, 8 Allen Sixts, 3 a 4 Allen hvidt Dowlas, 1 Buntt Traad og nogle Hægter, ialt vurderet til 40 Kroner 66 Ore, af hvilke Gjenstande det ene Sbaul, vurderet til 16 Kroner, et Stykke Sixts, vurderet til 33 Ore, og noget Dowlas, vurderet til 25 Ore, senere ere komne tilstede. Paa Tilbageveien til Birkemosegaard var han den 7de October inde i den Gaardmand Peder Smed i Løitofte tilhørende Have, hvor han satte sig i Besiddelse af nogle Svedskeblommer. Den 13de October gif han hen til Ullerslev Præstegaard og brækkede der, efter at have overbeviist sig om, at Beboerne vare gaaede i Seng, med en Skruensgale, han havde tilveendt sig paa Birkemosegaard, et Bindue løst til et Værelse, som han antog var Præstens Dagligstue, i den Hensigt gjennem dette Værelse at komme ind i Præstens Studerekammer, hvor han formodede Præsten gjemte sine Penge. Da han imidlertid ved at tage Binduet ud var kommen til at slaae en Rude itu, frygtede han for at Beboerne skulde være blevne vækkede ved denne Larm, og da han hørte Præsten tale, opgav han ethvert Forsøg paa at gjøre Indbrud i Præstegaarden. Den 19de October omtrent Kl. 10, da Arrestanten vidste, at Beboerne vare gaaede tilsengs, brød han ind i Snekker Peder Christensens Eiendom i Høstved ved at udtage et Træmmevindue, der var anbragt for Spisefammeret, som støder op til Beboelsesleiligheden, og tilveendte sig i Spise-

XIX. Hergang.

kammeret noget Rugbrød og Sigtebrød, ca. 40 Tvebakker, en Krukke med Saft, 1 Pbd. Svedfjer, nogle Stykker Smørrebrød, nogle Morbær og 1 Dunt Ansjovis, hvorhos han i Haven sjal nogle Stykker Guloklode og 2 Skjorter af Doublas, hvilke Gjenstande ialt ere vurderede til 8 Kroner, derunder dog indbefattet $\frac{1}{2}$ Flaaske Ribsfast og 1 Bordkniv, som Arrestanten nægter at have sjaalet. Efterat have tilbragt nogle Dage og Nætter i forskjellige Ladebygninger og Hæs, kom han den 21de October til Vaabensted og skulte sig der om Aftenen i et ved Peder Nielsens Fæstegaard værende Hæs; næste Morgen listede han sig op paa Gaardens Høloft og forblev der skjult 1 eller 2 Dage og Nætter, men gif saa en Eftermiddag ind paa Loftet over Stuehuset og satte sig der i Besiddelse af nogle Vbler, 1 Stykke røget Lammelaar og 1 Tøisnor. De paafølgende nærmeste Dage opholdt han sig paa Gaardens Høloft, men gif om Aftenen ud for at skaffe sig Noget til Føden i Stuehuset; den 24de sjal han saaledes igjen nogle Vbler fra Stueloftet, den 26de noget kold Steg fra Mælkstuen og de følgende Nætter 1 Sigtebrød, noget Kage og noget kogt Kjøb fra Kjøkkenet og Mælkstuen. De Peder Nielsen frajsjaalne Fødevarer ere vurderede til 6 Kroner 66 Dre. Den 26de satte han sig endvidere i Pigekammeret i Besiddelse af et til 1 Krone 66 Dre vurderet Par Strømper. Den 30te om Aftenen gif han fra Høloftet over Gaarden gennem Forsluen, Dagligstuen, Sovelammeret op i Storstuen, hvor han undersøgte forskjellige Meubler i det Haab at finde Penge, men sandt kun nogle Vbler, som laae i et lille Stab ovenpaa en Dragliste. Fra Storstuen gif han tilbage til Sovelammeret, hvor Peder Nielsen med Hustru og 2 Børn laae og sov. Arrestanten tog der Nielsens Uhr, men lagde det igjen fra sig, fordi han ikke vilde vække Mistanke og først næste Aften begaae et større Tyveri, derimod tog han af Nielsens Beenklæder en Portemonnaie, hvori var 2 Rd. og 1 Rd. i Smaapenge. Arrestanten gif derefter over Gaarden til Karlekammeret, hvor han med en Nøgle, der laae ovenpaa et Stab, aabnede samme og derafra udtog en Tegnebog med 2 5-Rigsdalersebler og en Portemonnaie med 3 Specier og nogle Smaapenge, men lagde boade Tegnebogen og Portemonnaien paa det tidligere Sted, fordi han havde bestemt, først den næste Aften at begaae et større Pengetyveri. Den 31te om Aftenen omtrent Kl. 6 gif han fra Peder Nielsens Høloft over i den ligeoverfor liggende Præstegaard for der at finde sig et Skjulested, hvis det paa-tænkte Tyveri i Peder Nielsens Gaard lykkedes. Da han havde overbevist sig om, at det var let at komme op paa Præstegaardens Høloft, vendte han omtrent Kl. 9 $\frac{1}{2}$ tilbage til Peder Nielsens Gaard, trak sine Støvler af i Gaardens Port og gif derpaa gennem Forsluen ind i Dagligstuen, men opgav at gaae videre af Frygt for, at Folkene endnu ikke alle vare faldne i Søvn; han gif derpaa over i Karlekammeret, og da han havde forviklet sig om, at de 2 der liggende Karle sov, aabnede han det i samme hængsaaende Klædestab paa samme Maade som forrige Nat og tilvandt sig nu Tegnebogen med de 2 Femrigsdalersebler og Portemonnaien, hvori der var 3 Specier og omtrent 2 Rd. i Smaapenge. Derpaa gif han over Gaarden gennem Forsluen, Dagligstuen og Sovelammeret op i Storstuen. I et der hængsaaende uafloset Chatol aabnede

han med en Dirk, han havde dannet sig af en i Mastinkoeu funden Rottfælde, en i Chatollet værende aflaaet Stulle, som han antog indeholdt Penge, men han fandt kun nogle Rager. Arrestanten gjennem søgte nu flere af Meublerne i Storfluen og fra en uafaaet Dragfiste tilvendte han sig en Tegnebog, hvori var 6 Femrigsbalersedler. Fra Storfluen begav han sig ned i Sovestammeret, hvor han af Peder Nielsens Beenklæder udtog en Portemonnaie med ca. 2 Rd. og en Lommekniv, vurderet til 33 Dre, ligesom han og der tog et Sølv-lommeuhr, vurderet til 10 Kr. Derefter gik han over i Karlekammeret, hvor han aabnede et Klæbeskab og satte sig i Besiddelse af 2 Frakker, vurderede til 22 Kroner, 1 Par Beenklæder til 12 Kroner, 1 Vest til 3 Kroner, 1 Par Seiler til 66 Dre og en Hue til 2 Kroner, ligesom han af en der henstaaende, uafaaet Kiste stjal 2 Lærredsfjorter, vurderede til 6 Kroner, 2 uldne Trøier til 6 Kroner, 1 Par uldne Underbeenklæder til 2 Kr. og et Par hvide Strømper til 66 Dre; endvidere tilvendte han sig der et Sølvuhr med en Messing- og en Sølvkæde, vurderet til 20 Kroner, et Par Støvler til 4 Kroner og et lille firkantet Speil. Fra en i Gaardens Port henstaaende Vogn, tog han et Dækken, vurderet til 3 Kroner og fra Loftet en Sæk og en Pose, vurderet til 66 Dre, hvori han indsvøbte de sjaalne Gangklæder og de Fødemidler, han havde i Behold, og gik derpaa over paa Præstegaardens Høloft, hvor han lagde de sjaalne Koster.

C. Derpaa gik han atter tilbage til Nielsens Gaard for at sætte Ild paa den og derved skjule de af ham forøvede Tyverier og antændte omtrent Kl. 3 om Morgenen med en Svovlsulfid, han havde taget i Peter Nielsens Kjøkken, Tagstjættet i Midten af den vestre Længde inde i Gaarden. Ilden fængede strax, men han blev staaende omtrent en Minut for at see, hvorledes det gik, og da han antog, at Ilden havde saa godt fat, at den ikke kunde slukkes af sig selv, løb han over i Præstegaarden, hvor han skjulte sig paa Høloftet. Arrestanten har forklaret, at han nok troede, at Beboerne af Gaarden vilde redde Livet, da han, de forskjellige Gange han havde været i deres Sovestærelse, havde iagttaget, at de sov let; men han har tilstaaet, at det var ham om at gjøre, at Karlene intet Tsi skulde redde, for at hans Tyveri fra dem ikke skulde blive opdaget, og at han derfor satte Ild paa den Længde af Gaarden, hvor Karlekammeret laa. Som Følge af Arrestantens Brandstiftelse afbrændte Peder Nielsens Gaard til Grunden, Beboerne maatte flygte i det bare Linneb ud af Gaarden og næsten hele Gaardens Besætning indebrændte. De Brand-lidtes Tab er vurderet til 8,299 Kr. 78 Dre, Landbygningernes almindelige Brandforsikrings til 6,460 Kr. og Lolland-Falsters Stifts mindre Land-eiendomsbesidderes Brandforsikrings til 9,777 Kr. 95 Dre. Den 1ste November om Aftenen Kl. 6 forlod han Præstegaarden, medtagende sine Arrestklæder, som han skjulte i en Steenkiste paa Wien til Sørljøbing, og tog derfra over Nykjøbing til Kjøbenhavn, hvorfra han fra den 2den til den 8de November gjorde flere Reiser til Sverrig og Helsingør.

D. Natten mellem den 10de og 11te November gik Arrestanten ind i Gaardeier John Thomsons Gaard paa Toelt Mark, omtrent 1 Mil fra Helsingør, hvor han udtog et med en Træramme forsynet Vindue, frøb ind

igjennem samme og borttog fra Sulekammeret 2 Sigtebrød og 1 Tallerken Stegefedt, ligesom han i Huggehuset tilvendte sig 4 Flaſker baiertſt Al og 1 til 33 Ore vurderet Hammer. Han ſkjulte sig derefter i Gaardens Foderlo og gik den følgende Nat ind i Karlekammeret, hvor 2 Karle laae og sov, og udtog der af et Par Beenklæder en Portemonnaie med circa 20 Kr. og en Kniv. Den følgende Aften omtrent Kl. 10 forlod han Foderloen i den Hensigt at komme ind i Stuehuset, borttog igjen Trærammen fra Sulekammerets Vindue, krøb igjennem denne Aabning ind i Kammeret, hvorpaa han gjennem en Aabning mellem Døren og Karmen aflastede Krogen, der lukkede for Døren, gik gjennem Forsluen ind i Bergestuen og derfra ind i Dagligstuen, hvor han fra et uafsaaset Chatol tilvendte sig en Portemonnaie med 20 Kr. Fra Dagligstuen gik han ind i Sovokammeret, hvor Thomson med Hustru og Barn sov, og hvor Arrestanten af et Par Beenklæder ſjæl en Portemonnaie med ca. 16 Kr. og et Sølvcylinderruhr, der er vurderet til 20 Kr. Fra Sovokammeret begav han sig ind i Spisekammeret, hvor han ſjæl et Stykke Væbſke paa ca. 3 Pd., og gik derfra tilbage gjennem Sovokammeret til Dagligstuen, hvor han tog nogle paa et Bord henſtaaende Kager, som han ſtrax fortærede. Fra Dagligstuen gik han op i Storstuen i den Tro der at finde Penge; men da han traf alle de Meubler, hvori han antog Penge gjemtes, aflaaſede, og han ikke havde noget Medſkab hos sig til at bryde dem op med, maatte han opgibe Forſøget. Han forlod derefter Gaarden, men da han ude paa Landeveien, ved at aabne den Portemonnaie, han havde ſjaalet i Sovokammeret, ſaae, at der i samme laae en lille Nøgle, antog han, at det var Nøglen til Eierens Pengekaſſe, hvilket ogsaa var Tilfældet, og gik derfor tilbage til Gaarden; men da han, ankommen dertil, blev tiltalt af en Pige, opgav han ethvert yderligere Forſøg paa at begaae Tyveri paa Gaarden og forlod samme. Han gik derefter over Hirtſholm til Kjøbenhavn og reiste Dagen efter til Nykjøbing paa Falster, hvor han den paafølgende Dag blev anholdt blandt Andet i Befiddelse af en dobbeltløbet Terzerol.

Arrestanten har Intet fundet at erindre mod Vurderingen af de af ham ſjaaetne Gjenſtande, ligesaa lidt som af det Tab, hans Brøndſtiftelse har forarsaget de Vedkommende, og ſamlige Skadelidende have fraſatbet Forbring paa Erſatning med Undtagelse af Landbygningernes almindelige Brandforſikkring og Lollands-Falsters Stifts mindre Landeieendomsbefidderes Brandforſikkring, der have paafaaet en Erſatning af respective 6,460 Kr. og 9,777 Kr. 95 Ore.

Arrestanten, der er født den 2den April 1851, har tidligere været straffet: i August 1870 for første Gang begaaet Tyveri med 4 Gange 5 Dages Fængſel paa Vand og Brød, i November s. A. for 2den Gang begaaet Tyveri forbunden med Indbrud med Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedes, i August 1871 med en Tilfælgſtraf af Forbedringshuusarbeide i 2 Maanedes; i Juni 1872 for 3die Gang begaaet Tyveri med Forbedringshuusarbeide i 3 Aar, og er ved den Kgl. Landsover- samt Hof- og Stadretsdom af 15de Januar d. A. dømt for 4de Gang begaaet Tyveri til 4 Aars Forbedringshuusarbeide, hvilken Dom han imidlertid har begjært appelleret.

For de under nærværende Sag paataalte Forbrydelser vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 232 sidste Stykke cfr. §§ 228, 229 Nr. 4 og 61, § 245 cfr. § 46 og 64 samt § 280 sammenholdt med § 62, og skjønnes Straffen at burde ansættes til 12 Aars Tugthuusarbejde; saa vil han og have at udrede i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring 6,460 Kr. og til Holland-Falkters Stifts mindre Landeindomsbesidderes Brandforsikkring 9,777 Kr. 95 Øre.

Nr. 166.

Advocat Halkier
contra

Arrestantinden **Hulda Cordalia Henriette Schneider**
(Defensor Henriksen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri, ulovlig Omgang med Hittegods og Løsgængereri.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te Juni 1875: „Arrestantinden Hulda Cordalia Henriette Schneider bør straffes med Tugthuusarbejde i 4 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Rode og Bøcher, med 20 Kroner til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Halkier og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Hulda Cordalia Henriette Schneider, der er født den 13de Juni 1846 og tidligere, foruden at være straffet for Tyveri mellem sit 15de og 18de Aar, anseet een Gang for Bedrageri, to Gange for Løsgængereri og fire Gange for Tyveri og Bedrageri, senest ved Høiesterets Dom af 7de Februar 1872 efter Straffelovens §§ 232 for 4de Gang begaaet Tyveri og 251, jfr. dog § 253 og 62, samt efter Lov 3die Marts 1860 § 2, jfr. § 1 med Forbebringshuusarbejde i

3 Aar, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Bedrageri, ulovlig Omgang med Pittegodts og Løsgængereri.

Forfaavidt Arreftantinden sigtes for Tyveri og Bedrageri, er det beviist ved hendes egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilfæaelse, at hun i sidstafvige Marts Maaned har i et Bærelse, hvis Dør maa antages at have faaet paaklem, sjaalet et Pengebekøb mellem 2 og 3 Kr. og en til 20 Dre vurderet Nøgle, hvilke Gjenstande, der beroede i en aabenlyst i Bærelset liggende værdiløs Portemonnaie, tilhørte Charlotte Hansen, Andreasens Enke, samt i 2 forskjellige Gange under Form af Laan eller paa lignende Maade skaffet sig Besiddelsen af et Jesfine Andrea Petersen tilhørende, til 1 Kr. 33 Dre vurderet Tørklæde og af en Deel Klædningsstykker m. m., hvilke tilsammen til 15 Kr. vurderede Gjenstande tilhørte den 14 Aar gamle Johanne Augusta Caroline Rasmussen, og derefter uden Eierindernes eller andre Vedkommendes Samtykke tilegnet sig samtlige disse Ting.

Det første af disse Bedragerier blev iværksat hos Arbeidsmand Petersens Hustru Karen Marie Mortensen, hos hvem Arreftantinden indsendt sig og spurgte om Logis, og det sidste hos Arbeidsmand Rasmussens Hustru Caroline Jesfine Madsen, til hvem Arreftantinden vil være bleven henviist, da hun søgte en Person, hos hvem hun kunde faae Løi vasket.

Efter at hun under sit Ophold hos bemeldte Petersens Hustru havde faaet denne fjernet ved at overdrage hende Besørgelsen af et i hendes Bopæl skrevet Brev med en fingeret Adresse, skaffede hun sig den hos Petersens Hustru logerende Jesfine Andrea Petersens Tørklæde tillaans under det foregivende at ville benytte det, medens hun gik i Byen for at kjøbe Aftensmad, og gif derpaa bort med det uden at vende tilbage.

Fornævnte Rasmussens Hustru, hos hvem Arreftantinden med bennes Tilfæelse blev i flere Timer, indbildte Arreftantinden, at hun havde et Barn, der skulde i Pleie, og tilbød hende at blive Pleiemoder, og, da Rasmussens Hustru gif ind derpaa, skrev Arreftantinden et ligeledes en fingeret Adresse paategnet Brev, hvorefter Rasmussens Hustru strax skulde have nogle Penge udbetalt for Barnets Pleie og udeleveret nogle brugte Klædningsstykker som Gave og sendte hende derpaa bort for at besørge dette Brev afleveret.

Efter saaledes at have fjernet Rasmussens Hustru, fik hun bennes Datter, ovennævnte Johanne Augusta Caroline Rasmussen, deels til at laane sig en Deel af de omhandlede Klædningsstykker m. m., deels til at lode hende medtage et Skjool, som der havde været Tale om, at hun skulde kjøbe, men uden at nogen Handel var bleven aifluttet, samt til at følge med sig, som hun foregav for at hente noget snabst Løi, hvornæst hun, da de befandt sig paa Gaden, fik Johanne A. C. Rasmussen narret til at gaae op i et Huus og, medens denne var borte, gif sin Bei med de Ting, hvoraf hun, som ommeldt, var kommen i Besiddelse.

God Tilfæelse for ulovlig Omgang med Pittegodts og for Løsgængereri angaaer, faa er det beviist ved Arreftantindens egen, af det isvrigt Oplyste tildeels bestyrkede Tilfæelse, at hun har undbladt at oplyse og tilegnet sig en

til 1 Kr. 50 Ore vurberet Bibe, som hun i sidstafvigte Marts Maaned vil have sunbet paa Gulbet i en Dandsesalon, medens hun var tilstede i denne for at deeltage i den da samme Sted afholdte offentlige Dands, samt at hun har overtraadt et hende til Protokollen over mistænkelige Personer den 22de Februar d. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold ved, da hun den 28de Marts anholdtes i denne Sag, endnu ikke at have gjort nogen Anmeldelse til den omhandlede Protokol om, at hun den 18de s. M. havde forladt den Ejeneste, hvori hun indtil den Dag havde været, og derved den Bopæl, som hun havde hos Huusbonden.

I Medfør af det foransførte vil Arrestantinden nu blive at dømmes efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter sammes § 253 jfr. § 251 sidste Led og § 247 samt efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri, og findes Straffen under Tæt at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 4 Aar."

Anden extraordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 31te August.

Nr. 181.

Advocat Nellemann
contra

Arrestanten **Peder Hansen** med Tilnavn **Rjærgaard** eller **Rjærsgaard** (Defensor Buntzen),
der tiltales for Tyveri samt Løsgænger og Betleri.

Rinds Gislum Herreders Extrarets Dom af 22de April 1875: „Arrestanten Peder Hansen (Rjærgaard) bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage; saa udreder han og alle af Actionen og hans Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Holm 10 Kroner og til Defensor, Procurator Braff 8 Kroner. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 5te Juli 1875: „Arrestanten Peder Hansen med Tilnavn Rjærgaard bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber. Saa udreder Arrestanten og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Fasting 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocat Kellemann og Etatsraad Bunken for Høiesteret betaler Tilstalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Peder Hansen med Tilnavn Kjærgaard for Tyveri samt Løsgænger og Betleri.

Kroier Jens Peter Sørensen af Binderup Kro har edeligen forklaret, at da han den 20de Februar d. A. om Eftermiddagen et Diebstik havde forladt sin Butik, hvor Arrestanten og Indsibber Peder Pedersen vare bleve alene tilbage, og efter et Par Minuters Forløb igjen var kommen tilstede, saae han Arrestanten staae i en noget mistænkelig og forlegen Stilling ved Butiksfranken, hvis Klap han ved Bortgangen havde ladet staae aaben, og da der nu opstod Mistanke hos ham om, at der skulde være stjaalet af Butiksstuffen, aabnede han denne og savnede da 2 Rigsdalere og 1 Tremarksstykke, som han vidste vare deri da han forlod Butiken. Sørensen sigtede nu Arrestanten for at have taget Pengene, og denne traf da sin Pung op af Buzelommen og viste ham, at der ikke var andet deri end Smaaamønt, men da Sørensens Hustru — der ligesom Pigen Maren Nielsen edeligen har forklaret, at de havde bemærket, at Arrestanten, medens Sørensen, efterat have undersøgt Arrestantens Pung, vendte sig om, førte Haanden fra Buzelommen hen til Pungen, der stod paa Disken, som om han puttede Noget i denne — havde gjort Sørensen opmærksom derpaa, forlangte denne atter at see Pungen, hvori der nu fandtes to Rigsdalere og et Tremarksstykke, hvilke Arrestanten derpaa udleverede efter først at have erklæret, at kun de to af disse Mønter vare Sørensens. Den ommeldte Indsibber Peder Pedersen har derhos edeligen forklaret, at han, da Sørensen, som meldt, havde forladt Butiken, saae Arrestanten gaae hen til Butiksstuffen, hvori han stal Haanden ned og førte den derpaa op igjen med en Bevægelse, som puttede han noget i Buzelommen, og da Pedersen havde hørt ham rasle med Pengene i Stuffen, er han ogsaa overbevist om, at Arrestanten har taget af disse, endstjøndt han ikke netop saae, hvilke Mønter han tog.

Endelig er det ved flere Vidners edelige Forklaringer gobtgjort, at Arrestanten, da Sørensen ved anden Gang at undersøge hans Pung fandt de ommeldte to Rigsdalere og et Tremarksstykke deri, brugte Uttringer om, at i al Fald kun de to af disse Mønter vare Sørensens, eller at den ene af dem var Arrestantens egen, samt at han søgte at formaae Sørensen til at lade ham gaae imod at han afleverede samtlige tre Mønter.

Arrestanten har nu vel, efterat Undersøgelsen var paabegyndt, vedholdende nægtet at have sijaalet nogen af de ommeldte tre Mønter, idet han har udsagt, at Grunden til at han, da Sørensen sigtede ham for Tyveriet, lod ham tage Pengene, der vare Arrestantens egne, var den, at han meente, herved at kunne undgaae Arrest, men det findes ikke bestomindre, efter hvad ovenfor er anført samt efter Sagens Oplysninger i det Hele, at maatte ansees tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri.

Det er derhos ved Arrestantens egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han, der ikke siden Esteraaret har søgt Arbejde, har brevet omkring og bellet paa forskjellige Steder.

Fer sit Forhold i de anførte Henseender vil Arrestanten, der er født i Maret 1820 og tidligere mange Gange har været straffet for Løsgængeri og Vetteri samt 1 Gang for Bedrageri, hvorhos han 2 Gange har været straffet for Tyveri, senest ifølge Høiesterets Dom af 10de April 1866 efter Forordningen 11te April 1840 [§ 13] med Forbebringshuusarbejde i 1 Aar, nu være at anses efter Straffelovens § 231 for tredie Gang begaaet Tyveri samt for gjentaget Løsgængeri og Vetteri efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 3 cfr. § 5 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbebringshuusarbejde i 18 Maanedes.

Nr. 184.

Statsraad Bunzen

contra

Arrestanten **John Andersen** (Defensor Halkier),
der tiltales for Dverfsald paa og Legemsbestabigelse tilføjet Føreren af Barkstibet „Prindsesse Alexandra“.

Christiansteds Extrarets Dom af 24de Marts 1875: „Arrestanten John Andersen af Barkstibet „Prindsesse Alexandra“'s Besætning bør hensættes til Forbebringshuusarbejde i 2 Aar samt betale samtlige af denne Action og Straffens Execution lovlig flydende Omkostninger. Saa bør han efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning udbringes af Landet. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Den bestindfiste Landsøverrets Dom af 5te Mai 1875: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved alene bemærkes, at der ved Straffens Bestemmelse tillige bliver at tage Hensyn til Forstrifterne i Frdn. 4de October 1833 § 23, vil Dommen kunne stadfæstes, dog at Straffetiden findes at burde fastsættes til 2½ Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2½ Aar. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Halkier for Høiesteret betaler Tilstalte 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra Christiansteds Extraret indankede Sag tiltales Arrestanten John Andersen for Overfald paa og Legemsbeskadigelse tilspiet Føreren af Barkstibet „Prindsesse Alexandra“, og ere ved de afgivne Vidneforklaringer, hvorpaa, idet Arrestanten vedblivende har forklaret, at han om sit Forhold ved den paagældende Leilighed Sittet kan erindre, da han var beruset, Bevistet berøer, Sagens Omstændigheder oplyste at være følgende.

Søndagen den 24de Januar d. A. var Arrestanten, der var Matros i det paa St. Croix hjemmehørende Skib „Prindsesse Alexandra“, som dengang laae i Christiansteds Havn, iland. Om Aftenen noget efter Kl. 8 blev han antruffen oppe i Byen af nogle Politibetjente, der, da han var noget besjænket, opfordrede ham til at gaae ombord, og af hvilke den ene en Limestid senere, da han igjen traf Arrestanten drive spjende om, fulgte ham ned til Skibsbroen. Ved Broen laae Skibets Baad, hvori Captain Davis, Skibets Fører, der var kommen tilseende, endelig fik Arrestanten, der ikke godvillig vilde gaae i Baaden, anbragt. Strax efter at Baaden var stødt fra Broen, sprang Arrestanten ind paa Captain Davis, som sad ved Roret, greb ham i Skjortekraven og fattede, idet han kastede ham bagover, sit Knæ paa hans Bryn. Politibetjent Nielsen sprang siekliskelig ned i Baaden og befriede Captain Davis fra Arrestantens Tag, hvorefter han fulgte med ud paa Skibet. Arrestanten gif, da han var kommen ombord, strax forud, saa at Nielsen antog, at han vilde gaae tilsois, medens Captainen gif med Nielsen ned i sin Kabyt. Da Captain Davis, efterat han, da han vilde gaae iland igjen forat hente endnu en Matros, der ikke var kommen ombord, havde stiftet Klæder og med det samme forsynet sig med en lille Revolver, for, som han har forklaret, at have Noget til sit Forsvar, hvis han ligeoverfor den tilbageblevne Matros skulde behøve det,

vaang gik i Vaaden, hvori Betjent Nielsen og anden Styrmand allerede befandt sig, saa Arrestanten paa Kælingen og raabte efter ham Ord som: „Det er godt, Du ogsaa gaar iland, Din Horesøn, ellers skulde jeg gjøre op med Dig (so square with You)“ eller efter Styrmand Swanzens Udsagn: „Jeg vil gjøre op med Dig imorgen.“ Captain Davis sprang ved disse Ord tilbage paa Dækket og traadte hen mod Arrestanten, idet han spurgte, hvem han kaldte Horesøn, hvorpaa Arrestanten, uden at give ham noget Svar, gav ham et Slag i Hovedet med en Dækstraber, saa han tumlede om imod Kælingen, medens Blodet løb ham ned fra Hovedet. Captain Davis affyrede, idet han tumlede om, et Stuk af Revolveren, som han siger, i Luften og for at fremme Arrestanten; ialfald blev ingen ramt. Arrestanten blev ølebliffelig grebet og ført iland og afgivet til Politiet tilligemed det af ham benyttede Væbtab.

Dette, som bemærket, en Dækstraber, veier 30 Pund og bestaaer af et trefantet Skra-bejern med 4 Tommer skarpe Sider og tilspidsede Vinkler, med et 16 Tommer langt Haanbtæg, hvis nederste til Skra-bejernet fastgjorte Deel er af Jern, det Øvrige af Træ, og det maa altsaa ansees for et saadant Væbtab, at dets Benyttelse maatte medføre Fare for den Angrebnes Liv og Helbred. Det Captain Davis dermed tilføiede Saar strakte sig, ifølge den af offentlig Læge Kalmer den 5te Februar afgivne Erklæring, over venstre Høse- og Nakkebeeen. Det var 4 Tommer langt, gabende, med skarpt afflaarne Kanter, men et simpelt Hubsaar, tilføiet med et skarpt Instrument, som dog ikke syntes at have virket med fuld Kraft. Helingen gik hurtig for sig og Læstionen antoges ikke at ville have Følger for Fremtiden. Den Hue, Captain Davis havde haft paa, har tydelige Spor af at have modtaget en Deel af Slaget og har altsaa tildeels afbødet dets Virkning. .

Som anført, har Arrestanten angivet, at han var saa beruset, at han ingen Erindring har om det Foresaldne; kun stod det for ham som en Drøm, at han havde haft noget Spektakel i en Vaad. Ligesom imidlertid Arrestantens Forhold forinden Overfaldet — hvorom nedenfor — ikke lader sig forene med en saadan Grad af Beruselse, saaledes modsiges Arrestantens Angivelse ogsaa eenstemmig af de mange Vidner, beriblandt begge Skibets Styrmand og flere Politibetjente, der havde Leilighed til at iagttage ham, og ifølge hvis Udsagn han vel var noget besjænknet, men ingenlunde egentlig fuld, og vel vidste, hvad han foretog sig. Arrestanten, der skildres som en opfarende og ofte trættefær Person, kan saaledes ikke ansees for at have været utilregnelig. Ifølge Captain Davis's Udsagn havde han i ingen Henseende provoceret Arrestanten. Vel er det oplyst, at han, da Arrestanten ikke selv vilde gaae i Vaaden, har trukket eller skubbet ham afsted, og at Arrestanten derved er falden eller, som et Vidne mener, har ladet sig falde omkuld, hvorhos Captain Davis selv har forklaret, at han, efterat Arrestanten i Vaaden havde anfaldet ham, slog efter Arrestanten med Korpinden, medens tvende Vidner have udsagt, at Davis, efter at være af Betjent Nielsen befriet fra Arrestantens Tag, gav ham nogle Spark, men de afgivne Vidnesbyrd gaae i det Hele ud paa, at Davis behandlede Arrestanten slempligt, og ialfald maa der efter Affairen i Vaaden og indtil Over-

salbet ombord i Skibet saudt Sted være forløbet en halv Timestid, og er det tilstrækkelig oplyst, at der i denne Mellemtid ikke er passeret Noget imellem dem, saa at Captain Davis maa siges ikke at have givet rimelig Anledning til Overfaldet ombord. Men efter hvad der er oplyst om Arrestantens Adfærd, efter at han var kommen ombord, maa endog Overfaldet anses for udøvet efter Overlæg. Matros Peter Felthouse har i saa Henseende forklaret, at han blev vækket af Arrestanten, der kom ned i Fokkelukafet og tændte Lampen. Arrestanten brugte truende Ord, som Bidnet først antog gjaldt den anden Matros, som var bleven iland, indtil Arrestanten, idet han bad Bidnet om at laane ham sin spidse Kniv, sagde, at han vilde bruge den til at sikke den Horesøn, Skipperen, med. Da Bidnet ikke vilde laane ham sin Kniv og Iod, som han ikke kunde finde Arrestantens egen, hvilken han havde laant, gik Arrestanten udaf Lukafet, idet han sagde nogle Ord, som Bidnet forstod, som om han vilde »get in a scrape« (komme i Fortræd), men hvoraf han bagefter, da Arrestanten kom tilbage fra Baadsmændens Lukaf, hvor Bidnet hørte ham tumle med Bærtsøiskisten, med en Dækktraber, forstod den rette Betydning, nemlig at han, Arrestanten, vilde »get a scraper« (saae fat i en Skraber). Arrestanten huggede med Skrabereren i et Kisteaa, saa det splintrede, idet han yttrede, at saaledes vilde han hugge den Horesøn i Hovedet. Paa Bidnets gjentagne Opfordringer til Arrestanten om at gaae tilkøis, klæbte denne sig omfider halot af og gik ogsaa tilkøis, men han stod strax efter igjen op og gik ud af Lukafet under Paastud af, at han vilde hente Vand til Tjepotten, og maa han ved denne Leilighed have taget Dækktrabereren med, thi det varede ikke længe, førend Bidnet hørte hans Trusel mod Captainen og dennes Ud- raab om at være saaret. Bidnet har tilspøiet, at han ikke veed, om det var Arrestantens Hensigt at slaae Captainen ihjel, efterjom der ofte ombord af Søfolkene bliver udstødt Trusler, hvormed Intet er meent, men han var overbevist om, at det var Arrestantens Hensigt at tilspøie Captainen Dndt. Denne Forklaring bliver dernæst, forsaavidt den sigter til at vise, at Arrestanten be- redte sig til Overfaldet og navnlig dertil udsøgte sig et Redskab, bestyrket ved Styrmandene Swanzens og Kishops Udsagn, at Dækktrabereren havde været gjemt i Baadsmændens Lukaf, enten i Sommermandens Kiste eller imellem nogle Redskaber, der laae paa Gulvet.

Efter det Ovenangførte bliver Arrestanten, der er født i Sverrig den 9de April 1844 og ikke har været tiltalt eller straffet heri Landet, at dømme efter Forordningen 4de October 1833 § 12 cfr. § 9 og hans Straf at fastsætte, som i Underrettsdommen skeet, til Forbedringshnuarbejde i 2 Aar.

Da det fremdeles maa billiges, at det i Henhold til Placat 19de April 1805 er fastsat, at Arrestanten efter udsaaet Straf bliver at udføre af Landet, og endelig Actionens Omkostninger rettelig ere ham paalagte, bliver den ind- anførte Dom i det Hele at stadfæste.“

Onsdagen den 1ste September.

Nr. 196.

Advocat Hindenburg

contra

Arrestanten **Martinus Hansen** og **Jens Christian Hansen** (Defensor Halkier),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Deelagtighed deri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de August 1875: „Arrestanten Martinus Hansen og Tiltalte Jens Christian Hansen bør straffes, den Førstnævnte med Tugthuusarbeide i 5 Aar og den Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. Saa bør og Arrestanten udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Rode og Seibelin med 12 Kroner til hver, dog saaledes at Tiltalte in solidum med ham tilsvareer samme for sit Vedkommende og derunder Halvdelen af de ommeldte Salairer. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Hindenburg og Halkier tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salairer bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Martinus Hansen, der er født den 11te September 1828 og senest anset ved denne Rets Dom af 4de Juni 1870 efter Straffelovens § 232, jfr. tildeels § 46, for sjerde Gang fuldbyrdet og forsøgt grovt Tyveri og fuldbyrdet simpelt Tyveri med Tugthuusarbeide i 5 Aar, og Tiltalte Jens Christian Hansen, der er født den 19de April 1835 og ikke funden forhen straffet, ere under nærværende, mod Arrestanten for Tyveri og mod Tiltalte for Deelagtighed deri anlagte Sag ved deres egne med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaellser overbeviste: Arrestanten at have sidstnævnte 26de Juni forslaaet Skibsfører Hans Rielsen af Bømmetofte Strand en til 10 Kroner vurderet Saffe med det i sammes indveendige Komme beroende Pengebeløb af 280 Kr.

hvilke Gjenstande Arrestanten, dog uden at vide, at Pengene vare i Falken, tog i den aabenshaende Kabyt i den af Vestsjæerne førte Dødsbaad „Hjemdahl“, medens denne, uden at Noget var ombord i samme, laae i Havnen ved „Ny-Kalkbrænderi“, og Tiltalte at have taget 250 Kroner af de ovennævnte Sjæerne Penge i Forvaring for Arrestanten, uagtet han gik ud fra, at denne, der for ham foregav, at Pengene vare Hittegods, hvilket han efter hans Forklaring, der ikke kan forkastes, vil have troet, ikke vilde ophjse Pengene, men tillegne sig dem, og eltsjaa for at hjælpe Arrestanten til at gennemføre denne hans formeentlige Hensigt.

I Medfør af det Foransførte vil Arrestanten nu paany blive at dømmes efter Straffelovens § 232 for Tyveri Ste Gang begaaet og Tiltalte være at anses efter Analogien af samme Lovs § 247, jfr. § 55, og findes Straffen at kunne bestemmes, for Arrestanten til Tugthuusarbejde i 5 Aar og for Tiltalte til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage.“

Nr. 190.

Advocat Halkier

contra

Arrestanten **Ludvig Christian Jensen** (Defensor Levinsen), der tiltales for Tyveri eller ialfald Hæleri samt for Kvaksalveri eller ialfald bedragerisk Forhold.

Gjorbing Malt Herredets Exrrets Dom af 28de Juni 1875: „Arrestanten Ludvig Christian Jensen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede alle af hans Arrest og Actien flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bøggild og Hastrup 10 Kroner til den Første og 6 Kroner til den Sidste samt Diætpenge til Actor efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Leven.“

Viborg Landsøverrets Dom af 29de Juli 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at staa, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kroner for den Første og 10 Kroner for den Sidste. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann betales Tiltalte 15 Kroner til hver. At efterkommes under Udfærd efter Leven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Halkier og Levinssen for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Ludvig Christian Jensen for Tyveri eller ialfsald Hæleri samt for Svakhæveri eller ialfsald Bedrageri.

Efter Sagens Oplysninger blev Tiltalte, der havde logeret Natten mellem den 23de og 24de April d. A. i Weien Kro, den 28de s. M. af Frederik Hansen, der tjente i Kroen, paa Weien i Nærheden af samme antruffen isørt en Frakke, som bemeldte Frederik Hansen gienkjendte som en ham tilhørende Frakke, der havde hængt i Stjænkstuen i Kroen, men som han havde savnet Dagen efter, at Tiltalte, som meldt, havde forladt Kroen, og paa Frederik Hansens Spørgsmaal om Tiltaltes Afkomst til Frakken erklærede denne, at han havde kjøbt den paa Landeveien af en ham ubekjendt Person. Denne Forklaring gientog Tiltalte, saavel da han den 29de April første Gang blev stillet for Retten, som senere den 24de Mai, da han — der Natten mellem den 30te April og 1ste Mai havde faaet et Anfald af delirium tremens og i den Anledning var bleven underkafstet en Cuur — paany stillede for Forhør, og ligeledes i et den 29de s. M. afholdt Forhør. I sidstnævnte Forhør forklarede Tiltalte imidlertid efter yderligere Formaning til Sandhed, at han ikke vilde benægte Muligheden af, at han kan have borttaget Frakken den Morgen, han, som anført, gik bort fra Kroen, men at det under hele hans Sygdom havde staaet for ham, at han havde kjøbt Frakken, saaledes som af ham først forklaret, og at han i 4 à 5 Dage før sin Anholdelse var gaaet omkring i en halv ubevidst og fortunlet Tilstand, i hvilken han var kommen i Besiddelse af Frakken. Da ovennævnte Frederik Hansen maa anses paa lovlig Maade at have tilhjemlet sig den ommeldte Frakke og ved Vidner har godgjort sin Eiendomsret til samme, maa det i Lovens 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 hjemlede indirecte Beviis anses at være tilveiebragt, og efter Sagens Oplysninger i det Hele maa det navnlig statueres, at Tiltalte selv har stjaalet Frakken, der er vurderet til 16 Kroner og udleveret Frederik Hansen, der har frelsaldet Krav paa videre Erstatning.

Endvidere gaae de af tre under Sagen afhørte Vidner afgivne edelige Forklaringer ud paa, at Tiltalte i Tidsrummet fra den 23de til den 28de April d. A. til forskjellig Tid har indfundet sig paa Vidnernes Bopæle og udgivet sig for en „flog Mand,“ der kunde helbrede Sygdomme, hvorhos 2 af Vidnerne til Retten have indleveret, det ene to og det andet een Seddel eller

Recept paa forskjellige Lægemidler, hvilke Tilstalte efter Vidnernes Udsagn har opskrevet til Brug for dem eller deres Huusstand, og i hvilken Anledning navnlig det ene Vidne efter sin Forklaring for sit Bedkommende har betalt Tilstalte 2 Mk. Tilstalte har med Hensyn hertil udsagt, at han paa Grund af den omtaagede og halv bevidsløse Tilstand, hvori han i det paagjældende Tidrum vil have befundet sig, hverken tør bekræfte eller benægte at have udbiit det af Vidnerne omfinklearede Forhold, men han har dog tillige vedgaaet at han oftere, naar han har talt med Folk, der lede af Sygdomme, hvoraf han selv har været lidende, har, naar de Bedkommende have anmodet ham om at undersøge dem, anbefalet dem at bruge et eller andet Middel, som han selv havde brugt, samt at han herfor har modtaget, hvad de Paagjældende have villet give ham, og der findes saaledes efter de i denne Henseende foreliggende Oplysninger i det Hele at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at Tilstalte har gjort sig skyldig i Kvalksalveri.

Efter det saaledes Anførte, samt idet det efter de herom afhørte Vidneres Forklaringer og Districtslægens Erklæring og Sagens Oplysninger i det Hele ikke kan antages, at Tilstalte, saaledes som han har villet gjøre gjældende, skulde paa den Tid, da han gjorde sig skyldig i de ovenomhandlede Lovovertrædelser, have befundet sig i nogen saadan Sindstilstand, der kunde ophæve eller væsentlig indskrænke hans Tilregnelighed, vil han, der er født i Aaret 1831 og tidligere gjentagne Gange har været straffet for Tyveri og Bedrageri, senest ifølge Børglum Herreds Extrarets Dom af 7de Juni 1871 for anden Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230 første Led med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorefter han i Aaret 1874 paany har været mistænkt for Tyveri, uden at han dog da blev sat under Tilstalt, være at anfæe deels for tredje Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231 første Led, deels for Kvalksalveri efter Lov 3die Marts 1854 cfr. Frdn. 5te September 1794 § 5 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemælte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tilstalte at udrede Actionens Omkostninger, være at stadfæste, dog saaledes, at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten vilde være at fastsætte til 12 Kr. for den Første og 10 Kr. for den Sidste."

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 20.

Den 15de October.

1875.

Anden extraordinaire Session.

Onsdagen den 1ste September.

Nr. 47. **Finansministeriet** paa Statskassens Vegne
(den constituerede Kammeradvocat, Etatsraad Bungen)
contra

Stifteforvalteren i Dala Syssel, Sysselmand Lorus Blöndal paa forhørværende constitueret Sysselmand **Magnus Gislafons** Dødsbos Vegne m. Fl. (Ingen),
betræffende Spørgsmaalet om Fortrinsret for Statskassens For-
dring i det nævnte Bo.

Den islandske Landsoverrets Dom af 11te September 1871:
„Stiftebehandlingen af Magnus Gislafons Dødsbo bør, for-
saavidt den er appelleret, at være uefterrettelig, og bør Stifte-
forvalteren at tage Boet til en ny Stiftebehandling, saaledes at
Statskassens Fordring i Boet stor 469 Rd. 65 ø nyder Fortrin
for paaløbne Renter af en den Ufdødes Broder og Sødfendebørn
tilkommende Pantefordring. Parternes befalede Sagsførere, Pro-
curatorerne Páll Melsted og Jon Gudmundsson, tilkommer hver
ifær 10 Rd. i Salair, som udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Da den i den indankede Dom omhandlede Panteobligation
er tinglyst den 9de Mai 1854, altsaa forinden Magnus Gislafon
tiltraadte Constitutionen som Sysselmand i Dala Syssel, hvilket
maa antages at være skeet i 1861, maa det allerede heraf være

en Følge, jfr. Frd. 30te Januar 1793 § 40, at den Deel af Statskassens Fordring, der hidrører fra uberigtige Intradere for den Tid, han bestyrede bemeldte Selskab, til Beløb 255 Rd. 64 $\frac{1}{2}$, ikke kan nyde Fortrin for de Indstævntes Krav efter den nævnte Panteobligation. Hvad dernæst angaaer Statskassens Fordring for Intradere for Finantsaaret 1852—53 af Sjafford Selskab, i hvilket Embede M. Gislason maa antages at være bleven constitueret i Aaret 1852, altsaa forud for Tinglæsningsorden af Pantebrevet, bemærkes, at hans Constitution til at bestyre Selskabet ikke er fremlagt under Sagen, ligesaa lidt som der igrøvrigt er meddeelt Oplysning om dens nærmere Indhold, eller navnlig, om der ved samme særlig er betinget Statskassen en saadan Fortrinsret for de ham betroede Oppebørslere, som i Kammerretsordening 18de Marts 1720 Cap. I. § 17 og Frd. 30te Januar 1793 § 40 omhandlet; og selv om saadan Betingelse kunde forudsættes at være indført i Constitutionen, maa det være en Følge af Frd. 30te Januar 1793 § 34 jfr. Frd. 24de April 1833 § 2, at Constitutionen, for at Fortrinsretten kunde have ligeoverfor det omhandlede Pant i fast Eiendom, maatte være tinglæst ved den paagjældende Eiendoms Værneting, hvilket efter Sagens Oplysninger ikke kan antages at være skeet. Vel har nu Citanten for Høiesteret gjort gjældende, at saadan Tinglæsning i nærværende Tilfælde maatte være unødvendig, eftersom M. Gislason i det omhandlede af ham udstedte Pantebrev selv har betegnet sig som constitueret Selskabsmand i Sjafford Selskab, og de Indstævnte saaledes maatte være vidende om hans Stilling som Oppebørselsbetjent; men heri kan der ikke gives Citanten Medhold, da det, som anført, ikke er oplyst, at Constitutionen har indeholdt en særlig Betingelse om Fortrinsret for Oppebørslere, ligesaa lidt som der foreligger Noget om, at de Indstævnte have været vidende om nogen saadan Betingelse. I Henhold hertil maa Høiesteret tiltræde det i Overrettens Dom antagne Resultat, forsaavidt dette efter den fæste Indstævning foreligger Høiesteret til Prøvelse, og bemeldte Dom vil derfor være at stadfæste, dog at der tilføies en Bestemmelse om, at Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos det Citantens

befalede Sagsfører for Overretten tilkjendte Salair som uhjemlet i Lovgivningen maa bortfalde.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Processens Omkostninger for Overretten ophæves, samt at det Sagsfører Melsted tilkjendte Salarium bortfalder.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Med Stævning af 20de Marts b. A. er der ifølge Justitsministeriets Foranstaltning blevet indanført for Overretten paa Statskassens Vegne, efter meddeelt beneficium processus gratuiti og Opreisning, Skiftet af afdøde Magnus Gislasons Fallitbo, sluttet af Skifteretten i Dala Syssel 18de November 1869, for at fornævnte Skiftebehandling bliver underkjendt og forandret derhen: at istedet for at fornævnte Skifteret havde tilkøbt nogle Pantefordringer tillige med paaløbne Renter, af Beløb 522 Rd. 40 $\frac{1}{2}$, Fortrinsret for en Fordring, stor 469 Rd. 65 $\frac{1}{2}$, som Statskassen havde i Dødsboet, og kun ublagt Statskassen 20 Rd. 76 $\frac{1}{2}$ af dens hese Fordring — Skifteforvalteren bliver tilpligtet at foretage Dødsboet paany til en lovligere Behandling, saa at Statskassens Fordring tilbørligen bliver fyldestgjort. Derimod have de indskævnte Ciere af bemeldte Pantefordringer paastaet: principaliter at Sagen bliver afviist, in subsidium at den paaankede Skiftebehandling bliver stadfæstet.

De Indskævnte have bygget deres Afviisningspaaastand deels derpaa, at den Opreisning, som var bleven bevilget til at appellere Skiftet, ikke har fulgt med Appellationsstævningen, deels derpaa, at der ikke særskilt har været appelleret Skifterettens Decision angaaende de Exceptioner, der af de øvrige Creditorer vare blevne gjorte imod en Post i Statskassens Fordring; men Overretten kan ikke skjønne, at denne Afviisningspaaastand er begrundet, thi da det udtrykkeligen er sagt i den her foreliggende Appellationsstævning, at Opreisning er erholdt, saa maa dette anses for tilstrækkeligt, saa meget mere, som de Indskævnte have ladet møde her for Retten ifølge Stævningen, og hvad den Decision angaaer, som de Indskævnte ansee at særskilt burde have været appelleret, saa er der ved samme bestemt, at de Exceptioner, der vare fremkomne imod en Post i Statskassens Fordring, ikke kan gives Medhold, saa at den er ligestrem til Appellantens Fordeel, hvorfor der ikke kunde være Tale om, at han skulde appellere denne Decision.

Hvad nu Sagens factiske Omstændigheder angaaer, saa ere de følgende: I Aarene 1849—51 og 1852—55 havde afdøde Magnus Gislason fungeret som constitueret Sysselmand i Saffjords Syssel og kommet der i Gjaldb til Statskassen for Intraderne af Syssellet, hvoraf ved hans Død endnu vare ubetalte 214 Rd. 1 $\frac{1}{2}$ af Syssellets Indtægter for Aaret 1852—1853.

Senere blev han constitueret Sjøsejlsmand i Dala Sjøsejl og sad endvidere inde med af dette Sjøsejls Indtægter for Kinantsaarene 1864—65 og 1865—66 255 Rd. 64 $\frac{1}{2}$. Denne Statskassens Forbring til Beløb 469 Rd. 65 $\frac{1}{2}$ har vedkommende Amtmand anmeldt i Dødsboet og fordret, at den blev fyldestgjort overeensstemmende med den samme ifølge Lovgivningen tilkommende Fortrinsret. Overeensstemmende med Pantebrev, dateret 2den September 1853 og tinglæst 9de Mai 1854 uden Bemanglingspaategning, havde Magnus Gislason faaet hos sin Moder, Ragnhildur Gottskalksdottir paa Kalbarakka, et Laan af 700 Rd., og fikket Pant i sin Eiendomsjord Alptartungu paa Myrum for Laanets Tilbagebetaling, uden dog at Renter vare betingede i Pantebrevet. Da fornævnte Ragnhildur Gottskalksdottir 24de Januar 1856 ved Døden afgif, var denne Gjæld ubetalt, og paa Skiftet af hendes Bo 8de September i. A. blev noget af Gjælden udlagt til Magnus Medarvinger med den Forpligtelse for ham at betale aarligen 3 pCt. Renter, indtil Bestaling flete. Af det Beløb, som saaledes blev udlagt Magnus Gislasons Medarvinger af forbemeldte Gjæld, vare endnu ved hans Død ubetalte 374 Rd. 28 $\frac{1}{2}$, og har vedkommende Skifteforvalter paa Skiftet af Magnus Gislasons Dødsbo laadet ikke blot disse 374 Rd. 28 $\frac{1}{2}$, men ogsaa deraf paaløbne Renter fra 8de September 1856 til Beløb 148 Rd. 12 $\frac{1}{2}$ nyde Fortrinsret for fornævnte Statskassens Forbring.

Overretten maa nu være veri enig med Skifteforvalteren, at den Sum, som blev udlagt Magnus Gislasons Medarvinger paa Skiftet af hans Moders Dødsbo, og som endnu ved hans Død var ubetalt, tilsammen 374 Rd. 28 $\frac{1}{2}$, bør som tinglæst Panteforbring i faste Eiendomme nyde Fortriu for Statskassens Forbring, ikke blot for den Deel af samme, som er bleven til, længe efter at fornævnte Pantebrev blev udgivet, men ogsaa for de 214 Rd. 1 $\frac{1}{2}$, som Magnus Gislason skulde Statskassen, da han udgav sit Pantebrev; thi endstjøndt Statskassen overeensstemmende med Forordningen 19de December 1821 og Forordningen 30de Januar 1793 § 40 tilkommer Panteret i alle de Embedsmænds Eiendele, som indkræve dens Indtægter, forsaavidt disse Indtægter angaaer, saa synes det dog ligesvem at følge af Lovgivningens senere Bestemmelser angaaende Tinglæsning af Skjøder, Pantebreve og andre saadanne Documenter, som medføre en Indskrænkning i en Person's frie Raadigbed over sit Gods, og især af Bestemmelserne i Forordningen 24de April 1833, at denne Statskassens Panteret kun under den Betingelse kan nyde Fortriu for den Panteret i Embedsmænds Gods, som senere paa lovlig Maade er stiftet, at Embedsmænds Bestikelsesbrev har været tinglæst paa de Steder, som Forordningen 24de April 1833 foreskriver, eller at tilbørlige Oplysninger om Statskassens Panteret paa anden Maade kan erholdes af vedkommende Skjøde- og Panteprotocoller. Paa den anden Side maa Statskassens Forbring nyde Fortrinsret for de Renter, som Magnus Gislason paa Skiftet efter sin Moder forpligtede sig til at betale sine Medarvinger, efterform der ere ingen Renter betingede i Pantebrevet af 2den September 1853 og ingen Pant har været fikket for de Renter, som saaledes senere ere blevne betingede.

Overensstemmende med Foransførte bør at dømmes den foreliggende Skiftebehandling uøsterrettelig, forsaavidt der ved samme er tillagt foransførte Rentebeløb 148 Rd. 12 s en Fortrinsret som en Panteforbring i faste Eiendomme for Statskassens Forbring, samt at tilpligte Skifteforvalteren at optage Boet til en ny Skiftebehandling, saaledes at Statskassens Forbring bliver tillagt en Fortrinsret for fornævnte Rentebeløb. Salairret til Parternes befalede Sagførere, der begge have havt beneficium processus gratuiti her for Retten, bestemmes til 10 Rd. til hver især, der udredes af det Offentlige. Proceduren for Overretten har været lovlig."

Nr. 183.

Advocat Levinsen
contra

Arrestanten **Carl Frederik Andersen** (Def. Brod ved Klubien),
der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 24de Juli 1875: „Arrestanten Carl Frederik Andersen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Engberg og Nothe, med 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Carl Frederik Andersen, som er født den 14de Januar 1848 og senest ved denne Rets Dom af 12te September forrige Aar anset efter Straffelovens § 230 1ste Led med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage, er under nærværende mod ham for Tyveri og Løsgængeri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have sig selv afviget 12te Juni sjaalet et Baadsfører Niels Pedersen tilhørende til 1 Krone vurderet Toug, som han tilvandt sig fra Dampbugleerbaaden „Niels Juel“, medens denne, uden at Noget var ombord i den, laae fortøiet ved Larsens

Plads, samt at have overtraadt et ham til Protocolen over mistænkelige Personer den 15de October forrige Aar under sædvanlig Straffetrusel givet og den 15de Marts næstefter modificeret Tilhold ved ikke fra sidstnævnte Dag og indtil han den 12te Juni næstefter anholdtes af Politiet at have efterkommet den ham berefter paahvilende Forpligtelse til at melde sig hveranden Mandag ved den omhandlede Protocol for at give Oplysning om, hvorvidt han ernærede sig paa lovlig Maade.

Som Følge heraf vil Arrestanten nu være at dømmes efter Straffelovens § 231, 1ste Led efter Omstændighederne til Forbedringshushandsarbejde i 8 Maanedes, hvori vil være indbefattet den Straf, han for Overtrædelse af det ommeldte Tilhold endvidere havde forskyldt efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Væggængeri og Betleri."

Nr. 189.

Advocat Levinfen
contra

Arrestanten **Lucas Kilian Holm** (Defensor Klubien),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die August 1875:
„Arrestanten Lucas Kilian Holm bør behandles i Overensstemmelse med kongelig Resolution af 25de Marts 1872. Saa bør han og ubrede denne Actions Omkostninger og berunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Mundt og Engberg med 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: Arrestanten Lucas Kilian Holm, der har opgivet at være 65 Aar gammel, hvilket af Retten er skønnet at stemme med hans Udseende, og som efter senest at være bleven anset ved Højesterets Dom af 15de December 1861 efter Forordningen 11te April 1840 § 17 med Tugthushandsarbejde paa Livstid, blev skænket Friheden

ved allerhøieste Resolution af 25de Marts 1872 blandt Andet paa den Bestingelse, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte højere Straf — dog Isegængeri og Væleri undtagen — vilde uden videre Dom blive at gjenindsætte til Fugthuusarbejde paa Livstid, er under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det igøvrigt Dpflyste stemmende Tilslaaelse overbevist at have sidst afvigte 7de April i et Gaardsrum, hvori han havde begivet sig ind gjennem en uflaaet Port, sjaalet 2 tilfammen til 6 Kroner vurdere, Lømrermester Adolph Henrik Sell tilhørende Skjorter, der hang til Lørring i Gaardsrummet.

Som Følge heraf vil Arrestanten, der saaledes er overbevist en Forbrydelse, hvorfor han var hjemfalden til Straf efter Straffelovens § 232, nu blive at dømmes til at behandles i Overensstemmelse med den foran nævnte allerhøieste Resolution.“

Anden ordinaire Sædssion.

Mandagen den 4de October.

Nr. 193.

Statsraad Bunken

contra

Peder Schaarup Gullev (Defensor Klubien),

der tiltales for ved Uforsigtighed at have foraarsaget Ildsbaade.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 4de Juni 1875: „Tiltalte, Bødkersvend Peder Schaarup Gullev bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maanedes samt i Erstatning betale til Kjøbstædernes almindelige Brandforsikkring 18,800 Kr., til Brandforsikrings-selskaberne „Danmark“ 8,535 Kr. 65 Ore og „Guardian“ 77,979 Kr. 84 Ore, til Baseler Brandforsikrings-selskab 16,155 Kr. 51 Ore, til „Queen“ 12,206 Kr. 39 Ore, til „Commercial Union“ 8,975 Kr. 29 Ore, til „North British Mercantile“ 7,180 Kr. 23 Ore og til „Christiania almindelige Brandforsikrings-selskab“ 3,590 Kr. 11 Ore, dog at Straffen bortfalder, naar han udreder de nævnte Erstatningssummer. Tiltale vil derhos have at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, herunder Salair til Actor, Kammerassessor, Procurator Johansen 12 Kr. og til Defensor, Procurator Høegh 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige

Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 26de Juli 1875: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Acter og Defensor for Overretten, Procurator Isaacsen og Cancelliraad Møller, betaler Tilstalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde til den være at stadfæste, hvorhos Fristen for Udredelsen af de idømte Erstatningssummer bliver at bestemme til 8 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, hvorhos Fristen bestemmes til 8 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium til Etatsraad Bunken og Advocat Klubien for Høiesteret betaler Tilstalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses heber det: „Under denne Sag tiltales Bødkersvend Peter Schaarup Gullev for ved Uforsigtighed at have affledkommet Ildsvaade.

Efter Sagens Oplysninger opstod der den 20de April d. A. ved Middagstid i en Actieselskabet „Aalborg privilegerede Sirup- og Spritfabrik" tilhørende Eiendom i Aalborg en Ildbrand, hvorved der navnlig brændte 3 Bygninger tilligemed en betydelig Deel Varer og Løsøre, navnlig Sprit, Sød og Træmaterialier, og er den ved Ildbranden bevirkede Skade ansat for Bygningernes Vedkommeude til 18,800 Kroner og for Løsorets Vedkommeude til omtrent 137,000 Kroner, hvilket Beløb paa ca. 2,500 Kroner ere forlangte erstattede.

Det maa herhos ansees tilstrækkelig godtgjort, at Ilden er opstaaet i et Bødkerværksted, der fandtes i den ene af de nedbrændte Bygninger, og at det er skeet kort efter at Bestyreren af Værkstedet tilligemed Tilstalte og 2 andre Bødkersvende ved Middagstid havde forladt Værkstedet, hvorhos Tilstalte, der maa antages at have forladt Værkstedet sauntidig med Bestyreren og den ene af Svendene, medens den 3die Svend, der var bleven tilbage i Værk-

stedet, efter sin Forklaring fulgte umiddelbart efter dem og ved sin Bortgang afslukke Døren til Værkstedet, har vedgaaet, at han, forinden han forlob Værkstedet, tænkte en Cigar ved Hjælp af en Tændstik, som han derpaa, uden at tænke samme og uden nærmere at see efter, hvor den faldt, kastede fra sig paa Gulvet, hvor der da laae en betydelig Mængde Spaaner.

Da det nu efter samtlige foreliggende Oplysninger maa antages, at Ildbebrændten er foranlediget ved den ommeldte af Tilstalte udviste Uforsigtighed, maa det billiges, at han, der er født i 1850 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er anseet med Straf efter Straffelovens § 284 samt tilpligtet at udrede den af vedkommende Brandforsikringskassaber paastaede Erstatning, dog saaledes at Straffen bortfalder, naar Erstatningen udredes, og idet Straffen findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 3 Maanedes, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.“

Nr. 168.

Statsraad Bunken

contra

Johan Christoffer Christiansen eller **Svaneberg**
eller **Byrger** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Salling Herreds Extrarets Dom af 3die December 1874: „Tilstalte, fattiglem Johan Christoffer Christiansen eller, som han ogsaa kaldes, Johan Christoffer Byrger med Tilnavn Svaneberg af Nørrebroby bør henfattes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af hans Arrest og denne Action lodligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hoffmeyer og til Defensor, Procurator Groth Peterfen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Juni 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Gottschalch og Herforth for Overretten betaler Tilstalte, fattiglem Johan Christoffer Christiansen eller Svaneberg eller Byrger 10 Kr. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bunken og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Salling Herreds Extraretsdom hertil indankede Sag er Tiltalte, Fattiglem Johan Christoffer Christiansen eller Svaneberg eller Byrger, der er født den 12te December 1819 og ikke forhen tiltalt eller straffet, actioneret for Tyveri, og det er ogsaa ved egen Tilfaaelse og det isørigt Oplyste beviist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet han en Dag for 2 à 3 Aar siden, da Klubesamler Søren Rasmussen var i Nørrebroby Fattighuus hos en Kone, der boede i Stuen ved Siden af Tiltaltes Leilighed for at kjøbe Klude, og Tiltalte, som var tilstede i Stuen, saae, at han ved Bortgangen glemte at medtage sin Bismar, som han havde henlagt enten paa et Skab eller paa en Seng i bemeldte Stue, tog Bismeren i den Hensigt at tilvende sig den, og ogsaa senere er forbleven i Besiddelse af Bismeren, indtil Underfølgelsen i nærværende Sag begyndte. Bismeren er ansat til en Værdi af 5 Mk. Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 228, og da Straffen passende er bestemt til Fængsel paa Baud og Brød i 5 Dage og Bestemmelsen om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den indankede Dom i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 192.

Advocat Hindenburg

contra

Saxo Vilhelm August Wiegel (Defensor Bunken),

der tiltales for ulovlig Medicinalhandel.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de Juli 1875: „Tiltalte, Saxo Vilhelm August Wiegel bør til Kjøbenhavn's Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kroner og udrede denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Solemærker efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Statsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, imod Tiltalte Sæo Vilhelm August Wiegell, der er født den 5te Januar 1843, og som ikke er sunden forhen straffet, for ulovlig Medicinalhandel anlagte Sag, er det ved hans egen, med det isørigt Oprykte stemmende Tilsaarelse beviist, at han siden Efteraaret 1874 har i de offentlige Blade averteret og i Henshold dertil forhandlet et af ham tilberedt Middel, kaldet „Ætheressents“, der efter hans Opgivende bestaaer af spiritus vini, destilleret Vand, Malurt, Pericum, Ingefær, Enebær, Pommerantskaller, Nelliker, Ranel og Appelsinæther, tilsat med „almindelig Kulør“, om hvilket Middel, der des er bestemt til Indgibning, des til indvortes Brug, det derhos i de af Tiltalte indrykkede Avertissementer blandt Andet har været udtalt, at det havde helbredet for Asthma, størnet Blod, Kolik, flere Underlivs sygdomme, Svækkelse, samt Gigt — endog Gigtpatienter, der vare opgivne som inkurable — og selv havde helbredet Folk, der vare Døden nær. I de af Stadslægen og Sundhedsscollegiet under Sagen afgivne Erklæringer er der ikke bleven reist nogen Tvivl om Rigtigheden af den af Tiltalte saaledes angivne Sammensætning af Æssentsen, men Stadslægen har derimod udtalt, at, selv naar man gaar ud fra denne Sammensætning, maa Æssentsen betragtes som et sammensat pharmaceutisk Præparat, som det i Henshold til de gjældende Bestemmelser er forment Andre end Apothekerne at tilberede og forhandle, og hertil har Sundhedsscollegiet i det Hele henholdt sig, idet det har tilføiet, at, da Tiltalte har udgivet den omtalte Æssents for et Lægemedel, hvis Anvendelse skulde helbrede for mange og alvorlige Sygdomme, var det for Collegiet utvivlsomt, at den maatte falde ind under Bestemmelserne i Forordning af 4de December 1672 § 29. Efter Rettens Anskuelse maa nu ogsaa den paagjældende Æssents ved at averteres og sælges som et Helbredelsesmiddel for bestemt angivne Sygdomme blive at hense til de præparerede Medicamenter og medicinske Arcana, der ere undtagne fra den almindelige Detailhandel, og, da Tiltalte, der ikke isørigt har nogen Berettigelse til Forhandling af saadanne Midler, heller ikke kan antages for at have erhvervet Berettigelse til Forhandling af saadanne Midler, heller ikke kan antages for at have erhvervet Berettigelse dertil ved, at han under den 21de Januar d. A. har løst Borgerskab som Destillateur, vil han for det af ham saaledes udviste Forhold være at anfæe ifølge Frdn. af 4de December 1672 § 30 med en Bøde til Kjøbenhavnss Fattigvæsens Hovedkasse af 200 Kroner.“

Nr. 205.

Advocat Henrichsen

contra

Arrestantinden **Emilie Caroline Mulvad, Jacobsens**

Hustru (Defensor Bungen),

der tiltales for Løsgængeri og Bettleri.

Hornum Herreds Politiretsdom af 22de Juli 1875: „Arrestantinden Emilie Caroline Mulvad, Jacobsens Hustru bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 23de August 1875: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Morville, betaler Tiltalte 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocat Henrichsen og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Emilie Caroline Mulvad, Former Jacobsens Hustru, der er født i Aaret 1831 og tidligere har været straffet deels 3 Gange for Tyvert, deels mange Gange for Løsgængeri og Bettleri, senest ifølge Lysgaard-Fids Herredes Politiretsdom af 5te Juni f. A. efter Lov af 3die Mars 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, tiltales under denne Sag poany for Løsgængeri og Bettleri, og det er i saa Henseende ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun, siden hun sidst blev straffet, har i omtrent $\frac{3}{4}$ Aar, indtil hun den 25de Juni d. A. blev anholdt i Hornum Herred, flakket om paa forskjellige Steder i Jylland, fornemmelig i Omegnen af Aarhus, Randers, Viborg og Silkeborg, uden at have eller søge lovligt Erhverv, idet hun for Størstedelen ernærede sig ved Bettleri.

For dette Forhold er Tiltalte ved Politiretsdommen rettelig anset efter Lov af 3die Mars 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med en Straf, der efter Sagens

Omførelsebeholdningen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt hende at udrede Sagens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste.

Tiltalte vil derhos have at betale i Salair til Actor og Defensor for Overretten 10 Kroner til hver.

I Henseende til Sagens Behandling bemærkes, at Tiltalte, efterat være anholdt Fredagen den 25de Juni d. A. om Eftermiddagen af Soguesfogden, og den paafølgende Formiddag Kl. 10 af denne afleveret til Herredsscontoiret, først er bleven sillet for Dommeren Mandagen den 28de s. M. Kl. 9 Formiddag, men at det dog efter Omfandighederne findes at kunne undgaaes i denne Anledning at idømme Ansvar.“

Tirsdagen den 5te October.

Nr. 194

Advocat Heinrichsen
contra

Ernst Peter Petersen (Defensor Levinson),

der tiltales for Overtrædelse af et Polititilhold og Forvanskning af Fattigvæsenets ham betroede Vekslingsstykker.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de August 1875: „Tiltalte, Fabrikarbejder paa Ladegaarden Ernst Peter Petersen bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsenes Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og betale i Erstatning til Kjøbenhavns Fattigvæsen 83 Dre, samt udrede denne Sags Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forlydelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Fræmisser bedder det: „Da Tiltalte, Fabrikarbejder paa Ladegaarden, Ernst Peter Petersen, der er født den 3die Februar 1831 og som er straffet mange Gange forhen, seneft ifølg: denne

Nets Domme af 8de Juni 1872 og 7de Juni 1873 i Møjsør af Plan af 1ste Juli 1799 § 157, jfr. Placat af 19de December 1832 og 9de October 1833 § 2, efter § 3 i Lov af 3die Marts 1860, og efter samme Lovs §§ 1 og 3, jfr. med § 5, med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt, henholdsvis i 90 og i 120 Dage, ifølge Landsovers samt Hof- og Etdsrettens Dom af 3die Marts f. A. ligeledes efter den nævnte Lovs §§ 1 og 3, jfr. med § 5, med Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage, og ifølge denne Nets Dom af 25de Juli f. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og § 1 i Lov af 3die Marts 1860 med Forbedringshumsarbejde i 1 Aar, under nærværende Sag ved egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have, efterat han den 20de f. M. var afleveret til Fattigvæsenet med Tilhold, under sædvanlig Straffetribsel, til Kjøbenhavns Politiprotokol over mistænkelige Personer, om ikke at forlade Sammes Forsorg, uden dertil erholdt Tilladelse, den følgende Dag uden Tilladelse forladt det Arbejde, hvortil han var anbragt, og derefter at være ubelevet fra Ladegaarten, indtil han anholdtes under nærværende Dag den 26de f. M., samt i den Tid at have af de ham af Fattigvæsenet overladte Beklædningsgjenstande forvansket et Par Søkker, af Værdi 83 Ore, vil han nu paany være at ansee efter § 1 i Loven af 3die Marts 1860, sammenholdt i Møjsør af Plan af 1ste Juli 1799 § 157, jfr. Placat af 19de December 1832 og 9de October 1833 § 2, med § 5 i den nævnte Lov, efter Omstændighederne med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, samt have at betale 83 Ore i Erstatning til Kjøbenhavns Fattigvæsen."

Nr. 185.

Advocat Klubien

contra

Joseph Dinzey Horton (Defensor Henrichsen),

der tiltales for truende og fornærmelig Adfærd mod Politiets Betjente under Udførelsen af deres Embedsgjerning.

St. Thomæ Bytings Extrarets Dom af 22de Marts 1875:
 „Tilfalte Joseph Dinzey Horton bør henføres i Fængsel paa Band og Brød i 7 Gange 48 Timer samt udrede de af Actionen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 28de Mai 1875:
 „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Gange 48 Timer, At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Hensælb til de i den indbankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Klubien og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 vestindiske Daler til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved St. Thoma Extractet den 22de Marts d. A. paadømte Sag tiltales Joseph Dinzey Horton for truende og fornærmelig Udsærd imod Politiets Betjente under Udførelsen af deres Embedsgjerning.

Da der den 19de Februar d. A. af J. Capps ved dennes Søn A. Capps var begjært requiret hos Tiltalte en ham overgaaet Politiretsdom i en efter Anordn. af 6te Januar 1852 paadømt lille Gjældsag, begav først Overbetjent Hemmingsen og en Politibetjent tilligemed Requirenten sig til Tiltaltes Bolig for at foretage Executionen, men da Tiltalte formeente dem det og hød dem gaae deres Bei, tilspøende, at hvis der skulde gjøres Execution hos ham, maatte det ske enten ved Politimesteren eller Politiasassistenten, forlod de Stedet, og Politiasassistent Petersen, der har Beskikkelse fra Goubernementet som Politisuldmægtig, indfandt sig ledsaget af Overbetjent Hemmingsen og en Politibetjent samt af Politifriveren med Executions-Protocollen tilligemed Requirenten for at foretage Forretningen. Ifølge den af Politiasassistent Petersen afgivne beedigebe Rapport og Forklaring lagde Tiltalte fra første Hærd af for Dagen, at han vilde være uhøflig, og viste han da ogsaa under hele Forretningen en i høi Grad fornærmelig og upassende Udsærd, deels ved Skjældsord og Trusler, idet han blandt Andet hød Assistenten at gaae ad Helvede til, raabte, at der skulde ses Mand som Assistenten til at tage hans Møbler bort imod hans Villie, og at han vilde flaae den til Jorden, som prøvede paa at flytte Møblerne, deels ved Gebærder, Lader og Miner og den hele Maade, han talte paa, idet han stadig stod og talte med en høi og usforstammet Røst og raabte Assistenten opæggende og irriterende Ord ind i Ansigtet, saafom, at han fjendte Loven og Assistenten ikke, at Assistenten nu ikke var paa Politikamret, men i hans Huus og skulde gaae sin Bei, ligesom han ikke var til at formaae til at paavise Noget, hvori Execution kunde gjøres, men brøbe af fuld Hals, at han Intet eiede af, hvad der var i Huset. Der blev ikke i fjerneste Maade givet Tiltalte Anledning til denne Opsørsel; derimod søgte Politiasassistent Petersen hele Tiden at berolige ham og tale ham til Rette, idet han formanede ham til at respectere den lovlige Magt og rolig forhandle alle hans Indsigelser og Forlangender med ham uanset deres uhøflige Form, indtil Ublæg omsider blev iværksat i noget Løssøre, som Capps dog lod forblive i

Tiltaltes Besiddelse. Denne Politiasassistent Petersens Fremstilling bestroges ganske ved de af de tilseendeværende Rejente afgivne Vidnesbyrd samt den af Cappé afgivne Forklaring, hvorefter Tiltalte desuden ledsagede Arrestantens Bortgang med en Uttring som: „go on“ eller „oh you low good for nothing“, hvilken Uttring — eller „good for nothing“ alene — Assistent Petersen vel mener at have hørt, men ikke tør paastaae at have opfattet som rettet til sig, samt kastede 2 Drengene, der vare tilfaldte for at bringe det ublagte Guds bort, ned ad Trapperne. Cappé har derhos anført, at Tiltaltes Adfærd imod Politiasassistenten var af en saa uforkammet, trodsig og haanende Natur, at han ikke kan beskrive den, ligesom han har bemærket, at det tilbeeds var fordi det ikke lykkedes ham at føre det ublagte Guds bort, at han lod det blive.

Tiltalte har forklaret, at han var i en exalteret Stemning over Executionen, idet han deels meente ikke at skylde det paagjældende Pengebeløb, deels sølte sig krænket over, at man ikke havde kaldt ham til Politikamret istedetfor at indfinde sig i hans Huus, og at han i denne Stemning blev grov og ubøflig, uden at ville kunne erindre Enkeltighederne af, hvad han har sagt, og indrømmer han, at der ikke enten af Politiasassistenten eller nogen af de Andre blev givet ham Anledning til hans Opførsel.

For dette sit Forhold vil Tiltalte, der er sødt paa Trinidad, er 34 Aar og ernærer sig paa St. Thomas som Commissionair, og som under en imod ham for paa voldsom Maade at have sat sig til Modværg imod en af Politiets Betjente anlagte Sag ved Overrettens Dom af 17de Marts 1869 har været anset med en Mulct af Doll. 32, ligesom han sees tidligere at have maattet erlægge Mulcten en Gang for Fornærmelse imod Politiet og forsværgt flere Gange for Politiforførelser, blive at ansee med en efter Lovgivningens Analogi lempet Straf, der efter samtlige forhaandenværende Omstændigheder findes at maatte fastsættes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 48 Timer; og vil Underrettsdommen, hvorved han er anset med Straf af samme Fængsel i 7 Gange 48 Timer og derhos rettelig dømt til at betale Actionens Omkostninger, med denne Modification i Straffetiden blive at stadfæste.“

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret afsagte Domme med vedviede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indkaldte Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbves, der sønste Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldeandste Boghandel (K. Segel).
 Riisbøe & Ganderups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 21.

Den 22de October.

1875.

Anden ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 5te October.

Nr. 201.

Advocat Klubien

contra

Arrestanten **Niels Christian** eller **Christensen Sand**
(Defensor Nellemann),

der tiltales for Væsgængeri og Væleri.

Bjeverstov Herreds Politirets Dom af 29de Juni 1875:
„Arrestanten Niels Christian eller Christensen Sand bør hensættes
i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt betale
Sagens Omkostninger. At efterkommes under Absærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 17de August
1875: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair
til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kode og
Konge, betaler Arrestanten Niels Christiansen eller Christensen
Sand 10 Kroner til hver. At efterkommes under Absærd efter
Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom ansførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne
Klubien og Nellemann for Høiesteret betaler Til-
talte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Christian eller Christensen Sand, født 1817 og forhen oftere dømt for Tyveri, Væggængereri og Bettleri, senest ved Ballø Birk Politirets Dom af 7de October f. A. til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for de to sidstnævnte Forseelser, er under nærværende Sag ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilskaaelse overbediist paany at have gjort sig skyldig i disse Forseelser, idet han fra Februar Maaned dette Aar indtil den 30te Mai næstefter har drevet arbejdsløs omkring og paa et Par Dage nær ernæret sig ved Bettleri. Han er derfor ved Bieverstov Herreds Politirets Dom af 29de Juni d. A. rettelig anseet efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med en Straf, der passende er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og da det ligeledes hilliges, at Sagens Omkostninger ere paalagte Arrestanten, vil bemeldte hertil indankede Dom være at stadfæste.“

Nr. 175.

Advocat Henriksen

contra

Christian Andersen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Røft og Hæleri.

Hillerølev Hundborg Herreders Extraretsdom af 28de Mai 1875: „Bøver Christian Andersen af Snebsted bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar; derhos udreder han alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Esmann og Lykke, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 21de Juni 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Cancelliraad Møller, betaler Tilstalte 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Det Tilstalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes efter de foreliggende Dplysninger om Indholdet af det omhandlede, ikke under Sagen tilstedekomne Document at maatte henføres under Straffelovens § 270, og Straffen bliver efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Christian Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Væber Christian Andersen for Halst og Hæleri.

Ved Tiltaltes egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han i afsvigte Efteraar — da han ønskede at indtrie et ham isjor Sommer af Hundborg-Tannerup Communes Spare- og Laanekasse tilskaaet tre Maaneders Laan, oprindelig paa 25 Rd., men til Rest 20 Rd., for hvilket Huusmand Mads Skjoldborg Pedersen i Snebsted var Cautionist, ved Hjælp af et nyt Laan paa 40 Rd., og Skolelærer Yde, der er Medlem af den nævnte Sparekasses Bestyrelse, og til hvem han i den Anledning havde henvendt sig, havde gjort ham bekendt med, at han maatte bringe den Mand personlig tilstede, som han vilde have til at cavere for sig — for nogle Dage senere indfundet sig hos Yde og til denne afleveret et af ham selv strejet Beviis, hvilket han uden den ovennævnte Mads Skjoldborg Pedersens Vidende og Billie falskelig havde understrevet med denne Mandes Navn, og som gik nd paa, at Udsteberen vilde være Cautionist for et Laan af 40 Rd., hvorhos han efter Ydes Udsagn bemærkede, at Cautionisten ikke kunde komme personlig tilstede, da han var kommen til Stade med sit Been. Det attraaede Laan blev derefter tilskaaet Tiltalte, idet Yde gav det for Laanet udstedte Gjaltsbeviis Paategning om, at Mads Skjoldborg Pedersen „efter fremlagt Beviis“ var Cautionist for Brevet. Det omhandlede Beviis, der efter Ydes Udsagn er bleven bortet, er ikke bragt tilstede under Sagen.

Spvad angaaer Sigtelsen for Hæleri, da have vel Garversvend Mensen og en Tjenestepige hos Garver Lindegaard i Thisted edelig forklaret, at de — uden at de dog driste sig til at paaftaae det med Vished — føle sig overbeviste om, at Tiltalte er den Person, der den 8de April d. A. om Morgenen indfandt sig i Lindegaard's Garveri og der til Mensen folgte 2 Kalveskind, som Rjødmand Brandt i Hundborg, der samme Dag havde anmeldt til Politiet, at der Ratten forud var frostjaalet ham 2 Kalveskind, efter Foreviisning har erklæret at kunne gjenkende som de bortkomne, men ligesom der ikke ved disse Vidnesbyrd kan ansees tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for Tiltaltes Besiddelse af de 2 til Mensen folgte Kalveskind, saaledes er det ei heller godtgjort, at disse tilhøre og ere fraftaaet Rjødmand Brandt, og det er derfor ved Underretsdømmen rettelig antaget, at der ikke forsaavidt kan paalægges Tiltalte noget

Strafansvar. Derimod maa det billiges, at Tiltalte, der er født den 1ste Dec-
tober 1852 og ikke sees tilbligere at have været tiltalt eller straffet, er for
sit ovenomhandlede Forhold med Hensyn til det fælste Bewiis ved Underrets-
dommen anseet efter Straffelovens § 268, ligesom Straffen efter Sagens
Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar,
og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger
ligeledes billiges, vil derfor være at stabsæste."

Onsdagen den 6te October.

Nr. 180.

Advocat Hindenburg

contra

Jens Christiansen (Defensor Levinjen),

der tiltales for Tyveri.

Meerløse Tudsø Herredets Extrarets Dom af 18de Mai
1875: „Arrestanten Jens Christiansen af Næderdraaby bør hen-
sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt
udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i
Salair til Actor, Procurator Arboe 10 Kr. og til Defensor,
Procurator Christensen 8 Kr. At fuldbhædes under Afsærd efter
Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Juli
1875: „Arrestanten Jens Christiansen bør for Actors Tiltale i
denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger
bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor
og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Berggreen og Lange,
betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Ad-
færd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
fjendes for Ret:

Landsover-, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne
Hindenburg og Levinjen for Højesteret betaler
Tiltalte 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Meerløse og Tubse Herreds Extraret her til Retten saavel paa Justitiens Begne som efter Arrestanten Jens Christianens Begjæring indankede Sag, under hvilken han actioneres for Tyveri, er Arrestanten ved egen med det idvrigt Dphste stemmende Tilskaaelse overbevist at have været i Besiddelse af en til 5 Kroner vurderet Hat og en til 1 Krone vurderet Pibe og en Guldring til Værdi 4 Kroner, hvilke Gjenstande Waabsfører Niels Peder Andersen edelig har forklaret at være hans Eiendom eller at have været i hans Besiddelse og at være frakomne ham mod hans Vidende og Villie samt at have savnet dem i Decbr. f. A., umiddelbart efter at Arrestanten, der havde faret med hans Fartøj, uden foregaaende Anmeldelse havde forladt dette. Hvad Ringen angaaer, har Arrestanten imidlertid vel erkjendt Andersens Eiendomsret til samme, men hans Forklaring om at have fundet den i Lommen paa et Par Beentkæber, han havde laant Andersen, og efter at have underrettet denne denne derom, faaet til Svar, at han kunde beholde den indtil videre, og ikke siden at have faaet Veilighed til at levere den tilbage, findes efter Omstændighederne ikke at kunne forlastes. Hvad Hatten og Piben angaaer, har Arrestanten vel ikke kunnet bevise sin Paastand om, at de vare hans Eiendom, der var ervervet paa lovlig Maade; men da Andersen ikke har kunnet godtgjøre sin tidligere Besiddelse af nogen af disse Gjenstande, findes Arrestanten heller ikke forsaavidt overbevist noget ulovligt Forhold.

Arrestanten, der er sødt den 3die April 1852 og ved Horns Herreds Extrarets Dom af 16de April 1872 straffet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil selvfølgelig være at straffe for Actors Tiltale.

Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten i Genhold til Straffelovens § 230 1ste Led er anseet med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, vil altsaa forsaavidt være at forandre, hvormod den vil være at stadfæste med Hensyn til Actionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Arrestanten.“

Nr. 199.

Advocat Levinson

contra

Arrestanten **Christian Frederik Nicolai Petersen**

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt, Røveri, Vold og Tyveri.

Odense Herreds Extrarets Dom af 14de Juni 1875: „Arrestanten Christian Frederik Nicolai Petersen bør hensættes til Tugthussarbejde i 3 Aar samt betale i Erstatning til Pigen Nielsine Marie Petersen 17 Kr. 20 Dre. Saa bør han og ud-

rede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Borch 12 Kr. og til Defensor, Procurator Cloos 10 Kr. Det Idømte at udredes og betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de August 1875: „Arrestanten Christian Frederik Nicolai Petersen bør henfættes til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar. I Henseende til den ham idømte Erstatning og Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Alberti og Herforth, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 6 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Aar. I Salarium til Advocaterne Levinson og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Christian Frederik Nicolai Petersen, der er født den 11te August 1851 og har været anset ifølge Hjerge Nasum Herredets Extrarets Domme af 27de Febr. og 4de April 1867 for Tyveri med henholdsvis 10 Rottingslag og et Tillæg til denne Straf af 5 Rottingslag, men ellers ikke findes straffet tidligere, tiltales under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag for Forsøg paa Voldtægt, Røveri, Vold og Tyveri, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det isvrigt Dphyste beviist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser.

I Begyndelsen af Mai Maaned d. A. forstjal han sin Huusvært, Huusmand Anders Jensen en Skovl, der i dens daværende Tilstand er vurderet til 1 Kr. 66 Ore; den er senere kommen tilstede i forringet Tilstand og tilbageleveret Besjæerne, der har frataget Krav paa Erstatning.

Første Pintfedags Aften d. N. mellem Kl. 9 og 10 møbte han i Nærheden af Næstbyhoved Skov ved Odense en ung Pige, omtrent 16 Aar gammel; efter at være passeret hende, vendte han om, indhente hende og greb hende med begge Hænder bag fra i Skuldrene, dreiede hende om og spurgte hende, om hun vilde give til en Pægl, idet han efter Pigens Udfagn tillige truede med at flaae hende ihjel. Da hun vægrede sig, kastede han hende fra Trottoiren, hvorpaa de faldt, ned paa Trækbanen, og, da hun nu fremtog sin Portemonnaie for at opfylde hans Forlangende, rev han den til sig, idet han sagde, at han nu vilde have det Hele. Han forlangte derefter Samleie med Pigen og lagde sig i dette Niemed oven paa hende og stak den ene Haand ind under hendes Klæder for at løfte dem op, idet han tillige paa Grund af hendes Strig holdt hende for Munden; men da han paa Grund af hendes heftige Modstand ikke kunne opnaae sin Hensigt, opgav han det, men greb nu en Gjerdestav, 2 Alen lang og noget over 4 Tommer i Omkreds, som han samme Dag havde taget fra et Gjerde, men under Oversalbet paa Pigen havde lazt fra sig paa Veien, og for at hindre hende i at søge efter ham, bibragte han hende dermed et Slag i Hovedet, der var saa stærkt, at det knuste en Kam, som hun havde i Haaret under et Hovedtørklæde, og at hun fejnebe om paa Veien, hvorpaa Arrestanten løb ad Odense til.

Efter at være kommen lidt bort, bemærkede han imidlertid ved at see sig tilbage, at Pigen havde reist sig op og ligeledes gik ad Odense til, og da han nu frygtede ser, at det var hendes Hensigt at søge efter ham og angibe ham, vendte han om, løb hen til hende, og, idet han efter hendes Forklaring spurgte, om hun ikke havde faaet nok endnu, bibragte han hende to Slag med Staven over Hovedet, hvorved hun faldt om; og han derefter bibragte hende flere Slag, kan han ikke huske. Da han nu mærkede, at hun ikke rørte sig, smed han Staven fra sig og løb hjem til Odense. Paa Hjemveien tog han Pengene ud af Portemonnaien, som han bortkastede, og lagde dem i sin Bøstomme; da han kom hjem, estertalte han dem og fandt, at de udgjorde 4 Mk. 5 $\frac{1}{2}$, men efter Pigens Forklaring var der i Portemonnaien over 10 Mk. Pigen blev liggende bevidsløs og svømmende i sit Blod paa Veien, indtil hun kort efter blev funden af nogle Forbigaaende og bragt under Lægebehandling. Erklæringen fra den Læge, der samme Nat tilfaae hende, gaar ud paa, at hun laae døsig hen, men dog kunde forstaae, og, om end med Besvær, svare paa, hvad der sagdes til hende, at hun havde et temmelig stærkt blødende Saar, som fra midt imellem Dienbrynene forløb straaet ned ad Næseryggen med noget contunderede og uregelmæssige Kanter, af en god halv Tommes Længde, gaaende lige ind til Behel, som tydelig føltes at være brækket, at hun lidt til venstre fra dette Saar havde et mindre, overfladisk Hulbaar, som hun blødte lidt, at der ikke fandtes andre Saar, men at hele Ansigtet var Sædet for en betydelig Hævelse, saa at hun ikke kunde aabne Dinene, og at denne Hævelse navnlig var meget betydelig paa venstre Side af Ansigtet, hvor hun var meget øm ved Berøring, ligesom hun angav at føle Smerter ved at aabne og lukke Munden. Lægen erklærer derfor, at der var

tilsøiet hende flere Slag i Ansigtet med en tung, stump Gjenstand, og at navnlig det Slag, som havde frembragt Saaret paa Næsen og Bruddet af Næsebenene, maatte være tilsøiet med en tung Gjenstand og med stor Kraft; han bemærkede imidlertid, at de bibragte Beskadigelses, skjøndt de vare af en alvorlig Natur, dog ikke syntes at ville medføre blivende Skade for hendes Liv og Arbeidsdygtighed.

Ifølge en senere Lægeerklæring af 28de Mai var hun oven Senge, og Saaret og Næsebruddet heledes godt, ligesom Hævelsen var svunden, og den 2den Juni blev hun udskrevet af Sygehuset, idet hun ifølge Lægens Erklæring var helbredet, kun at der endnu var en lille Ruude i venstre Kind. Ifølge Arrestantens Forklaring var det ikke hans Hensigt at slaae hende ibjel, og han gjorde sig ingen bestemte Tanker over, hvilken Vold han vilde tilsøie hende, saalidt som om hun var død, da han esterlod hende bevidstløs og stærkt blødende paa Veien, hvorimod han, som bemærket, alene ville hindre hende i at gaae ind til Ødense og anklage ham for Politiet. Arrestanten maa i Gjerningens Dieblis vel antages at have været noget beruset, men dog ikke i en saadan Grad, at hans beskænkede Tilstand kan antages at have nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed.

For de ovennævnte Forbrydelser vil Arrestanten være at straffe efter Straffelovens § 228, § 243, § 168 jfr. § 46 og § 203. Forsaavidt han derimod endvidere er anset med Straf for det af ham samme Aften lidt tidligere imod en anden Pige udviste Forhold, som bestod i, at han, da han mødte hende i Næsbhoved Stov, spærrede Veien for hende og, da han var lige ud for hende, gav hende et Puf for Brystet, idet han sagde: „lille Som-sru“ og gav et Brøl fra sig, da kan dette Forhold, forsaavidt det overhovedet kan være Gjenstand for offentlig Paatale, ikke ansees indbefattet under Actionsordren.

Arrestantens Straf findes passende at kunne bestemmes til Forbedrings-huusarbeide i 5 Aar.

Underretsbommen, ved hvilken han i Henhold til Straffelovens §§ 168 jfr. 46, 243, 200 og 203, jfr. 39 samt 228 er anset med Tugthuusarbeide i 3 Aar, vil derfor i Henseende til Straffen være at forandre, hvorimod den i Henseende til den Arrestanten paalagte Erstatning og Actionens Omkostninger vil være at standfæste.“

Nr. 2. **Rebacteur Ploug** (Advocat Brock)
 contra
 Overretsprocurator Leth (Ingen),
betreffende Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Marts 1874: „De ovenfor udkævede, i Bladet „Fædrelandet“ Nr. 218

for 19de September 1872 indeholdte for Citanten, Overretsprocurator Leth fornærmelige Ytringer bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte candidatus philosophiæ C. Pleug til Statskassen bøde 100 Rigsdaler eller, saafremt Bøden ikke fuldt betales, hensesættes i simpelt Fængsel i 20 Dage. Saa bør Indstævnte og til Citanten betale denne Sags Omkostninger med 20 Rigsdaler. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Procurator Winther en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgivelse til at foranstalte stemplet fornævnte af ham den 29de September f. A. fremlagte Gjenpart af en Skrivelse fra Indstævnte."

Højesterets Dom.

De af Indstævnte paatalte, i den indankede Dom anførte Udtalelser, der findes i en Artikel i Bladet „Fædrelandet“ for 19de September 1872 med tilspøjet Note, maae efter den Forbindelse, hvori de ere satte med hinanden indbyrdes og med Artiklens øvrige Indhold, forstaaes saaledes, at der ved samme kun er sigtet til Indstævntes politiske Færd, og det kan ikke ansees tilkjendegivet eller antydet, at han under denne har foretaget sig Handlinger eller ladet sig lede af Bevæggrunde, der maatte nedsette hans borgerlige Agtelse. Særlig bemærkes, at der ikke findes at indeholdes en Udfornærmelse i den i Noten i Henhold til et Telegram givne urigtige Beretning om, at Indstævnte skulde have tilbudt at underskrive enhver Erklæring, som Venstremændene i Odense fordrede, idet han, der maatte antages at kjende det paagjældende Partis Anstuelser, vel iforveien kunde vide, om han ifølge sin Overbeviisning vilde kunne underskrive en saadan Erklæring, som kunde ventes ham forelagt af dette Parti. Der skjønnes herefter ikke at være tilstrækkelig Grund til at idømme Citanten noget Ansvar, hvorimod der efter hans Paastrand vil være at tillægge ham Frifindelse for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

I den indkomne Doms Præmisses hedder det: „I en ledende Artikel i Bladet „Fædrelandet“ for 19de September 1872 Nr. 218 angaaende de da den følgende Dag foresaaende Valg til Folketinget bemærkes med Hensyn til Hovedstadens tredie Kreds, at det her vil være nødvendigt at vælge en ny Mand istedetfor Krefens tidligere Repræsentant, der havde undslaaet sig for atter at stille sig. Artiklen omtaler derefter to Candidater, der havde tilbudt at ville stille sig i denne Kreds, og efter noget nærmere at have udtalt sig om den ene af disse bemærker Artiklen, at der saaledes er al Grund til at anbefale denne Mandes Valg, hvorimod der angaaende den anden Candidat, Citanten, Overretsprocurator Leth forsvares saaledes: „medens derimod Overretsprocurator Leth, der skal være opfordret af andre Vælgere, har udtalt sig saa svævende og ubestemt og desuden har havt en saa tvivlsom Fortid, at det paa ingen Maade kan tilraades at vælge ham.“ I en Note tilføies derhos: „et Telegram til os fra Odense bekræfter Hr. Leths Upaalidelighed. Han har nemlig tilbudt at underskrive „enhver Erklæring“, de derværende Benstemænd fordrede, hvilket dog forekom disse vel stærkt.“

Citanten, der formener, at de i bemeldte Artikel forekommende Udlæbelse, forsaavidt de nævne, at han har havt „en tvivlsom Fortid“ samt tale om hans „Upaalidelighed“ og at han skulde have tilbudt at underskrive „enhver Erklæring“, Benstemændene i Odense fordrede, hvilket dog forekom disse vel stærkt, overstige Grændserne for en politisk Disrecommandation og i høi Grad maae nedsette hans borgerlige Agtelse, har paa Grund heraf under nærværende Sag paaflaaet disse Udlæbelse marficere og Indstævnte, candidatus philosophiæ C. Ploug som ansvarlig Udgiver af Bladet „Fædrelandet“ herfor anset med Straf efter Lovens Strengbed samt paalagt at erstatte ham Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, hvorimod Indstævnte har paaflaaet sig frifunden og Citanten paalagt at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har navnlig paaberaabt sig, at der i den omhandlede Artikel kun er Tale om, hvorvidt han har troet at burde anbefale eller fraraade Citantens Valg til Folketinget, og at han saaledes kun har havt Citantens politiske Færd for Die, saa at hans borgerlige Agtelse ikke derved skal være angreben; men ligesom det ikke af Artiklen udtrykkelig fremgaaer, at der ved Udtrykkene „tvivlsom Fortid“ og „Upaalidelighed“ alene er sigtet til Citantens politiske Færd, saaledes kan det, selv om dette antages, ikke nægtes, at disse Paasagn navnlig efter den Maade, hvorpaa de i Noten ere satte i Forbindelse med

hinanden, maae ansees at være fornærmelige, idet Upaalidelighed indeholder en Sigtelse for, at man ikke vil udføre, hvad man paatager sig, der nødvendigen maa nedlægge den borgerlige Agtelse, og for Rigtigheden af denne Sigtelse har Indsævnte intet Beviis ført. Og findes Indsævnte heller ikke at kunne udgaae Ansvar for Ubladelsen om, at Citanten har tilbudt at underkrive enhver Erklæring, de forenede Venstremænd forebød, da der i denne Ubladelse, hvis Urigtighed Indsævnte selv under Proceduren har erkjendt, forsaavidt det under Sagen er givet, at Citanten ikke har gjort noget saadant Tilbud, ligesom ligger en Insinuation om, at Citanten vilde være villig til at underkrive enhver saadan Erklæring, hvad enten den stemte med hans Overbeviisning eller ei, men et saadant Forhold, hvorved Citantens moralske Charakter ogsaa angribes, maa ligeledes nedlægge hans borgerlige Agtelse.

Indsævnte vil derfor blive at ansee efter Straffelovens § 217 med en Mulct af 100 Rd. til Statskassen eller Hensættelse i simpelt Fængsel i 20 Dage, hvis Mulcten ikke fuldt betales, hvorhos de paaklagte Ubladelser blive at mortificere; og vil Indsævnte blive pligtig at betale Citanten Sagens Omkostninger med 20 Rigsdaler.

Kaar Citanten har paastaet Mortification og Straf paa Grund af nogle i en den 29de September forrige Aar fremlagt Gjenpart af en Skrivelse fra Indsævnte til hans Sagfører brugte formeentlig fornærmelige Ubladelser, vil denne Paastand allerede af Hensyn til Forligssøgningerne ikke kunne tages under Paafjendelse her under Sagen.

Der vil være at forelægge Procurator Winther en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgjælse til at foranstalte hemplet fornævnte af ham den 29de September s. A. fremlagte Gjenpart af en Skrivelse fra Indsævnte, der maa betragtes som et Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen."

Nr. 153.

Advocat Nellesmann
contra

Ene Filippsdatter (Defensør Levinsen),

der tiltales for Tyveri eller Meddeeltighed i Tyveri.

Hillerslev Hundborg Herredets Extrarets Dom af 24de Marts 1875: „Tilfalte, Fattiglem i Røhr Fattighuus Ene Filippsdatter bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Hun betaler derhos alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor og Defensør, Procuratorerne Lykke og Esmann, 10 Kr. til hver. I Erstatning til Mogens Miksfens Enke udreder hun 16 Ddr. Det

ibømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og denne isvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 10de Mai 1875: „Tilstalte Helene Filipsdatter bør henfattes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder. Saa betaler hun og i Erstatning til Mogens Chr. Mikfelsens Enke Ane Bolette Poulsdatter 16 Ore, samt udreder Actionens Omkostninger, og berunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Saaesen, 10 Kr. til hver. Den ibømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indbankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger bestrkte Rigtigheden af det i samme antagne Resultat, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Nellemann og Levinson for Høiesteret betaler Tilstalte 30 Kroner til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Helene Filipsdatter for Tyveri eller Meddeeltighed deri.

Efterat Mogens Chr. Mikfelsens Enke, Ane Bolette Poulsdatter Brandt, der som Fattiglem havde Ophold i Næbr Sogns Fattighuus, havde anmeldt, at der den 29de Januar d. A. var under hendes Fraværelse frastjaalet hende ca. 3 Pund Uld, der laae i hendes Stue i en aflaaet Kiste, hvortil Nøglen hang i et Vindue i Stuen, tilligemed nogle Potter Grøn og noget Flaest og Fisk m. m., hvilke Gjenstande tillammen ere ansatte til en Værdi af omtrent 4 Kr., har Tilstalte, der ligeledes havde Ophold som Fattiglem i bemeldte Fattighuus, under den derefter anstillede Undersøgelse vedgaaet, at hun, forført af Chr. Kjeldsens Hustru, der ogsaa var Fattiglem sammesteds, samt paa Grund af Sult og Glenbighed har deeltaget i bemeldte Tyveri, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at Chr. Kjeldsens Hustru ved Hjælp af en Nøgle, som hun havde forskaffet sig hos et af de andre Fattiglemmer, lukkede en Hængelaas op, der var anbragt for Døren til en tom Stue i Fattighuset, og at de begge derpaa gik gjennem bemeldte Stue ind i et Kjøkken, der havde sælles Skorsteen med Vestsjaalnes Kjøkken, hvorefter Chr. Kjeldsens Hustru ved Hjælp af en Stige kreg over en i bemeldte Skorsteen anbragt Skillemuur, der har en Høide fra Altsedet af ca. 2 à 3 Alen, ind i

Besjaaelses Kjøkken, hvorfra der var ubindret Afgang til dennes Stue, og da hun vendte tilbage, leverede hun Tiltalte som det hele Udbytte af Tyveriet ca. 1 Pd. Uld, som Tiltalte senere solgte for 1 Kr., samt omtrent en Pægl Bryn og noget Fisk tilfammen af Værdi 16 Ore. Det af Tiltalte solgte Quantum Uld er bragt tilstede og maa antages udleveret til Besjaaelse, der for det øvrige Stjaaelses Vedkommende har nedlagt Paastand om Erstatning.

Ehr. Kjælsens Hustru har vedholdende nægtet at have havt nogenstøbst Deel i det ommeldte Tyveri, men efter samtlige Sagens Oplysninger vil Tiltaltes Forklaring med Hensyn til samme være at lægge til Grund for Sagens Paafjendelse. Efter det Anførte vil Tiltalte, der er født i 1828 og ikke sees tilbiger at have været tiltalt efter straffet, være at anses efter Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led cfr. § 47 1ste Led med en Straf, der findes at maatte bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Erstatning til Mogens Ehr. Mikkelsens Enke 16 Ore.“

Nr. 41. Møllebestyrer **Hans Ahrenkiel** (Abb. Mellemann)
contra

Gaardeier **Niels Petersen** (Ingen),

betræffende en Hestehandel.

Hjerre Herredstings Dom af 6te Mai 1872: „Indstævnte, Møller Ahrenkiels Enke bør for Tiltale af Citanten, Gaardeier Niels Petersen af Høgstedgaard i denne Sag fri at være og Processens Omkostninger for hendes Vedkommende være at op-
hæve. Derimod bør hun bøde 4 Rd. til Justitskassen. Dersom Citanten efter foregaaende lovlige Omgang inden Retten med sin corporlige Ed bekræfter, at det ikke, da han den 15de Juni f. A. købte den under Sagen omhandlede Hest, var ham bekjendt, at den var stædig, bør Indstævnte, Møllebestyrer Hans Ahrenkiel af Stargrode Mølle, imod at faae denne Hest tilbageleveret, betale Citanten de paastævnte 265 Rd. med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 22de Juli f. A. indtil Betaling skeer. I saa Fald bør han og fra den 15de Juni f. A. at regne, men med Afkortning for en Tid af 14 Dage betale Citanten Foderløn for Hesten efter dertil paa hans Bekostning af Retten udmeldte Mænds Skjon, dog ikke over 4 Mk. daglig, saaledes at der ved Ansættelsen finder en passende Afkortning Sted for den Nytte, Citanten, uanset den ommeldte Feil ved Hesten, kan antages at

have havt af den, hvorhos han bør betale Citanten denne Sags Omkostninger med 20 Rd. Trøster Citanten sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør Indstævnte Hans Ahrenkiel for hans Tiltale i denne Sag fri at være, og Processens Omkostninger være at ophæve. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Juni 1873: „Contra-citanten, Møllebestyrer Hans Ahrenkiel bør for Hovedcitanten, Gaarbeier Niels Petersens Tiltale i denne Sag fri at være. Processomkostningerne for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den af Contra-citanten den 18de Marts s. A. fremlagte Tingsvidneact kan sees, at den under Tingsvidnet den 4de s. M. fremlagte Vidnestævning er skreven paa stemplet Papir."

Højesterets Dom.

Ved de fremkomne, tildeels efter Overretsdommens Afvigelse erhvervede Oplysninger maa det ansees godtgjort, at den under Sagen omhandlede Hest allerede, forinden Indstævnte den 15de Juni 1871 folgte den til Citanten, har været Krybbebider, i hvilken Henseende fremhæves, at de under et ved Horsens Byting den 18de Marts s. A. optaget Tingsvidne afgivne edelige Forklaringer gaae ud paa, at Hesten, strax efterat Handelen den nævnte Dag havde fundet Sted, har viist sig at være Krybbebider. Ifølge heraf, og da Indstævnte havde indstaaet Citanten for, at Hesten ikke havde usynlige Feil, hvortil Krybbebideri maa henføres, findes Citantens Paastand om at erholde Kjøbesummen med Renter tilbagebetalt, imod at tilbagelevere Hesten, at maatte tages til Følge. Derimod vil der ikke kunne tilkjendes ham de af ham paaftaaede Fodervej, idet en saadan Paastand hverken vil kunne begrundes paa Tilstedeværelsen af fornævnte Feil, der ikke sees at have gjort Hesten utjenlig til Brug, eller paa Hestens paaberaabte Stædighed, der, som i Dommen nærmere fremstillet, ikke kan antages at have været Citanten ubekjendt, da han kjøbte den, og paa hvilken Feil han heller ikke sees at have lagt nogen særdeles Vægt.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør, mod at erholde den under Sagen omhandlede Hest tilbageleveret, til Citanten betale 530 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 22de Juli 1871 indtil Betaling skeer, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indkomne Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat Hovedcitanten, Gaardeier Niels Petersen af Høgsledgaard paa et Marked i Horsens den 15de Juni 1871 havde kjøbt en brun Vallak af Contracitanten, Møllebestyrer Hans Ahrenkiel af Stogrode Mølle, idet han vil have antaget, at denne handlede paa sin Moder, Møller Ahrenkiels Enkes, Vegne, har han under Paaberaabelse af, at Hesten blev solgt ham fri for usynlige eller skjulte Feil og god til Brug, men at det har vist sig, at den er krubbebidet og stædig i den Grad, at den ikke kan bruges for Vogn, under nærværende Sag i første Instans sagsøgt bemeldte Møller Ahrenkiels Enke til at modtage Hesten tilbage og til at tilbagebetale ham den erlagte Kjøbesum, 265 Rd., med 5 pCt. aarlige Renter deraf fra Forligsskogens Dato den 22de Juni 1871 indtil Betaling skeer, samt til at udrede Foderløn for Hesten med 4 Mk. daglig fra den 15de s. M. at regne, og da Møller Ahrenkiels Enke paastod Sagen afviiist, fordi Handelen var hende uevklommende, idet Hesten havde tilhørt, ikke hende, men hendes Søn, Contracitanten, har Hovedcitanten under et Continuationsfølgemaal paafaaet denne dømt enten cumulatvdt eller alternativt med bemeldte hans Moder efter den nævnte af Hovedcitanten nedlagte Paastand. Ved Underretsdømmen er Møller Ahrenkiels Enke frifunden for Hovedcitantens Tiltale, hvorhos hun, for ikke at have givet behørig Møde for Forligscommissionen, er idømt en Bøde til Justitskassen af 4 Rd., hvorimod Sagen for Contracitantens Bedkommende er gjort afhængig af Hovedcitantens Ed, saaledes at Contracitanten, saafremt Hovedcitanten edelig bekræfter, at det ikke, da han den 15de Juni 1871 kjøbte den under Sagen omhandlede Hest, var ham bekjendt, at den var stædig, er tilpligtet, imod at faae Hesten tilbage, til Hovedcitanten at betale 265 Rd. med 5 pCt. aarlige Renter fra Continuationsforligsskogens Dato den 22de Juli 1871 indtil Betaling skeer, Foderløn fra den 15de Juni 1871 at regne, dog med Afstorting for en Tid af 14 Dage efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Stjøn, dog ikke over 4 Mk.

daglig og saaledes, at der ved Ansættelsen finder en passende Affortning Sted for den Nytt, Hovedcitanten, uanset den ommeldte Feil ved Hesten, kan antages at have havt af den, samt i Procesomkostninger for Underretten 20 Rd. hvorimod Contracitanten, saafremt Hovedcitanten ikke aflægger Eden, er frifunden for dennes Tiltale og Procesomkostningerne i 1ste Instants ophævede. Denne Sag er nu af begge Parter indanket for Overretten, hvor Hovedcitanten — der maa antages at have acquiesceret ved Underrettsdommen, forsaavidt der derved er tillagt Møller Abrenkiels Enke Frifindelse for hans Tiltale i denne Sag, ligesom Sagen overhovedet for hendes Vedkommende ikke foreligger Overretten til Paakjendelse, — har paastaet Contracitanten pure tilpligtet, imod at faae Hesten tilbage, at tilbagebetale den erlagte Kjøbesum med Renter og udrede Goderløn for Hesten efter Hovedcitantens for Underretten nedlagte Paastande, eller at Sagen ialfald gjøres afhængig af, om Contracitanten med Ed tør bekræfte, at han, da han solgte Hesten til Hovedcitanten, ikke vidste, at den var Krybbebider, hvorimod Contracitanten har paastaet Underrettsdommen forandret derhen, at han pure frifindes for Hovedcitantens Tiltale.

Contracitanten, der har erkjendt, at han paa Markedet i Horsens den 15de Juni 1871 har solgt Hovedcitanten den her omhandlede Hest, har derved benægtet, at den er Krybbebider, eller at den ialfald var det, da han solgte den til Hovedcitanten.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedsiiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbves, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (K. Høgel).
Kjeldsø & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 22.

Den 29de October.

1875.

Anden ordinaire Session.

Onsdagen den 6te October.

Nr. 41.

Møllebestyrer Hans Ahrenkiel
contra

Gaarbeier Niels Pedersen (see forrige Nr.).

Bel har nu denne, der samme Dag, da han havde kjøbt Hesten af Contrahentent, igjen solgt den til en tybsk Hestehandler, der imidlertid den næste Dags Morgen leverede den tilbage, fordi den var Krypbebider, produceret en i Horsens den 16de Juni 1871 udstedt Erklæring, hvori bemeldte Hestehandler bevidner, at han giver den brune Ballat, som han har kjøbt af Niels Forpagter, tilbage til denne, og at Hesten er, som det hedder i den paa Tybsk affattede Erklæring, „Krippensejer“, ligesom 2 Vidner under et efter Hovedcitantens Foranstaltning optaget Tingsvidnie have forklaret, at de — der vare tilstede i Horsens den 16de Juni 1871 og der paavistes en Hest, som Hovedcitantent angaves at have solgt til en tybsk Hestehandler, men atter havde maattet tage tilbage, fordi den var Krypbebider — den nævnte Dags Morgen have havt Leilighed til at iagttage bemeldte Hest i den Stald, hvor den var opstaldet, og at de da have seet, at den bed i Krypben, og hørt, at den gylpede eller gryntede paa den for Krypbebiderne eiendommelige Maade, men ligesom der ikke kan tillægges den af den nævnte Hestehandler udstedte ubeedige Erklæring, af hvilken det desuden ikke kan sees, om den deri omhandlede Hest er identisk med den Hest, hvorom der er Spørgsmaal under nærværende Sag, uogen videre Betydning, saaledes svækkes ogsaa Betydningen af det optagne Tingsvidnie derved, at det ene Vidne ikke med Bestemthed har kunnet bekræfte, at den Hest, nærværende Sag angaaer, er identisk med den Hest, de saae i Horsens den 16de Juni 1871, og forsaavidt Hovedcitantent derhos for Overretten har fremlagt tvende af to Dyrklæger XIX. Aargang.

henholdsvis den 16de og 22de Juli 1872 udsædte Erklæringer, hvorefter den heromhandlede Hest er en ægte Krybbebider, der sandsynligvis allerede har haft denne Feil, da Hovedcitanten købte den af Contracitanten, bemærkes, at kun den ene af disse Dyrslæger selv har haft Leilighed til at iagttage Hesten, medens den Andens Erklæring alene støttes paa de Oplysninger om Hesten, der indeholdes i Sagens Acter, og at det ikke af den førstnævnte Dyrslæges Erklæring, der først er udsædt over 1 Aar efter at Hesten kom i Hovedcitantens Besiddelse, kan sees, naar han første Gang tilsaae Hesten, navnlig om det ikke var længere Tid, efterat Hovedcitanten havde købt den. I ethvert Tilfælde maa der imidlertid gives Contracitanten Medhold i, at det, selv om det maatte anses godtgjort, at Hesten var Krybbebider ikke længe efter den heromhandlede Handels Afslutning, dog ikke deraf ubetinget kan sluttes, at den ogsaa havde denne Feil, da Salget fandt Sted, i hvilken Henseende bemærkes, at toende Vidner, der i Tiden før den heromhandlede Handels Afslutning tjente paa Stærøde Mølle, hvor Hesten dengang var opstaldet, og som altsaa havde særlig Leilighed til at blive bekendt med Hestens Feil, have udsagt, at de ikke have hørt eller erfaret, at Hesten dengang var Krybbebider, hvortil det ene Vidne endnu har føiet, at det, da det, efterat Hesten var bleven solgt, hørte Tale om, at den skulde være Krybbebider, saae efter i Stalden, men ikke kunde see Mærker af Vid i dens Krybbe.

Forsaauidt Hovedcitanten dernæst har støttet sin Paaastand om den heromhandlede Handels Ophævelse derpaa, at Hesten har vist sig at være stædig i den Grad, at den ikke kan bruges for Vogn, da maa det vel ved flere Vidners Forklaringer anses godtgjort, at Hesten oftere saavel før som efter at den kom i Hovedcitantens Besiddelse, har vist sig stædig, naar den spændtes for Vogn, hvorimod den uden Vanskelighed lod sig benytte paa anden Maade navnlig ogsaa for Ploug og Harve, og det er ogsaa erkjendt af Contracitanten, at den allerede, medens den var i hans Besiddelse, var noget stædig, men han har gjort gjældende, at han ikke havde paataget sig noget Ansvar for denne Feil, hvis Existentis var Hovedcitanten bekjendt.

Vel have nu 3 af Hovedcitanten førte Vidner, der vare tilfæde, da Parterne ved den heromhandlede Handels Afslutning draf Lidkjøb, forklaret, at Contracitanten ved denne Leilighed efter Hovedcitantens Opfordring draf ham Hesten til fri for usynlige Feil uden at tage nogen Reservation med Hensyn til dens Stædighed, der ikke udtrykkelig omtaltes ved denne Leilighed, men det maa dog efter de ommeldte Vidners Forklaringer antages, at Contracitanten under Forhandlingerne i Anledning af Lidkjøbet har antydet, at Hesten havde en Feil, som Hovedcitanten kjendte, og at det af dennes Svar fremgik, at han vidste, hvad Contracitanten sigtede til. Da Hovedcitanten nu ikke har paaberaabt sig, at Hesten foruden at være Krybbebider — og det maa anses for at være in confesso, at denne Feil ikke før Handelsens Afslutning har været omtalt mellem Parterne — havde anden Feil end Stædighed, kan det neppe betvivles, at der ved de ommeldte Dyringer er sigtet til den førstnævnte Feil, der saaledes idligere maa have været omtalt mellem Parterne, der

efter Sagens Oplysninger ere Naboer og tibligerer have forhandlet om Hesten; og at dette har været Tilfældet, er ogsaa bevidnet af tvende Tjenestelærte, der paa den Tid, den heromhandlede Handel affluttedes, tjente paa Stogrode Mølle, og af hvilke den ene har udsagt, at Contracitanten 2 à 3 Gange før Handelens Afflutning har sagt til Hovedcitanten, at Hesten ikke til enhver Tid vilde gaae for Bogn, hvortil Hovedcitanten da svarede, at det vidste han, medens det andet Vidne engang, som han sikket troer for den 15de Juni 1871, vil have hørt Hovedcitanten sige til Contracitanten, at han vidste, at Hesten ikke vilde gaae for Bogn.

Det maa herefter antages, at Hovedcitanten ved Handelens Afflutning har været bekendt med, at Hesten var stærdig, men ikke har lagt nogen Vægt paa denne Omstændighed, og dette bestrækes end yderligere derved, at det af tvende Vidner, der vare tilstede, da Hovedcitanten, som det maa antages i Juni 1871 paa Stogrode Mølle, opfordrede Contracitanten til at lade Handelens gaae tilbage, have forklaret, at Hovedcitanten kun støttede sin Paastand derpaa, at Hesten havde viist sig at være Krybbebiber, idet han efter det ene Vidnes Udsagn udtrykkelig tilføjede „det Andet vidste han, hvad det var“, hvorhos han skal have sagt til et tredje Vidne, der efter sin Forklaring mødte Hovedcitanten, da denne ved den nævnte Leilighed red bort fra Stogrode Mølle, at han havde været hos Contracitanten for at faae denne til at tage den Hest, Hovedcitanten red paa, og som han havde kjøbt af ham, tilbage, da den var Krybbebiber, og at Hesten ogsaa var noget tvær for Bogn, men at Hovedcitanten ikke brød sig derom.

Idet det nu ikke kan antages, at Contracitanten ved, som meldt, at brukke Hovedcitanten Hesten til fri for usynlige Feil, har villet paatage sig noget Ansvar ligeoverfor Hovedcitanten med Hensyn til en Feil, om hvilken han vidste, at den var Hovedcitanten bekendt, og til hvilken han desuden havde hentydet umiddelbart forinden Lidkjøbet, bliver det heraf en Følge, at Hovedcitanten heller ikke paa Grund af Hestens Stædighed, med Hensyn til hvilken det iøvrigt ei heller kan anses beviist, at den har været tilstede i en saadan Grad, at den uden videre kan forudsættes at have maattet nedsætte Hestens Værdi i nogen væsentlig Grad, kan være beføiet til at fordrø den heromhandlede Handel ophævet, og Contracitanten maa saaledes i det Hele blive at frifinde for Hovedcitantens Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Sagens Omstændigheder at kunne ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af den af Contracitanten den 18de Marts s. A. fremlagte Tingsvidneact kan sees, at den under Tingsvidnet den 4de s. M. fremlagte Vidneafgørelse er skrevet paa stemplet Papir. Iøvrigt sees der ikke med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter at være begaaet nogen Stempelovertrædelse.“

Mandagen den 11te October.

Nr. 187.

Advocat Henrichsen

contra

Hans Nielsen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 238 jfr. Lov 23de Mai 1873 § 9.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 4de Juni 1875: „Arrestanten Jens Christensen bør henlægges til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og Tiltalte Hans Nielsen i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Tiltalte Hans Nielsen skal have sin Næringsadkomst som Værtshuusholder forbrudt. Arrestanten vil derhos have at udrede samtlige Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Bredstrup 12 Kr. og til Defensor, Procurator Jacoby 10 Kr., dog at Tiltalte in solidum med Arrestanten udreder $\frac{1}{3}$ af samme. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 19de Juli 1875: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa betaler Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procurator Fasting og Justitsraad Nesselmann 10 Kr. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at den Tiltalte under 27de October 1869 meddeelte Næringsadkomst som Værtshuusholder er Højesteret forelagt, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret til Overretten, tiltales Værtshuusholder Hans Nielsen i Randers for Overtrædelse af Straffelovens § 238 cfr. Lov af 23de Mai 1873 § 9.

Efterat den i 1ste Instants medtilltalte Jens Christensen havde afgivet Tilskaaelse om forskjellige af ham i Marts Maaned d. A. begaaede Tyverier, hvoriblandt et paa Gaarden Carlsberg, samt forklaret, at han af de ved den sidstnævnte Leilighed sjaaalne Koster havde afhaandlet en Stjorte, et Tørklæde og en Pibe til Tiltalte Hans Nielsen, hovedsagelig for Drifkevarer, i hvis Fortæring Nielsen selv deltog, indsendt en Politibetjent sig hos Nielsen for at søge efter Kosterne, og Tiltalte indbrømmede da strax at have kjøbt de ommeldte Gjenstande af Jens Christensen, men erklærede derhos, at han havde solgt dem igjen uden at kunne huske til hvem, og først paa nærmere Foreholdelse og da Betjenten truede med Huusundersøgelse, udleverede han succesfuldt Kosterne, idet han fremtog Stjorten af en Kiste og Piben fra en Tobakskasse, medens han havde Tørklædet paa, hvorhos han paa Betjentens Spørgsmaal om, hvorfor han ikke strax var kommet frem med Kosterne, efter Betjentens Forklaring yttrede, at han ikke kunde være tjent med at udlevere dem, da han aldrig havde faaet Erstatning for et Par Buxer, som engang tidligere paa lignende Maade vare afhentede hos ham.

At Tiltalte, da han tilforhandlede sig de ommeldte Gjenstande, der under Sagen ere vurderede til ialt 2 Kr. 32 Øre, skulde have vidst eller have Formodning om, at de vare ulovligt erhvervede — hvilket han vedblivende har benægtet — er der ikke tilstrækkelig Føie til at antage, men da han har erkjendt, at han, efterat han af Politibetjenten havde faaet at vide, at de vare sjaaalne, har søgt at lægge Dølgemaal paa sin Besiddelse af dem ved at foregive, at han havde solgt dem, og først efterhaanden kom frem med hver enkelt Gjenstand, skjøndt han vidste, at han havde Tørklædet om Halsen, og at de andre Gjenstande beroede paa de ovennævnte Steder, ligesom han har erklaret, at det, skjøndt han ikke vil kunne huske det, godt kan være, at han om Aarsagen til dette sit Forhold har udråbt sig for Betjenten som af denue omforklaret, findes han ved sit ansøgte Forhold, der efter de foreliggende Omstændigheder ikke kan antages at have været begrundet i siebliffelig Forlegenhed eller Frygt, at have paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 238.

Den Straf, som Tiltalte, der er født i Aaret 1835 og tidligere ifølge Overrettens Dom af 11te November 1872 har været anseet efter Straffelovens § 182 med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage samt ifølge Manders Kjøbstads Exravers Dom af 8de Juli 1873 for at have mishandlet sin Hustru efter Straffelovens § 202 cfr. § 203 med samme Slags Fængsel i 2 Gange 5 Dage, herefter har forskjybt, findes ved Underrettsdommen påseende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, hvorhos han i Medfør af Lov af 23de Mai 1873 § 9 rettelig er tilfunden at have sin Næringsadkomst som Værtshuusholder forbrudt, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger for Underretten for Tiltaltes Vedkommende ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaantet.“

Nr. 177.

Advocat Halkier
contra**Hans Iversen** (Defensor Nellemann),

der tiltales for falsk Vidneforklaring.

Horsens Kjøbstads Exraret's Dom af 5te Mai 1875: „Tiltalte, Røgter Hans Iversen bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa bør og Tiltalte udrede alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Hviid 12 Kr. og til Defensor, Kammerassessor, Procurator Poulsen 10 Kr. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverret's Dom af 28de Juni 1875: „Tiltalte Hans Iversen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Nekkelmann og Procurator Morville, 15 Kr. til hver. Det Bødte at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Halkier og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende Sag tiltales Røgter Hans Iversen for falsk Vidneforklaring.

Under to af Tiltaltes Huusbønd, Brændeviinsbrønder P. Nielsen i Horsens imod Slagterne B. Kraul og A. Kraul sammesteds anlagte civile Sager betragende Fodetløn for Kreaturer, som de i Aaret 1872 have haft opslaget til Fødning i Nielsens Varmestald, og under hvilke de gjorde Indsigelse imod Forbringeren paa Grund af, at Kreaturerne formentlig vare daarlige røgte, idet der deels havde været for mange Kreaturer paa Stalden, deels Bærmen var bleven blandet med Vand, blev Tiltalte under to af de Indnævnte henholdsvis den 21de October 1873 og den 27de October 1874 optagne Tingsvidner ført som Vidne, og under det førnævnte Tingsvidne blandt Andet (spurgt 1) om han vidste, at Vidnecitanten, Slagter B. Kraul, i 1872 havde 6 Kreaturer opslagede til Fødning i Nielsens Stald, 2) hvormange Kreaturer

der samtidig vare opstalsede i Nielsens Stald, 4) om Vidnecitantens Kreaturer bleve fodrede med den rene usorfalskede Værme eller om der blev blandet Vand i Værmen, hvormed de bleve fodrede, samt 12) om nogen Anden end Tilstalte havde blandet Vand i Værmen, hvortil Tilstalte, efter at have besvaret det første Spørgsmaal bekræftende, svarede ad Spørgsmaal 2 at der undertiden var 18, undertiden 20 à 22 Kreaturer opstalsede og en enkelt Gang ogsaa flere, og ad Spørgsmaal 4 og 12, at Kreaturerne fik samme Forpleining som Nielsens egne Kreaturer og bleve fodrede med Værme, som blev pumpet op fra Værmebeholderen, samt at Tilstalte ikke blandede Vand i og Intet vidste om, at nogen Anden havde gjort det.

Under det den 27de October 1874 af Slagter A. Kraul optagne Tingsvidne svarede Tilstalte paa lignende Spørgsmaal som de ovennævnte, at der samtidig var opstalt 10 Kreaturer i Nielsens Stald, samt at Vidnecitantens Kreaturer bleve fodrede med den rene Værme, som blev ledet ud i Beholderen, hvoraf Værmen blev pumpet op, og at det ikke var Tilstalte bevidst, at der blev blandet Vand eller Andet i Værmen.

De saaledes afgivne Forklaringer bekræftede Tilstalte med Lovens Ed.

Efterat der derpaa i Anledning af de anførte Besvarelser, der formentes at være i Strid med Sandheden, var indledet Undersøgelse mod Tilstalte, har han med Hensyn til det under det sidstnævnte Tingsvidne afgivne Svar paa Spørgsmaalet om, hvormange Kreaturer der samtidig vare opstalsede i Nielsens Stald, gjort gjældende, at Nielsen havde 2 fra hinanden afstillede Kreaturstalde, og at han ved at svare „10“ alene havde tænkt paa den Stald, i hvilken Vidnecitantens Kreaturer vare opstalsede til Fodning, og hvori der kun var Plads til 10 Kreaturer, som bleve fodrede med Værme, hvilken Forklaring ikke findes at kunne forlæses; og vel har Tilstalte med Hensyn til det af ham under det tidligere Tingsvidne paa et lignende Spørgsmaal afgivne Svar indrømmet, at dette Svar ikke var rigtigt, idet der i begge Nielsens Stalde tilsammen var Plads til 30 Kreaturer og disse Pladser i den Tid, Vidnecitantens Kreaturer vare der, ofte vare fuldt besatte, medens det dog jævnlig hændte, at enkelte Pladser vare ledige nogle Dage, men han har isøvrigt benægtet at have haft til Hensigt at sige Andet, end hvad der var sandt, og da det ikke er uantageligt, at Tilstalte, uden nu at kunne gjøre Rede derfor, har forstaaet det ham forelagte Spørgsmaal som gaaende ud paa, hvormange Kreaturer der samtidig med de i det foregaaende Spørgsmaal berørte 6 Styr, tilhørende Vidnecitanten, vare opstalsede hos Nielsen, under hvilken Forudsætning Tilstaltes Svar ikke kan antages at have været rigtigt, findes han ikke ved denne Forklaring at have gjort sig skyldig til Straf. Med Hensyn til Tilstaltes Forklaring om, at Kreaturerne bleve fodrede med den rene Værme og at der ikke kom Vand i den, da har han vel erkjendt at have vidst, at der jævnlig er ledet saakaldet Klarevand i Værmebeholderen, men han har vedblivende paastaet, at han, da han afgav Forklaring i Tingsvidnet, troede i den paagjældende Henseende at have svaret rigtigt, da hans Hunsbond — hvad denne ogsaa har indrømmet — havde sagt

ham, at Klarevandet var en Deel af Bærmen og indeholder Næringsstof, hvilket ogsaa efter Sagens Oplysninger maa antages at have været Tilfældet, ligesom det isøvrigt maa antages at have været in confesso under de paa-gjældende Sager, at der var indledet Klarevand i Bærmen, og idet der her-efter mangler Høie til at antage, at Tiltalte, der ikke sees særligt at have været spurgt, om der var kommen Klarevand i Bærmen, ved sin heromhandlede Forklaring har gjort sig skyldig i forsærlig Forbølgelse af Sandheden, vil Til-talte, der efter sin Forklaring er født i Aaret 1826 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at frifinde for Actors Tiltale, efter Sagens Omstændigheder dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger."

Nr. 197.

Abbotat Halkier
contra

Anders Christian Jacobsen (Defensor Nellesmann),
der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Middelfom og Sønderlyng Herreders Extrarets Dom af 8de Juni 1875: „Tiltalte Anders Christian Jacobsen bør hen-sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede de af hans Arrest og denne Sag lovlig flyvende Omkost-ninger, derunder Salair til Actor, Cancelliraad Møller 10 Kr. og Defensor, Overretsprocurator Morville 8 Kr. At efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Biberg Landsoverrets Dom af 19de Juli 1875: „Underrets-dommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Nellesmann og Procurator Fasting betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Halkier og Nellesmann for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisseser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Møllekudstf Anders Christian Jacobsen for Tyveri og Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilståelse er det tilstrækkeligen godtgjort, at han, der fra 1ste Januar d. A. var antaget som Møllekudstf i Staber Mølle, og nogen Tid derefter havde besluttet at gjøre sig en Extrafortieneste ved at tilegne sig noget af det Meel, som han skulde aflevere til Kunderne, har deels oftere i Løbet af Februar Maaned og senere, indtil han den 29de April blev anholdt, naar han fra Møllen skulde bringe Meel til Bagerieier Haubro i Viborg — som det maa antages, forinden han endnu havde begivet sig paa Veien fra Møllen, — af de forskjellige Sække udtaget hver Gang i det Hele et Par Skjæpper Meel, som han da tog med sig ind til Viborg og solgte paa forskjellige Steder for egen Regning, deels den 27de April d. A., da der fra Møllen var medgivet ham 11 Sække Meel, som han skulde aflevere til fornævnte Haubro, undervejs til Viborg afhændet til egen Fordeel den ene af de ommeldte Sække, hvori der var omtrent 3 Skpr. Rugmeel, hvorefter han til Haubro itkun afleverede de øvrige 10 Sække. Ved sin omhandlede Fremgangsmaade maa Tiltalte efter Sagens Oplysninger antages i det Hele at have tilvændt sig Meel til en Værdi af 60 til 100 Kroner, hvoraf alene Værbien af de sidstommeldte 3 Skjæpper Rugmeel, der ikke bleve contant betalte ved Møbtagselsen, er godtgjort Tiltaltes Huusbond, men isøvrigt har saavel denne som Bagerieier Haubro fratvundet Krav paa Erstatning hos Tiltalte.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1852 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 228, og da Straffen ved Underretsbdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.“

Nr. 209.

Advocat Klubien
contra**Carl Christian Olsen** (Defensor Henriksen),

der tiltales for Forvansning af Fattigvæsenets Løi.

Criminal- og Politirettens Dom af 11te September 1875:
„Tiltalte Carl Christian Olsen bør straffes med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsenes Tvangsarbejdsanstalt i 72 Dage samt betale i Erstatning til Kjøbenhavns Fattigvæsen 4 Kr. og tilsvare Sagens Omkostninger. Den ibømte Erstatning at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Carl Christian Olsen, der har opgivet at være 38 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende, og, efter tidligere gjentagne Gange at være straffet blandt Andet for Forvansking af Fattigvæsenets Løi, ved Ringsted Kjøbstads Politirets Dom af 1ste Juni 1872 er anset efter Loven af 3die Marts 1860 §§ 1 og 2, jfr. § 5 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved egen Tiltalæelse og det iøvrigt Dplykte er overbevist at have i forrige Maaned af de ham af Kjøbenhavns Fattigvæsen til Brug overleverede Betsædningsgjenstande solgt en Skjorte, et Par Strømper og et Par Træsko, tilsammen af Værdi 4 Kroner, vil han være at ansee i Genhold til Plan 1ste Juli 1799 § 157, jfr. Placat 19de December 1832 og 9de October 1833 § 2, efter Loven af 3die Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsen's Evangsarbeidsanstalt i 72 Dage.“

Tirsdagen den 12te October.

Nr. 165.

Advocat Hindenburg

contra

Ditlev Hansen (Defensor Klubien),

der tiltales for Forbrudelse mod Straffelovens 16de Capitel samt til at have sin Næringsadkomst til Værtshuushold og Gæstgiveri forbrudt.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te Juni 1875: „Tiltalte Ditlev Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne P. A. Petersen og Engberg, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte ikke er funden skyldig i Voldtægt eller straffet for Hæer. Derimod findes Tiltalte ved at have ubleiet Bærelser i sit Hotel til Personer af forskjelligt Kjønn under saadanne Omstændigheder, at de maatte antages at ville benytte dem til der at bedrive Utugt, hvorom han ifølge sin Forklaring heller ikke nærebe nogen Tvivl, at have overtraadt Bestemmelsen i Straffelovens § 182 2det Led. Endelig findes det i Dommen sidst omhandlede Forhold efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder at burde paadrage ham Straf i Henhold til bemeldte Lovs § 185. Straffen bliver i det Hele at bestemme til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvorhos Tiltalte i Medfør af § 9 i Loven af 23de Mai 1873 om Forandring i og Tilfæg til Næringsloven bør have sin Næringsadkomst som Gæstgiver forbrudt. I Henseende til Actionens Omkostninger vil den indankede Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Ditlev Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og have sin Næringsadkomst som Gæstgiver forbrudt. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Forsaaedit Tiltalte Ditlev Hansen under nærværende for Forbrydelser mod Straffelovens 16de Capitel samt til at have sin Næringsadkomst til Bærishushold og Gæstgiveri forbrudt anlagte Sag er bleven sigtet for Voldtægt af 2 Fruentimmer, der maae antages at have havt deres Kjønskære ubejmittet, dengang Samleie sandt Sted mellem dem og Tiltalte, har denne vedgaaet, at han ifjor har pleiet legemlig Omgang med bemeldte Fruentimmer uden dertil at have havt deres ubrykkelige Samtykke, men paaastaet, at den Ene af dem ingen Modstand gjorde, og at den Andens Modstand var saa ringe, at den ikke kunde betragtes som alvorligen meent. I Strid hermed have de to omtalte Fruentimmer vedblivende fast-

holbt, at de satte sig kraftig til Modværgelse og mod deres Villie maatte give efter for Tiltaltes Afsætning ligeoverfor hans deres langt overlegne legemlige Styrke. Men da Ophøringerne under denne Deel af Sagen i deres Hæder vise, at Tiltalte ikke har søgt sig legemlig Omgang med de paagjældende Fruentimmer ved egentlig Vold eller ved Trusler om Vold, og da disse desuden have maattet indbrømme, at de, naar de endelig havde villet forhindre Tiltalte fra at faae sin Villie med dem, ogsaa kunde have gjort det, baade ved en kraftigere Modstand og ved at strige om Hjælp, hvilket sidste ingen af dem gjorde for Alvor, saa kan Tiltalte ikke ansees overbevist om noget Forheld, der kan blive at tilregne ham som Voldtægt, og forsaavidt Tiltalte, der siden 1871 har levet i Ægteskab, ved foransørte Forhold har gjort sig skyldig i Høer, kan Actionsordren ikke ansees at omfatte Tiltalte herfor, idet intet Forlangende om offentlig Paataale foreligger fra den fornærmede Ægtefælle.

Endvidere har Tiltalte erkjendt, at han, der under 28de Juli f. A. erhvervede Borgerkab jemi Gjestgiver ved en Ombytning af sit tidligere Borgerkab til Værtshuushold og senere har drevet Gjestgiveri i Hotel Toibbod Viinhuus heri Staden, har ladet Værelser i dette Hotel udleie til Personer af forskjellige Kjønn, om hvilke det kunde formodes, at de vilde benytte samme til at pleie legemlig Omgang med hinanden, men da hans i saa Henseende afgivne Forklaring, der stemmer med, hvad hans Dørværtere have udsagt, gaaer ud paa, at flige Leiligheder itkun bleve tilstaaede for en heel Nat imod sædvanlig Betaling, og kun til Personer, om hvem det ialfald ikke vidstes, hvad Brug de vilde gjøre af Værelserne, og som derfor ikke ret vel kunde afvises, og denne hans Forklaring ikke findes at kunne betvivles, saa kan dette hans Forhold, der kun kunde blive at henføre under Straffelovens § 182, ikke være at tilregne ham som strafbart, som Følge af, at det, naar hans Forklaring lægges til Grund for Sagens Paadømmelse, staaer uafgjort, om de omhandlede udleiede Værelser virkeligen ere blevene benyttede til Utugt.

Det er endelig indbrømt af Tiltalte, at han har opfordret de ham i foromtalte Hotel tjenende eller i anden Stilling anbragte Piger, hvoriblandt de to foromtalte og en tredie, der maa antages at have være uberygtet, til at gaae op i hans Restaurationsaal, naar der i samme befandt sig mandlige Gæster, for at formaae disse til at drikke mere Champagnevin, og for en af disse Pigers Vedkommende endog ved sin bestemte Befaling bevæget hende til at gjøre saadant, skjøndt hun var uvillig dertil, samt at han, naar Pigerne saaledes vare bragte til at indfinde sig i den omtalte Sal, har opfordret dem til at drive Letfærdighed med Gæsterne og disse til at indlade sig deri med Pigerne og paa denne Maade fremkaldt, at Pigerne af Gæsterne bleve kyskede og hjærtede samt besøgte paa deres Legemer. Han har derimod nægtet, at han har søgt at bevirke Bedrivelse af Utugt mellem Gæsterne og Pigerne, men meget mere paastaet, at han, som altid vil have været Vidne til hvad der foregik, stedse har søgt at forhindre slikt, og da det ei heller er oplyst, at nogen egentlig Utugt ved disse Leiligheder er bleven bedrevet, saa skjønnes Tiltaltes Fremgangs-

maade ikke at kunne henføres under Straffelovens § 182, der i alle de Tilfælde, den omfatter, forudsætter, at Utugt er bleven øvet eller tilsigtet.

Derimod vil Tiltalte, saa meget mere som de af ham saaledes foranstaltede Optrin paa Restaurationssalen i Hotellet foregik for aabne Døre dervæds og saaledes, at enhver i Hotellet boende eller udenfra kommende Person, der tilfældigt indjaanet sig paa Salen for at nyde Noget, kunde tage Deel i samme, forsaavidt ikke kunne undgaae at anses efter Straffelovens § 185 jfr. § 52. Den Straf, som Tiltalte — for hvis Vedkommende nu ikke er oplyst Mere, der kunde blive at henføre under Actionsordren — herefter har forkyldt, findes at burde bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, medens der, efter Bestemmelserne i Lovene om Haandværks- og Fabrikdrift af 29de December 1857 § 11 og om Forandring i og Tillæg til samme af 23de Mai 1873 § 9 ikke bliver Tale om Forbrydelse af Næringsadkomst."

195.

Advocat Brod

contra

Jens Peder Poulsen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Hjerm Ginding Herredets Extrarets Dom af 9de April 1875: „Tiltalte Jens Peder Poulsen af Eftvad bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Kammerraad Repsbørgh 12 Kr. og til Defensor, Procurator Braff 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 28de Juni 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 10 Kr. for den Første og 8 Kr. for den Sidste. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Isaacsen, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Brod og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Jens Peder Poulsen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilslaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han i Løbet af forrige Aar i 2 à 3 Gange har tilvendt sig Løv i Mosen ved Estrøb, hver Gang omtrent en Sælsuld. Værdien af de saaledes stjaalne Løv, som tilhørte Huusmand Morten Mogensen og Gaarbeier Poul Jensen, er af de Bestjoalme anslaaet til ialt ca. 1 Kr., men Krav paa Erstatning er straaløst.

For sit Forhold i den ansøgte Henseende er Tiltalte, der er født i 1845 og ved Overrettsdom af 28de September f. A. har været anseet efter Straffelovens § 98 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage, ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Straffelovens § 228 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger, vil derfor være at fastsætte, dog saaledes, at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 10 Kr. for den Første og 8 Kr. for den Sidste.“

Nr. 172.

Advocat Klubien

contra

Ane Sophie Christiansen, Lars Niels Larsens
Hustru (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Fuglse Herreds Exrærets Dom af 27de April 1875: „Tiltalte Ane Sophie Christiansen, Lars Niels Larsens Hustru af Dansted bør hensettes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt betale Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Procuratorerne Koefoed og Jansen 10 Kr. til hver foruden Diæter til den Første efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Juni 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Ronge og Overauditeur Wolff for Overretten betaler Tiltalte Ane Sophie Christiansen, Lars Niels Larsens Hustru af Dansted 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansøgte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Broæ for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indkomne Doms Præmisses hebber det: „Da Tiltalte Ane Sophie Christiansen, Lars Niels Larsens Hustru of Danneb, der under nærværende ved 1ste Instants i Fuglse Herreds Etrivretet paakjendte Sag er actioneret for Tyveri, ved egen af de isøbrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilnaaelse er overbevist i Midten of afvigte Marts Maaned at have straffoalet Tjenestebørg Ole Samuelsen et Par til 1 Krone 33 Ore vurderede Beensklæder, maa det billiges, at hun, der er født den 1ste November 1838 og ikke findes tidligere straffet, ved den indkomne Dom er ansæet efter Straffelovens § 228 med 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, og da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den blive at stadfæste.“

Torsdagen den 14de October.

Nr. 28. Procurator **B. Buch** som Curator i Bygningse-
 entrepreneur, Muurmester **J. L. Wedderkopps** Fallitbo
 (Advocat Nellesmann efter Ordre)

contra

Teglværkseier **Lars Christensen** (Overretssagsfører Zahle),
 betreffende Sidsnævntes Ret til forlods Dækning i Fallitboet
 ifølge erhvervet Udlæg.

Kallundborg Kjøbstads Skifterets Decision af 14de Juli
 1873: „Den af Teglværkseier L. Christensen af Skodsbøl ned-
 lagte Protest i Muurmester J. L. Wedderkopps Concurso tages
 ikke til Følge.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Juni
 1874: „Citanten, Teglværkseier Lars Christensen af Skodsbøl i
 Slesvig, bør være berettiget til i Bygningse-
 entrepreneur, Muur-
 mester J. L. Wedderkopps Fallitbo for sin Fordring, 1,036 Rd.
 3 Mk. 3 ß med 5 pCt. Renter af Beløbets Hovedstol 979 Rd.
 2 Mk. 7 ß fra den 15de November 1872 til 8de December
 næstefter, samt med 5 pCt. Renter p. a. af det hele Beløb fra

sidstnævnte Dato til Betaling seer, at nyde forlods Betaling af det ham ved Fogedforretning af 16de November 1872 Udlagtes Realisationssum, efterat den det Udlagte tidligere paahvilende lovlige Pantegjæld af samme er dækket, samt, forsaavidt dette ikke fulde tilstrække, Betaling af Voets øvrige Masse i Concurse med de øvrige Creditorer. Processens Omkostninger ophæves. Overretssagsfører Andresen forelægges en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afvigelse til at foranstalte det af ham den 1ste December 1873 fremlagte Indlæg behørigen stemplet."

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret afsagte Domme med ved-
 øiede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indbante Dommes
 Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver
 Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
 Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for
 Udendues, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret. —
 Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og
 paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (K. Høgel).
 Hjelbør & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 23.

Den 5te November.

1875.

Anden ordinaire Session.

Torsdagen den 14de October.

Nr. 28. Procurator B. Buch som Curator i Bygnings-
entrepreneur Muurmester J. E. Webberkopp's Fallitbo
contra

Teglværkseier Lars Christensen (see forrige Nr.).

Høiesterets Dom.

Efter samtlige under Sagen foreliggende Oplysninger, der tildeels først ere tilveiebragte efter den indankede Doms Affsigelse, maa det antages, at Indstævnte den 11te October 1872, da han ved en Fuldmægtig indgik det i Dommen omhandlede Forlig med Bygningsentrepreneur Webberkopp, ikke var vidende om dennes Insolvents. Blandt saadanne Omstændigheder, som deels hver for sig, deels ifølge deres indbyrdes Forbindelse lede til denne Antagelse, fremhæves, at der i den seneste Tid før den nævnte Dag var givet Webberkopp en forholdsviis temmelig betydelig Credit af forskjellige Forretningsmænd paa det Sted, hvor han havde sin Virksomhed, og at Indstævnte, der ved flere Afdrag i Løbet af de sidste Aar havde faaet største Delen af sin Fordring betalt, ved Forliget indrømmede sin Debitor en Frist af over 4 Uger, hvorefter det er antageligt, at han ikke har frygtet for dennes nær forestaaende Fallit, der ogsaa først indtraaede saa Dage før Udløbet af den i Concursslovens § 20 ommeldte Frist. I det derhos bemærkes, at der paa den anden Side ikke under Sagen

er opløst saadanne Omstændigheder, der særligt lade formode, at Indskrænte til det paagjældende Tidspunkt har havt Kunnskab om Wederkoøps Insolvent, maa det i Dommen antagne Resultat billiges. Denne, ved hvilken Processens Omkostninger rettelig ere ophævede, vil derfor være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne ligeledes at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Bygningsentreprenør Muurmester S. L. Wedderkøops Bo, som den 3die December 1872 toges under Forlitbehandling af Raskundborg Kjøbstads Skifteret, anmeldte Citanten, Teglværkseier Lars Christensen af Stokkebøl i Skovsig isølge Færlig af 11te October og Udlægsforretning af 16de November s. A. en Fordring paa 1,036 Rd. 3 Mk. 3 ß med Renter, og paastod Citanten sig herfor i Boet tillagt forlobs Betaling af Realisationsbetsbet for det Udlagte og, forsaavidt dette ikke maatte tilstrække, af Boets øvrige Masse. Herimod blev af Curator i Boet, Indskrænte Procurator Buch, bemærket, at den af bemeldte Udlæg flydende særlige Ret maatte anses bortfalden ved den i Concursslovens § 23 givne Bestemmelse, og at Fordringen følgelig maatte blive at hense under de almindelige Gjældsfordringer, og til denne Curators Bemærkning have de i Boet mødte Creditorer henholdt sig. Imod det saaledes Fremførte nedlagde Citanten, der vedblev sin Paastand, Protest, men ved den 14de Juli s. A. af Skifteretten afsagte Decision blev eragtet, at denne Citantens Protesti ikke kunde tages til Følge.

Bemeldte Decision har Citanten nu under nærværende Sag indanket her for Retten, hvor han har paastaet sig kjendt berettiget til for sin Fordring med 5 pCt. Rente af Betsbets Hovedsol 979 Rd. 2 Mk. 7 ß fra den 15de November 1872 til Anmeldelsens Dato, den 8de December næstefter, samt med 5 pCt. Renter p. a. af hele det paastænte Betsbet fra sidstnævnte Dato indtil Betaling skeer, at nyde forlobs Betaling af det ham Udlagtes Realisationsbetsbet, efterat den det Udlagte tidligere paabvisende lovlige Pantegjæld af samme er dækket, samt, forsaavidt dette ikke fulde tilstrække, Betaling af Boets øvrige Masse i Concurss med de øvrige Creditorer.

Indskrænte Buch saavel som Skifteforvalteren i Boet, Byfoged Braae, der er skænket til den afsagte Decision at til- og forsvare, procedere til Decisionens Stadfæstelse.

Det er in confesso i Sagen, at Wedderkopp var insolvent, da Forliget blev indgaaet, men Overretten skjønner ikke rettere, end at det ifølge samtlige Omstændigheder maa antages, at Citanten ved Forligets Indgaaelse ikke var vidende om Wedderkops Insolvens, og hans Paastrand, imod hvilken der igrigt ingen Indsigelse er gjort, vil saaledes efter Indholdet af foransførte Lovbestemmelse blive at tage til Følge.

Processens Omkostninger, som begge Parter have paaستاet sig tilkjendte, blive efter Omstændighederne at ophæve.

Overretssagfører Andresen vil være at forelægge en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgivelse til at foranstalte det af ham den 1ste December 1873 fremlagte Indlæg behørigt stemplet. Iøvrigt har det fornødne stemplede Papir her for Retten været forbrugt."

Fredagen den 15de October.

Nr. 150.

Advocat Levinfen
contra

Poul Nielsen Nevl (Defensor Brod),

der tiltales for Bedrageri, falsk Angivelse og Klagemaal.

Silkeborg Birk's Extrarets Dom af 19de Marts 1875: „Tilfalte Poul Nielsen Nevl bør hensettes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, i Erstatning til Them Commune betale 6 Kr. 16 Ore samt til det Offentlige alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hviid og Zilian respective 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 3die Mai 1875: „Den af Tilfalte Poul Nielsen Nevl under nærværende Sag forskyldte Straf bortfalder. Derimod udreder han Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 10 Kr., til Defensor sammesteds 8 Kr. samt til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Morville 10 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indskede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 I Salarium til Advocaterne Levinsen og Brod
 for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Kroner til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hebdet det: „Under denne Sag tilales Poul Nielsen Revs for Bedrageri og falsk Angivelse og Klagemaal.

Det maa anses oplyst under Sagen, at Tilstalte, der af Them Sogns Fattigvæsen var indlagt til Forsørgelse paa Hørlund Fattiggaard ved Silleborg, men som til en Tid i Aaret 1874 med Fattigvæsenets Tilladelse havde Ophold udenfor Fattiggaarden og arbejdede for Dagløn hos en privat Mand, har til sine egne Fornødenheder forbrugt de Penge, han saaledes fortjente, efter hans Opgivende ialt 17 Mk., uden navnlig heraf at indbetale nogen Deel til Bestyreren af Fattiggaarden, saaledes som han, efter hvad han har erkjendt, havde lovet denne, ligesom han ei heller har tilbagebetalt et Beløb af 5 Mk., som Bestyreren havde leveret ham til derfor at lade inddrive en Deel af hans Tilgodehavende hos den ommeldte Mand. Dette Forhold vil imidlertid, om Tilstalte end, hvad han dog har bestridt, maatte have været uberettiget til at beholde de Penge, han saaledes fortjente udenfor Fattiggaarden, og som bleve betalte directe til ham uden Fattigvæsenets Mellemkomst, og om der end i denne Anledning kunde af Fattigbestyrelsen paalægges ham disciplinær Straf i Medfør af Pl. 14de Decbr. 1810 § 22, i ethvert Fald ikke kunne betragtes som noget saadant Bedrageri, der kunde paadrage ham Ansvar under nærværende Suitsag.

Det er derhos oplyst, at Tilstalte under sit Ophold paa den nævnte Fattiggaard i Aaret 1874 har indgivet deels et Andragende til Aarhus Stiftamt, der angives at være udgaaet fra 22 Lemmer paa Fattiggaarden, deels et lignende til Birkedommeren i Silleborg silet Andragende, der er underskrevet „21 Lemmer“, og hvilke Andragender indeholde en Mængde Besværginger navnlig over Uilstrækkeligheden og Sletteden af den Kost, der ydedes Lemmerne paa Fattiggaarden, samt forskellige for Bestyreren af Fattiggaarden saavel som for Sogneraadets Medlemmer fornærmelige Bestyrdninger, der navnlig bl. A. gaae ud paa, at Bestyreren bruger den til Gaarden leverede Fisk saavel som Størstedelen af det indslagtede Kjød og Flæsk til sig selv og sine Selskaber og Gæstebud, at Klagerne have mere end een Grund til at troe, at Bestyreren deels sælger Vg fra Fattiggaarden og putter Pengene i sin egen Lomme, deels har taget af Sognets Ud og ladet det spinde og være for Sognets Regning til Klæder for sig selv, at Bestyreren har brugt den for Sognets Regning indkjøbt Kaffe og Brændevin til at fylde sig selv og sine Gæster med, at han blot seer efter at bedrage Sognet, det han kan, og at pine og plage Lemmerne, at Sogneraadets Medlemmer, naar de samles paa Fattiggaarden, af Bestyreren lade sig tractere med Sognets Gods, og at særlig det Medlem af Sogneraadet, der skulde have Tilsyn med Fattiggaarden,

ofte med Familie og Bekjendte sidder hos Bestyreren og spiser og drikker til langt ud paa Natten, at det jo er det Nemmeste, naar „de“ — hvorved maa antages at være sigtet i Almindelighed til dem, der have Bestyrelsen og Tilshuset med Fattiggaarden — kunne plage Folk til at tage Livet af sig paa deres gamle Dage, m. v.

Disse Besværinger og Bestulbninger maae nu efter Sagens Oplysninger i det Hele, derunder navnlig de af flere Lemmer paa Fattiggaarden afgivne Forklaringer, antages i det Væsentlige at være ubegrundede, og skjøndt Sagen ikke i alle Henseender kan ansees at være aldeles tilbørlig oplyst, findes det dog efter det alt Foreliggende, og idet Tiltalte uden Afbrydelse har været holdt arresteret siden den 29de Decbr. f. A., at kunne undgaaes at opholde Sagen yderligere for at tilbeibringe nærmere Oplysninger. Tiltalte maa saaledes ved sit ommeldte Forhold ansees at have gjort sig skyldig til Straf efter Straffelovens § 226 iisdeels sammenholdt med § 225, men efter Sagens Omstændigheder findes den ommeldte af ham udslaaede langvarige Baretægtsarrest i Medfør af Straffelovens § 58 at kunne træde istedetfor Straffen, der saaledes vil bortfalde “

Nr. 206.

Advocat Hindenburg
contra

Arrestanten **Lars Johan Lundqvist** (Defensor Brod),
der tiltales for Forsøg paa Blodskam.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de September 1875:
„Arrestanten Lars Johan Lundqvist bør straffes med Fængsel paa Band og Brod i 4 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Herforth og Beher, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føies, at der ved Straffens Bestemmelse tillige bliver at tage Hensyn til Straffelovens § 174 sammenholdt med § 46, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde fastsættes til 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
at stande, dog at Straffetiden bestemmes til

6 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Arrestanten Lars Johan Lundqvist for Forsøg paa Blodskam anlagte Sag er det beviist ved hans egen, med det iøvrigt Oplyste i det Væsentlige stemmende Tilfæelse, at han i Januar Maaned dette Aar, medens han levede i ægtefabeligt Samliv med sin Hustru, Johanne Louise Juliane Gerber, fra hvem han nu er separeret i Henseende til Bord og Seng, har, i den Hensigt at pleie legemlig Omgang med sin Hustrus i et tidligere Ugyttestab den 25de Mai 1861 fødte Datter, blottet sit mandlige Lem for denne sin Stidsdatter og derpaa, efter at have kastet Overdynen til Side paa den Seng, hvori hun laae paa Grund af en endnu ikke fuldstændigt overstaet Sygdom, lagt sig op i denne Seng med det Forsæt at omsavne hende og besøle hendes Kjønsdele, for, naar hans egen Kjønsdrift derved var bleven vakt, at fuldbyrde Samleie med hende, hvilket Forsæt han imidlertid ikke kom til at gennemføre i nogen Henseende, fordi Stidsdatteren ikke vilde tillade ham Noget, men strax gjorde Anstrig, og hans Hustru kort efter kom tilstede i Værelset, hvori han og Stidsdatteren opholdt sig.

Det er desuden oplyst, at Arrestanten et Par Gange har behandlet sin oven omhandlede Stidsdatter paa en uanstændig Maade, men mod hans Benægtelse kan det ikke ansees godtgjort, at saadant er skeet i noget strafbart Formaal.

I Medfør af det Foransførte vil Arrestanten, der har opgivet at være 28 Aar gammel, hvilket af Retten er skønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke er fundet forhen straffet her i Landet, blive at dømmes efter Straffelovens § 162 jfr. § 46, efter Omstændighederne til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage.“

Nr. 32. **Generaldirectoratet for Skattevæsenet**
(den constituerede Kammeradvocat, Etatsraad Bungen)

contra

Bankdirecteur **Martin Levy** (Ingen),

betræffende Indstævntes Forpligtelse til at svare Rangstat.

Gjældscommissiøns Dom af 20de August 1874: „Indstævnte, Bankdirecteur M. Levy bør for Tiltale af Citanterne, Generaldirectoratet for Skattevæsenet i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved kongelig Ordre af 13de November f. A. er bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paaskjendelse, uanset at dens Gjensind maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Gjældscommissionens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Det Spørgsmaal, som foreligger til Afgjørelse i nærværende Sag, hvorunder Titanterne General-directoratet for Skattevæsenet søge Indstævnte, Bankdirecteur M. Levy til at betale resterende Rangskat for 1/2 Aar fra 1ste April til 30te September f. A. med 35 Rd. samt Renter og skadesløse Sagsomkostninger, derunder den const. Kammeradvocats Salair, medens Indstævnte procederer til Frislibelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, er, hvorvidt Indstævnte, efterat han paa Ansøgning under 19de Marts f. A. i Raade er entlediget fra 31te f. M. at regne fra sit Embede som Statsgjældsdirecteur og Departementschef samt Chef for Coloniernes centrale Bestyrelse, er pligtig at svare Rangskat af den med dette Embede forbundne Rang (2den Kl. Nr. 12), som overeensstemmende med Frd. 14de Octbr. 1746 ogfaa efter Afstedigelsen tilkommer ham. Dette Spørgsmaal findes imidlertid at maatte besvares benægtende.

Eigesom nemlig Resolutionen af 19de Marts f. A. Intet indeholder om den Rang, der efter Entledigelsen skulde tilkomme Indstævnte eller tillægger ham nogen Titel, saaledes kan det heller ikke — som Kammeradvocaten har villet gjort gjældende — antages, at Indstævnte, efter sin Entledigelse skulde have beholdt sit tidligere Embedes Titel som en personlig Rangtitel, hvorimod han kun i Henhold til Frd. 14de Octbr. 1746, der bestemmer, at de som i Raade fra deres Bestillinger forløves, nyde fremdeles den Rang, som de have haft, har bevaret den hans tidligere Embede tillagte Rang, og da nu Loven af 26de Marts 1870 § 7 udtrykkelig har fastsat, at Rangskatte bortfalder for den med selve Embedet eller Bestillingen forbundne Rang, uden at der er givet mindste Antydning om, at dette kun skulde gjælde, saalange den Bedkommende beslæder Embedet eller Bestillingen, men ophøre, naar han entlediges, sijønes Indstævnte ikke at være pligtig at svare Rangskat af den af ham bevarede Rangsrang, hvorfor han vil være at frisinde for Titanternes Tiltale, medens Sagens Omkostninger findes at burde ophæves, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tillægges den constituerede Kammeradvocat noget Salair.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.“

Nr. 183.

Advocat Brock

contra

Karen Marie Mathiasen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Kronborg vestre Birk's Extrarets Dom af 22de April 1875:
„Tiltalte Karen Marie Mathiasen af Tibirke Bakker bør hen-
sættes i simpelt Fængsel i 15 Dage samt med Fader og Børge,
Huusmand Mathias Hansen af Tibirke Bakker udrede alle af
Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til
Actor, Procurator Holck 12 Kr. og til Defensor, Procurator
Bangsilde 10 Kr. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Mai
1875: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair
til Procuratorerne Nissen og Vejer her for Retten betaler Til-
talte Karen Marie Mathiasen 10 Kr. til hver. At efterkommes
uuder Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede
Forhold vil hun være at ansee efter Straffelovens § 233, og
Straffen findes at kunne bestemmes, som i Dommen er steet, til
simpelt Fængsel i 15 Dage. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser
om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne
Brock og Hindenburg for Højesteret betaler Til-
talte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Fræmisjer hedder det: „Da Tiltalte Karen
Marie Mathiasen, der under nærværende Sag er acioneret for Tyveri
og ved den paaankede, inden Kronborg vestre Birk's Extraret den 22de s. M.
afsagte Dom er anseet efter Straffelovens § 233 cfr. 228, 21, 29, 57 og 62
med simpelt Fængsel i 15 Dage, ved egen af de isvrigt ophyste Omstændig-
heder bestyrkede Tilstaaelse er overbevist i Løbet af afvigte Vinter i forskellige
Gange at have frastjaalet Hanne Margrethe Larsen af Ramløse forskellige

i alt til 6 Kr. 80 Tre vurdere Gjenstande, maa det bifalbes, at hun, der er født den 9de Febr. 1861 og ikke tidligere straffet, er anseet som foranført, og da Dommens Bestemmelse om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele blive at stadfæste."

Mandagen den 18de October.

Nr. 204.

Advocat Broch

contra

Arrestanten **Søren Christoffersen** og Hustru Arrestantinden
Karen Marie Hansdatter eller **Hansen**

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for at have mishandlet deres Barn og derved medvirket til eller fremsthyndet dets Død.

Thbjerg Herreds Exræters Dom af 9de Juni 1875: „De Tiltalte Søren Christoffersen og Hustru Karen Marie Hansen bør straffes med Forbedringshuusarbejde hver i 18 Maanedes. Derhos bør de Een for Begge og Begge for Een tilsvare de med Sagen forbundne Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Thomsen og Larsen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Randsøvers samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de August 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Laesen og Justitsraad Nhegaard, betale Arrestanten Søren Christoffersen og Arrestantinden, dennes Hustru, Karen Marie Hansdatter eller Hansen, Een for Begge og Begge for Een 16 Kr. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Det de Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold vil være at henføre under Straffelovens § 202 sidste Led, og da de valgte Straffe findes passende, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret betale de Taltalte Een for Begge og Begge for Een 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser bedder det: „Under nærværende fra Lybjerg Herreds Exiraret hertil Retten indankede Sog tiltales Arrestanten Søren Christoffersen og Arrestantinden, hans Hustru Karen Marie Hansdatter eller Hansen for at have mishandlet deres Barn og derved medvirket til eller fremstynndet dets Død.

Den 20de Marts d. A. afgik et af Arrestanten med Arrestantinden forinden deres Egtteskab avlet og den 7de Marts 1873 sødt Barn Carl Peter Wilhelm Hansen ved Døden. Bemeldte Barn var først i Mai Maaned s. A. kommet i Huset hos sine Forældre fra Huusmand Hans Pedersen af Herlufsmagle, der havde haft det i Pleie, og var det efter denne Udsagn da vel spinkelt af Lemmer og maasse lidt mindre udviklet end andre Børn i dets Alder, men isøvrigt altid rafft, medens det efter Arrestanternes Forklaring alt dengang var svagt og meget magert. Under sit Ophold hos Forældrene har Barnet imidlertid, navnlig i den sidste Deel af dets Levetid, været Gjenstand for Mis-handling og Vanrøgt fra disses Side, i hvilken Henseende Arrestantinden nærmere har forklaret, at Barnet omtrent 14 Dage før dets Død ved at falde paa Gulvet fik sin venstre Arm ind under Buggens Sænger, hvorfor hun løstede Barnet op, men da den under Sængerne liggende Arm holdt noget igjen, gjorde hun et godt Nyl for at faae Barnets Arm løs, saaledes at Overarmen brækkedes og Armen dingslede, uden at der dog enten i denne Anledning eller senere blev sendt Bud efter Læge, naagtet Lægen alt forinden ved at tilsee Arrestanten, der var syg, paa Grund af Barnets usle Udseende havde udtalt til Forældrene, at Barnet moatte være sygt og at der burde søges Lægehjælp til det — hvad Forældrene aldrig have gjort — hvortil Arrestanten havde svaret, at Sognepræsten havde sørget herfor, idet Arrestanten nemlig dengang, efter hvad Arrestantinden havde meddeelt ham angaaende en Ytring fra Præsten om, at der moatte gøres Noget for Barnet, vil have antaget, at denne vilde foranstalte Lægehjælp, hvad han imidlertid ikke havde lovet. Saa vel før som efter at Barnet saaledes havde brækket Armen, har Arrestantinden meget ofte slaaet Barnet, deels med den blotte Haand deels med Riis, som hun hentede udenfor Huset, samt gjentagende skubbet til Barnet, der ogsaa ofte faldt af sig selv.

Arrestanten har derhos vedgaaet, at han, naagtet han vidste, at Barnet havde brækket Armen, har slaaet dette paa det blotte Legeme med et Riis, til dette gif itu, og derved bibragt Barnet de Saar, hvoraf der efter dets Død

ved det af practiserende Læge Schmedes foretagne Ligsyn endnu saubtes Spor paa det ene Skinneebein og i Knæhasen. Arrestantinden har vel endnu udfagt, at Arrestanten tidligere engang har taget Barnet ved det ene Been, jaaledes at Hovedet hang nedad, og givet det et Slag paa Bagen, samt derefter med Kraft smidt det ned i Buggen, hvorefter der havde viist sig Blodkluder paa Barnets Pande og Næbbeen; Rigtigheden heraf har Arrestanten imidlertid benægtet, idet han ved denne Leilighed kun vil have givet Barnet et Slag paa Bagen og atter lagt det ordentlig ned i Buggen.

Ved den over Barnets Lig foretagne Obductionsforretning fandtes Barnet meget asmagret, venstre Overarm brækket paa dens Midterdeel, og Brudenderne stærkt forsludte, paa Hovedet flere dog ikkun overfladiske Hudafskrabninger samt paa den øverste Flade af venstre Hjernehalvdeel et af Blod stærkt overfyldt Sted af omtrent et Tremarkstykkets Størrelse; et Snit i dette Sted gav Afgang til en Huelhed i Hjernemassen af et lille Duceægs Størrelse, hvilken Huelhed var fyldt med en gunlagtig henflydende Masse. Den Slutning, Lægerne have udbraget af Obductionsfundet, gaaer ud paa, at Barnet var særdeles slet nærret, at Hulshederne paa Hovedet samt nogle blaaaliggule Pletter der, ved Indsfæring i hvilke der saaes Blodindtrængning i Cellevævet, og nogle blaaalige Pletter paa Underextremiteterne neppe kunne antages uden ialfald tilbeels at være fremkomne ved Fald, men bedst forklares ved, at Barnet har lidt voldselig Medfart, samt at den i Hjernemassen forefundne sygelige Forandring, der neppe, selv om Lægehjælp havde været benyttet, havde kunnet helbredes, maatte sættes som den egentlige Dødsarsag, medens dog Barnets afkræbte og svækkede Tilstand utvivlsomt havde bevirket, at Døden var indtraadt tidligere. Denne sygelige Forandring i en Deel af Hjernemassen kunde vel ikke absolut sættes i Forbindelse med de Vestsadigelfer, der fandtes paa Barnets Hoved og Ansigt, idet den var af ældre Dato, men kunde utvivlsomt sættes i Forbindelse med tidligere Vestsadigelfer af lignende Art, medens de ved Obduktionen forefundne havde bidraget til at forværrer Hjernefygdommen og fremstyre Døden.

Barnets Død kan saaledes vel ikke betragtes som en umiddelbar Følge af det ovenfor anførte af Forældrene med Barnet udviste Forhold, ligesom Arrestanterne have benægtet ved den af dem brugte Udsærd at have villet berøve Barnet Livet, medens Arrestantinden dog har vedgaaet at have tænkt sig eller kunnet indsee, at Døden moatte indtræde som en rimelig Følge af den Medfart, Barnet led, og Arrestanten, at han har handlet usforvarligt ved at lade Barnet henligge uden Vægetilsyn, ligesom han ogsaa havde tænkt, at Døden kunde indtræde paa Grund af den hele Tilstand, hvori Barnet fandt sig.

For det Forhold, der saaledes er udviist af Arrestanterne, af hvilke Arrestanten er født 8de Februar 1823 og isølge Ringsted Herreds Extrarets Domme af 18de November 1842 og 20de April 1846, Svenstrups Virks og Ringsted Herreds Extrarets Domme af 11te Mai 1854 og 18de Juni 1862 har været anseet efter Fed. 11te April 1840 henholdsvis §§ 1, 13, 15 og 16 med

Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, Forbedringshuusarbejde i 2 og 4 Aar samt Tugthuusarbejde i 8 Aar, medens Arrestantinden, der er født den 12te November 1848, ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, vilke disse være at ansee efter Straffelovens § 202 sidste Stykke, sammenholdt med Analogien af § 197, og da Straffen ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneeder for hver, ligesom bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste."

Nr. 174.

Advocat Brock

contra

Jens Martinus Rasmussen og Christen Sørensen,
(Defensor Halkier),

der tiltales for Vold og Legemsbestadigelse.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 13de Martz 1875: „De Tiltalte, Tømmerlærling Ferdinand Henriksen, Tjenestekarl Jens Martinus Rasmussen, Arbejdsmand Christen Sørensen og Tjenestebørg Carl Christian Christensen, alle af Boergaard, bør hensesættes, de tre Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød hver især i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fængelse i 20 Dage. Saa bør samtlige Tiltalte in solidum betale i Erstatning til Arbejdsmand Niels Christensen af Holtes Mark 60 Kr. og ligeledes in solidum udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Kjølgaard 16 Kr. og til Defensor, Procurator Løgstrup 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 18de Mai 1875: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Ferdinand Henriksen bestemmes til 5 Dage. Saa udrede de Tiltalte og Een for Alle og Alle for Een Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Justitsraad Neckelmann og Procurator Merville, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Martinus Rasmussens og Christen Sørensens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Halkier for Høiesteret betale de Tilstalte Een for Begge og Begge for Een 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: „Under denne Sag, der i Iste Instants tillige angik en anden Tilstalt, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret til Overretten, tiltales Tømmerlærking Ferdinand Henriksen, Tjenestekarl Jens Martinus Rasmussen og Arbeidsmand Christen Sørensen for Bold og Legemsbeskadigelse.

Arbeidsmand Niels Christensen, ogsaa kaldet Niels Møller, har under Sagen forklaret, at da han den 18de November s. A. om Aftenen forlod Klauenfjeld Kro, hvor der samme Dag havde været Auction, efter hvis Tilendbringelse der var foresaldet nogle Spektakler, som Christensen dog ikke havde deeltaget i, for at begive sig til sit Hjem, traf han paa Landeveien udenfor Kroen paa nogle Personer, som, efterat den ene havde bestyldt ham for at have givet ham en Kusning inde i Kroen, hvilket Christensen benægtede, begyndte at slaa løs paa ham med deres Stofke, og, naaget han erklærede, at det var usor skylt de sloge ham, da han ikke havde været med i Slagsmaalet inde i Kroen, vedbleve at slaae ham og forfølge ham henad Landeveien. Som Følge af de ham tilspøiede Slag maatte Christensen i længere Tid holde Sengen, men først den 26de November blev han tilset af en Læge, efter hvis den 27de s. M. afgivne Erklæring der paa hans Baghoved samt paa høire og venstre Side af Hovedet foresaandtes ialt 6 urene og betændte Saar, deriblandt et af 4 Tommers Længde, der tydelig viste sig at være tilspøiede af et stumpt Voaben og paa flere Steder trængte igjennem til det underliggende Been, ligesom der paa høire Skulder sandtes tydeligt Spor af Slag med en Stof. Det hedder derhos i Erklæringen, at Christensens Tilstand, der var forværret ved, at han havde ligget en heel Uge uden Lægehjælp eller passende Forbinding, ikke var uden Fare for Livet, men Læstionerne ere iøvrigt senere helbrede, som det maa antages uden at efterlade skadelige Følger, idet Christensen dog endnu i et den 6te Februar d. A. afholdt Forhør erklærede, at han af og til endnu havde lidt Smerte i Hovedet.

Ved de Tilstaltes egne Tilståelser og Sagens øvrige Omstændigheder maa det nu anses tilstrækkelig godgjort, at det er dem, der i Forening med den i Iste Instants medtiltalte Carl Christian Christensen og en anden Karl, der ikke er bleven inddraget under Auctionen, have forøvet det ommeldte

Oversald paa Niels Christensen, uden at der dog er Føie til at antage, at de i saa Henseende have handlet efter foregaaende Overlæg og Aftale, og navnlig have alle tre Tiltalte — af hvilke dog Ferdinand Henriksen, der først vil have indhentet og slaaet Christensen, efterat de Andre havde hørt op med at slaae ham, vedholdende har paaflaaet ved den omhandlede Leilighed kun at have tilspøiet Christensen nogle Slag i Hovedet med sin knyttede Haand, men ikke at have brugt nogen Stof — udtrykkelig erkjendt, at de i den ovenom- melte Lægeerklæring af 27de November angivne Bestabigelser ere Følger af den af dem mod N. Christensen udsøgte Vold, medens der isørigt mangler Oplysning om, hvilke Læsioner enhver især af de Tiltalte have libragt ham.

De Tiltalte Jens Martinus Rasmussen og Christen Sørensen have for deres Vedkommende som Grund til Gjærningen anført, at de vare for- tørnede over nogle Dyringer, som Christensen havde ladet falde i Krostuen, medens Tiltalte Ferdinand Henriksen har forklaret, at han vilde revse N. Christensen, af hvem han meente at have faaet et Slag i Ansigtet under Spektaklerne i Krostuen.

For deres anførte Forhold ere de Tiltalte, af hvilke F. Henriksen er født i Aaret 1853, S. M. Rasmussen i Aaret 1855 og Chr. Sørensen i Aaret 1849, og som med Undtagelse af, at F. Henriksen i Aaret 1874 isølge et af Retten modtaget Tilbud har forpligtet sig til at erlægge en Bøde af 5 Rd. for Politioorden, ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffede, ved Underretsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 203, ligesom Straffen for de Tiltalte Rasmussen og Sørensen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage for hver, hvorimod Straffen for Tiltalte Henriksen, der ligeledes er bestemt til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, efter Omstændighederne stjønes at kunne indskrænkes til samme Slags Fængsel i 5 Dage.

Med denne Forandring vil saaledes den indankede Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paalagt de Tiltalte in solidum med den i 1ste Instants Mebtiltalte at betale Niels Christensen den af ham for Helbredelsesudgifter og og Næringstap samt Videlser forlangte Erstatning af 60 Kroner saavel som at udrede Actionens Omkostninger ved Underretten, være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket."

Tirsdagen den 19de October.

Nr. 213.

Advocat Henriksen

contra

Arrestanten **Henry Harrison** og **Charles Henry**

(Defensor Brod),

der tiltales, Førstnævnte for Drab og Sidstnævnte for Meddeel- agtighed i denne Forbrydelse eller ialfald for voldeligt Oversald.

Christianssteds criminelle Extrarets Dom af 3die Mai 1875:
 „Arrestanten Henry Harrison bør have sit Liv forbrudt samt udrede samtlige af Actionen for hans Vedkommende lovlige flydende Omkostninger. De Tiltalte Charles Taylor og Charles Henry frifindes, Førstnævnte for Actors og Sidstnævnte for Justitiens Tiltale, og vil Actionens Omkostninger for deres Vedkommende være at udrede af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 14de Juli 1875:
 „Tiltalte Charles Henry bør deels for Actors, deels for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han betaler de af Actionen for hans Vedkommende lovlige flydende Omkostninger. Søvrigt bør Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjenbes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Henriksen og Broff tillægges i Salarium for Høiesteret hver 12 vestindiske Daler, hvoraf Henry Harrison udreder $\frac{3}{4}$ og Charles Henry $\frac{1}{4}$.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instans er paadømt ved Christianssteds Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd den 3die Mai d. A., tiltales Arrestanten Henry Harrison for Drab og Tiltale Charles Henry for Meddeelagtighed i denne Forbrydelse eller ialfsalb for volheligt Overfald. Søndag Eftermiddag den 15de [14] Mars d. A. omtrent Kl. 6 blev der paa Hovedlandeveien i Nærheden af Plantagen Barrenspot fundet Liget af en Coolie=Arbejder Kam-poul af Plantagen Diamond & Ruby.“

Liget var, da Politiet kom tilstede, endnu varmt; der fandtes i dets venstre Bryst et Saar som af et Knivstik, men ingen anden Læsion, i Nærheden af Liget fandtes Blodpletter, og tætved stod en Kurv med nogle Græskar og Guld, som Kam-poul havde saact af et Fruentimmer paa Plantagen Paradise forinden han samme Eftermiddag omtrent Kl. 4 havde forladt denne Plantage for at gaae hjem til Diamond & Ruby.

Ved den Dagen efter foretagne Obductionsforretning viste det sig, at det paa Liget fundne Saar, der var omtrent 1 Tomme bredt og aabenbart

tilføjet med et skarpt Instrument, naaede ind i selve Brystet imellem 6te og 7de Ribbeen, havde gennemskaaet Lungehinden tilligemed den nederste Deel af venstre Lunge, derfra gik igjennem Pericordium ind i den forreste Flade af selve Hjertet og ud igjennem den bageste Flade, saaledes at den nederste Spids af selve Hjertet var gennemskaaet; og Saaret betegnes som absolut dødeligt.

Under den derefter indlebede Undersøgelse blev det dernæst, efter at det først havde vist sig, at Arrestanten og Tilstalte, der begge ere Arbeidere paa Plantagen Barrenspot, tilligemed en tredie Arbeider fra samme Plantage, der ved Underretten var tilstalt sammen med Tilstalte Charles Henry, men for hvis Bedkommende Sagen ikke er appelleret, den paagjældende Eftermiddag vare stødte sammen med Coolien Rampaul, omfider ved de Paagjældendes Tilstaelse tilstrækkelig oplyst, at Rampaul er bleven stukket ihjel af Arrestanten, og at det dermed er tilgaaet som følger:

Arrestanten, Tilstalte og den ovenmeldte tredie Arbeider Charles Taylor havde været sammen paa den tæt ved Barrenspot liggende Plantage Diamond & Ruby, hvor de vare bleve tracterede med Rom, og Arrestanten og Tilstalte vare begge bleve noget berusede, medens Taylor var bleven saa fuld, at han ikke kunde enten staae eller gaae alene og førtes hjemad imellem de 2de Andre, der havde ham hver ved sin Arm. Endnu medens de vare paa Diamond & Ruby, havde Arrestanten givet sig i Klammeri med et Fruentimmer og truet hende med en Kniv; da de kom ind paa en Markvei, der førte fra Diamond & Ruby, hppede han igjen Klammeri med et andet Fruentimmer, uden at dog heller dette drog Følge efter sig, og de fortsatte deres Gang henad Landveien, indtil de tæt ved Indkjørselen til Barrenspot traf Coolien Rampaul, hvem da Tilstalte Charles Henry spurgte, hvor han kom fra. Da Rampaul ikke svarede paa Spørgsmaalet, vendte Tilstalte sig om, idet han slap Taylor, som derved faldt om og rev Arrestanten med sig, og gav Rampaul et Par Slag over Skulderen med en Stok, han havde frataget Taylor, samt et Puf for Brystet. Arrestanten, der imidlertid havde reist sig op og, idet han reiste sig, efter Tilstaltes Forklaring, havde trukket sin Kniv op af Lommen, kom nu til og stødte, uden at der foresalbt Noget imellem dem, sin Kniv i Brystet paa Coolien, der faldt til Jorden uden at have pttret et eneste Ord. Da Arrestanten saae Coolien falde, blev han greben af Skræk, kastede sig over ham, og bad ham reise sig, men da Coolien forblev ubevægelig, medens Blodet flød fra ham, søgte Arrestanten og Tilstalte, efter igjen at have faaet Taylor med sig, hjem til Negerbyen. (Stattes i næste Nr.)

Rettelser.

S. 333 og 337 ere Parternes Navne i Sagen Nr. 41 ombyttede, idet Sagens Rubrum skal være:

Gaardeier Niels Petersen (Advocat Nellesmann)

contra

Møllebestyrer Ahrenkiel (Sugen).

Forlagt af den Gyldendalste Boghandel (F. Høgel).

Fjeldsøe & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiestrets Tidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretair.

Nr. 24.

Den 12te November.

1875.

Anden ordinaire Session.

Tirsdagen den 19de October.

Nr. 213.

Advocat Henriksen

contra

Arrestanten Henry Harrison og Charles Henry (see forrige Nr.).

Under Undersøgelsen blev der tilstedebragt en Kniv eller Knivstump med et kun 1 $\frac{1}{2}$ Tomme langt Blad, som havde været i Arrestantens Besiddelse, uden at han dog, saalænge han nægtede overhovedet at have tilføjet Coolien Overlast, vilde indrømme, at han den paagældende Dag havde haft den med sig; men vedgik han senere, at denne Kniv, paa hvilken han Morgenen efter Drabet havde brækket Bladet og paa en Slibesten tilbannet det saaledes, at det blev mindre spidst, var det af ham benyttede Redskab. Den afbrækkede Spids har ikke været til at finde.

Arrestanten Henry Harrison maa, efter hvad der er oplyst, vel antages ved den paagældende Leilighed at have været beruset, dog, saavel efter hans egen som efter Tilstaltes Forklaring, ikke saa beruset, at han ikke vidste, hvad han gjorde; og han kan saaledes, hvorvel han paa samme Tid, som han har erkjendt, at Coolien ikke paa nogen Maade gav Anledning til Overfalbet, har ansørt, at hans Udsærd maa tilskrives Mydelsen af Rom, ikke holdes for i Gjerningsøieblikket at have været utilregnelig. Arrestanten, der er født her paa Den i 1856 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil saaledes, idet Omstændighederne ikke give Høie til at tillægge ham bestemt Drabsforsæt, medens den Dræbte var fuldkommen sagesløs, i Genhold til Forordn. 4de October 1833 § 6 efter Forordn. § 10 1ste Membrum blive at ansee med den i Loven 6—6—1 foreskrevne Livsstraf, og Underrettsdommen, der har dømt ham til at have sit Liv forbrudt samt paalagt ham at udrede Actionens Omkostninger for hans Vedkommende, vil forsaavidt være at stabsæste.

XIX. Kærgang.

Naar dernæst Tiltalte Charles Henry, der er født paa Antigua og ankom hertil Den 1869 i en Alder af omtrent 16 Aar og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet her, er sigtet for Meddeelagtighed i det af Arrestanten begaaede Drab, findes han ikke deri at kunne sældes skyldig.

Ehi ligesom hans Ansald paa Rampaul ikke paa nogen Maade directe har bidraget til dennes Død, saaledes har det, om end Arrestanten, naar det ikke havde fundet Sted, vel heller ikke havde gjort sit Ansald, dog ikke ført dette med sig paa en saadan Maade, at Tiltalte skulde kunne betragtes som den, der havde opmuntret eller tilskyndet Arrestanten til eller bistaaet ham i hans Handling, der derhos maa antages udført saa hurtig, at Tiltalte ingen Leilighed havde til at lægge sig imellem, og Tiltalte maa altsaa i dette Punkt blive at frifinde for Actors Tiltale.

Da derhos Tiltaltes Handling, naar den altsaa maa bedømmes gauffe efter sin egen Beskaffenhed, maa henses under Forordn. 4de Octbr. 1833 § 7, i hvilken Henseende bemærkes, at Slagene, der vare tilspiede med en Stof af ca. $\frac{1}{2}$ Tommes Tykkelse, end ikke sees at have efterladt Mærker paa Cooliens Legeme, vil han, forsaavidt Tiltalen gaar ud paa voldeligt Overfald, blive at frifinde for Justitiens Tiltale. Men efter Omstændighederne og navnlig hans eget Forhold under Undersøgelsen, hvorefter der har været Gøie til at indbringe ham under Sagen, vil han blive at tilpligte at betale de af Actionen for hans Bedkommende flyvende Omkostninger."

Nr. 214.

Advocat Halkier
contra

Arrestantinden **Ane Kirstine Jacobsen, Jensens** Hustru
(Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de September 1875:
„Arrestantinden Ane Kirstine Jacobsen, Jensens Hustru, bør straffes med Lugthuusarbejde i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Tvermoes og Seibelin, med 15 Kroner til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Halkier

og Levinsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indante De Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Arrestantinden Ane Kirstine Jacobsen, Ssensens Hustru, som er født den 9de September 1821 og senest anset ved denne Rets Dom af 25de August f. A. efter Straffelovens § 231 1ste Led med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder, for Tyveri anlagte Sag er det ved hendes egen af det isvrigt Oplyste besværede Tilsvarende beviist, at hun i den sidste Halvdeel af sidstafvigte Juli Maaned har i 3 forskellige Gange fraa Jaaret Flora Wadsfjær første Gang en Muffe og en Kysse tilsammen af Værdi 3 Kroner og de to sidste Gange et Skaal af Værdi 8 Kroner og en til 6 Kroner vurderet Pude, hvilke samtlige Gjenstande hun tilvendte sig i et til Besjaaelses Leilighed hørende Lofstskammer, i hvilket de berode deels paa en Seng deels i et uafsaaset Kæbedskab.

Ved Forpøvelsen af det først anførte Tyveri banede Arrestantinden sig Afgang til Lofstskammeret, som var aflaaet med Hængelaas, ved med Vold at tvinge Krampen, hvori Hængelaasen var anbragt, ud af sit Leie og saaledes aabne Døren. Da hun efter dette Tyveris Fuldbyrbelse forlod Kammeret, indsatte hun atter Krampen ganske løst i dens tidligere Leie, hvorved det blev hende muligt at udføre de senere Tyverier uden at anvende Magt for at skaffe sig Afgang til Gjerningsstedet.

For det af Arrestantinden ifølge det Foransførte udviste Forhold vil hun være at ansee efter Straffelovens § 232 ifr. tilbeels § 229 Nr. 4 for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri, og findes Straffen at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 2 Aar.“

Nr. 203.

Advocat Halkier

contra

Arrestantinden **Kirstine Anderssen** eller **Kirsten Anders-**
datter (Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri og Løsgængereri.

Criminal- og Politirettens Dom af 28de August 1875:
„Arrestantinden Kirstine Anderssen eller Kirsten Andersdatter bør straffes med Tugthuusarbejde i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Jacobsen og Simonsen, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte yderligere Oplysninger ikke kunne lede til andet Resultat end det i Dommen antagne, kjenbes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Halkier og Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestantinden Kirstine Andersen eller Kirsten Andersdatter, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri og Esgængeri, blev, efter hvad hun selv har erkjendt og det isøvrigt forsaavidt Oplysne beskræver, sidstnævnte 17de Juli truffen af Caroline Lundberg, Stræbder Lundqvists Hustru, paa Gangen udenfor dennes og Mandts Bopæl i Eiendommen Nr. 76 i Abelsgade paa Kvisten, bærende paa sin ene Arm en bemeldte Stræbder Lundqvist tilhørende Frakke, der er vurderet til 2 Kroner, hvilken Frakke var bleven ophængt til Tørring paa det ovenfor værende uafsaafede Loft, og da Lundqvists Hustru strax gjentjendte den oven omtalte Frakke som sin Mandts Eiendom, tog hun den fra Arrestantinden og lod denne gaae sin Vej. Efterat imidlertid Lundqvists og Hustrus Nabo Skomager Niels Larsen Lundberg var bleven underrettet om det Foresaldne, gif han og Lundqvists Hustru efter Arrestantinden, som de endnu traf paa Eiendommens Trappegang, hvor hun derpaa blev bevogtet, indtil hun anholdtes og bragtes til en Politistation af den tilkaldte Politibetjent Nr. 129 Peter Hansen.

Med Sidstnævntes og de 2 andre oven omtalte Personers beedigede Forklaringer, hvis Rigtighed desuden beskræves ved andre under Sagen afhørte Personers Vidnesbyrd og Forklaringer, er det tilstrækkelig godtgjort, at Arrestantinden, medens hun, som ovenmeldt, stod under Bevogtning, tilstod først for Stræbder Lundqvists Hustru og Skomager Lundberg og senere for Politibetjent Hansen, at hun havde stjaalet den Frakke, hvoraf hun var bleven funden i Besiddelse, og efter den af Politibetjent Nr. 169 Sigvald Laurentin Simonsen, der paa Politistationen, hvortil Arrestantinden bragtes, modtog hendes Forklaring til en Rapport, afgivne, ogsaa med Ed bekræftede Forklaring udtalte Arrestantinden sig strax for ham saaledes, at han fik det Indtryk, at hun afgav en reen og klar Tilfoelste om at have stjaalet en Frakke. Senere, da Politibetjent Simonsen, der ikke strax havde haft Leilighed til at afhøre Arrestantinden, tog en fuldstændig Forklaring af hende, vedblev hun vel sin Erkjendelse af at have været i Besiddelse af den paagjældende Frakke, men negtede at have havt til Hensigt at tilegne sig samme, idet hun paastod, at

hun, som var gaaet op paa det Loft, hvorpaa Frakken hang, for at sove, havde taget Frakken for at benytte den som Hovedpude, og at hun, da hun, forstyrret af en Rat, blev bange og sjernebe sig, medtog Frakken, uden paa Grund af den berusede Tilstand, hvori hun var, at være sig bevidst, hvad hun gjorde, og denne Forklaring er hun i alt Væsentligt vedbleven for Retten. Men til dette hendes Udsagn vil intet Hensyn kunne tages, da samme er ubestyrket og i Strid med de om hendes mentale Tilstand, dengang hun anholdtes, fremkomne Oplysninger, der med tilstrækkelig Tydelighed vise, at hun da var i en fuldstændig tilregnelig Tilstand, og hun maa saaledes ansees overbeviist at være skyldig i Tyveri med Hensyn til den her omhandlede Frakke.

Foraaavibt hun tiltales for Løsgængeri, er det beviist ved hendes egen med det iøvrigt i saa Henseende Oplysne stemmende Tilstaaelse, at hun mod det hende under 20de Mai d. A. til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetruusel givne Tilhold har unddraget sig fra det hende anviste Ophold paa Almindelig Hospital, hvor hun var anbragt af Kjøbenhavns Fattigvæsen, ved den 11te Juli dette Aar, da hun havde Udgangstillaadelse, ikke at vende tilbage, men tage Ophold her i Staden, indtil hun anholdtes i denne Sag.

I Medfør af det Foransførte, vil Arrestantinden, der er født den 9de Marts 1836 og senest anseet ved denne Rets Dom af 5te September 1871 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 253 samt efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Bøtteri med Tugthuusarbejde i 2 Aar, nu paany blive at dømmes efter førstnævnte Paragraf af Straffeloven for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter § 1 i den ommeldte Lov af 3die Marts 1860, og findes Straffen at kunne under Et bestemmes til Tugthuusarbejde i 3 Aar."

Fredagen den 22de October.

Nr. 140.

Advocat Brod

contra

- 1) **Jørgen Madsen** af Tjørnelunde, 2) **Lars Christian-**
- sen** sammesteds, 3) **Abdolph Frederik Stuhr** af Rorsør,
- 4) **Jens Thygesen** af Keersløv, 5) **Jens Christensen**
- sammesteds, 6) **Hans Christoffersen** af Løve, 7) **Jens**
- Knudsen** af Blæsinge, 8) **Jens Peder Pedersen** af
- Krænkerup, 9) **Jens Nielsen** af Lille Valbby, 10) **Hans**
- Christian Olsen** sammesteds, 11) **Søren Jensen** samme-
- steds, 12) **Johan Albrechtsen** af Havrebjerg, 13) **Jørgen**

Hansen af Løve, 14) **Hans Nielsen** af Lyng, 15) **Jørgen Larsen** af Gjerløv, 16) **Hans Christiansen** af Ruds Vedby, 17) **Hans Larsen** af Holmstrup, 18) **Peder Larsen** af Slagelse, 19) **Johan Carl Nøfeler** af Slagelse Markt, 20) **Peder Andreasen** sammesteds, 21) **Niels Christensen** af Soelbjerg, 22) **Anders Sørensen** af Løve Markt, 23) **Niels Hansen** af Løve, 24) **Christen Christensen** af Tindinge, 25) **Anders Peder Christensen** af Løve, 26) **Jens Larsen** af Sørbymagle, 27) **Peder Mortensen** af Vesterflakkebjerg, 28) **Hans Rasmussen** af Kirkerup, 29) **Jens Jacobsen** af Slagelse, 30) **Christian Thomsen** af Dugtoed, 31) **Christoffer Jensen** af Løve, 32) **Niels Peder Jensen** af Tindinge Banke, 33) **Hans Peder Christensen** sammesteds, 34) **Jens Larsen** af Drsløv, 35) **Christian Johansen** af Tjørnelunde, 36) **Jens Larsen** af Lille Valdbby, 37) **Ole Rasmussen** sammesteds, 38) **Hans Christian Heinrichsen** af Aarslev, 39) **Lars Hansen** af Broby, 40) **Jacob Jacobsen** af Keersløv, 41) **Niels Larsen** sammesteds, 42) **Jens Jensen** af Vedby og 43) **Jens Peder Pedersen** af Faurbo (Def. Heinrichsen), der tiltales for at have gjort sig skyldige i det i Straffelovens § 210 omhandlede Forhold.

Sorø Birk's Extrarets Dom af 10de Mai 1873: „Samtlige under nærværende Sag Tiltalte blive at straffe med Fængsel paa Vand og Brød: Nr. 6, Huusmand Hans Christoffersen af Løve, Nr. 8, Arbeidsmand Jens Knudsen af Blæsinge, Nr. 9, Huusmand Jens Peder Pedersen af Krænkerup, Nr. 11, Arbeidsmand Hans Christian Olsen af Lille Valdbby, Nr. 13, Indsidder Johan Albrechtisen af Havrebjerg, Nr. 14, Indsidder Jørgen Hansen af Løve, Nr. 15, Indsidder Hans Nielsen af Lyng, Nr. 20, Steenhugger Carl Nøfeler af Slagelse, Nr. 21, Arbeidsmand Peder Andreasen af Slagelse Markt, Nr. 22, Arbeidsmand Niels Christensen af Soelberg, Nr. 23, Indsidder Anders Sørensen af Løve Markt, Nr. 24, Huusbestyrer Niels Hansen af Løve, Nr. 25, Huusmand Christen Christensen af Tindinge Banke, Nr. 26, Indsidder Anders Peder Christensen af Løve, Nr. 27, Huusmand Jens Larsen af Sørbymagle, Nr. 28, Indsidder

Peder Olsen af Kirkerup, Nr. 29, Indsibber Peder Mortensen af Vester Flakkebjerg, Nr. 30, Indsibber Hans Rasmussen af Kirkerup, Nr. 32, Indsibber Christian Thomsen af Finderup, Nr. 33, Skomager Christoffer Jensen af Løve, Nr. 34, Indsibber Niels Peder Jensen af Tindinge Banke, Nr. 35, Huusmand Hans Peder Christensen sammesteds, Nr. 36, Huusmand Jens Larsen af Drølev, Nr. 38, Indsibber Jens Larsen af Lille Valdbh, Nr. 39, Arbeidskarl Ole Rasmussen sammesteds, Nr. 40, Indsibber Hans Christian Henriksen af Marslev, Nr. 41, Indsibber Lars Hansen af Broby Overdrev, Nr. 42, Huusmand Jacob Jacobsen af Keersløv, Nr. 43, Indsibber Niels Larsen sammesteds, Nr. 44, Indsibber Jens Jensen af Vedby og Nr. 45, Indsibber Jens Peder Pedersen af Faurbo, Særsløv Sogn i 5 Dage; Tiltalte Nr. 2, Arbeidsmand Lars Christiansen af Tjørnelunde, Nr. 3, Arbeidsmand Adolf Frederik Stuhr af Løve, nu i Herrested Fattighuus, Nr. 4, Arbeidsmand Jens Thygelsen af Keersløv, nu i Svendstrup, Nr. 5, Arbeidsmand Jens Christensen af Keersløv, nu i Saltbæk, Nr. 16, Arbeidsmand Søren Larsen af Gjerløv, Nr. 17, Indsibber Hans Christiansen af Ruds Vedby, Nr. 19, Arbeidsmand Peder Larsen af Slagelse, Nr. 31, Arbeidsmand Jens Jacobsen af Slagelse og Nr. 37, Indsibber Christian Johansen af Tjørnelunde i 2 Gange 5 Dage; Tiltalte Nr. 12, Arbeidsmand Søren Jensen af Lille Valdbh, nu i Slagelse, i 3 Gange 5 Dage; Tiltalte Nr. 1, Arbeidsmand Søren Madsen af Tjørnelunde og Nr. 10, Tjenestekarl Jens Nielsen, nu af Valdbhgaard, i 4 Gange 5 Dage og Tiltalte Nr. 18, Indsibber Hans Larsen af Holmstrup i 6 Gange 5 Dage. Saa udrede og samtlige Tiltalte in solidum alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Windfeld-Hansen 20 Rd. og til Defensor, Procurator Flor 18 Rd., dog med Undtagelse af de ved Arrestationerne foraarjage Udgifter, der udredes af enhver Enkelt for hans Vedkommende. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Juni 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Sørensen og Casse for Overretten betale

samtlige Tiltalte Gen for Alle og Alle for Gen 15 Rd. til hver. At efterkommes under Afseerd efter Leven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de for Høiesteret Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde, mod hvilke intet Bøsenligt findes at erindre, vil Dommen, forsaavidt den er paaanket, kunne stadfæstes, dog saaledes, at Straffetiden for Søren Jensen og Hans Larsen efter Omstændighederne findes at kunne nedsættes, for den Første til 2 Gange 5 Dage og for Sidstnævnte til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stabrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Søren Jensen til 2 Gange 5 Dage og for Hans Larsen til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Brock og Henrichsen for Høiesteret betale de Tiltalte Gen for Alle og Alle for Gen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Sors Birks Extraret paaifnede Sag sigtes de Tiltalte Nr. 1, Søren Madsen af Tjørnelunde, 2, Lars Christianen, ibid., 3, Adolph Frederik Stuhr af Korsør, 4, Jens Thygesen af Svenstrup, 5, Jens Christensen af Kallundborg, 6, Hans Christophersen af Løve, 8, Jens Knudsen af Blæsinge, 9, Jens Peder Pedersen af Krænkerup Mark, 10, Jens Nielsen, Menig ved 17de Bataillon 3die Cpn. Nr. 155, 11, Hans Christian Olsen af lille Balsby, 12, Søren Jensen af Slagelse, 13, Johan Albrechtsen af Harebjerg, 14, Søren Hansen af Løve, 15, Hans Nielsen af Lyng, 16, Søren Larsen af Hjerlöv Mark, 17, Hans Christiausen af Audebo, 18, Hans Larsen af Holmstrup, 19, Peder Larsen af Slagelse, 20, Johan Carl Kofeler af Slagelse Mark, 21, Peder Andreasen af Harebjerg Mølle, 22, Niels Christensen af Solbjerg Mark, 23, Anders Sørensen af Løve Mark, 24, Niels Hansen af Løve, 25, Christen Christensen af Tindinge Bant, 26, Anders Peder Christensen af Løve, 27, Jens Larsen af Sørbymagle, 28, Peder Olsen af Kirkerup, 29, Peder Mortensen af Ringjellinge, 30, Hans Rasmussen af Nestved Mark, 31, Jens Jacobsen af Slagelse Mark, 32, Christian Thomsen af Tjørnelunde, 33, Chri-

stopper Jensen af Løve, 34, Niels Peder Jensen af Lindinge Bante, 35, Hans Peder Christensen *ibid.*, 36, Jens Larsen af Ørslev, 37, Christian Johansen af Brørup Huse, 38, Jens Larsen af Ternbjerg, 39, Ole Rasmussen af Follensiceen, 40, Hans Christian Henriksen af Marsløv, 41, Lars Hansen af Broby Overbrev, 42, Jacob Jacobsen af Nærsløe, 43, Niels Larsen *ibid.*, 44, Jens Jensen af Vedby og 45, Jens Peder Pedersen af Gaurbo, for at have gjort sig skyldige i det i Straffelovens § 210 omhandlede Forhold, og ere Sagens Omstændigheder følgende.

I Sommeren 1872 blev der foretaget et Reguleringsarbejde ved Tude Na, hvorved en Mængde Arbeidere vare beskæftigede mod Betaling efter Accord mod en vis Sum for Udgrovingen pr. Kubikfavn efter Jordens Bestaffenhed. Under Arbeidet er det af Nogle af Arbeiderne, der dog ikke bestemt have kunnet udfindes, vedtaget, at der skulde forlanges Forhøielse af Arbeidslønnen, i hvilket Niemed de om Eftermiddagen Torsdagen den 11te Juli samlede sig og kaldte de andre Arbeidere fra deres Arbeidssteder, idet der tildeels blev anvendt Trusler; og da en Mængde vare samlede, blev det aftalt, at de skulde gaae til Entreprenuerne og forlange høiere Betaling, samt at de, dersom den ikke tilstodes, skulde nedlægge Arbeidet, og at den, der ikke nedlagde det, skulde kastes i Naen. Entreprenuerne afflog imidlertid at give den forlangte Forhøielse og strede derfor til at opmaale det udførte Arbejde for at betale dette, men traf da først paa Arbeidsmand Franz Jørgensen, der ikke havde deeltaget i Mængdens Foretagende og tilligemed sine Arbeidsfæller ønskede at fuldføre det dem overdragne Arbejde. Det næste Arbeidshold ønskede ogsaa at fortsætte, men da de Øvrige nedlagde Arbeidet, blev Opmaalingen foretagen for hele Arbeidsstyrken. Under Opmaalingen viste der sig Forbittrelse mod Franz Jørgensen, fordi han havde vægret sig ved at nedlægge Arbeidet, idet der blev kastet Jordklumper paa ham, og da han tog en Kniv frem for at forsvare sig, blev han overfaldet af flere, der vilde tage Kniven fra ham, og blev han gjentagende kastet i Naen, sparket og floaet, navnlig i Hovedet med en Madkurv og et Par vaade Beenklæder, saa at han var i en saadan Tilstand, at han ikke kunde hjælpe sig selv op af Bandet, uden at der dog er tilføiet ham nogen Slæde, der vil have varige Følger for ham.

Om Fredagen fortsattes Opmaalingen, men da nogle af Arbeiderne frygtede for, at Andre maatte have Lyst til at fortsætte Arbeidet, og dette skulde forhindres, samlede en Hov sig og drog omkring paa Arbeidsstedet med Janer for at indjage dem, der maatte ville optage Arbeidet, Skvæl, og En af Slaren havde en Pistol, som han affjød et Par Gange. Der blev ogsaa forlangt høiere Betaling, der igjen blev nægtet, men der var Ingen, som vovede at optage Arbeidet den Dag.

Om Torsdagen tog en Deel af Arbeiderne igjen fat paa Arbeidet, og til dem blev der da af Deeltagerne i Demonstrationen, som dog forbleve ved Udlandet af Arbeidsstederne, sendt Bud, der truede dem med at blive kastede i

Naen, naar de ikke nebligde Arbeidet, men der blev ikke foretaget videre, uagtet Adskillige bleve ved Arbeidet.

Ved de under Sagen afgivne Forklaringer er det godtgjort, at de Tilstalte: 1, Jørgen Madsen, 2, Lars Christiansen, 3, Adolph Frederik Stuhr, 4, Jens Thygesen, 5, Jens Christensen, 6, Hans Christophersen, 8, Jens Knudsen, 9, Jens Peder Pedersen, 10, Jens Nielsen, 11, Hans Christian Olsen, 12, Søren Jensen, 13, Johan Albrechtssøn, 15, Hans Nielsen, 16, Jørgen Larsen, 17, Hans Christianen, 18, Hans Larsen, 19, Peder Larsen, 20, Carl Ksfeler, 21, Peder Andreasen, 22, Niels Christensen, 23, Andreas Sørensen, 24, Niels Hansen, 25, Christen Christensen, 27, Jens Larsen, 28, Peder Olsen, 29, Peder Mortensen, 30, Hans Rasmussen, 31, Jens Jacobsen, 32, Christian Thomsen, 33, Christopher Jensen, 34, Niels Peder Jensen, 35, Hans Peder Christensen, 36, Jens Larsen, 37, Christian Johansen, 38, Jens Larsen, 39, Ole Rasmussen, 40, Hans Christian Henriksen, 41, Lars Hansen, 42, Jacob Jacobsen, 43, Niels Larsen, 44, Jens Jensen og 45 Jens Peder Pedersen have deeltaget i den om Torsdagen foretagne Demonstration i den Hensigt at fremtvinge en Arbeidsnedlæggelse ved at true dem, der ei vare enige deri, og i hvert Fald med Bevidstheden om, at de ved at slutte sig til den Hov, der krævede Forhøielse af Betalingen og udstødte Trusler imod dem, der ei deeltog, forøge Betydningen af den Evang, der skulde udøves deels imod Entrepreneurerne, deels imod de Arbeidere, der ikke vilde neblægge Arbeidet.

Det er ligeledes godtgjort, at de fornævnte Tilstalte 3, Adolph Fred. Stuhr, 4, Jens Thygesen, 5, Jens Christensen, 17, Hans Christiansen og 37, Christian Johansen saavel som de Tilstalte 14, Jørgen Hansen og 26, Anders Peder Christensen have deeltaget i den om Fredagen udførte Demonstration, under hvilken Tilstalte Adolph Frederik Stuhr som ovenberørt affjød sin Pispol 2 Gange, og de Tilstalte 1, Jørgen Madsen, 2, Lars Christiansen, 16, Jørgen Larsen, 17, Hans Christiansen og 19, Peder Larsen vare med i den Flok, som om Torsdagen vilde stramme dem, der havde taget fat paa Arbeidet igjen, derfra for at fremtvinge en Forhøielse af Betalingen.

Endelig er det godtgjort, at de Tilstalte 1, Jørgen Madsen, 10, Jens Nielsen, 12, Søren Jensen, 18, Hans Larsen og 31, Jens Jacobsen have deeltaget i at tilføie den ovennævnte Frank Jørgensen, fordi han vilde vedblive Arbeidet, Overlast, idet 1, Jørgen Madsen har vedgaaet at have sparket ham tvende Gange, 10, Jens Nielsen, at have skubbet ham ud i Naen og efterat han var kommen op at have sloaet ham med hvad han kunde faae fat paa, 12, Søren Jensen at have deeltaget i Volds handlingerne imod ham, og 18, Hans Larsen at have, efterat Frank Jørgensen var kommet op af Vandet og udmattet af Kampen laae ved Naen, væltet ham ud i denne igjen, hvor han ikke længere var istand til at hjælpe sig selv op, og 31, Jens Jacobsen er ved de af Vidnerne Jørgen Hansen og Hans Peter Nielsen afgivne Forklaringer overbevist ligeledes at have deeltaget i Volds gjerningerne mod Frank Jørgensen.

Forfaavibt Defensor for Overretten har henstillet, at der erhverves yderligere Dplysniger, fordi Enkelte af de Tilstalte for ham have tilkjendegivet, at de vilde tilbagefalde deres Tilstaelse, findes der efter disse Tilstaelsers Bestaaenhed og de Dplysninger, der iøvrigt ere fremkomne til deres Bestyrkelse, ikke Føie til at opholde Sagen i saa Henseende.

I Henhold til det Foransførte maa det billiges, at de Tilstalte, der Alle ere langt over criminel Lavalber og ikke forhen straffede, med Undtagelse af at 1, Sorgen Madsen har været ansæt ved nærværende Rets Dom af 1ste April 1869 med 8 Dages simpelt Fængsel for urigtig Forklaring for Retten og ved Korsør Kjøbstads Politirets Dom af 12te Marts 1860 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage for Betleri, 20, Carl Køleler ved Kjøbenhavns Amts søndre Virts Extrarets Dom af 29de Novbr. 1856 efter Frdm. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og 31, Jens Jacobsen ved Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 3die Novbr 1871 efter Straffelovens § 237 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved den paaanførte Dom ere ansæte efter Straffelovens § 210 med Fængsel paa Vand og Brød, Tilstalte Nr. 18, Hans Larsen af Holmstrup i 6 Gange 5 Dage, de Tilstalte Nr. 1 og 10 hver i 4 Gange 5 Dage, Nr. 12 i 3 Gange 5 Dage, Nr. 2, 3, 4, 5, 16, 17, 19, 31 og 37 hver i to Gange 5 Dage, og Nr. 6, 8, 9, 11, 13, 14, 15, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 32, 33, 34, 35, 36, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44 og 45 hver i 5 Dage.“

Torsdagen den 28de October.

Nr. 73. Skoleforstander **L. Bjørnbak** (Selv)

contra

Folketingsmand **Lucianus Kosob** (Adv. Brock efter Ordre),
betræffende Injurier.

Criminal- og Politiretten's Dom af 26de Januar 1875:
„De ovennævnte af Indklagede, Folketingsmand for Vornholms Amts 1ste Valgfreds, afftediget Lieutenant Lucianus Kosob om Klageren, Skoleforstander Lars Bjørnbak, Skolelærer og Kirkefanger i Biby, brugte fornærmelige Udtalelser:

„Jeg kommer nu til en anden bitterlig Usandhed; den gjælder det berømte Casino-Møde.

Ved det nævnte Casino-Møde indtraf nu ogsaa det Uheld for Lars Bjørnbak, at han kom til at sige bitterlig Usandhed.

Her foreligger altsaa en reen, splitternøgen og for Bedkommende bitterlig Usandhed“,

bør bøde og magtesløse at være. Iøvrigt bør Indklagebe for Tiltale af Klageren i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves."

Højesterets Dom.

I Henhold til det i den indbankede Dom berom Anførte, og idet der ikke kan gives Hovedcitanten Medhold i hans Anbringende for Højesteret om, at den internationale Arbejderforening i Aarhus, af hvilken han har været Medlem, var en selvstændig Forening, ikke en Afdeling af „den internationale Arbejderforening for Danmark“, maa hans i Dommen omhandlede Erklæring, „at han aldrig har været Medlem af „Internationale,,“ selv om han derved kun har sigtet til den i Ublandet oprettede Forening af dette Navn, betragtes som stridende mod Sandheden. At Hovedcitanten har været sig dette bevidst, findes imidlertid efter de foreliggende Oplysninger, navnlig om det ved førstnævnte Forenings Oprettelse Foresaldne samt om hans Udtalelser ved forskellige andre Leiligheder, ikke med Sikkerhed at kunne antages, og Sigtelsen for, at han ved denne Erklæring har gjort sig skyldig i vitterlig Usandhed, vil derfor være at mortificere, medens der dog, da Contracitanten med Føje kunde antage, at Hovedcitanten ikke havde frævet i Bilsfarelse om sin Stilling til „Internationale“, ikke vil kunne idømmes ham Straf for bemeldte Sigtelse.

Hvad dernæst angaaer Contracitantens Udtalelser om det i Dommen nævnte Casinomøde — hvilke alene kunne ansees at have Hensyn til Udsalget af Billetterne til Mødet — da er det for Højesteret oplyst, at over Halvdelen af disse, nemlig ca. 350, bleve unddragne fra det offentlige Biletudsalg for at afhændes i nogle Foreninger, hvis Medlemmer deels vare saakaldte Venstremænd deels Socialister, og at Hovedcitanten, hvis Samtykke til denne Disposition over Billetterne var nødvendig, har været enig i og medvirket til samme, i hvert Fald forsaavidt angaaer de 300 Billetter, hvilke, da han havde indfundet sig hos Biletkaasereren, af denne uden Betaling ubleveredes ifølge Begjæring enten af Hovedcitanten selv eller af en ham ledsagende, Biletkaasereren ubekjendt Person. Herefter maa Beretningen i et

offentligt Blad om, at Hovedcitanten „selv forbeholdt sig at besætte over Halvdelen af Tilhørerpladserne med sine egne hengivne Socialister og Venstremænd“, ansees for i alt Væsentligt at være sand; og naar Hovedcitanten desuagtet betegnede denne Beretning som en fræk Usandhed og fræk Dpbigtelse samt tilføiede, at han selv ikke havde disponeret over meer end 2 Billetter, men at alle de øvrige 598 Billetter vare kjøbt og betalte, uden at han havde anmodet en eneste Person om at møde eller tage Billet — hvilken Udtalelse nærmest maatte forstaaes saaledes, at de 598 Billetter, saavidt ham bekjendt, havde været tilkjøbs for Alle og Enhver — kan Contracitanten ikke ansees at have paadraget sig Strafsansvar ved at betegne foransførte Udtalelse som vitterlig Usandhed, og der findes end ikke tilstrækkelig Føie til at mortificere denne Betegnelse. Der vil altsaa under denne Deel af Sagen være at tillægge Contracitanten fuldstændig Frifindelse.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve, og det Contracitantes befalede Sagsfører for Høiesteret tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den ovenomhandlede af Contracitanten mod Hovedcitanten fremsførte Sigtelse for at have gjort sig skuldig i vitterlig Usandhed ved at erklære, at han aldrig har været Medlem af „Internationale“, bør døds og magtesløs at være. Iøvrigt bør Contracitanten for Hovedcitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten 10 Kroner. Advocat Broch tillægges i Salarium for Høiesteret 200 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den inbankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag, i hvilken Parterne ere mødte ved Sagsførere, og som er anlagt af Klageren, Skoleforstander Lars Bjørnbal, Skolelærer og Kirkesanger i Viby, i Genhold til dertil meddeelt Samtykke af Rigsdagens Folketing, paasaaet

Klageren Indklagebe, Folketingsmand for Bornholms Amts 1ste Valgkreds, affstediget Lieutenant Lucianus Rosfod straffet med Fængsel eller Bøder efter Straffelovens § 216 eller dog § 215 for under en Forespørgsel i Folketinget den 3die Februar 1874 til Kirke- og Underviisningsministeren angaaende offentlig ansatte Skolelæreres Virksomhed udenfor deres Embedsgjerning at have fremsat som sit 2det Spørgsmaal Følgende:

„Svovibdt finder Ministeren, at en Skolelærer og Kirkesanger, som offentlig fremsætter vitterlig Usandhed, derved gjør sig skyldig i Misligheder, som svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid?“

med Tilføiende:

„Jeg skal sige tilføie, at Spørgsmaalet, der har ikkøbt sig en ganske almindelig Skikkelse, særlig sigter til Skolelærer og Kirkesanger Lars Bjørnbaek i Bihy ved Aarhus.“

jaamt for i Løbet af Forespørgslen at have yttret:

„Det vil altsaa ikke efter almindelig Menneskeforstand kunne nægtes, at Lars Bjørnbaek har været Medlem af „Internationale“ og at han vitterlig har nægtet det. Jeg kommer nu til en anden vitterlig Usandhed, den gjælder det berømte Casino-Møde.“

hvorom Indklagebe udtalte:

„Ved det nævnte Casino-Møde indtraf nu ogsaa det Uheld for Lars Bjørnbaek, at han kom til at sige vitterlig Usandhed.“

Og endelig:

„Her foreligger altsaa en reen, — — —, splitternøgen og for Bedkommende vitterlig Usandhed.“

De anførte Udtalelser ere derhos paastaede kjendte Døde og magtesløse.

Indklagebe, der har erkjendt at have udtalt sig som ansørt og at have sigtet til Klageren, har imidlertid benægtet dermed at have tilsigtet at tilføie Klageren nogen Fornærmelse, men i Henshold til Grundlovens § 62 formeent sig forpligtet og berettiget til som Medlem af Folketinget der at fremdrage formeentlig stebfindende Misligheder i et offentligt Forhold, ligesom han i ethvert Tilfælde har anset sine Udtalelser for at stemme med Sandheden, og han paastaar sig derfor frisunden for Klagerens Tiltaale.

Det følger imidlertid af sig selv, at Grundlovens § 62, som kun giver enhver Rigsdagsmand Ret til med Tingets Samtykke at bringe offentlige Anliggender under Forhandling i Tinget og derom æffe Ministerens Forklaring, ikke medfører nogen Ansvarsfrihed med Hensyn til de Ord, der falde under Forhandlingen, men for hvilke, forsaavidt de indeholde nogen Fornærmelse, Rigsdagsmanden maa staae til Ansvar paa sædvanlig Maade, naar Tinget dertil har meddeelt sit Samtykke.

Forsaavidt nu Indklagebe har sigtet Klageren for vitterlig Usandhed ved, skjøndt han har været Medlem af „Internationale“, at have nægtet dette, da er det in confesso, at Klageren fra November 1871 til 5te Mai 1872 har været Medlem af en for Aarhus og Omegnen dannet Filial af „den inter-

nationale Arbejderforening for Danmark", og at han i Anledning af en til ham i et offentligt Blad rettet Opfordring til at udtale sig om, hvorvidt han var Medlem af „Internationale“, i det af ham udgivne og redigerede Blad „Aarhuus Amtstidende“ Nr. 118 for den 16de Mai 1872 erklærede, „at han aldrig har været Medlem af „Internationale“ og ikke er Medlem af noget Selskab, hvis Førere ere blevne fængslede for statsforbryderiske Planer,“ hvorved maa antages at sigte til ovennævnte „internationale Arbejderforening for Danmark“. Og i „Aarhuus Amtstidende“ Nr. 133 for den 4de Juni s. A. gjentages Benægtelsen af, at Klageren er Medlem af „Internationale“, under Henviisning til ovennævnte Nr. 118 af bemeldte Tidende.

Denne Klagerens Erklæring i Nr. 118 af „Aarhuus Amtstidende“, at han aldrig har været Medlem af „Internationale“, findes at maatte berettigede Indklage til at betegne den, som steet er. Thi som de af Klageren fremlagte Love for „den internationale Arbejderforening for Danmark“ udviser i Artikel 1, er denne Forening dannet i Henhold til § 6 af Generalfstatuterne for „Internationale“ som en dansk Afteling af nævnte Forening, og det fremgaar af disse Generalfstatuter — som ligeledes under Sagen ere fremlagte af Klageren, og hvori Foreningen i Overskriften kaldes „Internationale“, medens det i Stat. § 2 hedder, at Selskabets Navn skal være „den internationale Arbejderforening“ — sammenholdte med Lovene for „den internationale Arbejderforening for Danmark“, at sidstnævnte Forening, hvoraf Klageren som nævnt har været Medlem, maatte betragtes som udgjørende en Afdeling af det Selskab, som kaldes sig „Internationale“, saaledes at dens Medlemmer netog derved eo ipso maatte siges at være Medlemmer af Selskabet „Internationale“, og det paa en saadan Maade, at det maatte være bitterligt for Klageren, som var indtraadt i Foreningen i Henhold til de nævnte Love og Generalfstatuter. I Henhold dertil har Indklage altsaa havt Føie til at betegne Klagerens Benægtelse af at have været Medlem af „Internationale“ som offentlig fremsat bitterlig Usandhed.

Forfaabidt dernæst Indklage til yderligere Paaviisning af sin Sigtelse imod Klageren for offentlig fremsat bitterlig Usandhed har udtalt, at Klageren ved Casino-Mødet har sagt Usandhed, har Indklage med disse Udtalelser sigtet til, at Klageren, da det i et offentligt Blad anførtes, at han i Anledning af et offentligt Foredragsmøde i Casino den 10de October 1873, hvortil Adgangskort ifølge den offentlig udstedte Beskjendtgjørelse solgtes for 16 s i Casinos almindelige Billetsudsalg, selv disponerede over mere end Halvdelen af Billetterne, nemlig 350, og forbeholdt sig at besætte over Halvdelen af Tilhørerspladserne med sine egne hengivne Socialister og Venstremænd, i „Aarhuus Amtstidende“ Nr. 258 for den 14de October 1873 erklærede denne Fortælling for en fræk Usandhed og tilføiede, at han selv ikke havde disponeret over mere end 2 Billetter, medens de øvrige, 598 i Tallet, erklæres for solgte og betalte, uden at Klageren har anmodet en eneste Person om at møde eller tage Billet, samt at det er en fræk Opdigtelse, naar det siges, at han har besat over Halv-

belen af Bladserne, og denne Erklæring fastholder Klageren i „Aarhus Amts-
tidende“ Nr. 270 for 27de October s. A.

Imod Klagerens Benægtelse har Indklagede imidlertid ikke bevist, at
disse af Klageren saaledes afgivne Erklæringer ere urigtige, idet han til Støtte
for sin Paastand i saa Henseende kun har fremlagt en ubeediget Indberetning
fra Overpolitibetjent Hoff til Kjøbenhavns Politii.

Som Følge heraf ville de af Indklagede brugte Udtalelser, forsaavidt
de angaae Klagerens Færd ved Casino-Mødet, være at mortificere, hvorimod
der, da disse Udtalelser ikke fremtræde som i og for sig eneستاende For-
nærmelser, men udgjøre et af de Momenter, hvorigjennem Indklagede har
villet oplyse sin Sigtelse imod Klageren for offentlig at have fremsat bitterlig
Ufsandhed, og denne Sigtelses Rigtighed, som ovenfor anført, er godtgjort, ikke
vil være at idømme Indklagede Straf for disse Udtalelser, hvorimod han vil
være i det Hele at frifinde for Klagerens Tiltale.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tilkjendte,
ville efter Omstændighederne være at ophæve.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-
fæede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommens
Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver
Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
Seditioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for
Udenbues, der snffe Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret. —
Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglaher og
paa de kongl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalſke Boghandel (K. Høgel).
Kjeldſøe & Ganderup Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 25.

Den 19de November.

1875.

Anden ordinaire Session.

Torsdagen den 28de October.

Nr. 191.

Advocat Klubien

contra

Arrestanten **Millius Jacobsen** (Defensor Brod),
der tiltales for Tyveri.

Landsøver= og Høiesterets Dom af 4de Juni 1875: „Arrestanten Millius Jacobsen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Kramer 16 Kr. og til Defensor, Procurator Cloos 12 Kr. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 3die August 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Winther og Lassen, betaler Arrestanten Millius Jacobsen 16 Kr. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indskrevne Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Odense Herreds Ektretet hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Millius Jacobsen for Tyveri, og angaaer Sigtelsen en den 15de April sidstleden fra 3die Klases Bentesal paa Jernbanestationen ved Odense bort-
sjaalen preussisk Dobbeltbaler.

Bemeldte Dag, kort efterat Morgentoget Kl. 4 $\frac{1}{4}$ var afgaaet fra Odense til Nyborg, var Arrestanten kommen ind og havde sat sig i 3die Klases Bentesal. Efterat de andre her Tilstedeværende, nemlig Jernbanens Kudst og 2de Porteurer, der efter Søbræne spiste deres Frokost her, havde forladt Salen gennem Døren til Perronen, og Arrestanten var gaaet ud gennem den Dør, der fører ud i Forhallen, forlod ligeledes Somsfru Malmfjøs, der foretog Udsalget ved Restaurateur Østerbyes Buffet i bemeldte Bentesal, denne, idet hun gjenæm Perrondøren gik op ad Perronen til 2den Klases Bentesal. Medens hun var her, sagde hun, ved derafra at see ud i Forhallen, Mærke til, at Arrestanten havde sat sig her paa en Bænk tæt ved Døren ind til 3die Klases Bentesal, ligesom hun, da hun omtrent 5 Minuter senere ad Perronen var vendt tilbage til sidstnævnte Sal, bemærkede, at en preussisk Dobbeltbaler, som havde ligget i den uafsaafede Pengekasse i Disken, nu var forsvunden, hvorved bemærkes, at hun edelig har bevundet, at Dobbeltbaleren laae i Stuffen, da hun fra 3die gik hen til 2den Klases Bentesal, saa at den er bortsjaalen i de faa Minuter, hun havde været borte. Da nu ingen Anden var seet i Stationens Localer paa den Tid, Tyveriet maatte være begaaet, end Arrestanten, og Ingen kunde have været der uden at maatte være bleven seet, saaldt Mistanken nødvendig paa ham, der, medens Somsfru Malmfjøs var inde i 2den Klases Bentesal, kunde fra den Plads, han havde taget i Forhallen, med stor Letthed gaae ind og stjæle den ommeldte Sølvmont i 3die Klases Bentesal og saa forsøge sig bort. Ved Siden heraf oplystes det, at Arrestanten den samme Morgen Kl. 5 $\frac{1}{2}$ havde været inde hos en Høler i Odense og til Betaling af, hvad han her havde nydt, havde været en preussisk Dobbeltbaler netop med samme Præg som den bortsjaalne, idet han fortalte, at han var kommen med Jernbanetoget ligesaa Preussen og nu kom fra Stationen ved Odense, hvor han havde sidet nogen Tid og ventet; og bliver det her at bemærke, at, da Arrestanten nogle Timer senere atter kom ind til Høleren, og denne, som imidlertid var kommen til Kundskab om, at en sliq Mont var bortsjaalen fra 3die Klases Bentesal, og at Mistanken var falden paa Arrestanten, forholdt ham dette, benægtede han om Morgenen at have været i bemeldte Bentesal.

Samme Dags Middag tog Arrestanten med Jernbanetoget til Middelfart, uden at han har kunnet opgive, i hvilket Siemed dette skete, og efter i nogle Dage at være eftersøgt, blev han den 23de s. M. anholdt i Baag Herred og derafra bragt til Odense.

Under de derefter optagne Forhør forklarede Arrestanten, at han den 15de April var med Morgentoget kommen fra Strib til Odense, og at han, efter at være gaaet noget omkring for at blive varm, var forbleven paa Bane-

gaarden, indtil det blev Dag, at han vel havde været inde i 3die Klases Ventefal, medens Porteurerne her møde deres Frokost, men at han samtidig med dem forlod Ventefalen, hvor kun Buffet-Somfruen blev tilbage, at han derpaa satte sig i Forhallen paa Bænken lige ved Døren ind til bemeldte Ventefal og efter at have fiddet her nogle Dieblifte begav sig hen til Høker Steffensen, hos hvem han drak Kaffe, som han betalte med en preussisk Dobbeltdaler af samme Slags som den fra 3die Klases Ventefal bortstjalne. Med Hensyn til denne afgav han meget modsigende Forklaringer, idet han først ikke vilde mindes, hvorfra han havde den, med Tilføiende, at han havde havt flere saadanne, uden dog at kunne opgive et eneste Sted, hvor han havde udgivet nogen af dem, senere forklarede at have tilveværet sig den hos en ham ubekjendt Herre paa Banegaarden i Middelfart og endelig at han havde faaet den blandt flere preussiske Sølovpenge, han for en Tid siden havde tilveværet sig hos en Gjesfigiver Marcusen i Næsens.

Ligesom imidlertid Arrestantens Forklaring om den 15de April at være kommen til Odense med Morgentoget fra Strib efter de tilveiebragte Oplysninger maa ansees opdigtet, sandsynligvis for at motivere, at han bemeldte Morgen paa en saa usædvanlig Tid fandtes i Jernbanens Localer, saaledes ere hans Opgiver om Maaden, hvorpaa han var kommen i Besiddelse af den hos Høker Steffensen udgivne Dobbeltdaler, ikke kensgjorte ved Nogetsomhelst, men tilbeels godtgjorte at være aldeles usandhærdige.

Ved Alt, hvad der saaledes foreligger, maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten den 15de April til en høist usædvanlig Tid paa Dagen uden nogen paavisselig Anledning har været tilstede paa Jernbanegaarden og netop til den Tid, da Tyveriet er forøvet, at ingen Anden end han da har været paa Stedet, at han fra den Plads, paa hvilken han, som ovenanført, efterat være gaaet ud af Ventefalen havde sat sig i Forhallen, havde tilstrækkelig Tid og god Leilighed til useet at stjæle den ommeldte Mønt, at han, umiddelbart efterat Tyveriet var forøvet, har været i Besiddelse af og udgivet en Mønt aldeles lig den stjalne, der er af en Art, som der paa Stedet kun sjældent forekommer, samt at han ved forskellige løgnagtige Udsugter og Opbigtelser har søgt at forklare Anledningen til hans Tilstedeværelse paa Gjerningsstedet og hans Afkomst til den af ham udgivne Mønt. Naar nu hertil kommer, at Arrestanten paa den Tid maa ansees at have været aldeles blottet for Subsistensmidler, saaledes at han end ikke kunde forskaffe sig Natteløis, og at han tidligere har været sigtet for lignende Tyveri, maa Overretten med Dommeren i 1ste Instants finde, at der ved samtlige foranstørte Beviisligheder og ved hvad der forresten er oplyst, maa ansees tilveiebragt et i Medfør af Fdm. 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for Arrestantens Skyld med Hensyn til det ham imputerede Tyveri.

Da det nu maa billiges, at Arrestanten, der er født den 22de Martz 1820, og tidligere har været tiltalt for Tyveri og Fornærmelser mod Dommeren, men ved Højesterets Dom af 29de Juni 1870 kun blev straffet for det sidst-

nævnte Forhold, nemlig med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, ved den indbante her i Sagen den 4de Juni sidstleden affagte Dom er anseet efter Straffelovens § 228, og den valgte Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, i det Hele være at stadfæste."

Fredagen den 29de October.

Nr. 198.

Advocat Nellesmann

contra

Arrestanten **Carl Johannes Christiansen** (Def. Klubien), der tiltales for Røveri, Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Nørhald, Støvring og Galthen Herreders Extrarets Dom af 6te Marts 1874: „Arrestanten Albert Valdemar Friestrup bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. 3 Erstatning bør han til Niels Mohnsen af Clausholm betale 4 Mk. og til Peter Jønsen af Clausholm 1 Mk. 8 f. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Cancelliraad Bredstrup 7 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Olsen 6 Rd. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 7de April 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Sfaacsen, betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Efter den indbante Doms Afsigelse er det oplyst, at den Person, som har begaaet de deri nævnte Forbrydelser og for samme er dømt under Navnet Albert Valdemar Friestrup, ikke er Den, han under Sagen har udgivet sig for, hvorimod hans rette Navn er Carl Johannes Christiansen, og det er oplyst, at han er født den 16de November 1855 og tidligere ifølge Dronninglund Herreds Extrarets Domme af 23de December 1869 og 30te

Marts 1872 har været straffet henholdsvis med 10 Slag Riis efter Straffelovens § 233 og med 12 Rottingsflag efter sammes §§ 228, 235 og 236 jfr. § 21. Det er endvidere efter Dommens Afvigelse godtgjort, at han i December 1872 har frastjaalet Tjenestekarl Poul Christensen et Par Beenklæder og 2 Uldrøier, hvis Værdi af Vestjaalne er anslaaet til i det Hele 9 Kr. 66 Øre, i Februar 1873 har loffet en Proprietair Nyholm tilhørende, til en Værdi af ca. 20 Kroner ansat Hund til sig og strax efter folgt den, samt i Sommeren 1873 tilvendt sig en Tjenestekarl Albert Valbemar Friestrup tilhørende Skudsmaalsbog og senere benyttet den til under dette Navn at forskaffe sig Tjenester.

For disse Forbrydelser er Tiltalte ifølge kongelig Ordre af 14de August d. A. tiltalt for Høiesteret som første Instants, saaledes at de paakjendes under Tret med de i fornævnte Overrettsdom omhandlede Forbrydelser. Idet Høiesteret med Hensyn til disse henholder sig til den i Dommen givne factiske Fremstilling, vil Tiltalte for samtlige ham overbeviste Forbrydelser være at ansee efter Straffelovens § 228 tilbeels sammenholdt med § 37, § 243 jfr. § 37, § 257 og § 270 sammenholdt med § 52 sidste Punktum, og Straffen findes i det Hele at kunne bestemmes til 2 Aars Forbedringshuusarbeide, hvorved iøvrigt bemærkes, at den største Deel af Straffen allerede er affonet i Henhold til Overrettens Dom. Han vil derhos foruden den ved Dommen fastsatte Erstatning have at udrede 9 Kr. 66 Øre til Poul Christensen, ligesom han vil have at tilsvare Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Carl Johannes Christiansen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. Saa bør han og betale i Erstatning til Niels Mohlsen af Clausholm 1 Krone 33 Øre, til Peter Jønsen sammesteds 50 Øre og til Poul Christensen af Søngaardsholm 9 Kroner 66 Øre. Endelig tilsvare han Actionens Omkostninger, derunder i Salarium til Cancelliraaderne Bredstrup og Olsen for Underretten 14 Kroner til den Første og 12 Kroner til den Sidste, til Procuratorerne Fasting og

Sfaacsen for Oberretten 16 Kroner til hver samt til Advocaterne Nellemann og Klubien for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Albert Valdemar Friesstrup for Røveri, Tyveri, Bedrageri og Falsk. Ved Arrestantens egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaelse er det tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser.

Efterat Arrestanten, der den 1ste November f. A. var kommen i Tjeneste paa en Gaard i Steenstrup, men den 4de f. M. uden Tilladelse havde forladt denne Tjeneste, den følgende Formiddag Kl. 9 à 10 var gaaet ind i Jacob Nielsen Baks Huus paa Steenstrup Hede, efter sit Udsagn for at tale med Baks Husfru, har han, da han kun var i Besiddelse af et Par Mark og ikke traf Andre hjemme end Jacob Baks 4 Børn, af hvilke de tre opholdt sig udenfor Huset, medens det ældste Barn, en Datter paa 10 Aar, var beskæftiget inde i Huset med at seie, fattet den Beslutning at begaae Tyveri sammesteds. For uhiubret af Pigebarnet at kunne udføre dette Forsæt, tog han fat paa hende og bandt med et Tørklæde hendes Hænder sammen paa Ryggen, hvorpaa han forsøgte at sætte hende ud i Rjølkenet, men da hun gjorde Modstand herimod og streg, gav han hende en eller nogle enkelte Lussinger og lagde hende paa en i Stuen staaende Seng samt bandt et andet Klæde over hendes Hoved, for at hun ikke skulde see, hvad han foretog sig i Stuen, og forstyrre ham heri, hvorefter han undersøgte en i Stuen staaende Standkiste, i hvis Lædike han fandt 9 Mk., som han tilvandt sig, ligesom han tilige undersøgte en Bordstufte, uden dog at tage Noget. Medens han var saaledes beskæftiget, saae Pigebarnet Leilighed til at frigjøre sine Hænder og Hoved, og hun løb da fra Stuen igjennem Rjølkenet ud i Kofalden, men Arrestanten, der dengang havde tilvandt sig de 9 Mk., satte efter hende og trak hende tilbage til Rjølkenet, hvor han, efter paany at have bundet hendes Hænder sammen paa Ryggen, for at han uforstyrret kunde slippe bort, lod hende forblive, medens han selv forlod Huset.

Efterat Arrestanten den følgende Dag havde taget Tjeneste hos Forpagteren paa Clausholm, forlod han igjen denne Tjeneste den 8de December f. A. om Aftenen og tilvandt sig ved sin Bortgang nogle til i Alt 6 Rd. 3 Mk. 8 f. vurreberede Klædningsstykker, der tilhørte nogle af hans Medtjenere og beroede i de respective Bestjaalnes uafslaaede Kamre, ligesom han endvidere medtog en Vest af Værdi 3 Mk., som han nogle Dage i Forveien havde bortbittet til Nøgter Niels Gaarn Thuron imod en anden Vest, men endnu ikke havde overleveret Thuron, medens denne derimod fra sin Side havde oplydt den indgaaede Byttehandel, idet det var Arrestantens Hensigt paa denne Maade at undbrage sig fra at udlevere Vesten.

Nogle Timer forinden sin Vortgang fra Clausholm forsøgte Arrestanten derhos at formaae bemeldte Thuron til i Arrestantens Skudsmaalsbog at skrive en Paategning om Afgang fra Boldum Sogn, hvori Clausholm er beliggende, og faldelig underskrive denne Paategning med vedkommende Præsts Navn, men da Thuron ikke vilde indlade sig herpaa, og Arrestanten ikke selv kunde skrive den ommeldte Paategning, blev en saadan ikke indført i hans Skudsmaalsbog.

Et Par Dage efter sin Vortgang fra Clausholm kom Arrestanten til at tjene paa Gl. Estrup, men kortgik atter derfra den 15de s. M. og tilvendte sig ved sin Vortgang i sit og Stalbkarl Christen Simonstens sælles Kammer et den Sidste tilhørende Par Strømper af Værdi 2 Mk. samt Simonstens Skudsmaalsbog, hvilken sidste det, da hans egen Skudsmaalsbog beroede hos Forvalteren paa Gaarden, var hans Hensigt at benytte for ved Hjælp af samme og ved at udgive sig for at være Chr. Simonsten at forskaffe sig en anden Tjeneste, hvorfor han ogsaa udrev et Blad af Bogen, paa hvilket der fandtes en Paategning om, at Chr. Simonsten var sættet til at tjene paa Gl. Estrup, da denne Paategning vilde være til Hindrer for Bogens Benyttelse af Arrestanten.

Samtlige de sjaaalne Gjenstande ere bragte tilstede under Sagen, og om Erstatning er der — naar undtages, at to af de ved Tyveriet paa Clausholm Besjjaalne have for Slid og Forringelse af de dem frastjaaalne Gjenstande paastaet sig tilkjendt, den Eine 4 Mk. og den Anden 1 Mk. 8 ð — ikke Spørgsmaal under Sagen.

Foraaabidt Arrestantru tillige har tilstigtet ved sin Vortgang fra Clausholm at unddrage sig fra at betale den ovennævnte Thuron et styldigt Beløb af 2 Rd. 1 Mk. 4 ð samt senere ved Tilstrædelse af en Tjeneste, hvor han udgav sig for Chr. Simonsten, har underskrevet en af hans Huusbond i Simonstens Skudsmaalsbog indført Bemærkning om de Villkaar, hvorpaa Arrestanten var sættet, med Bogslaverne C. S., hvorved han sigtede til Chr. Simonsten, da er han ikke ved Underrettsdommen anset med Straf herfor, og da Dommen alene er appelleret efter Arrestantens Begjæring, bliver der saaledes ikke her for Ketten Spørgsmaal om Arrestantens Forhold i disse Henseender.

Derimod vil Arrestanten, der er født i Mæret 1852 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for sit øvrige ovenfor ommeldte Forhold være at ansee efter Straffelovens §§ 243, 228 og 257 samt efter § 270 jfr. §§ 46 og 52, med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omskninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste."

Mandagen den 1ste November.

Nr. 10. Sognepræst for Brenderup og Ove Menigheder,
Pastor **J. D. B. Roefoed** (Advocat Nellesmann efter Ordre)
contra

Boelsmand **Hans Larsen** (Sngen),

betræffende Tilbagebetaling af et ved Udpantning indbrevet Tiende-
veberlag.

Skovby Herreds Rets Dom af 16de April 1872: „Indstævnte, Pastor Roefoed af Brenderup bør for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Det Indstævntes befalede Sagfører, Procurator Jespersen tillagte Salar, 8 Rd., udredes af det Offentlige.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Mai 1874: „Indstævnte, Sognepræst for Brenderup og Ove Menigheder J. D. B. Roefoed, bør til Citanten, Boelsmand Hans Larsen af Hølse Mark, betale 6 Rd. 4 Mt. 2 ß med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 9de Mai 1871 til Betaling skeer, men forøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Sagens Omkostninger for Underretten bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 13de Juli f. A er Højesteret be-
myndiget til at tage denne Sag under Paaskjendelse, uanset at
dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter samtlige Højesteret foreliggende Ophlysninger, der for
en væsentlig Deel ere tilveiebragte efter den indankede Doms
Uffigelse, maa det antages, at de i Dommen omhandlede 3 Sord-
lobder, som i Henshold til den af det kongelige Rentekammer
under 13de Juni 1818 approberede Hartkornsomlægning og Ud-
stykning bleve afhændede fra Hovedgaarden Hølsegaards Tilliggende
med derpaa overført ufrit Hartkorn, ikke blot tilsigtedes over-
bragne Rjøberne som tiendepligtige, men ogsaa af disse i Virkelig-
heden bleve overtagne som saadanne, og at der overeensstemmende

hermed siden Afhændelsen bestandig lige indtil Aaret 1870 er svaret Tiende af dem til Sognepræsten i Brenderup, — hvorved bemærkes, at Kjøberen af det nuværende Matr.-Nr. 1 m vel i adskillige Aar vægrede sig ved at svare Tienden i Kjørven, men dog erkjendte selve Tiendepligten, og ved den i Dommen nævnte usækkede Overrettsdom af 18de Mai 1829 blev tilpligtet at svare Tiende af Lodden til Sognepræsten i Brenderup paa lodbefalet Maade. En udtrykkelig Anerkjendelse har Tiendepligten for alle tre Lodders Vedkommende derhos faaet derved, at der i Aaret 1835 mellem Sognepræsten i Brenderup og de daværende to Eier af Loddene blev affluttet gylbige, under 15de December 1835 og 19de April 1836 med kongelig Confirmation forshnebe Tiendeforeninger, hvorved Tienden bestemtes til et fast aarligt Vederlag af 2 Skpr. 1 Fdkr. Byg for Matr.-Nr. 1 p og af 2 Skpr. Rug, 3 Skpr. Byg og 3 Skpr. Havre for Matr.-Nr. 1 k og 1 m, hvilke Vederlag tilsammen netop udgjøre den Tydselse af 2 Skpr. Rug, 5 Skpr. 1 Fdkr. Byg og 3 Skpr. Havre, som ifølge de under Sagen fremlagte Tiendeberegninger i Forbindelse med Proceduren maa antages, siden Loddene i Aaret 1848 alle samlebes under een Eier, at være svaret under Et i Tiende af disse til Sognepræsten i Brenderup.

Det maa herefter ansees tilfulde godtgjort, at de nysnævnte, Indstævnte nu tilhørende, Lodder i Haarslev Sogn ere tiendepligtige til Sognepræsten i Brenderup Sogn, og da den af Citanten paa Grund af Indstævntes Unbladelse af at udrede Tiendevederlaget for Aaret 1870 foretagne Udpantning, med Hensyn til hvilken der ikke iøvrigt fra Indstævntes Side er fremsat nogen Indsigelse, som Følge heraf maa ansees besøiet, vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve, og de Citantens befalede Sagførere tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler

Indstævnte 10 Kroner. Procurator Sespersen for Underretten, Procurator Raasløff for Overretten samt Advocat Kellemann for Høiesteret tillægges i Salarium, den Første 25 Kroner, den Anden 60 Kroner og den Sidstnævnte 150 Kroner, hvilke Salaries ubredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efter at der ifølge Requisition af Indstævnte, Sognepræst for Brenderup og Dve Menigheder S. D. B. Koefoed var blevet foretaget Udpantning hos Citanten, Boelsmand Hans Varsen af Hølse Mark for et Indstævntes Embede formeentlig tilkommende Tiendebeberlag for Aaret 1870 af de Citanten tilhørende Jorder Matr.-Nr. 1k, 1m og 1p paa Hølse Mark, Haarslev Sogn, anlagde Citanten i Henhold til Frdn. 2den Juni 1830 § 6 nærværende Sog ved Skovby Herredsting og paastod Indstævnte tilpligtet principaliter at tilbagebetale den af Citanten under Forbehold erlagte Tiendebyrdelse 6 Rd. 3 Mk. 2 ß og Omkostningerne ved Udpantningen 1 Mk., deels at ubrede Erstatning for den Citanten tilføiede Tort og Creditspilde med 90 Rd. eller efter uvillige Mænds Skjøn, Alt med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 9de Mai 1871, subsidiairt at yde den førstnævnte Tilbagebetaling med Renter deraf som anført; derhos paastod Citanten sig tillagt Sagens Omkostninger. Ved Herredstingets Dom af 16de April 1872 blev imidlertid Indstævnte overeensstemmende med sin Paastand frifunden for Citantens Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger ephævedes og der tillagdes den for Indstævnte, hvem der er meddeelt fri Proces, bestillede Sagfører, Procurator Fr. Sespersen et Salair af 8 Rd. af det Offentlige.

Denne Dom har Citanten ifølge Stævning af 8de Juni s. A. indanket her for Retten, hvor han paastaar den forandret overeensstemmende med hans for Underretten nedlagte principale eller ialfald subsidiaire Paastand og sig tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser.

Indstævnte, hvem der ogsaa her for Retten er meddeelt fri Proces, paastaar derimod Underrettsdommen stadfæstet og Citanten paalagt at tilsvare Sagens Omkostninger i begge Instanser, derunder Salair til den bestillede Sagfører, Procurator Raasløff, hvilket ialfald paastaaes hos det Offentlige.

Striben mellem Parterne dreier sig, om der paahviler Citantens ovennævnte til Haarslev Sogn hørende Jorder Tiendepligt til Brenderup Sogneskald, hvilket Indstævnte paastaar, men Citanten bestrider. I saa Henseende maa det bemærkes, at det for Underretten maa ansees indbrømt fra Indstævntes Side, at de paagjældende Jorder oprindeligt og navnlig indtil 1818 har været tiendefri som henhørende under Hølsegaardis fri Hovedgaardstaxt, og, naar Indstævnte her for Retten har villet gjøre en modsat

Opfattelse gjældende, vil her imod Titantens Protest intet Hensyn kunne tages dertil. Spørgsmaalet bliver altsaa, om Indstævnte har godtgjort, at der senere er bleven lagt Tiendepligt paa dem og navnlig Forpligtelse til at svare Præstetiende til Brenderup Sognekald. Herfor har han nu fornemmelig paa-beraabt sig en Rentekammer skrivelse af 13de Juni 1818, der indeholdt Approbation paa et af Eierne af Hølsegaard foretaget Magelæg, hvorved tvende ham tilhørende Parceller af to Gaarde i Brenderup Sogn bleve underlagte bemeldte Hovedgaard som fri Hovedgaardstøgt, hvorimod der som Æquivalent fra dennes hidtil fri Hovedgaardstøgt igjen blev ublagt til usri Jord blandt Andet — som det synes — de heromhandlede, Titanten nu tilhørende Jorder.

Indstævnte anseer det nemlig for en Selvejsøge, at disse Jorder, idet de gik over til „usri Jord“, eo ipso bleve tiendepligtige, hvilket han ogsaa finder bestryket ved den i Skrivelsen indeholdte Passus: „dog at vedkommende Tiendetageres og Andres lovlige Rettigheder ved denne Forandring blive usorfrænkede,“ idet heraf formeentlig skulde fremgaae, at den Tiendepligt, der havde hvilet paa de indbragne Jorder, overgik til det ublagte Æquivalent. Fremdeles formener Indstævnte, at forskjellige Data tale for, at disse Jorder ere blevne solgte af Hølsegaards Eier som tiendepligtige, ligesom han endelig har anbragt, at Tienden, som han udtrykker sig, fra gammel Tid uvægerlig har været ydet til Brenderup Sognekald. At disse Jorder ikke bleve optagne paa den i 1864 i Medfør af L. 23de Januar 1862 optagne Fortegnelse over det Brenderup Sognekald tilkommende Tiendevederlag, finder efter Indstævntes Formening sin Forklaring heri, at de ikke vare beliggende i noget af de til Pastoratet hørende Sogne.

Spad nu først den ovennævnte Rentekammer skrivelse angaaer, da maa der gives Titanten Medhold i, at derved Intet er afgjort om en Forandring af Tiendepligten, hvilket baade i og for sig følger af Resortforholdene, idet dette Punkt ikke henhørte under Rentekammerets Afgjørelse, og tilmed udtrykkelig er udtalt i Skrivelsen, eftersom den citerede Passus ved at forbeholde Tiendetagerens Ret usorfrænket kun synes at kunne forstaaes saaledes, at den Ret, de maatte have havt til at nyde Tiende af de under Hovedgaardstøgt indbragne Jorder, var bevaret, saaledes at deri kun kunde skee Forandring ved Overenskomst mellem Vedkommende. En saadan Overenskomst er imidlertid ikke oplyst at være truffen. Ligesaa lidt kan det ved de Oplysninger, Indstævnte her for Retten har fremkaffet om Indholdet af de Auctionsconditioner, i Henhold til hvilke ialfald een af de her omhandlede Jorder er bortsolgt af Hølsegaards Eier, ansees beviist, at de ere solgte som tiendepligtige; og naar Indstævnte har paaberaabt sig en ved nærværende Ret den 18de Mai 1829 assagt Dom, ved hvilken saadan Tiendepligt skulde være anerkjendt som Konsekvens af Skrivelsen af 1818, da kan denne Dom ikke her under Sagen komme i Betragtning som res judicata, allerebe forbi det ikke er sikkert, at den angik nogen af de her omhandlede Jorder.

Heller ikke kan det imod Titantens Benægtelse ansees godtgjort, at Afgiften skulde være svaret fra gammel Tid.

I saa Henseende har Indstævnte anbragt, at det er Tienden af de heromhandlede Jorder, der saavel af Citanten som af hans Forgænger er bleven erlagt til Brenderup Sognekald, endstjøndt den ikke er bleven ansøgt som Tiende af disse Jorder, men seilagtig er bleven opført under Matr.-Nr. 15 i Hølse By, Brenderup Sogn, hvilket skal have hødt sin Grund i, at saavel Citanten som hans Forgænger havde Lovæl paa sitstævnte Matr.-Nr. og derfra treve ogsaa hine Jorder; det nævnte Matr.-Nr. 15 kan der nemlig efter Indstævntes Formening ikke have paahvilet en saadan Tiende paa Grund af dets Tilliggenbes Ringhed, ligesom Tiendeafgiften skal være bleven ydet af Citanten til Brenderup Sognekald, ogsaa efter at Citanten havde skilt sig ved Matr.-Nr. 15 i Hølse. Om det nu end maatte forholde sig i den Henseende, som af Indstævnte paastaet — hvorfor der efter Proceturen maa anses at være endeel Sandsynlighed — er det imidlertid iugensunde oplyst, at den omhandlede Ydelse har hødt en saadan Varighed, at Tiendepligten skulde kunne anses hjemlet ved Aldertidshævd, og, da det navnlig heller ikke er oplyst, at Ydelsen strækker sig tilbage til den Tid, da Jorberne først ere solgte fra Hølsegaard, kan den ei heller medføre nogen afgjørende Formodning for, at Jorberne oprindeligt ere solgte som tiendepligtige.

Da Indstævnte saaledes ikke har godtgjort, at den Tiendefrihed, som det er indbrømt, at disse Jorder oprindeligt have hødt, er ophørt og Tiendepligt paalagt dem til et andet Sogns Præstekald, vil han efter Citantens Paastand have at tilbagebetale denne de paastævnte 6 Rd. 4 Mk. 2 Sk med Renter.

Derimod findes der ikke Grund til at antage, at Citanten ved Udpantningen har lidt enten Tort eller Creditspilbe, hvorfor Indstævnte med Hensyn til denne Deel af Paastanden vil være at frifinde.

I Henseende til Processens Omkostninger for Underretten vil Herredstingsdommen derimod være at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger for Overretten ligeledes findes at burde hæves, og kan der efter dette Sagens Udfald ikke tilkjendes Procurator Raaskøff noget Salair.

Sagens Behandling ved Underretten og den befalede Sagførelse ved begge Retter har været lovlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.“

Tirsdagen den 2den November.

Nr. 88. **Chr. Rømler** (Højesteretsagsfører Almusen)
contra

Proprietair **A. Hedegaard** (Advocat Heinrichsen),
betræffende et Citanten tilkommende Commissionsalair.

Rjøbenhavn's Højesterets Dom af 16de Februar 1875: „Indstævnte, Proprietair A. Hedegaard bøl for Citanten, Chr. Rømlers

af Frederiksborg Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves."

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den i den indankede Dom ommeldte Afvisningspaaastand ikke foreligger Højesteret til Paaafjendelse.

Om end det under Sagen omhandlede Beviis af 3die Januar 1871 ikke efter sit eget Indhold kan ansees alene at sigte til det Tidspunkt, paa hvilket det blev udstedt, findes det dog i Henhold til de øvrige i Dommen anførte Grunde, — hvortil føies, at der var hengaaet ca. 2½ Aar siden Bevisets Udstedelse, i hvilket Tidrum Citanten ikke sees at have ladet høre fra sig og hvori Forholdene i flere Henseender havde forandret sig, navnlig derved, at den paagjældende Gaards Tilliggende ved Afhændelse af Parceller ikke uvæsentligt var formindsket samt en forfalden Prioritetsgjæld bethdelig nedbragt, — at maatte billiges, at Citantens Paaastand om at tilkjendes Salair i Medfør af Beviset ved Dommen er forkastet, hvorved bemærkes, at de Højesteret forelagte nye Dphøisninger ikke kunne bevirke noget andet Resultat.

Da nu den af Citanten neblagte subsidiaire Paaastand om at tilkjendes et passende Salair for sin Medvirkning til Salget af den paagjældende Gaard, som først fremkommet for Højesteret og støttet paa en ny Søgemaalgrund ikke mod Indstævntes Indsigelse vil kunne tages under Paaafjendelse under nærværende Sag, maa det have sit Forblivende ved den Indstævnte tillagte Frifindelse, hvorfor Dommen, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger ligeledes billiges, bliver at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Højesterettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.
Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten, Chr. Romler af Frederiksborg paaastaaer under nærværende Sag Indstævnte, Proprietair A. Hedegaard tilpligtet at betale ham 3,800 Kroner, som Indstævnte

skal være Citanten skyldig til Rest ifølge Beviis af 3die Januar 1871, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 4de s. M. indtil Betaling skeer og Sagens Omkostninger stadesløst, hvorimod Indstævnte principa- liter har paastaet Sagen afviist og sig tilkjendt Kost og Tæring hos Ci- tanten og in subsidium har paastaet Frifindelse med Tillæg af Sagens Om- kostninger stadesløst.

Afvisningspaastanden er støttet paa, at Citanten skulde have været ube- rettiget til at anlægge Sagen ved Gjøsteretten, fordi han ikke skulde kunne be- trages som Gæst, men da Citanten, efter hvad der er in confesso, har Vopæl i Kjøbenhavns Amts søndre Birk og saavel under Forligsprøven som ved Sagens Incamination personlig er mødt i Rettens Localer paa Raad- og Domhuset her i Staden, maa denne Paastand anses ubegrundet.

Det ovennævnte Beviis af 3die Januar 1871 er saaledes lydende:

„Isald Hr. Particulier Chr. Rømler anviser mig en Kjøber til min Eiendom Løitegaard paa Amager, med hvem der skeer Handel, betaler jeg ham uopholdelig efter Handelsens fuldstændige Berigtigelse den Summa 2,000 Rd. Rigsmønt.“

Det er derhos givet, at Løitegaarden er bleven solgt til en af Citanten i Efteraaret 1873 anvist Kjøber, samt at dette Salg forinden nærværende Sag blev anlagt var endelig berigtiget derved, at Indstævnte havde meddeelt Kjøberen Skjøde paa Eiendommen. Citanten har derfor formeent, at samtlige Betingelser for, at han kunde fordrø det ham i Beviset af 3die Januar 1871 tilfagte Salair udbetalt være tilfælde, samt paastaet, at Indstævnte ogsaa havde erkjendt Bevisets Gyldighed ved paa samme at afbrage 100 Rd.

Indstævnte har vel erkjendt at have underskrevet hiint Beviis samt efter Handelsens Afslutning paa Citantens Begjæring at have betalt denne 100 Rd., men ikke som Afdrag paa Beviset, om hvilket der ved denne Leilighed aldeles ikke var Tale imellem Parterne, og hvis Existens Indstævnte da end ikke vil have erindret. Indstævnte har i Forbindelse hermed paastaet, at han efter den nu nedfundne Handel ikke kunde være pligtig til at betale Citanten det i Beviset af 3die Januar 1871 ommeldte Salair, som han kun havde tilfagt Citanten paa Grund af særlige Omstændigheder, som, dengang dette blev ud- stebt, havde gjort det i høieste Grad usseligt for ham at sælge Løitegaarden, hvorimod Eiendommens nu nedfundne Salg ved Citantens Medvirkning var steet ifølge en ny Henvendelse til ham fra Citantens Side, efterat han endog i Mellemtiden havde frasolgt Eiendommen Parceller for ca. 30,000 Rd. Heri findes der ogsaa at maatte gives Indstævnte Medhold. Beviset af 3die Januar 1871 findes nemlig efter sit ovenfor anførte Indhold nærmest at maatte antages at sigte til det Tidspunkt, paa hvilket det blev udstebt, og saa- ledes at indeholde et Tilfagu til Citanten om et Salair af 2,000 Rd., saa- fremt han paa den Tid eller ialfald i den nærmest paafølgende Tid anviste Indstævnte en Kjøber, med hvem der skee Handel, og at dette har været Me- ningens, bestyrkes yderligere ved den aldeles usædvanlige Størrelse af det i Beviset betingede Salair i Forhold til Eiendommens Salgspræis 107,000 Rd.

3 Skrivelse fra Citanten til Indstævnte af 1ste Februar 1873, som gik forud for Citantens Medvirkning til Eiendommens Salg, har denne spurgt Indstævnte, om han ønskede at sælge, samt begjært Oplysning om Kjøbesummen, Arealet, Hartkornet, Bygningernes Beskaffenhed, Befæstning samt Prioritetsforholdene; det findes herefter at maatte antages, at denne Commission var en ny, af den tidligere uafhængig Forretning, som Citanten paatog sig, men under disse Omstændigheder maatte det være Citantens Sag at betinge sin Medvirkning til denne Forretning af at erholde det ham ved Beviset af 3die Januar 1871 tilfagte, albeles extraordinaire Salair, hvis han nu skulde kunne gjøre Forbring paa dette, og da det er in confesso, at der før Handelens Afslutning ikke har været Tale om Størrelsen af Citantens Salair og navnlig ikke om et saadant, som det i det omhandlede Beviis nævnte, vil der være at tillægge Indstævnte den paastaaede Frisindelse.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen."

Onsdagen den 3die November.

Nr. 212.

Advocat Hindenburg
contra

Magnus Emil Jensen (Defensor Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 261 og § 262 2det Stykke.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de September 1875:
„Tiltalte Magnus Emil Jensen bør straffes med simpelt Fængsel i 6 Uger samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Meher og Justitsraad Peteresen med 20 Kr. til hver. At efterkommes under Afkærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til det i den indbankede Dom derom Anførte maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 262 fdbste Led sammenholdt med Concurusloven af 25de Marts 1872 § 148. Tiltalte vil derhos ikke kunne undgaa Strafansvar efter førstnævnte Lovs § 261, idet han, da han traf den i Dommen ommeldte Disposition, maa antages at have forudseet sin forestaaende Fallit. Der findes nemlig ikke tilstrækkelig Grund til at antage, at Tiltalte med nogen Føie har kunnet vente ved de i

Dommen ommeldte Foranstaltninger at undgaae at opgive sit Bo som fallit, idet navnlig de Personer, der efter hans Forklaring skulde have lovet ham Bistand, have modsagt Rigtigheden heraf, og Tiltalte selv har maattet vedgaae, at den Hjælp, han vil have gjort Regning paa, end ikke vilde have været tilstrækkelig til at forebygge hans Concur, medmindre han havde kunnet opnaae en Accord med sine Creditorer, hvortil han ikke sees at have gjort noget Skridt.

Tiltaltes Straf findes efter Omstændighederne i det Hele at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maanedes. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Magnus Emil Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maanedes. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Halkier for Høiesteret betaler Tiltalte 40 Kroner til hver.

(Den inbankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de inbankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rbd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rbd. 20 Sk. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Høgel).
Hjelsøe & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 26.

Den 26de November.

1875.

Anden ordinaire Session.

Onsdagen den 23de November.

Nr. 212.

Advocat Hindenburg

contra

Magnus Emil Jensen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efttaste Magnus Emil Jensen, der i Begyndelsen af Aaret 1872 begyndte en selvstændig Agenturforretning med Hensyn til en enkelt Varefort og, da han samme Aars Efteraar endvidere fik Agentur for et udenlandsk Handelshuus, saaledes at Forretningen skulde gaae i hans eget Navn, under 12te December bemeldte Aar tog Borgerstabs som Grosferer her i Staden, i Henshold til hvilket han derpaa drev en en gros Forretning med Varer, som han folgte deels for egen Regning deels som Agent for Andre, indtil hans Bo den 26de October s. A. efter Begjæring af en Creditor paa Grund af Betalingsstandsning blev taget under Behandling som fallit af Skifteafdelingen ved Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, er under nærværende mod ham for Overtrædelse af Straffelovens § 261 og § 262 2det Stykke anlagte Sag, forsaavidt denne angaaer Overtrædelse af den førstnævnte § af Straffeloven, overbeviist ved egen Tilstaelse, der stemmer med det isvrigt Dplyste, at have i Midten af September Maaned forrige Aar, og altsaa omtrent 1 Maaned før hans Bo kom under Fallitbehandling, da det var ham fuldstændig vitterligt, at hans Bo var insolvent, givet Bøxellernerne Edvard Ree & Comp. her i Staden Varer, der ved en over dem senere afholdt Auction udbragtes til omtrent 600 Rd., i haansaaet Pant for den Gjæld af omtrent 1,300 Rd., hvori han stod til bemeldte Firma; men da Efttaste har paastaet, at han, dengang han stillede den omhandlede Sikkerhed, ikke ansaae en Fallit som uundgaelig, idet han, der i nogen Tid forinden havde arbejdet paa Opnaaelsen af en Accord, hvortil han ventede at kunne faae Bistand af Personer, hos hvem han kunde gjøre Regning paa Hjælp, samt

paa Oprettelsen af en Vtifikshandel, haabede gjennem disse Foranstaltninger at gjøre sin Stilling holdbar, og denne hans Forklaring ikke findes at kunne forlæstes, saa kan han ikke ansees ved den omhandlede Sikkerhedsstillelse at have gjort sig skyldig i en Overtrædelse af Straffelovens § 261, og da det iøvrigt ikke sees, at han har foretaget nogen Handling, der kunde henføres under dette Lovbud, saa vil han under den samme betræffende Deel af Actionen ikke kunne paaføres noget Ansvar. Hvad dernæst angaaer Sigtelsen mod Tiltalte for Overtrædelse af Straffelovens § 262 2det Stykke, da fremgaaer det af de i saa Henseende fremkomne Oplysninger og Tiltaltes egen Erkjendelse, at der i det Regnskab, som han førte over sin ovenomhandlede Handelsforretning, har fundet Uordener Sted. Til bemeldte Regnskab, der paabegyndtes den 27de November 1872, benyttede Tiltalte saakaldte Kladdebøger, som han lod træde istedetfor Journal, hvortil han vel havde anskaffet sig en som saadan autoriseret Bog, men uden at benytte den, en autoriseret Hovedbog, hvori han efterhaanden paa de deri optagne Conti oversførte Posterne i Kladdebøgerne, forsaavidt disse ikke forinden vare afgjorte ved Retournering af Varer, contant Betaling eller paa anden Maade, en særskilt Kasse-Conto, uden at de Bøger, hvori en saadan Skulde være ført indtil 30te Juni s. A., have været at finde, en Vexelbog over Vexler, hvorpaa hans Navn fandtes, ført fra 7de April 1873, og en ikke autoriseret Statusbog, hvori han havde optaget Opgjørelser af 31te August og 31te December 1873.

Af disse Regnskabsbøger vare imidlertid Kladderne hverken nøiagtigt eller fuldstændigen førte. Hovedbogen var ved Fallittens Udbrud langt fra at være ført à jour, hvilket maa tillægges en sær Betydning, da prima Noteringerne, som ommeldt, ikke vare i Orden; den indeholdt derhos kun personlige Conti, og hverken den eller nogen af de andre Regnskabsbøger gav Oplysning om Tiltaltes personlige Forbrug eller om hans Handelsomkostninger, Vareomkostninger og contante Salg. Vexelbogen gav ikke fuldstændig nøiagtig Oplysning om hans Vexelsætning. Hovedbog, Kladde og den foresundne Kassebog stemmede hverken ganske indbyrdes eller med de, da Fallitten fandt Sted, bestaaende virkelige Forhold, og navnlig gav Hovedbogen ingen rigtig Fremstilling af hans Mellemværende med flere af hans betydeligere Creditorer, og de i Statusbogen anførte 2 Opgjørelser stemmede ikke med, hvad der i Virkeligheden var Tilfældet, men uddiste gjennem for høit ansatte Creditposter og udeladte Debetposter Balance med langt gunstigere Resultater end de rigtige.

Og da nu disse Uordener i Tiltaltes Regnskab, der medførte, at dette ikke viser, hvorledes Tiltalte gennem de af ham foretagne Handelsomkostninger er kommen i den betydelige Underbalance, hvori han var, da hans Bo toges under Behandling, maae betragtes som grove, saa maa Tiltalte, der er født den 28de Februar 1847 og ikke funden forhen straffet, blive at domme efter den sidstnævnte Lovbestemmelse jfr. tildeels Lov om Concurs m. m. af 25de Marts 1872 § 148, og findes Straffen at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 6 Uger."

Fredagen den 5te November.

Nr. 151.

Advocat Broch

contra

1) **Hans Rasmussen**, 2) **Hans Hansen** og 3) **Peder Christian Hansen** (Defensor for Nr. 1 Bungen for Nr. 2 og 3 Klubien),

der tiltales, Førstnævnte for falskelig at have skrevet anden Mands Navn under den under Sagen omhandlede Cautionspaategnning og de to Sidstnævnte for Meddeeltighed i denne Forbrudelse.

Muckabell Birks Extrarets Dom af 23de November 1874: „De Tiltalte, Ungkarlene Brødrene Hans Hansen og Peder Christian Hansen af Nybølle bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Tiltalte, Huusmand Hans Rasmussen af Espe bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og i Erstatning til Hofjægermester Tutein paa Møen udrede 1004 Rd. og forbeholdes Samme mulig Ret til yderligere Erstatning paa ca. 140 Rd. Saa udreder han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Groth Petersen 12 Rd. og til Defensorerne, Procuratorerne Hoffmeyer og Sthrup, henholdsvis 8 Rd. og 15 Rd., dog at de Tiltalte Hans Hansen og Peder Christian Hansen deeltage med ham heri in solidum, H. Hansen for $\frac{2}{16}$ Deel og P. C. Hansen for $\frac{1}{16}$ Deel. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te April 1875: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at de Tiltalte Hans Rasmussen, Hans Hansen og Peder Christian Hansen in solidum udrede alle Actionens Omkostninger, derunder det Actor ved Underretten tilfjendte Salair, men Tiltalte Rasmussen og de to andre Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, betale de deres respective Defensorer sammesteds tillagte Salairer. I Salair til Actor her for Retten, Procurator M. Møller, betale samtlige Tiltalte in solidum 30 Kroner, og Tiltalte Rasmussen til sin Defensor, Procurator Sørensen, 30 Kroner, og de Tiltalte Hans Hansen og Peder Christian Hansen, Een for Begge og

Begge for Gen, til deres Defensor, Procurator Bloch, ligeledes 30 Kroner. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afspærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Hans Rasmussen findes at burde bestemmes til 18 Maanedes og at samtlige Salarier blive at udrede af de Tiltalte in solidum.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Hans Rasmussen bestemmes til 18 Maanedes og at samtlige Salarier udredes af de Tiltalte Gen for Alle og Alle for Gen. Paa samme Maade udrede de Tiltalte i Salarium til Advocat Broch, Etatsraad Bunken og Advocat Klubien for Højesteret 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Premiser hedder det: „Under nærværende fra Muckdell Birks Extraret hertil indankede Sag actioneres de Tiltalte Huusmand Hans Rasmussen af Espe, Hans Hansen og Peder Christian Hansen, begge af Nybølle, der alle ere langt over criminal Lovalder og ikke findes tidligere straffede, Førstnævnte for falskelig at have skrevet anden Mand's Navn under den under Sagen omhandlede Cautionspaategning, og de tvende Sidstnævnte for Meddeeltaglighed i denne Forbrydelse.

Tiltalte H. Rasmussen har tilføjet, at han, der i Foraaret 1873 som Entrepreneur havde paataget sig at udføre et Indbæmningsarbejde ved Koster Vig paa Møen for et Interessentskab mod en Betaling af 11,000 Rd. og et eventuelt Gratiale af 500 Rd., og i den herom under 7de April s. A. oprettede Contract havde angivet, at han stillede Gaardmand Knud Hansen af Espe som Selvskyldner for sine Forpligtelser, har, efter forgyldes at have henvendt sig til denne Mand, der tidligere havde caveret for ham, men nu var uwillig hertil, under et Ophold hos de Medtiltaltes Faber i Nybølle i Midten af samme Maaned falskelig skrevet Knud Hansens Navn under en Contracten tilføjet Paategning, hvorefter Gaardmand Knud Hansen af Findinge, Espe Sogn indstod som Selvskyldner i enhver Henseende for Opfyldelsen af Entrepreneur Rasmussens Forpligtelser ligeoverfor Interessentskabet for Koster Vigs Indbæmning, og at han senere til bettes Forretningsfører har afleveret Con-

tracten, som med Hensyn til Paategningen tillige var forsynet til Bitterlighed med Navnene Hans Hansen og Peder Christiansen. Tiltalte, som iøvrigt har forklaret, at han er gaaet ud fra, at Cautionpaategningen ingen Betydning vilde faae, idet Entreprisen vilde lykkes og saaledes give et Overflud, har vedblivende paastaet, at han, som havde truffet Aftale med Tiltalte Hans Hansen om, at denne skulde være Interessent i Foretagendet, forinden han underskrev det fælske Navn, herom har forhandlet med ham, og at han saavel som dennes Broder, Medtaltale P. C. Hansen, og Faber, der overværede disse Forhandlinger, alle vare enige i det paatænkte Fælsk, og at H. Hansen herefter underskrev til Bitterlighed sit eget Navn og sin Broders Navn med dennes Tillidelse. Da Tiltalte Rasmussen, som i Forening med H. Hansen tog til Møen, men snart kom i Uenighed om Arbejdet's Udførelse med H. Hansen, der derfor udraabte af Forbindelsen med ham, imidlertid ikke saae sig istand til at fuldende Arbejdet, men forlod det ufuldført, har Interessentfabet, i hvis Rettigheder og Forpligtelser Hofjægermester Tutein paa Marienborg er indtraadt, ladet Arbejdet fuldføre paa Rasmussens Regning, hvorved Udgiften er forøget med 1,144 Rb., hvori dog mulig fragaaer 140 Rb., som ere indkomne ved Salget af nogle af ham paa Møen efterlaabte Gjenstande.

De Tiltalte H. H. og P. C. Hansen have under Forhørerne vedgaaet, at Forsnævnte til Bitterlighed har underskrevet Paategningen med Vegges Navn, idet P. C. Hansen gav Broderen Tillidelse til ogsaa at skrive sit Navn, der dog ikke blev angivet rigtigt, uden at de havde forviiset sig, om Knud Hansen havde underskrevet Paategningen, men de stolede paa, hvad Rasmussen havde anført om, at dette var Tilfældet. De have derimod vedholdende benægtet at have nogen Deel i det af Rasmussen tilstaaede Fælsk, hvorom de først senere ere komne til Kundskab, og skjøndt de under Sagen ere fremkomne med flere urigtige Forklaringer, er der dog ikke mod deres fortsatte Benægtelse tilveiebragt noget Beviis for, at de paa nogen Maade ere medskyldige i det foreliggende Fælskum.

I Henhold til det Anførte maa det derfor billiges, at Tiltalte Rasmussen ved Underrettsdommen er ansæet efter Straffelovens § 268 første Mbr., medens de 2 andre Tiltalte ere frifundne for Actore's Tiltale, og skjønes Straffen for Rasmussen passende fastsat til eet Aars Forbedringshunsarbejde, men findes de Tiltalte in solidum at burde udrede alle Actionens Omkostninger, derunder det Actor ved Underretten tilkendte Salair, medens Rasmussen og de Tiltalte H. Hansen og P. C. Hansen, Een for Begge og Begge for Een, bør tilsvare de deres respective Defensorer sammesteds tilkendte Salairer.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der har paalagt Rasmussen at udrede Actionens Omkostninger, derunder alle Sagførersalairerne, hvis Størrelse bifalbes, dog saaledes at Tiltalte H. Hansen og P. C. Hansen in solidum med ham tilsvare henholdsvis $\frac{2}{16}$ og $\frac{1}{16}$, men hvis Bestemmelser om Erstatningen, der er fastsat til 1004 Rb., med Forbehold af mulig Ret til yderligere Erstatning af ca. 140 Rb., tillige bifalbes, være deels at forandre og deels at fæstfæste."

Nr. 215.

Advocat Nellemann

contra

Arrestanten **Claus Clausen** (Defensor Klubien),
der tiltales for Tyveri eller ialfsald ulovlig Omgang med
Hittegods.

Ribe Herreds Extrarets Dom af 5te August 1875: „Arre-
stanten Claus Clausen bør hensættes i Fængsel paa Band og
Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger,
derunder i Salair til Actor, Procurator Bøggild 12 Kroner og
til Defensor, Procurator Høstrup 10 Kroner. At efterkommes
under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 13de September 1875: „Arre-
stanten Claus Clausen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i
2 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger og der-
under de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair
til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Morville
og Haacsen 15 Kroner til hver. At efterkommes under Afsærd
efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Nellemann og Klubien
for Højesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag
tiltales Arrestanten Claus Clausen for at have gjort sig skyldig i Tyveri
eller ialfsald for ulovlig Omgang med Hittegods.“

Den 1ste Juli d. A. anmeldte Arrestantens Hustru paa Ribe Amts-
contoir, at hendes Mand, der den foregaaende Dags Formiddag havde forladt
sit Hjem, idet han foregav for hende, at han vilde gaae til Ribe for at kjøbe
Kjøb, den næste Dags Morgen ved Solopgang var kommet hjem med noget
Lammekjøb, der endnu var varmt, og at hun af den Grund, samt da Kjøbet
var smudsigt og indfiltret med Græs, antog, at han havde faaet det ved at
stjæle og slagte et Lam paa Marken. Vel paastod nu Arrestanten under det første
over ham, den 2den Juli, optagne Forhør, at det af hans Hustru ommeldte
Kjøb, hvoraf en Deel ved en af Sognefogden med to Mænd Matten mellem

den 1ste og 2den Juli foretagen Undersøgelse i Arrestantens Huus var fundet i en Vallie sammesteds, var af et Lam, som han efter sin Forklaring om Aftenen den 29de Juni havde kjøbt af en ham ubekjendt Person, der havde salbudt det ved hans Dør, men under et senere Forhør samme Dag vedgik han, at han seent om Aftenen den 30te Juni eller den paafølgende Nat havde sjaalet det Lam, hvis Kjøb, som meldt, var fundet i hans Huus, paa en Mark ved Landeveien, der fører fra Ribe til Gredstedbro, og at han, der strax flagtede Lammet, havde taget Kjødet med sig hjem i en Pose, som han havde medtaget fra sit Huus, medens han derimod havde nedgravet Lammekindet paa Marken, og denne Tilstaaelse fastholdt han under et den paafølgende Dag over ham optaget Forhør, idet han tilføiede, at han, der, som meldt, ved Bortgangen fra sit Huus den 30te Juni havde sagt til sin Hustru, at han vilde gaae til Ribe for at kjøbe Kjøb, allerede dengang havde havt den Hensigt at sjaale et Faar paa Marken. Efterat det imidlertid var blevet oplyst, at Weimand Thomas Ssens Bruun paa Jeddedyrk Mark Ratten mellem den 30te Juni og 1ste Juli havde mistet et hvidt Lam, der havde staaet i Tøir sammen med et sort Faar paa Eierens Mark, som efter sin Veliggenhed kunde antages at være det Sted, hvor Arrestanten havde begaaet det ommeldte Lammetyveri, indrømmede Arrestanten vel i et Forhør den 9de Juli, at det var et hvidt Lam, som han havde sjaalet, men benægtede, at det havde staaet i Tøir sammen med et sort Faar, og vilde nu derhos gjøre gjældende, at det Lam, som han havde taget, havde ligget paa Marken og været dødt, samt at han allerede havde sagt dette i de første Forhører, hvad dog, som han antager, forbi Forhørsdommeren ikke havde opfattet hans Forklaring rigtig, ikke var blevet tilført Forhørsprotocollen, men han vedblev dog at have taget det paa det først opgivne Sted. Denne sidste Forklaring fastholdt han derefter under de senere Forhører, hvorhos han endvidere udsagde, at Lammet, der efter hans Forklaring var temmelig lille og muusøret, var taget, ikke paa det af ham først opgivne Sted, men derimod paa en Mark nord for Kongeaaen, som han nærmere paaviste, og som fandtes at tilhøre Mikkel Lang i Gredsted, samt at Lammet, hvis Kjøb var gennemtrængt af Blod og lugtede noget, dengang han fandt det, maa have været dødt i en Dagstid, hvortil han endnu føiede, at der var ædt ud af dets højre Side, og at han derfor ikke medtog denne, men nedgravede den tilligemed Lammekindet paa Marken, hvor de dog den 13de Juli forgjæves ere eftersøgte af Politiet. Hvad nu denne Arrestantens sidste Forklaring angaaer, maa det imidlertid bemærkes, at det vel ikke er aldeles usandsynligt, at det heromhandlede Lam kan være taget, ikke, som det efter Arrestantens første Tilstaaelser maatte antages, paa Weimand Thomas Ssens Bruuns Mark, men derimod, som af ham senest forklaret, paa Mikkel Langs Mark, i hvilken Henseende bemærkes, at det er oplyst, at der, som det maa antages i Midten af Juni Maaned, er fra Sorgen Mørchs Mark i Gredsted, der grændser op til Mikkel Langs Mark, bortkommet et temmelig lille muusøret Lam, der efter Eierens Forklaring muligviis siden den Tid kan have strejft omkring og Ratten mellem den 30te Juni og 1ste Juli være antruffet

af Arrestanteu paa Middel Længs Mark, men at Arrestantens Forklaring, forsaavidt den gaaer ud paa, at Lammet dengang skulde have været dødt i en Dagstid, og at han skulde have nedgravet dets høire Side, der tildeels skulde være opædt af Dyr, paa Marken, ikke alene er usforenelig med de af ham i Forhørrerne den 2den og 3die Juli afgivne Tilstaaelser — der efter Forhørsdommerens Erklæring til Forhørsprotocollen og de af Arrestforvareren og Retsvidnerne, der vare tilstede under de ommeldte Forhører, afgivne edelige Forklaringer maae antages nøiagtigt at være tilførte Forhørsprotocollen, og just gaae ud paa, at Arrestanten først slagtede Lammet efter at have sjaalet det og derefter tog alt Kjødet med sig hjem — men ogsaa er i bestemt Strid med Sagens øvrige Oplysninger, hvoraf det navnlig fremgaaer, at det var Kjødet af et nyflaget Lam, som Arrestanten den 1ste Juli bragte med sig hjem til sit Huus, samt at han medtog alt Kjødet og navnlig ogsaa den høire Side, der imidlertid ikke blev bemærket ved Huusundersøgelsen, fordi den dengang henstod i en Gryde, hvori Arrestanten den 1ste Juli selv havde køgt Kjødet, og, idet der herefter ikke vil kunne tages videre Hensyn til denne Deel af Arrestantens seneste Forklaring, maae hans tidligere Tilstaaelser, hvorefter det, som meldt, var et levende Lam, han sjal paa Marken, blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Kjødet af det sjaalne Lam er, ialfald tildeels, bortkastet som forbøvet, og Lammestubdet er ikke bragt tilstede under Sagen, men da det efter det Ovennævnte ikke nærmere har kunnet oplysnes, hvem der var Eier af Lammet, vil der ikke kunne idømmes Arrestanten nogen Erstatning til Eieren, hvorved isørigt bemærkes, at Tørgen Mørch, der har ansat Værdien af det ham frafomne Lam til 9 à 10 Kroner, for sit Vedkommende har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit omhandlede Forhold vil Arrestanten, der er født i Aaret 1844 og tidligere gjentagne Gange har været straffet, navnlig for Tyveri, nemlig efterat han for sit 18de Aar havde været straffet for denne Forbrydelse med 10 Rottingslag, isølge Overrettens Dom af 10de Mai 1869 for Tyveri af Faar paa Marken efter Straffelovens § 229 Nr. 1 med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, og isølge Stads Herreds Extrarets Dom af 7de April 1874 for denne Forbrydelse anden Gang begaaet samt for ulovlig Omgang med Hittegods efter Straffelovens §§ 230 og 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, nu være at ansee for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231 2det Led med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar.“

Nr. 207.

Advocat Nellesmann

contra

Arrestantinden **Hansine Christine Sidsine** eller **Cecilie Nielsen** (Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri og Løsgængereri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de September 1875:
 „Arrestantinden Hansine Christine Sidfine, ogsaa kaldet Cecilie Nielsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lehmann og H. H. Nyegaard med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjenbes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Halkier for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Hansine Christine Sidfine ogsaa kaldet Cecilie Nielsen, der er født den 8de August 1852 og senest anset ved denne Rets Dom af 26de Januar d. A. efter Straffelovens § 230 1ste Led med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage, er under nærværende med hende for Tyveri og Løsgængeri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilslaaelse overbevist at have i indværende Aar, efterat den oven ommeldte Dom var hende overgaaet, i 2 forskellige Gange, medens hun var i Tjeneste hos Oberst Frederik Christian Gode, Sjaalet et dennes Hustru tilhørende, til 1 Krone 50 Ore vurderet Korset og en til en Værdi af 4 Kroner ansat Nederbeel, som tilhørte hendes daværende Medtjenerisse Sda Eskildsen, og senere i 2 forskellige Gange fra Sjaalet Jacobine Benedicte Strøm, Fyrbøder Mehrkorns Hustru, 8 Kroner og Arbeidsmand Conrad Petersen 20 Kroner.

Af disse Tyverier udjorte Arrestantinden Tyveriet fra Fyrbøder Mehrkorns Hustru i dennes i Eiendommen Nr. 23 i Blaagaardsgade værende Leilighed, efterat hun for at sjæle i samme havde om Eftermiddagen skaffet sig Afgang til den ved at aabne den til Leiligheden førende Dør med en falsk Nøgle. De 3 andre Tyverier begik hun derimod paa Steder, hvortil hun havde uhindret Afgang.

Paa samme Maade som oven ommeldt er det endvidere beviist, at Arrestantinden har overtraadt et hende til Protocollen over mistænkelige Personer den 2den Mars d. A. under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold ved en Maanedstid efter at have faaet dette Tilhold at have taget Ophold her i Staden og derefter blive i samme, indtil hun den 7de Juli næstefter anholdtes i denne Sag, uden derom at have gjort nogen Anmeldelse til den omhandlede Protocol.

I Medfør af det Foranførte vil Arrestantinden nu blive at dømmes efter Straffelovens § 231 1ste og 2det Led samt efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Bøtteri, og findes Straffen at kunne under Et fastsættes til Forbetningshunsarbejde i 18 Maanedes.

Mandagen den 8de November.

Nr. 220.

Advocat Levinfen
contra

Arrestantinden **Kirsten Pedersdatter, Nielsens** Hustru
(Defensor Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af et Polititilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de October 1875:
„Arrestantinden Kirsten Pedersdatter, Nielsens Hustru, bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stående. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Kirsten Pedersdatter, Nielsens Hustru, der er født den 28de Februar 1844 og forinden tidligere at være straffet blandt Andet for Løsgængeri senere er anset ved denne Rets Dom af 27de Juni f. A. og ved Dom afsagt inden denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 16de October 1874, henholdsvis efter § 1 i Lov 3die Marts 1860 med Tvangsarbejde i 90 Dage og efter Straffelovens § 180 med simpelt Fængsel i 8 Dage, under nærværende Sag ved egen af det iøvrigt Dølpste besykrkede Tilslaaelse er overbevist at have imod et hende til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 14de f. M. under sædvanlig Strafferusel givet Tilhold, den 18de f. M., da hun med Udgangstilbæde havde forladt Almindelig Høspiti-

tal, hvor hun af Fattigvæsenet var anbragt, i den Hensigt at undbrage sig sammes Forsorg unbladt at vende tilbage dertil, indtil hun den 20de næstefter blev anholdt, vil hun være et ansee efter § 1 i Lov 3die Marts 1860 efter Omstændighederne med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigværens Tvangsarbeidsanstalt i 120 Dage."

Nr. 225.

Advocat Levinsen

contra

Arrestantinden **Johanne Hansen, Rasmus Hansen**
Rjærs Hustru (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Løsgængeri og ulovlig Disposition over de hende af Veilbh Sogns Fattigvæsen til Brug leverede Klædningsstykke.

Kolding Kjøbstads Politirets Dom af 15de September 1875:

„Arrestantinden Johanne Hansen, Rasmus Hansen Rjærs Hustru bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 11te October 1875: „Tilfalte Johanne Hansen, Rasmus Hansen Rjærs Hustru bør henfættes til Tvangsarbeide i Arbeidsanstalten ved Horsens i 180 Dage. Saa udreder hun og Sagens Omkostninger og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Cancelliraad Møller, 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Da det af Tiltalte ubviste, i den indankede Dom ommeldte Forhold ved at medtage og disponere over de hende af Fattigvæsenet til Brug leverede Klædningsstykke ifølge de almindelige Bestemmelser i Placat 14de December 1810 §§ 21 og 22 jfr. Placat 19de December 1832 alene er Gjenstand for de deri nævnte Disciplinairstraffe, og ingen særlig Lovbestemmelse i nærværende Tilfælde hjemler nogen Undtagelse herfra, vil Sagen, forsaavidt angaaer dette Forhold, som ikke henhørende under Domstolenes Afgjørelse, være at afvise fra Politiretten. Derimod er Tiltalte, forsaavidt hun er sigtet for Løsgængeri, ved Dommen i Henhold til det deri Anførte rettelig ansee efter Lov 3die Marts

1860 § 1, og Straffen findes passende at kunne bestemmes til 180 Dages Tvangsarbejde. Bemeldte Dom, der har idømt hende samme Straf, og hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger billiges, vil derfor i disse Henseender kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Forfaavidt Tiltalte sigtes for ulovlig Disposition over de hende af Fattigvæsenet betroede Klædningsstykker, afvises Sagen fra Politiretten. I Henseende til den idømte Straf og Sagens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indkomne Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tales Johanne Hansen, Rasmus Hansen Kjærs Hustru, for Vælgængeri og ulovlig Disposition over de hende af Veilby Sogns Fattigvæsen til Brug leverede Klædningsstykker.

Ved Tiltaltes egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at hun, der var indlagt som Lem paa Fattiggaarden „Fælleshaab“ i Veilby Sogn, den 22de August d. A. uden Tilladelse er bortgaaet fra bemeldte Fattiggaard og derefter har drevet omkring uden fast Ophold og uden Erhverv, indtil hun den 2den September d. A. blev funden liggende i en Lade udenfor Kolbing, samt at hun for at stifte sig Penge har afhændet nogle, det ovennævnte Fattigvæsen tilhørende Klædningsstykker, der maae antages at have været leveret hende til Brug paa Fattiggaarden, og som hun ved sin Bortgang derfra havde medtaget. Bemeldte Klædningsstykker, der havde en Værdi af omtrent 6 Kroner, ere bragte tilstede under Sagen og maae antages at være udliveredede til det ovennævnte Fattigvæsen.

Tiltalte — der er sødt i Aaret 1827, og som blandt Andet har været straffet mange Gange for Vælgængeri og deriblandt de 3 Gange tillige for Forvandling af de hende af Fattigvæsenet til Brug leverede Gjenstande, senest ifølge Bjerge Masum Herreds Politirets Dom af 5te Mai 1873, efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med Tvangsarbejde i 150 Wage — vil for sit ovenomhandlede Forhold være at ansee efter Lov af 3die Marts 1860 § 1 samt Pl. 14de December 1810 §§ 21 til 23 og 19de December 1832 sammenholdt med Bekjendtgjøvelse af 10de April 1865, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at burde bestemmes til Tvangsarbejde i Arbeidsanstalten ved Horsens i 180 Dage.“

Tirsdagen den 9de November.

Nr. 208.

Advocat Levinfen

contra

Hans Jørgen Jørgensen, (Defensor Bunken),
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Bomholms Sønderherreds Extrarets Dom af 22de Juni 1875: „Tiltalte Hans Jørgen Jørgensen hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fængelstid i 60 Dage og afholder Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lund og Cancelliraad Erichsen, med henholdsvis 12 Kroner og 10 Kroner foruden Diæter til dem begge efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Afbærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter den flete Indstævning er der for Højesteret alene Spørgsmaal om det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom ommeldte Forhold med at afhænde en Deel af den ham til Brug overladte Jordblov til sin Svigersøn. Dette Forhold findes efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder at maatte paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 256 jfr. § 253, og Straffen bliver at bestemme til simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Hans Jørgen Jørgensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Levinfen og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Gæstmand af Vallensgaards Grund i Aker Sogn Hans Jørgen Jørgensen, hvis Fødselsdag ikke er oplyst, men som er døbt den 28de Juni 1808, tiltales ifølge Amtets Ordre af 26de Mai d. A. for bedrageligt Forhold.

Med Tiltaltes egen Forklaring og de under Sagen videre oplyste Omstændigheder er det konstateret, at afsbøde Brygger i Rjøbenhavn Ole Nielsen

med Eftnavn Nyhuus i Aaret 1851 under et Besøg paa Bornholm skænkede Nytten og Brugen af en i Aaret 1828 erhvervet, af Ballensgaarden frafått Jordlob til Tilstalte, der, som gift med en Søster til hans Kone, var hans Svoger. Om Nyttes- og Brugsretten, angaaende hvilken intet skriftligt Document blev udstedt, overlodes for Hans Jørgen Jørgensens Kones Livstid alene eller for begge Egtfællers Livstid, har ikke med Bestemthed ladet sig oplysse. Samtidig med Brugsrettens Stiftelse betydede Brygger Nielsen sin Svoger udtrykkeligt, at han vel turde leie Jorden ud, men ikke var berettiget til at sælge eller paa anden Maade afhænde den. Paa Jordlobben opførte Tilstalte derpaa af egne Midler et Huus og indtog til dette af Jordlobben en mindre Deel som Have. Da Ole Nielsen endnu i samme Aar afgik ved Døden, blev Jordlobben paa Grund af den sidste Nyttes- og Brugsret ikke inddragen under Skiftet, men først iaar, ifølge Begjæring af Ole Nielsen Nyhuus's Arvinger, tagen under Skifterettens Behandling, efterat Hans Jørgen Jørgensens Kone var død. Under Skiftebehandlingen blev det da godtgjort, at Tilstalte ved en Panteobligation af 7de November 1863, der ved Tinglæsningsden 20de April 1865 blev forsynet med Paategning om Pansætterens manglende Adkomst m. M., havde givet Arbeidsmand Christian Hansen af Ballensgaards Grund Sikkerhed i sit „eiende og iboende Huus med den dertil liggende og tilhørende Jord“ for et Beløb af 60 Rd. med Renter og eventuelle Sagsomkostninger, og at han endvidere ved et Skjøde, der er dateret den 31te Mai 1866, havde overdraget det ham tilhørende Huus „med tilhørende Have“ til sin Svigersøn Christian Ferdinand Pedersen for en Kjøbesum af 100 Rd. Ved sidst anførte Documents Tinglæsning den 20de August 1868 gaves der ogsaa dette en Rettsanmærkning, som imidlertid af den ulæselige Kjøber ikke blev forslaaet. Huusmand Christian F. Pedersen har derpaa til det af Tilstalte opførte Huus bygget en anden Længe, og Kjøbesummen har han ialfald tildeels berigtiget ved at afsumere 80 Rd. af Tilstaltes til Arbeidsmand Christian Hansen skyldige Gjæld, der ved paaløbne Renter og andet Mellemværende var voget op, idet han under 1ste Juni 1866, i Overeensstemmelse med hvad der var bleven stipuleret i Skjødet af 31te Mai s. A., til Arbeidsmand Christian Hansen udstedte en ny Panteforfkrivning for anførte 80 Rd., der er indbefattet i Forfkrivningens paaskyldende 100 Rd., for hvilke Sikkerhed er givet i det ham tilhørende Huus paa Ballensgaards Grund saavel som hans Indbo.

Foraaavibt nu Tilstalte Hans Jørgen Jørgensen af Amtet er beordret tiltalt for bedrageligt Forhold, maa herved alene være sigtet til den svigagtige Afhændelse af den Ole Nielsen Nyhuus's Bo tilhørende Have, der er en Deel af Jordlobben fra Ballensgaarden. Thi selv om Tilstalte maatte findes ved Pansættelsen i Obligationen af 7de November 1863 at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, vilde Sagens Paatale dog efter Straffelovens § 70 udkræve Justitsministeriets Bestemmelse herom, men en saadan findes ikke paa-beraabt i Amtets Ordre og kan saaledes ikke antages at være tilveiebragt.

Efter Tilstaltes Forklaring har han tilskjødet sin Svigersøn Huusmand

Christian F. Pedersen sit Huus med den dertil af Forblobben indtagne Have af Godhed for sin Datter og sin Svigersøn, som han antog at ville blive Eier ogsaa af Haven, uagtet han dertil selv manglede en retmæssig Afkomst. Vel indsaae han, at han ved Afhændelsen forurettede Ole Nielsen Nøbuus's Arvinger, men han antog, at Arvingerne vilde finde sig i den, naar den engang var skeet, og ikke paatale Sagen. Husets Grund med tiliggende Have er under Skiftebehandlingens vurderet til 50 Kroner, og det selgte Huus i dets nuværende Tilstand ansat til en Værdi af 120 Kroner, hvorimod det, forsaavidt det skulde sælges til Nedbrydning, er anslaaet til en Værdi af ifflun 40 Kroner.

Det af Tilfælde ubviste Forhold vil være at henføre under almindelig borgerlig Straffelov § 253, jfr. § 251. Da han ved Bornholms Sønderherreds Extradets Dom af 7de April 1846 er anseet med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Hæleri, vil han, der er over 60 Aar gammel, nu under Hensyn til Straffelovens § 23 kunne ansees med Fængsel paa sædvanlig Fængselskost i 60 Dage.

Af de Forurettede er Erstatning ikke blevet paastaet under Sagen, hvorfor om dette Punkt Intet vil være at bestemme."

Torsdagen den 11te November.

Nr. 110. **Em. J. Svigers Bjergnings-
Entreprise** (Advocat Brod)
contra

Capitain **Willem ten Harnsen** (Advocat Henrichsen),
betræffende paastaet Bjergsøn for Bjergning af Dampskibet
„Hecla“ af Amsterdam.

Sø- og Handelsrettens Dom af 14de April 1875: „Indstævnte, Capitain Willem ten Harnsen, Fører af Dampskibet „Hecla“, bør under Tvang af Execution i bemeldte Skib med Ladning betale til Sagsøgeren, Em. J. Svigers Bjergningsentreprise, 15,000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 11te Martz dette Aar indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denue Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I det Høiesteret i alt Væsentligt tiltræder den indankede Doms Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder, bemærkes, at da Contracitanten for Høiesteret har indskrænket sig til at

paastaae Dommen stadfæstet, bliver det alene at afgjøre, om der ifølge Hovedcitanternes Paastand vil kunne tilkjendes disse et større Beløb end det dem ved Dommen tillagte. Vel maa der nu ved den omtvistede Betalings Fastsettelse, selv om der ikke maatte kunne siges at foreligge et egentligt Vjergningstilfælde — hvilket Contracitanten har bestridt — blandt Andet tages Hensyn til Værdien af Dampskibet „Hecla“ med Ladning, der efter Contracitantens Anerkjendelse ikke kan ansættes under 25,000 Lsl., men der findes dog efter samtlige øvrige Høiesteret forelagte, tildeels først efter Dommens Uffigelse tilveiebragte Oplysninger om Tilfældets hele Beskaffenhed ikke at være tilstrækkelig Føie til at forhøje den Betaling, som Sø- og Handelsretten har skønnet at være passende. Dommen, hvis øvrige Bestemmelser tiltrædes, vil derfor være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitsklassen betale Hovedcitanterne 10 Kroner.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret afsagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Doms Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbues, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (K. Hegel),
Hjedsøe & Gandrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 27.

Den 3die December.

1875.

Anden ordinaire Sædson.

Torsdagen den 11te November.

Nr. 110. Em. J. Svigers Vjergnings-Entreprise
contra

Capitain Willem ten Harmfen (see forrige Nr.).

Den indantebe Doms Præmisser lyde saaledes: „Sagsøgeren, Em. J. Svigers Vjergnings-entreprise paastaar under nærværende Sag Indstævnte, Capitain Willem ten Harmfen, tillygtet som Fører af Dampskibet „Decla“ af Amsterdam under Tvang af Execution i Skib og Ladning at betale Vjergeløn for Vjergning af det nævnte Skib og Ladning 2,000 Rskl. eller efter Rettens Skøn med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 11te Martz dette Aar, indtil Betaling skeer, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte paastaar sig frifunden mod at betale 4,000 Kroner eller efter Rettens Skøn med Renter fra Dommens Afgjættelse og sig tilslagt Sagens Omkostninger.

Ifølge den af Indstævnte for Notarius publicus i Helsingør afgivne Seprøtest i Forbindelse med, hvad der iøvrigt er oplyst, passerede han paa Reisen fra Amsterdam til Kjøbenhavn og Reval med en Ladning Stykgods den 25de Februar d. A. Helsingør, fik Lods ombord og fortsatte Reisen syd paa efter Samraad med Lødsen. Veiret var smukt og saavel Vind- som Strømsforholdene vare gunstige baade den Dag og den følgende Dag. I Sundet var endeel Drivis, som man manøvrerede sig forbi og ubestriben maatte bryde igjennem. Da man var kommen noget syd for Hveen, kom Skibet til at sidde fast i Isen, og da man forsøgte at balle sig ud af den, knækkede Korpinden; men den blev igjen surret sammen, saa at den kunde bruges, dog at man ikke uden at udsætte Koret for Udelæggelse kunde balle. Skibet sad nu fast i Isen fra om Eftermiddagen Kl. 3 den 25de Februar til næste Dags

Formiddag Kl. 10, og Skibet vilde uagtet snedig Arbeiden med Struen ikke rokke sig. Da Skibet den 25de Februar kom til at sidde fast i Isen, heise de Indskrænte Flag paa Gassen, vel ikke egentlig Nødsflag, men dog i den Hensigt at blive bemærket. Dette skete ogsaa, og da Føreren af Sagsøgerens Dampskib „Rattegat“, Capitain Nielsen, der laae i Helsingør, herved fik Underretning om, at „Hecla“ sad fast i Isen, forlod han næste Morgen Helsingør for at tilbyde „Hecla“ sin Hjælp og naaede efter nogen Vanskelighed Kl. 10 Formiddag hen i Nærheden af „Hecla“, hvor han standsede i nogle Rabellængders Afstand. Han tilbød Indskrænte at bryde Isen itu og bringe ham ind i Helsingørs Havn for en Betaling af 2,000 Lstl.

Da Indskrænte efter sin egen Forklaring frugtede for, at, naar Isen kom i Drift, vilde Skibet blive skruet over Sveens Rev, turde han ikke aflaae Tilbudet; men da han paa den anden Side fandt den forlangte Betaling for høi, bleve Parterne enige om, at Bjerglønnen skulde afgjøres i Kjøbenhavn mellem Skibets Commissiionairer og Sagsøgeren, der imidlertid ikke have kunnet blive enige om dens Størrelse. Det lykkes „Rattegat“ ved gjentagne Gange at balle og derefter gaae frem at knuse og bryde den temmelig tykke Is, der omgav „Hecla“, som derved kom fri af Isen, og de fulgtes nu ad til Helsingørs Neb, hvor de ankom omtrent Kl. 2. Da der blev anbiidt „Hecla“ Plads i det Indre af Havnen, og denne var tillagt med Is, bestoede „Rattegats“ Fører „Hecla“ indisjet for en Betaling af 480 Kroner.

Da „Hecla“ efter Rettens Formening var i en farlig Stilling, idet det, naar Isen kom i Drift, var udsat for at komme paa Grund og herved blive aldeles ødelagt, og da det ikke selv var istand til at hjælpe sig ud af denne Stilling, foreligger der et Bjergningstilfælde, og der maa ved Betalingens fastsættelse ikke blot tages Hensyn til den gode og kraftige Hjælp, der ydedes — hvorved bemærkes, at et Tilbud fra Fiskere paa Sveen om at udise Skibet, hvilket efter Rettens Formening vilde have været et meget usikkert og rimeligvis i hvert Fald langvarigt Høretagende, af Indskrænte var aflaaet kort forinden, da han saae „Rattegat“ komme — men ogsaa til den betydelige Værdi, som „Hecla“ med Ladning havde, og som er angivet til 20 a 25,000 Lstl. og til den Risiko, hvorfor „Rattegat“ udfatte sig.

Under behørigt Hensyn til samtlige Omstændigheder findes Betalingen passende at kunne ansættes til 15,000 Kroner med Renter fra Klagens Dato, idet der ikke findes nogen Grund til først at beregne dem fra Dommens Afgjælfse.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Det stemplede Papir er rigtig forbrugt under Sagen.“

Fredagen den 12te November.

Nr. 176.

Statsraad Bunzen
contra

Anders Rasmussen (Defensor Henrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Silkeborg Birkis Extrarets Dom af 2den Marts 1875: „Tiltalte Boelsmand Anders Rasmussen af Thorning bør hensættes i 8 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangelost og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor og Defensor, Procuratorerne Bjerregaard og Ziilian med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 18de Mai 1875: „Tiltalte Anders Rasmussen bør hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, hvormed der ikke kan antages at have været forbundet den Hensigt at tilegne sig de emmeldte Gjenstande eller stille Eierne ved disse, findes at maatte paadrage Tiltalte Ansvar efter Straffelovens § 236 jfr. § 1, hvorhos der tillige bliver at tage Hensyn til § 39. Straffen vil efter Omstændighederne kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Dage, og da Dommen har samme Resultat og dens Bestemmelse om Actionens Omkostninger billiges, vil den kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Statsraad Bunzen og Advocat
Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 30
Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Boelsmand Anders Rasmussen for Tyveri.

Efter at der den 7de November f. A. om Estermiddagen Klokken mellem 4 og 7 fra Silleborg Virkecontors Forstue var borkommet 2 Overfrakker, blev Tiltalte samme Dags Aften Kl. 9¹/₂ af en Politibetjent og en Sognesfoged, der havde set ham paa Gaden hørende nogle Klædningsstykker, efterfulgt ind i den Gaard, hvor han havde Heste og Vogn staaende, men efter her at have kastet Klædningsstykkerne, der viste sig at være de 2 omhandlede Frakker, fra sig ved Siden af Vognen, nægtede han at have været i Besiddelse af dem, hvilken Nægtelse han fremdeles vedblev, efter at han derpaa var bleven anholdt. Under de derefter optagne Forhør har Tiltalte imidlertid vedgaaet, at han har sat sig i Besiddelse af Frakkerne i Virkecontorets Forstue, idet han nærmere har forklaret, at han Kl. 2—3 bemeldte Dag, efter i Forveien at have nydt endel Spiritus, paa et Værtshuus i Silleborg traf sammen med en Mand, i hvis Eiendom en hans Hustru tilhørende, under Overformvnderiets Beskyrelse staaende Capital paa 1000 Rd. tidligere havde været indstaaende, og som nu lod ham høre, at han ikke var raadig over disse Penge, samt yttrede sig om, at Virkebonnieren var hans Formynder, i hvilken Anledning de kom i Ekjænderi, og da Tiltalte derpaa efter sin Forklaring, ophibset af denne Tale og af Hjælpsen af Spiritus, gik derfra, besluttede han at gaae til Virkebonnieren og sige denne, at han vilde være „fri Mand“. Da han kom ind i Virkecontorets Forstue, saldt det ham imidlertid ind, at han var „for ringe“ til at gaa ind paa Contoret, ligesom han frygtede for, at han ikke kunde holde Maade med sin Tale, og idet han fik Lide paa Frakkerne, som han antog tilhørte Virkebonnieren, saldt det ham da pludseligt ind, at han kunde hævne sig paa Virkebonnieren — hvem han var vred paa formevelst den som meldt faldne Tale, men mod hvem han ellers er velvillig stemt — ved at tage Frakkerne, for at Virkebonnieren, som han har sagt, kunde faae Noget at løbe om.

Han gik derpaa bort med Frakkerne, idet han vil have følt sig stolt over det Puds, han havde spillet Virkebonnieren, og lagde dem først fra sig ved et Stakit, medens han var inde paa et Værtshuus, men tog dem senere med sig hen i den Gaard, hvor hans Befordring stod, idet han vel ikke havde gjort sig nogen bestemt Tanke om, hvad han vilde gjøre med Frakkerne, men dog troer, at han vilde lægge dem i Vognen og kaste dem bort paa Hjemveien, og han har navnlig forment, at Grunden til, at han ikke lod dem blive liggende ved Stakitet, var den, at han har havt den Tanke, at Virkebonnieren dog ikke skulde komme saa nemt til dem, og at bemeldte Sted var daarligt for Opnaaelsen af hans Ziemed at staffe Politiet Noget at bestille. De paagjældende Frakker, der tilhørte to Contorister, der arbejdede paa Virkecontoret, ere anjatte til en Værdis af 6 Kroner hver og tilbageleverede Eierne.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at Tiltalte den ommeldte Dag har været i en ikke ringe Grad beruset, og ligesom han selv har udsagt, at han i saadan Tilstand vel kan staae og gaae, men derimod har de forunderlige Tanker og Idrætter, navnlig i den Retning, at naar han bliver vred

paa Nogen, vil han strax i Sag med den Paagjældende og gjøre ham Fortrød, saaledes maa det ogsaa efter flere Vidners Forklaringer antages, at Tiltaltes Udfærd i en mere end almindelig Grad paavirktes ved en overdreven Nydelse af stærke Drikke. Det findes derefter i Forbindelse med hvad der isvrigt foreligger om Tiltaltes Personlighed betænkeligt at forlæse hans Forklaring om, at han alene i det af ham opgivne Niemed har sat sig i Besiddelse af Frakterne, og idet Tiltalte herefter ikke kan anses at have havt til Hensigt at tilvende sig nogen Fordeel, findes han saaledes ikke at kunne betragtes som skyldig i Tyveri. Derimod vil Tiltalte, der maa antages at være født i Aaret 1824 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for sit udsatte Forhold, der maa sættes i Klasse med Forsøg paa det i Straffelovens § 296 omhandlede, efter denne Lovbestemmelses Analogi i Forbindelse med samme Lovs §§ 46 og 39 være at anses med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Dage.“

Nr. 216.

Advocat Klubien

contra

1) **Lars Larsen**, 2) **Niels Johansen** 3) **Niels Hansen**
og 4) **Peder Andersen** (Defensor Bunken),
der tiltales for Tyveri.

Bordingberg nordre Birk's Extrarets Dom af 31te Mai 1875: „De Tiltalte 1) Lars Larsen, 2) Niels Johansen, 3) Niels Hansen og 4) Peder Andersen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 1 i 8 Dage, Nr. 2 i 2 Gange 5 Dage, Nr. 3 i 5 Dage og Nr. 4 i 3 Gange 5 Dage, hvorhos de to Førstnævnte bør udrede i Erstatning til Godseier Malling 1 Krone. Samtlige Tiltalte ville derhos have at betale denne Sags Omkostninger in solidum, derunder Salair til Actor, Procurator Tommerup og Defensor, Procurator Ringberg med 12 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de August 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Lars Larsen bestemmes til 2 Gange 5 Dage, at den bemeldte Tiltalte og Tiltalte Niels Johansen paalagte Erstatning af 1 Krone til Godseier Malling udredes af dem in solidum, og at Actionens Omkostninger, derunder de Actor og

Defensor ved Underretten tillagte Salairer, udredes af Tiltalte Lars Larsen med Halvdelen, dog at Tiltalte Niels Johansen heri deeltager in solidum for $\frac{1}{4}$ og af de Tiltalte Niels Hansen og Peder Andersen in solidum med den anden Halvdeel. Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Maag og Berggreen tillægges i Salair hver 16 Kroner, der udredes af de Tiltalte efter samme Forhold som Actionsomkostningerne for Underretten. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling, hvorved intet Væsentligt er at bemærke, ville de Tiltalte Larsen, Johansen og Hansen være at ansee efter Straffelovens § 228 og Tiltalte Andersen efter sammes § 230 lste Led tildeels sammenholdt med § 46, og Straffene findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes saaledes, som ved Overrettsdommen er fastsat. Bemeldte Dom, hvis øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staa. Advocat Klubien og Etatsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, der udredes paa den med Hensyn til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Bordingborg nordre Virks Extraret hertil indankede Sag actioneres de Tiltalte, Lømrer Lars Larsen af Langebøl, Skomager Niels Johansen af Stensbø og Husemandene Niels Hansen og Peder Andersen af Stensbø for Tyveri, og det er ogsaa ved de af dem afgivne Tilskaaelser i Forbindelse med de øvrige i Sagen tilveiebragte Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at de have gjort sig skyldige i denne Forbrydelse.

Tiltalte Lars Larsen har saaledes under Medbrydelsen af en gammel Stampemølle, som han i Begyndelsen af indeværende Aar af Godseier Malling til Brangsgaarde havde kjøbt til Redrøining, tilegnet sig og bortført deels en

gammel nedbrudt Bilæggerkalkelovn, som han fandt henliggende paa et Bord i et af Bygningens Rum, deels 3 smaa Mølledele eller Hjul, som henlaae paa Bygningens Loft, uagtet han var sig fuldt bevidst, at disse Gjenstande, af hvilke Kalkelovnen er vurderet til 11 Kroner 16 Ore og Drevene til 4 Kroner, ikke vare indbefattede i Kjøbet, der alene angik selve Bygningen og hvad der var nagelfast med samme, og at han saaledes var uberettiget til at tilegne sig dem.

Denne Tilstalte har derhos gjort sig skyldig i Meddeeltighed i det nedenaanførte af Medtilstalte Niels Johansen begaaede Tyveri af en Jernring, idet han deels har laant denne en Hammer til at flaa Ringen i Søs deels et Reb, hvori Niels Johansen i Følge med ham har Ringen til sit Hjem.

Tilstalte Niels Johansen har den sidste Dag, da han arbejdede for Lars Larsen ved Nedbrydningen af den omhandlede Stampemølle, tilegnet sig den ovennævnte Jernring, som sad paa et til Godseier Møllings Mølleinventarium hørende Hjul, og som Tilstalte afflog med en ham af Lars Larsen dertil laant Hammer og hjembar i et Reb, som sidstnævnte ligeledes havde laant ham dertil. Niels Johansen folgte senere denne Ring, som ikke er kommen tilstede under Sagen, til en Smed for 1 Krone, til hvilken Værdi den ogsaa er ansat af begge Tilstalte.

De Tilstalte Niels Hansen og Peder Andersen, som for Lars Larsen ryddeliggjorde den Tomt, hvorpaa Stampemøllen havde staaet, have i Forening efter forudgaaet Afstale, dog efter Niels Hansens Opfordring, den 31te Marts d. A. tilegnet sig 1 større og 2 mindre Jernringe, som Niels Hansen, medens Peder Andersen holdt Udfig, slog af nogle Godseier Mølling tilhørende Møllehjul, der laae i Nærheden af Tomten. Disse Ringe deelte de saaledes imellem sig, at hver fik 1½ Ring, som de skjulte paa Pladsen, hvor de senere ere fundne. Niels Hansen har endvidere uden Medvirking af Peder Andersen afbugget og tilegnet sig en mindre, ligeledes tilstedebragt Jernring af et ved Pladsen henliggende Hjul, medens Peder Andersen efter at have forsøgt at afbugge en lignende Ring opgav dette Forsøg, da han ikke kunde faae Ringen af.

De Jerngjenstande, Niels Hansen og Peder Andersen saaledes have tilegnet sig, ere vurderede henholdsvis til 2 Kroner og til 1 Krone og 66 Ore.

Samtlige sjaaalne Gjenstande med Undtagelse af den af Niels Johansen sjaaalne Ring ere udliveredede Godseier Mølling, der forsaavidt har frasællet Krav paa Erstatning.

For det af de Tilstalte saaledes udviste Forhold findes de ved den indseende Underrettsdom af 31te Mai d. A. rettelig at være ansete:

Tilstalte Lars Larsen, der er søtt den 26de Marts 1844 og ikke findes tidligere straffet, efter Straffelovens § 228 jfr. § 47;

Tilstalte Niels Johansen — der er født den 22de Januar 1835 og ifølge nærværende Retts Dom af 16de April 1861 for Meened (se Forordningen af 15de April 1840 § 8 in fine) er straffet med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Uge 5 Dage, ifølge Ballø Birkets Politirets Dom af 17de April

1867 for Omstreifen og Veltteri med samme Straf i 5 Dage og ifølge Møens Herreds Exraret's Dom af 23de October 1872 efter Straffelovens § 251 med samme Straf i 5 Dage — efter Straffelovens § 228, hvormed dog maa jernføres samme Lovs § 47;

Tiltalte Niels Hansen, der er født den 23de Novbr. 1842 og ikke tidligere findes straffet, efter Straffelovens § 228, hvormed dog maa jernføres samme Lovs § 47 og

Tiltalte Peder Andersen — der er født den 10de Juli 1840 og ifølge Vordingborg nordre Virks Exraret's Dom af 9de Novbr. 1868 efter Straffelovens § 228 er anseet med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage — efter Straffelovens § 230 1ste Led, hvormed dog maa jernføres samme Lovs §§ 46 og 47.

Ligeledes billiges det, at Straffen for de 3 sidstnævnte Tiltalte er ansat til Fængsel paa Band og Brød henholdsvis i 2 Gange 5 Dage, 5 Dage og 3 Gange 5 Dage, hvorimod den Lars Larsen ifjendte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 8 Dage findes at burde forandres til samme Fængsel i 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte Lars Larsen og Niels Johansen findes fremdeles rettelig at være tilpligtede at tilsvare Godseier Malling en Erstatning af 1 Krone, men, saaledes som ogsaa i Præmieerne til Underretsbdommen forudsat, vil denne Erstatningspligt være at paalægge dem in solidum.

Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor ved Underretten tillagte Salairer, som ved Underretsbdommen ere paalagte de Tiltalte in solidum, findes at burde udredes af Tiltalte Lars Larsen med Halvdelen, dog at Tiltalte Niels Johansen heri bæltager in solidum for $\frac{1}{4}$, og af de Tiltalte Niels Hansen og Peder Andersen in solidum med den anden Halvdel."

Nr. 223.

Advocat Klubien
contra

Caroline Victoria Kaarsgaard (Defensor Halkier)

der tiltales for Tyveri.

Veile Kjøbstads Exraret's Dom af 23de Juli 1875: „Tiltalte Caroline Victoria Kaarsgaard bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Andersen 10 Kr. og til Defensor, Procurator Seibelin 8 Kr. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 4de October 1875: „Tiltalte Caroline Victoria Kaarsgaard bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder hun og Actionens Omkostninger og der-

under de ved Underretsdømmen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Insitsraad Neckelmann og Procurator Morville 10 Kr. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udbiste, i den indankede Dom fremstilte Forhold er hun rettelig anseet efter Straffelovens § 228, men til i Forbindelse hermed at bringe samme Lovs § 39 til Anvendelse findes der efter samtlige foreliggende Oplysninger, derunder Indholdet af Districtslægens Erklæring i dens Heelhed, ikke at være tilstrækkelig Høie. Da Straffen findes at kunne bestemmes, som skeet ved Underretsdømmen, til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, vil denne Dom forsaavidt være at stadfæste. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Byttingsdommen, men isøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Halkier for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Caroline Victoria Kaarsgaard — der er født den 23de Martz 1856, og som tidligere ifølge Veile Kjøbstads Extrarets Dom af 2den Januar d. A. har været anseet for ulovlig Omgang med Hittegods efter Straffelovens § 247 med en Bøde til Statskassen af 6 Rd. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling med simpelt Fængsel i 2 Dage — sigtes under denne Sag for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstoelse og Sogens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun, der daglig kom i Dreier Christensens Enkes Huns i Veile, hvor hun gif Enken tilhaande, den 23de Juni d. A. har fra en naafaaet Kæse i bemeldte Enkes Daglighue sjaalet et Par denne tilhørende Støvler. De sjaalne Støvler, der efter Besjaalnes Forklaring havde en Værdi af circa 5 Kroner, ere i en meget beffabiget Tilstand bragte tilstede under Sagen og tilkageleverede Tjerinden, der mod et Vederlag af 2 Kr. for Støvlernes Ferringelse har frataltet Krav paa videre Erstatning.

For sit heromhaandte Forhold er Tiltalte ved Underretsdømmen rettelig anseet efter Straffelovens § 228, men da hun, der ofte skal lide af Hoved-

pine og undertiden af Krampe, efter Sagens Dplysninger og navnlig efter en af Districtslagen efter Overrettens Foranstaltning afgiven Erklæring ikke kan antages at være i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, der findes hos voksne og sjælsunde Personer, findes Bestemmelserne i Straffelovens § 39 at maatte bringes til Anvendelse ved Fastsættelsen af hendes Straf, og denne findes herefter passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage."

I den af vedkommende Districtslage afgivne Erklæring hedder det: „Caroline Victoria Raarøgaard har et sundt Dyr, Ansigtstrykket er naturligt, ganske godmodigt, ikke fløvt eller sjullet, ligesom der ikke er noget at udsætte paa hendes Dyræden i det Hele. I de Samtaler, jeg har havt med hende, har hun svaret hurtigt, bestemt og rigtigt paa Spørgsmaal, der have angaaet hendes mere personlige Forhold; ere Spørgsmaalene gaaet videre, har hun røbet en stor Uvidenhed og en mindre udviklet Forstandsevne. Hun siger selv, at hun hustet daarligt, fordi hun ofte lider af Hovedpine og undertiden har Krampe. Hvad disse Krampetilsælde angaaer, kan Muligheden af, at hun lider af dem, ikke benægtes, men meget heftige er de neppe, da de hverken ere bleve bemærkede af Lærerne i hendes Skoletid eller af de afhørte Vidner, der have boet Dør om Dør med hende i flere Aar, ligesom der jo heller ikke er søgt Lægehjælp mod dem; der kan derfor neppe tillægges dem nogen videre Betydning Hr. Lærer Neuch henfører hende til de Børn, der paa Grund af, at de leve og opvoxe i Armod og Stendighed, blive „legemlig svage og aandelig vantrevne.“ Hun siger selv, at hun maatte gaae 2 Halvpart til Præsten, førend hun kunde blive confirmeret.

Som Følge af Foranstaaende er jeg kommen til den Overbeviisning, at Caroline B. Raarøgaard vel ikke kan ansees for tilregnelig, men at hun heller ikke kan antages at være i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, som findes hos voksne og sjælsunde Personer, og at navnlig hendes forsmættede Opdragelse, hendes mangelfulde Underviisning og hendes svagere Forstandsevner maae være formildende Omstændigheder ved Bestemmelsen af den Straf, hun maatte blive idømt."

Tirsdagen den 16de November.

Nr. 112.

Advocat Henriksen

contra

1) Morten Hansen Jensen, 2) dennes Hustru Johanne Pedersen og 3) Peder Pedersen Mathiasen (Def. Brock), der tiltales, de to Forstnævnte for Vold henholdsvis imod deres Svigermoder og Moder Ane Marie Mathiesdatter, Johanne

Pedersen ialfald for Meddeelsagtighed heri, og Sidstnævnte for at have mishandlet sin Egtefælle A. M. Mathiesdatter og for at have lagt Hindringer iveien for Undersøgelsens Fremme.

Fansø Birk's Extradets Dom af 30te November 1874: „De Tiltalte Morten Hansen Jensen, hans Hustru Johanne Pedersen og Peder Pedersen Mathiasen bør straffes, Jensen og Mathiasen med Fængsel paa Band og Brød henholdsvis i 2 Gange 5 og 3 Gange 5 Dage, Johanne Pedersen, Jensens Hustru med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos Sidstnævnte bør have sin Arveret efter sin Moder, Ane Marie Mathiesdatter forbrudt. Saa udrede de Tiltalte og Een for Alle og Alle for Een Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Poulsen og Smith 10 Rd. til hver foruden Diæter efter Stiftsamtets Bestemmelse. At efterkommes under Udsæd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 22de Marts 1875: „De Tiltalte Peder Pedersen Mathiasen, Morten Hansen Jensen og Johanne Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød, den Første i 6 Gange 5 Dage, den Anden i 5 Gange 5 Dage og den Tredie i 4 Gange 5 Dage, hvorhos Sidstnævnte bør have sin Arveret efter sin Moder Ane Marie Mathiesdatter forbrudt. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 30 Kr., til Defensor sammesteds 24 Kr., samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Ssaacsen 30 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Peder Pedersen Mathiasen, hvorhos de Tiltalte Morten Hansen Jensen og Johanne Pedersen in solidum med ham og med hinanden indbyrdes tilsvare Halvdelen af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Udsæd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne lede til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Henriksen og Brod tillægges i

Salarium for Høiesteret hver 60 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indkomne Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Morten Hansen Jensen og dennes Hustru Johanne Pedersen samt Gaarbeier Peder Pedersen Mathiasen, de to Første, som det i Actionsordren hedder, for Vold, henholdsvis mod deres Svigermoder og Moder Ane Marie Mathiesdatter, Johanne Pedersen i alfsald for Meddeelsagtighed heri, og Peder Pedersen Mathiasen for at have misbandlet sin Ugtefælle bemelte A. M. Mathiesdatter og for at have lagt Hindringer iveien for Understøttelsens Fremme.

Det fremgaaer af Sagens Oplysninger, at de Tiltalte Morten Hansen Jensen og dennes Hustru Johanne Pedersen, der siden deres Søstermaal i Januar Maaned 1873 havde boet hos Konens Forældre, Tiltalte Peder Pedersen Mathiasen og dennes Hustru fornævnte Ane Marie Mathiesdatter, oftere have, naar Sidnævnte, i hvis huseelige Forretninger de jævnlig blandede sig, ikke vilde gjøre, hvad de forlangte af hende, brugt Sjældsbord og Haandgribeligheder imod hende, og at Svigersønnen blandt Andet en Dag i Slutningen af Aaret 1873 eller i Begyndelsen af Aaret 1874, da han og hans Svigermoder vare komne i Haandqemæng i Anledning af nogle Svigermoderen tilhørende Pinde til en Garnvinde, har slaaet løs paa hende og derved tilføiet hende et omtrent en Tomme langt Saar paa venstre Kind, hvorved isørigt bemærkes, at Tiltalte Peder Pedersen Mathiasen altid gav Datteren og Svigersønnen, — til hvem han havde sagt, at de skulde see til, at der ikke gik noget tilspilbe i Huset, og at de maatte sætte hans Hustru ud af Stuen, naar de ikke kunde blive fri for hendes Sjældsbord, — Medhold, naar hans Hustru klagede til ham over dem, og at dette efter deres Forklaringer væsentlig har bidraget til, at de vedbleve at fortrædige hende.

Den 31te Marts s. A. anmeldte Ane Marie Mathiesdatter for Politimesteren, at hun samme Dag atter var blevet overfaldet af sin Svigersøn og tilføiet Saar, og har hun under de i denne Anledning optagne Forhør edelig forklaret, at medens hun den nævnte Dags Formiddag var beskæftiget med at være i Fæde Mælk, som hun havde udtaget af et Stab i Dagligstuen, hvor hendes Datter og Svigersøn opholdt sig, fra denne Stue ud i Kjøkkenet, kom Datteren og Svigersønnen farende imod hende og forlangte Fødens af hende, idet de bemærkede, at hun ikke kunde bære dem. Da hun gjorde Indsigelser herimod, sagde hendes Svigersøn til hende, at hun kunde holde sin Kæft, og tog derpaa fat paa hende og holdt hendes Arme, medens hendes Datter tog det ene Fod fra hende. Ane Marie Mathiesdatter satte derefter de to andre Fæde fra sig paa et Bord, men nu greb hendes Svigersøn atter fat paa hende,

slog hende med begge Hænder udenpaa hendes Hovedtøi, rev derpaa dette af, og, idet han med den venstre Haand greb fat i hendes Haar, tildeelte han hende først med den høire Haand, og, efter at have givet slip paa hendes Haar, med begge Hænder flere Slag paa det blottede Hoved. Kort efterat hun havde faaet disse Slag, af hvilke det ene forekom hende at falde haardere end de andre, uden at hun iøvrigt kan gjøre sig nogen bestemt Forestilling om, med hvilket Nektstak hendes Svigersøn slog hende, mærkede hun, at Blødet sivede fra hendes Hoved ned paa hendes Halsørklæde, hvorhos hun var tilføiet, at det vel er muligt, at hun, der blev saa forstummet, at hun ikke har nogen klar Forestilling om, hvad der derefter passerede, derpaa er faldet om paa Gulvet, men at hun ikke ved dette Fald har faaet noget Saar. Efter at have gjort denne Anmeldelse har Ane Marie Mathiesdatter yderligere angivet for Retten, at hun saavel fra sin nævnte Svigersøns og Datters som ogsaa fra sin Mandes, Tiltalte Peder Pedersen Mathiasens Side har været gjort til Gjenstand for en Række af Voldsajerninger og Tilfidsættelser, saa at hun ofte havde været ulukkelig over sin Stilling i Hjemmet, men at hun først efter Svigerfænnens sidstnævnte Voldsbehandling imod hende har havt Mod til at anmeldte Sagen for Retsvæsenet, idet det stod hende klart, at hun enten maatte gjøre dette eller ogsaa tage sig selv af Døge.

Ved den af Districtslægen den 31te Marts s. A. om Eftermiddagen foretagne Undersøgelse fandtes der under Ane Marie Mathiesdatters høire Nie nogle lette overfladiske med coaguleret Blod dækkede Hudaffrakninger, der syntes at være kradsede med Negle, og paa hendes Hoved paa Grændsen af Sæse og Occipitalregionen et fremhævet Parti af et Hønfægs Sjørrelse med en betydelig Blodudtrædning, samt, i Retning ovenfra nedad, et to Tommer langt, meget dybt Saar med skarpt affaarne og rene Rande, der naaede ind til Beenbinden, uden at Venet nogetsteds var blottet, og som syntes at være frembragt med Tøgen eller Ryggen af en Lommeknuv eller med et andet skarpt eller halvt skarpt Nektstak. Efter Districtslægens Erklæring af 10de April næstefter vare saavel Hudaffrakningerne som Saaret i Hovedet lægte, ligesom Svulsten sammesteds næsten var forfrunden, og Læsonerne havde ikke havt og vilde efter Districtslægens Mening heller ikke i Fremtiden have nogen Følge for Ane Marie Mathiesdatters Helbred.

I de første Forhører har Tiltalte Morten Hansen Jensen bestemt benægtet at have ved den ommeldte Leilighed slaaet sin Svigermoder i Hovedet eller at have tilføiet hende det ommeldte Saar sammesteds, hvorimod hans Forklaring gik ud paa, at der vel den nævnte Dag havde været et Sammenstød mellem ham og hans Svigermoder, under hvilket han ruffede hende i Haaret og tilføiede hende de i Lægeerklæringen ommeldte Hudaffrakninger i Ansigtet, men at han derefter ophørte med Angrebet og uhindret lod hende bære 2 Fade Mælk fra Skabet i Dagligstuen ud i Kjøkkenet. Da hun imidlertid herved spildte Røde og Mælk, blev han forbitret, og da hun kom for at hente flere Mælkeskade fra Skabet, sprang han til og holdt paa Skabsdøren, idet han forbød hende at tage flere Fade. Hans Svigermoder

tog nu fat paa Slabsdøren for at trække den op, men da Tilstalte imidlertid gav slip paa samme, styrtede hun baglænds om paa Gulvet, og, da Tilstalte strax efter saae Blodet flyde fra hendes Hoved, antog han, at hun havde faaet Saaret ved i Faldet at støde Hovedet mod det udslaaende øverste Been af en Gangvogn, der stod opreist paa Enden ved Døren ud til Gangen. Efterat Ane Marie Mathiesdatters Tjenestepige, der ved den ommeldte Leilighed gjennem Kjøkkendøren havde seet sin Madmoder falde baglænds om paa Gulvet, imidlertid havde udsagt, at hun ikke i Faldet støde Hovedet mod Gangvognen, og at der efter Sammenstødet heller ikke fandtes Blodspor hverken paa Gangvognen eller paa Gulvet, hvor Vidnets Madmoder faldt, medens der derimod var en lille Blodplet udenfor Slabsdøren, har Tilstalte, der har erkjendt, at der ikke der, hvor hans Svigermoder faldt, var andre Gjenstande end Gangvognen, paa hvilke hun kunde faae et Saar som det heromhandlede, indbrømmer, at det dog er muligt, skjøndt han ikke erindrer det, at han, efter at have grebet fat i sin Svigermoders Haar, er vedblevet i Hidsighed at slaae løs med Hænderne, uden at han kan gjøre nærmere Rede for, hvad han har gjort og hvorvidt han er gaaet, ligesom han heller ikke bestemt har turdet benægte, at han, der, umiddelbart forinden han angreb sin Svigermoder, havde benyttet sin Lommekniv til at opsprætte Seil med, kan have glemt at lægge denne fra sig, da han begyndte at slaae løs paa sin Svigermoder, og at Eggen af Kniven da kan være gaaet ind i hendes Nakke, og berester og idet det efter Saarets Beskaffenhed og det ovennævnte Vidnes Forklaring er uantageligt, at Ane Marie Mathiesdatter skulde have faaet Saaret paa den af Tilstalte først omfinklede Maade, maa det efter Omstændighederne anses tilstrækkelig godgjort, at bemeldte Saar, der efter Sagens Oplysninger utvivlsomt er tilføjet hende ved den ommeldte Leilighed, er bibragt hende af Tilstalte.

Efter hvad der er oplyst under Sagen, maa det antages, at Tilstalte Johanne Pedersen, der som meldt var sin Mand behjælpelig med at tage Mælkesædene fra hendes Moder, men inden Sammenstødet's Slutning gif kort før at hente sin Faber, ikke den nævnte Dag har deltaget i hendes Mand's Voldshandlinger, og at hun heller ikke ved denne Leilighed har opfordret ham til at øve Vold mod hendes Moder, men derimod har hun vedgaaet, at hun en Gang, da hun og hendes Mand vare komne i Sjønderi med hendes Moder, har tilroabt sin Mand: „slaa kun til hende, det sulde seer, hun er ikke biddre værd“, og derved formaaet ham til at slaae hendes Moder og kaste hende om paa Gulvet, og at hun, der efter Sagens Oplysninger maa antages og saa ved andre lignende Leiligheder at have opmuntret sin Mand til Voldsomheder mod hendes Moder, selv to Gange har udøvet Vold mod denne, nemlig deels en Dag Sommeren 1873, da hun, efter at være bleven enig med sin Mand om at fratage hendes Moder Nøglen til hendes Dragliste, har taget fat paa sin Moder og holdt hende, medens hendes Mand søgte i hendes Lomme efter Nøglen, der dog ikke fandtes sammesteds, deels en Eftermiddag kort før Julen 1873, da hun, efter at have tilkaldt sin Mand, fordi hendes Moder, der var beskæftiget i Bryggerstet med at bage Sigtebrød, efter hendes Mening lod

Brødene staae for længe i Døren, har, da Moderen ikke efter deres Forlangende vilde tage Brødene ud, i Forening med sin Mand med Magt slødt hende ud af Brøggerstet og derpaa aflukket Døren med en Haspe for at hindre hende i atter at komme ind.

Swad dernæst angaaer Tilstalte Peder Pedersen Mathiasen, da er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han, der i de senere Aar — navnlig efterat en Pige der var bekendt for Pødsagtighed, for omtrent 10 Aar siden havde haft Tjeneste i Gaarden, under hvilken Tjeneste hun er bleven besvangret — havde levet i Uenighed med sin Hustru, fornævnte Ane Marie Mathiesdatter, oftere har søgt Vold mod sin Hustru, i hvilken Henseende det navnlig er oplyst, at han en Dag, som det maa antages for 6 a 7 Aar siden, har, for at standse et Etjænderi mellem hans Hustru og Søsteren, med Voldsomhed grebet fat paa Hørsnævnte og tumlet med hende for at faae hende fra Dagligstuen, hvor Etjænderiet fandt Sted, ud i Gangen, og efterat hans Hustru, der satte Hænderne mod Dørarmen for at hindre ham heri, var faldet paa Gulvet, saaledes, at hendes høire Haand kom til at ligge slødt paa Dørtærskelen — hvad han dog ikke vil have bemærket — slaaet Døren haardt i paa hendes Haand, saa at Huden paa sammes Overflade blev affrabet; at han engang, som det maa antages for 4 a 5 Aar siden, har under et mellem ham og hans Hustru i deres Stald opstaaet Etjænderi taget fat paa hende og kastet hende om paa Gulvet, hvor han holdt hende nede og vedblev at ruske i hende med begge Hænder, indtil en af hans Døttre, der hørte Støien og løb til, efter forjævedes at have opfordret ham til at holde op, gjorde Mine til at tilkalde Folk; at han ved en anden Leilighed, ligesledes for flere Aar siden, har taget sin Hustru med Voldsomhed i Armene, saa at der bogester saaes blaa Pletter paa disse; at han engang i Foraaret 1873, efter hans Forklaring for at værges sin Tjenestepige, der græd, fordi hans Hustru skjændte paa hende, har, uden iøvrigt at undersøge, om det var med Urette hans Hustru skjændte, taget hende i Halsen eller Baghovedet og trykket hende ned mod Gulvet, og at han en Dag i Sommeren 1873, da han ved sin Hjemkomst fra Marlen var bleven vred paa sin Hustru, deels fordi Medtilltale Johanne Pedersen havde klaget til ham over hendes Urimelighed, deels fordi hans Hustru ikke vilde efterkomme hans Paalæg om at bage flere Fandefager, har ved at trykke Døren til paa hende, søgt at hindre hende i at komme ind i den Stue, hvor han vilde spise til Middag med sin Datter og Ewigersøn, og, da hun desuagtet trængte ind i Stuen for at deltage i Maaltidet, greb han, der efter sin Forklaring frøgtede for, at hans Datter, der var frugtstommelig, skulde faae Stød eller deslige ved hans Hustrus Indtrængen, fat i hendes Arme og slog hendes Hoved gjentagne Gange mod Dørpanelet og Gulvet, saa at hun fik to Saar i Hovedet, hvorefter hun, der dog ikke søgte Lægehjælp, maatte holde Sengen et Par Dage.

Iøvrigt have samtlige Tilstalte under Sagen søgt at gjøre gjældende, at Ane Marie Mathiesdatter er forfalden til Drik, og at hun som Følge heraf har været trættefær og har forsvæmt sine Pligter i Huset, men de ans-

gaaende dette Punkt anstillede vidtløftige Undersøgelser have ikke blot ikke i nogen væsentlig Henseende bestrykt disse Beskyldninger, men der er endog efter Sagens Oplysninger nærmest Anledning til at antage, at bemeldte Beskyldninger ere ligesom ubegrundede, og at de Tiltalte have søgt at udsprede Troen derpaa for at undskylde den Tilfidsfættelse og voldelige Behandling, hvorfor Ane Marie Mathiesdatter var Gjenstand i sit Hjem.

Foraaavdt Tiltalte Peder Pedersen Mathiasen endvidere sigtes for at have lagt Hindringer iveien for Undersøgelsens Fremme, da har han vel vedgaaet at have, som han har udtrykt sig, for at fortrædige Undersøgelsen, for flere af Jurisdictionens Beboere omtalt den mod hans Datter og Svigersøn indledede Undersøgelse som Narrestreger, og oftere under Forhørene at være optraadt paa en høirostet og vrosfende Maade, ligesom det ogsaa er oplyst, at han, efter Aftale med sin Defensor for Underretten, hvem han havde ansøgt om at foranledige optaget et Continuationsforhør til nærmere Oplysning om hans Husfærses foregivne Drivkærlighed, har udspurgt flere Personer, der vare afhørte under de tidligere Forhør, om de ikke kunde meddele yderligere Oplysninger om dette Punct, og at han, efter af sin Defensor at have faaet en Gjenpart af dennes Begjæring til Forbørsdommeren om Continuationsforbørets Optagelse, hvori de ovenmeldte Personers Udtalelser til Tiltalte vare opførte efter dennes, som det maa antages tildeels mindre nøiagtige Meddelelser, har for flere af bemeldte Personer, forinden deres Møde i Retten, oplyst dem den vedkommende Deel af disse Opregnelser, idet han tilfjendegav dem, at Forbørsdommeren havde faaet lignende Opregnelser, og at de vilde blive afhørte derefter — men, om end Tiltalte maa antages herved at have paa-virket et af Vidnerne, som var hans Tjenestepige, saaledes, at det blev valende i sine Forklaringer og ikke kunde eetfæstes, kan det dog ikke mod hans Benægtelse ansees bevist, at han havde hørt til Hensigt at forlede Vidnerne til urigtige Forklaringer, og til at hense hans Forhold ligeoverfor Vidnerne, eller hans øvrige ovenmeldte Optræden under Sagen, under Straffelovens § 98, findes der ikke tilstrækkelig Høie.

(Sluttes i næste Nr.)

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 28.

Den 10de December.

1875.

Anden ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 16de November.

Nr. 112.

Advocat Henrichsen

contra

- 1) Morten Hansen Jensen, 2) dennes Hustru Johanne Pedersen og 3) Peder Pedersen Mathiasen (see forrige Nr.).

I Henhold til Foransaaende ville de Tiltalte, der ere fødte, Morten Hansen Jensen i Aaret 1852, Johanne Pedersen i 1853 og Peder Pedersen Mathiasen i Aaret 1821, og som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, være at ansee, Morten Hansen Jensen efter Straffelovens § 203, Johanne Pedersen efter Straffelovens § 201 og sammes Analogi, og Peder Pedersen Mathiasen efter Straffelovens § 202, og findes Straffen for de Tiltalte efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Peder Pedersen Mathiasen i 6 Gange 5 Dage, for Morten Hansen Jensen i 5 Gange 5 Dage og for Johanne Pedersen i 4 Gange 5 Dage, hvorhos Sidstnævnte i Medfør af Straffelovens § 304 vil have sin Arberet efter sin Moder forbrudt.

Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 30 Kr., til Defensor sammesteds 24 Kr., samt til Actor og Defensor for Overretten 30 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Peder Pedersen Mathiasen, hvorhos de Tiltalte Morten Hansen Jensen og Johanne Pedersen in solidum med ham og med hinanden indbyrdes tilsvare Halsbelen af bemeldte Omkostninger.

Forsaaibit der i Underrettsdommen er udtalt en Misbilligelse af de Tiltaltes Defensor i 1ste Instants, Procurator Smiths ovenmeldte Virksomhed for at tilveiebringe Oplysninger i Sagen, bemærkes, at Defensor vel har været berettiget til underhaanden at søge nærmere Oplysning om, hvorvidt de Vidner, Tiltalte Peder Pedersen Mathiasen ønskede afhørte om hans Hustrus

angivne Drilfældighed, havde erfaret saadanne ikke allerede oplyste Omstændigheder, at der var Grund til at forlange Continuationsforhør optaget, men at han derved nok burde have paaseet, at Vidnerne ikke paavirkedes paa en Maade, der kunde have Indflydelse paa deres senere Forklaringer i Retten, og at Procurator Smith efter de foreliggende Oplysninger ikke kan antages at have viist fornøden Forsigtighed i saa Henseende."

Nr. 230.

Advocat Brod

contra

Arrestanten **Carl Julius** eller **Juliusen** (Defensor Bungen),
der tiltales for Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 16de October 1875:
„Arrestanten Carl Julius eller Juliusen bør straffes med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbeidsanstalt i 120 Dage samt tilsvare denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brod og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Carl Julius eller Juliusen, der er født den 17de Juli 1843 og som blandt Andet er anset ved den kongelige Landsovers- samt Hof- og Stadsrets Dom af 9de Marts dette Aar efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 2 jfr. §§ 3 og 5 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbeviist at have mod et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 10de April d. A. under jadvanlig Straffetruffel givet Tilhold den 13de samme Maaned forladt det ham af Fattigvæsenet onviste Arbeide og berefter at være udebleven fra Ladegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var anbragt, vil han paaany være at ansee efter ovennævnte Lov af 3die Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbeidsanstalt i 120 Dage.“

Nr. 222.

Advocat Levinfen

contra

Arrestantinden **Caroline Marie Lassen, Jens Jensen Nørholms** separerede Hustru (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 31te Juli 1875:
„Arrestantinden Caroline Marie Lassen, Jens Jensen Nørholms
fraseparerede Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og
Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af hendes Anholdelse,
Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder
i Salair til Actor og Defensor 10 Kr. til hver. At efter-
kommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 6te September 1875: „Under-
retsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og
Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Cancelliraad
Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under
Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Advocaterne Levinfen og Brock
for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissier hedder det: „Caroline Marie
Lassen, Jens Jensen Nørholms separerede Hustru — der er født i Aaret
1832 og tidligere flere Gange har været straffet, senest isolaa Manders Kjøbstads
Extrarets Dom af 5te April 1872 efter Straffelovens § 230 1ste Led og § 238
med Forbedringshunsarbejde i 1 Aar — tiltales under denne Sag for Tyveri
eller ulovlig Omgang med Hittegods.“

Tiltalte har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger,
at hun den 19de Mai d. A. da hun ved at passere ad Veien fra Herning til
Silleborg havde paa et Dige ved Veien fundet en Sæk — der efter Sagens
Oplysninger var hentagt sammesteds af den i en Afstand af 4 à 600 Alen
derfra boende Væver Niels Christensen Rabes af Birk, før at den af en forbi-
kommende Fragtmand skulde medtages til Silleborg, og indeholdt Uldsi —
har sat sig i Besiddelse af bemeldte Sæk og medtaget den, da hun noget

senere paa Dagen kom til at kjøre med en Bogn østpaa. Hun blev imidlertid samme Dags Aften Kl. 11 à 12 anholdt i et omtrent 1½ Mil fra Bier beliggende Huus, hvor hun havde faaet Natteleie, og var da endnu i Besiddelse af Sækken med Indhold, hvilken under Sagen er udleveret til Niels Chr. Rabes, der har ansat sammes Værdi til i det Hele 184 Kr. og krævdet Krav paa Erstatning for Affabnet.

Tiltalte har nu vel benægtet at have villet tilægne sig den ommeldte Sæk, idet hun har udsagt, at hun satte sig i Besiddelse af den i den Hensigt at aflevere den til en Sognesoged, men efter Sagens Omstændigheder i det Hele, samt da hun Intet har foretaget sig i dette Diemed, uagtet der efter Sagens Oplysninger tilkøb sig flere Leiligheder dertil paa Veien til det Huus, hvori hun havde søgt Opbold for Natten, og det derhos er oplyst, at hun til en Mand, der traaf hende siddende paa Piget ved Siden af Sækken og ytrede sin Mistanke om, at Sækken ikke var hendes, har foregivet, at hun havde kjøbt og betalt den og at den tilhørte hende, vil der intet Hensyn kunne tages til dette Anbringende, og det maa derfor, samt idet der efter det Sted, hvorpaa den paagjældende Sæk, som meldt, var henlagt af N. Chr. Rabes, var høie for Tiltalte til at ansee den som tabt, billiges, at hun for sit ovenomhandlede Forhold er ved Underrettsdommen anset efter Straffelovens § 247, ligesom den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste."

Onsdagen den 17de November.

Nr. 182.

Advocat Nellesmann
contra

Justitsraad, Godsinspecteur **Dons** og Forpagter **Plenge**
(Defensor Klubien),

der tiltales for at have lagt Hindring i Veien for Udførelsen af et fra det Offentliges Side foranstaltet Arbejde til Udvidelse og Forhøjning af et med Indenrigsministeriets Sanction af Amtsrådet overtaget Hovedvandløb eller, hvad Sidstnævnte angaaer, ialfald for at have tilskyndet dertil.

Musse Herreds Exrærets Dom af 11te Februar 1875:
„De Tiltalte, Justitsraad Dons og Forpagter Plenge paa Hardenberg bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være, Førstnævnte dog med Paalæg af denne Sags Omkostninger, derunder

Salair til den bekliffede Actor, Procurator Koefoed 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Juli 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Actionens Omkostninger, derunder det i Dommen bestemte Salair, udredes af det Offentlige. Procuratorerne Tvermoes og Lehmann for Overretten tillægges i Salair af det Offentlige hver 20 Kr."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Ophævninger ikke kunne lede til andet Resultat end det i Dommen antagne, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Nellemann og Klubien tillægges i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Musse Herreds Exrator hertil indankede Sag ere de Tilstaltte, Justitsraad Godsinspecteur Dons og Forpagter Plenge paa Hardenberg, actionerede for at have lagt Hindring i Veien for Udførelsen af et fra det Offentliges Side foranstaltet Arbejde til Ubvidelse og Fordybning af et med Indenrigsministeriets Sanction af Amtsraadet overtaget Hovedvandløb, eller hvad sidstnævnte Tilstaltte angaaer, ialfald for at have tilsvundet hertil.

Efter Requisition af nogle private Mænd som Participanter i Hovedvandløbet Nr. 49 paa Lolland blev der i sin Tid nedsat en Landvæsencommission for at afgjøre, i hvilket Omfang Vandløbet burde reguleres og fordybes, samt hvem der burde afholde Omkostningerne derved, og i hvilket Forhold disse burde fordeles. Ved Landvæsencommissionens Kjendelse af 1ste August 1872 bestemtes blandt Andet, at en i Kjendelsen nærmere betegnet Deel af Vandløbet skulde fordybes og reguleres, og at samtlige Steenlister og Broer skulde omsættes og fordybes, samt at Fordybnings- og Reguleringsarbejdet i det Hele skulde udføres ved Requirerenternes Foranstaltning efter Vandløbsbestyrelsens Anviisning og under sammes Control. Denne Kjendelse blev indanket for Maribo Amts Overlandvæsencommission, og medens Sagen stod for samme, erholdt Amtsraadet Indenrigsministeriets Samtykke til, at Raadet i Overensstemmelse med Loven af 17de Januar 1859 § 1 for Amtets Regning maatte overtage Arbejdet ved Omreguleringen af Vandløbet. Ved Overlandvæsencommissionens Kjendelse af 30te Juni f. A. slafsættes med nogle

mindre væsentlige Modificationer den indbandede Kjendelse. Amtets Vandløbsinspecteur oprettede derefter Accord med Steenhugger Lars Madsen om Ombygning eller Fordybning af en Grevskabet Hardenberg-Reventlow tilhørende Bro, der fører over Vandløbet og tjener til Forbindelse med en Deel af Hovedgaarden Hardenbergs Mark og Gartnerboligen, hvorhos Inspecteuren i et Brev af 3die October s. A. underrettede Justitsraad Dons om, at han havde afsluttet Contract om Broens Ombygning med Lars Madsen, og lovede at forelægge den for Dons, ligesom Inspecteuren den 4de s. M. tilskrev Justitsraad Dons, at forsaavidt saadant var absolut fornødent, var Entreprenuren rede til at lægge en Interimsovertjersjel ved Broen, men kunde Forpagter Plenge hjælpe sig foruden, saae Inspecteuren det gjerne. Den 5te October kom Lars Madsen til Hardenberg for at tage fat paa Broarbeidet og tilkjendegav Forpagter Plenge, at han vilde opbryde Broen, men ikke lægge nogen interimistisk Bro til Kjørsel, idet han ikke ansaae sig forpligtet hertil, hvorimod han vilde anvende endeeft Tømmer, derimellem nogle store Bjælker, som han tidligere havde ladet hente fra Særljøbing for at bruges som Underlag for en Interimsbro, til en Gangbro over Vandløbet. Forpagter Plenge — der ansaae en Interimsbro til Overtjersjel for absolut nødvendig, da Gaardens Kær paa den ansatte Tid græssede paa Markerne hinsides Vandløbet, og Mælken derfor daglig skulde kjøres hjem til Gaarden over Broen, ligesom det i Landvæsenforretningen var paalagt ham inden en vis Tid at bortskaffe al den Jord, som fremkom ved Opgravningen, hvorfor han ogsaa af den Grund ikke kunde undvære en Overtjersjel, hvis Mangel vilde medføre en Omvei af $\frac{1}{4}$ Mil — henvendte sig nu til Justitsraad Dons, der er Godsinspecteur paa Grevskabet, og de gik sammen til Broen og forbød Lars Madsen at opbryde Brodækket, inden han lagde en interimistisk Bro eller foreviste en Skrivelse fra Vandløbsinspecteuren, at han havde Ret til at opbryde Broen uden at sørge for anden Samskjærel mellem Gaarden og dens Jorder, hvorhos Justitsraad Dons tilkjendegav ham, at han vilde i mødsat Fald forbinde ham med Magt i at opbryde Broen. Lars Madsen forlod derefter denne, men indfandt sig igjen den følgende Dag paa Gaarden og foreviste deels for Forpagter Plenge deels for Justitsraad Dons en den 5te October dateret Erklæring fra Vandløbsinspecteuren om, at Lars Madsen havde Accord paa Ombygningen af Broen og at han af Vandløbsbestyrelsen var beordret til at iværksætte Arbeidet. Da Erklæringen imidlertid Intet indeholdt om, at Lars Madsen var berettiget til at opbryde Broen uden at anbringe en Interimsovertjersjel, og han vedblivende nægtede at lægge en saadan, blev det forbudt ham saavel af Forpagter Plenge som af Justitsraad Dons at opbryde Broen, og Plenge anmodede Dons om at begive sig ned til Broen og forhindre Opbrydelsen, og da Lars Madsen derefter forlod Gaarden og gik ned til Broen, indfandt ogsaa Justitsraad Dons sig sammesteds; da han her traf en af Lars Madsens Arbeidsmænd med en Jernstang isærd med at bryde Broens Rælværk, tog han ham i Kraven og trak eller stødte ham tilside samt forbød paany Lars Madsen at opbryde Broen, førend han havde lagt en Interimsbro, og tilkjendegav ham, at saafremt han desuagtet gjorde det, vilde

han sende Bud efter Politiet, hvortil han ogsaa gav Ordre, men da Lars Madsen med sine Arbeidere derefter gik deres Vej, blev Politiet ikke hentet.

Selv om nu det paagjældende Arbejde, da Amtsrådet var bemyndiget til at overtage det for Amtets Regning, maatte kunne betragtes som et offentligt Arbejde, skjøndt det ved Overlandvæsencommissionens senere Kjendelse bestemtes, at Forbygnings- og Reguleringsarbeidet i det Hele skulde udføres ved Requirerenternes Foranstaltning, kun efter Vandløbsbestyrelsens Anviisning og under sammes Control, — findes de Tilstalte dog ikke at være incurreret noget Strafsansvar ved deres Forhold under Sagen, idet de, som bemærket i Underrettsdommen, ikke have lagt Hindringer ideoen for de af Vandløbsinspecteuren trafne Foranstaltninger til Broens Ombygning, men kun forhindret, at Entreprenøren for Arbeidet udførte det paa en Maade, der var i Strid med Inspectorens Skrivelse til Justitsraad Dons af 4de October s. A., efter hvilken det maa antages, at der skulde anbringes en Interimsøvertjersel, naar Forpagter Plenge ansaae det nødvendigt. Det maa derfor billiges, at de Tilstalte ved den indankede Dom ere strifundue for Actors Tilstale, hvorhos Actionens Omkostninger, der ved Underrettsdommen ere paalagte Justitsraad Dons, efter Omstændighederne blive at udrede af det Offentlige. Med Modification herefter vil Dommen være at stadfæste."

Nr. 227.

Advocat Mellemann
contra

Hans Christian Bender (Defensor Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 188 eller 204 eller 203 jfr. § 45.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 10de August 1875: „Arrestanten Hans Christian Bender bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Sagsfører Rothe 12 Kr. og til Defensor, Sagsfører Pagh 10 Kr. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 11te October 1875: „Arrestanten Hans Christian Bender bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 10 Kr., til Defensor sammesteds 8 Kr. samt til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Mellemann 10 Kr. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Hallier for Høiesteret betaler Tilkalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hebbes det: „Efter Actionsorbren i nærværende Sag tiltales Arrestanten Hans Christian Bender for Overtrædelse af Straffelovens § 188 eller 204 eller 203 cfr. § 45.

Ifølge den af Invalid Ole Larsen afgivne edelige Forklaring, der ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, kom Arrestanten tilstede i Anlægget Carolinelund ved Fredericia den 17de Juli d. A., og da han der overfaldt og insulterede nogle Børn og Fruentimmer, gjorde Larsen ham Forestillinger herimod og opfordrede ham til at standse med sine Voldsomheder, men Arrestanten trak nu en Kniv op af Lommen, og idet han raabte, at Larsen skulde slaaes ihjel, hvilket Udraab han gjentog flere Gange, rettede han flere Slag efter Larsens Hoved, hvorved denne, der parerede, fik flere voldsomme Slag over Armen. Efter et Mellemrum af 5 à 10 Minutter fornyede Arrestanten Angrebet og havde da efter Larsens Formening, uden at han dog bar turdet sige dette med Bestemtbed, Kniven oplukket, hvad ikke tidligere havde været Tilfældet, men da Larsen med sin Stof havde slaaet Kniven af Haanden paa ham, og Arrestanten derpaa efter en kort Tid at have fortsat Angrebet med de bare Hænder gif sin Bei, laa Kniven — hvad Larsen er sikker paa — oplukket paa Pladsen. Denne Forklarings Rigtighed har Arrestanten, der maa antages at have været noget beruset, men dog ikke i høiere Grad, end at han vidste, hvad han foretog sig, i det Væsentlige indrømmet, idet han dog har forklaret, at Larsen, da han foreholdt Arrestanten, at han skulde ophøre med at forulempe Fruentimmerne, tog ham i Brykset, hvorpaa Arrestanten tog sin Kniv op af Lommen og angreb Larsen, men at han ikke erindrer, om den denne Gang, eller da han senere igjen angreb Larsen, var oplukket. Ifølge Arrestantens Forklaring var det alene hans Hensigt at give Larsen nogle Bryk, og har han erkjendt, at Larsen vilde have været i Livsfare, hvis han var bleven ramt i Hovedet af den oplukkede Kniv, hvis Blod under Sagen er befundet at have en Længde af ca 3½" og en Bredde af ¼".

For dette Forhold vil Arrestanten, der er født i Aaret 1845, og som, foruden at han efter sin Forklaring er i Udlandet for attenteret Soldatagt bleven anseet med Tugthuusarbejde i 2 Aar, ifølge Overrettens Dom af 9de Februar

f. N. har været straffet for Bedrageri efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at ansee efter Straffelovens § 203 cfr. § 46, og findes hans Straf passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage."

Fredagen den 19de November.

Nr. 100. **Grosserer Magnus E. Jensen's Concurso**
(Overretssagfører Zahle)

contra

Bankierfirmaet Ed. Ree & Comp.

(Høiesteretsagfører Octavius Hansen),

betræffende Tilbagebetaling af Provenuet af Varer, som de Indstævnte fort før Concursens Begyndelse have modtaget i Haandpant af Fallenten.

Se, og Handelsrettens Dom af 11te Marts 1875: „De Indstævnte, Bankierfirmaet Ed. Ree & Comp. bør for Tiltale af Sagsøgeren, Grosserer Magnus E. Jensen's Concurso i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

Ved Høiesterets Dom af 3die d. M. i en Juslitésag mod Fallenten Magnus E. Jensen er denne vel for sit Forhold ved den i den indankede Dom omhandlede Pantfætning anseet efter Straffelovens § 261; men at de Indstævnte have været vidende om saadanne Omstændigheder, der efter Concursoven af 25de Marts 1872 § 24 kunde medføre en Afkræstelse af bemeldte Pantfætning, findes der efter samtlige foreliggende Oplysninger ikke Grund til at antage. Da nu heller ikke nævnte Lovs § 21 efter dens Indhold, sammenholdt med Lovens øvrige Bestemmelser om Retshandlers Afkræstelse, findes anvendelig i nærværende Tilfælde, hvor Pantet er realiseret før Concursens Begyndelse, og da Retshandelen efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder ligesaa lidt kan kjendes ugyldig i Henhold til den af Citanten endvidere paaberaabte § 20 i oftnævnte Lov, vil den indankede Dom, hvorved der er tillagt de Indstævnte Frisindelse og hvis Bestemmelse

om Processens Omkostninger billiges, være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Til Sikkerhed for en den 27de og 29de Juli f. A. af Grosserer Magnus E. Jensen hos de Indstævnte, Bantierfirmaet Ed. Møe & Co. siistet Gjæld til Beløb ialt 1297 Rd. 1 Mk. 12 ß gav Førstnævnte de Indstævnte under 19de September f. A. og en senere Dag i samme Maaned et Parti Manufacturvarer til haandsaaet Pant, hvilke Varer de Indstævnte, efter foregaaende Advarsel til Grosserer Jensen overeensstemmende med Concursslovens § 155, lod bortsolge ved Auction i Dagene mellem den 13de og 23de October f. A., ved hvilken de efter Fradrag af Omkostningerne ubragtes til 553 Rd. 4 Mk. 6 ß., som de Indstævnte derefter affkrev paa deres Tilgodehavende.

Da Grosserer Jensens Bo imidlertid under 26de October f. A. blev taget under Concurssbehandling, og der saaledes dengang ikke var hengaaet 8 Uger fra Panterettens Stiftelse, da Grosserer Jensen, dengang Panteretten siistedes, var insolvent og af forskjellige Grunde maatte forudsee sin Fallit som nærforstaaende, og da de Indstævnte maae forudsættes at have været vidende herom, forvener Grosserer Jensens Concurssbo, at de Indstævnte ere forpligtede til at tilbagegive Boet det Beløb, som de have modtaget for de solgte Varer, og Boet paaستاer derfor under nærværende Sag de Indstævnte tilpligtede at betale 553 Rd. 4 Mk. 6 ß eller Kr. 1107. 45 med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 18de December f. A. indtil Betaling steer og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte paaستاe sig derimod frivundne og tillagt Sagens Omkostninger, idet de gjøre gjældende, at der ikke kan være Tale om en Afkrættelse efter Concursslovens § 21, allerede af den Grund, at der, da Concurssen begyndte, ikke eksisterede nogen Panteret, idet de pantsatte Varer dengang paa lovlig Maade efter forudgaaet lovbefalet Advarsel vare bortsolgte ved offentlig Auction, og da de Indstævnte paa den Tid, da Varerne gaves i haandsaaet Pant, ikke var vidende om Omstændigheder, der maatte føre til at forudsee Jensens Fallit som nærforstaaende, kan der efter deres Formening heller ikke være Tale om en Afkrættelse efter Concursslovens § 21.

Da det nu ikke er godtgjort, at de Indstævnte vare vidende om saadanne Omstændigheder, maa der gives de Indstævnte Medhold i, at § 24 er

u anvendelig, og da § 21, der bestemmer, at Pantetværdigheder, som Skuldneren i den i § 20 nævnte Tid har indbrømt Nogen til Sikkerhed for Forpligtelser, der ikke samtidsigen afløses, ikke kunne gøres gjældende mod Boet, ikke er ligefrem anvendelig i det foreliggende Tilfælde, hvor Pantet er realiseret, beroer Spørgsmaalet i nærværende Sag paa, om § 21 kan komme til analogist Anvendelse. Da Afkrøstelsesreglerne imidlertid ikke let kunne være Gjenstand for analogist Anvendelse, og da desuden det her foreliggende Tilfælde er væsentlig forskjelligt fra det i § 21 omhandlede, idet Retssforholdet mellem Parterne er endelig afsluttet ved Pantets Realisation paa lignende Maade, som Udlæg til Forauktionering afsluttes ved det Udlagtes Bortsalg ved Tvangsauktion, hvilken Afslutning ikke kan omstødes, finder Retten heller ikke Analogien af § 21 anvendelig. Vel har Sagsøgeren meent, at naar man ikke kunde anvende § 21, vilde Bestemmelsen i § 20 om Ugyltigheden af Betaling med Gjenstande, der ikke kunne betragtes som sædvanlige Betalingsmidler, let kunne omgaaes; men selv om dette var Tilfældet, — hvad isvrigt ei kan erkjendes — finder Retten dog ikke, at dette er en Grund til at anvende § 21, naar den ellers ikke passer.

De Indstævnte vilde derfor være at frifinde for Sagsøgerens Tiltale i denne Sag.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves."

Nr. 229.

Advocat Nellemann

contra

Arrestantinden **Ane Cathrine Pedersen** eller **Pedersbatter, Jensens** fraskilte Hustru (Defensør Hindenburg), der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de October 1875: „Arrestantinden Ane Cathrine Pedersen eller Pedersbatter, Jensens fraskilte Hustru bør straffes med Tugthuusarbejde i 5 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensør, Procuratorerne Konge og Justitsraad Petersen, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Ane Cathrine Pedersen eller Pedersdatter, Jensen's strafkiste Hustru, der er født den 20de December 1835 og oftere straffet for Tiendomsindgreb, blandt Andet ved Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 3die Juli 1867 efter Straffelovens § 238 cfr. § 241 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Viborg Landsoverrets Dom af 5te September 1870 efter bemeldte Lovs § 231 cfr. § 241 2det Led og § 238 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes og ved Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 2den August 1872 efter samme Lovs § 232 cfr. § 241 2det Led og 238 med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, er under nærværende mod hende for Tyveri og Løsgængeri anlagte Sag ved egen, af det isvrigt Oplyste tildeels bestræftede Tilstaaelse overbevist at have i sidstafvige September deels i 2 forskellige Gange paa Steder, hvortil Afdgangen stod hende aaben, stjaalet nogle Suedfermester Carl Møller tilhørende Klædningsstykker og Sengklæder, der i det Hele ere ansatte til en Værdi af 18 Kroner, og noget til 50 Dre vurderet Pinned, hvis Eier ikke har været at bringe tilstede, deels i Tiendommen Nr. 21 i Steengaden i et Postkammer, hvortil hun, for at stjaalet, havde skaffet sig Adgang ved med en Sax at frobryde den Fængselsaas, hvormed Kammeret var aflaaft, stjaalet 2 Kraller, en Raabe, et Guldtæppe og 2 Hovedpunder, hvilke ialt til 34 Kroner vurderede Gjenstande tilhørte Muurmester Kabelmanns Hustru Inger Rasmussen.

Paa samme Maade er Arrestantinden overbevist at have overtraadt et hende til Protocollen over mistænkelige Personer den 20de August d. A. under sædvanlig Straffeltrusel givet Tilhold ved ikke til den omhandlede Protocol at have gjort Anmeldelse om, at hun den 31te næstefter havde forladt sin daværende Tjeneste, hvor hun havde Logis, og taget Ophold andetsteds her i Staden og ved ikke den 7de næstefter at melde sig ved Protocollen for at give Oplysning om, hvorvidt hun ernærede sig paa lovlig Maade.

I Medfør af det Foransførte vil Arrestantinden, der jensef ved den ovenfor omtalte Dom af 1872 er ansæet for 4de Gang begaaet Tyveri eller som for Hæleri 6te Gang begaaet, nu blive at dømme efter Straffelovens § 232 jfr. tildeels § 229 Nr. 4 for 5te Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri eller i Henhold til nysnævnte Lovs § 241 2det Led efter dens § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri samt efter § 1 i Lov af 3die Mars 1860 om Straffen for Løsgængeri og Bøtteri, og findes Straffen at kunne under Set bestemmes til Tugthuusarbejde i 5 Aar.“

Nr. 228.

Advocat Halkier
centra

Arrestanten **Niels Christian Sørensen** (Def. Levinson), der tiltales for at have gjort sig skyldig i Fornærmelse og Vold mod en Sognefoged.

Rinds Biskum Herredens Extrarets Dom af 26de August 1875: „Arrestanten Niels Christian Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af hans Arrest og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Holm 10 Kr. og til Defensor, Procurator Draft 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 4de October 1875: „Underretsbommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Nedelmann betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indbantebe Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocaterne Halkier og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indbantebe Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestanten Niels Christian Sørensen for at have gjort sig skyldig i Fornærmelse og Vold mod en Sognefoged.

Efterat Sognefoged Peder Nørgaard Madsen havde gjort Anmeldelse om, at Arrestanten, da han i Anledning af, at denne ved en i Ullig den 27de Juni d. A. afholdt Legehus viste en fredsforstyrrende Adfærd, paalagde ham at forholde sig rolig, idet han foreviste ham sit Politiskilt, havde udfældt Sognefogden og, da denne efter Legehusens Afslutning gik bort, var fulgt efter ham og havde flaaet ham i Ansigtet, samt, da han derefter var bleven anholdt, havde udviist et voldsoomt og truende Forhold, forklarede Arrestanten paa Foreholdelse af Sognefogdens Anmeldelse, at han vel i det Hele ikke kunde modsigte Rigtigheden af samme, men dog ikke ret kunde mindes, hvad der

var foresaldet, idet han havde været beskjænknet ved den omhandlede Leilighed. Under et senere Forhør vedgik Arrestanten imidlertid, at han, da Sognefogden viste ham Politistillet, havde udfjældt denne — uden at han dog bestemt kunde mindes, hvilke Ord han brugte — men han har iøvrigt vedblivende paastaet, at han ved den paagjældende Leilighed var beruset og derfor ikke er i Stand til at erindre, hvad der forresten foresaldt, og navnlig ikke kan huske, at han har slaaet Sognefogden. Ved Sognefogdens og et andet Vidnes beedigede Forklaringer er det imidlertid godtgjort, at Arrestanten, da Sognefogden i Anledning af hans fredebsforsyrende Forhold foreviste ham Politistillet, har grebet Sognefogden i Brystet, og da Sognefogden derpaa vilde sætte ham ud af Døren, har sat sig til Modværg, samt at han, da han senere førtes bort for at sættes under Anholbelse, gjentagne Gange har truet saavel Sognefogden som det paagjældende Birne med, at han skulde paaføre dem den største Ulykke, og lignende, og endvidere maa det ved Sognefogdens og flere andre Vidners edelige Forklaringer ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten, der maa antages at være fulgt efter Sognefogden, da denne om Natten forlod Legehuset, har lidt borte fra Huset slaaet Sognefogden saaledes, at Blodet løb denne ned over Ansigtet, idet han navnlig efter Sognefogdens Forklaring slog ham i Ansigtet med Haanden og derved tilføiede ham deels et lille Saar paa Læben deels nogen Opsvulmen, hvilke Beskadigelser dog maae antages efter saa Dages Forløb at være blevne helbrede uden Lægehjælp. Sognefogden har strafaldet enhver Fordring paa Erstatning af Arrestanten i Anledning af den ham tilføiede Vold. Iøvrigt maa det vel antages, at Arrestanten ved den omhandlede Leilighed ikke har været ganske ædru, men efter de i saa Henseende tilveiebragte Oplysninger er der dog ingen Føie til at antage, at han skulde have været beruset i en saadan Grad, der kunde indskrænke hans Tilregnelighed.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold er han, der er født den 27de April 1853 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 100 og 101 cfr. § 98, men Straffen, der ved kemelbte Dom er fassat til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og Underrettsdommen, hvis Bestemmelser angaaende Actiørens Omkostninger billiges, vil derfor med den anførte Forandring i Henseende til Straffetiden være at stadfæste.”

Mandagen den 22de November.

Nr. 232.

Advocat Henriksen

contra

Enevoldine Marie Enevoldsen, Søren Christensens

Hustru (Defensor Brock),

der tiltales for at have afklippet Haaret paa Hovedet af et Barn uden dets Samtykke og imod dets Villie.

Skodborg Vandfuld Herredens Extrarets Dom af 18de August 1875: „Tiltalte Enevoldine Marie Christensen af Fogstør, Arbeidsmand Søren Christensens Hustru, bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage samt udrede alle af nærværende Sag flydende Omkostninger med Undtagelse af Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Harpoth og Hjorth, 10 Kr. til hver, som udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 4de October 1875: „Tiltalte Enevoldine Marie Enevoldsen, Arbeidsmand Søren Christensens Hustru bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder hun og Actionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Morville, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Henriksen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arbeidsmand Søren Christensens Hustru Enevoldine Marie Enevoldsen for at have afklippet Haaret paa Hovedet af et Barn uden dets Samtykke og mod dets Villie.

Ved Tiltaltes egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at da hun, der drog om for at opløse Menneſtehaar, den 8de Mai d. A. om Eftermiddagen kom ind i et Huus i Tørring, hvor der ikke var Andre hjemme end et Pigebarn paa 9 Aar og to

mindre Børn, fremtog Tilstalte, efter først at have givet sig det Vrinde at spørge om Bei, af sin Pung to 25 Zreskytter, som hun leverede det ommeldte Pigebarn, idet hun sagde, at dem maatte hun faae for sit Haar, og da Børnet svarede, at det turde hun ikke, da hendes Moder ikke var hjemme, sagde Tilstalte, at hun havde talt med hendes Moder — hvad efter Sagens Oplysninger ikke var Tilfældet — og gav sig derpaa, uagtet Børnet erklærede ikke at kunne troe dette, da hendes Moder havde sagt, at hun ikke maatte komme af med sit Haar, og sagde, at det ikke kunde være hendes Moder, med hvem Tilstalte foregav at have talt, uden videre til at rebe Børnets Haar, der efter Moderens Udsagn skal have været usædvanlig svært, samt afklippede, som det maa antages, Størstedelen af Haaret, hvormed hun derpaa bortjærmede sig. Tilstalte har isørigt angivet, at hun paa Beien havde mødt en Kone, der paa hendes Spørgsmaal, om hun vilde sælge noget af sit Haar, havde svaret nei, men tilspøjet, at hun havde en lille Pige, som maaskee havde noget Haar at misse, men uden at der forøvrigt blev talt om, hvad Haaret skulde koste, eller at Tilstalte skulde have Lov til at tage det, samt at Tilstalte havde staaet i den Formening, at denne Kone var Moder til de ommeldte Børn, men ligesom en Øtring som den omforklarede ikke i og for sig kunde medføre nogen Bemærkning for Tilstalte til at kræve Børnet dets Haar, saaledes har hun ogsaa udtrykkelig indbrømet, at hun nok kan indsee, at det ikke var rigtigt at klippe Haaret af et soadant Barn uden Forældrenes Tilladelse. Det paagjældende Barns Forældre have frataget Krav paa Erstatning hos Tilstalte.

Det af Tilstalte saaledes udviste Forhold ved uden Tilladelse af rette Bedkommende og uagtet det ommeldte Pigebarns Indsigelser at bemægtige sig hendes Haar i den Hensigt derved at søge Pengefordeel — hvorved bemærkes, at de Pengekytter, hun, som meldt, i Forveien havde leveret Børnet, end ikke kunne forudsættes at have staaet i noget rimeligt Forhold til Haarets virkelige Salgsværdi — findes nu efter sin Bestoffenhed nærmest at maatte betragtes som Ran, om end Tilstaltes Handlemaade ogsaa isørigt maa ansees at indeholde en Retskrænkelse mod Børnet af ikke ubelukkende økonomisk Natur, og Tilstalte, der er født i Aaret 1844, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil saaledes være at ansee efter Straffelovens § 237 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gange 5 Dage.“

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 29.

Den 17de December.

1875.

Anden ordinaire Session.

Mandagen den 22de November.

Nr. 211.

Advocat Brock

contra

Arrestantinden **Jacobine Christiansen Jacobsen** og
Mogens Rasmussen (Defensor Nellemann),

der tiltales, Førstnævnte for at have givet Raad til og tillige selv gjort sig skyldig i Fosterfordrivelse eller iaktald Forsøg herpaa samt derhos for at have udlagt falsk Varnefader og Sidstnævnte for at have været meddeeltig i Fosterfordrivelse eller Forsøg herpaa.

Tungse Herreds Extrarets Dom af 18de Mai 1875: „Arrestantinden Jacobine Christiansen Jacobsen og Tiltalte Mogens Rasmussen, Begge af Bjernæs, bør henføres til Forbedringshuusarbejde, den Første i 2 Aar og den Sidste i 1 Aar. Procurator Koefoed tillægges i Salair 30 Kr., der foruden Diæter efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse tilsvares af Arrestantinden med $\frac{2}{3}$ og af Tiltalte in solidum med hende med $\frac{1}{3}$. Iøvrigt betale Arrestantinden og Tiltalte Actionens Omkostninger, Enhver for sit Vedkommende og derunder i Salair til Procuratorerne Sansen og Barfoed, henholdsvis 20 og 15 Kr. tilligemed Diæter til den Sidste, atter efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Afkærb efter Loven.“

XIX. Kærgang.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de September 1875: „Arrestantinden Jacobine Christiansen Jacobsen og Tilstalte Mogens Rasmussen af Bjernæs bør henfattes til Forbedringshuusarbejde henholdsvis i 18 og 8 Maaned. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at det Actør for Underretten tillagte Salair og de ham tilkommende Diæter blive at udrede af Arrestantinden, saaledes at Tilstalte in solidum med hende udreder $\frac{1}{3}$ deraf. I Salair til Actør og Defensor for Overretten, Procuratorerne Schack og Rode, betale Arrestantinden og Tilstalte in solidum 20 Kr. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Actionens Omkostninger blive at udrede paa den nedenfor anførte Maade.

Chi kjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør med Hensyn til de idømte Straffe ved Magt at at stande. Actionens Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advocaterne Brock og Mellemann for Høiesteret 50 Kroner til hver, udredes af Jacobine Christiansen Jacobsen, hvorhos Mogens Rasmussen in solidum med hende deraf tilsvarer $\frac{1}{3}$.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Fuglse Herreds Extraret paadømte Sag actioneres Arrestantinden Jacobine Christiansen Jacobsen for at have givet Raad til og tillige selv gjort sig skyldig i Fosterfordrivelse eller ialfald Forsøg herpaa samt derhos for at have udlagt falsk Barnefader og Tilstalte Mogens Rasmussen af Bjernæs for at have været meddeeltig i Fosterfordrivelse eller Forsøg herpaa.

Skvad den førstnævnte, Arrestantinden paasigtede Forbrydelse angaaer, er det ved hendes egen med det Døvrigt plyste stemmende Tilstaaelse godt gjort, at Indsidder Hans Nielsen Reis Husfru, der var frugtommelig i 2den eller 3die Maaned, men ønskede at fordrive sit Foster, i November Maaned

f. A. spurgte Arrestantinden tilraads i saa Henseende, hvorpaa denne gav hende Anviisning paa at bruge Quiffelv og Sivenbom, samt meddeelte hende, at der paa Fuglsø Kirkegaard fandtes nogle stedsgrønne grønligende Træer, som vare Sivenbom, — i hvilken Henseende det isørigt bemærkedes, at de saaledes angivne Træer ere befundne at være Taxtræer, — og endelig den 18de November bragte hende nogle Potter M., som hun, efter hvad Arrestantinden vidste, agtede at benytte til at afløge Sivenbom med for at bruge Afkoget som fosterfordrivende Middel. Natten mellem den 20de og 21de i bemeldte Maaned afgik derefter Meis Hustru ved Døden, og blev der paa den Af dødes Bopæl forefundet deels nogle friske Grenne af Taxtræ og Taxblade, hvis Udseende tydede paa, at de havde været benyttede til et Afkog, deels en Flaske med en tykflydende Vædske, der ved en kemist Analyse antoges for et Afkog af Taxblade i M. Ved den derefter stedsfundne Obduktion af den Af dødes Lig fandtes der i samme et 2 à 3 Maanedes gammelt Foster i aldeles ubestabiget Tilstand og uden at nogen begyndende Fødsel kunde skjønnes at have været tilstede, hvorimod Døden ifølge den af det kgl. Sundhedscollegium over Sagen afgivne Betænkning efter det foreliggende sandsynligvis er bleven fremkaldt ved Nydelsen af et Afkog af Taxusblade, der indeholde en stærkt virkende Gift. Som Følge af det foranstaaende vil Arrestantinden som medskyldig i Forsøg paa Fosterfordrivelse være at ansee efter Straffelovens § 193 jfr. med §§ 48 og 49.

Det er fremdeles ved Arrestantindens og Tilstalte Mogens Rasmussens af Bjernæs Forklaringer samt det isørigt Oplyste godtgjort, at Arrestantinden, efterat de i Aaret 1872 jevnlig havde pleiet legemlig Omgang sammen, mærkede, at hendes Menstruation pludselig standtede ved Infektiden, og da denne Tilstand vedvarede et Par Maanedes, antog hun, at hun var frugtsommelig og meddeelte Tilstalte dette, hvorpaa denne med Bestemtbed opfordrede hende til at fordrive sit Foster ved at indtage Silbsteensaffald. Da hun imidlertid vægrede sig ved at benytte dette Middel, og erklærede, at hun hellere vilde prøve paa at indtage Cichorie og Safran, gik Tilstalte en Dag i Slutningen af Februar Maaned 1873 til Rødby og købte disse Gjenstande, som han derpaa leverede Arrestantinden med truende Paalæg om, at hun nu ogsaa skulde benytte dem. Arrestantinden, der isørigt ogsaa selv sønkedde at bevirke en Abort, indtog da om Aftenen en af Cichorie og Safran sammenkogt stærk Decoct, og i Løbet af Natten fik hun heftige Smerter i Maven og Ryggen, indtil der heintad Morgensunden begyndte at gaae Blod fra hende i stor Mængde, dog uden at hun, der tidligere havde aborteret, bemærkede, at der nu, som dengang, gik noget fast Legeme fra hende. Hun har nu vel vedblivende fastholdt, at hun holder sig for overbevist om, at hun aborterede, men det kgl. Sundhedscollegium har i sin over Sagen afgivne Betænkning udtalt, at Muligheden af en Abort in casu vel er tilstede, men at der aldeles ikke foreligger et tilstrækkeligt Grundlag for en nogenlunde sikker Bedømmelse af, om der dog ikke dengang ligesom flere Gange tidligere hun har været en

ved Sygdom betinget Standsning af Menstruationen tilstede, hvorefter er fulgt en rigelig Gjenindtræden af denne.

Som Følge heraf findes det nævnte Forhold at maatte ansees som Forsøg paa Fosterdrivelse, og Arrestantinden vil derfor være at ansee efter Straffelovens § 193 jfr. § 46 og Tiltalte efter § 193 jfr. § 52.

Endelig er det paa lige Maade gobtgjort, at Arrestantinden, der forklarer, at hun i Efteraaret 1870 blev besvangret af Gaardeier Ulmer Nielsen i Pilet og af ham fik Paalæg om ikke at udlægge ham som Barnefader, — hvad der isøvrigt er benægtet af denne, — har ladet anmelde for vedkommende Sognepræst, at Barnefaderen til det af hende den 3die August 1871 fødte Pigebarn var en til Amerika bortreist Karl Peder Jørgensen, hvem hun var truffen sammen med under et kortvarigt Ophold i Kjøbenhavn i det foregaaende Mars September Maaned, fjøndt hun var sig denne Angivelses Halstthed bevidst, og som Følge heraf vil hun forsaavidt være at ansee efter Straffelovens § 179.

Den Arrestantinden, der er født den 26de Mai 1846 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, tilkommende Straf findes passende at kunne ansættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned, medens Straffen for Tiltalte, der er født den 11te Marts 1855 og ei heller findes tidligere tiltalt eller straffet, for hvis Vedkommende Straffelovens § 37 maa finde Anvendelse, bestemmes til samme Art Straffearbejde i 8 Maaned. Underrettsdommen, ved hvilken de Paagældende vare ansete med Straf af Forbedringshuusarbejde henholdsvis i 2 og 1 Aar, vil altsaa forsaavidt være at forandre, medens dens Bestemmelse om Actiøns Omkostninger bifaldes, dog at det Acter for Underretten tilfugte Salair og de ham tilkommende Diæter blive at udrede af Arrestantinden, saaledes at Tiltalte in solidum med hende udreder $\frac{1}{3}$ deraf.“

Tirsdagen den 23de November.

Nr. 236.

Advocat Klubien

contra

Arrestantinden Louise Augusta Christine Hering,

Hansens frastilte Hustru (Defensor Nellemann),

der tiltales for Løsgængereri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de October 1875:
„Arrestantinden Louise Augusta Christine Hering, Hansens frastilte Hustru, bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage og tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Nellemann for Høiesteret betaler Tilfalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Louise Augusta Christine Hering, Hønsens skaffte Hustru, der er langt over criminel Lovaldet og senest ved Høiesterets Dom af 16de October forrige Aar har været anset efter § 1 i Loven af 3die Marts 1860 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 72 Dage, ved egen med det iøvrigt Dyrlyste stemmende Tilfælde er overbevist at være imod et hende til Kjøbenhavns Politiprotokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrafal den 9de Juli dette Aar givet Tilhold uden Tilfælde udeblevet fra Ladegaarden hvor hun ved Fattigvæsenets Foranstaltning var anbragt, den 11te dennes, indtil hun den 16de næstefter blev anholdt, vil hun paany være at ansee efter foransførte Lovbestemmelse efter Omstændighederne med lige Arbeide i 90 Dage.“

Onsdagen den 24de November.

Nr. 224.

Advocat Hindenburg
contra

- 1) Ernst Wilhelm Klein, 2) Peter Christian Johnsen, 3) Johan Carl Christian Frederik Kiefer,
- 4) Andreas Ebbesen Jensen, 5) Carl Christian Andersen, 6) Christian Frederik Lamp, 7) Christen Iver Hørdum, 8) Jøns Jønsson Lindberg, 9) Heinrich Adam Petersen, 10) Thomas Thomsen, 11) Jørgen Christian Hansen, 12) Johannes Niels Berglund, 13) Olaus Iversen, 14) Emil Christian Jensen, 15) August Friederich Kunze, 16) Jens Petersen, 17) Frederik Rudolph Foltmar, 18) Richard Louis

**Emil Toucher, 19) Johan Carl Thorvald Grønbech
Poulsen, 20) Søren Larsen og 21) Poul Johansen
Geleff** (Defensor Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Forordningen af 26de Marts 1845 angaaende Søn- og Helligdagenes vedbørlige Helligholdelse.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de September 1875: „Tiltalte Redacteur Søren Larsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være og Sagens Omkostninger for hans Vedkommende udredes af det Offentlige. De Tiltalte Barbeer Ernst Wilhelm Klein, Cigarmagerne Peter Christian Johnsen, Johan Carl Christian Frederik Kiefer og Andreas Ebbesen Jensen, Snedkerne Carl Christian Andersen og Christian Frederik Lamp, Skomagerne Christen Iver Hørdum og Jøns Jønsson Lindberg, Smedene Heinrich Adam Petersen, Thomas Thomsen og Jørgen Christian Hansen, Skrædder Johannes Niels Berglund, Sædelmager Dlaus Iversen, Gjørtler Emil Christian Jensen, Modelsnedker August Friederich Kunke, Arbeidsmand Jens Petersen, Typograf Frederik Rudolf Foltmar, Xylograf Richard Louis Emil Toucher og Skibstømrer Johan Carl Thorvald Grønbech Poulsen bør til Kjøbenhavns Communes Kasse bøde, de Tiltalte Klein, Johnsen, Kiefer, Hørdum og Heinrich Adam Petersen hver 30 Kroner, de Tiltalte Andreas Ebbesen Jensen, Andersen, Lamp, Lindberg, Thomsen, Hansen, Berglund, Iversen, Emil Christian Jensen, Kunke, Jens Petersen, Foltmar og Toucher hver 20 Kr. og Tiltalte Poulsen 10 Kr., samt derhos Een for Alle og Alle for Een betale Sagens Omkostninger for deres Vedkommende. De idømte Bøder at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Samme Rets Dom af 25de September 1875: „Tiltalte Poul Johansen Geleff bør til Kjøbenhavns Communes Kasse bøde 20 Kr. og udrede denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at betales inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse samt Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Ved kongelige Ordre af 27de f. M. er Høiesteret bemyndiget til under Tret at paabømme begge de indankede Sager samt til at tage dem under Paaskjendelse, uanset at deres Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Da det ikke ved det Høiesteret Forelagte kan ansees tilstrækkeligt oplyst, at Indstævningen her til Retten er lovlig forkyndt for Andreas Ebbesen Jensen, vil Sagen for hans Vedkommende være at afvise.

I Henhold til de i den indankede Dom af 7de Septbr. d. A., forsaavidt angaaer Søren Larsen, anførte Grunde, maa det billiges, at denne Tiltalte er frifunden for det Offentliges Tiltale, og Sagens Omkostninger for hans Vedkommende paalagte det Offentlige.

Hvad angaaer de øvrige Tiltalte, bemærkes, at efter de i Frdn. af 26de Marts 1845 § 11 brugte omfattende Udtryk, samt naar henføres til Paragraphens Bestemmelse om, at Politimesteren kan tilstede Afholdelsen af Møder paa Søn- og Helligdage efter Kl. 4, blandt Andet naar dette, som det hedder, ikke kan give Anledning til at befrygte Uordener, maa bemeldte Paragraph ansees at indeholde et Forbud mod Afholdelsen paa Søn- og Helligdage ikke blot af communale Møder og andre, som dermed kunne sættes i Klasse, men af offentlige Forsamlinger i Almindelighed. I Betragtning heraf, samt isørigt i Henhold til, hvad der i de indankede Domme er anført, maa det billiges, at de her ommeldte Tiltalte for det af dem udviste Forhold ere ansete efter Frdn. § 14 med de i Dommene fastsatte Bøder til Kjøbenhavns Communes Kasse, samt at det er paalagt dem at udrede Omkostningerne, og bemeldte Domme ville derfor for disse Tiltaltes Vedkommende være at stadfæste.

De Sagførerne for Høiesteret tilkommende Salarier blive at udrede af de sifstnævnte Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een.

Thi kjendes for Ret:

For Andreas Ebbesen Jensens Vedkommende afvises Sagen. Isørigt bør Criminal- og Politirettens Domme ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Høieste-

ret betale de Tilstalte, med Undtagelse af Andreas Ebbesen Jensen og Søren Larsen, Een for Alle og Alle for Een 50 Kr. til hver.

Præmisserne til Dommen af 7de September lyde saaledes: „Under nærværende Sag tiltales Barbeer Ernst Wilhelm Klein, Cigarmagerne Peter Christian Johansen, Johan Carl Christian Frederik Kiefer og Andreas Ebbesen Jensen, Snebderne Carl Chr. Andersen og Christian Frederik Lamp, Skomagerne Christen Iver Hørdum og Sønns Sønsson Lundsborg, Smedene Heinrich Adam Petersen, Thomas Thomsen og Jørgen Christian Hansen, Skæbder Johannes Niels Berglund, Sabelmager Claus Iversen, Gjørtler Emil Christian Jensen, Modelsnedler August Friederich Kunze, Arbeidsmand Jens Petersen, Typograf Frederik Rudolf Foltmar, Xylograf Richard Louis Emil Toucher, Skibstømrer Johan Carl Thorvald Grønbech Poulsen og Redacteur Søren Larsen, der alle have opgivet at være over criminel Lovvalder, hvilket af Retten er fjønnet at stemme med deres Udseende, og af hvilke de Tilstalte Johansen og Heinrich Adam Petersen have været ansete ved Kjøbenhavns Amts Nordre Virks Dom af 14de August 1873 i Fenhold til Lov af 4de Februar 1871 § 7 med simpelt Fængsel hver især i 14 Dage, og Tilstalte Toucher gjentagne Gange har været anset for Overtrædelse af Trykkefrihedslovgivningen, senest ved Høiestrets Dom af 17de December 1849 med simpelt Fængsel i 6 Maaneder, men som iøvrigt ikke vides at have været tidligere straffede, for Overtrædelse af Fdg. af 26de Marts 1845 angaaende Søn- og Helligdagens vedbørlige Helligholdelse, og have de dermed forbundne nærmere Omstændigheder været følgende:

Efterat den saakaldte Centralbestyrelse for de frie Fagforeninger, af hvilken Bestyrelse de ovenfor nævnte 18 første Tilstalte have erkjendt at være Medlemmer dels som Formænd, dels som Repræsentanter for forskjellige Fagforeninger, ved et Udvalg, bestaaende af de Tilstalte Klein, der da var Bestyrelsens Formand, Johansen og Kiefer, den 9de Juli d. A. havde meddeelt Politidirecteuren mundtlig i dennes Embedslocale, at Centralbestyrelsen havde besluttet at afholde et offentligt Arbeidermøde en af de nærmest paafølgende Søndage, og det ved den Leilighed var blevet Udvalget tilfjendbegivet af Politidirecteuren, at en saadan Meddelelse ikke var tilstrækkelig, men at der efter Helligdagsforordningen af 26de Marts 1845 § 11 udsprobredes Politidirecteurens Tilmeldelse, hvorom nærmere skriftligt Andragende vilde være at indgive, besluttede Centralbestyrelsen paa et den 11te Juli afholdt Møde ikke besto mindre at afholde et Arbeidermøde under aaben Himmel Søndag den 18de Juli uden at indhente Politidirecteurens Tilmeldelse dertil, idet det kun vilde blive at anmeldte for Politidirecteuren, samtidig med at det averteredes i Bladet „Socialdemokraten“, og overensstemmende hermed tilfjendbegives der

under 14de Juli Politidirecteuren en dertil sigtende skriftlig Meddelelse, underlegnet „Centralbestyrelsen“, hvori det indtaltes, at denne formeenste, at det isølge Grundlovens § 88 ikke var nødvendigt at bede om særlig Tilladelse til at afholde Mødet, ligesom der i Bladet „Socialdemokraten“ for den 15de Juli indrykkes følgende Bekjendtgørelse:

„Offentligt Arbeidermøde. Centralbestyrelsen for de frie Fagforeninger indbyder herved alle Arbeidere i Kjøbenhavn og Omegn til et offentligt Møde, som afholdes paa Nørrefælled Søndagen den 18de Juli Eftermiddag Kl. 4 1/2. Dagsorden og Talernes Navne vil blive bekjendtgjort i Morgen.“

I den Anledning blev det den paafølgende Dag, den 16de Juli, efter skriftlig Tilføjelse til Tiltalte Klein, tilfjendbegivet denne til Politidirectorens Protocol i hans Egenkab som Formand for den ommeldte Centralbestyrelse, at, ligesom Medlemmerne af Bestyrelsen og den ansvarlige Redacteur af Bladet „Socialdemokraten“ vilde blive satte under Tiltale for den Overtrædelse af den ovenfor citerede Paragraph af Helligdagsanordningen, hvori de ved at beramme og indbyde til det omhandlede offentlige Møde allerede havde gjort sig skyldige, saaledes vilde yderligere Tiltale finde Sted, saafremt Mødet virkelig afholdtes, uden at Politiets Tilladelse dertil forud var indhentet. Centralbestyrelsen, der forinden paa et nyt Møde den 15de Juli havde besluttet, at Fælledmødet skulde afholdes, medmindre der blev neblagt et bestemt Forbud imod dets Afholdelse, fastholdt imidlertid trods den skete Tilfjendbegivelse sin Beslutning paa et Møde den 17de Juli og, efterat en forudbet, med den tidligere eenskydende Bekjendtgørelse om Mødet med Tilføielse af Dagsordenen og Talerne havde været indrykket i „Socialdemokraten“ for Søndag den 18de Juli, afholdtes Mødet derefter samme Dag fra Kl. 4 1/2 til 6 1/4 Eftermiddag paa Nørrefælled i en Afstand af circa 500 Alen fra St. Johannes Kirke, hvor der begyndte Substjeneste Kl. 6. Mødet leedes af Tiltalte Heinrich Adam Petersen som Dirigent, medens blandt Andre de Tiltalte Klein, Johnsen, Hørdum og Poulsen optraadte som Talere ved samme.

Under den derefter her ved Retten indleede Undersøgelse have de 18 førstnævnte Tiltalte erkjendt, at de, uagtet de forinden vare bekjendte med de ovenfor omtalte Tilfjendbegivelser fra Politidirecteuren af 9de og 16de Juli d. A., have som Medlemmer af Centralbestyrelsen deeltaget og samtykket i Beslutningen om Afholdelsen af det nævnte Møde uden dertil indhentet Tilladelse og i Bestyrelsens Bekjendtgørelser om samme i „Socialdemokraten“, ligesom de Tiltalte Heinrich Adam Petersen, Klein, Johnsen og Hørdum have erkjendt, førstnævnte at have lebet Mødet som Dirigent og de 3 Sidstnævnte at være optraadte som Talere ved samme, hvad ligeledes Tiltalte Poulsen har erkjendt at have gjort, uagtet han vidste, at Mødet afholdtes uden Politidirectorens Tilladelse. Og da nu de nævnte Tiltalte maae siges herved at have overtraadt den udtrykkelige Bestemmelse i § 11 i den ovenfor nævnte Fdg. af 26de Marts 1845, hvorefter offentlige Forsamlinger ikke i Almindelighed maae holdes uden paa Søndagene, saaledes at Politimesteren kun undtagelsesviis kan tillade, at de afholdes paa Søn- og Helligdage efter Kl. 4,

hvilken Bestemmelse ikke, som af de Tilstalte formeent, kan antages at være ophævet ved Grundlovens § 88, ligesaa lidt som det selvfølgelig kan komme i Betragtning, selv om lignende Møder, hvad de Tilstalte have paaberøbt sig, af og til tidligere maatte være blevne afholdte uden Tilstaldelse paa Søn- og Helligdage, uden at Ansvar i saa Henseende er bleven gjort gjældende, saa vilde de 19 førnævnte Tilstalte blive at ansees efter § 14 1ste, jfr. 3die Punktum i tidnævnte Forordning med Bøder til Kjøbenhavns Communes Kasse, der passende findes at kunne fastsættes for de Tilstalte Klein, Johnsen, Kiefer, Heinrich Adam Petersen og Hørdum til 30 Kroner for hver, for de Tilstalte Andreas Ebbesen Jensen, Andersen, Lamp, Lindberg, Thomsen, Hansen, Berglund, Iversen, Emil Christian Jensen, Kunke, Søs Petersen, Foltmar og Louche til 20 Kroner for hver og for Tilstalte Poulsen til 10 Kroner, hvorhos samtlige disse Tilstalte vilde have at tilsvare Sagens Omkostninger for deres Vedkommende Een for Alle og Alle for Een.

Hvad Tilstalte Larsen angaaer, da har han vel erkjendt, at han er ansvarshavende Redacteur af „Socialdemokraten“, for hvilket ingen særlig Udgiver er anført paa samme, og som jaadan har optaget de i Sagen omtalte tvende Befjendtgjørelser i det nævnte Blad for den 15de og 18de Juli d. A., uagtet § 11 i Helligdagesforordningen af 26de Marts 1845 bestemmer, at udenfor de tilladte Tilfælde maa ingen Kundgjørelse om et til en Søn- eller Helligdag berammet Møde finde Sted gjennem de offentlige Blade, men da der ved denne Bestemmelses Anvendelse nu vil være at tage Hensyn til § 3 i Lov om Presens Brug af 3die Januar 1851, der bestemmer, at for Indholdet af et her i Riget ved Trykken offentliggjort Skrift Ansvaaret paahviler Forfatteren, naar han paa Skriftet har nængivet sig og ved Sagens Anlæg er inden Statens dømmende Myndigheds Omraade, og da det i nærværende Sag foreliggende Tilfælde, hvor de omhandlede tvende Befjendtgjørelser udtrykelig angive sig som hidrørende fra Centralbestyrelsen for de frie Fagforeninger, efter samtlige Omstændigheder maa sættes i Klasse med en Nængivelse af Forfatteren, er Betingelsen for en Overførelse af Ansvaaret paa Tilstalte Larsen som Udgiver ikke tilstede, og han vil saaledes blive at frifinde for det Offentliges Tiltale, og dette have at udrede Sagens Omkostninger for hans Vedkommende.“

Præmisserne til Dommen af 25de September 1875 lyde saaledes: „Da Tilstalte Poul Johansen Geleff, der har opgivet, at han er 33 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som ved Høiesterets Dom af 6te August 1873 er anset efter Straffelovens § 103 1ste Stykke sammenholdt med § 52 1ste Punktum og efter dens § 85 2det Stykke jfr. §§ 45 og 46 samt efter § 7 i Lov af 4de Februar 1871 med Forbebringsbuuskarbejde i 3 Aar, under nærværende Sag ved egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbediist at have den 18de Juli d. A. som Taler deeltaget i et af den saakaldte Centralbestyrelse for de frie Fagforeninger

paa Kjøresælled afholdt offentligt Arbejdersmøde, — soy hvis Afholdelse forskjellige Medlemmer af den nævnte Beshyrelse ere dragne til Ansvar til Straf ved nærværende Rets Dom af 7de d. M. — vil han, der har erkjendt, at han vidste, at der ikke overeensstemmende med § 11 i Frd. af 26de Marts 1845 angaaende Søn- og Helligdagens vedbørlige Helligboldelse var erhvervet Kjøbenhavns Politibirecteurs Tilladelse til Afholdelse af bemeldte Møde, herfor være at ansee efter § 14 i den nævnte Frd. med en Kjøbenhavns Communes Kasse tilfaldende Bøde efter Omstændighederne af 20 Kroner, samt have at tilsvare Sagens Omkostninger.“

Nr. 219.

Advocat Henriksen

contra

Maren Pedersdatter, (Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Kronborg vestre Virks Extrarets Dom af 3die Juli 1875: „Tiltalte Mads Peder Hansen bør straffes med 15 Slag af en Røtting og de Tiltalte Ole Jørgensen og Indsidder Hans Madsens Hustru Maren Pedersdatter bør hensættes, der Førstnævnte i simpelt Fængsel i 14 Dage og den Sidstnævnte i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Saa bør de Tiltalte Mads Peder Hansen og Ole Jørgensen med deres Fædre og Bærger henholdsvis Indsidder Hans Madsen af Aggebo og Huusmand Jørgen Hansen af Dholinusmose og Tiltalte Maren Pedersdatter med Mand og Bærge, fornævnte Hans Madsen, udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Wodschou 14 Kr. og til Defensor, Procurator Holch 12 Kr., saaledes at de Tiltalte Mads Peder Hansen og Maren Pedersdatter deraf udrede in solidum Syvottendebele og Tiltalte Ole Jørgensen Enottendebeel. At efterkommes under Afseer efter Leven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de September 1875: „De Tiltalte Ole Jørgensen og Maren Pedersdatter bør straffes, Førstnævnte med simpelt Fængsel i 4 Dage, Sidstnævnte med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, og betale de Tiltalte Salair til Actor og Defensor for Overretten, Pro-

curatorerne H. H. Møegaard og Simonsen 10 Kr. til hver, i samme Forhold som bestemt ved Underretten med Hensyn til de øvrige Omkostninger. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Maren Pedersdatters Vedkommende ansførte Grunde, hvorved alene bemærkes, at hendes Forhold tildeels bliver at hense under Straffelovens § 228 sammenholdt med § 51, kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Levinssen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende fra Kronborg vestre Virks Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Ole Jørgensen og Maren Pedersdatter actionerede for Tyveri, Sidstnævnte tillige for Hæleri, og det er ogsaa ved egen Tilnaaelse og det isørigt Oplyste beviist, at de have gjort sig skyldige i disse Forbrydelser. Tiltalte Ole Jørgensen har saaledes den 9de Mai d. N., medens en ved Underretten Medtillalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, afbrækkede Grene af paa Roben staaende Bøgetræer i den Staten tilhørende Skov Balbby Hegn, været behjælpelig med at samle de nebsaldne Grene i Bunker, ligesom han ogsaa ved ommeldte Leilighed hjalp Medtillalte med at afbrække 5 à 6 Grene. Som sin Andeel erholdt Tiltalte en Bunte Grene af Værdi 33 Ore. Hvad dernæst angaaer Tiltalte Maren Pedersdatter, har denne i længere Tid deels deeltaget med orennævnte Medtillalte, der er hendes Søn, i at afbrække Grene af paa Roben staaende Bøgetræer i Balbby Hegn, deels modtaget til Brug i hendes Huusholdning saadanne Grene, skjøndt hun var bekendt med den Waabe, paa hvilken Sønnen havde tilvænt sig dem, og blev der ved Undersøgelsens Begyndelse foresunden paa hendes Bopæl en betydelig Deel Grenebrænde fra Balbby Hegn, hvoraf den Deel, der er skjønnet at være afbrækkede Grene, er vurderet til 6 Kroner.

For ommeldte Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Ole Jørgensen, der er født den 6te Mai 1859, ved Kronborg vestre Virks Extrarets Dom af 23de August 1873 er anset efter Straffelovens §§ 228 og 47 cfr. §§ 21, 29 og 36 med 10 Slag Riis, medens Maren Pedersdatter, der er født den 27de Mai 1822, ikke forhen er tiltalt eller straffet, være at ansee, hiin efter Straffelovens § 235 cfr. § 37, denne efter samme Lovs § 228 og § 238, og findes Straffen at kunne bestemmes for Jørgensen til simpelt Fængsel i 4 Dage, for

Pedersbatter til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Overeensstemmelse hermed vil den indantebe Dom, der har anseet Tiltalte Ole Jørgensen med simpelt Fængsel i 14 Dage og Tiltalte Maren Pedersbatter med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at forandre, medens den, forsaavidt den er paaanket, bliver at stadfæste med Hensyn til Actionens Omkostninger."

Nr. 234.

Advocat Levinfen
contra

Redacteur **Lauritz Vilhelm Hansen** (Defensor Henrichsen)
for fornærmende Udbladsler og Paasagn.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de September 1875: „De oven anførte, for Citanten, Assessor i Kjøbenhavns Criminal- og Politiret Knudsen fornærmelige Udbladsler og Sigtelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, den ansvarhavende Redacteur for Ugebladet „Figaro“ L. Hansen hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneber samt udrede de Retsgebyrer og det Skriveresalarium, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret; saa bør Indstævnte og betale i Salair til Procurator Casse 20 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag paaftaar Citanten, Assessor i Kjøbenhavns Criminal- og Politiret Knudsen, hvem der er meddeelt fri Proces, Indstævnte, den ansvarhavende

Redacteur for Ugebladet „Figaro“ L. Hansen, anseet med Straf af Fængsel i Henhold til Straffelovens §§ 216 og 217 for de Citantens Vre fornærmende Udtalelser og Paasagn, der indeholdes i en i kemselde Ugeblad Nr. 22 for Søndagen den 4de Juli d. A. under Overtskrift „Portrait-Galleri af berømte Samtidige: I, Africanus Knudsen“ optogen Artikel, der er ledsaget af et Portrait, der skal forestille Citanten og er forsynet med Velskærer; derhos paasaar Citanten de fornærmelige Sigtelser og Udtalelser mortificerede og Indstævnte paalagt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager. Indstævnte er mødt under Sagen uden at fremsætte nogen Bemærkning eller nedlægge nogen Paastand.

De af Citanten fremhævede Udtalelser ere deels, at han betegnes med Udtrykkene „Hyren“ og „Zululafferen“, deels følgende Tirade: „han kan bringe Enhver til at „tilslaae!“ og vaar saa Tillsaaelsen lider af en eller anden Mangel, saa fornaar han saa prægtig at sætte det Manglende til i Forhørerne saa at Dommen kan falde ganske efter Ønske — ganske som den er bestilt. Som en af hans stjerne Meriter nævne vi hele den delige Suppedas, han brokkede sammen mod de tre Samfundsvædere.“

Medens nu det omhandlede Billede og de trede først anførte Udtalelser ville være at hense under Straffelovens § 217, maa derimod den sidst anførte, hvorved Citanten sigtes for grov Uretfærdighed i sin Dommervirksomhed, hense under Straffelovens § 216, og findes Indstævnte, der, som bemærket, Intet har anført til Retfærdiggjørelse af disse Sigtelser, at burde ansees med simpelt Fængsel i 3 Maanedre. De paa lagte fornærmelser ville derhos blive at mortificere.“

Mandagen den 29de November.

Nr. 33. Grosserer **C. M. Holm** (Advocat Hindenburg)
contra

Captain **Sjølund**, Fører af Skonnerten „Hoppet“

(Advocat Heinrichsen),

betræffende Indstævntes Fordring paa Fragt for en Ladning
Planter m. v.

Sø- og Handelsrettens Dom af 30te September 1874:
„Contrafagsføgeren C. M. Holm bør til Hovedsagsføgeren, Captain L. Sjølund betale 1,867 Rd. 50 Ore svenskt Rigmønt med Renter heraf 5 pCt. pro anno fra den 15de Juli d. A., indtil Betaling skeer; men ibrigt bør Parterne for hinandens Tiltale

i Sagen frie at være. Saavel Hoved- som Contrafagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Om det end ikke efter de Høiesteret forelagte, tildeels efter den indbankede Doms Afsigelse tilveiebragte Oplysninger kan antages, at Indstævnte ved Modvind er bleven forhindret fra at affeile til Rubikensborg tidligere end skeet, maa dog hans Frisindelse for Citantens Tiltale under Contraføgsmaalet, som i Dommen antaget, blive en Følge af, at Befragteren efter Indstævntes Ankomst til den nævnte Plads har indladet Ladningen, betalt ham Fragtforstud og modtaget Connossement, hvori Fragt efter Certepartiet stipuleres, uden forinden eller samtidigt dermed at gjøre nogen Indsigelse eller tage noget Forbehold i Anledning af Skibets sildige Ankomst, hvorved han maa ansees at have frafaldet Anke herover. For Høiesteret har Citanten vel i Henhold til dertil meddeelt Bevilling af 13de November f. A. fremsat den nye Indsigelse, at behørigt Forbehold er taget, nemlig ved en den 23de Mai f. A. — paa hvilken Dag Connossementet udstedtes — i Sundsvall optagen Protest, der samme Dag forkyndtes Indstævnte; men da det efter de foreliggende Oplysninger ikke kan antages, at Forkyndelsen ske, førend efterat Indladningen var fuldført, Fragtforstudet modtaget og Connossement paa Ladningen udfærdiget i Sundsvall og Indstævnte derpaa kommen ombord paa Skibet i Rubikensborg, klar til Afreise, findes det ved Protesten tagne Forbehold at maatte betragtes som for sildigt fremsat og maa saaledes blive uden Indflydelse paa Sagens Afgjørelse. Ifølge det Anførte vil Dommen, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen belaler Citanten 10 Rr.

Den indankede Doms Præmisier lyde saaledes: „Sagsøgeren, Captain P. Sjølund, der ved Certeparti af 4de April d. A. bortstragtede til C. P. Carleson af Hernøsand den af ham førte Skonnert „Hoppet“ til at afgaae fra Åland, hvor Skonnerten var beliggende, til Kubikenborg i Sundsvalls District for derved at indtage en Ladning Planter og affeise dermed til Kjøbens havn, og som af Afslæderen i Kubikenborg har modtaget 800 Rd. sv. i Fragtforbud, paaستاer under nærværende Sag Indskævnte C. M. Holm som Ladningsmodtager tilpligtet at betale Restbeløbet af Fragten og Kaplat med 1883 Rd. 60 Øre sv. med Renter heraf 5 pCt. pro anno fra Skævningens Dato den 15de Juli d. A. og Sagens Omkostninger.

Indskævnte, der paaستاer, at Sagsøgeren har misligholdt Certepartiet, idet han, uagtet Certepartiet er afsluttet den 4de April, først er affeilet den 5te Mai, har derimod contrasagsøgt Hovedsagsøgeren til samtibigt med, at der gaaer Dom i Hovedsagen, at lide Dom til Betaling af 2683 Rd. 60 Øre sv., idet Certepartiet har fastsat Skadeserstatning for dets Afledelse til Fragtbeløbet, med Tilæg af Assurance af Fragtforbudet 16 Rd., i Alt 2699 Rd. 60 Øre, eller dog subsidiairt et saa stort Beløb, som der efter Rettens eller ubillige Mænds Skøn kan tilkomme Contrasagsøgeren i Erstatning paa Grund af den nævnte Misligholdelse, med Renter heraf 5 pCt. pro anno fra Contraskævningens Dato den 9de September d. A., indtil Betaling skeer, samt Hoved- og Contrasagens Omkostninger skadesløst. I Tilfald har han paaستاet, at de ommeldte 16 Rd. skulle frabrages i det hovedpaaستاevnte Beløb.

Vel har Hovedsagsøgeren her for Retten ikke tilstrækkelig godtgjort, at han, som han paaستاer, er bleven forhindret ved Modvind fra at affeise tidligere end skeet, men da Befragteren efter Hovedsagsøgerens Ankomst til Kubikenborg ikke blot har indlabet Ladningen, men ogsaa har betalt ham Fragtforbud uden at gjøre nogen Indsigelse eller tage nogetsombest Forbehold i Anledning af Skibets sildige Ankomst, maa han ansees herved at have frasatbet sit mulige Krav paa Hovedsagsøgeren, og Ladningsmodtageren kan derfor ikke gjøre noget saadant Krav gjældende.

Hovedsagsøgerens Paastand vil derfor være at tage tilfølg, dog at der i Beløbet vil være at frabrage 16 Rd. for Assurance af Fragtforbudet, hvorimod Hovedsagsøgeren vil være at frifinde for Contrasagsøgerens Tiltale.

Hoved- og Contrasagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at opkræve.

Det stemplede Papir er rigtig forbrugt under Sagen.“

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 30.

Den 24de December.

1875.

Anden ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 30te November.

Nr. 188.

Advocat Henrichsen
contra

Niels Jørgensen og Wilhelmine Marie Hansen
(Defensor Halkier),

der tiltales, Forstnævnte for Rufferi, Afpresning af Penge, Dvaafalveri og ulovligt Nattefæde og Sidstnævnte for Afpresning af Penge og for imod Politiets Advarsel at have søgt Erhverv ved Utugt.

Maffkov Rjebstads Extrarets Dom af 4de Decbr. 1874: „De Tiltalte 1) Værtshuusholder Niels Jørgensen, 2) Sammes Hustru Karen Marie Jørgensen, født Jørgensen, 3) Peter Christiansens fraskilte Hustru, forhenværende Forbodemoder Sørine Wilhelmine Christiansen, født Larsen, 4) Wilhelmine Marie Hansen, 5) Trine Marie Christiansen, kaldet Rifinger, 6) Christine Marie Hansen, 7) Caroline Charlotte Hansen og 8) Slagtersvend Frederik Ferdinand Raas bør hensættes, Nr. 1 Niels Jørgensen i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneber, de øvrige 7 i Fængsel paa Vand og Brød, nemlig Nr. 2 Karen Marie Jørgensen i 3 Dage, Nr. 3 Sørine Wilhelmine Christiansen i 2 Gange 5 Dage, Nr. 4 Wilhelmine Marie Hansen i 3 Gange 5 Dage, Nr. 5 Trine Marie Christiansen, kaldet Rifinger i 2 Gange 5 Dage,

XIX. Hærgang.

Nr. 6 Christine Marie Hansen i 5 Dage, Nr. 7 Caroline Charlotte Hansen i 2 Gange 5 Dage samt Nr. 8 Frederik Ferdinand Raas i 5 Dage. Saa bør de og hver for sit Vedkommende udrede denne Actions Omkostninger, derunder hver $\frac{1}{8}$ af Salairret til Actor, Procurator Heinrichsen og Defensor, Procurator Barfoed 15 Rd. til hver, dog saaledes, at Niels Jørgensens, Karen Marie Jørgensens og Sørine Wilhelmine Christiansens Andeel af bemeldte Omkostninger tilsvares af dem in solidum, samt at Wilhelmine Marie Hansens og Frederik Ferdinand Raas's Andeel af samme tilsvares af disse Tvende ligeledes in solidum. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Vandsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te April 1875: „Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffen for Tiltalte Trine Marie Christiansen bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. Salair til Procuratorerne Rønge og P. A. Petersen for Overretten med 20 Rr. til hver tilsvares af Tiltalte Niels Jørgensen med $\frac{4}{5}$, dog saaledes at de Tiltalte Karen Marie Jørgensens Hustru, Wilhelmine Marie Hansen og Trine Marie Christiansen hver in solidum med ham tilsvare $\frac{1}{5}$, og af Tiltalte Frederik Ferdinand Raas med $\frac{1}{5}$. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Med Hensyn til det Niels Jørgensen paafigtede Forhold for ulovligt Rattesæde vil Sagen, hvis Gjensland for saavidt ikke udgjør summa appellabilis, være her fra Ketten at afsiise.

Forjaavidt Sagen iøvrigt efter den flete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, maa det billiges, at Niels Jørgensen og Wilhelmine Marie Hansen for det dem overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ere ansete straffskyldige efter de i Dommen ansførte Bestemmelser i Straffeloven; men Straffen findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at burde fastsættes for den Første til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og for Sidstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos det i Medfør af § 9 i Lov om Forandring i Næringsloven m. v. af 23de Mai 1873 endvidere bliver at bestemme, at Niels Jørgensen bør have det

ham under 18de April 1861 meddeelte Borgerklub som Værtshuusholder forbrudt. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Forsaavidt Niels Jørgensen er sigtet for ulovligt Nattesæde, afvises Sagen. Niels Jørgensen og Wilhelmine Marie Hansen bør hensættes, den Første i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og Sidstnævnte i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos Niels Jørgensen bør have sit Borgerklub som Værtshuusholder forbrudt. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Henrichsen og Halkjær tillægges i Salarium for Højesteret hver 50 Kr., hvoraf Niels Jørgensen udreder $\frac{2}{3}$ og Wilhelmine Marie Hansen $\frac{1}{3}$.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Nalkov Kjøbklubs Extraret paafjendte Sag, der ved Underretten endvidere angik 3de Medtaltte, for hvis Vedkommende den ikke er appelleret, tiltales Værtshuusholder Niels Jørgensen for Rufferi, Afpresning af Penge, Dvalfalveri og ulovligt Nattesæde, hans Hustru Karen Marie Jørgensen for Rufferi, Wilhelmine Marie Hansen for Afpresning af Penge og for mod Politiets Advarsel at have søgt Erhverv ved Utugt. . . .

Tiltalte Værtshuusholder Jørgensens Hustru, Karen Marie Jørgensen er ved egen af de isvrigt fremkomne Oplysninger beskrybte Tilstaaelse, til hvis Tilbagekaldelse der efter L. 1—15—1 ikke kan tages Hensyn, overbevist at have tilladt de til Opvartning i Beværgningen antagne Piger at bedrive Utugt med Gæsterne og paa forskjellig Maade modtaget Andeel af den Betaling, disse erlagde derfor; og saavel ved den af hende afgivne Forklaring som ved flere af Gæsternes og Opvartningspigeres Forklaringer findes der at være imod Tiltalte Niels Jørgensens Benægtelse tilsoiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at denne Tiltalte ikke alene har tilladt Pigerne at bedrive Utugt med Gæsterne, men ogsaa selv undertiden sørt disse til Pigerens Kammer, og under forskjellige Foregivender forlangt og modtaget Deel af Be-

talingen, foruden at han ogsaa i saabanne Tilfælde lod forlange høiere Betaling for de leverede Drifkevarer.

Denne Tiltalte har vel ogsaa nægtet at have gjort sig skyldig i Pengeafpresning, men naar henses til, at han har indrømmet at have modtaget en Deel af et Pengebelsb, som en ved Nakkfow boende Gaarbeier maatte betale den ved Underretten medtiltalte Wilhelmine Christiansen, for at hun ikke skulde udlægge ham som Barnefader, nægtet hun endnu ikke havde gjort Barsel, og at det var Tiltalte Niels Jørgensen bekendt, at bemeldte Wilhelmine Christiansen hver Nat havde sin Kjæreste hos sig, medens han ikke vidste, hvorvidt Gaardeieren kunde være Fader til det Barn, hvormed hun var frugtommelig, samt at bemeldte Gaarbeier edelig har forklaret, at Tiltalte har sagt til ham, at han kom til at betale Wilhelmine Christiansen et Par hundrede Daler, da hun ellers blev nødt til at udlægge ham som Barnefader, og at Wilhelmine Christiansen har forklaret, at hun efter Opfordring af eller Aftale med Tiltalte har foranlediget, at den ommeldte Gaarbeier af Frygt deels for at blive ublagt som Barnefader, deels for at hun skulde søge ham om Hjælp i hans Hjem, betalte hende 100 Rd., findes han overbevist at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maa paadrage ham Straf efter Straffelovens § 245.

I Henseende til Sigtefelen for Dvalfsakeri er der ikke oplyst noget Forhold, der kan paadrage ham Strafsansvar, idet det ikke er godtgjort, at han har ubviist anden Virksomhed end at meddele Huusraad, uden at tage Betaling derved.

Derimod er han ved egen, med det isvrigt oplyste stemmende Tilslaaelse overbevist at have luffet Gæster ind og bevertet dem ved Nattetid.

Disse tvende Tiltalte, Niels Jørgensen og Hustru, af hvilke han er født den 26de October 1813 og ved Nakkfow Kjøbstads Exraters Dom af 29de Mai 1866 anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 50 med en Bøde af 30 Rd., medens hun, der er født den 19de Marts 1819, ikke findes tidligere straffet, ere derved ved den indankede Dom rettelig ansete, Niels Jørgensen efter Straffelovens §§ 182 og 245 cfr. 23 samt efter Politivedtægten for Nakkfow af 27de December 1871 § 64 cfr. L. 4de Februar 1871 § 6, og Karen Marie Jørgensen efter Straffelovens § 182, idet det dog efter de oplyste Omstændigheder maa billiges, at Bestemmelsen i § 56 kommer hende til gode, og findes de for dem valgte Straffe af respective Fængsel paa sædvanlig Fængselsfost i 3 Maanedes og Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage passende.

Tiltalte Wilhelmine Marie Hansen, der er født den 4de Juni 1849 og foruden ved Helsingørs Kjøbstads Exraters Dom af 3die October 1867 at være straffet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved samme Rets Domme af 12te April og 29de September 1869 samt 3die Mai 1871 er anseet efter Straffelovens § 180 med Fængsel paa Vand og Brød respective i 5, 8 og 2 Gange 5 Dage, er ved egen med det isvrigt oplyste stemmende Tilslaaelse overbevist saavel igjen at have ladet sig bruge til Utugt for Betaling, som at have apresset forskjellige Mandspersoner, med hvem hun havde bebrevet Utugt, Penge, ved deels mundtlig, deels skriftlig

at henvende sig til dem paa en saadan Maade, at de maatte besværgte, at deres Forhold vilde komme til deres Families Kundskab. Det maa derfor billiges, at hun ved den indskæbte Dom er anseet efter Straffelovens § 180 og § 245 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage.“

Onsdagen den 1ste December.

Nr. 231.

Statsraad Bunzen

contra

**Peter Sophus Jensen Hjuler og Carl Ludvig
Jensen Hjuler** (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Meddeeltighed i Tyveri.

Kyngaard m. fl. Herredets Extrarets Dom af 28de Juli 1875: „De Tiltalte Søren Andersen, Peter Sophus Jensen Hjuler og Carl Ludvig Jensen Hjuler, samtlige af Thorning, bør at hensesættes i Fængsel paa Band og Brød hver i 5 Dage; saa ville og de Tiltalte in solidum have at udrede samtlige af denne Action flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Kjær 12 Kr. og til Defensor, Overretsprocurator Isaacsen 10 Kr. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 20de September 1875: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage for hver af de Tiltalte. Saa udrede de Tiltalte og Een for Begge og Begge for Een Actionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Cancelliraad Møller og Procurator Morville, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indskæbte Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Bunzen og Advocat Henrichsen for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik Søren Andersen, for hvis Bedkommende Sagen imidlertid ikke er indstævnet for Overretten, tiltales Brødrene Peter Sophus Jensen og Carl Ludvig Jensen, begge med Tilvaadn Hjulær, for Meddeeltagthed i Tyveri.

Ved Tiltalte Peter Sophus Jensens egen Tilstaaelse, — der i det Høje stemmer overeens med den af den i første Instants medtiltalte Søren Andersen afgivne Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, — er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der sammen med bemeldte Søren Andersen og Tiltalte Carl Ludvig Jensen den 25de April d. A. var paa Fiskeri ved Kjærsholms Bæk, har i Forening med S. Andersen ihjelslaaet to Wænder, der gik paa Engen, og som efter Sagens Oplysninger tilhørte Gaardmand Lauris Andersen Bøghlund af Ungstrup, og gaar derhos saavel denne Tiltaltens som fornævnte Søren Andersens Forklaringer ud paa, at Tiltalte Carl Ludvig Jensen, der havde opholdt sig i Nærheden, strax efter kom tilstede og gjorde Fordring paa at erholde den ene And som sin Andeel, idet det var deres Hensigt at tilegne sig Wænderne, hvorefter de besluttede sig saaledes, at Søren Andersen fik den ene And og Tiltalte Carl Ludvig Jensen den anden, medens Tiltalte Peter Sophus Jensen gav Afstald paa at erholde nogen Andeel; de gik derpaa alle Tre hjem, og efter den af Tiltalte Søren Andersen afgivne Forklaring modtog han af Tiltalte Carl Ludvig Jensen, idet denne undervejs stulde ind i et Huus, den And, der var tilfalden ham, men en halv Times Tid senere kom Tiltalte Carl Ludvig til Søren Andersens Huus og fik da Anden udleveret efterat Søren Andersens Kone havde plukket den.

I Overeensstemmelse hermed har Søren Andersens Hustru edelig forklaret, at Tiltalte Carl Ludvig Jensen, kort efterat hendes Mand den anførte Dag var kommen hjem med to Wænder, indfandt sig paa deres Bolig og fik den ene af disse Wænder, som hun imidlertid havde plukket, udleveret, hvorhos Christen Sørensen Bjerring edelig har forklaret, at Tiltalte Carl Ludvig Jensen samme Dags Eftermiddag til ham folgte for en Flaske Brændeviin en plukket And, hvilken han senere har afleveret til Politiet.

Tiltalte Carl Ludvig Jensen har efter først at have benægtet enhver Deeltagthed i det omhandlede Tyveri senere vedholdende paastaact, at han, da han den paagjældende Dag var ude at fiske med sin medtiltalte Broder og Søren Andersen, blev saa bernset, at han ikke kan huske, hvad der passerede, hvorhos han har udsagt, at han hverken tør benægte eller bekræfte Rigtigheden af de nævnte Personers Forklaringer, ligesom han heller ikke vil kunne huske at have folgt Anden til Christen Sørensen Bjerring.

Efter de af Søren Andersens Hustru og Christen Sørensen Bjerring afgivne edelige Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger kan det imidlertid ikke antages, at Tiltalte Carl Ludvig Jensen den nævnte Dag har været i den Grad bernset, at han ikke skulde kunne huske, hvad der er foregaaet med Hensyn til de omhandlede Wænder, eller at han skulde have savnet fuld Tilregnelighed med Hensyn til selve Gjæringen, og det maa

berfor efter Bestaffenheden af denne Tiltaltes egne Forklaringer, og efter hvad der, som anført, iøvrigt er oplyst under Sagen, ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, efterat de ommeldte to Under vare ihjelslaaede af hans fornævnte Ledsaagere, har modtaget og disponeret over den ene af Underne, saaledes som anført, ved hvilket Forhold han maa ansees at have gjort sig skyldig i Hæleri.

De ommeldte Under ere ansatte til en Værdi af 4 Kroner, men Eieren har iøvrigt frasaldet Krav paa Erstatning.

Tiltalte Peter Sophus Jensen, der er født i Aaret 1841, har, foruden i Militairtjenesten 2 Gange at være straffet arbitrært for Drukkenskab m. m., ifølge Overrettens Dom af 26de August 1872 været anseet efter Straffelovens § 202 for Mishandling af sin Hustru med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Tiltalte Carl Ludvig Jensen, der er født i Aaret 1835, har ifølge Lysgaard m. fl. Herredets Extrarets Dom af 20de Mars f. A. været straffet for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, hvorhos begge de Tiltalte i Aaret 1873 have været under Tiltale blandt Andet for Tyveri, under hvilken Sag de imidlertid ved Overrettens Dom af 14de Juli f. A. bleve frikendte for Actors Tiltale med Paalæg af Actionens Omkostninger. For deres ovenomhandlede Forhold ville de nu være at ansee Peter Sophus Jensen efter Straffelovens § 228 og Carl Ludvig Jensen som for anden Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 cfr. § 241, og Straffene findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver af de Tiltalte. Bemeldte Dom, ved hvilken Straffen er bestemt til samme Slags Fængsel i 5 Dage for hver, vil saaledes, idet dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, være med den anførte Forandring i Henseende til Straffetiden at stadfæste, forsaavidt den er paaanket."

Nr. 238.

Advocat Klubien

contra

Marquard Molken og Hustru **Ane Kirstine Pedersen** (Defensor Bunken),

der tiltales for Væleri.

Vinding Herreds Politirets Dom af 3die August 1875: „De Tiltalte Arbeidsmand Marquard Molken og Hustru Ane Kirstine Pedersen af Nyborg bør straffes henholdsvis med simpelt Fængsel i 5 Dage og Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa betale de og in solidum de af nærværende Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Udseer efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de December 1875: „Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3

Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Lange og Tvermoes, betale de Tilstalte, Arbeidsmand Marquard Moltzen og dennes Hustru Ane Kirstine Pedersen af Nyborg Een for Vegge og Vegge for Een 10 Kr. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Klubien og Etatsraad Bungen for Højesteret betale de Tilstalte Een for Vegge og Vegge for Een 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, fra Binding Herreds Politiret hertil indankede Sog tiltales Arbeidsmand Marquard Moltzen og dennes Hustru Ane Kirstine Pedersen af Nyborg for Betleri og ere ved egne af det iøvrigt Dphlyse bestyrkede Tilstaaelser overbevisede at have gjort sig skyldige i denne Forseelse, idet de den 11te Mai sidstleden efter joregaaende Aftale have fra Nyborg begivet sig ud paa Landet for at betle om Fødemidler, og medens Tilstalte Moltzens Hustru var inde i forskjellige Gaarde og paa den Maade modtog noget Fkæst, stod hendes Mand udenfor og ventede. Tilstalte Moltzens Hustru har endvidere gjentaget sine tidligere for Retten afgivne Tilstaaelser om i Aarene 1867 og 1869 at have tilbetlet sig Fødemidler, i hvilke Anledninger der i sin Tid ved samme Politiret blev indledet Undersøgelser, uden at disse senere ere bragte til Ende.

Det maa derfor billiges, at de Tilstalte, der begge ere fødte i Aaret 1822, og af hvilke Moltzen ikke findes tidligere straffet, medens hans Hustru oftere har været dømt, navnlig for Tyveri og Betleri, blandt andet ved Nyborg Bøttings Exraretts Dom af 29de Januar 1862 efter Frdn. 11te April 1840 § 15 1ste Mbr. cfr. § 82 og Lov af 29de Decbr. 1850 med 4 Aars Forbedringshuusarbejde, og ved Binding Herreds Politirets Domme af 7de Novbr. 1859 og 19de Februar 1862 henholdsvis efter Frdn. 21de August 1829 § 4 cfr. Pl. 21de Decbr. 1825 § 1 og Lov af 3die Mars 1860 § 3 med 3 Maaneders Evangshuusarbejde og Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — hvilken sidste Doms Execution blev udsat, indtil hun havde udstaaet den ovennævnte hende idømte Forbedringshuusstraf, og senere er frafalden af Justitsministeriet — nu ere ansæte efter sidstnævnte Lovs § 3, og da de valgte

Straffe af simpelt Fængsel i 5 Dage for Tiltalte Molgen og af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hans Hustru findes passende, og Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte de Tiltalte in solidum, ligeledes bifalbes, vil Politiretsdommen i det Hele være at stadfæste."

Torsdagen den 2den December.

Nr. 42. Gaardeier **Nasmus Christiansen**

(Advocat Nellesmann)

contra

Gaardeier **Gregers Hansen** (Advocat Klubien),

betræffende en af Citanten paastaet Veiret over Indstævntes Grund.

Hatting Herredstings Dom af 5te April 1873: „Indstævnte, Gaardeier Gregers Hansen af Store Dalby bør for Citantens, Gaardeier sammesteds Nasmus Christiansens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger, deriblandt Betalingen for Situationskortet, blive at ophæve.“

Biborg Landsoverrets Dom af 22de Juni 1874: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Citanten ikke her for Retten har paa-beraabt 20 Mars Hævd som formeentlig Hjemmel for den under Sagen omhandlede Rettighed, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den inbantebe Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat Indstævnte, Gaarbeier Gregers Hansen af Store Dalby, i Aaret 1871 ved Politiretten havde søgt Citanten, Gaarbeier Nasmus Christiansen sammesteds, fordi denne havde benyttet en Markvei over Indstævntes Tost Matr.-Nr. 3 a, som Indstævnte havde overpløiet og besaaet, og derved nedkjørt nogen Haabesed, har Citanten, efter at have faaet Udsættelse i Sagen for at søge Spørgsmaalst om sin formeentlige Ret til Færjel ad bemeldte Vei afsjort ved den ordinaire Ret, under nærværende Sag i 1ste Instants søgøgt Indstævnte til at høre sig kjendt berettiget til at benytte bemeldte Vei, der paa et af ham under Sagen fremslagt Situationskort er betegnet med a. b. c. d. til Kjørsel samt til Folke- og Fægning mellem sin Gaard Matr.-Nr. 4 a og dennes Iyd for samme beliggende Enge og Tørvemose, idet han har gjort gjældende, at der ved Hævd eller ialfald ved Alberstidshævd er erhvervet Ret for ham, som Eier af bemeldte Gaard, til at benytte Veien paa den ommeldte Maade, og da Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har denne nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sin i første Instants nedlagte Paastand. Indstævnte procederer derimod til Underrettsdommens Stadsfæstelse.

Det maa ved et efter Citantens Foranstaltning i 1872 optaget Tingsvidne ansæes godtgjort, at den heromhandlede Vei — der fra en Nabning i Hegnet mellem Parternes Eiendomme fører i sydsøllig Retning over Indstævntes ovennævnte Tost ind til sammes østlige Hegn, hvor den ved en Overkjørsel staaer i Forbindelse med en, som det maa antages, til almindelig Færjel for flere Eodseiere i Store Dalby udlagt Vei — bengang havde eksisteret i en længere Narrække, som det maa antages mindst 50 Aar, og at den, om den end nærmest har været til Afbenyttelse for Eieren af Indstævntes Gaard, der, medens samme indtil Aaret 1868 laae øst for Citantens Gaard og var sammenbygget med denne, maa antages at have haft Udkjørsel til Veien gennem Citantens Gaard, dog i det ommeldte Tidrum tillige af og til er blevet benyttet af Citanten og tidligere Eiere af dennes Gaard til Kjørsel og anden Færjel til og fra Gaardens Enge og Tørvemose. Iøvrigt maa det efter bemeldte Vidneforklaringer og Sagens øvrige Oplysninger antages, at Veien ialfald til sine Tider er blevet overpløiet, naar Tosten toges under Dyrkning, men at der da ved Kjørsel over den pløiede Jord atter er blevet dannet en Vei væsentlig i samme Retning som tidligere.

Efter Veiens Bestaaffenhed, og da den, som meldt, ogsaa er blevet benyttet af Eieren af Indstævntes Gaard og saaledes ikke har været i Citantens og dennes Forgængeres ubelukkende Besiddelse, kan den nu ikke, som af Citanten antaget, henføres til de Servituter, paa hvilke der kan vindes Hævd ved 20 Aars Brug, og om end det Tidrum, i hvilket den efter de ommeldte Vidneforklaringer maa antages at have eksisteret og at være benyttet af Citanten og tidligere Eiere af dennes Gaard, i og for sig maatte kunne ansæes tilstrækkeligt til Stiftelsen af en Veiservitut ved Alberstidshævd, kan det dog — naar henføres til, at Veien, efter hvad der om samme er oplyst, indtil Aaret

1868 maa antages at have haft sin væsentligste Betydning som Markvei for Indstævntes Gaard, at det efter den Slægts- eller Svogerskabsforbindelse, der, ifølge hvad der er in confesso, tidligere bestod mellem Besidderne af de to Gaarde, saa meget mindre uden videre kan forudsættes, at Færjelen fra Citantens Gaard er bleven benyttet som en Ret, som det efter de afgivne Vidneforklaringer maa antages, at der undertiden endog er bleven indhentet udtrykkelig Samtykke hos Eieren af Indstævntes Gaard til at passere Veien, og at Færjelen efter de foreliggende Oplysninger maa antages allerede i en tidligere Tid jævnlig at være midleridig bleven vilkaarlig afbrudt af Eierne af Indstævntes Gaard — ikke ansees godtgjort, at Citanten ved den ommeldte Benyttelse af Veien har erhvervet en saadan selvstændig Ret for sin Gaard, at han skulde kunne fordrø Veien bevaret. Da der nu ei heller er fremkommet Noget til Bestyrkelse af Citantens Paastand om, at han ved Kjøbet af en Syd for sin Gaard beliggende, tidligere til Indstævntes Eendom hørende Skovlod tillige skulde have tilløbt sig Ret til Færjel til og fra bemeldte Skovlod ad den omhandlede Wei, maa det billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er fri-funden for Citantens Tiltale, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instants ere ophævede, vil derfor være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.“

Mandagen den 6te December.

Nr. 241.

Statsraad Bunzen

contra

Kirstine Jensine Jensen, Smedesvend J. P. Petersens
Hustru (Defensor Nellesmann),

der tiltales for Tyveri.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 13de September 1875: „Tiltalte Smedesvend J. P. Petersens Hustru Kirstine Jensine, født Jensen, bør at hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder samt at udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Overretsforsøger Høegh-Guldberg og Defensor, Kammerraad Esmann 10 Kr. til hver. At efterkommes under Udsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 25de October 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og

Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Morville, betaler Tilstalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Nellemann for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Kroner til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hedder det: „Om Tilstalte Kirstine Jensine Jensen, Smedesvend S. P. Petersens Hustru, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun, der i Begyndelsen af indværende Aars Sommer af Modehandlerinde, Enfemadame Jensen i Aarhus var antagen til at gjøre reent i Huset, har Tid efter anden, naar hun i dette Niemed indsendt sig sammesteds, deels af en i Kjælderen hængsaaende aaben Kasse deels af et Skab, der stod i Butikken og som maa antages ei heller at have været aflaaet, tilbendt sig beholdsvis 8 Stykker Bonuldsvat af Værdi 2 Kr., som hun medtog til sit Hjem til eget Brug, og 3 Silkekyser af Værdi 18 Kr., som hun solgte til en Sælgerkone, hvorefter hun har forbrugt Pengene. De ommeldte Stykker Vat og 2 af Kyserne ere bragte tilstede under Sagen og ubleverede til Enfemadame Jensen, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For dette Forhold er Tilstalte, der er født i Aaret 1823, og som tidligere har været anseet ifølge Overrettens Dom af 23de August 1858 for Tyveri og Hæleri med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, og derefter ifølge Høiesterets Dom af 17de April 1868 for anden Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230 med samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 231, og da den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedere efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger ligeledes være at stadfæste."

Nr. 248.

Advocat Klubien

contra

Jens Peter Hansen eller **Aggergaard** (Def. Halkier),
der tiltales for Tyveri.

Haaſing Refs Herreders Extrarets Dom af 9de September 1875: „Tiltalte Jens Peter Hansen eller Aggergaard af Gjettrup bør henſettes i Fængſel paa Band og Brød i 5 Dage og betale alle af hans Arreſt og Sagen ſkydende Omkoſtninger, herunder i Salair til Actor og Deſenſor, Procuratorerne Schiellerup og Esmann 10 Kr. til hver. At eſterkommes under Afsærd eſter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 25de October 1875: „Underretsdommen bør ved Magt at ſtande. I Salair til Actor og Deſenſor for Overretten, Procurator Faſting og Cancelliraad Møller, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At eſterkommes under Afsærd eſter Loven.“

Høieſterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at ſtande.
I Salarium til Advocaterne Klubien og Halkier
for Høieſteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmiſer hedder det: „Tiltalte, Tjenesteſkarl Jens Peter Aggergaard, ogſaa kaldet Hansen, der under denne Sag ſigtes for Tyveri, har vedgaaet, hvad ogſaa beſtyrkes ved Sagens andre Op-
lyſninger, at han engang i Foraaret d. A. har af en Medtjeners Pengepung, der laae i Kommen paa Eierens i Stalden hængende Beentlæder, tilvænt ſig et Beløb af 1 Kr. 18 Dre, ſom han derefter tilveels forbrugte, men maa antages at have erſtattet Beſtjaalene, da denne havde opdaget Tyveriet.

Forſaavidt Tiltalte endvidere har været ſigtet for den 17de Juli d. A. at have begaaet et andet Pengetyveri, bliver der eſter den Maade, hvorpaa Sagen iſølge den paſſerede Indſtævning foreligger Overretten, ikke her for Retten Spørgſmaal om, hvorvidt han maatte anſees ſtyldig i dette Forhold.

For det ovenanførte Tyveri er Tiltalte, der er født den 4de Jan. 1854 og ikke tidligere har været tiltalt eller ſtraffet, ved Underretsdommen rettelig

ansæet efter Straffelovens § 228, og idet det efter Sagens Omstændigheder findes at kunne have sit Forblivende ved den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage saavel som ved den indankede Doms Bestemmelse i Henseende til Actionens Omkostninger, vil bemeldte Dom saaledes være at slabsætte."

Nr. 247.

Advocat Hindenburg

contra

Jens Peder Pedersen (Defensor Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Hjerm Ginding Herredets Extrarets Dom af 31te August 1875: „Tiltalte Jens Peder Pedersen af Struer bør straffes med simpelt Fængsel i 10 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Brass 12 Kr. og til Defensor, Kammerraad Repsdorph 10 Kr. Saa bør han og i Erstatning til Nebflagerfvend Jespersen af Struer betale 16 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 18de October 1875: „Tiltalte Jens Peder Pedersen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Nebflagerfvend Jespersen 16 Kr. Saa udreder han og Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 10 Kr., til Defensor sammesteds 8 Kr. samt til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Cancelliraad Møller, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret betaler Tilstalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under denne Sag tiltales Huusmand Jens Christensen med Tilnavn Vørresen for betragelligt Forhold.

Ved Tilstaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilfrækkeligt godtgjort, at han, der i afvigte Efteraar havde indgaaet en Overeenskomst med Huusmand Christen Jensen Bladsgaard om, at de i Interessentsskab skulde spille sammen i Classelotteriet til samtlige den i October Maaned s. A. begyndte Series Trækninger paa 4 Ottendebeelsedler, saaledes at de skulde være fælles om Udbyttet af alle 4 Sedler saavel som om Udgifterne til bisess Indkjøb og Fornyeelse, hvilke Udgifter imidlertid foreløbig skulde afholdes af Tilstalte, der senere skulde have Chr. S. Bladsgaards Andeel i samme refunderet hos denne, med hvem han tillige havde andet Pengemellemværende, har, da han i November Maaned s. A. af Trækningslisten for Lotteriets 2den Trækning havde seet, at der paa en af de ham og Bladsgaard i Forening tilhørende Sedler var falben en Gevinst paa 500 Rd., hvoraf altfaa en Ottendebeel eller 62 Rd. 3 Mk. tilkom dem til Deling, fattet det Forsæt at betrage Bladsgaard for dennes Andeel i Gevinsten.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udbydes, der sønke Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa det kgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldeudvalgte Boghandel (K. Hegel).
Fjeldsø & Sanbrups Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 31.

Den 31te December.

1875.

Anden ordinaire Sæssion.

Mandagen den 6te December.

Nr. 217.

Advocat Brock

contra

Jens Christensen med Tilnavn Børresen (see forrige Nr.).

I denne Hensigt gik han hen til Bladsgaard og forsøgte, idet han fortaug for denne, at de havde vundet paa en af deres Sedler, samt foregav, at denne Seddel var bortkommen hos Collecteuren, at formaae Bladsgaard til at søge at hæve det indgaaede Interesseskaf, saaledes at de to af Sedlerne fremtidig uden noget Fællesskab skulde tilhøre Bladsgaard, medens denne ingen Andeel skulde have i de to andre Sedler, hvilket Bladsgaard imidlertid vægrede sig ved at gaae ind paa, og da denne kort Tid efter havde faaet Underretning om den falske Gevinst og i den Anledning henvendte sig til Tilstalte for at affordre ham sin Andeel i samme, vægrede Tilstalte sig ved at udbetale denne under Paaberaabelse af, at Lotteriplanen hjemlede en Udsættelseshaver Ret til at hæve den paa Sedlen falske Gevinst, skjøndt han vel indsaar, at Meningen med den paagjældende Bestemmelse i Planen ikke var at tillægge Udsættelseshaveren nogen Ret, som denne ikke i Forveien havde. Bladsgaard søgte derpaa Tilstalte til Betaling af den ham tilkommende Halvdeel af Gevinsten, og Tilstalte gav da angaaende Sagens factiske Omstændigheder den af ham antagne Sagsfører en Fremstilling, der i væsentlige Puncter var urigtig og navnlig gik ud paa, at den med Bladsgaard indgaaede Overenskomst ifkun havde angaaet Seriens første Trækning, hvilket da ogsaa af Sagsføreren blev gjort gjældende i et af ham den 23de Januar d. A. i bemeldte Sag fremlagt Indlæg. Tilstalte var vel senere benægtet for Sagsføreren at have ytret, at Interesseskabet ifkun angik den 1ste Trækning, men til denne Benægtelse, der er i Strid med Sagens øvrige Oplysninger, vil der efter D. L.

XIX. Hærgang.

1—15—1 intet Hensyn kunne tages, ligesaa lidt som Tiltaltes Anbringende om ikke at vide, af hvilken Grund han havde givet Sagføreren den nævnte urigtige Meddelelse, vil kunne komme i nogen videre Betragtning, Iøvrigt har Tiltalte, efterat den criminelle Undersøgelse mod ham var paabegyndt, betalt Bladsgaard dennes Andeel i Gevinsten samt godgjort ham hans i Anledning af den civile Sag haste Udgifter.

Før sit omhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1835 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Analogien af Straffelovens § 252 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil derfor være at stadfæste."

Tirsdagen den 7de December.

Nr. 9. Brændehandler **N. Johansen** (Selv)

contra

Kjøbenhavns Magistrat paa Communens Vegne og
Consistorium for Universitetet paa Frue Kirkes Vegne
(Advocat Brod for de Indstævnte, for Consistorium som
befalet Sagfører),

betræffende Betaling af 3,638 Rd. 62 f.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de August 1873: „De Indstævnte, Consistorium for Universitetet paa Frue Kirkes Vegne og Kjøbenhavns Magistrat paa Communens Vegne, bør for Citanten, Brændehandler N. Johansens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. 3 Salair tillægges Procurator Winther 15 Rd., som udredes af det Offentlige. Citanten forelægges en Frist af 8 Dage fra Dommens Udfigelse til at foranstalte behørigt stemplet den af ham den 3die Marts d. A. fremlagte Protocollation."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at der ikke vil kunne tillægges de Højesteret forelagte nye Dplysninger nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste. Efter den derom nedlagte Paa- stand vil Citanten have at tilsvare Kjøbenhavns Magistrat Pro-

cessens Omkostninger for Høiesteret, som blive at bestemme til 200 Kroner, ligesom han og bliver pligtig at udrede det Consistoriets befalede Sagsfører for Høiesteret tilkommende Salarium.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til Rjøbenhavn's Magistrat med 200 Kroner. Saa betaler han og i Salarium til Advocat Brod for Høiesteret 120 Kroner og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indkøbte Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved en i en Sag mellem de Indskævnte, Consistorium for Universitetet paa Frue Kirkes Vegne og Rjøbenhavn's Magistrat paa Communens Vegne contra Brænde- handler E. Hansen den 20de Jan. 1869 affagt Høiesteretsdom blev det statueret, at den ved allerhøieste Rescript af 9de Juni 1819 og forfjellige senere Bestemmelser hjemlede Afgift af Brænde, der indføres i Rjøbenhavn, urettelig var afkrævet bemeldte E. Hansen af Brænde, der af ham var løstet ved Ralkbrænderiet, hvorhos de vedkommende Autoriteter bleve kjendte pligtige at tilbagebetale ham den saaledes erlagte Afgift. I nærværende af Citanten, Brændehandler N. Johansen mod de Indskævnte efter Stævning af 12te Juli f. A. anlagte Sag har han andraget, at de Indskævnte i Henshold til denne Dom fandt sig for- anledigede til til Citanten, der var i samme Tilsælbe som ovennævnte Brænde- handler Hansen, at tilbagebetale den ham afkrævede Afgift (4,089 Rd. 2 f) for Brænde, der af ham var løstet idensfor Toldbodenommen, nemlig paa den saakaldte „Ny-Ballasplads“, men at de Indskævnte have vægret sig ved at be- tale ham Renter af Beløbet, hvilke han nu paastaar sig efter en fremlagt Op- gjørelse tilkjendte med 558 Rd. 62 f, nemlig 489 Rd. 36 f indtil 1ste Juli 1869 og 69 Rd. 26 f som Rentes Rente fra sidstnævnte Dato til 1ste Juni 1872.

Fremdeles gjør han Paastand paa et Beløb af 336 Rd., som han vil have betalt i Salair til Høiesteretsadvocat Heinrichsen, i hvilken Henseende han bemærker, at, da han em Afgiftens Tilbagebetaling henvendte sig til Ma- gistraten, henviste denne ham til Heinrichsen, der i sine Udbetalinger til ham deconterede det ommeldte Beløb, hvilket Salair Citanten imidlertid formener at være sig uvedkommende, da Heinrichsen formeentlig ikke kunde betragtes som hans, men maatte anses som Magistratens Besuldmægtigede. Under denne Post paastaar Citanten ogsaa Renter af de nævnte 336 Rd. fra 1ste Juli 1869 til 1ste Juli 1872 50 Rd., altsaa ialt 386 Rd.

Dernæst har Citanten under Anbringende af, at Toldkassen i Efter- aaret 1865 havde nægtet at udklarer den af Skipper H. N. Hansen af Mar-

skal førte Skub „Lykken“, der var befragtet af Citanten, paa Grund af, at Citanten vægrede sig ved at erlægge den ombandlede Brændeafgift, gjort gjældende, at, da det var de Indskævnte, for hvem Tolboæsenet opkrævede Afgiften, og for hvis Skyld Tolboæsenet vægrede sig ved at udklare Skibet, maa ogsaa de efter Citantens Formening være pligtige at erstatte det Tab, som paaførtes ham ved Skibets Stantsning og som han ansetter til 25 Rd. daglig i 51 Dage fra den 2den Octbr. til den 21de November 1865, altsaa 1275 Rd. med Renter heraf fra bemeldte 2den October til 1ste Juni 1872 419 Rd., ialt 1694 Rd., idet han subsidiairt fordrer Erstatningen bestemt ved uvillige Mænds Skjøn.

Eubelig har han for Afkøbet af den urettelig afkrævede Sum paastaat en Erstatning af 1000 Rd. eller efter uvillige Mænds Skjøn.

Citantens Paastand i det Hele gaar saaledes ud paa, at de Indskævnte hendes pligtige in solidum at betale ham 3638 Rd. 62 S, idet han, som ovenfor bemærket, subsidiairt har paastaat den 3die og 4de Post af Forbringen bestemt ved uvillige Mænds Skjøn, med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsskogens Dato, indtil Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indskævnte, af hvilke Consistoriet procederer efter meddeelt fri Proces, have paastaat sig frivundne for Citantens Litalte og ham paalagt at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, berunder Salair til den befalede Sagsfører, Procurator Winther.

Hvad nu den første Deel af Citantens Paastand angaaer, Forbringen paa at erholde Renter af det ham efter Anviisning fra Magistraten af Advocat Henriksen udbetalte Refusionsbeløb, støtter han denne derpaa, at Afgiften, imod hvis Erlæggelse han stadig vil have protesteret, kun ved en efter hans Formening betydelig Feil af Vedkommende er bleven ham afkrævet. Men ligesom Citanten ikke i et Tilfælde som nærværende, hvor Afgiftens Opkrævning hidrører fra en Skattelov, som vedkommende Administration har fortolket paa en Maade, som Domsolene, da Spørgsmaalet forelagdes dem, ikke fandt vel grundet, kunde ansees berettiget til derfor at fordrø Rente af det saaledes indbetalte, men senere refunderede Beløb, saaledes maa endnu bemærkes, at Citanten, efter hvad der foreligger, har modtaget og quitteret for Beløbene, uden at gjøre Krav paa Rente eller i saa Henseende at tage nogen Reservation.

Heller ikke med Hensyn til den næste Deel af Paastanden, nemlig Forbringen paa Erstatning af det Salair, som han vil have betalt Advocat Henriksen, kan Citanten gives Medhold. Selvfølgelig maatte Magistraten som Betingelse for, til de forskjellige Berettigede, fra hvilke Citanten havde Fuldmagt, at refundere de af dem indbetalte Afgiftsbeløb, fordrø Legitimation for disses Krav, og i denne Henseende maa Magistraten ansees at have henviist Citanten til Henriksen, som havde ført den ved Høiesteretsdommen af 20de Januar 1869 paafændte Sag mod de Indskævnte; men i sig Henvisning ligger da ikke, at Henriksen paa Magistratens Vegne skalde assistere med at tilvejebringe de fornødne Legitimationer. Dette Arbejde blev ikke udført for Magistraten, men til de Vedkommendes, navnlig Citantens Tarv. Ogsaa

af den Omstændighed, at Henrichsen ikke hos Magistraten erholdt runde Summer anviste til Udbetaling til Vedkommende, men kun fik Anviisning paa de Betsøb, med Hensyn til hvilke han for de Vedkommende havde tilveiebragt Legitimation, kan det sees, at han ikke var Magistratens Besuldmægtigede, og at Citantens Fordring under denne Deel af Sagen maa være de Indstævnte uvedkommende.

Forsaaavidt Erstatning er fordret for den ovennævnte Slup „Lyffens“ Henliggen fra den 2den October til 21de November 1865, stjønnes ikke rettere, end at der, da Skibets Standsning maa ansees foranlediget ved den dengang endnu ikke ved Høiesferetsdom som uhjemlet erkjendte Fordring paa Brændesafgift, som Losboesenet paa den Tid sølgelig ikke kunde unblade af opræve, samt da Citanten ved under Reservation at have betalt eller deponeret Afgiften kunde have forebygget Skibets Tilbageholdelse, ikke vil kunne tilkomme ham nogen Erstatning.

Spvad endelig den sidste af Citantens Fordringer betræffer, nemlig en Erstatning af 1000 Rb. for Afsvanet af den urettelig aftrævede Sum, da kan han heller ikke heri gives Medhold, albensfund Citanten ikke imod de Indstævntes Benægtelse har bevist at have lidt Stade, være sig af 1000 Rb. eller noget andet Betsøb, som kunde paahvile dem at erstatte.

Som Følge af alt Ovenstaaende ville de Indstævnte i det Hele være at frifinde. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og bliver der at tillægge den befalede Sagsfører, Procurator Winther, hvis Sagsførelse har været loovlig, i Salair 15 Rb., som udretes af det Offentlige.

Naar der gjenfaldigen fra begge Parters Side er neblagt Paastand om Mulet og Mortification med Hensyn til forskjellige under Proceduren brugte Ubladesser, findes der ikke Anledning til at tage disse Paastande til Følge.

Citanten vil være at foreslægge en Frist af 8 Dage fra Dommens Afgivelse til at foranstalte behørigt stemplet den af ham den 3die Marts d. A. fremlagte Protocollation, der maa betragtes som Inblæg. Søvrigt er behørigt stemplet Papir under Sagen forbrugt.“

Onsdagen den 8de December.

Nr. 25. Sagsfører **S. F. Raaber** som Mandatarius for Kjøbmand **P. J. Petersen**, Firma C. A. Petersen (Abd. Nellesmann) contra

Ritmester **J. G. C. Döcker** (Advocat Henrichsen),
betræffende Sidstnævntes Forpligtelse til at betale 7,391 Rr.
98 Ore m. B.

Dense Kjøbstads Gjæsterets Dom af 19de Mai 1873:
„Indstævnte, Ritmester J. G. C. Döcker bør til Citanten, Sag-

fører Raaber som Mandatarius for Kjøbmand P. J. Petersen (Firma C. A. Petersen) i Haderslev mod Extradition i quitteret Stand af Cessstonsacten af 15de April 1861 betale 3,695 Rd. 5 Mk. 15 ß med 5 pCt. pro anno Rente fra 12te Februar f. A. at regne og indtil Betaling stæer samt dette Søggsmaals Omkostninger stadesløst. Sagfører Jørgensen bøder til Odense Kjøbstads Fattigkasse 20 Rd. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forhændelse under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te October 1874: „Citanten, Ritmester J. G. C. Døcker af Odense bør for Indstævnte, Sagfører Raaber som Mandatarius for Kjøbmand P. J. Petersen (Firma C. A. Petersen) i Haderslev, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Den Sagfører Jørgensen idømte Mulct bortfalder."

Høiesterets Dom.

Som antaget i den indankede Dom, hvis factiske Fremstilling tiltrædes, er det ikke godtgjort, at Citantens Mandant har givet Hoveddebitor nogen saadan Henstand med Gjældens Betaling, at han derved skulde have fortabt sin Ret mod Indstævnte som Cautionist. Ligesaa lidt kan det ansees beviist eller dog bragt til vis Formodning, at Citantens Mandant har givet sit Samthkke til den af Debitor foretagne Afhændelse af Besætning og Inventarium til den pantsatte Gaards Forpagter; og da det efter de Høiesteret forelagte, tilbeels først efter Overrettsdommens Affsigelse fremkomne Dphsninger maa antages, at Panteretten efter fiesvigsk Ret strax ophørte som Følge af den stete Afhændelse, ligesom det er uantageligt, at denne ved Søggsmaal kunde erholdes afkræftet, navnlig i Medfør af den fiesvigiske Forordning af 16de October 1863 § 11 Nr. 3, kan det heller ikke lægges Citantens Mandant til Last, at han har deeltaget i den i Dommen nævnte, med Forpagteren truffne mindelige Overenskomst af 16de December 1869. Naar det endelig fra Indstævntes Side er paaberaabt, at Citantens Mandant, efterat Hoveddebitor var skyttet her til Landet, har undladt at foretage noget Skridt for at konservere Panteretten, bemærkes, at Frd. 28de Juli 1841

§ 1 andet Punctum ikke i dette Tilfælde var anvendelig, og at Citantens Mandant ikke kunde være pligtig at forsøge paa at forskaffe sig en ny Sikkerhed efter dansk Ret i det Løse, Debitor ved Fjhtningen medtog eller senere maatte blive Eier af her i Landet.

Da Indstævnte i Henhold til det Anførte ikke kan ansees løst fra den af ham indgaaede Cautionforpligtelse, vil han efter Citantens Paastand være at dømme til imod Extradition af den paagjældende Transport af 15de April 1861 at betale det paa-stævnte Beløb 7,391 Kroner 98 Ore med Renter. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten imod Extradition i qvitteret Stand af den under Sagen omhandlede Transport betale 7,391 Kroner 98 Ore med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra 12te Februar 1872 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indante Doms Præmisser lyde saaledes: „I Anledning af Kjøbet af den Citanten, Ritmester J. G. C. Becker af Odense tilhørende Gaard Bøugaarden eller Bøugaarden i Hertugdømmet Slesvig udstede Kjøberen, J. N. Becker under 22de Mai 1860 for en Deel af Kjøbesummen, 7000 Rd., en Panteobligation til Citanten, ved hvilken Obligation der til Sikkerhed for stadessøs Betaling af Hovedskolen, 7000 Rd. med Renter, eventuelle Opsigelses-, Søgsmøals- og Incassationsomkostninger gaves Pant i samtlige Beckers Eiendele, nuværende og tilkommende, Intet i nogen Maade undtaget, og navnlig ogsaa i den ovennævnte Gaard med Tilhørende og Tiliggende i alle Maader, næstefter 14,000 Rd., der alt indfød i Gaarden. I Obligationen bestemtes det derhos, at Capitalen var uopsigelig fra Creditors Side til 11te Juni 1865, men dog saaledes, at hele Capitalen eller Restbeløbet — ved Obligationen var det nemlig tilladt Debitor at betale Afdrag, dog ikke under 100 Rd. — forsalbt til Betaling, saasnart Renten udeblev over 14 Dage efter Betalingsdagen, eller naar Resiance af Renter af de foranstaaende Prioriteter eller Skatter for længere Tid end $\frac{1}{2}$ Aar, paadroges.

Den 26de Mai 1860 blev denne Obligation protocolleret i Flensborg Amts Styks- og Panteprotocol.

Under 15de April 1861 cederebe Citanten af Hovedstolen, 7000 Rd., Halsøbelen eller 3500 Rd. til Kjøbmand P. J. Petersen (Firma C. A. Petersen) i Haderslev, saaledes, at Petersen herefter skulde være Eier af dette Beløb og nyde alle Forbringshaveren oprindelig tilkommende Rettigheder baade med Hensyn til Hovedstol, Renter og Sikkerhed, dog at han, hvad Prioriteten angik, skulde staae tilbage for den anden Halsøbeel, 3500 Rd., af de 7000 Rd., hvilken Halsøbeel Citanten ved Transport af samme Dato havde overdraget til en Creditmand.

§ Transporten, eller, som Documentet ogsaa er kaldet, Cessionsacten, af 15de April 1861 hedder det dernæst: „Til Sikkerhed for, at Forbringeren er god, overtager jeg, Døcker, mig Caution for Beløbet med Renter og Omkostninger, idet jeg dog udtrykkelig forbeholder mig beneficium ordinis eller at Debitor skal søges først.“ Paa denne Transport, der af Becker er paategnet, at han anerkjender Kjøbmand Petersen som sin nye Creditor for de 3500 Rd., Transporten angaaer, er der under 6te Marts 1866 affrevet som et betalt Afdrag 300 Rd., medens Resten, 3200 Rd., ifølge en Transporten givne Paategning af 1ste Juni 1870 af den Kgl. Amtsrets II i Flensborg er gaaet tabt under Beckers Fallit, der indtraadte i Aaret 1869, og udslettet i Pantebogen.

Efter at Transporthaveren, Kjøbmand Petersen, derpaa under 30te Januar 1872 havde faaet Dom ved Høiuste Herreds Gjæsteret over Hoveddebitor, Becker — der i Sommeren 1868, efter at have bortforpagtet Bøvgaarden paa 12 Mar fra 1ste Mai 1868, var flyttet hertil Landet — til Betaling af Rescapitalen, 3200 Rd., med Renter og Omkostninger, og Dommen under 12te Februar 1872 forgjæves var søgt equeveret hos Becker, der Intet eiede, hvori Udlæg kunde skee, anlagde Indstævnte, Sagsfører Raaber i Kolding som Mandataricus for Kjøbmand Petersen, Sag mod Citanten ved Odense Kjøbstads Gjæsteret til Betaling af 3695 Rd. 5 Mk. 15 ð, til hvilket Beløb Rescapitalen, 3200 Rd., med Renter og Omkostninger var blevet opgjort under Udlægsforretningen af 12te Februar 1872, og ved Gjæsterettens Dom af 19de Mai s. A. blev Citanten ogsaa tilpligtet at betale Indstævnte i hans ovennævnte Egenkab de paaftaaede 3695 Rd. 5 Mk. 15 ð med Renter, 5 pCt. aarlig, fra den 12te Februar 1872 til Betaling skeer og Sagens Omkostninger skodesløst, Alt mod Extradition i qvitteret Stand af Transporten eller Cessionsacten af 15de April 1861.

Denne Dom har Citanten derpaa indanlet her for Retten, hvor han, foruden nogle subsidiaire Paastaaende, principaliter har paaftaaet sig frifinden for Indstævntes Tiltale og hos denne tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser skodesløst eller med noget Tilstrækkelig, hvorimod Indstævnte procederer til Underrettsdommens Stabskasselie med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger for Overretten skodesløst. Citantens Paastand om Frifindelse er navnlig støttet paa, at Indstævntes Mandant, Kjøbmand Petersen, deels ved at give Hoveddebitor, Becker, Henskab med Capitalens Betaling, naaget denne paa Grund af Renters Udeblivelse forlængst var forfalden, deels ved vilkaarligen at have

forringet Pantestillerheden, væsentlig skal have deterioreret Citantens Stilling som Cautionist, og at Citanten derfor maa være løst fra sin Cautionforpligtelse.

Indskrævnte har nu vel herimod, navnlig for Overretten, villet gjøre gjældende, at Citanten, der, efter hvad der er in confesso, har erholdt fuld Valuta for Transporten, ikke skulde kunne betragtes som en almindelig Cautionist, men derimod som Cedent, der har givet skadesløs Transport, da det ubelukkende skal være i egen Interesse, at Citanten har overtaget Garantien for Fordringens Godhed; men selv om dette Sidste statueres, er det dog, efter det ovenfor citerede Indhold af Transporten af 15de April 1861, alene under Form af en simpel Caution, at Citanten har paataget sig denne Garanti, og det maa derfor ogsaa antages at have været Parternes Mening, at det er de for dette Retsskiint gjældende Regler, der skulle lægges til Grund for en Besømmelse af Retshorholdet mellem dem, hvorved bemærkes, at Indskrævnte selv under Proceduren for Overretten oftere har henviist Citanten til, at han kunde have væretaget sin Interesse overensstemmende med L. 1—23—15, altsaa som Cautionist.

At der nu, som af Citanten paaberaabt, efterat Capitalen paa Grund af Renternes Udeblivelse i Juni Termin 1864, hvilke Renter, efter hvad der er in confesso, først blev erlagte i December Termin s. A., var forfalden til Betaling, skulde være givet Hoveddebitor nogen bestemt contractmæssig Hensand med Capitalens Betaling, er ikke mod Indskrævntes Venæqtelse beviist, og ligesaa lidt, at der, efter at der, som bemærket, i Marts 1866 var betalt et Afdrag af 300 Rd., skulde være truffet nogen ny Overenskomst mellem Creditor og Debitor om Restcapitalens Hensaaen udover, hvad selve Obligationen hjemlede; og den Omstændighed, at Creditor, efter at Capitalen var forfalden, ikke strax har benyttet sig af sin Ret til at fordrø Capitalen udbetalt, kan, som ogsaa i Underrettsdommen antaget, ikke bevirke, at Creditor skulde have fortabt sin Ret ligeoverfor Cautionisten.

Derimod maa der gives Citanten Medhold i, at hans Stilling som Cautionist, navnlig ogsaa naar henfæes til Pantets secundaire Bestaffenhed, er bleven væsentlig forringet ved, at den, til den pantsatte Gaard hørende Besætning og Inventarium, der, efter Forpagtningcontracten mellem Bedder og Forpagteren, af denne skulde have været overtaget efter Taxation, senere, efter hvad der er in confesso og hvorom der under 1ste Mai 1868 er givet Forpagtningcontracten en Paategning af Bedder, af Indskrævnte er afhændet til Forpagteren til Eiendom.

Indskrævnte har nu vel nægtet, at hans Mandant har givet sit Samtykke til denne Afhændelse; men ligesom dette edeligen er forklaret af Bedder, hvis Troværdighed som Vidne ikke findes at kunne svækkes ved hvad herimod af Indskrævnte er paaberaabt — saaledes er det i hvert Fald givet, at Afhændelsen senere, navnlig under Behandlingen af Bedders Fallitbo, er godtjenbt og ratificeret af Kjøbmand Peterfen, idet denne, der paa Skiftet gav Møde ved en Fuldmægtig, ved hvis Handlinger han selvselgelig maa være bunden, med mindre han kunde godtgjøre, at Fuldmægtigen havde overfæret sin Fuld-

magt, hvad han imidlertid end ikke har paaberaabt, tilligemed de andre Creditorer paa en Cession i Boet den 16de December 1869 har indgaaet en Overeenskomst med Forpagteren, ved hvilken Creditorerne, som det hedder: „overlade Forpagteren den af ham kjøbte Besætning og Inventarium, idet de renuncere paa alle de Rettigheder, der muligviis tilkomme Boet til samme.“

Indskrævnte har vel herimod villet gjøre gjældende, at der ikke skulde have tilkommet Boet eller hans Mandant nogenstomhelst Ret med Hensyn til Besætningen og Inventariet, da Underpant i Løsøre efter slesvigsk Ret skal ophøre i samme Dieblil som Løsoret af Pantfættæren afhændes, og Afhændelsen alt var skeet i Mai 1868, men efter de foreliggende Oplysninger og navnlig efter Indholdet af den ovennævnte Overeenskomst, der ialfald forudsætter Muligheden af saadanne Rettigheder, kan det dog ikke ansees givet, at en saadan Regel har nogen ubetinget Gyldighed og særlig kunde gjælde i nærværende Tilfælde, og naar Indskrævnte endvidere har paaberaabt, at Provenuet af disse Gjenstande ikke vilde have kommet til Dækning af hans Mandants Fordring, da der paa den foranstaaende Prioritet ved Boets Slutning resterede over 878 Rd., da er det selvfølgelig nu aldeles umuligt at oplyse, til hvilket Beløb Besætning og Inventarium kunde have været ubragte, hvad Indskrævnte heller ikke har forsøgt at gjøre.

Dette Forhold fra Indskrævntes Mandants Side maa i og for sig være tilstrækkeligt til at løse Citanten fra hans Cautionsforpligtelse; men hertil kommer, at Kjøbmand Petersen, efter at Væder i Sommeren 1868 var flyttet hertil Landet, om hvilken Flytning Petersen, om han end ikke, hvad han har nægtet, specielt er bleven underrettet herom, dog efter Alt, hvad der foreligger, ikke kan antages at have været uvidende, har unbladt at foretage nogetstomhelst Skridt for at conservere Panteretten i de Eiendele, som af Væder medtoges hertil eller som han muligen senere moatte erhverve her, og naar Indskrævnte har formeent, at Frdn. 28de Juli 1841 ikke in casu skulde være anvendelig, fordi Obligationen var udstedt i Hertugdømmet Slesvig, kan der ikke heri gives ham Medhold, og det maatte i hvert Fald have staaet i hans Mandants Magt at lade Væder fornye Pantfætningen ved en Ratihabition af denne.

Efter det Anførte vil Citanten overensstemmende med hans principale Paastand være at frifinde for Indskrævntes Tiltale i denne Sag, hvorhos Sagens Omkostninger i begge Instanser efter Omstændighederne vilde være at opkræve.

Stempelovertræbelse foreligger ikke her for Retten.

Med Hensyn til Processualia bemærkes, at Citantens Sagsfører for Underretten, Jørgensen, ved Dommen er anset efter Frdn. 3die Juni 1796 § 10 med en Mulct af 20 Rd. til Odense Kjøbstads Fattigkasse, fordi det, som det i Dommen hedder, ved Sagens Paadømmelse har viist sig, at endel af de af ham begjærte Anstænde kun have sigtet til Sagens Forbaling, hvilket navnlig gjælder med Hensyn til de fra 8de April til 1ste Juli 1872 erholdte Anstænde til at indhente Oplysninger og erhverve Protocoludskrifter i Slesvig, af hvilke senere ingen ere fremlagte, og har Sagsfører Jørgensen paa Grund

heraf ogsaa paaanfet Dommen her for Retten, hvor han har paaflaaet, at Mulcten bortfalder, og at Sagens Omkostninger tillægges ham hos Indsættelse, der for Underretten har paaflaaet ham anseet efter den ovennævnte Lovbestemmelse, men hvilken Appel isvrigt maa anses for at have været ufornudden, da Retten ogsaa uden saadan har kunnet paaflænde denne Deel af Sagen som henhørende til Sagsførelsen, og der vil af denne Grund intet Hensyn kunne tages til Paastanden om Tilskjendelse af Sagens Omkostninger.

Da det nu af de for Overretten fremlagte Breve, der isvrigt have været foreviste for Underretten, samt af det ligeledes fremlagte Telegram og den fremlagte Extractudskrift af Acterne i Beders Fallitbo fremgaaer, at de af Sagsfører Sorgenens begærte Anstaaende virkelig have været benyttede i det af ham angivne Niemed, og at det, som ogsaa af Sorgenens paaberaabt, har været forbundet med endeel Vanskelighed at faae de søstede Oplysninger fra Autoriteterne i Slesvig, findes den idømte Mulct at maatte bortfalde."

Mandagen den 13de December.

Nr. 218.

Statsraad Bunzen

contra

Gaardeier **Jens Hansen**, kaldet **Hincheli** (Def. Henriksen),
der tiltales for Tillegnelse af strandet Gods.

Holsteinborg Virks Extrarets Dom af 7de Mai 1875:
„Tilstalte Gaardeier Jens Hansen, kaldet Hincheli af Vindegaard bør til Statskassen erlægge en Bøde af 80 Kr. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensesættes i simpelt Fængsel i 8 Dage; saa bør han og betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Larsen og Defensor, Overretsagsfører Simmelhag 10 Kr. til hver. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de September 1875: „Tilstalte Gaardeier Jens Hansen, kaldet Hincheli af Vindegaard bør til Statskassen bøde 50 Kr. eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden Executionensfristens Udløb, hensesættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne

Gottschalch og Jacobsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, hvorhos Fristen for den idømte Bødes Udredelse bliver at bestemme til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, hvorhos Fristen for Bødens Udredelse bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Høiheinborg Birks Extraret hertil indankede Saa, under hvilken Tiltalte, Gaardeier Jens Hansen, kaldet Hingeli af Rindesgaard actioneres for Tilegnelse af strandet Gods, er Tiltalte ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilslæelse overbevist at have den 4de Februar d. A. tilegnet sig en ved Bjørnebæksbroen hentagt Furreplante, 7½ Alen lang 8" bred og 2" tuf, hvori 10 galvaniserede Spiger, Alt af Værdi 2 Kr., hvilken det var hans Hensigt at beholde og at anvende til en Hjælpsluse, som han havde aftalt med nogle af de emboende Eiere af Enge, at de i Forening vilde gjenindrette til Foraaret. Efter hvad der er oplyst, navnlig under et efter Overrettens Kjendelse optaget Reasumtionsforhør, var Planten fundet af en Skovfoged som indbrevet fra Havet og henlagt paa et Sted, hvor Tiltalte tog den, for at Høivandet ikke skulde skylle den bort igjen, og Skovfogden havde anmeldt Fundet til en Sognefoged, der igjen havde gjort Anmeldelse til vedkommende Politifuldmægtig, der havde lovet at sørge for Resten, og vel har Tiltalte erkjendt, at han vidste, at Planten var opdrevet Gods fra Havet, at han havde seet Planten ligge paa det omhandlede Sted ca. 14 Dage, før han tog den, at den laae saa høit oppe, at Søen ikke kunde have ført den saa vidt, ligesom han til Hovedforhøret har forklaret, at han antog, at det var Skovfogden, der havde trukken derop, men da Tiltalte under Reasumtionsforhøret har forklaret, at han ikke tænkte sig videre ved, hvorledes den var kommen derop, og da

det ialfsld ikke med Sikkerhed tør fastføres, at han, da han tog Planken, antog den for at være i Regens Besiddelse, findes hans Tilregnelse af Planken ikke at kunne tilregnes ham som Tyveri, hvorimod han, der er dødt den 11te August 1816 og ikke funden forhen strøffet, da Planken efter det Oplysne ikke kan betragtes som strandet Gods, vil være at ansee efter Straffelovens § 247 efter Omstændighederne med en Bøde til Statskassen af 50 Kr. eller subsidiært med simpelt Fængsel i 5 Dage. Underretstommen, ved hvilken Tiltalte efter Straffelovens § 249 jfr. § 57 og § 59 er anseet med en Bøde af 80 Kr. eller subsidiært med simpelt Fængsel i 8 Dage, vil altsaa forsaavidt være at forandre, hvorimod den med Hensyn til Actionens Omkostninger vil være at stadfæste."

Nr. 240. Advocat Brock (ved Klubien)

contra

1) **Eleonora Marie Naberq, Svenssons** fraskilte Hustru og 2) **Baldemar Nicolai Mørch** (Defensor Bungen), der tiltales, Nr. 1 for Overtrædelse af Straffelovens §§ 182 og 178 samt til at have sin Næringsadkomst til Gjæstgiveri forbrudt og Nr. 2 for Overtrædelse af Straffelovens § 178.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den October 1875: „De Tiltalte Eleonora Marie Naberq, Svenssons fraskilte Hustru, og Baldemar Nicolai Mørch bør straffes, Tiltalte Svenssons fraskilte Hustru med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage og Tiltalte Mørch med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos Tiltalte Svenssons fraskilte Hustru bør have det hende under 29de October 1872 meddeelte Næringsbeviis til Gjæstgiveri forbrudt. Saa bør og Tiltalte Svenssons fraskilte Hustru udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lehmann og H. H. Nygaard med 15 Kr. til hver, dog saaledes at Tiltalte Mørch deraf in solidum med hende tilsvare det Halve. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Brock og Etatsraad Bungen

tillægges i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, der udredes af de Tilstalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den inbankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende imod Tilstalte Eleonora Marie Naber, Svenssons fraskilte Hustru, for Overtrædelse af Straffelovens §§ 182 og 178 samt til at have sin Næringsadkomst til Gjæstgiveri forbrudt, og imod Tilstalte Baldemar Nicolai Mørch for Overtrædelse af den sidstnævnte § af Straffeloven udlagte Sag, er det ved Tilstalte Svenssons fraskilte Hustrus egen Erkjendelse og det iøvrigt i saa Henseende Oplyste tilstrækkeligen godtgjort, at hun, der siden i Efteraaret 1872 har med Næringsadkomst af 29de October samme Aar drevet Gjæstgiveri i Hotellet „Stadt Hamburg“ her i Staden, har navnlig i Tidrummet fra October Maaned forrige Aar og indtil Midten af April Maaned d. A. udleiet og ved sine Folk ladet udleie de til hendes Hotel hørende Gæsteværelser til Mandfolk og Fruentimmer, der i Følge med hinanden indfandt sig i Hotellet og forlangte Værelser til Afbenyttelse, uagtet hun godt indsaae, at disse Mandfolk og Fruentimmer hverken vare Reisende eller Hætesfolk, men Personer, der vilde bedrive Utugt i de Værelser, som de begjærte sig anviste, hvilket ogsaa maa antages derefter som oftest at have fundet Sted, og maa dette Forhold fra Tilstalte Svenssons fraskilte Hustrus Side blive at hensees under Straffelovens § 182, uanset at Tilstalte ikke vil have taget høiere Betaling end den sædvanlige for de Værelser, som paa den anførte Maade udleiedes, medens bemeldte Tilstalte derimod, forsaavidt det tillige paa samme Maade under Sagen er godtgjort, at hun i Løbet af den Tid, hvori hun har drevet det nævnte Hotel, har haft et Par Fruentimmer tilhuse i Hotellet, som hende bitterligt ernærede sig ved Løssagtighed og i de dem lejede Værelser i Hotellet modtog Mandfolk, der i utugtlig Viemod indfandt sig hos dem, ikke vil kunne blive at brage til Ansvar efter den sidstnævnte § i Straffeloven, da der ikke forinden af Politiet var givet hende Forbud imod at have saadanne Fruentimmer tilhuse, som ernærede sig ved Løssagtighed.

Endvidere maa fornævnte Tilstalte saavel som Tilstalte Mørch anses skyldige i Overtrædelse af Straffelovens § 178, da det ligeledes er beviist ved deres egne, af det iøvrigt herom Oplyste bestyrkede Tilsaelser, at Tilstalte Mørch, uagtet det ved et dem under 4de December 1869 forkyndt Decret fra Overpræsidenten i Kjøbenhavn af 1ste samme Maaned var betydet dem, at de havde at entholde sig fra hinanden og ophøre med forargeligt Samliv, har siden Efteraaret 1872 og til denne Sags Begyndelse boet i et Værelse i det ovennævnte af Tilstalte Svenssons fraskilte Hustru drevne Hotel, og at de i den Tid oftere have pleiet legemlig Omgang med hinanden.

De Tilstalte, af hvilke Tilstalte Svenssons fraskilte Hustru har opgivet

at være 35 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hendes Udseende, og Tiltalte Mørch er født den 13de Juni 1839, samt ingen funden forhen straffet her i Landet, ville altsaa være at ansee, Tiltalte Svenssons fraskilte Hustru efter Straffelovens §§ 182 og 178 og Tiltalte Mørch efter dens § 178, efter Omstændighederne, Tiltalte Svenssons fraskilte Hustru med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage og Tiltalte Mørch med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos Tiltalte Svenssons fraskilte Hustru i Medfør af Lov Nr. 73 af 23de Mai 1873 § 9 vil have sin Næringsadkomst til Gjæstgiveri forbrudt.“

Nr. 19. Gaardmand **Jens Jensen m. Fl.** (Adv. Klubien)
contra

Sogneraadet i Haraldsted-Mindemagle (Ingen),
betræffende Gyldigheden af et af bemeldte Sogneraad i Genhold
til Landcommunalloven af 6te Juli 1867 § 19 forfattet og af
Sorø Amtsråd approberet Afregningsforslag.

Skjoldnæsholm Birketings Dom af 19de Februar 1873:
„Det under 12te Marts 1870 af Sorø Amtsråd approberede
af Indstævnte, Haraldsted-Mindemagle Sogneraad forfattede
Afregningsforslag bør ugyldigt og for Citanterne Jens Jensen,
Jens Larsen, Jens Jørgensen, Hans Christoffersen, Niels Olsen,
Peder Madsen, Peder Jensen, Morten Pedersen, Peder Sørensen,
Christen Pedersens Enke, Greis Jørgensen, Hans Hansen, Lars
Hansen, Jens Larsen, Carl Sørensen, Rasmus Christensen, Hans
Pedersen, Jens Pedersen, Peder Hansen, Niels Jensen, Ole
Jensen, Lars Sørensen, Lars Peder Andersen, Lars Jensens Enke,
Ole Pedersen, Niels Jensen, Hans Johansen, Lars Sørensen,
Ole Sørensen, Niels Jensen, Jens Lund, Johan F. Lund,
Christian Jensen, Hans Jensen, Niels Johansens Enke, Jens
Hansens Enke usforbindende at være. Sagens Omkostninger
ophæves.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Marts
1874: „Underrettsdommen bør uesterrrettelig at være og afvises
Sagen fra Underretten. Processens Omkostninger her for
Retten ophæves.“

Høiesterets Dom.

Som det fremgaaer af den indankede Dom, beroer nærværende Sags Afgjørelse ifølge Citanternes Procedure alene paa Besvarelsen af det Spørgsmaal, om Amtsraadet ved under 12te Marts 1870 at approbere det under Sagen emhændede Afregningsforslag efter Udløbet af de i Lov om Landkommunernes Styrelse af 6te Juli 1867 § 19 foreskrevne Frister og uagtet der allerede forelaae en gyldig Beslutning om, at der for Haraldsted-Allindemagle Sognecommunes Vedkommende ingen Afregning blev at foretage, har overstredet Grændserne for den Amtsraadet ved bemeldte Lovbud tillagte Myndighed. Til at paakjende et saadant Spørgsmaal maae nu Domstolene ansees at være berettigede ifølge Lovgivningen, navnlig Grundlovens § 72, hvori der ved ovennævnte Lovbud ingen Indskrænkning er steet. Det kan saaledes ikke billiges, at Overretten under Paaberaabelse af Domstolenes Mangel paa Competence til at paakjende Sagens Realitet har annulleret Underretsdommen, hvorved Afregningsforslaget var kjendt ugyldigt, og afviist Sagen fra Underretten; og da heller ingen anden Afviisningsgrund foreligger, vil Overretten derfor ifølge Citanternes for Høiesteret nedlagte Paastand have at foretage Sagen paany og paadømme den i Realiteten.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paaany foretages ved Landsoversamt Hof- og Stadsretten og af samme i Realiteten paadømmes. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

(Den indankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 32.

Den 7de Januar.

1876.

Anden ordinaire Session.

Mandagen den 13de December.

Nr. 19. Gaardmand Jens Jensen m. Fl.
contra

Sogneraadet i Haraldsted-Allindemagle (see forrige Nr.).

Den inbankede Doms Præmisjer lyde saaledes: „Under nærværende ved Skjoldnæsholm og Srenstrup Birketret den 19de Februar forrige Aar paakjendte Sag have de Indstævnte, eslernævnte Ciere eller Brugere af Eienomme i Valsmagle Skolebistric, Gaardmand Jens Jensen, Parcellist Jens Larsen, Gaardmændene Jens Jørgensen, Hans Christoffersen, Niels Olsen, Peder Madsen, Peder Jensen, Morten Pedersen og Peder Sørensen, Gaardmand Christen Pedersens Enke, Gaardmændene Greis Jørgensen og Hans Hansen, Huusmændene Lars Hansen og Jens Larsen, Parcellist Carl Sørensen, Huusmændeneasmus Christensen, Hans Pedersen, Jens Pedersen, Peder Hansen, Niels Jensen, Ole Jensen, Lars Sørensen og Lars Peder Andersen, Huusmand Lars Jensens Enke, Huusmændene Ole Pedersen, Niels Jensen, Hans Johansen, Lars Sørensen, Ole Sørensen og Niels Jensen, Gaardmand Jens Lund, Parcellist Johan F. Lund, Huusmændene Christian Jensen og Hans Jensen, Gaardmand Niels Johansens Enke og Gaardmand Jens Hansens senere afdøde Enke — hvis Bo er overtaget af de Indstævnte, Gaardbestyrer Peder Jensen, Arbeidsmand Hans Jensen og Huusmand Christian Jensen — i første Instants sag søgt Citanterne Haraldsted-Allindemagle Sogneraad til at høre Dom for, at et af bemeldte Sogneraad i Henhold til Landcommunaloven af 6te Juli 1867 § 19 forfattet og af Sorø Amtsråd den 12te Marts 1870 approberet Afregningsforslag, hvorefter Valsmagle Skolebistric skal tilsvare

XIX. Aargang.

Haraldsted-Allindemagle Commune en Sum af 404 Rd. 5 Mt. 8 $\frac{1}{2}$ Sk. som Beberlag for en aarlig Afgift af 4 Tønder Byg, som Skoledistrictet hidtil ifølge et under 30te September 1862 indgaaet Forlig har været til Skolelæreren i Districtet for manglende Forbilligende, men som efter bemeldte Lovs § 18 for Fremtiden skal lignes paa hele Communen, kjendes ughjelligt og for de Indskævnte uforbindende at være, og da denne Paastand er taget til Følge ved Underretsdommen, have Citanterne nu indanket denne Dom for Overretten, hvor de i Overensstemmelse med deres Procedure i første Instans have paa-
 staet enten Underretsdommen annulleret og Sagen afviist fra Underretten eller Frifindelse for de Indskævntes Tiltale samt i begge Tilfælde de Indskævnte tilpligtede in solidum at betale Citanterne Sagens Omkostninger i begge Instanser skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. De Indskævnte have derimod procederet til Underretsdommens Stadfæstelse med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger, ligeledes skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Saaledes som af Sagens Acter fremgaaer, blev der efter Landcommunal-
 Lovens Udgivelse til Opfyldelse af sammes § 19 af Citanterne forfattet et For-
 slag til Afregning imellem Communen og de forskjellige Dele af samme, som
 tidligere i visse Henseender havde været særskilte Ligningsdistricter, og
 efterat Forslaget derpaa havde været fremlagt til Beboernes Efterhyn, blev det
 indsendt til Sørs Amtsråd med en Skrivelse fra Sogneraadet af 29de September
 1867, hvori det udtrykkeligt er bemærket, at da Haraldsted-Allindemagle Sogne
 standig havde udgjort eet samlet Ligningsdistrict, uden at nogen særskilt
 Ligning af Udgifter paa mindre Dele af Communen havde fundet Sted, har ingen
 Afregning for dette Sogneraadestabs Vedkommende været at forfatte.
 Dette Forslag, der saaledes gik ud paa, at der Intet var at afregne, blev
 derpaa approberet af Amtsrådet. Da Skatteligningen for Aaret 1868 der-
 efter skulde foretages, modtog Sogneraadet en Skrivelse fra 9 Gaardmænd i
 Balsømagle af 16de December 1867, hvori Opmærksomheden henleedes paa,
 at den ovennævnte Balsømagle Skoledistrict paahvilende aarlige Afgift til
 Skolelæreren skulde lignes paa hele Communen i Medfør af Lovens § 18, jfr.
 § 57; men da Sogneraadet, der paaistaar at have overseet dette Punct ved
 det første Afregningsforslags Affattelse, ikke var villig til at foretage denne
 Ligning, gav dette Anledning til, at Amtsrådet, til hvis Afgjørelse Sogne-
 raadet havde indstillet Spørgsmaalet, efter indhenteede Erklæringer fra for-
 skjellige Autoriteter gav Sogneraadet Paalæg om at affatte et nyt Forslag til
 Afregning mellem Skoledistrictet og den øvrige Commune for dennes Over-
 tagelse af den nævnte Afgift, og det er nu dette af Sogneraadet ifølge nys-
 nævnte Paalæg den 14de September 1869 forfattede, af Amtsrådet under
 12te Mars næstefter approberede Afregningsforslag, der har været fremlagt
 til almindeligt Efterhyn, som de Indskævnte have forlangt ophævet ad
 judicial Dei, efterat de forgjæves have henvendt sig med Klage til Indenrigsministeriet
 over, at Amtsrådet ikke har taget noget Hensyn til en af dem mod den
 sted-
 fundne Afregning i rette Tid gjort Indsigelse, idet bemeldte Ministerium under
 29de December 1870 har resolveret, at Ministeriet ikke kunde indlade sig paa

denne Sag, der i Henhold til oftnævnte Lovs § 19 henhører under Amtsraadets Afgjørelse.

De Indstævntes ved Underrettsdommen tilsølgetaagne Indsigelse imod den af Amtsraadet approberede Afregning gaar nu ud paa, at det formeentlig skulde være en Betingelse for Amtsraadets Myndighed til at approbere et Afregningsforslag, at dette havde været fremsagt i October Maaned 1867 og var indkommet til Amtsraadet inden den 15de November samme Aar, overensstemmende med § 19 i Lov Gte Juli 1867, hvorhos Amtsraadet formeentlig var uberettiget til at tilfidesætte en allerede approberet Afregning. Citanterne formene imidlertid, at disse Indvendinger som overhovedet en Betsmæsselse af Amtsraadets Fremgangsmaade i dette Forhold ligger udenfor Domstolens Competence. Heri findes der nu ogsaa at maatte gives Citanterne Medhold. Efter Bestemmelserne i Landcommunalovens §§ 19 og 49 er nemlig Betstagelsen af alle Spørgsmaal om de intercommunale Afregninger, uden Hensyn til om de ellers ifølge deres Bestaafenhed maatte være qualificerede til Domstolens Paakjendelse, henlagt under de overordnede kommunale Myndigheder, som den for disse Spørgsmaal hensigtsmæssigste Afgjørelsesmaade, og til med de Indstævnte at ville indskrænke Amtsraadenes Myndighed til ifkun at angaa de Afregningsforslag, der indkomme fra Sogneraadene inden Udløbet af de i § 19 fastsatte Tidsfrister, hvilte indeholder Loven, der overhovedet slet ikke etablerer bestemte Regler for Afgjørelsen af Afregningsspørgsmaal, men lader dette være en Conduitesag, ikke nogen Hjemmel, og navnlig er det uden Tvivl, naar de Indstævnte have assevereret, at Tidsfristerne vilde være overflødige og betydningsløse, saafremt der ikke tillægges dem en for Amtsraadenes Myndighed betingende Character, idet de meget vel kunne være tjenlige til og i Virkeligheden vel ogsaa have tjent til at fremsthynde Afregningernes Afgjørelse. Da det nu heller ikke kan antages, at Amtsraadet har manglet Competence til at lade foretage og derefter approbere en ny Afregning istedetfor det tidligere af samme under den urigtige Forudsætning, at der Intet var at afregne, functionerede Forslag, maa Afgjørelsen af det under Sagen foreliggende Spørgsmaal, om den af Amtsraadet den 12te Martz 1870 givne Approbation paa det ovennævnte sidste Afregningsforslag skal staa ved Magt eller ophæves, anses at ligge udenfor Domstolens Competence, ialtsald saalænge Amtsraadet ikke selv har samtykket i Sags Anlæg, og da dette ikke er Tilfældet i nærværende Sag, maa Følgen blive, at den indankede Dom ex officio vil være at annullere og Sagen at afsøise fra Underretten.

Processens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten."

Tirsdagen den 14de December.

Nr. 221.

Advocat Hindenburg
contraHøjjægermester **E. Benzon** til Stamhuset Benzon
(Defensor Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Frdn. af 9de Februar 1820 § 2 jfr. Lov 9de Marts 1872 § 6 og Lov 25de Juni 1870 § 10.

Nørre og en Deel af Sønder Herreds Extrarets Dom af 26de April 1875: „Tiltalte, Højjægermester Benzon bør til Randers Amts Fattiglasse bøde 1360 Kroner og endvidere bøde aarlig: for Gaarden Matr. Nr. 12 i Gjerrild 160 Kr., for Gaarden Matr. Nr. 14 sammesteds 200 Kr., for Gaarden Matr. Nr. 34 sammesteds 160 Kr., for Gaarden Matr. Nr. 22 i Stokkebro 160 Kr., fra 12te Januar 1875 at regne for den førstnævnte Gaard og fra 28de Marts 1875 for de øvrige Gaarde, indtil Gaardene paa lovlig Maade blive bortfæstede, hvorimod Tiltalte iøvrigt bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at Tiltalte betaler Sagens Omkostninger og berunder i Salair til Actor, Procurator Møller 40 Kroner. At efterkommes under Afæld efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 6te September 1875: „Tiltalte, Stamhusbesidder, Højjægermester E. Benzon bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og berunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 30 Kroner til hver. Det Idømte at efterkommes under Afæld efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at der ved samme er tillagt Tiltalte Frifindelse for Actors Tiltale, hvorved bemærkes, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger tydeligere tale for dette Resultat. Efter samtlige Sagens Omstændigheder findes Actionens Omkostninger at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjenbes for Ret:

Tiltalte bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom bestemte Salarier samt i Salarium til Procurator Lunøe for Underretten 20 Kroner og til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Høiesteret 60 Kroner til hver udredes af det Offentlige.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Besidderen af Stamhuset Benzon, Højjægermester E. Benzon, for Overtrædelse af Frdg. 9de Februar 1820 § 2 cfr. Lov 9de Marts 1872 § 6 og Lov 25de Juni 1870 § 10, og gaær Sigteffen navnlig ud paa, at Tiltalte ikke inden den i førstnævnte Lovbestemmelse foreskrevne Frist har paa lovlig Maade bortfæstet de under bemeldte Stamhuus hørende Fæstegaarde Matr. Nr. 3a i Emmebø, Nr. 12, 14 og 34 i Gjerrild, Nr. 22 i Stoltebro samt Nr. 4 og 8 i Beggerølev, men om samme oprettet Forpagtningscontracter paa 50 Aar, der formeentlig maae ansees afsluttede efter at den i Frd. 15de Juni 1792 § 11 og Lov 25de Juni 1870 hjemlede Ret til at bortforpagte Eiendomme, som ere Fæstetvang undergivne, er ophævet ved Lov 9de Marts 1872 § 6, medens Tiltalte derimod har gjort gjældende, at ffjøndt der først er oprettet skriftlig Forpagtningscontract om Eiendommen Matr. Nr. 3a i Emmebø den 30te Marts 1872 og om de øvrige ovennævnte Eiendomme i October 1874, ere dog samtlige de paagjældende Forpagtningsforhold stiftede og Eiendommene i Henshold dertil tagne i Brug af vedkommende Forpagtere, forinden den citerede Lov 9de Marts 1872 traadte i Kraft.

Hvad nu angaaer Eiendommen Matr. Nr. 3a i Emmebø, der efter Sagens Oplysninger blev fæstet den 29de Marts 1871 og afleveret til Godsieieren ved Synsforretning af 8de Mai s. A., da har vedkommende Forpagter under Sagen forklaret, at han efter mundtlig Overenskomst med Stamhusbesidderen har tiltraadt Gaarden og havt den i Brug siden den 29de Juni 1871 paa de jelsomme Vilkaar, som indeholdes i den ovenfor ommeldte under 30te Marts 1872 oprettede skriftlige Forpagtningscontract, og forsaavidt det i denne Contract hedder, at Gaarden overdrages ham og Arvinger i Forpagtning paa 50 Aar, regnet fra 1ste April s. A., har han udsagt, at denne Tidgangsvelse maa beroe paa en Feil fra den daværende Godsforvalters Side, idet Forpagtningen formeentlig ialfald maa betragtes som traadt i Kraft den 27de Februar 1872, paa hvilken Dag der i Anledning af Gaardens Overlevering til ham blev afholdt Synsforretning over samme. Efter hvad der saaledes foreligger, og idet der navnlig ikke imod Tiltaltes Benægtelse er

tillkræftelig Høie til at antage, at det ved den ommeldte Bestemmelse i den skriftlige Forpagtningscontract om Grændsen for Forpagtningens Varighed har været tilfiget at betegne Tidspunctet for Forpagtningens Strafttræden, findes Tiltaltes Anbringende om, at Contractsforholdet har været endelig indgaaet forinden Emanationen af Lov 9de Marts 1872, ikke at kunne forfæstes, og han kan derfor ikke med Hensyn til denne Eiendom anses at have gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Fæstelovgivningen.

Hvad dernæst angaaer de 6 øvrige ovenommedte Fæstegaarde bemærkes, at Tiltalte i Forening med de paagjældende Forpagtere under 14de Marts 1872 — altsaa forinden den under 13de s. M. publicerede Lov 9de Marts var traadt i Kraft — udsædte en den 18de næstefter tingløst Declaration, der gaaer ud paa, at Udsteberne i Løderummet mellem den 11te Januar og 27de Februar s. A. havde afflutet Overenskomster, hvorved Forpagtninger paa 50 Aar af de nævnte Eiendomme vare overdragne bemeldte Forpagtere, og i Overensfættelse hermed have disse Sidste under Sagen udsagt, hvad ogsaa maa anses bestyrket ved Sagens andre Oplysninger, at de hver for sig strax ved Afslutningen af den mundtlige Overenskomst have tiltraadt Forpagtningen af de paagjældende Eiendomme, af hvilke Gaarden Matr. Nr. 12 i Gjerrild efter Sagens Oplysninger ved Dødsfald blev sættelelig den 29de December 1871, medens der for de øvrige Gaardes Vedkommende maa antages at være truffet Overenskomst med de tidligere Fæstere om Fæstets Afstaaelse samtidigt med Forpagtningsforholdets Stiftelse, — hvorved bemærkes, at den Omstændighed, at det i et under Sagen fremsagt den 27de Februar 1872 dateret Document om Afstaaelsen af Fæsteretten til Gaarden Matr. Nr. 34 i Gjerrild hedder, at Gaarden afstaaes til 1ste April s. A., ikke findes at kunne tillægges nogen Betydning, idet det efter Sagens øvrige Oplysninger maa antages, at Fæsteforholdet ialfald var fuldstændigt ophævet og det paagjældende Fæstebrev qvitteret til Udsettelse af Pantebogen forinden Lov 9de Marts 1872 traadte i Kraft — og vel gaaer saavel den ommeldte Declaration som de af Brugerne af Eiendommene Matr. Nr. 12, 14 og 34 i Gjerrild samt Nr. 22 i Stokkebro afgivne Forklaringer ud paa, at der ved de om disse Eiendomme affluttede Overenskomster og Forpagtningernes Tiltrædelse blev undtaget, som det hedder, nogle langt bortliggende Lødder, som Stamhuusbesidderen havde forbeholdt sig, medens der i de, som meldt i October 1874 oprettede, skriftlige Contracter — der iøvrigt lyde paa, at Gaardene ere overdragne i Forpagtning paa 50 Aar fra de i Declarationen med Hensyn til Forpagtningernes Indgaaelse angivne Datoer — ikke fra Forpagtningen er undtaget nogen Deel af Eiendommens Tilliggende, men alene taget et almindeligt Forbehold om, at Forpagterne, dersom Eieren finder det hensigtsmæssigt at foretage en Umbeling af Gjerrild Bys Forder, er pligtig til mod en forholds- mæssig Forhøielse eller Nedsættelse i Forpagtningsafgiften til enhver Tid at modtage og afgive Verb efter Eieren's Forlangende; men disse i de oprindelig truffene Aftaler fætte mindre væsentlige Modificationer, der efter Tiltaltes Anbringende hidrøre fra, at en af ham paatænkt Umbeling af nogle Forder,

hvoreb de ved de mundtlige Overenskomster forbeholdte Løbber vilde gaae fra Gaardene, foreløbig har maattet opgives, findes ikke i og for sig at kunne medføre, at de paagjældende Forpagtninger først skulde kunne ansees tilfede ved Oprettelsen af de ommeldte skriftlige Contracter, og da der isvrigt ikke i selve de paagjældende Contractforholds Veffaffenhed skjønnes at ligge nogen Hindring for at anlage, at de, som af Tiltalte anbragt, have været paa en for Contractenterne bindende Maade endelig affluttede og satte i Virksomhed forinden Lov 9de Marts 1872 traadte i Kraft, maae de af Tiltalte med Hensyn til samtlige de under Sagen omhandlede Eiendomme truffne Dispositioner saaledes ansees at have Hjemmel i den paa Stiftelsestiden gjældende Lovgivning.

Som Folge heraf, og da der efter Omstændighederne ikke findes Høie til at paalægge Tiltalte særligt Ansvar i Anledning af, at de skriftlige Forpagtningscontracter om Gaardene i Gjerrisd, Stoffebro og Veggerslev, som meldt, først ere udsærbidige i October 1874, skjøndt Gaardene efter det Ovenansorte maae ansees at være blevne sæsteledige i Januar og Februar 1872 — hvilken Forsinkelse efter Tiltaltes Anbringende hidrører fra, at hans Gudsforvalter, efterat Indenrigsministeriet i Skrivelse af 24de August 1872 havde tilkjendegivet, at det ikke kunde tillægge den ovenfor ommeldte Declaration nogen Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om Gyldigheden af de truffne Dispositioner, under 25de September 1872 havde paa Stambusets Vegne indskillet til Ministeriet, at de paagjældende Forpagtninger anerkjendtes som lovlige, uden at der paa denne Indstilling var ved Sagens Paabegyndelse afgivet nogen nærmere Resolution — vil Tiltalte i det Hele være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger.“

Onsdagen den 15de December.

Nr. 245. Advocat Brod (ved Klubien)
contra

Arrestanten **Jens Nielsen** (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Vold mod Politiet.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de November 1875:
„Arrestanten Jens Nielsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Meyer og Christensen, med 12 Kroner til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indtænkte Dom fremstillede Forhold maa det billiges, at han er anseet straffskyldig efter det i samme anførte Lovbud; men Straffen findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder. Med den heraf flydende Nedsættelse i Hensende til Straffetiden vil saaledes Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, kunne stadfæstes.

Ihi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 8 Maaneder. I Salarium til Advocaterne Brock og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indtænkte Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, mod Arrestanten Sems Nielsen for Vold mod Politiet anlagte Sag, er det bevist ved de af Inspectionsbetjent Nr. 61 Petersen og Vogumand Peter Nielsen afgivne og med Ed bekræftede Forklaringer, at Arrestanten, som sidst-afvige 10de September om Aftenen havde indfundet sig i Dandsesalonen „Rjæden“ og efter omtrent 1½ Times Ophold i samme var bleven ført ud af denne Dandsesalon af førnævnte posthavende Inspectionsbetjent efter Begjering af Dandsinspecturen i Solonen, forbi han skulde være rendt efter et Fjuntimmer, som om han vilde slaae hende, samt en halv Sneses Minutter derefter var vendt tilbage til Dandsalonen for igjen at begive sig ind i samme, hvor, da bemeldte Inspectionsbetjent Petersen paany vilde føre ham ud navnlig af den Eiendom, hvori Dandsesalonen var, i Gaardsrummet til denne Eiendom, efter at have sagt, at han, hvis Inspectionsbetjent Petersen ikke lod ham gaae, vilde slaae denne, rettet 3 à 4 Slag med sin ene Haand mod tidt-nævnte Inspectionsbetjent, hvem det dog lykkedes at asparere Slagene, saaledes at kun et af dem traf ham og slog hans Hue af Hovedet, og derpaa et Par Gange er gaaet ind paa Inspectionsbetjent Petersen, indtil denne, benyttende Politistaven, fik Arrestanten til at ophøre med sine Angreb og bragt til en Politistation.

Af Inspectionsbetjent Petersen er det derhos forklaret, at han Morgenen, efterat det Ovennævnte var foregaaet, bemærkede, at der var et Snit i hans Uniformsfrakke, og at der var tilføjet ham to Saar, efter Udvisende af Politilægens Attest et paa venstre Skulders udvendige Side af 1½ Tommes

Længde og et andet paa venstre Haands indvendige Rand af $\frac{1}{2}$ Tommes Længde, men begge ubetydelige, hvilke Saar han har meent vare bibragte af Arrestanten under bennes sidste Angreb paa hans Person, og, at denne hans Formodning er rigtig, er i høi Grad sandsynligt, i hvilken Henseende kan bemærkes, at det er givet, at Arrestanten dengang var i Besiddelse af en Kniv; men noget bestemt Beviis for, at dette har været Tilfældet, foreligger ikke.

Arrestanten, der ikke har kunnet benægte Rigtigheden af den ham paafiglede Vold, har ligeoverfor de mod ham førte Beviisligheder vedblivende paastået, at han paa den Tid, samme af ham skal være bleven udviist, var saa beruset, at han ikke er sig bevidst, hvad han har foretaget sig; men til denne hans ubeviste Paastand, der er i Strid med de beedigede Forklaringer, der ere afgivne af de Personer, der umiddelbart efter det Foresaldne havde Leilighed til at iagttage Arrestanten, hvilke Forklaringer alle gaae ud paa, at han dengang var i en fuldstændig tilregnelig Tilstand, vil intet Hensyn kunne tages.

I Henhold til det Foransførte vil Arrestanten, der er født den 9de April 1834 og tidligere dømt 5 Gange, blandt Andet for Fornærmelse mod Vægtene og for Uplætsighed og Fornærmelser mod Politiet, senest ved denne Rets Dom af 5te October 1867 efter Straffelovens § 100 til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, nu paany være at anses efter nysnævnte § af Straffeloven efter Omstændighederne med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedre.“

Nr. 237.

Advocat Heinrichsen
contra

Arrestantinden **Margrethe Christensen,**
(Defensor Brock ved Hindenburg),

der tiltales for Documentfalst.

Morsø Herreds Extrarets Dom af 25de September 1875: „Arrestantinden, Fattiglem Margrethe Christensen af Karby bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos hun bør udrede alle af Actionen og hendes Arrest flydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor, Procurator Bendix og til Defensor, Procurator Schiellerup 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 25de October 1875: „Underretsbommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Fasting, betaler Arrestantinden 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Henriksen og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Margrethe Christensen, der er født i Aaret 1836 og tidligere ifølge Hasting Nefs Herredets Extrarets Dom af 19de November 1873 har for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 270 været straffet med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned, tiltales under denne Sag for Documentsalfsk og maa det i denne Henseende ved Arrestantindens egen Tilslaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder ansees tilstrækkeligt godgjort, at hun, da et Fruentimmer, der boede sammen med hende i Karby fattighuus og som havde et Barn i Pleie, efter Arrestantindens Forklaring jævnlig, naar hun i denne Anledning modtog Penge, anvendte en Deel af disse til Brændeviin og derpaa i beruset Tilstand fornærmede Arrestantinden, navnlig ved at lade hende høre, at hun havde været i Forbedringshuset — har, i det Haab derved at gjøre Ende paa dette Forhold, i August Maaned d. N. tilsendt en Lømrer i Nykjøbing, der er gift med det ommeldte Pleiebarns Moder, to af Arrestantinden selv forfattede Breve, hvori det i Sogneraadets Navn under Trusel af Mulct eller Rettergang tilkjendegives ham, at han har at hente Barnet hjem til sig, og af hvilke det ene, der er dateret Karby, den 18de August, er understrevet: „N. P. Sørensen, Karby Pastorat“, hvorved Arrestantinden har vedgaaet uden den Paagældendes Vidende og Billie at have sigtet til en Gaardmand af dette Navn, der er Formand for Karby, Hvidbjerg og Nedsted Sogneraad, medens det andet, der er dateret Karby, den 24de August, ikke er forsynet med Underkrift, uden at Arrestantinden vil have gjort sig nogen Tanke om Grunden til, at hun har unbladt dette.

For det af Arrestantinden ubviste Forhold ved falskelig at understrive den nævnte Sogneraadshormands Navn under Brevet af 18de August vil hun være at ansee efter Straffelovens § 270 cfr. § 271 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretshdommen passende bestemt til Fængsel paa Bond og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.“

Nr. 233.

Advocat Halkier
centra

1) **Carl Jens Olsen**, 2) **Emma Christiansen**, **Ibsens** Hustru, og 3) **Caroline Røgen** (Defensor Levinson), der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 155 og de to Sidstnævnte tillige for Falst.

Criminal- og Politirettens Dom af 16de October 1875: „De Tiltalte Carl Jens Olsen, Emma Christiansen, Ibsens Hustru, og Caroline Røgen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Raasløff og Mundt med 20 Kroner til hver, udredes af de Tiltalte Ibsens Hustru og Caroline Røgen Een for Begge og Begge for Een for deres Bedkommende og derunder $\frac{2}{3}$ af de ommeldte Salairer, medens samme og derunder $\frac{1}{3}$ af Salairerne for Tiltalte Olsens Bedkommende tilsvares af det Offentlige. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at der ved samme er tillagt de Tiltalte Frifindelse for Actors Tiltale. Efter Sagens Omstændigheder blive Actionens Omkostninger at tilsvare af de Tiltalte paa den nedenfor anførte Maade.

Thi kendes for Ret:

Carl Jens Olsen, Emma Christiansen, Ibsens Hustru, og Caroline Røgen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Actionens Omkostninger, derunder de ved Criminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium til Advocaterne Halkier og Levinson for Høiesteret, 30 Kroner til hver, udredes af Olsen med $\frac{1}{3}$ og af Ibsens Hustru og Caroline Røgen Een for Begge og Begge for Een med $\frac{2}{3}$.

I den inbankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende, mod de Tilstalte Carl Jens Olsen, Emma Christiansen, Ibsens Hustru og Caroline Røgen for Overtrædelse af Straffelovens § 155 og mod de 2 sidstnævnte Tilstalte tillige for Falsk anlagte Sag, fremgaaer det af de Tilstaltes egne Forklaringer og det iøvrigt Dylfste, at Tilstalte Olsen ved sin Underskrift paa en den 27de April d. A. dateret Forloverattest, betræffende Arbeidsmand Ola Pehrson og Tilstalte Caroline Røgen, der dengang agtede at indlade sig i Ægteffab med hinanden, har som Forlover indseaaet for, at Intet var til Hinder for dette Ægteffabs Indgaaelse, uagtet han, som kun havde kjendt Ola Pehrson og Tilstalte Caroline Røgen i omtrent 4 Aar, blot vidste, at disse i den Tid ikke havde nydt nogen Understøttelse af Fattigvæsenet, men ingen sikker Kundskab havde om, hvorvidt Røgen af dem tidligere havde nydt saadan Understøttelse, eller om de stode i noget Slægtskabsforhold til hinanden, hvorved et Ægteffab imellem dem vilde være ulovligt, eller om Røgen af dem var bunden ved et tidligere Ægteffab, samt at Tilstalte Caroline Røgen har opfordret Tilstalte Ibsens Hustru til at skrive hendes Mand, Fabrikant Hans Kofod Ibsens, Navn under den ovenomhandlede Forloverattest som den anden Forlover, at Tilstalte Ibsens Hustru, efter at have gjort sig bekendt med Forloverattestens Indhold, har meddeelt sit Samtykke til, at hendes Mand's Navn blev benyttet paa saadan Maade, og at Tilstalte Caroline Røgen derpaa, efter dertil af Tilstalte Ibsens Hustru givne Anledning, har skrevet „H. K. Ibsen, Sildebapirfabrikant, Overgaden oven Vandet Nr. 60“ paa et af de Steder i Blanketten til Forloverattesten, hvor Forlovenes Navne m. m. stude paategnes, Alt, skjøndt det var vitterligt for begge disse Tilstalte, at Fabrikant Ibsen ikke havde noget nærmere Kjendskab til Ola Pehrsons og Tilstalte Caroline Røgens Livsforhold end det, som ovennævnt, Tilstalte Olsen havde, og uagtet Tilstalte Ibsens Hustru ikke havde nogen udtrykkelig Bemyndigelse af sin Mand til at skrive eller lade hans Navn underskrive under tidnævnte Forloverattest, samt det var Tilstalte Caroline Røgen bekendt, at Tilstalte Ibsens Hustru ikke havde en Bemyndigelse som den nysomhandlede.

Af Dylfningerne i Sagen fremgaaer desuden, at den her omhandlede Forloverattest, efter at være bleven paategnet som ovennævnt, blev i Tilstalte Caroline Røgens Besiddelse og senere blev afleveret til den Præst, af hvem Sidstnævnte og Ola Pehrson vilde lade sig vie, men det mellem disse paa-tænkte Ægteffab, hvorfor det iøvrigt ikke sees, at Noget har været til Hinder, blev desuagtet ikke fuldbjort, fordi Præsten fik Tvivl om de ham forelagte Beviislighebers Rigtighed og fremlodte den criminelle Undersøgelse, der ligger til Grund for denne Sag.

Det findes imidlertid ikke, at de Tilstalte ved deres ovenomhandlede Forhold kunne ansees styblige i nogen Overtrædelse af Straffelovens § 155, idet de Tilstalte Olsen og Ibsens Hustru, selv forudsat, at bemeldte Lovbud kan komme til Anvendelse, naar det, som i det foreliggende Tilfælde, maa staa uafgjort, om det skriftlige Bevidnede er urigtigt, hvilket ikke bliver nødvendigt at afgjøre i denne Sag, dog maa antages at have havt saa megen Kundskab,

Førfuærvante om Ola Pehrson og Caroline Røgens Fortid, og Sidstnævnte om, hvorledes hendes Mand i saa Henseende var stille, at de med tilstrækkelig Føie kunde underskrive, Tiltalte Olsen paa egen, og Tiltalte Ibsens Hustru paa sin Mand's Begne, det Ola Pehrson og Caroline Røgen vedkommende Forløste, navnlig under Hensyn til, at et saadant Løste efter dets Bestaffenhed kun kan være et Godtroenhedsløste, samt idet det er en Selvsølge, at Tiltalte Caroline Røgens Deelagtighed i Tiltalte Ibsens Hustrus formeentlige Overtrædelse af Straffelovens § 155 ikke kan tilregnes hende som strafbar, naar det er antaget, at selve den Virksomhed, hvori hun har været deelagtig, ikke er det. Rigesaalibt kunne de Tiltalte Ibsens Hustru og Caroline Røgen ansees skyldige i det dem paaskædede Falst, hvorfor der kun kunde blive Spørgemaal om at dømme dem, forsaavidt de paa den ovenfor fremstillede Maade have gjort Anvendelse af Fabrikant Ibsens Navn, da deres i saa Henseender afgivne Forklaringer, hvorefter Tiltalte Ibsens Hustru, da hun meddeelte Tilløbelsen til, at hendes Mand's Navn blev strevet under Forloverattesten, vil have antaget, at hun kunde gjøre det med hans formodede Samtykke, og Tiltalte Caroline Røgen, da hun strev Navnet Ibsen, være gaaet ud fra den Forudsætning, at Tiltalte Ibsens Hustru, naar hun indvilligede i, at hendes Mand's Navn blev benyttet til Underkriften, maatte være sikker paa, at han ikke havde Noget imod, at det skete, ikke kunne forlæses, og det for Tiltalte Ibsens Hustrus Vedkommende saa meget mindre, som Fabrikant Ibsen har erklæret, at hun, der jevnlig havde qvitteret Regninger i hans Navn i Henhold til en almindelig Bemyndigelse, kan have anset sig berettiget til at underskrive hans Navn uden et udtrykkeligt Samtykke fra hans Side i alle de Tilfælde, hvori hun meente, at han, naar han blev spurgt derom, vilde tillade, at det fandt Sted.

I Medfør af det Foransørte ville de Tiltalte, af hvilke Tiltalte Olsen er født den 4de Februar 1853, Tiltalte Ibsens Hustru den 24de April 1836 og Tiltalte Caroline Røgen den 26de Juli 1847, samt Ingen sunden tidligere straffet, blive at frifinde for Actors Tiltale."

Mandagen den 20de December.

Nr. 239.

Statsraad Bunken

contra

Hans Hansen (Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Vedelsborg Virks Extrarets Dom af 12te Juli 1875: „Tiltalte Huusmand og Tømrer Hans Hansen af Gjelsted Mark bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 3 Dage og udrede de af denne Sag slydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor

og Defensor, Procuratorerne Schmidt og Gornsen henholdsvis 12 og 10 Kroner. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de September 1875: „Tiltalte, Huusmand og Tømrer Hans Hansen af Gjelsted Mark bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor, ved Overretten, Procuratorerne Ronge og Lange, betaler Tiltalte 15 Kroner til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Halkier for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Bedelsborg Vids Etræret hertil Retten indankede Sag, under hvilken Tiltalte, Huusmand og Tømrer Hans Hansen af Gjelsted Mark actioneres for Tyveri, er Tiltalte ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have været i Besiddelse af en til 4 Kr. vurderet Jernstang, som Gaardsfæster Fr. Jensen af Drølev edelig har gjenkjent som sin Eiendom, og som han vil have mistet i Begyndelsen af Aaret 1871. Under Sagen foreligger imidlertid ingenjombelst Oplysning om, at Tiltalte skulde have stjaalet denne Stang, og hans Besiddelse af den kan heller ikke siges at være ubjemet, idet han stadigt har paastaet at have laant Stangen af Fr. Jensen i Foraaret 1870, og denne ikke har turdet benægte Muligheden af at have laant Tiltalte Stangen, skjøndt han ikke erindrer det og holder sig overbeviist om det Modsatte. Tiltalte, der kun af Efterladend vil lade unbladt at tilbagelevere den laante Stang, findes saaledes med Hensyn til samme ikke overbeviist noget strafbart Forhold, og han, der er født den 6te Mai 1834 og ikke fundet forben straffet, vil sølgelig være at frifinde for Actors Tiltale. Underrettsdommen, ved hvilken han i Henhold til L. 6—17—10 og 11 og Frdn. 8de September 1841 § 6 1ste Led er anset som for Hæleri efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, vil altsaa forsaavidt være at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste med Hensyn til Actionens Omkostninger, der retteligt ere paalagte Tiltalte."

Nr. 242.

Advocat Nellemann

contra

Arrestanten **Christen Frandsen** og **Karen Marie****Madsdatter** (Defensor Brod ved Klubien),

der tiltales Førstnævnte for Brandstiftelse og Sidstnævnte for Meddeeltighed i samme.

Odense Herreds Extrarets Dom af 19de Juli 1875: „Arrestanten Christen Frandsen og Tiltalte Karen Marie Madsdatter bør straffes, Førstnævnte med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar og Sidstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder samt Een for Begge og Begge for Een betale i Erstatning til Skolelærer Jørgensen af Gamtofte 400 Kr. Saa bør de og ligeledes in solidum at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammerassessor Procurator Jespersen 12 Kr. og til Defensor Procurator Kramer 10 Kroner. Det Idømte udredes og betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afværk efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de October 1875: „Tiltalte Karen Marie Madsdatter af Gadsbølle Mark bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Raaskløff og Engberg, betale Arrestanten Christen Frandsen og Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afværk efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Brod for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Under nærværende, fra Ødense Herreds Gytravet hertil indankede Eeg actioneres Arrestanten Christen Frandsen for Brandstiftelse og Tilstalte Karen Marie Madsdatter af Gadsbølle Mark for Meddeelsaglighed i denne Forbrydelse.

Natten mellem den 13de og 14de Juni d. A. nebbraendte et Skolelærer Jørgensen af Gamtofte tilhørende paa Gadsbølle Mark beliggende, ubeboet Huus, „Ørbækhuset“ kaldet, der laae ganske isoleret, bestod af 4 eller 5 Fag almindelig godt Bindingsværk og havde en Værdi af 400 Kr., men ikke var asfureret.

Under de i Anledning af Branden optagne Forhører er det oplyst, at Tilstalte Madsdatter, der havde fri Bolig i et andet Skolelærer Jørgensen tilhørende paa samme Mark beliggende Huus og havde truffet en Overenskomst med ham om at froflytte dette imod at faae Bopæl i „Ørbækhuset“, som han havde ladet istandsætte, forrød dette Arrangement og derfor ikke vilde opfylde Overenskomsten, hvorfor Jørgensen paabegyndte en Retssag mod hende. Da Tilstaltes Svigersøn, Arrestanten, deelte hendes Misforøielse over, at hun skulde tvinges til at flytte ind i „Ørbækhuset“, saldt det Arrestanten i Tante at afbrænde Huset, hvorefter han talte med Tilstalte, der, efter hvad han har forklaret, flere Gange har bebet ham herom, men som kun har villet erkjende at have ytret, at Huset ikke var for godt til det.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedspøiede Conclussioner af de underordnede Ritters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansæes nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udendyes, der sønste Bladet med Posten, 6 Rd. 20 fl. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa det kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Høgel).
 Kiølsbøe & Gendrup's Bogtrykkeri.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 33.

Den 14de Januar.

1876.

Anden ordinaire Sæksion.

Mandagen den 20de December.

Nr. 242.

Advocat Nellesmann

contra

Arrestanten Christen Brandsen og Karen Marie Madsbatter

(see ferrige Nr.).

Under en Confrontation have de imidlertid erklæret, at de vel ikke kunne erindre, hvorledes der er bleven talt imellem dem, men at de have været enige om, at Huset skulde afbrændes, og at Arrestanten, som netop derved opfyldte Tiltaltets Pligt, skulde udføre Ildpaasættelsen.

Da Arrestanten, som allerede 2 Gange tidligere havde været ved Huset for at afbrænde det, men ikke kunde bringe det over sit Sind — hvad der var Tiltalte bekendt — den 13de Juni d. A. havde besøgt hende og var gaaet til sit Hjem i Hasbergshuse for at besøge et Vrind og vende tilbage til Tiltalte, hos hvem han oftere tilbragte Natten for at være nærmere ved sit Arbejde, kaldt det ham ind, at han kunde benytte Leiligheden til at afbrænde „Orbæthuset“ og medtog i denne Anledning Svovlsstikker fra sin Bopæl. Ankommen til „Orbæthuset“ gik han ind i den til samme hørende Tørvelube, der var sammenbygget med Stuehuset, og hvor han ved Hjælp af Svovlsstikker stak Ild i noget sammesteds liggende Halm, og efter at have forvisket sig om, at Ilden havde taget fat i Halmten, begav han sig hjem til Tiltalte, idet han ikke bekymrede sig videre om Branden, da Huset var ubeboet og det laae saa langt fra alle andre Bygninger, at Ilden andre Steder ingen Skade kunde gjøre. Efterat han den paafølgende Morgen havde overbevist sig om, at Huset var nedbrændt, underrettede han Tiltalte herom.

For det de Tiltalte saaledes overbeviste Forhold maa det billiges, at de, af hvilke Arrestanten og Tiltalte efter fremlagte Daabsattester ere døbte

IX. Aargang.

hensigtsværdig den 3die Januar 1802 og 2den Marts 1806, og som alle sees tidligere at have været straffede, ere ansete efter Straffelovens § 281 1ste Led, for Tiltalles Vedkommende cfr. §§ 51 og 48, og at Straffen for Arrestanden er bestemt til 2 Aars Forbedringshuusarbejde, men findes Straffen for Tiltalte at burde fastsættes til lige Arbejde i 1 Aar. Med denne Forandring vil Underrettsdommen, der under Hensyn til § 23 har fastsat Straffen for Tiltalte til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 3 Maanedes, men hvis Bestemmelser med Hensyn til den ibømte Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, isærigt være at stadfæste."

Nr. 255.

Advocat Klubien

contra

Arrestanten **Unders Hansen** (Defensor Halkier),
for Thveri samt til Tillægsstraf efter Straffelovens § 64.

Varde Kjøbstads Extrarets Dom af 29de October 1875: „Arrestanten, Snektersvend Anders Hansen bør hensættes i Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt udrede alle af sin Arrest og denne Sag saavel som hans Henbringelse til Strafanstalten lovlig flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Smith og Poulsen 10 Kr. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 22de November 1875: „Tiltalte Anders Hansen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting 10 Kr. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde
Hendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Klubien og Halkier
for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den inbaulede Doms Præmisses hebbes det: „Eneklersvend Anders Hausen, der er født i Aaret 1822, og som, foruden at være straffet for Betleri og Overtrædelse af Frdm. 10de December 1828, har været dømt 3 Gange for Tyveri, nemlig ved Veile Rigsstads Extrarets Dom af 15de Mai 1869 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved Keungø m. fl. Herredets Extrarets Dom af 1ste Decbr. 1871 efter samme Lovs Bestemmelse, der blev bragt til Anvendelse som Følge af, at Tiltalte havde lagt Dølgemaal paa den ham tidligere overgaaede Tyrskdom, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og endelig ved Silleborg Birkis Extrarets Dom af 29de Juni d. A. efter § 230 samt Lov af 3die Marts 1860 § 3 med samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage -- tiltales under denne Sag paany for Tyveri samt, som det i Actionsordren hebbes, til Tillægsstraf efter Straffelovens § 64.

Ved Tiltaltes egen Tilslaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilfrættelig godtgjort, at han den 3die October d. A. om Eftermiddagen, medens han var inde hos Bortskunsholder Jørgen Pedersen paa Varde Rigsstads Nørremark, har tilvænt sig et Jørgen Pedersens Husfru tilhørende Forklæde af Værdi 1 Kr., der laae paa en Bænk i Stuen. Da Forklædet imidlertid saanedes strax efter Tiltaltes Vortgang fra Huset, løb Jørgen Pedersen efter Tiltalte og fik paa Forlangende det sijaalne Forklæde tilbageleveret af denne, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

Tiltalte, der, som meldt, senest er dømt for 2den Gang begaaet Tyveri, vil saaledes nu være at anses for denne Forbrydelse 3die Gang begaaet efter Straffelovens § 231 1ste Led, medens der derimod mangler Hjemmel til at idømme ham Tillægsstraf efter samme Lovs § 64, fordi han ved at lægge Dølgemaal paa den ham i Aaret 1869 for 1ste Gang begaaet Tyveri overgaaede Dom har foranlediget, at der, da han paany blev dømt for Tyveri, ikke blev tillagt denne Dom Gjentagelsesvirkning. Den Straf, som Tiltalte efter det ovenfor Anførte har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbebringingshuusarbejde i 1 Aar.“

Tredie eller extraordinaire Sæksion.

Mandagen den 3die Januar 1876.

Nr. 257.

Advocat Hindenburg
contra

Hans Jørgen Hansen (Defensor Nellesmann),
der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 185.

Vedens Herredets Extrarets Dom af 17de August 1875: „Tiltalte, Huusmand Hans Jørgen Hansen af Giby Mark bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Der tillægges Actor

Procurator Schmidt og Defensor, Procurator Møller i Salair 8 Kr. hver, der udredes af det Offentlige."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de November 1875: „Tiltalte, Huusmand Hans Jørgen Hansen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder Tiltalte ogsaa alle Actionens Omkostninger, derunder i Salarium til Procuratorerne Schmidt og Møller for Underretten 10 Kr. til hver, og til Procuratorerne, Justitsraad Petersen og Bloch for Overretten 12 Kr. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes efter de dermed forbundne Omstændigheder at maatte hensesøres under Straffelovens § 176 sammenholdt med § 170, hvorefter Straffen findes passende at kunne bestemmes, som i Dommen er steet, til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Nellesmann for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra Bends Herreds Exraret hertil indankede Sag tiltales Huusmand Hans Jørgen Hansen for Overtrædelse af Straffelovens § 185.

Tiltalte har vedgaaet — uden at hans senere umotiverede Tilbagekaldelse i Genhold til L. 1—15—1 herimod kan komme i Betragtning — at han Mandagen den 5te Juli d. A., da han tilligemed en 14-aarig Pige var bestreftiget i en Mose med at sætte Løv i Staf, deels har sølt paa hendes Knæ — hvad Pigen dog kun vil have opfattet som Spøg — deels senere paa Dagen, da hun sov til Middag paa Græsset, efter en ham pludselig paakommen Lyst, har løftet hendes Klæder op, nemlig Kjole, Skjort og Særf, saaledes at hun var aldeles blottet et Stykke ovenfor Knæerne, hvorefter han slitte hendes Ben ab med Hænderne og derpaa lagde sig ovenpaa hende, dog

uden at berøre hendes Kjønnsdele, men da Pigen derpaa vaagnebe, fljød hun ham tilside, og han flob da strax op.

Efter Pigens Forklaring skal Tiltalte vel være gaaet en Deel videre, idet hun har sagt, at hendes Kjønnsdele vare aldeles blottede, og at han var ifærd med at knappe sine Buxer med, ligesom hun ogsaa, da hun vaagnebe, vil have givet sig til at græde; men imod Tiltaltes Benægtelse er det dog ikke beviist, at han har foretaget andet end af ham vedgaaet, og han har stadigt nægtet at have høvt til Hensigt at have legemlig Omgang med hende, og Pigen har ogsaa senere erklæret, at det ikke er umuligt, at han ikke har høvt til Hensigt at foretage sig videre imod hende, end hvad han har tilfåaet.

For det ovennævnte Forhold vil Tiltalte, der er født den 21de December 1845, og ikke tidligere findes straffet, være at ansæe efter Straffelovens § 185, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød

Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, der har henført Tiltaltes Forhold under Straffelovens § 176 cfr. 174, og derfor, da Pigen og hendes Fader havde frasatbet Tiltalte mod ham, frifunden Tiltalte og paalagt det Offentlige Actionens Omkostninger, være at forandre."

Nr. 246.

Advocat Levinfen

contra

Ane Marie Christine Schulz (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Dvaksfalveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den November 1875:
„Tiltalte Ane Marie Christine Schulz bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maaneder samt udrede denne Actions Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Berggreen og Maag med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Hensjold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indkomne Doms Præmisses hebdet: „Under nærværende, mod Tiltalte Ane Marie Christine Schulz, der har opgivet at være født den 25de October 1823 og altsaa at være nu 52 Aar gammel, hvilket efter Rettens Skjøn stemmer med hendes Udseende, og som tidligere blandt Andet er straffet 3 Gange for Kvæksalveri, senest ved denne Reis Dom af 9de December 1873 efter Lov 3die Martz 1854 jfr. Forordningen 5te September 1794 med simpelt Fængsel i en Maaned, for samme Lovovertrædelse anlagte Sag er det beviist ved hendes egen Tilstaelse, der bestræftes af det iøvrigt Dplyste, at hun, efterat nyssnavnte Dom var hende overgaaet og indtil denne Sags Paabegyndelse i Juli Maaned d. A. har taget Personer under Kur for Venstade, Bylder, rheumatiske Lidelser, almindelige Nerveledeser og lettere Brystaffectioner, naagter hun ingenjombest Udkomst har havt til Lægepraxis.

For disse hendes Kure vil hun ikke have fordret nogen Betaling, men kun modtaget de Bederlag, der frivillig tilkøbes hende, hvilket dog er i Strid med, hvad en af de Patienter, hun har havt under Behandling, har forklaret; derhos maa det antages, at hun kun har brugt saadanne Lægemidler, som det er tilkøbt Apotekerne at sælge ved Haandkjøb, og som ere at betragte som uskabelige, og ei heller er det opløst, at hendes Behandling af Sygdomme har medført stabelige Følger for de Paaagjæbende. Men da ingen af disse Omstændigheder kan medføre, at hendes her omhandlede Forhold ikke skulde kunne henseres til Kvæksalveri, saa vil hun ikke kunne undgaae at blive paany ansæet efter de foransjorte Lovbestemmelser, og findes Straffen at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 2 Maaned.

Nr. 252.

Advocat Levinfen

contra

Peder Pedersen (Defensor Hindenburg),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 203.

Norvang Lørrild Herredets Extrarets Dom af 24de September 1875: „Tiltalte Peder Pedersen af Bredballestrand bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 15 Dage og udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, deriblandt Betaling for Lars Chr. Jensen's Kur og Pleie paa Sygehuset og Salatr til hans Anklager, Cancelliraad Anchersen 10 Kr. og til hans Forsvarer, Procurator Seibelin 8 Kr. Saa bør han og efter uwillige inden Retten udmeldte Mænds Skjøn at udrede Erstatning til Lars Chr. Jensen for de ham tilspøiede Læsioner og for havt Næringstab. Den idømte Erstatning at udrede inden

15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkomme under Adfærd efter Loven."

Viberg Landsoverrets Dom af 15de November 1875: „Tiltalte Peder Pedersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udbræder Actionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Sjaacsen 10 Kr. til hver. Det Bødte at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne lede til andet Resultat end det i Dommen antagne, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Levinsen og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Peder Pedersen i Henhold til Straffelovens § 203.

Stiftskof Lars Christian Jensen har forklaret, at da han og Sønmand Hans Hansen den 24de Juli d. A. om Aftenen, som det maa antages omtrent Kl. 10, kom gaående ad en Sti i Nærheden af Tiltaltes Bolig ved Vredballestrand, stod Tiltalte i Døren og affyrede, uden at Jensen ved nogen Grund dertil, et Gevær eller en Pistol, hvorved han i Ansigtet og paa andre Steder af Legemet blev truffen af 4 Hagel, som tilføjede ham forskellige Læsioner, der vel efter Sagens Oplysninger maae antages i og for sig at have været mindre betydelige, men dog, efterat Lars Chr. Jensen var indlagt paa Sygehuset, medførte febrilf Ansigtstøsen og en let Dienbetændelse, hvilke Tilfælde imidlertid den 3die August vare helbrede, uden at videre skadelige Følger vare at befrygte. Fornævnte Hans Hansen har om det Foresaldne endelig afgivet en Forklaring, der i alt Væsentligt stemmer overeens med L. Chr. Jensens.

Tiltalte har imidlertid nægtet at have skudt efter de ommeldte Personer eller nogen Anden, hvormod han har forklaret, at han, da han den paagældende Aften hørte en Deel Folk udenfor sit Huus, har i den Hensigt at fræmme disse bort fra sin Have, i hvilken der oftere var begaaet Tyveri, affyret sit Gevær, der var ladet med Spurvehagel, efter Trætoppene i Haven,

jaa at det er mod hans Vidende og Villie, hvis L. C. Jensen er blevet truffet af Haglene. Da det nu ikke mod denne Tiltaltes Forklaring er bevist, at han forsætlig har tilføjet L. C. Jensen de under Sagen omhandlede Studsaar, vil han være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger."

Nr. 3. Gaardmand **Christen Michaelsen** (Advocat Brock)
contra

Parcellist **Mads Madsen** (Ingen),

betræffende fermeentlig Misligholdelse af en Forpagtningcontract.

Veire Herreds Rets Dom af 13de October 1873: „Den mellem Citanten, Parcellist Mads Madsen af Badesby og Indstævnte, Gaardmand Christen Michaelsen af Herringløse under 9de Juli 1871 indgaaede Contract betræffende Forpagtningen til Indstævnte af Citantens Jordled Matr.-Nr. 14b af Herringløse paa 15 Aar indtil 9de Juli 1886 bør være ophævet som ugheldig, og bør Indstævnte inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsættelsestvang aflevere den ommeldte Jordled til Citanten, men forøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være og bør Sagens Omkostninger at være ophævede. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de April 1874: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Fristen for den omhandlede Jordleds Aflevering bestemmes til 8 Uger fra nærværende Doms lovlige Forkyndelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indrækkede Dem ansførte Grunde vil den være at stadfæste, saaledes at den i Dommen nævnte Frist bliver at regne fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse.

Chi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: „Ved en den 9de Juli 1871 baderet Contract har Indskævnte, Parcellist Mads Madsen af Badesby som Eier af Matricul Nr. 14 b i Herringløse bortforpagtet til Citanten, Gaardmand Christen Michaelsen af Herringløse den til bemeldte Eiendom hørende Jordlod for et Tidrum af 15 Aar fra Contractens Dato. Forpagtningscontractens Post 1 bestemmer: „Jordlobden, som nu er besaaet med Rug, Byg, Høvre og Staldføbring og 2 Stykker med Græs og Kløver samt et Skifte i Brak, overtages strax af Forpagteren, saaledes som denne nu befindes,“ og Post 5 fastsætter: „Forpagteren driver Jorden saaledes, at den bærer Sæd i 4 paa hinanden følgende Aar, ligger 2 Aar med Græs og 1 Aar i Brak og gjødes da forvarligt forinden den atter besaaes; enhver Overstridelse heraf saavelsem ogsaa naar Afgiften ikke erlægges til fastsat Tid, har Forpagtingens Forbrydelse til Følge.“

Under Anbringende af, at Citanten ikke har fulgt den saaledes foreskrevne Driftsmaade, har Indskævnte sagsøgt Citanten ved Leire Herredsting og nedlagt Paastand om, at Forpagtningscontracten ophæves som upgibda, at Citanten tilpligtes inden en kort Frist under Udsættelsesvang at aflevere ommeldte Jordlod til Indskævnte og at betale denne en Erstatning af 58 Rd. m. m. Citanten derimod paastod sig frifunden, subsidiært frifunden for at betale Erstatning, aldeles subsidiært, at det Beløb, som Indskævnte maatte blive tillagt i Erstatning, ligvideredes i et Citanten formentlig tilkommende Erstatningsbeløb. Saa paastode og begge Parter sig tilljendte Sagens Omkostninger. Ved den inden Herredstinget den 13de October f. A. afsagte Dom er den nævnte Forpagtningscontract ophævet som ugiltig, og Citanten tilpligtes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse under Udsættelsesvang at aflevere den ommeldte Jordlod til Indskævnte, men iøvrigt frifunden for dennes Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger ere ophævede.

Herredstingsdommen har Citanten derefter indanket her for Retten, hvor han paastaaer den forandret derhen, at han frifindes for Indskævnets Tiltale, samt tillægges Sagens Omkostninger for begge Parter skadeløst eller med noget Tilstrækkeligt. Indskævnte er, sjønt lovlig varflet, værten mødt eller har ladet møde for Overretten, hvor Sagen derfor i Medfør af Lovens 1—4—30 og Forordningen 3die Juni 1796 § 2 vil være at paakjende efter fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underrettsacten.

Ifølge denne er det fra Citantens Side indbrømt, at han i Februar 1872 har drakket eller pløjet en Græsmark paa ca. 1 Td. Land, at han i den paafølgende Sommer har besaaet omtrent en Fjerdedeel af denne Mark med Blødbingsæd, nemlig Høvre, Græs og Viller til Staldføbring, som han lod tøre af, og at han i September 1872 besaaede den hele Mark med Rugæd. Men der skjønnes ikke rettere, end at Citanten ikke derved har fulgt den i Forpagtningscontracten fastsatte Driftsmaade, værten for den hele Marks Beskommende eller med Hensyn til den anførte Fjerdedeel af samme, da Contracten, som anført, udtrykkelig bestemmer, at Jorden skal ligge 1 Aar i Brak, forinden den atter besaaes, og forsaavidt Citanten har villet gjøre gjældende,

at Fristen hindrede ham i at lægge Marken i Brak i Efteraaret 1871, er dette ikke mod Indstævntes Benægtelse beviist, og naar han har anført, at den af ham brugte Fremgangsmaade er den i hans Egn sædvanlige, og at den ikke blot ikke skader Jorden, men endog gavner den, hvori en efter hans Foranstaltning under Sagen optagen Ekspertforretning tildeels har givet ham Medhold, kan dette ikke komme i Betragtning mod Contractens klare Bestemmelse om, at enhver Overstridelse af hvad der er fastsat i Post 5 om Driftsmaaden skal have Forpagtningens Forbrydelse til Følge, men de anførte Omstændigheder kunde i alt Fald kun faae Indflydelse med Hensyn til Spørgsmaalet om Citanten er ifalden Erstatning, et Spørgsmaal, der imidlertid ikke foreligger Overretten. Den indankede Dom, som rettelig har hævet Sagens Omkostninger, vil dersom være at fastsætte, dog at Fristen for Forboddens Afsløring vil være at bestemme til 8 Uger og at regne fra nærværende Doms Forfaldelse. Processens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne ligeledes at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten."

Fredagen den 7de Januar.

Nr. 210.

Statsraad Bunzen
contra

Hans Johansen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de September 1875:
„Tiltalte Hans Johansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Leth, med 25 Kr. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne lede til andet Resultat end det i Dommen antagne, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bunzen og Advocat Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 60 Kroner til hver.

Den indkøbte Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag er Tilstalte Hans Johansen actioneret for Tvveri eller Hæleri, og have de med den forbundne nærmere Omstændigheder i det Bøffentlige været følgende:

Citrat Tilstalte, der eiede den paa Nørrebrogade Nr. 212 liggende faakøbte „Esfjære Mølle,“ noget efter dennes Brand i December 1873 havde afbændet de tilbagestaaende Bygninger af samme tilligemed den nærmest om dem liggende Deel af Grunden til Actieselskabet „Kjøbenhavns Skotøisfabrik“ saaledes at han frøflyttede Bygningerne og denne Deel af Grunden i October Maaned forrige Aar, medens han vedblev at være Eier af den øvrige i umiddelbar Forbindelse dermed liggende Deel af Grunden, hvorpaa der ikke dengang fandtes Bygninger, lod det nævnte Actieselskab i Stumningen af October og i de paafølgende Maaneder de tilbagestaaende Bygninger heelt eller delvis nedbryde og andre opføre i deres Sted, hvilket Arbejde udførtes i Entreprise af forskjellige Haandværksmestre, saaledes at det Materiale, der hidrørte fra de af hver af dem nedbrudte Dele af de gamle Bygninger skulde blive deres Eiendom, og somtidig dermed lod Tilstalte paa sin Deel af Grunden, der endnu ikke da var afsluttet fra Actieselskabets ved noget Hean, opføre: i de første Dage af November en Staldbygning, beliggende i en Afstand af henved 30 Alen fra Actieselskabets Bygninger, og i de sidste Dage af samme Maaned eller de første Dage af December en til Staldbygningen stødende Retirade, begge Dele af Træ, saaledes at der til Staldbygningen for første Delen kun benyttedes nye Brædder m. m., medens der til Retiraden udelukkende benyttedes tidligere brugte Materialier. Genimod Midten af December Maaned anmeldte derefter Lømmermester Ole Jensen, der havde en Deel af Arbejdet paa Skotøisfabrikens Grund i Entreprise, for Politiet, at der i Løbet af de sidste 14 Dage af det Materiale, der hidrørte fra de af ham nedbrudte Dele af de gamle Bygninger, var blevet bortstjaalet endel Brædder, Stolper og Døre m. m., hvilket alt havde beroet paa Skotøisfabrikens Grund, idet han derhos sigtede Tilstalte for at have tilvendt sig disse Gjenstande, af hvilke endeel den 5te December forrige Aar fandtes henliggende paa Tilstaltes Deel af Grunden ved dennes Staldbygning, og for tildeels at have anvendt dem i den foran nævnte Retirade, og under den derefter mod denne indledede Udsøgelse fremkom der yderligere Sigtelser mod ham for at have fra Skotøisfabrikens Grund tilvendt sig et Par Spande Kalk, endel Stillaadsbrædder, som skulde være benyttede til Overtjørskler paa hans Deel af Grunden, og nogle i den af ham opførte Staldbygning anbragte gamle Vinduer, Alt tilhørende andre Haandværksmestre.

Oversfor Tilstaltes vedholdende Benægtelse af at have gjort sig skyldig i nogen som helst Ulovlighed i sidstnævnte Henseende er der imidlertid ikke under Sagen fremkommet noget til at bømme ham tilstrækkeligt Bevis enten for Rigtigheden af de saaledes mod ham rettede yderligere Sigtelser eller forsaavidt han af Lømmermester Ole Jensen er sigtet for at have tilvendt sig de den 5te December forrige Aar ved hans Staldbygning fundne brugte Brædder og

Døre, der hørte til inde paa Stotsisfabrikken, og den i hans Retirade anbragte Dør.

Det er derhos vel af Tiltalte erkjendt, at han til den omhandlede Retirade har benyttet et Sæde og 2 Tønder, vurderede tilsammen til 11 Kroner, om hvilke han, da han lod dem anbringe der, vidste, at de havde været anvendte i en tidligere paa Stotsisfabrikkens Grund værende Retirade, og som efter det under Sagen Oplyste hørte til det Lømmermester Jensen tilfaldne Materiale, men Tiltalte var i Forbindelse dermed paastaet, at disse Gjenstande, da han tog dem, allerede stode paa hans Grund, uden at han vidste, hvem der havde tag dem derind, og at han ikke tog dem i den Hensigt at tilegne sig dem, men kun for at benytte dem, saalænge Arbejderne ved Stotsisfabrikken, saaledes som Tilsalbet var, gjorde Brug af hans Retirade, samt at han vilde have tilbageleveret dem, der vare løst indfalte og uden videre kunde udtages, naar det var blevet forlangt, og, da det efter Omstændighederne findes betænkeligt at forkaſte denne Tiltaltes Forklaring som urigtig, samt da Lømmermester Jensen har erklæret, at han ikke ønsker Straffelovens § 236 bragt til Anvendelse mod Tiltalte med Hensyn til disse Ting, saa vil der heller ikke forsaavidt kunne paases Tiltalte noget Strafsvar.

Derimod er det endvidere under Sagen af de ved Stotsisfabrikken arbejdende Lømmersvende Svendsen og Christoffer Petersen edelig forklaret, at de med Bestemthed gjenkjendte de i Tiltaltes tidnævnte Retirade anvendte til 9 Kroner vurderede 3 Stolper og 7 af de der anvendte 37 Bræddestykker de 23, der ialt ere vurderede til 12 Kroner, som havende hørt til i den Deel af de gamle Bygninger paa Stotsisfabrikkens Grund, som de selv i Begyndelsen af November ferrige Aar havde nedbrudt for Lømmermester Ole Jensen, idet de gjenkjendte Stolperne paa det paa dem værende Beflag og Bræddestykkerne, der maatte antages overflaarne af hele Brædder paa circa 10 Alen, ikke alene derpaa, at de vare plaiede og høvlede og hvidteede paa den ene Side, men tillige tildeels paa Mærker, hvormed Petersen ved Nedtagelsen havde forsynet de hele Brædder, og er det derhos ligeledes af Lømmermester Ole Jensen edelig forklaret, at han gjenkjendte de ommeldte 3 Stolper og 23 Bræddestykker som havende hørt til i de for ham nedbrudte Bygninger og altsaa som sin Eiendom, og at de vare ham irakomme imod Vidende og Villie.

Tiltalte har nu vel vedblivende paastaet, at de omtalte Stolper og Bræddestykker vare hans lovlige Eiendom, som han havde haft i lang Tid, og som skulde have henligget paa hans Grund, længe før de efter hans Anviisning anbragtes i Retiraden, men det er saa langt fra at han har kunnet anføre Noget til Bestyrkelse for denne sin Paastand eller for, at han er kommen i lovlig Besiddelse af bemeldte Stolper og Bræddestykker, at meget mere Lømmersvend Hans Larsen og Lømmearbejdsmand Rasmus Larsen, der opførte Tiltaltes Staldbygning, have erklæret, at de vel ikke turde benægte Muligheden af, at de omtalte Stolper og Brædder dengang havde henligget paa Tiltaltes Grund blandt hans øvrige der heroende gamle Træ- og Jernmaterialier, men at de dog ikke troede det, medens Rasmus Larsen, der senere

alene opførte Retiraden for Tilstalte, har erklæret, at Stolperne og Brædderne henlaae der, da han begyndte paa den, og af Tilstalte anvistes ham til Besnyttelse derved, samt at Brædderne, der da vare circa 10 Alen lange, saa af ham bleve overlaede. Der naa ved det saaledes Oplyste siges at være tilveiebragt et i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11 og Forordning af 8de September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bæviis for, at Tilstalte har været i ulovlig Besiddelse af de ovenomhandlede Stolper og Bræddestykker. Under Sagen er det nu vel berhos tillige of Lømmersformand Carl Christian Jensen edelig forklaret, at han en Aften, formeentlig i Begyndelsen af November forrige Aar, da han mellem Kloften 10 og 11 gik forbi Støtøisfabrikkens Grund og saa, ledet af et Husfjær, gik ind paa samme, saae Tilstalte, forsynet med en Pygte, og en anden Mandsperson, som han ikke kjendte, staae inde paa Grunden bag en af Bogningerne, og at Tilstalte da havde den ene Ende af et Stykke Lømmer, om hvis nærmere Beskaffenhed imidlertid Intet af ham er oplyst, støttet til sin Skulder, medens den anden Mandsperson syntes i Begreb med at tage fat i dets anden Ende, men der høves dog ikke i denne Forklaring, hvis Rigtighed Tilstalte bestemt har benægtet, idet han aldrig vil have været paa Støtøisfabrikkens Grund paa den Tid, saalidt som i forskjellige andre under Sagen tilveiebragte Oplysninger tilstrækkelig Føie til at dømme Tilstalte som Tyv med Hensyn til de oftnævnte Stolper og Bræddestykker, og han vil saaledes kun blive at ansee som Hæler.

I Medfør af Foranshaaende vil Tilstalte, der er født den 21de Mai 1824 og sem, foruden gjentagne Gange at have rettet for sig i Mindelighed i Sager angaaende Overtrædelse af Straffelovens § 297, tidligere er anseet ved Dom af denne Rets daværende 2den Afdeling for offentlige Politisager af 30te Marts 1867 i Henhold til § 9 i Lov af 11te Februar 1863 med en Bøde af 10 Rd. til Kjøbenbaavns Communes Kasse samt ved denne Rets Dom af 1ste Juni 1867 efter Straffelovens § 297 jfr. § 30, med en Stateløsen tilfaldende Bøde af 20 Rd. eller simpelt Fængsel i 8 Dage, og dens Dom af 5te April 1870 efter Straffelovens § 101 med simpelt Fængsel i 1 Maaned, nu blive at dømme efter samme Lovs § 238 efter Omstændighederne til Fængsel paa Bond og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at tilsvare Actionens Omkostninger og berunder Salair til Actor, hvis Sagførelse har været lovlig, med 25 Kroner. Det bemærkes, at der efter Tilstaltes eget Ønske ikke har været bestiltet ham nogen Defensor."

Mandagen den 10de Januar.

Nr. 235.

Advocat Halkier
contra

- 1) Gaardmand **Mads Christian Nielsen** med Tilnavn **Svedkjær**,
- 2) dennes Søn **Anton Christian Madsen**,
- 3) Huusmand **Stephan** eller **Steffen Christian Stephan**.

fen eller Steffensen, 4) Indsidder Jens Christensen, 5) Træstmager Simon Christensen, 6) Huusfæster Christen Jensen, 7) Gaardmand Erik Christian Christiansen med Tilnavn Stenheden, 8) Gaardmand Jens Peter Nielsen med Tilnavn Hundborg og 9) Huusmand Niels Peter Thomsen (Defensor Klubien),

ber tiltales, Nr. 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8 og 9 for Tyveri, Nr. 5 til-
lige for Hæleri og Nr. 2 for Meddeeltighed i Tyveri.

Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 2den April 1875:
„Tiltalte Nr. 2, Anton Christian Madsen bør for Actors Til-
tale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Nr. 1, Gaardmand
Mads Christian Nielsen, ogsaa kaldet Mads Svødtjør af Etjørum,
Nr. 4, Indsidder Jens Christensen, Nr. 6, Huusfæster Christen
Jensen, Nr. 7, Gaardmand Erik Christian Christiansen, ogsaa
kaldet Chr. Stenheden, Nr. 8, Gaardmand Jens Peter Nielsen
Hundborg og Nr. 9, Huusmand Niels Peter Thomsen, alle af
Lendum, bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød, Nr. 1, 4,
6 og 9 i 2 Gange 5 Dage og Nr. 7 og 8 i 5 Dage, de Til-
talte, Nr. 3, Huusmand Steffen Christian Steffensen og Nr. 5,
Træstmager Simon Christensen, begge af Lendum, bør hver især
hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa
bør og de Tiltalte til Skovrider Clausen sem Besuldmægtiget for
Eieren af Børglumkloster Skov betale i Erstatning Nr. 1, 3 og
4 in solidum 2 Kr. 66 Øre, Nr. 1 og 3 in solidum 13 Kr.
33 Øre, Nr. 4 og 5 in solidum 5 Kr. 33 Øre, Nr. 5 og 9
in solidum 2 Kr. 66 Øre, Nr. 6 og 7 in solidum 2 Kr. 66 Øre
og Nr. 6, 8 og 9 in solidum 3 Kroner. Endelig bør de Til-
talte Nr. 3, 4 og 5 hver for sig afholde de med deres Arrest
forbundne Omkostninger, og samtlige Tiltalte med Undtagelse af
Nr. 2 udrede de iøvrigt af Undersøgelsen og Actionen lovligt
flydende Omkostninger, derunder i Salair til Acter og Defensor,
Procuratorerne Lund og Winther, resp. 16 og 12 Kroner, saa-
ledes at Nr. 1, 3, 4 og 5 deraf in solidum betale den ene Halv-
deel og Nr. 6, 7, 8 og 9 i Forbindelse med Nr. 5 in solidum
den anden Halvdeel. Den idømte Erstatning at udrede inden
15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse og Dommen i
det Hele at efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Viborg Landsoverretts Dom af 30te August 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for de Tiltalte Nr. 6 Christen Jensen og Nr. 9 Niels Peter Thomsen bestemmes til 5 Dage for hver, og at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 20 Kroner til hver. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Isaacsen, betale de Tiltalte med Undtagelse af Nr. 2, Anton Christian Madsen efter samme Forhold som med Hensyn til de øvrige Actionsomkostninger undtagen Arrestomkostningerne er fastsat, 25 Kroner til hver. De idømte Erstatningsbeløb udretes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henselb til de i den inbantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Halkier og Klubien for Høiesteret betale de Tiltalte, med Undtagelse af Anton Christian Madsen, 50 Kroner til hver, der udredes paa den med Hensyn til de øvrige Salairer bestemte Maade.

I den inbantebe Doms Præmisses hebber det: „Under denne Sag Tiltales 1, Gaardmand Mads Christian Nielsen med Tilnavn Svedtjær, 2, dennes Søn Anton Christian Madsen, 3, Huusmand Stephan Christian Stephanen, 4, Indsidder Jens Christensen, 5, Træffomager Simon Christensen, 6, Huusfæster Christen Jensen, 7, Gaardmand Erik Christian Christiansen med Tilnavn Stenheden, 8, Gaardmand Jens Peter Nielsen med Tilnavn Hundborg og 9, Huusmand Niels Peter Thomsen, Nr. 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8 og 9 for Lyveri, Nr. 5 tillige for Hæleri og Nr. 2 for Meddeelsaglighed i Lyveri.

Ved de Tiltaltes egne Tilskaaelser og Sagens øvrige Omstændigheder maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at de alle delvis have medvirket paa den Maade, som nedenfor vil blive anført, i efternævnte Lyverier af Træer paa Roden, der i de senere Aar ere forøvede i en under Hovedgaarden Børglumskloster hørende Skov i Ugilt Sogn.

1. En Aften i Slutning af October Maaned f. A. begave de Tiltalte Mads Chr. Nielsen, Stephan Chr. Stephanen og Jens Christensen sig efter

foregaaende Afstale, og efterat navnlig Mads Chr. Nielsen i denne Anledning havde sendt sin Søn, Tilstalte Anton Christian Madsen, der er født den 6te Marts 1860, som Dub til Stephan Chr. Stephansen, der derefter afstalte det Fornødne med Jens Christensen, til bemeldte Skov, idet Mads Chr. Nielsen afsaa Befordring med sin Vogn, hvorhos tillige Anton Chr. Madsen medfulgte for at holde ved Hælene, medens de Andre sælgede Træer, og eiterat de vare komne ind i Skoven, fældede de der 5 Elle og 1 Bøg, hvort Træ af en halv Snees Alens Høide og 8 à 12 Sommer i Gjennemsnit, tilsammen aflaaede til en Værdi af 18 Kr. 33 Dre, hvorefter de læsede Stammerne og de tykkeste Grenene paa Vognen og hjorte bort dermed, og paa Hjemveien deelte de Kosterne imellem sig. Det er derhos oplyst, at Tilstalte Simon Christensen, fort efterat dette Tjveri var begaaet, har efter Umødning af Stephan Chr. Stephansen været denne behjælpelig med at bære en Træstamme, der ved Delingen var tilfalden ham og som var bleven aflæsset i en Grøst tæt ved hans Huus, hen til dette og derfra, efterat de havde sauet den itu, til Simon Christensens Huus, idet denne skulde danne Træsto deraf, og Simon Christensen har navnlig udsagt, at han ikke bestemt tør benægte, at Stephanjen allerede dengang havde fortalt ham, at han havde sjaalet Træet. Af de ommeldte Træer ere Bøgen og de 4 Elletræer bragte tilskede under Sagen og udleverede Beskjaalne.

2. De Tilstalte Mads Christian Nielsen og Stephan Chr. Stephansen have ligeledes en Nat, som det maa antages, i Vinteren 1872—73 i Skoven tilvendt sig 5 Elletræer af lignende Størrelse som de ovennævnte og tilsammen aflaaede til en Værdi af 13 Kr. 33 Dre, hvilke de bortførte paa Mads Chr. Nielsens Vogn og derefter deelte.

3. De Tilstalte Jens Christensen og Simon Christensen have engang i Sommeren 1873 tilvendt sig to temmelig store Elletræer eller efter Simon Christensens Udsagn muligens kun eet saadant. Det Beskjaalne blev af de Tilstalte bragt hjem til Simon Christensen, der deraf dannede Træsto, af hvilke Jens Christensen fik nogle som sin Part.

4. De Tilstalte Erik Christian Christiansen og Christen Jensen have en Aften, som det maa antages i Foraaret 1873, tilvendt sig et Elletræ af 10 à 12 Alens Høide og af Værdi 2 Kr. 66 Dre, som de deelte mellem sig.

5. Bemeldte Christen Jensen har derhos en Aften i Foraaret 1874 i Forening med de Tilstalte Jens Peter Nielsen og Niels Peter Thomsen tilvendt sig en Riisbøg af 12 à 15 Alens Høide og af Værdi 3 Kr., hvilken de skare i 3 Stykker, hvoraf hver fik sit. Det er derhos oplyst, at Tilstalte Christen Jensen har bragt noget Træ, der maa antages at have hidvørt fra dette Tjveri, til Tilstalte Simon Christensen, for at denne, hvem han fortalte, at han havde sjaalet Træet, skulde danne ham nogle Riber deraf samt at Simon Christensen, idet Træet ikke buede til Diemetet, har leveret Christen Jensen Riber af andet Træ og selv beholdt det Træ, denne som meldt havde bragt ham.

(Sluttes i næste Nr.)

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 34.

Den 2de Januar.

1876.

Tredie eller ekstraordinaire Sæssion.

Mandagen den 10de Januar.

Nr. 235.

Advocat Halkier

contra

- 1) Gaardmand Mads Christian Nielsen med Tilnavn Svedkjær,
- 2) dennes Søn Anton Christian Madsen, 3) Huusmand Stephan eller Steffen Christian Stephansen eller Steffensen, 4) Indsidder Jens Christensen, 5) Træskomager Simon Christensen, 6) Huusfæster Christen Jensen, 7) Gaardmand Erik Christian Christiansen med Tilnavn Stenheben, 8) Gaardmand Jens Peter Nielsen med Tilnavn Hundborg og 9) Huusmand Niels Peter Thomsen (see forrige Nr.).

6. Endelig have de Tiltalte Niels Peter Thomsen og Simon Christensen engang, som det maa antages i Vinteren 1871—72, tilvænt sig et Elkebræ af ca. 10 Alens Høide, der er anslaaet til en Værdi af 2 Kr. 66 Dre, og hvilket de beelte imellem sig.

Tiltalte Anton Christian Madsen har forklaret, at han aldrig har tænkt paa, at han begik noget Ulobligt ved sin ovennævnte Medvirkning ved det under Nr. 1 omhandlede Tyveri, og at han kun fulgte med efter sin Faders Anmodning for at holde ved Hestene, og da denne Tiltalte efter det Ovenanførte endnu ikke havde slydt sit 15de Aar paa den Tid da Tyveriet forsvædes, maa det herefter samt efter Sagens øvrige Omstændigheder billiges, at han i Medfør af Straffelovens § 56 2det Stykke er ved Underrettsdommen frifunden for Actors Tiltale i denne Sag. De øvrige Tiltalte — af hvilke Nr. 1 Mads Christian Nielsen er født i Aaret 1818, Nr. 3 Stephan Christian Stephansen i 1806, Nr. 4 Jens Christensen i 1832, Nr. 5 Simon Christensen i 1809,

Nr. 6 Christen Jensen i 1832, Nr. 7 Erik Christian Christiansen i 1822, Nr. 8 Jens Peter Nielsen i 1832 og Nr. 9 Niels Peter Thomsen i 1821, og af hvilke Nr. 3 tidligere flere Gange har været straffet, navnlig 2 Gange for Høer og feneft ifølge Overrettens Dom af 15de October 1855 for Overtrædelse af et Entholdelsesdecret med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ligesom ogsaa Tiltalte Nr. 4 har været straffet ifølge Frederiksbavn Kjøbstads og Horns Herreds Exraters Dom af 3die August 1867 for første Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og Tiltalte Nr. 5 ifølge Høiesrætersdom af 18de Marts 1867 for Forsikkelse af ublagt Gods efter Straffelovens § 256 med simpelt Fængsel i 8 Dage, medens det ikke er oplyst, at nogen af de andre Tiltalte tidligere har været tiltalt eller straffet — ville derimod for deres ovenomhandlede Forbød alle være at anses efter Straffelovens § 228 cfr. §§ 234 og 47, og Tiltalte Nr. 5 tillige for Hæleri efter § 238, hvorhos de af Tiltalte Nr. 4 forøvede Tyverier i Medfør af Straffelovens § 241 andet Led tillige blive at tilregne ham som 2den Gang begaaet Hæleri, medens for de Tiltalte Nr. 3 og Nr. 5 endvidere Straffelovens § 23 vil være at tage i Betragtning.

Straffen for de Tiltalte findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes for Nr. 1 og 4 til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver, for Nr. 6, 7, 8 og 9 til samme Slags Fængsel i 5 Dage for hver, og for Nr. 3 og 5 til Fængsel paa sædvanlig Fængelsest i 40 Dage for hver, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelser undtagen for de Tiltalte Nr. 6 og 9, hvis Straffe ere bestemte til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for hver, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning billiges, og ved hvis Forfrister om Actionens Omkostninger det ogsaa findes at kunne have sit Forblivende, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten ville være at bestemme til 20 Kroner til hver, være at stadfæste med de nævnte Forandringer i Henseende til Straffetiden for de Tiltalte Nr. 6 og 9 samt med Hensyn til Salairerne for Underretten."

Nr. 111. Hattemager **J. B. Jacobsen** (Adv. Henrichsen)

contra

Overretsskessfor **Müller** paa Dødsboet efter Fabrikbestyrer **Chr. C. Rasmussens** fraseparerede Hustru, dets Vegne og den for fraværende Fabrikbestyrer **Chr. C. Rasmussen** eller dennes Arvinger beskikkede Tilsynsværge Cand. juris

J. B. Hansen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet, om et af bemeldte Rasmussen og af-
bøde Hustru, medens de levede sammen i Ægtekab, oprettet
reciprokt Testament bør lægges til Grund ved Etpjørelsen af
hendes Efterladenskaber.

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Skiftecommissions Decision af 24de December 1874: „Den af Hattemager J. B. Jacobsen i Roeskilde neblagle Protest imod, at det ommeldte Testament lægges til Grund ved Opgjørelsen af nærværende Bo kan ikke tages til Følge.“

Høiesterets Dom.

Det i den indankede Decision omhandlede reciproke Testament af 7de Juli 1852 maa efter de deri anvendte Udtryk om den Længstlevendes Indsættelse til at være Eier uden Deling af Ægtefællernes hele Bo ansees at gaae ud paa, at det, der saaledes skulde erhverves af den Længstlevende, var det i begge Ægtefællers Besiddelse inbtill den Enes Død værende Fællesbo; og naar det fremdeles fastsættes, at hvis den Længstlevende skulde døe i ugift Stand, tilfalder Alt, hvad denne maatte efterlade sig, Ægtefællernes fælles Arvinger, maa det herved efter den hele Sammenhæng ansees forudsat, at den Længstlevende iforveien i Medhold af Testamentets første Deel var bleven Eier af Fællesboet. Ifølge de af Ægtefællerne den 7de Januar 1858 vedtagne Vilkaar, i Henhold til hvilke Separationsbevillingen af 20de s. M. medbeeltes, var imidlertid alt Formuesælleskab mellem Ægtefællerne fra Meddelelsen af Separationsbevillingen ophævet og de Fællesboet tilhørende Formuesgjenstande beelte mellem Ægtefællerne, saa at disse efter Separationen hver havde sit særegne Bo; og medens der vel, saalænge de begge vare i Live og fuldstændig Ophævelse af Ægteskabet ved Skilsmisse ikke havde fundet Sted, var en Mulighed for, at Formuesælleskabet kunde gjenoprettes, navnlig derved, at Samlivet fornyedes, blev dog Formuesælleskabets Ophævelse endelig, naar, som i nærværende Tilfælde, nogen af Ægtefællerne, uden at saadan Fornyhelse havde fundet Sted, afgik ved Døden. Testamentet er derfor efter sit ovenansførte Indhold uanvendeligt paa Behandlingen af Bolette Marie Rasmussens Bo, idet der ikke var noget Fællesbo, som ved hendes Død kunde gaae over til hendes Mand som den Længstlevende, ligesaa lidt som der, forsaavidt Manden, om hvem Oplysning for de senere Aar savnes, ikke maatte have overlevet hende, har været noget Fællesbo, der ved hans Død kunde tilfalde eller er tilfaldet

hende som den Længstlevende, saa at Betingelsen for, at Mandens Slægt kunde arve hende, heller ikke er tilstede. I Henhold her- til vil den af Citanten nedlagte Paastand om, at Testamentet ikke bør lægges til Grund for Opgjørelsen af Boet, være at tage til Følge. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Det ovenomhandlede Testament af 7de Juli 1852 bør ikke lægges til Grund for Opgjørelsen af Bolette Marie Rasmusens Dødsbo. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Succursklassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indkomne Decisions Præmisser lyde saaledes: „Under 7de Juli 1852 oprettede Afsøbe, Bolette Marie Rasmussen i Forbindelse med sin Mand, Fabrikbestyrer Christian Emil Rasmussen et samme Dag notarialiter attesteret gjensidigt Testament, hvorved de — som det hedder — under Forventning af kongelig allernaadigt Confirmation indsatte den Længstlevende af Ægtefællerne til uindskrænket Gier af deres hele Bo og blandt Andet bestemte, at Boet, saafremt den Længstlevende døde uden at have indladt sig i nyt Ægtefælskab, halvt skulde tilfalde Mandens halvt Konens Arvinger efter Loven. Samlivet mellem Ægtefællerne blev imidlertid hævet i Henhold til Separationsbevilling af 20de Januar 1858, og gik de vedtagne Separationsvillaaer blandt Andet ud paa, at alt Formuesælleskab mellem Ægtefællerne skulde være ophævet, idet Indboet og de øvrige Fællesboet tilhørende Formuesgjensaaude bleve deelte imellem dem, hvorimod ingen særlig Bestemmelse blev truffen om, hvorvidt det omevnte Testament fremdeles skulde staa ved Magt eller ikke.

Efterat nu Hustruen, fornævnte Bolette Rasmussen er afgaaet ved Døden og hendes Bo er taget under Skifterettens Behandling, er der opstaaet Spørgsmaal om, hvorvidt det ommeldte Testament, der er foresundet i Boet, vil være at lægge til Grund ved dets Opgjørelse, idet Paastand herom er neblagt af den for Manden eller eventuelt dennes Arvinger bestillede Tilsynsværge, cand. juris S. B. Pauzen, hvorimod en Broder til Afsøbe, Hattemager J. B. Jacobsen i Roeskilde har fremsat Paastand om, at intet Hensyn tages til det ommeldte Testament, da dette paa Grund af den mellem Ægtefællerne skeddne Separation formeentlig maa have tabt sin Betydning.

Det skjønnes imidlertid ikke, at der heri kan gives Hattemager Jacobsen Medhold.

Ægtefællernes Ægtefæltskab var, uagtet deres Separation fra Bord og Seng, ikke endeligen ophævet, men maatte i flere Henseender betragtes som staaende ved Magt, og om det end i den mellem dem den 7de Januar 1858 indgaaede Overenskomst om Bilkaarene for deres fremtidige Forhold og Delingen af deres Eiendele hedder „at alt Formuefællesskab mellem dem skal være ophævet“, hvoraf det kunde spæses at være en Følge, at den Forudsætning, som ligger til Grund for det reciproke Testament, nemlig at der eksisterede et sælles Bo, som den Efterlevende ifølge Testamentet skulde kunne beholde, efter Separationen ikke længer var tilstede, saa kunde den ommeldte Ophævelse af Fællesskabet dog, saalænge Ægtefællernes selv ikke endeligen var ophævet, formeentlig ikke rettelig betragtes anderledes end som interimistisk, ligesom det ogsaa, saalænge egentlig Ægtefællernes Skilsmisse endnu ikke havde fundet Sted, stod de separerede Ægtefælle frit for igjen at fornye det facitste Fællesskab. Testamentets vedblivende Gyldighed findes derfor ikke at kunne anses usørenelig enten med det mellem Ægtefællerne efter Separationen ifølge Lovgivningen indtraadte Retforhold eller navnlig ved Indholdet af Overenskomsten af 7de Januar 1858, ved hvilken Testamentet ikke udtrykkelig er ophævet, hvortil der dog havde været al Anledning, saafremt saadant havde været Ægtefællernes Mening.

Den i Frdn. 21 Mai 1845 § 17 givne Bestemmelse om, at Ægtefælle, som efter Bevilling leve adskilte i Henseende til Bord og Seng, ikke skulle kunne nyde godt af den ved bemeldte § og § 15 tilstaaede Ret til ab intestato at arve den afdøde Ægtefælle, skjønnes saameget mindre at kunne begrunde et modsat Resultat i nærværende Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om Arv efter en testamentarisk Disposition, som den Separationen i Henseende til Bord og Seng i den nævnte § tillagte Virkning netop der fremtræder som en særlig af den positive Lovgivning indført Bestemmelse, der ikke i og for sig hjemles af Forholdets egen Natur, saaledes som i Tilfælde af egentlig Skilsmisse, og derfor ei heller lettelig bør udstrækkes til andre Forhold.

Som Følge af det Anførte vil den nedlagte Protest imod, at Testamentet lægges til Grund ved Opjørelsen af nærværende Bo ikke kunne tages til Følge. Stempelovettrædelse foreligger ikke under Disputen.“

Nr. 17. Tjenestefarl **Hans Peter Andersen**

(Højesteretsfagsfører Åsmusjen)

contra

Amtmanden over Maribo Amt, Kammerherre, Baron F. C. Holsten paa det Offentliges Vegne (Etsaaraad Bungen efter Ordre) og Arbejdsmand **Jens Hansen** (Ingen), angaaende en Sigtelse mod Citanten for Vold.

Norland Nørreherreds Extrarets Dom af 30te Mai 1874: „Tiltalte Hans Peter Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og erstatte Rjøbeløv Sogns Fattigkasse dens Udgifter til Jens Hansens Kur og Pleie med 26 Rd., betale til Jens Hansen i Erstatning ialt 11 Rd. 58 þ og udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Henriksen og Defensor, Procurator Barfod hver 5 Rd. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter Dommens Forlyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Ildfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Juli 1874: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog at den Rjøbeløv Sogns Fattigkasse tilkjendte Erstatning saavel som den Jens Hansen tilkjendte Erstatning af 1 Rd. 58 þ bortfalder. I Salair til Procuratorerne Leth og P. A. Petersen her for Retten betaler Tiltalte Hans Peter Andersen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Ildfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte, tilbeels først efter den indankede Doms Affigelse tilveiebragte Ophlysninger vil Citantens Anbringende om, at Jens Hansen, da Citanten bibragte ham det i Dommen nærmere omhandlede Slag over Armen, ikke blot uden Høie havde udfjældt Citanten paa den af Jens Hansen vedgaaede Maade, men endog villet flaae Citanten med den Stok, Jens Hansen, som af ham indrømmet, havde i Haanden, ikke kunne forkastes. I Betragtning heraf findes den Straf, Citanten ikke kan undgaae at idømmes efter Straffelovens § 203, at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til den Jens Hansen tilkjendte Erstatning af 10 Rd. og Actionens Omkostninger vil Dverretsdømmen være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og de Salairer, der ville tilkomme Procurator Henriksen for Møde under de efter Dverretsdømmens Affigelse optagne Tingsvidner og Etatsraad

Bunzen som befalet Sagfører for det Offentlige for Høiesteret, blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten Hans Peter Andersen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. I Salarium tillægges der Procurator Henriksen 10 Kroner og Etatsraad Bunzen 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indantebe Doins Præmisses hedder det: „Tiltalte Hans Peter Andersen er under nærværende ved Hollands Nørreherreds Extraret imod ham for udøvet Vold anlagte Sag ved egen Tilstaaelse overbeviist at have den 13de April d. A. tilføjet Arbeidsmand Jens Hansen et Slag med en Kjev eller Gjerbestage, hvilket, idet Hans Jensen med sin høire Arm vilde værges sig derimod, traf denne saaledes, at Benet i Underarmen blev slaet over, hvorefter Jens Hansen i omtrent 5 Uger ikke kunde bruge Armen, uden at Bestadigelsen dog efter den afgivne Lægeerklæring kan antages at ville have skadelige Følger for hans Helbred i Fremtiden.

Tiltalte har paastaet, at han kun har tilføjet Jens Hansen Slaget for at værges sig mod ham, der vilde overfalde Tiltalte, men dette er imod Jens Hansens Benægtelse ikke godtgjort. Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født den 1ste Marts 1852 og ikke findes tidligere straffet, ved den indantebe Dom er anset efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og da Dommens Bestemmelser om den Jens Hansen tilkjendte Erstatning for den ham paaførte Lidelse af 10 Rd. saavel som om Actionens Omkostninger bifaldes, vil Dommen forsaavidt være at stabsætte, hvorimod den, forsaavidt der er tilkjendt Kjøbeløb Sogns Fattigkasse 26 Rd. for dens Udgifter til Jens Hansens Kur og Pleie og Jens Hansen 1 Rd. 58 f i Erstatning for Udgifter til en privat Sag, han havde paabegyndt imod Tiltalte, findes at maatte forandres, da det ikke er oplyst, at et saadant Beløb, som af Sogneraadet fordret, virkelig dertil er udredet og Jens Hansen selv har hævet den paabegyndte Sag.“

Nr. 263.

Advocat Levinfen
contra

Elisabeth Nilsson, Larsens Hustru (Def. Halkier),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de November 1875:
„Tiltalte Elisabeth Nilsson, Larsens Hustru bør straffes med
Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber samt udrede denne Actions
Omkoftninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Pro-
curatorerne Bloch og Salomonsen, med 10 Kr. til hver. At
efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Høiefterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
ftande. I Salarium til Advocaterne Levinfen
og Halkier for Høiefteret betaler Tiltalte 20
Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Tiltalte Elisabeth
Nilsson, Larsens Hustru, der har opgivet at være 42 Aar gammel, hvilket
af Retten er skjønnet at stemme med hendes Udseende og som ved denne Rets
Dom af 27de Januar 1857 er anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med
Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvilken Straf hun havde
affonet den 4de Marts næstefter, er under nærværende mod hende for Tyveri
anslagte Sag ved egen med det iøvrigt Eplyste stemmende Tilfæaelse overbevist
at have i sidstafvigte October Maaned frafjæaet Droschetudst Nielsens Hustru
Amanda Charlotte Johnsen i 2 forskjellige Gange omtrent 1½ Skjæppe
Cokes, der i det Hele ere vurderede til 18 Ore, hvilke Tyverier hun begge
udførte paa den Maade, at hun for at skjæle skaffede sig Afgang til det af
Besjæaerne til Brændsel benyttede Kjælderrum i Eiendommen Nr. 18 paa
Gasveien, i hvilken Eiendom Tiltalte dengang selv havde Boyæl, ved at
oplukke den for dette Kjælderrums Dør anbragte Hængelaas med en fast
Nøgle, og efter saaledes at være kommen ind i Kjælderrummet tilvendte sig
første Gang omtrent en Skjæppe og anden Gang omtrent ½ Skjæppe Cokes
af den i Kjælderrummet værende Beholdning. I Henhold til det Foransførte
vil Tiltalte, itet den hende tidligere overgaaede Dom ikke har Gjentagelses-
virkning, blive at dømme efter Straffelovens § 229 Nr. 4 efter Omstændig-
hederne til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber.“

Tirsdagen den 11te Januar.

Nr. 256.

Advocat Nellesmann

contra

Arrestanten **Charles Christian Damm** (Defensor Klubien),
der tiltales for Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de November 1875:
„Arrestanten Charles Christian Damm bør straffes med For-
bedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkost-
ninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne
Hedfcher og Raas, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under
Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Den Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom ommelbte
Forsalfkning af det paagjældende Document maa efter samtlige
dermed forbundne Omstændigheder henføres under Straffelovens
§ 274 1ste Led, sammenholdt med § 268, og da Straffen findes
passende at kunne fastsættes, som i Dommen er skeet, til For-
bedringshuusarbejde i eet Aar, vil bemeldte Dom, hvis Be-
stemmelse om Actionens Omkostninger billiges, kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
at stande. 3 Salarium til Advocaterne Nelles-
mann og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte
30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende
mod Arrestanten Charles Christian Damm for Falsk anlagte Sag, til
hvis Paagjældelse i det Hele Retten har Bemyndigelse i Justitsministeriets
i Henhold til Straffelovens § 6 afgivne Resolution af 15de November næstforhen,
er det beviist ved Arrestantens egen af det isvrigt Oplyste beskryede Tilsaaelse,
at han, der har været Handelsreisende for Kjøbmand Julius Christeller i
Færlin fra den 21de December f. A., har i Overensstemmelse med en i Be-
gyndelsen af indværende Aar under hans Ophold i Christiania fattet Beslutning
om at fravende bemeldte Kjøbmand Christeller 30 Kr. gennem Forsalfkning
af en for en Told af 16 Rd. 17 Ore svenskt Rigsmønt, som han den 28de De-
cember f. A. havde erlagt i Malmø, udsærdiget Dvittering, der var underskrevet
af vedkommende Embedsmand, fra førstnævnte By tilskillet Kjøbmand Christeller

et Christiania den 19de Januar 1875 baderet Regnskab, hvori bemeldte Told var opført med et Beløb af 46 Kroner 17 Ore, og i Slutningen af Marts eller i Begyndelsen af April Maaned næstefter her i Staden udført Forsalfskningen af den ovenomhandlede Toldqvittering ved at forandre Cettallet i det i samme skrevne Tal Septen til et Hiirtal samt ved sin senere Ankomst til Berlin leveret den saaledes forfalskede Toldqvittering til Kjøbmand Christoffer som Legitimation for den tilsvarende Post i det foromtalte Regnskab.

I Medfør af det foransførte vil Arrestanten, der er født den 21de April 1844 og ikke funden forhen straffet, være at domme efter fornævnte Lovs § 274 jfr. 269 2det Stykke efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i et Aar.“

Nr. 264.

Advocat Nellemann

contra

Arrestanten **Peter Grøndal** (Defensor Levinfen),
der tiltales for Løsgænger og Væleri.

Varde Kjøbstads Politirets Dom af 6te November 1875: „Arrestanten Peter Grøndal bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af sin Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 6te December 1875: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Acter og Defensor for Overretten, Procuratorerne Ifaacsen og Merville, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Nellemann og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Peter Grøndal — der er født i Hertugdømmet Slesvig den 22de Decbr. 1822, og som tidligere, foruden oftere at være straffet i bemeldte Hertugdømme,

naavnlig for Tyveri, gjentagne Gange har været straffet her i Landet for. Væleri saavel som for Følgangeri og senest har været anseet efter Overrettens Dom af 13de September, d. A. for Overtrædelse af et ham i Henhold til Lov om Tilshynet med Fremmede og Rejsende m. m. af 15de Mai d. A. givet Tilhold samt for Væleri med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage — tilføies under nærværende Sag atter for Følgangereri og Væleri, og maa det i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, der, efter at have udfaaet den ham sigt idømte Straf, hjemsendtes til sit Fødestegn i fornævnte Hertugdømme, efter en Rats Ophold sammesteds atter har begivet sig herind i Landet for ligesom tidligere at vandre om og tilkøbe sig sit Underhold, og at han paa sin Vandring ankom til Varde, hvor han, efter sammesteds at have gjort sig skyldig i Væleri, den 22de October d. A. blev anholdt.

For sit ommeldte Forhold er Arrestanten ved Politiretsdommen rettelig anseet efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 1 og 3 cfr. § 5 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at faldsætte."

Onsdagen den 12te Januar.

Nr. 244.

Advocat Henrichsen

contra

Arrestanten **Knud Bøch** (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretens Dom af 13de November 1875: „Arrestanten Knud Bøch bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Winther og Wolff, med 20 Kr. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 50 Kroner til hver.

Den inbankede Doms Præmiejer Lyde saaledes: „Under nærværende mod Arrestanten Knud Pech for Tyveri anlagte Sag har Muurmester Frederik Vilhelm Rudolph Berlin edeligen forklaret, at han Natten mellem den 22de og 23de August dette Aar, efterat han omtrent Klokken 12 var kommen til Eiendommen Nr. 23 i Løngangsstræde, hvis Port han fandt aabensaaende, og derpaa, aflaaende denne Port, havde begivet sig op i sin Beboelsesleilighed i bemeldte Eiendoms Stueetage og var gaaet tilfængs, benved $\frac{1}{2}$ Time efter hans Hjemkomst, medens han laae vaagen, uden endnu at have sovet, hørte, samtidig med hans Hustru Gunder Marie Helene Klingenberg, Nogen pusle i den omtalte Eiendoms Gaardsrum, derpaa en Lyd, som han, efterat være kommen til Kundskab om, hvad der var foregaaet i Eiendommen, ubetinget har antaget hidrørte derafra, at det i Kælderen under den Etage, han selv beboede, anbragte Vindue, som nedenfor nærmere vil blive omtalt, blev rykket op udbendig fra, derefter hørte en puslende Lyd som om Nogen stødte til forskjellige Ting i nysnævnte Kjælder eller muligens i en til Eiendommen hørende Stald og endeligen en stærk Larm, som om en heel Deel Flasker faldt ned og gik i Stykker; at han, som foranlediget derved stod op og aabnede et Vindue mod Gaardsrummet, et Dieblit, efterat dette var steet, saae en Person krybe ud af det omtalte Vindue, og at denne Person, som han tilstalte, idet Personen, der naavngav sig Gartner Pech eller Berg og foregav at skulle hente noget Tøi, for at svare ham vendte sig om, havde en Flaske i sin højre Haand og, som han syntes, tillige Noget under venstre Arm, der godt kunde være en Flaske, og at han derpaa gjennem et mod Gaden vendende Vindue i hans Leilighed fik tilkaldt Politihøjterentene Nr. 170 Urfin og Nr. 285 Larsen, som han selv lukkede ind i Eiendommen, hvor de anholdt Arrestanten, der kom dem i Møde fra Gaardsrummet.

Paa samme Maade er der af fornævnte Muurmester Berlins Hustru afgivet en betræffende de ovenomhandlede Lyd med hendes Mandes aldeles overeensstemmende Forklaring, og til denne har hun søiet, at hun af sin Mand, efterat denne havde tilstalt den i hans Udsagn forekommende Person, blev meddeelt, at han havde seet denne Person krybe ud af det ovenfor berørte Vindue, og at hun, der stod op, da hendes Mand var gaaet ind til Gaden for at tilkalde Politiet, derpaa saae en Person i det omtalte Gaardsrum sætte en Flaske paa den i dette staaende Vandvogn og derefter krybe op paa denne Vogn, formentlig for at gjøre et Forsøg paa at komme op paa et i Gaardsrummet værende Stuur og fra dette ned i Naboeiendommens Gaardsrum, men igjen slige ned, uden at have gjort et saadant Forsøg, og gaar bag om Vognen henad mod Eiendommens Port.

Fremdeles har Muurmester Berlins Datter, Caroline Berlin afgivet en ogsaa med Ed bekræftet Forklaring, hvorefter hun den paagjældende Nat, da hun hørte hendes Fader ud af et Vindue til Gaden tale om et Tyveri, gif ind i et mod Gaardsrummet vendende Værelse og fra dette bemærkede en Person, der krep op paa den i Gaardsrummet holsbende Vandvogn og fra denne saae ud over et tæt ved samme liggende Stuur paa en saadan Maade,

at hun fik det Indtryk, at han et Dieblif havde tænkt paa at gige op paa Skuret, samt at han derefter krøb ned af Vognen og gik henimod Porten og ind i denne.

At nu Arrestanten er den i de 3 fornævnte Vidners Afgivne omhandlede Person, kan efter de besangaaende foreliggende Oplysninger ikke be-
tvivles, thi, foruden at Vidnerne Verkins Hustru og fornævnte Datter bestemt have gjentjendt Arrestanten som den Person, de saae paa Vandvognen, og Vidnet Muurmester Berlin med Bestemthed antaget, at Arrestanten er den Person, som han saae krøbe ud af Kjældervinduet, saa er der tilveiebragt en næsten fuldstændig Bished for, at der ikke i Gaardsrummet i den Tid, Arrestanten før hans Anholdelse opholdt sig i samme, har været eller kunnet være nogen anden Mandsperson, og desuden har Arrestanten selv maattet erkjende, at det var ham, der, som ovennævnt, blev talt af Muurmester Berlin, og som svarede denne, samt at han under sit Ophold i Gaardsrummet ikke saae nogen Mandsperson i dette. Det er derhos, foruden tildeels ved Muurmester Berlins Udsagn, ved beedigede Forklaringer, der ere afgivne af de ovennævnte Politibetjente og af Niels Christianen, i Tjeneste som Formand hos Fabrikantene Olsen & Hansen, af hvilke den ovenfor omtalte Kjælder, hvori intet Menneske havde Natteophold, blev benyttet til Forretningslocale, bevist, at Indgangen til bemelte Kjælder under en Undersøgelse, som foretoges umiddelbart efter Arrestantens Anholdelse, fandtes aflaaet, at et til Gaardsrummet stødende Vindue i denne Kjælder stod aabent, skjøndt dette Vindue efter Formand Christianens Forklaring, dengang han den foregaaende Aften omtrent Kl. 8 forlod Kjælderen, hvori ingen Vedkommende senere havde været, skal have været lukket, hvorvel ikke anderledes, end at det kunde tages op udvendig fra, dersom muligen den underste Krog paa Vinduet, hvis øverste Krog manglede, ikke var trykket tilstrækkeligt fast, at en Kasse, indeholdende tomme Flasker, der havde staaet i Kjælderen under det omhandlede Vindue, var væltet ned og derved en Deel af Flaskerne gaaet i Stykker, saaledes at der fandtes Flaskeskaar under Vinduet, at der paa den i Gaardsrummet staaende Vandvogn blev fundet en Flaske med rødt Lak, mærket „Medoc“, og at Arrestantens Frakke, da han anholdtes, bagpaa var oversmurt med Kalk, samt at der ved en i Eiendommen senere foretagen Undersøgelse, der foranstaltedes, efterat Politibetjentene Ursin og Larsen, der havde bragt Arrestanten til en Politistation, vare komne tilbage, fandtes i en Mendesteen i Gaardsrummet en Flaske med Equisetum over Proppen, mærket „Erlauer“ og i Porten en Deel Etiketter.

Fremdeles blev der ved en Undersøgelse af Arrestantens Person, der blev foretagen paa Politistationen Nr. 1, hvortil han blev ført, fundet i hans Bæltelse 4 a 5 Etiketter til forskjellige Drikkevarer, og ved samme Leilighed saaes der i Svangen paa hans høire Fod et frist Saar samt i Svangen af hans høire Sto en Væskeligelse med Spor af friske Blodpletter.

Endeligen fandtes der ifølge den af Mineralvandsfabrikant og Detailhandler Ole Hansen, den ene af fornævnte Firmas Hænder, afgivne beedigede Forklaring den paafølgende Dag en stor Mængde Etiketter, der

havde ligget i en Skuffe i den paaagjældende Kjælber, og 4 Flasker Drillevarer, der havde beroet i Flaskeskurve, som stode i Kjælderen for at affendes til Runder, hvilke søvnedes Flasker ganske svarede til de 2 ovenomtalte Flasker, der bleve fundne i Gaardsrummet, den ene paa Vandvognen og den anden i en Kændesteen, og til 2 ituslaaede Flasker, der fandtes liggende blandt de foran omhandlede Flaskeskaar.

Uagtet de foran fremstillede mod Arrestanten talende Omstændigheder har denne dog vedblivende nægtet, at han har gjort sig skyldig i noget Ulovligt, at han den ommeldte Nat har været i Firmaet Olsen & Hansens Kjælber, og at han veed Noget om de Etiketter og Flasker, der bleve fundne i den omhandlede Eiendom, de første i dennes Port og de sidste i dens Gaardsrum, idet han om sin Nærværelse i bemeldte Eiendom har forklaret, at han den ovennævnte Nat i en meget beruset Tilstand for at tilfredsstille en naturlig Trang var gaaet ind i Eiendommen, hvis Port han fandt aabenstaaende, og med hvis striblige Forhold han var bekendt, fordi han en Tid havde haft Arbejde hos Firmaet Olsen & Hansen, og at han, da Porten, medens han i sin angivne Hensigt opholdt sig i Eiendommens Gaardsrum, blev lukket, blev i dette, indtil Porten blev aabnet for Politiet.

At Arrestanten har været beruset, da han Natten mellem sidstnævnte 22de og 23de August gik ind i Eiendommen Nr. 23 i Løngangsstræde, er imidlertid ubestrykt og i fuldstændig Strid med de Forklaringer, der i saa Henseende ere afgivne af de i Sagen førte Vidner, som havde haft Leilighed til at iogttage Arrestanten umiddelbart efter hans Anholdelse, og, om det end mod hans vedholdende Benægtelse ikke tør betragtes som bevist, at han er gaaet ind i bemeldte Eiendom i tyvagtig Hensigt, saa kan hans Benægtelse dog iøvrigt ikke tillægges nogen Betydning mod de fremkomne Beviisligheder, ved hvilke der maa ansees tilveiebragt et i Medfør Frd. af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten i den Hensigt at stjæle har skaffet sig Adgang til den tidtomhandlede Kjælber ved udvendig fra at aabne et af sammes Vinduer og derpaa at krybe ned i Kjælderen gennem Vinduesaabningen, og at han, efter paa denne Maade at være kommen ned i Kjælderen, i samme har tilegnet sig 4 Flasker med Drillevarer, der i det Hele ere ansatte til en Værdi af 3 Kroner 62 Ore. Et saadant Beviis findes allerede at foreligge i det ovenfor Ansøgte, naar det toges med i Betragtning, at det er blottet for enhver Sandsynlighed, at Arrestanten, naar han efter et Ophold, der ikke kan have været ret længe, igjen forlod Kjælderen, medhavende af sine Koster, skulde være stegen ned i Kjælderen i nogen anden Hensigt end at begaae Tyveri i samme, men til det alt Fremstillede kan derhos søies, at Vidnet Muurmester Berlins Hustru's Forklaring om at have seet Arrestanten lægge Flasken paa Vandvognen, bestrækes ved den af Johan Christian Both, der dengang hørte for Firmaet Olsen & Hansen med bemeldte Vogn, afgivne med Ed bekræftede Forklaring, hvorefter der ingen Flaske var paa Vognen, da han den 22de August d. A. omtrent klokken 12 Middag forlod Gaarden Nr. 23 i Løngangsstræde, at det er bevist ved sidstnævnte Vidnes og den af Rudst Jens Rasmussen

afgivne beedigebe Forklaring, at den i Rendeslenen fundne Flaske har været i Firmaet Olsen & Hansens Besiddelse, og ved samme Vidners samt tilbedes ved Vidnet, Formand Christiansens Forklaringer, at de i Porten og paa Arrestantens Person fundne Etiketter, hvilke ere erklærede at være i og for sig uden Pengeværdi, vare af den Slags Etiketter, som Firmaet Olsen & Hansen benyttede i deres Forretning, at der udenfor Vinduet, hvorigennem Arrestanten trøb ned i Kjelberen, stod 2 Kalkvogne, og at den Bjalke i Kjelberen, der bar Stuetagen, var hvidtet med Kalk, hvilke Omstændigheder kunne forklare den tilsoede Tilstand, hvori Arrestantens Frakke ved hans Anholdelse var, at Arrestanten ikke har kunnet give nogen Oplysning om, hvorledes Skoen til hans højre Fod var bleven bestadiget og selve Foden saaret, medens Formodningen maa være for, at dette er skeet ved, at han skar sig paa Glasffaarene under Vinduet, da han trøb ud af dette, og at han om de Etiketter, der fandtes i hans Besiddelse, har afgivet vakkende Forklaringer, der tiensynligen alle ere uandsfærdige.

I Overensstemmelse med det Foransførte vil Arrestanten, der er sødt den 15de December 1851 og ikke funden forhen straffet, blive at dømme efter Straffelovens § 229 Nr. 4 efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.

Han vil derhos være at tilsligte at udrede denne Actions Omkostninger og drunder Salairer til de befalede Sagsførere med 20 Kroner til hver.

Sagsførelsen har fra Actors Side været forsvaerlig. Fra Defensørs Side er Sagen fremmet med behørig Hurtighed."

Nr. 31. Firmaet **Vendix & Comp.**

(Højesterets)sagsfører Ledison)

contra

Band- og Gasmester **H. Witthøft** (Ingen),
betræffende Ubleveringen af en Indstævnte formeentlig tilhørende
Slymaskine.

Rjøbenhavn's Hjelbscommissions Dom af 3die September 1874: „De Indstævnte, Firmaet Vendix & Comp. hør til Citanten, Band- og Gasmester H. Witthøft udlevere den ovennævnte Slymaskine eller betale 50 Rd. med 5 pCt. Renter fra den 19de Mai f. A. indtil Betaling skeer, men iøvrigt for Citantens Tiltale under denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves. Alt efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adjærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 7de October 1874 er Høiesteret be-
 myndiget til at tage denne Sag under Paafjendelse, uanset at
 dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.
 Ved samtlige Høiesteret forelagte Oplysninger, deriblandt en efter
 den indankede Doms Afgivelse foretagen og den 22de Juli s. A.
 afhjemlet Shns- og Skjønnsforretning over den i Citanernes
 Besiddelse værende, med Nr. 340,429 betegnede Symaskine findes
 der at være tilbeiebragt et tilstrækkeligt Beviis for bemeldte Sy-
 maskines Identitet med den, som Citanterne ved Contract af
 14de Marts 1872 ubleiede til en ustkævnt Trebiemand. Vel har
 nu Indstævnte benægtet, at den Symaskine, der var Gjenstand for
 den ommeldte Shns- og Skjønnsforretning, er den samme som
 den, han i April Maaned 1873 overleverede Citanterne til Istand-
 sættelse; men ligesom det maa ansees for givet under Sagen, at
 Indstævnte paa anden Haand har erhvervet sidstnævnte Maskine
 fra den ommeldte ustkævnte Trebiemand, saaledes maa det ogsaa
 efter de Høiesteret forelagte Oplysninger antages, at de andre
 Maskiner, denne havde kjøbt hos Citanterne, vare af en fra den
 her under Sagen omhandlede forskjellig Art. Da derhos Ind-
 stævntes Benægtelse staaer i Strid imed den i Dommen anførte
 Vidneforklaring, ville Citanterne ikke kunne dømmes efter Ind-
 stævntes Paastand til at tilbagegive den af ham til dem ind-
 leverede Maskine eller betale Erstatning for samme, medmindre
 Indstævnte edelig bekræfter, at den i oftnævnte Shns- og Skjønns-
 forretning omhandlede Symaskine ikke er den samme som den,
 han til den ovennævnte Tid har leveret Citanterne til Istand-
 sættelse.

(Sluttes i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 35.

Den 28de Januar.

1876.

Tredie eller extraordinaire Session.

Onsdagen den 12te Januar.

Nr. 31.

Firmaet Bendix & Co.

contra

Band- og Gasmester H. Witthøft (see forrige Nr.).

For det Tilfælde, at han ikke trøster sig til at aflægge saadan Ed, ville Citanterne være at frifinde for hans Tiltale. Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde opkræves for begge Retter.

Thi kjendes for Ret:

Naar Indstævnte inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse efter lovlig Dmgang inden sit Bærneting med Ed bekræfter, at den med No. 340,429 mærkede Symaskine, som var Gjenstand for den ovennævnte Syns- og Skjønnsforretning, ikke er den samme som den, han i April 1873 har leveret Citanterne til Istandsættelse, bør disse udlevere ham den sidstnævnte Maskine eller betale ham 100 Kroner med 5 pCt. aarlige Renter fra den 19de Mai 1873 indtil Betaling skeer. Trøster han sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør Citanterne for hans Tiltale i

denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Netter ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner og Indstævnte lige saa meget.

Den indbante Doms Præmisier lyde saaledes: „I Anledning af at de Indstævnte, Firmaet Bendix & Co. have vægret sig ved at tilbagelevere Citanten, Vand- og Gasmester M. Wittthøst en Symbaffine, som denne har tilskiftet de Indstævnte til Reparation, paastaar Citanten under nærværende Sag Indstævnte tilpligtede at udlevere bemeldte Maskine eller betale dens Værdi med 50 Rd., samt i begge Tilfælde paalagt at udrede i Erstatning for Afslavn af Maskinen 40 Rd. og 5 pCt. aarlig Rente af disse Beløb fra den 19de Mai s. A. til Betaling skeer, samt Sagens Omkostninger skædesløst.

Indstævnte sidste beres Børging paa, at de ville have ajentfjendt Maskinen som en, de ifølge en Netten forelagt Leiecontract havde bortleiet til en udstævnt Trediemand, der skal være bortreist til Australien.

Det er nu vel in confesso, at Citanten har kjøbt Maskinen quæstionis hos den under Sagen som Intervenient optraadte Meubelhandler Ehrhartsen, der atter har kjøbt den af ommeldte udstævnt Trediemand, og fremdeles har de Indstævntes Handelsberjent John Edward Wetlesen som Vidne forklaret, at det var den Maskine, der var bleven bortleiet til den udstævnte Trediemand, som nu var indleveret til Reparation, men — selv om ikke Vidnets Forhold til Indstævnte, som af Citanten paastaet, findes at kunne henregnes til de i 1—13—16 ommeldte Tvendeforhold, og der saaledes maa tillægges Vidnes forklaringen fuld Troværdighed — saa er der dog ikke ved dette enkelte Vidnes Udsagn mod Citantens Benægtelse tilveiebragt fuldt Beviis for den omquæstionerede Maskines Identitet med den bortleiede, saa meget mindre som det af Indstævnte selv og Vidnet er anbragt, at den ommeldte Trediemand tidligere havde leiet og derefter kjøbt tvende andre Symbaffiner hos de Indstævnte, og da der ikke findes nogen Hjemmel i Lovgivningen til, som of de Indstævnte subfidiairt paastaet, at tilstede disse at supplere det dem paabvilede Beviis ved deres Ed, ville de være pligtige til at udlevere Symbaffinen eller betale dens Værdi med det af dem uomtviste Beløb, 50 Rd., med Renter deraf som paastaet. Derimod vil den af Citanten paastaede Erstatning for Afslavn af Maskinen, som of de Indstævnte paastaes høist at kunne beløbe sig til nogle faa Rd., ikke kunne tilkjendes under denne Sag, da det ikke er godtgjort af Citanten, fra hvilken Dag Erstatningen skulde beregnes.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at kunne hævnes. Stempelovertrædelse foreligger ikke.“

Nr. 254.

Advocat Henrichsen

contra

Alfred Carl Johannes Flinch (Defensor Bungen),
der tiltales for Overtrædelse af Lov 6te Marts 1869 om Classelotteriets Ordning og Forbud med andet Lottospil m. m.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de November 1875:
„Tiltalte Alfred Carl Johannes Flinch bør til Statskassen bøde 200 Kroner samt udrede denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3de Solemarker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Hensælb til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Advocat Henrichsen og Statsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmier hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Alfred Carl Johannes Flinch for Overtrædelse af Lov 6te Marts 1869 om Classelotteriets Ordning og Forbud mod andet Lottospil m. m.

Det er ved Tiltaltes egen Forklaring, der stemmer med, hvad der isøvrigt er oplyst, godtgjort, at han, der efter sin Fader, Kypograph A. E. F. Flinchs Død i Sommeren 1872 overtog Redactionen og Udgivelsen af „Flinchs Almanak“, hvormed allerede tidligere havde været forbundet en Fordeling af Præmier mellem Kjøberne af Almanakken, forsatte denne Præmiefordeling ved de af ham redigerede og udgivne Almanakker for 1874, 1875 og 1876. Planen for denne Præmiefordeling var, forsaavidt angaaer Almanakkerne for 1874 og 1875, følgende:

I et Exemplar for hvert Tusind Exemplarer af Almanakken blev der paa et vilkaarligt Sted i denne optaget en Devise, der var forskjellig for hvert af Aarene. Der blev derefter ved Fordelingen af Almanakkerne til de forskjellige Forhandlere lagt et Exemplar af dem, hvori den ommeldte Devise var indført, i den første Forsending, der fandt Sted af hvert 1000 Exemplarer, hvorhos det noteredes, til hvilke Forhandlere Almanakkerne med den ommeldte Devise vare sendte, idet efter Planen Gieren af ethvert Exemplar, hvori ovennævnte Devise var optagen, vaudt en Præmie. I Løbet af det Aar, for hvilket Almanakken var udgiven, blev der derefter foretaget en Trækning for at afgjøre, hvilke

Præmier der skulde sælge paa de enkelte Almanaffer, hvori Deviserne vare indførte, hvorefter en Meddelelse om denne Trækning fandt Sted i Almanaffen for det følgende Aar. I Almanaffen for 1875 var saaledes den paagjældende Devise optaget i 105 Exemplarer, og ved Trækningen, der foretoges den 22de Mai 1875, fordeeltes der 95 Præmier — idet 10 Præmier faldt paa uaffatte Exemplarer — paa fra 1 til 100 Kroner til et samlet Beløb af 484 Kroner. En lignende Plan ligger til Grund for den Præmiefordeling, der er sat i Forbindelse med Almanaffen for 1876, der er trykt i et Dplag af 96,000 Exemplarer og tilbees solgt, dog at Antallet af Præmier er indskrænket, idet den paagjældende Devise kun er trykt i omtrent 1 for hvert 2000 Exemplarer eller ialt i 50 Exemplarer med Præmier fra 2 til 100 Kroner til et samlet Beløb af 415 Kroner.

For dette Forhold vil Tilstalte, da den omhandlede Præmiefordeling maa ansees som Lottospil, og der intet Hensyn vil kunne tages til hans Erklæring om, at han er gaaet ud fra, at denne Præmiefordeling ikke kunde betragtes som noget Lottospil, og at det saaledes maatte staa Enhver frit for at iværksætte en saadan, blive at ansee efter ovenmeldte Lov 6te Marts 1869 § 2 med en Statskassen tilfaldende Bøde, der efter Omstændighederne bestemmes til 200 Kroner.“

Mandagen den 17de Januar.

Nr. 261.

Advocat Hindenburg
contra

Ebele Hansdatter, Arbeidsmand **Anders Olsens** Hustru
(Defensor **Henrichsen**),

der tiltales for Tyveri.

Købstilde Kjøbstads Extrarets Dom af 15de August 1875: „Tilstalte **Anders Olsens** Hustru, **Ebele Hansdatter** af **Cathrinebjerg Hovmark**, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder i Salairer til Actor, Procurator **Jacobsen** og Defensor, Procurator **Hude** 14 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Novbr. 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne **Kalko** og **Kaaeløff**, betaler Tilstalte **Ebele Hansdatter**, Arbeidsmand **Anders Olsens** Hustru af **Cathrinebjerg Hovmark**, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjenbes for Ret:

Landsover-, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henriksen for Høiesteret betaler Tilstalte 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Koeskibe Kjøbskeds Extraret her til Retten indankede Sag, under hvilken Tilstalte Ebele Hansdatter, Arbeidsmand Anders Olsens Hustru af Cathrinebjerg Hovmark actioneres for Tyveri, er Tilstalte ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have i Løbet af de sidste ca. 1½ Aar forøvet en stor Mængde Tyverier, ved hvilke hun dels 2 Gange fra en Manufacturhandlerbutik her i Staden, dels fra Butiker og Markedstelte i Koeskibe, hvor hun havde indfundet sig for at købe Et eller Andet, har tilføjet sig navnlig Manufacturvarer, saasom Sille og Bomuldstøi, 1 Shawl, Perred, Dvnevaar, Klæde m. m., men ogsaa andre Gjenstande, saasom Godstøi, en Kobberfjedel m. v., Alt af Værdi omtrent 200 Kr. Det maa derfor billiges, at Tilstalte, der er født den 21de Januar 1831 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom er anseet efter Straffelovens § 228, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, og da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele kunne stadfæstes.“

Nr. 268.

Advocat Hindenburg

centra

Arrestanten **Peter Sophus Hansen** (Defensor Bunken), der tiltales for Tyveri eller ialfald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, Løsgængereri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Tybjerg Herreds Extrarets Dom af 27de Septbr. 1875: „Peter Sofus eller Sophus Hansen bør straffes med Tugthuusarbejde i 3 Aar samt tilsvare de med Sagen forbundne Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Thomsen og Larsen, med 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Decbr. 1875: „Arrestanten Peter Sophus Hansen bør henfættes i Fængsel

paa Vand og Brød i 6 Uge 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Rode og Bøcher for Overretten betaler Arrestanten 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er anseet straffskyldig efter de i samme ansførte Lovbud; men Straffen findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Peter Sophus Hansen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsovers samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Lybjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Peter Sophus Hansen for Tyveri eller ialfsald uhjemlet Besiddelse af sjaalme Koster, Løsgængeri og ulovlig Omgang med Pittegods.

Forsaavidt Arrestanten, der den 13de Juli d. A. var bortgaaet af sin Ejendomme paa Rønnebælsøholm, er stilet for at have begaaet et Ratten mellem den 14de og 15de s. M. paa denne Gaard forøvet Indbrudstyveri, ved hvilket der fra Forpagterens Spisekammer blev borttaget nogle Fødemidler og en Tallerken, er der, mod hans Venægtelse, ikke tilveiebragt noget Beviis imod ham.

Derimod har Arrestanten vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt Dphste, at have været i Besiddelse af et toskælet Rysstovs Lommebr med vedhængende Pibse og Uhrnagle, vurderet til 8 Kr., som efter Staldkarl paa Rønnebælsøholm Lars Christiansens beedigede Forklaring skal være frahjaalet ham samme Nat, Indbrudstyveriet blev begaaet, alfsaa Ratten mellem den 14de og 15de Juli d. A., fra Karlekammeret, hvor det hang paa et Søm over Sengen, til hvilket Kammer der var uafaaet Adgang.

Arrestanten har nu vel vedholdende nægtet at have sjaalet eller paa anden ulovlig Maade erhvervet Uhret, hvormod han vil have kjøbt det for

4 Kr. den 14de Juli d. A. af en ham ubekjendt Ewenster enten paa Lande-
vrien tæt udenfor Næstved eller i Nærheden af Banestationen sammesteds, og
derefter pantsat det paa Nøssenthuset her i Staden, hvor det ogsaa fandtes;
men da Stadkarl Lars Christiansen har aflagt Tilhjemlingsed til Uhret og
bevist sin Eiendomsret til samme, samt da den af Arrestanten opgivne Hjemmel
er bristet ham, idet han aldeles Intet har kunnet oplyse for Rigtigheden af sit
Foregivende om at have affjæbt Ewensteren Uhret endog Dagen før dette skal
være sjaalet, maa det i L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. 8de September 1841
§ 6 omhandlede Beviis ansees fuldstændig tilveiebragt med Hensyn til Uhret,
og Arrestanten vil derfor være at dømme for ubjæmlet Besiddelse af dette
Uhr, dog kun som Hæler, da de foreliggende Oplysninger ikke findes at inde-
holde tilstrækkelig Hjemmel for at dømme ham som Tyv.

Hvad dernæst angaaer Sigtelsen for Løsgænger, er det tilstrækkelig
oplyst, at Arrestanten har overtraadt et ham ved hans Løsladelse fra Lade-
gaarden den 10de Mai d. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, idet
han har undladt, overensstemmende med Tilholdet, at melde sig til Protocollen
over mistænkelige Personer fra hans Ankomst her til Staden den 18de Juli
d. A. til hans Anholdelse den 27de s. M., samt hvad Sigtelsen for ulovlig
Omgang med Hittogods angaaer, at han har undladt at oplyse et af ham
fundet, til 12 Ore vurderet Siltetørklæde.

Arrestanten, der er født den 24de August 1851, er foruden i Aaret 1863
at være straffet for Tyveri med Niis, ved Høegaard med flere Herreders Gyra-
rets Dom af 27de Februar 1872 anset efter Straffelovens §§ 228 og 229
Nr. 4 1ste Led med Forbedringshunsarbejde i 1 Aar, og ved Viborg Lands-
overrets Dom af 10de Marts 1873 for 2den Gang begaaet Tyveri og Forsøg
derpaa efter Straffelovens § 230 1ste og 2det Led, tildeels sammenholdt med
§ 46, med Forbedringshunsarbejde i 3 Aar.

Efter det Anførte vil Arrestanten nu være at ansee efter Straffelovens
§ 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri og § 247 samt Lov 3die Marts 1860
§ 2 cfr. § 1, og findes Stroffen under Et passende at kunne bestemmes til 6
Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, der har anset Arre-
stanten efter Straffelovens § 231 1ste M.mbr., § 247 og Lov 3die Marts 1860
§ 1 cfr. § 2 med 3 Aars Fugthsarbejde, være at forandre, hvad Straffen
angaaer, hvorimod den vil være at fastfæste i Henseende til Actionens Dun-
lostninger, der retteligen ere paalagte Arrestanten."

Nr. 249.

Statsraad Bunken

contra

Bogmand **Christian Pedersen** (Defensor Klubien),
der tiltales for Overtrædelse af Bygningslov for Kjøbstæderne af 30te
December 1858 jfr. Justitsministeriets Skrivelse af 10de August 1868.

Bordingborg nordre Birk's Politirets Dom af 14de Juni 1875: „Tiltalte, Bognmand Christian Pedersen bør inden 3 Elemerker efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 10 Kr. til Præstø Amtsfattigtæse. Saa bør han og inden 4 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Træng af en daglig Mulct af 1 Kr. til samme Kasse anbringe Tage af uantændeligt Materiale paa de til hans Eiendom i Nysehuse hørende Bygninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de September 1875: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Saa betaler Tiltalte, Bognmand Christian Pedersen, og Sagens Omkostninger, derunder Salair til Procuratorerne Hvalsoe og M. Møller for Overretten 10 Kr. til hver. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, hvorhos den i samme bestemte Frist for Anbringelsen af de omhandlede Tage af uantændeligt Materiale bliver at regne fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse.

I hi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, hvorhos Fristen for Anbringelsen af de omhandlede Tage regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium til Etatsraad Bunzen og Advocat Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende, fra Bordingborg nordre Birk's Politiret hertil indankede Sag er Bognmand Christian Pedersen tiltalt for Overtrædelse af Bygningslov for Kjøbsterne af 30te Decbr. 1858, der, ifølge en under Sagen fremlagt Attest fra Præstø Kjøbstads Bygningscommission, ved Justitsministeriets Skrivelse af 10de August 1868 er udvidet til at gjælde for de i umiddelbar Forbindelse med Præstø Kjøbstad beliggende saakaldte Nysehuse, hvortil Tiltaltes Eiendom, Matr.-Nr. 1 h i Præstø Landsogn, hører.“

Da det nu ved egen Tilnaaelse og det iøvrigt Oplyste er beviist, at Tilstaaelse ikke bar fornyet bemeldte Eiendoms Bygninger, der ere straaettede, med Tøge af uantændeligt Materiale, cir. Lovens § 12, hvortil der var givet Hensand til 1ste Juli 1874, maa det tilliges, at han ved den indaandede Dom er anset med en Mulct til Præstø Amts Fattigkasse, der passende findes bestemt til 10 Kroner, og at han er kjendt pligtig til inden en passende Frist, der bestemmes til 8 Uger at regne fra nærværende Doms Forkyndelse, under Tvang af en daglig Mulct af 1 Krone til samme Kasse at anbringe Tøge af uantændeligt Materiale paa de til hans Eiendom hørende Bygninger. Dommen vil derfor være at stadfæste."

Fredagen den 21de Januar.

Nr. 43. Børgerne for Leirskov Kirke (Advocat Brod ved Advocat Hindenburg)

contra

Mogens Jepsens Enke Ane Margrethe Jørgensen
(Advocat Heinrichsen),

betræffende Retten til Jordlodden Matr.-Nr. 20b i Egholt.

Andst Slangs Herreders Rets Dom af 9de Januar 1872: „Indstævnte Ane Margrethe Jørgensen, Mogens Jepsens Enke af Egholt, bør inden 1ste Mai 1872 under en Mulct af 4 Rd. til Ribe Amts Fattigkasse for hver Dag, hun sidder denne Dom overbørig, fravige og til Citanterne, Gaardmændene Peder Jensen af Braa, Laurids Peder Terkildsen af Høirup og Jørgen Petersen af Uhre, som Børgere for Leirskov Kirke, overgive den i hendes Besiddelse nu værende Jordlod, Matr.-Nr. 20b af Egholt samt erstatte Citanterne i deres anførte Egenkab Aigroden af denne Jordlod fra 8de Juni 1870 indtil Fravigelse og Overgivelse finder Sted, efter uvillige af Retten dertil udmeldte Mandø Skjøn. Sagens Omkostninger ophæves, og bliver det Citanternes befalede Sagfører, Cancelliraad Kralund tilkommende Salair, 40 Rd., at udrede af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 8de Juni 1874: „Citantinden Mogens Jepsens Enke, Ane Margrethe Jørgensen af Egholt bør for Tiltale af de Indstævnte, Gaardeierne Peder Jensen,

Laurids B. Terkildsen og Sorgen Pedersen, som Bærger for Leirskov Kirke, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Netter ophæves, og det de Indstævntes bestfikkede Sagfører i første Instants ved Underrettsdommen tillagte Salair udredes af det Offentlige."

Høiesteret's Dom.

Den i den indankede Dom berørte Indsigelse mod Eitanernes Competence er gjenoptagen for Høiesteret, men efter den Raade, hvorpaa den her er begrundet, maa den betragtes som en ny Indsigelse og kan allerede derfor efter den fra Eitanernes Side berimod gjorte Erindring ikke komme i Betragtning.

Med Bemærkning, at en Erkjendelse af Kirkens Eiendomsret til den i Dommen ommeldte Kirkejord ikke kan udledes deraf, at der i Afkomstdocumenterne er henviist til, at de ikke vilde kunne tinglæses uden Retssaanmærkning, og at de Retssaanmærkninger, der ere givne, navnlig den af Eitanterne særlig paaberaabte Paategning paa Skjødets af 2den April 1850 ikke have kunnet bevirke nogen Afbrydelse af Hævdens, samt iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Eitanterne 10 Rr.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under denne Sag have de Indstævnte, Gaardeierne Peder Jensen og Brao, Laurids B. Terkildsen og Høirup og Sorgen Pedersen af Ulbre, som bestfikkede Bærger for Leirskov Kirke, der maa antages at ere af Segnets Beboere ifølge Auctionsskjødet af 27de Juni 1791, i 1ste Instants paastaet Eitaninden, Mogens Jespers Enke, Ane Margrethe Sjørgensen af Egholt, under Dogmusket tilpligtet til Fordeel for Leirskov Kirke at fravige Besiddelsen og Bruaen af det bemeldte Kirke formeentlig tilhørende Jordstykke, Matr.-Nr. 20 b i Egholt, eller lade bemeldte Jordstykke utstille af den i Kælleskab bævne Eiendom Matr.-Nr. 20 a og 20 b i Egholt og udslette til Leirskov Kirke, samt beryses

betale Erstatning for Afstøbet af Jordstykket, og da denne Paastand ved Underretsdømmen er taget til Følge saaledes, at Citantinden er tilpligtet inden 1ste Mai 1872 under en daglig Bøde af 4 Rd. at fravige og til de Indstævnte som Børgere for Leirflov Kirke overgive Jordlodden Matr.-Nr. 20 b af Egholt samt erstatte de Indstævnte i deres ansøgte Egenskab Nråden af denne Jordlod fra Forligslagets Dato den 8de Juni 1870 efter urvillige Mænds Skjøn, har Citantinden nu indanket Sagen her for Retten, hvor hun ligesom i 1ste Instans har paastaet sig frifunden for de Indstævntes Tiltale, medens disse derimod have paastaet Underretsdømmen stadfæstet.

Citantinden, der ikke her for Retten har gjentaget sin for Underretten fremsatte Indsigelse mod de Indstævntes Competence til i Egenkab af Børgere for Leirflov Kirke at anlægge denne Sag, har til Støtte for sin Frifindelsespaastand gjort gjældende, at Kirken ingenfinde skal have havt Eiendomsret til, men alene Ret til at bøde en aarlig Afgift af Jordlodden Matr. Nr. 20 b, der fra Arilds Tid uafbrudt og upaatalt skal have udgjort en integrerende Deel af Citantindens Eiendom og end ikke skal kunne paavises med bestemte Grænser, samt at Kirkeierne ialfald, idet de, efterat der under 28de Juni 1838 var af de daværende Kirkebørgere medbleet en af Citantindens Eiendomsformænd Arveskæftstjøde paa det paagjældende Jordstykke, ere vebblevne at oppebære den i bemeldte Skjøde bestemte aarlige Landgilde samt den ved Forandring af Arveskæfter fastsatte Kjendelse, ligesom Skatterne af Jordstykket have været udredede af Citantinden og hendes Formænd, maa være uberettigede til at tilbagejage Jordlodden fra Citantinden, der i hvert Fald efter Forholdets Natur og Lovbestemmelserne om Hævd maatte være beskyttet i Arveskæfteretten til samme paa de hidtil gjældende Vilkaar.

Ved det ommeldte saakaldte Arveskæftstjøde af 28de Juni 1838 overdroge sex naboigivne Mænd af Leirflov Sogn, der betegne sig som Kirkebørgere for Leirflov Kirke, til Erveben Anders Pederfen som Arveskæfteiendom, med Ret til at sælge og pantsætte samme, et til Leirflov Kirke hørende Stykke Kirkejord af Harkorn 3 Etp. 1 Fd., der siges at være beliggende i Kjøberens Eiendomsteft i Egholt og at være det samme Stykke Jord, som Kjøberens Formand efter Contract af 9de Juni 1795 hidtil havde havt i Fæste for Livetid, med en aarlig Afgift af 1 Rd. Sølvsamt en Betaling af 6 Rd. til Kirken ved hver Forandring af Arveskæfter. Citrat bemeldte A. Pederfen derpaa havde indgivet et Andragende til Stiftsøvrigheden om Sanction paa det sam saaledes medbleete Arveskæftstjøde, paa hvilket Andragende Stiftsøvrigheden imidlertid under 22de August 1838 resolvoede, at det uderte Arveskæftstjøde ikke egnede sig til at approberes, da den paagjældende Jordlod havde en ganske anden Værdi for Kirken end den betingede aarlige Afgift, overdrog han ved Mageffitecontract af 12de December 1838 sine Eiendomme i Egholt og beriblandt — som det i Contracten hedder — et ham tilhørende Stykke Kirkejord fra Leirflov Kirke efter Skjøde af 28de Juni s. A. med Harkorn 3 Etp. 1 Fd., hvoraf betales aarlig Landgilde til Kirken 1 Rd. og for hver Forandring af Skæfter 6 Rd., men paa hvilken Jord Adkomst ikke kan

blive tingløst, til Enken Maren Clemmestatter, efter hvis Død han berygaa atter ved den over hendes Børns Gienfæle den 9de September 1839 afholdte Auction — ved hvilken der blandt Andet fremlagdes en Skrivelse fra Stiftsøvrigheden af 7de s. M., hvorved Kirkens eventuelle Ret i Anledning af det tidligere stedfundne og nu igjen paa'antagne Salg søgtes reserveret i packemende Tilfælde — tilkjøbte sig de foribytte Gienemme, hvilke han derefter ved Skjøde af 25de Juni 1841 — i breffet den her omhandlede Forløb betegnes som „et Stykke Kirkejord fra Veirskov Kirke, som høves i Arvesætte af Hartkorn 3 Etp. 1 Fkt., hvoraf betales aarlig Landgilde til Kirken 1 Rd. og ved hver Forandring af Arvesætte 6 Rd.“ — afbødede til Niels Sørensen Vost. Denne overdrog ved Skjøde af 2den April 1850 samme Eiendom, der i dette Skjøde betegnes som Matr.-Nr. 20 a og 20 b i Egholt og stæs at bestaae af a, et Etd i Egholt af Hartkorn gammel Matr. 2 Fkt. 1 Alb., b „et Stykke Kirkejord hørende under Veirskov Kirke af Hartkorn gl. Matr. 3 Etp. 1 Fkt., og hvoraf blev soaret en aarlig Afgift af 2 Mk., der imidlertid ved den nye Matrifikels Indførelse er bortfalden“, til Citantindens nærmeste Eiendomsformand Mikkel Pedersen, der derefter ved Mødelægsstjøde af 11te Januar 1868 har overdraget Eiendommen Matr.-Nr. 20 a og 20 b i Egholt, hvorunder der, som det i Skjødet hedder, „hører et Stykke Kirkejord af Hartkorn 3 Etp. 1 Alb., som høves i Arvesætte fra Veirskov Kirke imod en aarlig Landgilde af 1 Rd. og en Recognition af 6 Rd. ved hver Forandring af Besiddelsen“, til Citantinden.

Medens det nu efter Sagens Oplysninger maa antages, at den i de anførte Overdragsdokumenter ommeldte saakaldte Kirkejord af Hartkorn gl. Matr. 3 Etp. 1 Fkt., tidligere har været af alle Bekkemmende betragtet som Kirkens egentlige Eiendom, paa hvilken navnlig ovennævnte A. Pedersens nærmeste Formand havde taget Livsfæste, ligesom der maa gives de Indsævnede Medhold i, at det ostmeldte Arvesætteskjøde af 28de Juni 1838 i og for sig ikke kunde være retslydigt uden høiere Approbation, hvilken maa antages ikke senere at være bleven meddeelt, findes derimod Bevarelsen af det derved stiftede Arvesættelseforhold, der efter Precedenten — navnlig for Løverreiten — maa antages derefter uden anden Afbyrdelse end det ved den ovenommeldte Auction af 9de September 1839 togne Forbehold at være fortsat indtil nærværende Sags Paalage, altsaa i et Tidrum af over 30 Aar, at maatte anses ved Hævd at have soaret en saadan Besættelse, at det derefter maa anses for retslydigt og befriet for den Mangel, der oprindelig staaede ved Afkomsten som Følge af den manglende Approbation paa Arvesætteskjødet af 28de Juni 1838, i hvilken Henseende den af de Indsævnede herimod paaberaante Omstændighed, at Kirkejorden ved de ovenommeldte Skjøder ikke er overdraget til fuldkommen Eiendom, og at det i det Citantinden meddeelte Skjøde af 11te Januar 1868 utvetykelig forudsættes, at den muligen vilde kunne fravindiceres hende, ikke kan tillægges nogen Betydning.

Sdet Citantinden efter det Anførte ikke vil kunne tilpligtes at fravige den omvistede Forløb eller at udrede Erstatning for Afsvæuet af samme, vil

hun saaledes efter sin Paastand være at frifinde for de Indstævntes Tiltale i denne Sag. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Sagens Omstændigheder være at opbære og det de Indstævntes beskikkede Sagsfører for Underretten ved Underrettsdommen tillagte Salaar at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagsførelse for begge Retter har intet Opbold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Siempels-overtrædelse at være begaaet."

Nr. 157. Chefen for Hof- og Stadsrettens 1ste Brevskrivercontoir, Cancelliraad **D. P. Schlichtkrull** (Adv. Hindenburg efter Ordre)

contra

Overretsprocurator **Winther** (Ingen),

betræffende Citantens Forpligtelse til at annullere en en Panteobligation givet Retsanmærkning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te April 1875: „Indstævnte, Chefen for 1ste Brevskrivercontoir, Cancelliraad D. P. Schlichtkrull bør under Muldt af 2 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, annullere den af ham ved Expeditionen af Tinglæsningsen af den af Ordsfører Albed til Agentinde Anna Elisabeth Moberg udstedte Panteobligation med Pant i Eiendommen Nr. 39 i Strandquarteer her i Staden den 14de Mai 1873 givne Retsanmærkning, forsaavidt den er grundet paa manglende Beviis for hendes Competence. Sagens Omkostninger opbæres. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Rigesom det ikke sees, at Stifteretten i Anledning af den i den indankede Dom nævnte Dødsanmeldelse anstillede nogen Undersøgelse om eller krævede Beviis for, at der, som Anmeldelsen forudsatte, ikke fandtes Livsarvinger, saaledes kan det heller ikke antages, at det efter Lovgivningen var Stifterettens Pligt at forviise sig herom, hvorimod den maatte være berettiget til at gaae ud fra, at der manglede Livsarvinger, naar der ingen særlig

Grund var til at betvivle dette. Den Omstændighed, at Eksterretten lod Enken overtage Boet uden dens Mellemkomst, kan derfor ikke ansees at indeholde Beviis for eller det Offentliges Anerkjendelse af, at Enken var sin afdøde Mand's eneste Arving, men viser kun, at Eksterretten ikke har fundet tilstrækkelig Grund til at drage dette i Tvivl og dekaarsag har besluttet at afholde sig fra at paabegynde Eksterbehandling. Denne Beslutning af Eksterretten om for Tiden at undlade at optræde, kunde imidlertid hverken efter Lovgivningens eller efter Forholdets Natur afgive nogen bindende Regel for Citanten, hvem det i Anledning af den omhandlede Panteobligations Tinglæsnings efter Lovgivningens paahvilte, i Embeds Medfør af egen Drist at undersøge, om der var nogen Mangel ved Veriset for Arvkomsten til den paansatte Eiendom, og, naar dette viste sig, at give Obligationen Paategning derom. Som Følge heraf, og da Indstærnte ikke efter Tinglæsningsen er fremkommen med nogen Oplysning til Støtte for, at ingen Livsarvinger fandtes, har Citanten været berettiget til at nægte at annullere den paaflagte Retkænnærkning, og der vil derfor være at tillægge ham Frifindelse for Indstærntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Sagens Omstændigheder at opføre og de Citantens befalede Sagjørerers tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstærntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstærnte 10 Kroner. Procurator Delbanco for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Advocat Hindenburg for Høiesteret tillægges i Salarium den Første 60 Kroner og den Sidstnævnte 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indbante Doms Præmier lyde saaledes: „Efterat Agent S. E. Mobergs Enke, Anna Elisabeth, sødt Gudmann, af Prede i Henshold til det mellem disse Egtelov under 23de Mai 1856 oprettede Testamente, efter hvis 1ste Post den Kængslevende, naar deres Egtelov ikke velsignedes med Livs-

arvinger, skulde være den Førstfødtes Universalarving, den 17de Februar 1869 uden Skiftebehandling havde overtaget Boet og senere har solat den dette tilhørende Eiendom Nr. 39 i Strandquarteer her i Staden, hos Indskævnte, Chefen for 1ste Provostivercontoir, Cancelliraad D. P. Schlichtkrull, ved Expeditionen af den af Kjøberen, Groeserer Albeck, til hende udstedte og her ved Retten tinglæste Panteobligation under 14de Mai 1873 gjort Bemærkning om, at ved Tinglæsning af Skjødet til Albeck paa ovennævnte Eiendom stod Agent Modeweg indtegnet som Eier af denne i Pantebogen, at Skjødet er udstedt af dennes Enke, der ifølge Skjødet som Universalarving efter Manden har overtaget det sælde Bo, og at der den 28de April s. A. er læst en af Kjødens havis Amis nordre Firs Skifteret udstedt Att. s., der viser, at Boet efter Agent Modeweg af Prede, fød den 11te Februar 1869, i Senbold til Testament er tiltraadt af hans Enke, men at Testamentet eller behørig bekræftet Gjenpart af det ikke er fremkommet her i Retten til Tinglæsning.

Citanten, Overretsprocurator Wintber, indleverede derfor Testamentet til Tinglæsning, idet han begjærte Retskonmærkningen udslettet, men denne Begjæring var Indskævnte ikke efterkommet, idet han kun har gjort en Bemærkning om, at Testamentet, der er paategnet at være forevigt for nævnte Skifteret den 17de Februar 1869, er den 19de Mai 1873 læst her i Retten og derhos har affrevet dets første Vests ordret.

Paa Grund af denne Vægring har Citanten anlagt nærværende Sag, under hvilken han paastaaer Indskævnte tilpligtet at annullere Paategningen af 14de Mai 1873, forsaavidt den er grundet paa manglende Bewiis for Agentens inde Modewegs Competence, og at betale Sagens Omkostninger, dog kun de af Citanten udlagte Gebyrer og Stempler.

Indskævnte, hvem der er meddeelt Bevilling til fri Process, procederer herimod ved sin beskillede Sagsfører, Procurator Delbanco, til Kristendelse med Paastand om, at Citanten tilpligtes eiter Reglerne for beneficerede Sager at betale Søgemaalets Omkostninger, hvorhos der paastaaes Salair til Procurator Delbanco, forsaavidt det paalægges det Effentlige.

Indskævnte gjør navnlig gjældende, at, da det efter Forgivningen paahviler ham, som Bestyrer af Skjode- og Panteprotocoller, ved Tinglæsning af de faste Eiendomme vedrørende Documenter blandt Andet at undersøge, om Udstederen har looslig Adkomst paa Eiendommen, er han ikke alene berettiget, men endog forpligtet til at forlange, at der, naar Udstederen, efter hvad der fremgaaer af disse Protocoller, ikke er competent til at foretage Dispositionen, præstere Bewiis for saadan Dispositionsret, og, hvis dette Bewiis ikke stiftes, at gjøre Anmærkning herom paa Documentet. Hvor der saaledes er myndige tilstedeværende Arvinger, som uden Skifterettens Mellemkomst tiltræde Boet, fordrer han Bewiis for, at de Paagjældende virkelig ere de eneste Arvinger, da den Omstændighed, at Skifteretten, som ikke nærmere undersøger Forholdene, ikke har onseet sig beføiet til at tage Boet under Behandling, ikke indeholder noget Bewiis for eller Auerkjendelse af, at de Arvinger, som have meldt sig og ere komne i Besiddelse af Boet, ere de eneste og

nærmeste Arvinger, som ere dispositionsberettigede over dets Ting, hvorfor det bliver hans Pligt, uden at han derved inkluderer sig paa nogen Critik af Skifteforvalterens Handlinger, selvstændig at undersøge Arvingernes Adkomst til at disponere over de faste Eiendomme og navnlig ved Arvelegitimations-tingsvidne at fordrø Beviis for deres Dispositionsret. Hvad specielt angaaer det foreliggende Tilfælde, har Indskævte fremhævet, at Testamentet har stillet som Betingelse for Agentinde Modewegs Universalsuccession, at der i Egteskabet ikke findes Livsarvinger, men herom er der ikke tilveiebragt nogensombest Dplysning, og saalænge dette ikke er skeet, er hendes Dispositionsret over den paaagjældende Eiendom ikke fuldstændig constateret.

Retten kan imidlertid ikke antage, at det kan være Retsskriverens Pligt i Tilfælde, hvor myndige Arvinger i Genhold til den dem efter Lovgivningens tilkommende Ret uden Skifterettens Medvirkelse overtage et Bo og saaledes blive raadige over samme, at fordrø yderligere Legitimation end Attest fra vedkommende Skifteret med HenSyn til deres Ret til at disponere over Boets faste Eiendomme.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affaaete Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indskæiede Dommes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sektioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 Sk. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa det kal. Besicontoirer.

Forlagt af den Gyldeudvalgte Høghandel (K. Segel).
 Bjelbse & Wandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 36.

Den 4de Februar.

1876.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Fredagen den 21de Januar.

Nr. 157. Chefen for Hof- og Stadsrettens 1ste Brevskriver-
contoir, Cancelliraad D. P. Schlichtkrull
contra

Overretsprøcurator Winther (see forrige Nr.).

Om Skifteretten nemlig end i Reglen ikke finder Opforbring til at afsløre den, der med Angivelse af, at der ikke findes Livsarvinger, fordrer sig et Bo udelæret i Henhold til et produceret Testament, hyderligere Oplysninger til Beviis for hans Berettigelse, kan den ikke antages udelukket fra at forbre saadanne, hvor den maatte finde Anledning dertil, eller forpligtet til uden Videre at overlade den Vedkommende Boet, og om der end ikke foreligger en egentlig Kjenndelse fra Skifteretten, saaledes som Tilfældet er, naar Boet, efter først at være taget under dens Behandling, ved dens Beslutning ekstraheres Arvingerne til fri Raadighed, medfører dog den Omstændighed, at Skifteretten efter den skete Anmeldelse og de foreliggende Oplysninger ikke anseer sig besøiet til at tage Boet under Behandling, at Arvingerne, som have meldt sig og forblive i Besiddelse af Boet, faae fuldstændig Raadighed over dets Eiendele, og idet Lovgivningen anerkjender den besiddende Arving for rette Vedkommende indtil videre, maa heri antages for ham at ligge en Ret til at træffe Dispositioner over de til Arven hørende Gjenstande, saaledes at de ikke kunne omstøbes af en muligviis forbigaaet Arving, der senere maatte melde sig. Ligesom derfor ogsaa de selskiftende Arvinger have Krav paa at anerkjendes som rette Vedkommende af Enhver, der staar i Retsforhold til Boet, saaledes skjønes der hverken i Forholdets Natur eller Lovgivningen at være Noget, som kan medføre, at Arvingerne ikke skulde have den samme Raadighed over Boets faste Eiendomme, men at der skulde fordres andre og strengere Regler med

Hensyn til Bøviset for Arvingernes Dispositionsret. Febr. 11te September 1839 § 2 forudsætter ogsaa, at den senere fremstaaende Arving kun kan søge Arven tilbage fra de Arvinger, til hvilke den er udlagt, medens han ingen Ret har til at omslæbe de Retshandler, som de besiddende Arvinger allerede have indgaaet, eller nogen Ret til fra Trebiemand at vinbicere de Bøet tilhørende Gjenstande, hvorover disse maatte have disponeret, og som saaledes ere gaaede ud af deres Besiddelse, og vil det i saa Henseende ikke faae nogen Betydning, om der har været udsedt Arveproclama, der ikke betager den forbigaaende Arving hans Arveret, eller om Arven er udlagt paa offentlig Skifte eller overtagen af selskiftende Arvinger. Hertil kommer endnu, at der ikke i Lovgivningen er angivet nogen Maade, paa hvilken Arvingerne skulde kunne yderligere godtgjøre deres Competence, idet hverken Udsedelse af Arveproclama eller Erhvervelsen af de af Indstævnte berørte Arvelegitimations-tingsvibner medføre, at den forbigaaende Arving udelukkes fra den ham tilfaldne Arv, saafremt han senere maatte melde sig og godtgjøre sin Arveret.

Da nu i det her foreliggende Tilfælde Enkesru Mødemog ved at lade tingløse Skifterettens Attest og Testamentet har godtgjort, at hun har tiltraadt Fællesbøet og saaledes har fuldstændig Raadighed over samme, og derfor ogsaa er berettiget til at disponere over Bøets faste Gienstande, vil der ikke kunne paalægges hende at skaffe yderligere Legitimation for hendes Dispositionsret, hvorimod Indstævnte vil være at tilpigte til under en daglig Muld, som findes at kunne bestemmes til 2 Rr. og tilsalder Kjøbenhavn's Fattigvæsens Hovedkasse, at annullere den omhandlede Paategning, forsaavidt den er grundet paa manglende Bøvis for Agentinde Mødemogs Competence. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tilkjendes Procurator Delbanco, hvis Sagførelse har været forsvaerlig, noget Salair.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse."

Nr. 21 og 22. Bortbleven Skipper **Poul Larsens Hustru** af Nyborg tilligemed Børgje, Mægler **S. Friis** sammesteds
(Høiesteretsagsfører Ledison)

contra

Høker **Chr. Olsen** (Sngen),

betræffende den af Citantinden for Overretten neblagte Paastand om Sammenbragning af den af hende til Forandring af Underrettsdommen anlagte Appellsag med den af Indstævnte sammesteds anhangiggjorte Sag til Underrettsdommens Stadsfæstelse.

Nyborg Bytings Dom af 19de Januar 1874: „Naar Citanten, Høker Chr. Olsen af Kjøbenhavn med sin Ed inden

fit Bærneting og efter foregaaende lovlig Omgang bekræfter, at han har været Medeier for Haloparten i den i det Foregaaende nævnte Skonnert „Jenny“ af Nyborg tilligemed Bortbleven Skipper Poul Larsen af bemeldte Rjødstad, bør Indstævnte, den Sidstnævntes Hustru, til Citanten betale ialt 1500 Rd. — i hvilket Tilfælde den forannævnte Obligation af 2den April 1867 ekstraderes hende og Børge, Mægler Friis af Nyborg, i behørig qvitteret Stand — foruden Renter af 900 Rd. af nævnte Sum à 5 pCt. p. a. fra den 15de Marts 1872 og indtil Betaling steer, og af 600 Rd. af forstansførte Sum à 4 pCt. p. a. fra den 2den April 1867 og indtil 15de Marts 1872 og derefter à 5 pCt. indtil Betaling paafølger. Trøster derimod Citanten sig ikke til at aflægge den nævnte Ed, betaler Indstævnte P. Larsens Hustru til Citanten alene et Beløb af 600 Rd. imod den forannævnte Extradition og med Renter ligesom allerede foranført for disse 600 Rds. Vedkommende. Søgsmaalets Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes i Henseende til det i det Foregaaende nævnte Skibeffjøde af 9de December 1868. Det Ibødte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de September 1874 i Sagen Nr. 146/1874: „Hyttingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betaler Indstævnte, bortbleven Skipper Poul Larsens Hustru af Nyborg tilligemed Børge, Mægler H. Friis sammesteds til Citanten, Høker Chr. Olsen heraf Staden med 25 Rd. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven.“

Samme Rets Dom af 2den November 1874 i Sagen Nr. 257/1874: „Denne Sag afvises.“

Højesterets Dom.

Under 12te Marts f. U. er der udsærdiget kongelig Bevilling til, at de to indankede Sager maa for Højesteret procederes og af Samme paafjendes under Tet.

Til at modsætte sig den Begjæring, Citantinden den 18de Mai 1874 under den af Indstævnte for Landsøver- samt Hof-

og Stadsretten til Stadsfæstelse af Underretsbdommen anlagte Appellsag Nr. 146 fremsatte om, at den af hende samme Dag anhängiggjorte Appellsag Nr. 257, hvorunder hun attraaede en Prøvelse af Underretsbdommen i Realiteten, maatte blive indbraget under den førstnævnte Sag som Contrasag, findes Indstævnte at have været ubesøjet, idet han, efterat Citantinden havde fremmet sin Paaanke af Underretsbdommen, intet Krav havde paa at erholde Underretsbdommen stadfæstet uden Prøvelse. Det kan derfor ikke billiges, at Overretten ved sin Kjendelse af 20de Juli 1874 i Sagen Nr. 146 har forkastet Citantindens Paaastand, forsaavidt den tilsigtede de paagjældende Sagers Sammenbragning og Paaafjendelse under Eet, idet Retten nemlig, efter den Anledning som Proceduren dertil gav, burde have tilstaaet Citantinden en Udsættelse til at anhängiggjøre sin Sag som Contrasag. I Betragtning heraf, og da den af Citantinden derefter i Sagen Nr. 257 den 10de August 1874 nedlagte Paaastand om, at den paabømtes forinden Sagen Nr. 146, heller ikke blev taget til Følge af Overretten, som derimod ved den paaankede Kjendelse af 14de September s. A. tilstod Indstævnte Anstand for at afvente Udfaldet af Sagen Nr. 146, hvorved Citantinden blev afstaaen fra at faae Sagens Realitet undergivet Overrettens Prøvelse, vil det, i Henhold til Citantindens Paaastand for Høiesteret, være at bestemme, at de omhandlede Sager paany bør foretages ved Overretten i den Stand, hvori de befandt sig ved Optagelsen, henholdsvis den 22de Juni 1874 og den 10de August s. A., samt at der paa Begjæring bør tilstaaes Citantinden en passende Udsættelse i hver af Sagerne, for at hun kan foretage det Fornødne til Inddragelse af Sagen Nr. 257 som Contrasag under Sagen Nr. 146.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

De indankede 2de Sager bør paa ny foretages ved Landsøver- samt Hof- og Stadsretten i den Stand hvori de befandt sig, Sagen Nr. 146 ved Optagelsen den 22de Juni 1874 og Sagen Nr. 257

ved Optagelsen den 10de August f. A., og bør der paa Begjæring tilstaaes Citantinden en passende Udsættelse i hver af disse Sager for at kunne foretage det Fornødne til Inddragelse af sidstnævnte Sag som Contrasag under den førstnævnte. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitsklassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Præmisserne til Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de September 1874 i Sagen Nr. 146/1874 lyde saaledes: „Under en af Citanten, Høier Chr. Olsen her af Staden, imod Indstævnte, bortbleven Skipper Poul Larsens Hustru af Nyborg tilligemed Børge, Mægler H. Friis sammesteds ved Nyborg Bytingsret angaaende flygtige 1500 Rd. anlagt Sag, blev ved den den 19de Januar d. A. affagte Underrettsdom kjendt for Ret:

„Naar Citanten, Høier Chr. Olsen af Kjøbenhavn med sin Ed inden sit Børneting og efter foregaaende lovlig Omgang bekræfter, at han har været Medeier for Halvparten i den i det Foregaaende nævnte Stonnert „Jenny“ af Nyborg tilligemed bortbleven Skipper Poul Larsen af bemeldte Kjøbstad, bør Indstævnte, den Sidstnævntes Hustru, til Citanten betale ialt 1500 Rd., — i hvilket Tilfælde den forannævnte Obligation af 2den April 1867 ekstraheres hende og Børge, Mægler Friis af Nyborg, i behørig qvitteret Stand, — foruden Renter af 900 Rd. af nævnte Sum à 5 pCt. p. a. fra den 15de Marts 1872 og indtil Betaling sker, og af 600 Rd. af førstnævnte Sum à 4 pCt. p. a. fra den 2den April 1867 og indtil 15de Marts 1872 og derefter à 5 pCt. indtil Betaling paafølger. Erster derimod Citanten sig ikke til at aflægge den nævnte Ed, betaler Indstævnte P. Larsens Hustru til Citanten alene et Beløb af 600 Rd. imod den foransførte Extradition og med Renter ligesom allerede foran anført for disse 600 Rdls. Vedkommende.

Søgsmaalets Omkostninger ophæves.

Statskassens Ret forbeholdes i Henseende til det i det Foregaaende nævnte Skibsstjæbe af 9de Decbr. 1868.”

Denne Dom har Citanten ved Stævning af 10de Februar d. A. til Overretten paaanket til Stadsstælle med Tilkjendelse af Appellens Omkostninger stadesløst.

Indstævnte, der til Overretten har indanket denne samme Dom til Forandring og den 18de Mai d. Aar incamineret den i saa Henseende udtagne Stævning under en særskilt Sag, der her ved Retten er givet Nr. 257/74, har — efter at en af hende nedlagt Paastand om, at Retten skulde give Kjendelse for, at den under Nr. 257/74 anlagte Sag skulde indbrages under nærværende og paakjendes under Et med denne, ved Rettens Kjendelse af 20de Juli d. A. var nægtet Medhold —, indlagt Sagen med Paastand om, at nærværende

Sag som identift med Sagen Nr. 257/74 ikke paadømmes før samtibig med denne Sag.

Da Indstævnte ikke har incamineret den af hende udtagne Stævning som Contrafævning i nærværende Sag eller i det Hele taget anlagt noget Contrafægemaal her i Sagen, vilde det være stridende imod de gjældende processuelle Regler, om hendes foranvænte Paastand, imod hvilken Citanten har protesteret, gives Medhold.

Citantens Paastand om Stabsfæstelse, imod hvilken iøvrigt inæen Indsigelse er gjort, vil derfor blive at tage tilfølg, og findes Indstævnte med Føie at kunne paalægges at betale Citanten Processens Omkostninger her for Retten, hvilke Omkostninger, til hvis Tilfjæntelse Stabsløst ingen Hjemmel høves, stjønes at kunne bestemmes til 25 Rd.

Det fornødne stemplede Papir er her for Retten forbrugt."

Samme Ret's Kjendelse af 20de Juli 1874 i samme Sag lyder saaledes: „Citanten, Høker Chr. Olsen her af Staden, paaanter under nærværende Sag til Stabsfæstelse en den 19de Januar d. A. inden Nyborg Blyttingsret affagt Dom i en af ham imod Indstævnte, bortbleven Skipper Poul Larsens Hustru af Nyborg tilligemed Børge, Mægler H. Friis sammesteds, angaaende ftylbige 1,500 Rd. anlagt Sag.

Indstævnte lod møde ved Sagens Incamination her for Retten den 16de Marts og begjærte Anstand til 18de Mai, til hvilken Dag der af hende var udtagen Appellstævning til Dommens Forandring. Af Indstævntes berester den 18de Mai til Protocollen gjorte Tilførsel sees, at hun samme Dag havde incamineret den af hende udtagne Appellstævning under en særskilt med Nr. 257/74 betegnet Sag, og gif hendes Begjæring nu ud paa, at bemeldte Sag maatte indbrages under nærværende Sag som Contrafæg. Da Citanten modfattede sig denne Inddragning, har Indstævnte nedslagt Paastand om, at Retten ved Kjendelse afgjør, at de to Sager paa kjendes iuder Get, in subsidium har Indstævnte paaftaaet nærværende Sag udsat, indtil Sagen Nr. 257/74 er paadømt, hvortil hun foreløbigen har begjært Anstand i 12 Uger, og meest in subsidium, at der gives hende en Udsættelse af 6 Uger for at udtage en ny Contrafævning.

Imod samtlige disse Indstævntes Paastande har Citanten protesteret og derhos gjort følgende Protocolltilførsel: „Han indlod saaledes foreløbig Formaliteten til Afgjørelse af Bederpartens Indsigelser eller og Sagen til endelig Dom, forbeholdende sig i ethvert Fald nærmere Tilførsel i Sagen selv og dertil 14 Dages Anstand,“ hvorefter Indstævnte exciperede og indlod.

Da Indstævnte den ovennævnte 18de Mai ikke her i Sagen har produceret den af hende udtagne Appellstævning og saaledes ikke heller har incamineret samme som Contrafævning, men derimod bemeldte Dag har i Genhold til denne Stævning anlagt en særskilt Sag, vil Retten ikke kunne eragte, at den under Nr. 257/74 anlagte Sag skulde indbrages under nærværende Sag og

paakjendes under Tret med denne, efterfom dette forudsætter en Virksomhed fra Retten's Side — navnlig med at flaffe de til Sagens Paalkjendelse fornødne Documenter tilstede — som ikke kan bestaae med de gjældende Proceßregler. Ei heller vil Retten, mod Citantens Protest, kunne bevilge nogen af de af Indstævnte begjærte Ansønde, hvorved bemærkes, at Citanten efter den af Indstævnte bragte Fremgangemaade ikke findes pligtig at taale nærværende Sag efter Indstævntes Begjæring for Tiden yderligere udsat; men da Citanten ved sin ovenansførte Protocollation har endt med at forbeholde sig „i ethvert Fald“ nærmere Tilfælde, vil der ikke nu kunne gaae Dom i Sagen.

Ei eragtes:

Den af Indstævnte, bortbleven Skipper Poul Larsens Hustru af Nyborg tilligemed Børge, Mægler S. Friis sammesteds, neblagte Paastand om, at den for Overretten staaende Sag Nr. 257/74 indbrages under nærværende Sag og paakjendes under Tret med denne, kan ikke tages til Følge.

De af Indstævnte in subsidium begjærte Ansønde kunne ikke bevilges.“

Bramisjerne til Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 2den November 1874 i Sagen Nr. 257/1874 lyde saaledes: „Citantinden, bortblevne Skipper Poul Larsens Hustru af Nyborg med Børge, Mægler Friis sammesteds, paaanfer under nærværende Sag til Underkjendelse og Forandring en den 19de Januar d. A. inden Nyborg Blyttingsret affagt Dom i en af Indstævnte, Høker Chr. Olsen af Kjøbenhavn, mod hende, angaaende flytbige 1500 Rd., anlagt Sag.

Da det imidlertid af Citantindens egen Procedure her for Retten sees, at nærværende Sag er identisk med den under Retssakens Nr. 146/74 alt tidligere for Overretten indbragte Sag, under hvilken den forannævnte Blyttingsdom af Indstævnte var indstævnet til Stadfæstelse, og da det af en fra Indstævntes Side her i Sagen fremlagt Udskrift af Overrettens Dom af 14de September d. A. i Sagen Nr. 146/1874, under hvilken Sag Citantinden undlod at anlægge Contrastsmaale, fremgaar, at bemeldte Dom er stadfæstet, er det heraf en Selsfølge, at nærværende Sag som res judicata maatte blive ex officio at afvise.

Det fornødne flemplede Papir er her for Retten forbrugt.“

Samme Ret's Kjendelse af 14de September 1874 i samme Sag lyder saaledes: „Efter Omstændighederne vil den af Indstævnte, Høker Chr. Olsen i nærværende Sag begjærte Anstand for at afvente Udfaldet af den her ved Retten til Doms optagne Sag Nr. 146/1874 være at bevilge, dog kun i 14 Dage indtil Mandagen den 28de dennes.

Ei eragtes:

Indstævnte, Høker Chr. Olsen af Kjøbenhavn bevilges 14 Dages Anstand til Mandagen den 28de September d. A.

Mandagen den 24de Januar.

Nr. 121. Forhørværende Bager i Ranum **Johan August Hærtel** (Selv)

contra

Amtmanden over Aalborg Amt, Kammerherre, Stiftamtmand **F. C. C. Dahlstrøm** som vedkommende Overøvrighed (Ingen) og Politimesteren og Retskriveren i Aars og Slet Herreder **Johannes Eriksen** (Statsraad Bungen efter Ordre),
betræffende Beskrivelse af en over Citanten assagt Fængslings-
tjendelse.

Viborg Landsoverrets Dom af 21de September 1874: „Denne Sag afvises. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og den for Indstævnte, Herredsfoged Eriksen bestiktede Sagsfører sammesteds, Cancelliraad Møller, tillægges i Salair 20 Rd., der udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

• Ved den i den indankede Dom ommeldte, af Overlægen ved Sindsfygeanstalten ved Aarhus afgivne Erklæring, i Henhold til hvilken Citanten er erklæret umyndig, og hvis Betydning ikke kan ansees svækket ved de af Citanten for Høiesteret fremlagte Bevidnelser af privat Natur, der heller ikke have kunnet bevirke Umyndigheds-
decretets Ophævelse, findes det paa behørig Maade godtgjort, at Citanten liber af en Sindsfygdom, der efter Forholdets Beskaffenhed maa ubelukke ham fra paa egen Haand at optræde som Part i Rets-
sager. I det der saaledes intet Hensyn vil kunne tages til den af Citanten iværksatte Appel af Overretsdommen, vil Sagen være at afvise fra Høiesteret. Det Indstævnte Eriksens befalede Sags-
fører her for Retten tilkommende Salarium bliver at udrede af det Offentlige.

Ihi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Statsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag har Citanten, forhenværende Bager i Nanum Johan August Hærtel — under Paaberaabelse af, at han har attraaet at indanke her for Retten en af Indstævnte, Herredsfoged og Skriver i Mars og Slet Herreder samt Birkebommer og Skriver i Løgstør Birk, Johannes Erichsen, under en mod Citanten indblebet criminel Undersøgelse den 18de Juni 1869 affagt Kjendelse, hvorved han belagdes med personlig Arrest, men at bemeldte Indstævnte forseentlig ubesøiet har nægtet at meddele ham en Beskrivelse af nysnævnte Kjendelse — efter Stævning tillige til Indstævnte, Amtmand over Aalborg Amt, Stiftamtmand Dahlstrøm paa det Offentliges Begne, paaanfet den nævnte Nægtelse og paaستاet Indstævnte Erichsen under en paaføende Tvangsmulct tilpligtet at meddele sig en Beskrivelse af den ovennævnte Kjendelse. Indstævnte, Stiftamtmand Dahlstrøm har ikke givet Møde her for Retten. Derimod har Indstævnte, Herredsfoged Erichsen principalt nedlagt Paastand om Sagens Afvisning, idet han til Støtte herfor blandt Andet har paaaraabt sig, at Citanten paa Grund af Sindssygdom er erklæret umyndig og at det er uden den for ham bestikede Værges Tilladelse eller Samtykke at han har begjært sig meddeelt en Beskrivelse af den omhandlede Kjendelse og anlagt nærværende Sag.

Efter Sagens Ophlysninger maa det nu ogsaa antages, at Citanten, efter under den ovennævnte criminelle Undersøgelse at have været indlagt paa Sindssygeanstalten ved Aarhus, er i Henshold til en af Overlægen sammesteds meddeelt Erklæring af 11te October 1869 — der navnlig gaaer ud paa, at Citanten led af fire Ideer i religiøs Retning og derfor maatte anses utilreguelig i det Forhold, der var Gjenstand for den criminelle Undersøgelse, samt at der efter Varigheden og Bestaffenheden af hans Sygdom ikke var Rimelighed for, at han vilde blive helbredet — erklæret umyndig, uden at Umyndighedsdecretet senere er ophævet. Da det nu følger af Forholdets Natur, at en paa Grund af Sindssygdom umyndiggjort Person ikke paa egen Haand kan optræde som Sagsøger, vil Sagen overensstemmende med den af Indstævnte, Herredsfoged Erichsen nedlagte Paastand være at afvise, hvorhos Processens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne vilde være at ophæve, og den for bemeldte Indstævnte, Erichsen, bestiktede Sagsfører her for Retten at tillægge i Salair 20 Rd., der blive at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagsførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.“

Nr. 170. **Finansministeriet** paa Statskassens Vegne
(den constituerede Kammeradvocat, Statsraad Bungen)

contra

Lehnsgreve **Danneffjold-Samsø** (Ingen),

betræffende Bortstæffelsen af forskellige Abninger og Indretninger i Bagmuren paa Eiendommen Matr.-Nr. 276 i Øster Qvarteer ud imod botanist Haves eller Charlottenborg Slotshaves Grund.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 12te April 1874: „Indstævnte, Hans Excellence Lehnsgreve Danneffjold-Samsø til Samsø, bør for Tiltale af Titanterne, Finansministeriet paa Statskassens Vegne, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag have Titanterne, Finansministeriet paa Statskassens Vegne, paaستاet Indstævnte, Hs. Excellence, Lehnsgreve Danneffjold-Samsø til Samsø, som Eier af Matr.-Nr. 276 i Øster Qvarteer, Nyhavn Nr. 12, tidligere Matr.-Nr. 281 og 282 i St. Anna Øster Qvarteer, tilpligtet under en af Retten bestemt Frist og under en daglig Mulct paa sin Beforsning at bortstæffe de i Bagmuren paa bemeldte Eiendom ud imod botanist Haves — eller Charlottenborg Slotshaves — Grund værende, aldeles uberevretiget anbragte Abninger og Indretninger, navnlig et Fag Binduer, et indmuret Glas og et Lufthul samt forfarligen at tilnure samtlige derværende eller ved den ommeldte Borttagelse fremkomne Abninger, hvorhos de endvidere have forventet Indstævnte tilpligtet at betale Sagens skadesløse Omkostninger, derunder den constituerede Kammeradvocats Salair.

Indstævnte har paaستاet sig frifunden og hos Titanterne tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst, idet han har gjort gjældende, at der er vundet Hævd paa Binduet, og at Glasfæet og Lufthullet ere hjemlede ved Lov 24de Novbr. 1871 § 68.

Hvad Binduet angaaer have Titanterne principaliter paaستاet, at der overhovedet ikke kan være Tale om, at der skulde kunne vindes Hævd paa det, efterjom al Hævdserhvervelse forsaavidt skulde være ubelulket ved det almindelige Adkomstbrev paa Eiendommen, nemlig et Igl. Skjøde af 2den August

1771, tinglæst 15de Juni 1795. I Post 4 af dette Skjøde, hvorved Statskassen afhændede Nr. 8 og 9 af Charlottenborg Slots Lievaaninger med dertil hørende Grund, deriblandt en Deel af Slotshaven, Matr.-Nr. 281 og 282 i St. Annæ Øster-Quarteer, bedder det nemlig, „at Rjøberen og efterkommende Eiere ei maa have nogen Indgang eller Indsigt til Slotshaven“, og denne Bestemmelse ansee Titanterne som en paa Eiendommen lagt contractmæssig Behæftelse, der er til Hinder for al derimod stridende Hævdserhvervelse, idet enhver Eier kun har besiddet Eiendommen med denne contractmæssige Indstrækning. Mod Indstævntes Benægtelse maa det nu vel ved de af Titanterne tilbeiebragte Dphsninger ansees godtgjort, deels at den botaniske Have er identisk med den tidligere Charlottenborg Slotshave, deels at den heromhandlede Vagnmur ligger i Skjellet mellem Matr.-Nr. 276 og botanisk Have, til hvilken Binduet altsaa giver Indsigt, og vel maa det efter den ved Skjødets Tinglæsning gjældende Lovgivning ansees for at være uden afgjørende Betydning, at den ovenciterede Bestemmelse i Post 4 i Skjødet af 2den August 1771, — der forøvrigt ikke er gjentaget i de senere Skjøder, ligesaa lidt som disse have erholdt Anmærkning om samme af Retsfriveren — ikke, saaledes som det senere blev foreskrevet ved Sportel-Reglement 22de Marts 1814 § 72 er særlig tinglæst som Hæftelse paa Eiendommen; men den omhandlede Bestemmelse i Skjødet fjønnes, hvad enten Hensigten med den nu alene har været at udtale, hvad der allerede fulgte af Lovgivningen, jfr. L. 5—10—56, eller den har været en anden, ikke at være af saadant Indhold, at den i og for sig kunde betage en senere Anbringelse af en Indgang eller Indsigt dens Character af borgerlig Servitutudøvelse eller bringe den ind under Analogien af Slutningsbestemmelsen i L. 5—5—1, medens den Mangel paa retmæssig Adkomst, som hiin Bestemmelse kunde bevirke, ikke vilde kunne være til Hinder for senere Hævdserhvervelse. Subsidiært have Titanterne nægtet, at Indstævnte har vundet Hævd paa Binduet, men da Indstævnte ved det af ham optagne Tingsvidne har beviist, at Binduet har været anbragt paa samme Sted og paa samme Maade i over 20 Aar, er dermed godtgjort, at han har vundet Hævd paa det, og Indstævnte vil altsaa forsaavidt være at frifinde.

Hvad angaaer Glasset og Lusthullet have Titanterne meent, deels at Betingelserne i Lov 21de November 1871 § 68 for deres Anbringelse ikke ere iagttagne, deels at deres Anbringelse ialfsald er i Strid med den ovennævnte Post 4 i Skjødet af 2den August 1771, men i forstævnte Henseende maatte det være Titanternes Sag at godtgjøre, at Lovens Betingelser ikke vare iagttagne, hvilket ikke er skeet, og i sidstnævnte Henseende bemærkes, at, naar der maa gaaes ud fra, at de paagjældende Abninger ikke ere af anden Bestaffenhed end Bygningsloven hjemler, kunne de heller ikke siges at aabne „Indsigt“ til Haven. Som Følge heraf vil Indstævnte ikke under denne Sag kunne tilpligtes at lutte dem, hvorimod selvsølgelig Intet herved er afgjort om Bygningscommissionens mulige Besøielse til at modfætte sig dem i Henshold s'ens næstsidste Punctum.

Indbævnte vil saaledes i det Hele være at frifinde for Eitanternes Tiltale.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde op-
hæves, og vil Kammeradvocaten efter Sagens Udfald ikke kunne tilkjendes
Salair.

Stempelobligationen er iagttaget under Sagen."

Nr. 253.

Statsraad Bungen

contra

Arrestanten **Hans Nielsen** (Defensor Levinson),

der tiltales for Bedrageri og Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 20de
September 1875: „Arrestanten Hans Nielsen bør henfattes til
Tugthuussarbejde i 4 Aar. Han bør derhos i Erstatning til
Tjenestekarlene Christian Nielsen og Peder Nielsen betale henholds-
viis 20 Kr. og 8 Kr. samt udrede alle af denne Sag lovligt
flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator
Diekmann 10 Kr. og til Defensor, Procurator Bloctrofs 8 Kr.
De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne
Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes
under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Novbr.
1875: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair
til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Bloch og
M. Møller, betaler Arrestanten Hans Nielsen 15 Kr. til hver.
Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms
lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under
Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter de under Sagen fremkomne Dphlysninger findes der
ikke at være overbeviist Tiltalte noget Forhold, som kan paa-
drage ham Ansvar efter Straffelovens § 257. Forøvrigt vil
Tiltalte for det i den indankede Dom fremstillede Forhold, for-
saavidt samme efter den stete Indstævning foreligger Højesteret til
Paakjendelse, være at ansee deels efter Straffelovens § 232 for
6te Gang begaaet Tyveri, deels efter samme Lovs § 253. Da

Straffen efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes, som i Dommen sseet, til Tugthuusarbejde i 4 Aar, vil oftnævnte Dom, hvis Bestemmelse om Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges, kunne stadfæstes.

Chi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Bunchen og Advocat Levinson for Høiesteret betaler Tilstalte 30 Kroner til hver.

I den indkomte Doms Præmisser hebdet det: „Under nærværende, fra Rjovenhåvns Amts søndre Virks Extraret hertil indkomte Sag tiltales Arrestanten Hans Nielsen for Bedrageri og Tyveri, og det er ogsaa ved hans egen Tilnaelse i Forbindelse med de iøvrigt i Sagen tilveiebragte Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i disse Forbrydelser.

Da saaledes Arrestanten, som, uagtet han den 30te Marts d. A. havde forladt sin Tjeneste hos Gaardeier Ole Pedersen i Vosby, tilbragte de tvende paafølgende Nætter i Karlekammeret paa Gaarden, atter Natten mellem den 1ste og 2den April havde indfundet sig i bemeldte Kammer efter sit Opgivende ligeledes for at søge Natteleie der, men fandt Pladsen optagen af en ny antagen Karl, tilbødte han sig en Deel paa Bæggen hængende Klædningsstykker, hvormed han ubemærket forlod Gaarden. Kosterne ere ansatte til en Værdi af 28 Kroner, og Eierne af dem, Tjenestekarlene Christian Nielsen og Peder Nielsen, have paasaaet sig tillagt i Erstatning henholdsvis 20 Kr. og 8 Kr.

Da Arrestanten derefter havde taget Ophold hos Huusmand Lars Pedersen i Bjergshuse, paatog han sig efter dennes Anmodning at hente nogle Varer i Svinnings, og modtog af Lars Pedersen et Betsp af 22 Kr. til at betale Varerne med, men undervejs besluttede han at beholde disse Penge, hvorfor han lod Karren m. v., som var ham medgivet til Transport af Varerne, staae ved Veien og forlod Egnen samt forbrugte Pengene, ligesom han ogsaa undlod at betale et Betsp af 3 à 4 Kr., som han skyldte Lars Pedersen for Kost og Logis.

Under et paafølgende Ophold hos sin Svoger Søren Olsen i Ullerød fraffjal Arrestanten denne et Par Beentlæder og et Lørklæde af Værdi 4 Kr. 30 Dre.

Arrestanten fik derpaa i Slutningen af Mai Maaned Arbejde paa Eng- og Flængmarkens Teglvært ved Roeskilde, men den 30te s. M. forlod han dette Arbejde og tilbødte sig ved sin Vortigang fra tvende af Arbejderne benytte de Værelser en Deel Klædningsstykker af Værdi tilsammen 5 à 6 Kr. og tilhørende forskjellige Arbeidere paa Teglværket.

Forjaavbdt Arrestanten endvidere er sigtet for at have tilvendt sig nogle ham af Arbeidsmand Christian Jørgensen laante Klædningsstykker, findes hans Forklaring om at bare kjøbt de paagjældende Klædningsstykker af bemeldte Christian Jørgensen efter Omstændighederne ikke at kunne forklares, og han kan altsaa ikke i denne Henseende anses for overbeviist om noget strafbart Forhold.

Arrestanten, der er født den 27de August 1835, har tidligere oftere været straffet, navnlig ifølge Krigsretsdom af 10de Mai 1862 efter Frd. 11te April 1840 §§ 1 og 44 cfr. § 78 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Nedsættelse i de Meniges anden Classe, ifølge Hillerød Kjøbstads Extrarets Dom af 4de December 1865 efter samme Frdnø. § 44—1, 73 og 13 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, ifølge nærværende Rets Dom af 19de Marts 1867 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Frederiksborg Birts Extrarets Dom af 22de Juni 1867 efter Straffelovens § 231 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, ifølge Høiesteretsdom af 31te August 1868 efter Straffelovens § 232 med lige Arbejde i 18 Maaneder, ifølge nærværende Rets Dom af 22de Novbr. 1870 efter Straffelovens § 256 med simpelt Fængsel i 2 Maaneder og ifølge Frederiksborg Birts Extrarets Dom af 27de April 1871 efter Straffelovens §§ 232, 251, 253 og 101 cfr. § 100 samt Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Veltteri og Løsgængeri med Tugthuusarbejde i 3 Aar.

For de af Arrestanten nu begaaede Forbrydelser findes han ved den indankede Underrettsdom af 20de September d. A. rettelig at være ansæet efter Straffelovens §§ 232 1ste Led, 254 og 257 og da ogsaa den valgte Straf af Tugthuusarbejde i 4 Aar efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningsansvaret samt om Udvekslingen af Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor ved Underretten tilslagne Salairer, ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste."

Nr. 274.

Advocat Levinfen

contra

Arrestantinden **Jacobine Marie**, kaldet **Petersen**,

Ablers Hustru (Defensor **Henrichsen**),

der tiltales for Tyveri og Vedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 28de December 1875: „Arrestantinden Jacobine Marie, kaldet Petersen, Ablers Hustru bør straffes med Tugthuusarbejde i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Berggreen og Beyer, med 10 Rr. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levin- sen og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Jaco- bine Marie, kaldet Petersen, Ablers Hustru, der er født den 19de Decbr. 1834 og tidligere anseet 3 Gange for Tyveri og Bedrageri, dernæst ved denne Rets Dom af 15de Januar 1870 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang be- gaaet simpelt Tyveri med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned og derefter 2 Gange for Bedrageri, senest ved Høiesterets Dom af 2den December f. A. efter bemeldte Lovs § 253 med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned, er under nærværende, mod hende for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag ved egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have sidstafvigte 25de November frafjaalet Manufacturhandler Julius Groth et til 20 Kroner vurderet Dverstykke, der hang som Stik i en aabenstaaende Gang udenfor Bes- sjaalnes Butik, samt at have uden Manufacturhandler Christen Bachs Vidende og Billie til egen Fordeel pantsat nogle til i Alt 16 Kr. 33 Ore vurderede, hende af denne i den sidst forløbne October Maaned til Forhandling saaledes betroede Varer, at hun hver Aften skulde aflægge ham Regnskab.

Som Følge heraf vil Arrestantinden nu blive at dømme efter fornævnte Lovs § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter sammes § 257 efter Omstændighederne til Tugthuusarbejde i 3 Aar.“

Nr. 267.

Advocat Henrichsen
contra

Arrestanten **Axel Wilhelm Kjør** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Odense Herreds Politirets Dom af 2den November 1875:
„Arrestanten Axel Wilhelm Kjør bør hensættes til Arbejde i
Odense Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage samt at ubrede alle af
denne Sag sthybende Omkostninger. At efterkommes under Afværk
efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de De-
cember 1875: „Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I

Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Raasløff og Delbanco, betaler Arrestanten Axel Wilhelm Rjær 10 Kr. til hver. At efterkommes under Afseerd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbante Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tilkalte 20 Kroner til hver.

I den indbante Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Axel Wilhelm Rjær, der under nærværende, fra Odense Herreds Politiret hertil indbante Sag actioneres for Løsgængeri og Bettleri, ved egen, af det iøvrigt Dplysle bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser, idet han, som den 9de September d. A. var bleven afleveret til Odense Fattiggaard, hvor han skulde forsørges, uden Tilladelse har forladt denne, streift omkring paa Landet og ernæret sig ved at betle, indtil han den 20de October s. A., da han efter sit Angivende ikke kunde holde ud at gaae længere omkring, meldte sig til Sognesogden i Ravnehjerg, maa det billiges, at Arrestanten, der er født den 20de Septbr. 1822 og mangfoldige Gange tidligere har været straffet for forskellige Lovovertrædelser og navnlig senest ved Høiesteretsdom af 8de Marts d. A. for Løsgængeri og Bettleri efter Lov af 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 5 med Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage, nu igjen er anseet efter de nysciterede Lovbestemmelser, og da den ved Politiretsdommen valgte Straf af Arbeide i den nævnte Arbeidsanstalt i et lige Antal Dage findes passende, og Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil denne i det Hele være at stadfæste."

Høiestrets Tidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 37.

Den 11te Februar.

1876.

Tredie eller extraordinaire Session.

Tirsdagen den 25de Januar.

Nr. 251.

Advocat Nellesmann

contra

Andreas Conrad Hansen (Defensor Bunken),
der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Nykjøbing Rådhusets Exrrets Dom af 27de August 1875: „Tiltalte Bundtmager Andreas Conrad Hansen af Nykjøbing bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 2 Maaneder samt betale Slagter Niels Jensen, almindelig kaldet Nielsen, i Nykjøbing 76 Kr. 3 Dre. Saa bør han og betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Procurator Clausen og Lunøe med 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de October 1875: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Dørrretten, Procuratorerne H. Jacobsen og Hvalfsøe, betaler Tiltalte, Bundtmager Andreas Conrad Hansen af Nykjøbing, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

XIX. Mergang.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Nellemann og Etatsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 40 Kroner til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Nyljøbing Kjøbstads Extraret hertil indbankede Sag actioneres Tiltalte, Buntmager Andreas Conrad Hansen af bemeldte Kjøbstad, for Vold og Legemsbeskadigelse.

Den 12te Juni d. A. om Eftermiddagen anmeldte Slagter Nielsen, der hoer i samme Eiendom som Tiltalte, dennes Svigersøn, Commissionair Kragh, og en tredie Familie, et Tiltalte tort foriuden havde med en Brødkniv bibragt ham i Armen et Saar, der efter Lægeattester fandtes paa den udvendige Side af Overarmen, var godt 3" langt, løbende skraat udenfra nedad og fortil og gaaede en Deel vel omtrent $\frac{1}{4}$ " paa Midten, hvor Saaret havde sin største Dybde; Saaret, som skjønnes at være tilføiet med et skarpt skjærende Instrument, maa nu antages at være fuldstændig lægt uden at have efterladt nogen som helst Følger for hans Helbred.

Under den imod Tiltalte herefter indlebede Undersøgelse har denne vedholdende nægtet at have tilføiet Nielsen noget Knivstik, idet han paastaar, at det tværtimod var Nielsen, som ved den omhandlede Leilighed, idet han irettesatte ham, forbi han paa Gaardspladsen havde slaaet Kraghs Datter, slog ham, som vilde gaae ind gjennem en Gang til Kraghs Kjøkken, i Naffen, saa at han faldt, og, skjøndt han fandt denne Behandling skammelig, foretog han sig Intet, men gik strax ovenpaa, hvor han og Kraghs har Beboelsesleilighed.

Denne Forklaring staaer imidlertid aldeles i Strid med, hvad der ellers er oplyst.

Slagter Nielsen har saaledes under Ed forklaret, at Tiltalte den nævnte Dag var bleven vred paa ham, forbi han paa Gaardspladsen havde advaret ham mod at mishandle Kraghs Datter, hvem han slog til Jorden og sparkede, og at han, da Nielsen vilde gaae ind i sit Kjøkken, fulgte efter ham, havende i Haanden Noget, som Nielsen ikke ret kunde see, men som maa antages at have været en Kniv, men da Nielsen holdt fast paa Døren, kunde Tiltalte ikke komme ind til ham. Nielsen gif derefter ind til sin Husfru i Stuen, hvor de hørte, at der blev støiet ovenpaa, men da det atter blev stille, vilde han igjen gaae ud paa Gaardspladsen, og idet han gjennem sit Kjøkken kom ud paa Gangen, var baade Kraghs Kjøkkendør og Døren, som fører ud til Gaardspladsen, lukkede, saa at der var mørkt paa Gangen. Han havde netop faaet fat paa Rinken til Gaardsdøren, da Tiltalte aabuede Kraghs Kjøkkendør,

raffe Armen frem og gav ham Stikket, idet han yttrede: „Der har Du det, din Skurk.“ Da Gaarbdøren i det samme aabnedes, saae Nielsen, at Tilstalte havde i Haanden en Brødkniv, som er kommen tilstede under Sagen, og som Nielsen gjenkender, da han flere Gange har flebet den.

Commissionær Kraghs Hustru har ligeledes edeligen bevidnet, at Tilstalte, hvem hun saae slaae Barnet, der saae paa Stenbroen, i Hovedet og paa Nøggen, noget efter kom ind i hendes Kjøkken, hvor hun var ifærd med at skjære Brød med den omhandlede Kniv, og at han, da Nielsens Hustru vilde falde Barnet ind til sig, trak Barnet ind i Kjøkkenet, hvor han sparkede det. Hun saae sig derfor nødsaget til at forlade Kjøkkenet med sine Børn og gik op i Beboelsesleiligheden. Her kom Tilstalte strog tilstede, og idet han yttrede, at de alle skulde ud, og løb rundt efter dem, maatte hun forlade Leiligheden og begav sig ned i Haven, hvor hun opholdt sig i nogen Tid, og medens hun ved Vinduet i Baghuset, hvor Bunnbtmager Naeglers boe, talte med deenes Hustru, kom Naegler og fortalte, at Tilstalte havde stukket Nielsen med en Kniv og omtrent samtidig hermed saae hun Tilstalte begive sig ud i Haven. Da hun kom tilbage til sit Kjøkken, søgte hun efter Brødkniven, og medens hun bestemt troer, at hun, da hun maatte forlade Kjøkkenet, havde ladet den ligge næstørret paa Bordet og i alt Fald er sikker paa, at hun ikke har havt Taale for eller Tid til at afstørre og henlægge Kniven i Vordstuffen, da hun med Børnene blev jaget ud af Leiligheden ovenpaa og passerede Kjøkkenet for at komme ud paa Gaardepfadjen til Haven, fandt hun Kniven henliggende afstørret og blant i en Vordstufte.

Fremdeles har Slagter Nielsens Hustru, som isøvrigt med Hensyn til Barnets Behandling har afgivet en Forklaring, som i alt Væsentligt stemmer med Kraghs Hustrus, endvidere under Ed afgivet, at hendes Mand kom ind til hende i Stuen og fortalte, at han havde adbaaret Tilstalte, der var løben efter ham, men ikke kunde komme ind i Kjøkkenet, fordi han holdt paa Døren, og at de derefter hørte, at der var Spektakel oppe hos Kraghs, men at det igjen blev stille, og at hendes Mand, som var fuldkommen rask, derpaa gik ud, men et Diebslik efter kom tilbage, yttrende: han har jaget en Kniv i Armen paa mig, idet han med sin høire Haand holdt paa den venstre Overarm. Hun saae dog først Saaret, efterat hendes Mand efter hendes Raad havde gjort Anmeldeelse paa Byfogedcontouret.

Efter de tilveiebragte Oplysninger og navnlig efter hvad Nielsens Hustru, som fra sin Stue kunde holde Nie med Enhver, som gik ind i Eiendommen, har forklaret, kan det ikke antages, at der til den omhandlede Tid har været nogen Fremmed i Gaarden, eller, at nogen af de andre af Eiendommens Beboere, med hvem heller ikke Nielsen sees at have noget Udsaaende, skulde have bibragt ham Saaret, idet det under Undersøgelsen er konstateret, hvor enhver af disse har været, og da det saa meget mindre kan antages, at Nielsen, hvad der i og for sig ogsaa er høist usandsynligt, skulde selv have tilføiet sig Saaret, som detses Form og Stebet, hvor det fandtes, efter Erklæring fra Lægen taler herimod, og naar hertil endelig søies, at Tilstalte, som var i

en ophidjet Tilstand, almindelig skildres som en heftig, hævnjerrig og ondskabssultet Person, det ofte har handlet isde mod sine Nærmeste, Skjønnes der efter samtlige foreliggende Omstændigheder at være tilveiebragt et tilstrækkeligt Judiciebeviis, for, at Tiltalte forjættelig har tilspøiet Slager Nielsen det omhandlede Saar. Det er endvidere under nærværende Undersøgelse ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Dphste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han 3die Juledag 1873. voldelig har overfaldet sin Svigersøn, Commissionair Kragh, og med en Kalkspade vikragt ham i Panden over høire Die et Saar, som dog blev lægt efter faa Dages Forløb uden Lægehjælp. Da Kragh nemlig den nævnte Dag vilde modfætte sig, at Tiltalte revsede et af hans Børn, og denne greb en Koft, med hvilken han vilde slaae Kragh, tog denne Koften fra ham og satte ham med Magt ind i et lille Udhuus og lukkede Døren for ham, men efterat Tiltalte havde sprængt Dørlukket og var kommen ud, greb han Kalkspaden og slog Kragh 2 Gange med Kanten af Bladet paa Kroppen og ramte ham tredie Gang med den flade Side af samme i Panden over høire Die. Kragh vilde strax gjøre Anmeldelse herom for Politiet, men hans Hustru formaaede ham til at afslaae derfra.

For det Tiltalte saaledes overbeviste Forhold maa det billiges, at han, der er født i Aaret 1801 og ikke findes tidligere straffet, er ansæet efter Straffelovens § 203, og da den fastsatte Straf findes passende bestemt til 2 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fængelost, og Dommens Bestemmelser med Hensyn til den Slager Nielsen tilkendte Erstatning af 76 Kroner 3 Ore for Helbredelsesudgifter, Næringstab m. v. og Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil denne i det Hele være at stadfæste."

Mr. 109. Kjøbmand **W. M. Petersen** (Advocat Klubien)
contra

Rheder og Skibsfører **F. R. Hansen** (Zngen),
betræffende Erstatning for Paaseiling.

Høj Herreds Gjæsterets Dom af 24de Juni 1874: „De efter Hovedcitantens Requisition under 21de og 22de Marts 1873 foretagne Forbudsforretninger hos de private Assurandører og det kongelige octroierede Søassurancecompagni med Hensyn til den Rhederiet af Skonnerten „Neptunus“ tilkommende Assurancerstatning stadfæstes som lovlig gjorte og forfulgte. Contracitanten tilpligtes, saavel personlig som under Tvang af Execution saavel i fornævnte Assurancerstatning som i Provenuet af den senere strandede Skonnert „Neptunus“, saafremt denne tages af Grunden, at betale til Hovedcitanten, som corresponderende Rheder for

„Laura“ og Eier af dens Ladning, for Skibet en Erstatning af et saadant Beløb, til hvilket Hovedcitanten ved hans efter foregaaende lovlig Dmgang inden hans Værneting aflagte Ed bestemmer dets Værdi, dog ikke ud over 6,500 Rd., i hvilken Sum dog bør afdrages 354 Rd. 5 Mk. 4 ß, som er Udbyttet af hvad fra bemeldte Skib er hjerget, og fremdeles tilpligtes Indstævnte til Hovedcitanten at udrede i Erstatning for „Laura“'s tabte Ladning samt for den betalte Assurance samt beregnede Fragt og Avance ialt 7,402 Rd. 3 Mk. 12 ß med Renter af disse Erstatningsbeløb efter 7 pCt. pro anno fra Stævningens Dato, 24de Marts 1873, til Betaling skeer. Hovedcitanten bør for Contracitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Bekostningerne saavel i Hoved- som i Contrafagen ophæves. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stabsrettens Dom af 8de Februar 1875: „De paaftævnte den 21de og 22de Marts 1873 foretagne Fogedforretninger bør ved Magt at stande, forsaavidt angaaer et Beløb stort 1,759 Rd. 8 ß, men bør iøvrigt være ophævede. Citanten, Skibscapitain F. N. Hansen af Marstal som Rheder af Skonnerten „Neptunus“ bør til Indstævnte, Kjøbmand P. A. Peterfen af Horsens som corresponderende Rheder og Medeier af Skonnerten „Laura“ samt Eier af Størstedelen af dette Skibs Ladning paa egne og Medrhederes Vegne betale 1,759 Rd. 8 ß, men bør Parterne iøvrigt for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Efter de under Sagen afgivne, i flere væsentlige Puncter uovereensstemmende Forklaringer om de nærmere Omstændigheder ved den i den indankede Dom omhandlede Paaseiling, saavel som efter Bestaffenheden af den derved bevirkede Skade paa Skibenes Skrog og Rigning, — der tyder paa, at Skibene ikke begge have holdt deres Cours uforandret lige indtil Paaseilingen — tør det ikke antages, at denne er skeet paa den af Citanten nærmere an-

gionne Maade, eller at den udelukkende eller dog væsentlig maa tilskrives saadant urigtigt Forhold fra det Indstævnte tilhørende Skibs Side, som maatte paadrage Erstatningsansvar. Det maa derfor have sit Forblivende ved, at Sagen, der alene af Citanten er indanket for Højesteret, ved Overrettsdommen er afgjort i Henhold til Regelen i L. 4—3—3. For dette Tilfælde har Citanten for Højesteret alene paastaet Forandring i bemeldte Dom, forsaavidt Skonnerter „Laura“s Bærdi deri kun er ansat til 6,000 Rd.; men da dette efter de foreliggende Oplysninger findes at maatte billiges, vil Dommen, ved hvilken Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser rettelig ere ophævede, være at stabsæfte, dog med en Tilspøining om Udbetelsen af Renter af det Citanten tilkjendte Beløb overensstemmende med det i dens Præmisser derom Udtalte.

Ihi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Indstævnte af det Citanten tilkjendte Beløb betaler Renter 5 pCt. aarlig fra den 24de Marts 1873 indtil Betaling skeer. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Nærværende i 1ste Instans ved Vros Herreds Gjøsteret anlagte Sag, angaaer et i Kattegattet, Aalborgbugten, Nord for Forenæs, mellem de 2de Skonnerter „Laura“, Capitain M. Jensen af Horsens, og „Neptunus“, Capitain Hansen af Marstal, hver især drægtig ca. 100 Tons, den 1ste December 1872 omtrent Kl. 6 om Morgenen sejsundet Sammenstød, efter hvilket det førstnævnte Skib tilligemed dets indehavende Ladning, bestaaende af Kul og Støkgods, gik tabt.

Efter den af „Lauras“ Capitain Dagen efter Sammenstødet for Dvirigheden i Aalborg aigionne Søforklaring, der af Styrmændene og Mandskabet den 6te og 7de inden Netten er med enkelte Tillæg tiltraadt og beediget, styrede „Laura“ den ommeldte Morgen, da Vinden var S. V., krydsende sig frem, D. t. N. og laa for Styrbords Halse, da der Kl. 6 forude bemærkedes en Seiler, der kom imod „Laura“, altsaa med Bagbords Halse, og hvis grønne Lanterne saaes fra „Laura“. Efter omtrent 5 Minutters Forløb tærne denne Seiler, som senere erfarede at være Skonnerter „Neptunus“, imod „Lauras“ Styrbordside saaledes, at „Laura“, der fik 4 store Huller, Kl. 2 $\frac{1}{2}$ om Eftermid-

bogen maatte forlades af dens Mandskab i fulstændig Stand og kort efter soult omtrent 1 Mil fra Land paa ca. 3 Favne Vand. Under Sammenstødet var Vinden, som anført, S. D. med sin Kuling og høi Sø, det havde været Regutysning, men klarede noget kort før eller under Sammenstødet, skjøndt det endnu var graat.

Støttet til de saaledes afgivne Forklaringer og paaberaabende sig, at efter de gjældende Regler havde „Laura“ — saaledes som den ogsaa gjorde — at vedblive sin Cours, medens „Neptunus“ var pligtig at holde af, hvilket den imidlertid undlod, og at det ombord paa „Laura“, da man saac, at „Neptunus“ ikke bar af, var umuligt at vende, hvorfor „Neptunus“ formæntes at bære Skylden for Sammenstødet, paafødt Indstævnte Kjøbmand P. A. Petersen af Horsens som corresponderende Kheber og Medeier af Skonnerten „Laura“ af Horsens samt Eier af Størstedelen af dette Skibs Ladning paa egne og Medrederes Vegne — efter Stævning til Underretten af 24de Marts 1873:

a, 2de efter hans Requisition den 21de og 22de Marts 1873 af Kongens Foged i Kjøbenhavn foretagne Fogebsforretninger, nemlig hos „de private Assurandører“ og hos „det kongelig octroyerede Søassurancecompagni“ gaaende ud paa Forbud imod Udbetaling af den Kheberiet af „Neptunus“ tilkomende Assurance-Erstattung for dette Skib i Februar 1873 overgaaede Søulykke, Stabsseede, og

b, at Titanten, Skibscapitain F. K. Hansen af Marsal som Kheber af Skonnerten „Neptunus“ tilpligtes saavel personlig, som under Dvang af Execution saavel i fornævnte Assuranceerstattung som i Provenuet af Stranbingsmassen eller i „Neptunus“ saafremt den optages af Grunden, at betale til Indstævnte en Erstattung af 6,500 Rd. for Skibet og 7,402 Rd. 3 Mk. 12 ß for Ladningen og Skibets Assurance, ialt 13,902 Rd. 3 Mk. 12 ß, hvori dog senere er fradraget Udbyttet af, hvad der af „Laura“ er hjerget, nemlig til en Værdi af 354 Rd. 5 Mk. 4 ß, saa at Summa bliver 13,547 Rd. 4 Mk. 8 ß med Renter deraf 7 pCt. fra Stævningens Dato indtil Betaling skeer, samt Sagens Omkostninger og derunder Omkostninger ved Fogebsforretningerne.

Titanten procederede principaliter til Afvisning, subsidiairt til Friudbelse saaledes, at Forbudsforretningerne ophævedes og at Indstævnte tilpligtedes at betale ham Søgømaalets Omkostninger, derunder hans ved Sagen nødvendiggjorte Reise fra Rügenwalde til Marsal og tilbage, stabsløst eller med noget Tilstrækkeligt, hvorhos han i et efter Stævning af 2den Mai 1873 anlagt Contrastsøgmaal paafødt:

1, at de ommeldte Forbudsforretninger kendtes ulovlige og ikke tilbørligen forfulgte,

2, at Indstævnte tilpligtedes at betale til Titanten i Erstattung for Tort og Creditispilde samt anden Skade af bemeldte Forretninger 5000 Rd. eller subsidiairt efter Rettens eller ubmeldte Mænds Skjøn med Renter af Erstattingsbeløbet 5 pCt. fra Contrastævningens Dato,

3, at Indstævnte tilpligtedes at betale den Skonnerten „Neptunus“ ved Paaseilingen tilsiøede Skade til Beløb 2126 Rd. 5 Mk. 12 ß med Renter deraf

5 pCt. fra Contrastrævningens Dato samt ialfsald med Ret for Citanten til herfor at foretage Execution i „Laura“ eller den Assurance-Erstatning for Skibet, som tilkommer eller er hævet af dets Aheberi,

4, fremdeles, at Indstævnte tilpligtedes at betale Citanten Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, og endelig

5, at der tilfædes Citanten Liquidation for bemeldte Contrastrævninger med Renter og Omkostninger i hvad der under Hovedsagen maatte blive Indstævnte tilkjendt.

Indstævnte procederede derimod i Contrastrævsagen til Frisindelse.

Efterat denne Sag ved Underrettens Dom af 24de Juni 1874 var afgjort derhen, at Indstævntes Paastrand baade i Hoved- og Contrastrævsagen toges til Følge, dog at Erstatningen for „Laura“ fastsættes til et saadant Beløb, til hvilket Indstævnte ved hans efter foregaaende lovlig Omgang inden hans Værneting aflagte Ed bestemmer dets Værdi, dog ei ud over 6500 Rd. og at 354 Rd. 5 Mk. 4 ß, som er Udbyttet af hvad der er bjerget fra Skibet, som ovenanført stradrages, hvorhos Omkostningerne i begge Søgemaal ophævedes, har Citanten efter Hovedstrævning af 15de og Continuationsstrævning af 27de Juli bragt Sagen ind for Overretten, hvor han har inhæreret sin Afvisningspaastrand, støttet paa, at Kongens Foged i Kjøbenhavn ikke var stævnet til at høre de omtvænte Forbudsforretninger kjendte lovlige eller ulovlige, ligesom han og har gjentaget sin Paastrand om, at de nævnte Forretninger kjendes ulovlige og ophæves, og at Indstævnte i saa Fald kjendes pligtig til at betale Citanten Erstatning for den ved Forbudene bewirkede Skade med en Sum af 952 Rd., samt i Erstatning for Tort og Creditspilde 5000 Rd. eller subsidiairt efter uvillige Mænds Skjøn. I Realiteten har Citanten isøvrigt paastræet principahter Indstævnte tilpligtet at betale sig den „Neptunus“ saavel directe som indirecte tilspiede Skade respective 2126 Rd. 5 Mk. 12 ß og 1472 Rd. 3 Mk., ialt med 3599 Rd. 2 Mk. 12 ß, samt Erstatning for den ved de omtvænte Forbudsforretninger tilspiede Skade og for Tort og Creditspilde 5000 Rd. eller efter Skjøn af uvillige Mænd, in subsidium den „Neptunus“ og „Laura“ umiddelbart ved Sammenslødet tilspiede Skade fordeelt mellem begge, mere subsidiairt, at Tabet af „Laura“ og „Neptunus“ Skade fordeles efter L. 4—3—3, meest subsidiairt, at det hele Tab for „Lauras“ Aheberi deles efter L. 4—3—3 i Forening med den „Neptunus“ tilspiede Skade til det ovennævnte Beløb. Citanten har derhos protesteret imod, at der beregnes 7 pCt. Rente af det eventuelt tilkjendte Beløb, ligesom Citanten ialfsald paastræer sig tillagt Processens Omkostninger i begge Instantser skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Indstævnte procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse og paastræer sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst saavel for Over- som Underretten.

Naar Citanten, som ovenanført, har inhæreret sin i 1ste Instants nedlagte Afvisningspaastrand og støttet denne paa, at Kongens Foged i Kjøbenhavn ei var stævnet med Hensyn til de ommeldte Forbudsforretninger, maa det billiges, at denne Paastrand ved Højesteretsdommen er forkastet, da intet Ansvar

er gjort gjældenbe mod bemeldte Foged, fra hvem der isøvrigt er produceret en Erklæring om, at han frasalder Kalb og Barfel til Forretningernes Justification.

Forfaavidt Citanten dernæst har villet, at de oftnævnte Fogedforretninger skulde være ulovlige, deels som foretagne uden Beviis for den paastaede Erstatningsforbringens Rigtighed eller Sikkerhedsstillelse for Forretningernes Følger, deels fordi de ei ere begyndte paa Reqvisti Bopæl, da findes denne Formening, efter hvad der foreligger, ikke at være besøiet, navnlig ikke at have Hjemmel i de derved citerede Lovsteder L. 1—21—4 og 1—24—17, ligesom Citanten heller ikke kan ansees ved disse Forretninger at have lidt nogen Skade, Tort og Creditspilde, Noget han heller ikke har paavist.

Hvad Hovedspørgsmaalet i Sagen angaaer, det nemlig: hvem Ansvaret for det skeddne Sammenstød af Skibene paahviler, da har, som ovenanført, Indstævnte væsentlig støttet sin Paaastand om, at Skypden paahviler „Neptunus“ eller dennes Førelse, paa de af „Lauras“ Capitain og Mandskab afgivne Forklaringer, og derpaa er ogsaa væsentligst den iudankede Dom baseret, idet denne anseer det beviist, at „Laura“ har ført de befalede Lanterne, at dens Besætning 5 Minutter før Sammenstødet observerede den grønne Lanterne paa „Neptunus“, at „Neptunus“, der kom imod „Laura“ for Bagbords-Salve, efter Indreigskministeriets Beskendtgjørelse af 9de August 1867 for at undgaae Paaseiling var pligtig at forandre Cours, hvilket ei skete, skjøndt der maatte have været Tid nok dertil, at det maa antages, at man med forsoarlig Udfig maatte paa „Neptunus“ have kunnet see „Lauras“ røde Lanterne, samtibig med at man paa „Laura“ observerede „Neptunus“ grønne, samt at det, da man ombord paa „Laura“ saae, at „Neptunus“ ei bar af, var umuligt at vende, da Faldet paa Stagsseilet var sprunget.

Rigtigheden af disse Momenter og det derpaa støttede Resultat har nu Citanten i sin Procedure for Overretten ligesom under hans Procedure i 1ste Instants bestridt.

Med Hensyn til Sammenstødet mener Citanten, at de derom fra hans Side tilveiebragte Oplysninger, navnlig de af Styrmændene og Besætningen paa „Neptunus“ afgivne Forklaringer, betydelig svække, hvad der fra Indstævnets Side er fremkommet, saa at intet saadant Beviis høves, hvorefter der skulde kunne paalægges „Neptunus“ Erstatningsansvar, men at Skaden — den directe ved Sammenstødet bevirkede Skade — i det Højeste efter Lovens 4—3—3 maatte fordeles mellem begge Skibene, uden at der i dette Lovsted er Hjemmel til at medtage Ladning, Fragt m. m. under Beregningen lige saa lidt som det Tab, Medberne have lidt ved „Lauras“ senere Undergang, der ligeoverfor Citanten maa ansees som hændelig, hvorhos tiisøies, at, selv om dette medtoges under Beregningen, kunde Citanten dog ei komme til at hæfte med mere end sit Skibs Værdi. Men, vedbliver Citanten, der er, som nys bemærket, ikke blot ikke tilveiebragt Beviis for, at Skypden for Sammenstødet paahviler „Neptunus“, saa at Skaden som hændelig maatte fordeles, men det Fremkomne viser efter hans Formening, at Skypden er „Lauras“, i hvilken

Hensende han bemærker, at Vinden, da Sammensløbet skete, var S. D. med stærk Kuling, og at „Neptunus“ seilede i Retning S. t. V., hvormod „Laura“ gik D. t. N.; under saadanne Forhold, som her fandt Sted, anseer han de almindelige Regler i Beskændtgjørelse af 9de August 1867 uanvendelige, og „Neptunus“ var da ei pligtig at holde af, men selv om dette havde været dens Pligt, vilde Beskændtgjørelsens § 19 have udfyldt, at den fortsatte sin Cours. Citanten mener imidlertid, at det efter hvad der foreligger maa antages, at „Laura“ havde faldet af sin Cours og kom næsten rumsfjæds mod „Neptunus“, hvorved den selv havde bragt sig i det Tilfælde, at den efter § 12 i Beskændtgjørelse af 1867 burde vige for „Neptunus“, der gik næsten bidevind. Ligesom Citanten derfor mener, at „Laura“ bærer Skylden for Sammensløbet, saaledes mener han det end klarere, at „Laura“ skylder sig selv sin senere Undergang, hvilket han støtter paa, at det først sank 9 Timer efter Sammensløbet og at man i denne længere Mellemtid ved alvorslig Anstrengelse, ved at bruge Pumperne, udfylde Hullerne og hurtigt muligt at navigere Skibet mod Land, formæentlig ialfald maatte kunne have sat det paa Grund.

Overretten skjønner ikke bedre, end at det foreliggende Paaseilingstilfælde bliver at afgjøre efter L. 4—3—3, idet der ikke kan ansees tilveiebragt noget saadant Beviis for bestemte Skyld fra nogen af Siderne, at Ansvar derpaa kan støttes. Efter de gjældende Regler, navnlig Indenrigsministeriets Beskændtgjørelse af 9de August 1867 § 12, om hvorledes der skal forholde, naar 2de Seilskibe saaledes møde hinanden, at der er Fare for Sammensløb, skalde „Neptunus“, som gik for Bagbords-Halve, vige for „Laura“, der gik for Styrbords-Halve, medens „Laura“ skalde vedblive den Cours, hvori den gik. At „Laura“ skalde have fraveget denne Regel, er ikke oplyst, vel derimod, at man paa „Neptunus“ noget seent observerede „Laura“, ialfald senere, end man paa „Laura“ observerede „Neptunus“, saa at Styrmanden paa sidstnævnte Skib, der iøvrigt var alene paa Dækket med en Dreng og Koergængerer, ikke antog, at der da var tilstrækkelig Tid til at foretage nogen, for at undgaae et muligt Sammensløb med „Laura“, anvendelig Manøvre. Denne noget tidligere Observering fra „Neptunus“ kan imidlertid ikke med Sikkerhed ratueres at bidrøre fra forjømmelig Udflugt, naar henses til, et det var en December Morgen, 2 Timer for Solgang og at det var tyk, diset Luft, siu Kuling og høi Sø. Men ligesom der, som oven bemærket, ikke kan imputeres „Laura“ nogen Skyld — thi at „Laura“ skalde, som Citanten har meent, i det sidste Diebstik, da den saae, at „Neptunus“ ikke veg til Siden, have holdt af fra sin oprindelige Cours, er ikke oplyst — saaledes findes ialfald Bestemmelsen i den ommeldte Beskændtgjørelses § 19 at tale til Fordeel eller Udfyldning for „Neptunus“ med Hensyn til den fra sammes Side mulig begaaede Feil.

Foraaavdt Citanten har villet gjere gjældende, at „Laura“ efter Sammensløbet maatte ansees selv at være bleven Skyld i sin Undergang derved, at man ikke ombord i Skibet viste tilstrækkelig Virksomhed for at hjerpe det, da er der ikke nogen som helst Høie til at antage dette.

Efter det Ovenstaaende vil in casu altsaa L. 4—3—3 komme til An-

vendelse, og vil da Skaden, der bliver at fordele, kun være den, som er rammet selve Skibene. Denne bliver for „Lauras“ Vedkommende den Sum, hvorfor dette Skib var asfureret, nemlig 6000 Rd. med Fradrag af det Bjergede til Beløb 354 Rd. 5 Mk. 4 f, altsaa 5645 Rd. „ Mk. 12 f, idet det ikke er beviist, at „Lauras“ havde nogen større Værdi, og den for Assurancen betalte Præmie ikke kan tages med i Beregningen. „Neptunus“ directe Skade — og kun den kan komme i Betragtning — bliver at ansætte til 2126 Rd. 5 Mk. 12 f. Disse 2 Summer, 5645 Rd. „ Mk. 12 f og 2126 Rd. 5 Mk. 12 f, udgjøre tilsammen 7772 Rd. „ Mk. 8 f, Halvdelen deraf 3886 Rd. „ Mk. 4 f, og, naar heri fradrages „Neptunus“ Skade (2126 Rd. 5 Mk. 12 f), bliver Resten 1759 Rd. „ Mk. 8 f. den Sum, Citanten vil have at tilsvare Indstævnte med Renter deraf fra den 24de Marts 1873 5 pCt. p. a. — thi til en højere Rente findes der ei at være hjemmel. Iøvrigt ville Parterne være at frifinde for hinandens Tiltale.

Hvad de paastævnte Forbudsforretninger angaaer, ville disse være at at stabsætte for det Indstævnte tilkjendte Beløbs Størrelse, medens de iøvrigt blive at ophæve.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for begge Retter.

Behørigt stemplet Papir har i Sagen her ved Retten været forbrukt.

Endnu tilføies kun, forsaavidt der fra Citantens og Justitssecretairens Side er gjort Henstilling til Retten om Bestemmelsen af Incaminations- og Promillegebyret i denne Sag, at der, uagtet der er produceret baade Hoved- og Continuationsstævning, efter disse Stævningers gjensidige Forhold kun bliver at beregne Incaminationsgebyr som for een Stævning, og at Promillegebyret bør beregnes af 23099 Rd. 1 Mk. 4 f.“

Mandagen den 31te Januar.

Nr. 266.

Statsraad Bungen
contra

Johan Peter Christiansen (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Væleri.

Færøernes Sorenskriveris Extrarets Dom af 20de November 1875: „Tiltalte Johan Peter Christiansen af Thorsøhavn bør straffes med Forbedringshussarbejde i 2 Aar. Saa bør han og i Erstatning til Snekker P. J. Hansen i Thorsøhavn betale 4 Kr. samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Defensor, Sysselmænd Müller 8 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne

Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bunken og Advocat Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 30 R. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Tiltalte, Johan Peter Christianen af Thorsbavn, der under nærværende Sag ifølge Færø Amts Ordre af 6te d. M. actioneres for Tyveri, Bedrageri og Betteri, er ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist om at have gjort sig skyldig i følgende Lovovertrædelser.

1. Ifjor Efteraar, da han havde været Kjøbmand E. D. Barentsen i Thorsbavn behjælpelig med Slagtningen af en Ko, tilvendte han sig af det slagtede Dyrs Kjød, som var henlagt paa flere Kasser eller Fouslager i et Pakhuuslocalet, til hvilket han havde Afgang, og idet han benyttede et Diebstik, da han var alene i Localet, et Stykke paa 6 à 7 Pd. til en Værdi af 33 Ore pr. Pd. Det stjaalne Stykke, som han ikke strax turde bringe bort, skjulte han derefter i selve Pakhuuslocalet, og var det hans Hensigt at bringe det til sit Hjem, saasnart der maatte gives Leilighed dertil, enten samme eller en af de følgende Dage, hvori han imidlertid blev forhindret, da den Mand, der havde Tilhul med Pakhuset, forinden — om samme Dag eller en eller flere Dage efter, har ikke kunnet oplyses — under en Oprydning sammesteds fandt det der og udlevere det til Kjøbmand Barentsen, som forøvrigt, da han havde savnet Kjøbet kort efter at Tiltalte havde tilvendt sig det, og da Tiltalte paa hans Forespørgsel havde foregivet, at det maatte være bleven borte, forinden forgjæves havde ladet søge efter det.

Da Besiddelsestagselsen, derved at Tiltalte bemægtigede sig Kjøbet og henlagde det paa et Sted, hvorfra det efter det Oplyste og ifølge hans egen Erkjendelse vilde have været ham let at bortbringe det paa Grund af, at han daglig havde Afgang dertil, og hvorfra det maa siges kun tilfældig paany at være bleven undergivet Eieren Raadighed, maa sluttes at have været fuldført fra Tiltaltes Side, vil det heromhandlede af ham udviste Forhold være at ansee som fuldbrydet Tyveri.

2. Ved samme Tid, da han for Kjøbmand Barentsen havde af den ovennævnte slagtede Ko bragt et af Kjøbmand S. Lütgen i Thorsbavn kjøbt Stykke Kjød til denne, og af ham modtaget Pengene derfor for at levere dem

til Barentsen, tilegnebe han sig i svigagtig Hensigt af det modtagne Beløb 3 Rdl., som han anvendte til eget Brug, idet han kun leverede de øvrige modtagne Penge til Barentsen og for ham foregav, at Kjøbet havde veiet mindre end det gjorde. Da Barentsen imidlertid et Par Dage efter opdagede Bedrageriet, vedgik Tilstalte det for ham, hvorefter Beløbet blev fradraget i den Tilstalte tilkommende Arbejdsløn. Vel er saaledes det besvogne Beløb bleven erstattet, ligesom Barentsen har frasaget Tilstalte i Anledning af Tilstaltes her ommeldte Forhold, men det skjønnes dog ikke, at dette i Medfør af Straffelovens § 254 kan fritage Tilstalte for Strafsansvar, idet den ene af de der omtalte Vedtægter — at Vaagjældende ikke svigagtig har fragaaet Modtagelsen — ikke in casu findes at have været tilstede.

3. Omtrent for et Aar siden har Tilstalte under et urigtigt Foregivende formaaget Suedker P. S. Hansen i Thorsøhavn til paa Credit at sælge sig et Striin til 3 Rdl. uden at det var hans Hensigt at betale samme, hvorefter han tilsigtede at besvige Hansen for Beløbet. Han solgte derefter Strinet og forbrugte de herved indvundne Penge. Suedker Hansen, til hvem han i Aarets Løb efter gjennatagne Paatrag har i 2de Gange tilbagebetalt 2 Kr. af det besvogne Beløb, har paastaat sig de 4 Kr. erstattede hos Tilstalte.

4. Den 16de October d. A. henvendte Tilstalte, som var blottet for Penge, i den Hensigt at anmode ovenmeldte Kjøbmand Barentsen om fra dennes Butik at maatte faae forskellige Varer udleverede paa Credit, sig i dennes private Leilighed, men erholdt han her, da Barentsen var syg, af dennes Husebestyrerinde, hvem han bad om at bringe fornævnte Aumodning — der da kun gik ud paa 1 Pbd. Kaffe og 1 Pbd. Sukker — til Barentsen, den Betsed, at denne sov. Stjændt Tilstalte, som vidste, at Intet vilde blive ham betroet i Butikken uden Barentsens Samtykke, ikke var sikker paa, at denne vilde give ham Credit, ja endogsaa ansaae det rimeligere, at saadant vilde blive ham nægtet, hvilket in casu efter det Dphste ogsaa vilde have været Tilfældet, gik han dog strax ned i Butikken, hvor han under det falske Foregivende, at han havde Barentsens Tilladelse til at faae udleveret 1 Pbd. Kaffe, $\frac{1}{2}$ Pbd. Melis og 2 Kr. contant, ogsaa af den tilstedeværende Butiksjomfru, der antog Foregivendet for sandfærdigt, erholdt de nævnte Gjenstande, ialt af Værdi 3 Kr. 23 Dre, udleverede. Kaffen og Sukkeret har han angivet at have foræret bort, men de contante Penge anvendte han selv, hovedsagelig til Drivkevarer. Tilstalte har vedholdende paastaat, at det ikke var hans Hensigt ved denne Leilighed at besvige Barentsen, men at det var hans Agt at betale det crediterede Beløb, naar en engelsk Skipper, med hvem han i Sommerens Løb havde været forhyret og hos hvem han har angivet at have et Tilgodehavende, maatte komme hertil Derne, men denne Paastand findes — selv om samme ikke tør forkastes — dog ikke at kunne fritage ham for Straf. Eiheller findes det at kunne disculpere Tilstalte, at han den nævnte Dags Aften, efter at han i den ommeldte Anledning havde været afhørt af Landsfogden, for hvem Sagen var bleven anmeldt af Barentsen, har, for ikke at komme i Uleilighed, tilbagebetalt denne de ovennævnte 3 Kr. 23 Dre ved Hjælp af et af ham reist Vaan.

5. Endelig har Tiltalte forrige Aars Vinter gaaet omkring heri Byen og bellet om Penge hos Forffjellige, idet han for disse urigtig foregav, at han var bleven krævet for en Doctorregning. De Penge, han herved fik, brugte han til Drifkevarer.

Tiltalte, som er født i 1835, har oftere været straffet, nemlig efter nærværende Næts Dom af 30te September 1851 for Tyveri efter Forordning 20de Februar 1789 § 6 og 1 sammenholdt med Forordning 12te Juni 1816 §§ 5 og 7 med 25 Slag Rotting, ved samme Næts Dom af 29de October 1860 for Overtrædelse af et Entholdelsesdecret med 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, ved Høiesteretsdom af 18de Februar 1861 for Tyveri efter Forordning 11te April 1840 § 13 med 1 Aars Forbedringshønsarbeide, ved Sørenskriveriets Politirets Dom af 18de April 1861 for Løsgængerii med 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, ved nærværende Næts Dom af 4de November 1861 for ulovlig Omgang med Hittegøds efter Forordning 11te April 1840 § 22 med 2 Aars Forbedringshønsarbeide, ved samme Næts Dom af 9de Juni 1869 for Tyveri og Væleri efter Straffelovens § 230 og Lov 3die Marts 1860 § 3 med lige Arbeide i 1 Aar, samt ifølge samme Næts Dom af 25de Mai 1872 for utærligt Forhold efter Straffelovens § 176 cfr. § 173 med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.

For de af Tiltalte i Henhold til det Fremstillede begaaede Lovovertrædelser vil han — da han ved den ovenførte upaaanførte Dom af 9de Juni 1869 under Paaberaabelse af Straffelovens § 61 1ste Stykke ifkun er dømt for 2den Gang begaaet Tyveri — nu være at ansæe efter Straffelovens §§ 231 første Punctum, 251 og 253 samt Loven af 3die Marts 1860 § 3, og findes den af ham forskyldte Straf efter Omstændighederne at kunne bestemmes til 2 Aars Forbedringshønsarbeide."

Nr. 259.

Advocat Henriksen
contra

Arrestanten **Biggo Julius Meyer** og **Carl Julius
Isak Meyer** (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri og Førstnævnte tillige for Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 23de November 1875:
„Arrestanterne Biggo Julius Meyer og Carl Julius Isak Meyer bør straffes, den Førstnævnte med Forbedringshønsarbeide i 18 Maanedes og den Sidstnævnte med 25 Slag Rotting. Saa bør de og tilsvare denne Sags Omkostninger, Een for Vegge og Vegge for Een. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved intet Bæsentligt findes at erindre, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Levinssen for Høiesteret betale de Tilstalte Een for Begge og Begge for Een 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Bræmisser hedder det: „Arrestanterne Biggo Julius Meyer, som er født den 22de December 1857 og tidligere har været anseet ved Domme, assagte af denne Rets 1te Afdeling for offentlige Politisjager af 27de Januar 1871 efter Straffelovens §§ 233 og 233 jfr. § 46 med 20 Slag Riis, af den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret af 23de Februar 1872 i Henhold til Straffelovens § 233 med 25 Slag Riis, samt af denne Ret af 28de Marts 1874 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, sammenholdt med § 54, med 25 Rottingslag og af 20de October samme Aar paany efter § 228, jfr. § 37, sammenholdt med §§ 54 og 46, og efter § 64 under Hensyn til § 228, jfr. § 37, med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og Carl Julius Isak Meyer, som er født den 11te Mai 1860 og ved denne Rets Dom af 28de Marts forrige Aar efter Straffelovens § 233, sammenholdt med § 54, har været anseet med 25 Slag Riis, ere under nærværende, imod dem for Tyveri samt Hæleri anlagte Sag ved deres egen, med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilskaaelse overbeviste at have i Løbet af sidstafvigte September Maaned, efter forindgaaende Aftale om i Forening at begaae Tyveri, i mange forskjellige Gange frastjaalet herværende Handelsde Hatte til en samlet Værdi af 69 Kroner og paa samme Maade i Odense, hvorhen de havde begivet sig her fra Staden, frastjaalet herværende Handelsde 1 Portemonnaie, 1 Cigarrør, 1 Kniv og 1 Hat, tilsammen vurderede til 12 Kroner, og Arrestanten Carl Julius Isak Meyer endvidere at have frastjaalet tvende Handelsde henholdsvis her og i Odense hver især et Par Beentkæder af Værdi 13 og 14 Kr., med Hensyn til hvilke Medarrestanten har udviist hæserist Virksomhed, samt endeligen her i Staden sjaalet 2de tilsammen til 24 Dre vurderede Flaasjer, til hvilke ingen Eier har været at finde.

Som Følge af det saaledes Dplyste ville de Paagjældende være at ansee, Arrestanten Biggo Julius Meyer efter Straffelovens § 228 og § 238, jfr. § 37, og Arrestanten Carl Julius Isak Meyer efter § 228, jfr. §§ 37 og 21, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes for den Førstnævnte til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned og for den Sidstnævnte til 25 Slag Rotting.“

Tirsdagen den 1ste Februar.

Nr. 276.

Advocat Heinrichsen
contra

Mogens Abraham Sommer (Defensor Nellemann),
der tiltales for ved Udgivelsen af Maanedsskriftet „Indøvelse i
Christendommen“, 2den Aargang Nr. 1 for October 1874, at have
gjort sig skyldig i den i Straffelovens § 156 omhandlede Forseelse.

Nørvang Tørrild Herredets Extrarets Dom af 16de Juli
1875: „Tiltalte Mogens Abraham Sommer bør hensættes i
simpelt Fængsel i 4 Maanedes, og bør det af ham udgivne Skrift
„Indøvelse i Christendommen“, 2den Aargang Nr. 1, October 1874,
være confiskeret; derhos bør Tiltalte at udrede de af denne Sag
skyldende Omkostninger, derunder Salair til hans Anklager, Pro-
curator Wadum 16 Kr. og til hans Forsvar, Cancelliraad Borch
12 Kr. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 11te October 1875: „Under-
retsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden
bestemmes til 2 Maanedes. 3 Salair til Actor og Defensor for
Overretten, Procuratorerne Morville og Jsaacsen, betaler Tiltalte
15 Kr. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Nelle-
mann for Højesteret betaler Tiltalte 30 Kroner
til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 38.

Den 18de Februar.

1876.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 1ste Februar.

Nr. 276.

Advocat Heinrichsen
contra

Mogens Abraham Sommer (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Mogens Abraham Sommer for ved Udgivelsen af Maanedskriftet „Indvøelse i Christendommen“, 2den Aargang Nr. 1 for October 1874, at have gjort sig skyldig i den i Straffelovens § 156 omhandlede Forseelse.

I det ommeldte Skrift, som Tiltalte har erkjendt at have forfattet og offentliggjort, har Tiltalte navnlig i en Artikel med Overskrift „Fader vor“ anstillet forskjellige Betragtninger over Misbrug, der efter hans Mening skulle gaae i Svang ved Kirketjenesten, og hvorved han efter Artiklens hele Indhold maa antages ogsaa at have havt Folkekirkens Gudstjeneste for Dje, ligesom han i en anden Artikel med Overskrift „Stat og Kirke“ har fremsat sine Ansættelser med Hensyn til Spørgsmaalet om Kirkens og Statens Afskillelse, og da han ved den Maaade, hvorpaa han deels i den førnævnte Artikel har omtalt Folkekirkens Lære om Nadverens Sacrament samt enkelte anordnede kirkelige Skikke, deels i den sidstnævnte Artikel blandt Andet har udtalt sig om dem, der forblive i, som det hedder, „Folke- eller Statskirken“, saavel som om den saaledes betegnede Kirke og Kirketjeneste i Almindelighed — i hvilke sidste Henseender han navnlig har yttret, at den omtalte Kirke „er Djævelens Bøllig og et Fængsel for alle urene og affyede Fugle; thi af hendes Horeries giftige Wiin (salfst Lære og Afgudsdyrkelse) have alle Folkeslag drukknet, og Jordens Konger have bofet med hende (derfor beder Geistligheden ogsaa de lange Bønner for Kongehusene)“ o. s. v., og at derfor „Konger og Myndig-

XIX. Aargang.

bed ville plyndre Menneffene, forbi de ikke ville bidrage til at opretholde en Kirkegjenselse, som de søle Afsty for, saa vide vi hvad de ere" o. s. v. — maa ansees at have drevet Spot med og forhaaet Folkekirvens Troeslærdomme og Gudsdyrkelse, maa det billiges, at Tiltalte, der tidligere flere Gange har været straffet, deels efter Lov 3die Januar 1851 § 8 og deels efter Straffelovens § 156, senest ifølge Høiesteretsdom af 27de October 1868 efter den sidstnævnte Lovbestemmelse med simpelt Fængsel i 3 Maaneder, nu ved Underrettsdommen poany er anset efter samme Lovbestemmelse, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til simpelt Fængsel i 4 Maaneder, findes efter Sagens Omstændigheder at kunne indskrænkes til samme Slags Fængsel i 2 Maaneder, og med denne Nedsættelse i Straffetiden vil saaledes den indankede Dem, ved hvis Bestemmelser om det paagjældende Skrifts Constatation og Actionens Omkostninger det maa have sit Forblivende, være at stadfæste."

Nr. 271.

Advocat Levinfen

contra

Arrestanten **Johan Christian Wiehr** (Defensor Nellesmann),
der tiltales for Tyveri.

Rjøbenhavn's Amts nordre Virks Exraterets Dom af 14de October 1875: „Arrestanten Johan Christian Wiehr bør straffes med Tugthuusarbejde i 4 Aar og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Plectros 15 Kroner og til Defensor, Procurator R. E. Jørgensen 10 Kroner. At efterkommes under Afjærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de December 1875: „Arrestanten Johan Christian Wiehr bør hensættes til Tugthuusarbejde i 4 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Engberg og Tvermoes, betaler Arrestanten 15 Kroner til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den ffete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover = samt Hof = og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Mellemann for Høiesteret betaler Tilfalte 30 Kroner til hver.

I den inbankede Doms Præmisfer hedder det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extraret her for Retten inbankede Sag tiltales Arrestanten Johan Christian Wiebr for Tyveri, i hvilken Henseende det ved Arrestantens Tilfæelse, der stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, er godtgjort, at han, efter at have udsaaet en ham ved bemelte Birk's Politirets Dom af 7de August d. A. for Væleri ifjendt Straf af 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, Natten mellem den 13de og 14de s. M. paa Uttersløv Mark fra et Høsthuus, der vender ud til alfar Wei, har sjaalet et til en Krone vurderet Gardin, idet han, som i Forbigaaende bemærkede, at en Rude i Høsthusets Vindue var itussaaet, stak Armen gjennem Hullet i Ruden og træk Gardinet til sig. Umiddelbart herefter begav Arrestanten sig til en Eiendom paa Frederikshundsveien og gik gjennem en uoplaaset Laage ind i den til Eiendommen hørende Have, hvor han tilvendte sig en Deel forskjellige Linned = og Vælkædningsgjenstande, der vare henlagte til Tørring paa en Tjørnehæl, samt et paa en Snor ophængt Hestebækken, hvilke Gjenstande ialt ere vurderede til 11 Kroner 50 Dre.

Ved Roeskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 5te October 1872 blev Arrestanten ifølge Strfsk. § 307 ansæet efter dens § 238 jvf. § 241 som for 4de Gang begaaet Hæleri samt efter Strfsk. § 247 og L. 3die Marts 1860 § 3 med en Straf af Tugthuusarbejde i 2½ Aar som Følge af hans Forhold deels med Hensyn til 3 Stjorter, som vare fratømne en Værtshuusholder i Roeskilde, deels med Hensyn til nogle en Indsidder og en Smed i Glostrup tilhørende Linned = og Vælkædningsgjenstande, som havde været ophængte til Tørring udenfor deres ved Landeveien beliggende Huse, deels endelig med Hensyn til et en Slagter paa Rødovre Mark tilhørende Stykke Gædetsøi, idet det ikke under Sagen mod Arrestantens Benægtelse blev ham overrørt, at han havde sjaalet disse Koster. Arrestanten har imidlertid nu under den mod ham i Anledning af de tvende ovennævnte Tyverier indledede Undersøgelse vedgaaet, at han har tilegnet sig de heromhandlede Gjenstande ved Tyveri, hvorhos han endvidere har tilfæet, at han i Ringsted i April Maaned 1872 fra en berboende Læge, til hvem han var gaaet for at søge Almiøse, har sjaalet et til 8 a 10 Kroner vurderet Reiseskabs, der hang i en til Lægens Leilighed hørende Corridor, samt at han i Begyndelsen af Mai eller Juni s. A., da han var undvegen fra sin Arrest i Roeskilde, har sjaalet i Sorø Arbeidsanstalt en til 2 Kr. 66 D. vurderet Spade, som efter Arrestantens Fortælling henstod i en Waggaard, hvortil der var uhindret Abgang.

For disse Tyverier — i Anledning af hvilke der ikke af de Besjætalne

er gjort Paastand paa Erstatning — er Arrestanten, som er født den 11te September 1828 og som senest, forinden den ovrnelbte Dom i 1872 overgik ham, ved Kjøbenhavns Criminals- og Politirets Dom af 31te October 1868 for Tyveri og Hæleri i Medfør af Strfs. § 231 1ste Led og § 238 jvf. § 241 1ste Led er anseet med tre Aars Tugthuusarbejde, ved den indbantebe Dom deels ifjendt en Tillægsstraf i Medfør saavel af Strfs. § 64 efter § 232 1ste Deel som i Medfør af Analogien af § 64 efter § 232 1ste Deel deels anseet umiddelbart efter § 232 1ste Deel, saaledes at Straffen i det Hele er fastsat til Tugthuusarbejde i 4 Aar. Det skjønnes imidlertid ikke, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Arrestanten vil være at drage til Ansvar som Følge af den af ham afgivne Tilstaaelse om de Forbrydelser, der ere paadømte ved Høstfildes Kjøbstads Extrarets Dom af 5te October 1872, vil kunne komme under Paastand, uden at hiin Dom gjøres til Gjenstand for en Appel, hvilket ikke er sftet; derimod vil Arrestanten deels for de tvende henholdsvis i Ringsted og Sorø i 1872 begaaede Tyverier, som i Underrettsdommen antaget, i Medfør af Strfs. § 232 jvf. § 64 nu være at idømme en Tillægsstraf, deels for de i August Maaned d. A. begaaede Tyverier være at ansee for 4de Gang begaaet Tyveri efter Strfs. § 232 eller som for 5te Gang begaaet Hæleri efter samme Lovs § 238, og findes efter Omstændighederne den ved Underrettsdommen bestemte Straf af Tugthuusarbejde i 4 Aar i det Hele passende at kunne bibeholdes. I Henseende til Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor for Underretten tilfjendte Salairer, vil Underrettsdommens Bestemmelser være at fastsætte."

Nr. 265.

Advocat Halkier
contra

Arrestanten **Johan Christian Tulcka** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Bedrageri.

Hillerød Hundsborg Herredets Extrarets Dom af 8de November 1875: „Tiltalte Johan Christian Tulcka bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder. I Erstatning til Chr. Kjeldsen og Jens Henriksen betaler Tiltalte henholdsvis 2 Kr. og 1 Kr. 33 Øre. Derhos udreder han alle af denne Sag lobligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Gsmann og Lykke, 10 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms loblige Forthændelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 13de December 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Bestemmelserne

om Erstatningen til Søs Henriksen og Christen Kjeldsen bortfalde. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Cancelliraad Wiøller, betaler Arrestanten 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansøgte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocaterne Halkier og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

3 den indankede Dom Præmisser hebdet: „Under denne Sag tiltales Arrestanten Johan Christian Lulka for Bedrageri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at efterat han den 9de October d. A., til hvilken Tid han havde Arbejde paa Faddersbøl, havde af en sammesteds tjenende Karl Anders Christian Pedersen laant en Frakke af Værdi 10 Kroner samt et Par Beenklæder, en Vest og et Tørklæde for at bruge dem samme Dags Aften ved en Dands hos en Mand paa Nørhøa Hebe, hvilke Klædningsstykker han imidlertid den næste Dag fik Tilbælle til ogsaa at benytte ved en Dands samme Dags Aften paa Egebæksande, og efterat han endvidere ved den sidstnævnte Leilighed havde af Anders Christian Pedersens Fader, Peder Toft, laant en Hue og et Par Støvler til Brug under Dandsen, har han samme Aften forladt Egnen og, idet han medtog de ommeldte Klædningsstykker, begivet sig først til Nørø og derefter til Vixø, hvor han kortbødte Huen til Huusmand Søs Henriksen imod en anden Hue og 4 Mk. contant og Frakken til Christen Kjeldsen af Næhr Fattighuus imod en islandsk Trøje, et Par Underbeenklæder, 3 Mk. contant og Fødevarer for 3 Mk., medens han derimod beholdt og, som det maa antages, brugte de øvrige Klædningsstykker, indtil han den 19de s. M. blev anholdt. Arrestanten har nu vel anbragt, at han har høvt til Hensigt at købe Frakken og Huen tilbage, naar han havde for tjent de dertil fornødne Penge, og at aflevere dem tilligemed de øvrige Klædningsstykker til de vedkommende Eiere af samme, men til dette Anbringende vil der efter Sagens Oplysninger i det Hele intet Hensyn kunne tages.

De ommeldte Klædningsstykker ere under Sagen udleverede til Anders Christian Pedersen og Peder Toft, der begge have frasaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten, der er født den 28de Martz 1850 og som, efter tidligere at være straffet 2 Gange for Bedrageri og sidste Gang tillige for Tyveri, er anseet ifølge Fjelskum Herreds Extrarets Dom af

24de Februar 1874 efter Straffelovens § 230 1ste Led og § 253 cfr. § 251 med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes og ifølge Hillersted Håndbogs Herredets Extrarets Dom af 7de Januar d. A. efter Straffelovens § 231 med samme Straf, nu være at ansee efter Straffelovens § 253 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste, dog med den Forandring, at dens Bestemmelser om Erstatningen til Jens Henriksen og Christen Rjeldsen bortfalde, idet der, da disse Personer ikke umiddelbart ere besvogene ved Arrestantens betragelige Forhold, ikke vil kunne tilkjendes dem nogen Erstatning under nærværende Sag."

Mandagen den 7de Februar.

Nr. 273.

Statsraad Buntzen

contra

Arrestanten **Niels Christian Nielsen** (Def. Hindenburg), der tiltales for Forsøg paa Voldtægt eller ialfald Uteerlighed forenet med Vold og Trusel om Vold.

Fykjøbing Rjebstads Extrarets Dom af 11te October 1875: „Arrestanten, Smedesvend Niels Christian Nielsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt betale i Godtgjørelse til Pigen Marie Amalie Nielsen 200 Kr. Saa betaler han og alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger og deriblandt Salarium til Kammerassessor, Procurator Blæsberg og Overretssagfører Holst, 10 Kroner til hver. Den idømte Godtgjørelse at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de December 1875: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Salomonsen og Engberg for Overretten betaler Arrestanten Niels Christian Nielsen 10 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Idet Tiltales i den indankede Dom fremstillede Forklaring, som i Dommen antaget, bliver at lægge til Grund ved Be-

dømmelsen af hans under Sagen omhandlede Forhold, vil han for dette være at ansæe efter Straffelovens § 171, og da Straffen herefter findes at kunne fastsættes, som i Dommen er steet, til Forbebringshuusarbejde i 1 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiget, kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tilstalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Den af Arrestanten Niels Christian Nielsen, der under nærværende Sag tiltales for Forsøg paa Voldtægt eller ialfald Uteerlighed forenet med Vold og Trusel om Vold, afgivne Forklaring gaaer ud paa, at han, da han Natten mellem den 26de og 27de August d. A. mellem Kl. 12 og 1 i Selskab med Fyrbøder Knud Nielsen kom forbi Seilmager Halmøes Huus i Nykjøbing paa Falster og af Knud Nielsen havde saaet Nabuet paa Halmøes Pige, Marie Amalie Nielsen, hvem han ikke kendte og om hvem han intet Usædeligt havde hørt, at vide, i den Hensigt at skaffe sig Samleie med hende gik hen til Vinduet i hendes Kammer, der er i Kjælberetagen, og søgte at fermaa hende til at lufte ham ind, men da hun ikke vilde svare ham, gik han igjen ud paa Gaben. Da han derfra senere saae, at hun kom til Vinduet, besluttede han at opnaae sin Hensigt ved at indbilde hende, at han havde noget meget Vigtigt at tale med hende om, navnlig om at der var Andre, der vilde skade hende, og da han efter nogen Vægning havde saaet hende til at lufte Vinduet op, trøb han, uden at hun gav Samtykke dertil, ind gjennem Vinduet, luffede dette og forblev hos hende, naaget hun forlangte, at han skulde gaae. Imedens han har benægtet at have hørt til Hensigt at anvende egentlig Vold imod hende for at tilvinge sig Samleie, har han forklaret, at han lagde sig i Sengen hos hende, der var aflædt, og da hun ikke vilde tilstaae ham Samleie, omsavnede og kysjede hende, for at forsøge om han, saaledes som Stillingen var, kunde bevæge hende til at tilstaae ham Samleie. Da hun senere stod op og gik til Døren, reiste han sig ogsaa for at forhindre hende fra at undvige, og han tog hende om Livet og trak hende fra Døren, idet han fremdeles vilde have hende til med det Gode at finde sig i Dpssydelsen af hans Duffe.

Den ommeldte Pige Marie Amalie Nielsen, der er 16 Aar gammel og har et uplettet Rygte, har forklaret, at efter at hun Kl. 11 om Aftenen var kommen i Seng, kom en fremmed Mandsperson, som hun har gjenkendt i

Arrestanten, hen til Vinduet i hendes Kammer og bankede paa det samt trak i det for at faae det op, hvorhos han kaldte hende ved Navn og bad hende lukke op, da han havde Noget at sige hende, som var i den Grad vigtigt, at hun vilde fortryde det, hvis hun ikke efterkom hans Ønske. Da han derpaa gik bort, stod hun op og paasatte den ene Vinduetsløse, det om Afstien var forglemt at sætte paa, og hun saae da, at Personen stod ude paa Gaden i Samtale med en Anden. Han kom derefter igjen til Vinduet og forlangte, at hun skulde lukke op, da han havde noget meget vigtigt at sige hende og tilføiede, at det gjaldt hendes Liv, hvis hun ikke lukkede op; og, da han ikke vilde sige det, uden at Vinduet blev lukket op, men tilbød at blive staaende midt ude paa Gaden, medens Vinduet var aabent, aabnede hun dette. Han kom da strax hen og satte sig i Vinduet, og fortalte, at han kom for at advare hende, og under Paaskud af at beskytte hende mod Overlast af Andre sprang han uagtet hendes Forbud ind i Kammeret og lukkede Vinduet til, hvorefter han greb fat i hende, der kun var iført det blotte Linned samt et Underfjort, som hun fik kastet om sig, da han kom ind i Kammeret, kastede hende om i Sengen og lagde sig ovenpaa hende, hvorhos han med den ene Haand holdt hendes Hænder og med den anden greb hende i Halsen saa haardt, at hun næsten ikke kunde faae Veiret. Hun fik imidlertid fat i Sengenakten, og da han ikke kunde faae hende til at slippe, trak han hende i Haaret og fik hende lagt paa langs i Sengen. Han tvang hende derpaa til at stille sine Been ad, hvorpaa han lagde sig imellem disse, tog hendes Linned op og anbragte sin Haand paa hendes Kjønde, men, uagtet han bestræbte sig for at faae Samleie, afværge hende det dog. Hun turde ikke strige af Frygt for at blive kvælt, da han fremdeles holdt Haanden om hendes Hals og ævø haardt, hvergang hun vilde tale. Denne Kamp varede efter hendes Formening $1\frac{1}{2}$ Time, da han saa lagde sig ved Siden af hende og efter hendes Mening var ved at falde i Søvn, uagtet han fremdeles holdt paa hende. Hun forsøgte da at rejse sig for at tage Strømper paa, men han holdt hende først tilbage, og da han derefter tillod hende at trække dem paa og hun gik til Døren for at komme ud, kom han hende i Forkjøbet og tog Nøglen af Døren. Han kastede hende igjen om i Sengen, lagde sig ved Siden af hende, og holdt hende i sine Arme, samt paabød hende at ligge stille, da han i modsat Fald vilde slaae hende med Nøglen i Hovedet. Da han kort derefter faldt i Søvn, frigjorde hun sig fra ham og gik igjennem Vinduet ud paa Gaden til sine i Nærheden boende Forældre for at søge Hjælp, der strax blev søgt hos Politiet, og den Kl. 2 $\frac{1}{4}$ tilkaldte Politibetjent fandt da Arrestanten sovende i Pigens Seng, medens Nøglen til hendes Kammer laae paa en Commode i Værelset.

Fyrkøber Knud Nielsen har under Ed forklaret, at han den omhandlede Aften Kl. 11 i Følge med Arrestanten, der ikke var beruset, forlod en Beværtning, og at de, efter at have spadseret en Tour over Broen over Guldborgsund, paa Hjemveien kom forbi Seilmager Halmøes Huus, hvor Arrestanten, efter at have faaet bennes Piges Navn at vide, sagde at han vilde tale med hende, og gik hen til Vinduet, hvor han kaldte paa hende, uden at hun svarede.

Arrestanten kom da tilbage til Bidnet, der stod midt ude paa Gaden, men da de her hørte, at en Binduestrøg blev paahæftet i Pigekammeret, gik Arrestanten igjen hen til Binduet og fornyede sin Opfordring til Pigen om at lukke op, idet han tilspøiede, at det kun var tre Ord, han vilde sige hende, og at hvis hun ikke vilde med det Gode, saa skulde hun med det Onde. Efter flere Yttringer i lignende Retning fra Arrestantens Side lukkede Pigen endelig op, og Arrestanten lagde sig da i Binduet, hvor han i en halv Sneses Minutter førte Tale med hende, hvis Indhold Bidnet dog ikke kunde fatte. Arrestanten steg derpaa ind igjennem Binduet og dette blev lukket, hvorpaa Bidnet gik hjem.

Arrestanten har imidlertid benægtet Rigtigheden af disse Forklaringer, forsaavidt de ere i Strid med den af ham afgivne, og idet denne jaalebes maa lægges til Grund for Bedømmelsen af hans Forhold, maa det billiges, at det ved den paaanførte Dom er antaget, at han ikke er overbevist at have gjort sig skyldig i Forsøg paa Voldtægt eller at have udbiist Vold eller Trusler derom mod Pigen, men at han ved List har bragt hende i sin Magt for at formaae hende til Utugt og at han har krænket hendes Blusærdighed, og han findes derfor rettelig anset efter Straffelovens § 171, eller ialfald dennes Analogi, og § 185. Da nu den for Arrestanten — der er født den 17de Januar 1842 og foruden efter nærværende Rets Dom af 10de Novbr. 1863 at være anset efter Frdn. 11te April 1840 §§ 1 og 40 cfr. § 78 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Præsø Kjøbstads Extrarets Dom af 22de Juli 1875 er straffet efter Straffelovens § 203 og Frdn. 10de December 1828 § 13 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage — valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde saavelsom Dommens Bestemmelse om den Pigen Marie Amalie Nielsen i Henhold til Straffelovens § 303 tilkjendte Erstatning og Actionens Omkostninger bifaldes, vil Underretsdommen blive at stadfæste."

Tirsdagen den 8de Februar.

Nr. 272.

Advocat Nellesmann

contra

Arrestanten **Hans Jensen** (Defensor Klubien),

der tiltales for Vedrageri.

Gjording Malt Herreders Extrarets Dom af 12te Octbr. 1875: „Arrestanten, Landpostbud Hans Jensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa bør han og udrede i Erstatning til Sognepræsø Sveistrup i Veien 200 Kr. 58 Ore med Renter 4 pCt. p. a. fra 25de August d. A. samt tilsvare alle af hans Arrest og denne Action flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bøggild og Ferslev,

18 Kr. til den Førstnævnte og 14 Kr. til den Sidstnævnte samt Døctpenge til begge disse Sagsførere efter Overøvrigheds nærmere Bestemmelse. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afskærb efter Loven."

Viborg Landsoverretts Dom af 20de December 1875: „Tilfalte Hans Jensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Actionens Omkostninger og derunder i Salaar til Actor og Defensor for Underretten 15 Kr. til hver samt til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Fasting, 20 Kr. til hver. Det idømtes at efterkommes under Afskærb efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Hans Jensen, der siden den 1ste October f. A. har været ansat ved Beien Station, for Bebrageri.

Det maa ansees oplyst under Sagen, at et Pengebrev, der var adresseret til Pastor Sveistrup i Beien, og som var angivet at indeholde 198 Kr. 58 Ore, men iøvrigt efter Affsenderindens beebigede Forklaring i Virkeligheden indeholdt 200 Kr. 58 Ore og deriblandt navnlig enten 4 Halvhundredekrone=sebler eller 2 saadanne og 1 Hundredekrone=sebel, er den 25de August d. A. ankommen med Posten til Beien Station, hvor Pastor Sveistrup, der i Forveien var bleven underrettet om Brevets Affsendelse, havde ladet qvittere for samme, men at Brevet derefter er forsvundet uden at være kommet Adressaten i Hænde. Stationsforvalteren paa den nævnte Station, der tillige er ansat som Brevsamler, har i saa Henseende edelig forklaret, at han den anførte Dag om Morgenen, efterat Posten var kommen, gik med det ommeldte Pengebrev tilligemed et andet samme Dag ankommet Pengebrev i Haanden ud i Ventesalen, hvor Tiltalte tilligemed et andet Landpostbud og en Kone, der ligeledes modtager Postfager til Besørgelse i Omegnen, vare tilfæde, samt at han, efter at have leveret det sidstnævnte Brev til den nævnte Kone, lagde Brevet til Pastor Sveistrup tilligemed de andre Postfager paa Bordet foran Tiltalte, idet

han yttrede: „Pengebrev til Pastor Sveistrup“, hvorhos den ommeldte Kone ligeledes edelig har forklaret, at Stationsforvalteren kom ud i Ventesalen med Postfagerne til Landposterne, hvoriblandt hun navnlig tydelig bemærkede 2 Pengebreve, der vare kjendelige paa Seglene, og at han af disse leverede det ene til hende og lagde det andet tilligemed de andre Postfager, som Tilstalte skulde besørge, paa Bordet foran denne, medens hun derimod ikke vil have hørt Stationsforvalteren sige, at det var et Pengebrev til Pastor Sveistrup, samt at Tilstalte gik bort fra Ventesalen før hende og det andet tilstedevarende Landpostbud, og at hun er sikker paa, at der ikke var nogen af Postfagerne bleven liggende efter ham paa Bordet. Tilstalte har imidlertid nægtet at have modtaget det omhandlede Pengebrev af Stationsforvalteren eller at have tilvendt sig samme, og vel er den Mistanke, der i saa Henseende er fremkommen mod Tilstalte ved de nævnte Vidners Forklaring, i ikke ringe Grad bestrykt ved de isvrigt tilveiebragte Oplysninger, hvoriblandt navnlig fremhæves, dels at Tilstalte om Aftenen samme Dag, som Brevet skal være blevet ham leveret, har indsendt 2 Breve med henholdsvis 140 Kr. og 34 Kr. til Landmandsbanken, af hvilke Beløb navnlig det førstnævnte var Renter fra 2 af Omegnens Beboere, der henholdsvis den 9de og 16de August havde leveret Tilstalte de fornødne Contanter i dette Niemed, uden at Tilstalte har kunnet angive nogen rimelig Grund til, at han ikke tidligere havde indsendt Pengene, medens han først den 25de August havde modtaget de 34 Kr. fra en anden Mand i Omegnen til Besørgelse, dels at Tilstalte ligeledes samme Dag har været i Besiddelse af en Halvhundrekroneseddel og den følgende Dag af en anden lignende Seddel, uden at han har kunnet gjøre tilfredsstillende Rede for, hvorledes han er kommen i Besiddelse af disse Pengesedler; men der findes dog efter Alt, hvad der i saa Henseende foreligger, og idet navnlig Tilstaltes Contrabaq med Brevsamleren paa Veien Station Intet indeholder om det heromhandlede Pengebrev, ikke at være tilveiebragt et saa tilstrækkeligt Beviis mod Tilstalte, at han imod sin Benægtelse vil kunne dømmes for at have tilvendt sig det omhandlede Pengebrev.

Det fremgaaer derhos af Sagens Oplysninger, at Tilstalte — der maa antages i et temmelig betydeligt Omfang at være bleven benyttet af Omegnens Beboere til at besørge Indsendelse af Renter til forskjellige Laaneinstituter og af Præmier til forskjellige Lotterier — oftere har ladet længere Tid hengaae, efterat han af Vedkommende havde modtaget Penge til saadan Besørgelse, sårend han indsendte dem, ligesom det særlig er oplyst, at det Beløb, der som ovenfor berørt, den 16de August d. N. blev ham overgivet til Besørgelse, og som han først indsendte den 25de s. M., blev afleveret til ham indlagt i en luffet og med Afskrift forsynet Couvolut, hvilken imidlertid efter Tilstaltes Forklaring gik itu for ham under Transporten til Brevsamlingsstedet, hvorved Pengene faldt ud, og der er navnlig efter Sagens Omstændigheder i det Hele Jøie til at formode, at Tilstalte, hvad denne dog har benægtet, efterhaanden har forbrugt af de ham saaledes overleverede Penge og senere dækket, hvad han havde forbrugt, ved Hjælp af andre Beløb, der bleve ham leverede

til lignende Besørgelse. Ligesom det imidlertid ikke er oplyst, at Tiltalte i noget Tilfælde har unbladt at indsende et saadant Beløb, der svarede til, hvad der var ham leveret, saaledes er der navnlig ei heller tilstrækkelig Høie til at forlaste hans Forklaring om, at det Pengebrev eller den Couvolut med Penge, der, som nys ommeldt, var leveret ham til Besørgelse, er gaaet itu uden hans Skyld, og at dette har givet Anledning til, at Pengene først senere bleve afsendte efter deres Bestemmelse, og han vil saaledes ei heller for sit Forhold i de her omhandlede Henseender kunne paalægges Straf.

Efter det saaledes Anførte vil Tiltalte, der er født i Aaret 1853 og ikke tidligere været tiltalt eller straffet, være at freifinde for Actors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Actio=neus Omkostninger."

Nr. 7. Redacteur **Steenberg** (Advocat Levinfen)

contra

Marstandiser **F. Hansen** (Sngen),

betræffende Anbringelsen og Benyttelsen af en Markise paa Eiendommen Nr. 41 paa Hjørnet af Skovbogade og Skindergade i Rjøbenhavn.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Juni 1874: „Citanten, Marstandiser F. Hansen bør ligerdersfor Indstævnte, Redacteur Steenberg som Leier af Iste Salkeetage i Eiendommen Nr. 41 paa Hjørnet af Skovbogade og Skindergade, være berettiget til at have en Markise, som den her i Sagen omhandlede, fastskrævet paa Altanen udenfor bemeldte Sal, og bør Indstævnte for sit Forhold ved at lade Markisen nedbryde bøde til Statskassen 10 Rd. eller, hvis Bøden ikke fuldt betales, hen sættes i Fængsel i 3 Dage. Saa bør Indstævnte og paa sin Bekostning lade Markisen anbringe paa samme Maade, som den tidligere har været anbragt, under en Mulct af 2 Rd. til Rjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han i dette Punct sidder nærværende Dom overhørig, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten med 25 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afværdb efter Loven. Procurator Stükker forelægges en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afgivelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 26de August 1872 og 2den Febr. d. A. fremlagte Indlæg."

Høiesterets Dom.

Ved allerhøieste Ordre af 17de November f. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Citanten har ikke for Høiesteret gjentaget sin i forrige Instants fremsatte, ved den indtænde Dom forkastede Indsigelse om Parternes Mangel paa Competence til Søgmaalet. Da Indstævnte ved en efter bemeldte Doms Affigelse med vedkommende Eier oprettet Contract om Leie bl. A. af Hjørnebutikken i Stueetagen i den omhandlede Eiendom fra April Flyttedag f. A. har forpligtet sig til ikke at have den under Sagen omhandlede Markise anbragt paa anden Maade end under Altanen paa 1ste Sal, vil der ikke nu blive Spørgsmaal om den Deel af hans Paastand, der gaaer ud paa for Fremtiden at kjendes berettiget til Markisens Anbringelse paa selve Altanen, eller paa at Citanten tilpligtes at anbringe Markisen paa samme Maade, som den tidligere har været anbragt. Der bliver herefter samt efter den Maade, hvorpaa Sagen ifølge den stete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, alene Spørgsmaal, om Citanten, ved at have ladet Markisen nebtage efter gjentagne forgyæves Opfordringer herom til Indstævnte, har paadraget sig noget Ansvar, som af Sidstævnte paastaat, efter Straffelovens § 116; men da Citanten efter Omstændighederne kunde have Føie til at antage, at han ikke ved den paaklagede Vorttagelse gjorde sig skyldig i noget Retsbrud, findes der ikke at kunne paalægges ham noget Ansvar i saa Henseende. Citanten vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger i begge Instantser efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den inbantebe Doms Præmiser lyde saaledes: „Citanten, Marstambiser F. Hansen, der for nogle Aar siden leiede Butiksleiligheden i Stuen i Eiendommen Nr. 41 paa Hjørnet af Stovbogade og Stiudergade og samtidig af Eieren kjøbte en til Butikken hørende Markise, der fandtes anbragt paa en over Butiksdøren værende Altan, søger i nærværende Sag Indstævnte, Medacteur Steenberg, der beboer 1ste Sal i fornævnte Eiendom og egenmægtig har forhindret Markisens Fastsjøreelse paa Altanen, til at lide Dom saaledes: 1) at Citanten kjendes berettiget til at have den ommeldte Markise fastskruet paa nysnævnte Altan, 2) at Indstævnte tilpligtes under en daglig Mulct at anbringe Markisen paa sin Beføstning paa samme Maade, som den tidligere har været anbragt, 3) at Indstævnte fremdeles tilpligtes deels at erstatte Citanten det Tab, denne har lidt og fremdeles liber derved, at han ikke har kunnet benytte Markisen, som Indstævnte paaflaaes gjentagne Gange at have sønderflaaet, med 5 Rd. daglig fra 3die Mai 1872 — da Citanten første Gang satte den op i nysnævnte Aar, — indtil den bliver opsat, eller ialfsald efter uwillige Mænds Sjøn, deels at betale en passende Bøde for det imod Citanten øvede Eiendomsindgreb, endelig 4) at Indstævnte paalægges at udrede Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Derimod procederer Indstævnte til Frisindelse for samtlige Citantens Paaastande med Tillæg af Sagens Omkostninger hos Citanten skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Indstævntes Indsigelse imod Søgemaaliet som forveentlig anlagt af en uret Sagsøger imod en uret Sagvolber, findes ubefsiat, da Spørgsmaaliet i Sagen navnlig dreier sig om Grændsen for Indstævntes Leieret, hvad den omhandlede Altan angaaer, ligeoverfor Citantens fleraarige Benyttelse af samme til som anført at have sin Markise fastskruet paa den.

Ved Leiecontract af 30te December 1871 har Indstævnte leiet fra April Flyttedag 1872 i ovennævnte Eiendom 1ste Salsetage, bestaaende — hedder det — af 1ste Sal med 5 Fag Vinduer og Altandør, uden at Brugen af Altanen eller Afgangen til samme berøres. Nu maa det derhos ansees givet i Sagen, at Citanten i October 1868 leiede Butiksleiligheden og samtidig kjøbte Markisen, at Indstævnte, der tidligere beboede hele 1ste Sal, opgav denne og sluttede et nyt Leiemaal ved Contracten af 30te Decbr. 1871, at Markisen i en Række Aar har været anbragt paa Altanen, tidligere af Stedets Eier og siden af Citanten i de 3 Sommerhalvaar fra 1868—1871 uden nogenstomhelst Indsigelse fra Indstævntes Side, samt at der af Citanten ikke er foretaget nogen Forandring ved den Maade, hvorpaa Markisen tidligere anbragtes. — Efter disse Oplysninger om de factiske Forhold maa Citanten ansees berettiget til den omstridte Afbenyttelse af Altanen uden Hinder af Indstævntes Leiemaal, og in specie kan der ikke gives Indstævnte Medhold deri, at han efter Ordene i Leiecontracten af 30te December 1871 maa have en uindstrænket Brug af Altanen, hvad hverken udtrykkelig er udtalt i Contracten eller kan bestaae med Indstævntes siltiende Indrømmelse af Markisens Anbringelse i Tidsrummet fra 1868—1871. Indstævnte kan saaledes ei heller med Føie paaberaabe sig

den Gæne, som Markfisen i flere Henseender skal have medført for ham, efter den Brug han nu vil gjøre af Hjørnesal og Altan, og da det af ham er indrømmet, at han egenmægtigen har ladet Markfisen nedbryde, hvorved han har paadraget sig Ansvar efter Strfs. § 116, bliver Citantens Paastand for saa vidt at tage til Følge, at Citanten kjendes berettiget til ligeoversfor Indstævnte at have Markfisen faststruet paa den ovennævnte Altan, at Indstævnte tilpligtes paa sin Beføstning at anbringe Markfisen paa samme Maade, som den tidligere har været anbragt, under en Bøde af 2 Rd. til Kjøbenhavns Fattigkassens Hovedkasse for hver Dag han i dette Punkt sidder nærværende Dom overhørig, at Indstævnte for sit Forhold ved at have nedbrudt Markfisen til Statskassen boder 10 Rd. eller, saafremt Bøden ikke betales, henvættes i Fængsel i 3 Dage, og betaler til Citanten Processens Omkostninger med 25 Rd., medens der ikke findes at kunne tilkjendes nogen Erstatning for det Tab, han vil have lidt ved ikke at have kunnet benytte Markfisen, da han ikke mod Indstævntes Benægtelse har godtgjort at have lidt saadant.

Procurator Stützer vil have inden 8 Dage efter denne Doms Afgivelse at berigtige Stempelingen af de af ham den 26de August 1872 og 2den Februar d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt er ikke begaaet nogen Overtræbelse af Stempellove.

Nr. 279.

Advocat Halkier

contra

Arrestantinden **Christine** eller **Christina Sophie Andersson, Halksteens** Enke (Defensor Klubien),

der tiltales for Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Januar 1876:
„Arrestantinden Christine eller Christina Sophie Andersson, Halksteens Enke bør straffes med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage og betale Sagens Omkostninger. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Halkier og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indbankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestantinden Christine eller Christina Sophie Andersson, Halsteens Enke, der har opgivet at være 44 Aar gammel, hvilket af Retten er stignet at stemme med hendes Udseende, og foruden blandt Andet 2 Gange at være anset for Løsgænger, senest ved denne Rets Dom af 6te Februar forrige Aar, er anset efter Straffelovens § 230 1ste Led eller i Medfør af sammes § 241 2det Led efter sammes § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri samt efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, under nærværende Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have imod et hende til Kjøbenhavns Politiprotocol over mis-tænkelige Personer den 11. November s. A. under sædvanlig Straffetruusel givet Tilhold den 20de s. M., da hun med Udgangstilladelse havde forladt Læsegaaarden, hvor hun var udlagt, udladt at vende tilbage hertil, indtil hun den 23de s. M. blev anholdt, vil hun være at ansee efter Lov 3die Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangs-arbeidsanstalt i 60 Dage.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret afsagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indbankede Domes Præmisjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (F. Høgel).
Fjeldsø & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 39.

Den 25de Februar.

1876.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 8de Februar.

Nr. 250.

Advocat Halkier
contra

Detallist **Christen Hansen** (Defensor Henrichsen),
der tiltales for uberettiget Næringsbrug og lovstridig Brændeviins-
udstjænkning.

Nørre og en Deel af Sønder Herreds Politirets Dom af
2den August 1875: „Tiltalte, Detallist Christen Hansen af Hjel-
lerup bør bøde 20 Kroner til Randers Amts Fattigkasse, som ud-
redes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse
under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 13de September 1875: „Til-
talte Christen Hansen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag
fri at være. Sagens Omkostninger og derunder i Salair til
Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og
Fasting, 10 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Med kongelig Ordre af 17de November f. A. er Høiesteret
bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse,
uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa
appellabilis.

XIX. Kargang.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet bemærkes, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne lede til andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Randsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Halkier og Henriksen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisseser hebdet det: „Om Tilstalte Detail-
list Christen Hansen af Hjellerup, der under nærværende Sag sigtes for
uberegtiget Næringsbrug og lovstridig Brændeviinsudfjænkning, er det ved
hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at
han, der mod Betaling har afgivet Locale til et i Hjellerup bestaaende Klub-
selskab, som kommer sammen om Sommeren hver Aften og om Vinteren 3
Aftener om Ugen, tillige har beværtet Selskabets Medlemmer med Spise-
og Drikkevarer, deriblandt navnlig med Æl, Brændeviin og Tøddy, mod Be-
taling efter en af Tilstalte i Forening med Selskabets Direction affattet Tagt.

Det skjønnes imidlertid ikke, at Tilstaltes ommeldte Forhold ved at være
Bært i et sluttet Selskab og i Medfør deraf at forspøe dets Medlemmer med
de fornødne Spise- og Drikkevarer kan indbefattes under Begrebet Bærtshuus-
eller Krohold, der forudsætter Beværtning og Udffjænkning til Alle og Enhver,
hvorimod det ommeldte Forhold findes nærmest at kunne stilles ved Siden af
de i Næringslovens § 61 nævnte Tilfælde. Der skjønnes derfor ikke at være
tilstrækkelig Føie til at paalægge Tilstalte Ansvar for det omhandlede Forhold,
hvorimod han vil være at frifinde for det Offentliges Tiltale og Sagens Om-
kostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten tillægges i Salair hver
10 Kr., være at udrede af det Offentlige.“

Nr. 135. Mølleieier **S. Bunc**, Glarmester **Lynge**, Dreier
Chr. R. Niis og Sagførerfuldmægtig **Knud Petersen**
som Tilshværgere for de fraværende Arvinger efter afdøde N.
Knackergaard (Advocat Klubien)

contra

Udsbruger **M. G. G. Carstensen** paa sin Hustru **Hen-
riette P. M. Østergaards** Vegne og Trøden **Frederikke**

Caroline Østergaard samt Aalborg Kjøbstads Skifteret, som behandler Fællesboet efter afdøde Glarmester **Niels Knackergaard** og tidligere afdøde Hustru (Advocat Hindenburg), betræffende Gyldigheden af et af bemeldte N. Knackergaard den 24de Januar 1850 oprettede Testament og af en Paategning paa samme af 16de December 1869.

Aalborg Kjøbstads Skifterets Decision af 2den Mai 1874: „Den af Frederikke Caroline Østergaard og Aalsbruger M. G. G. Carstensen som gift med Henriette Petrea Mariane Østergaard fremsatte Paastand om, at de erkjendes som eneste Arvinger, hver for Halvdelen, til Alt hvad afdøde Knackergaard ved sin Død har efterladt sig, kan ikke tages til Følge.“

Biborg Landsoverrets Dom af 3die Mai 1875: „De af de Indstævnte, Mølleier H. Buncé, Glarmester Ohnge, Dreier Chr. K. Riis samt Sagførersfuldmægtig Knud Petersen som Tilfynsværge for de fraværende Arvinger efter afdøde Glarmester Niels Knackergaard, fremsatte Indsigelser mod, at den Afdødes og Hustrus Fællesbo deles mellem Citanten, Aalsbruger M. G. G. Carstensen paa sin Hustru Henriette P. M. Østergaards Vegne og Citantinden, Frøken Frederikke Caroline Østergaard, kunne ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Højesterets Dom.

At det i den indankede Dom ommeldte, at nu afdøde Glarmester Knackergaard under 24de Januar 1850 oprettede Testament kan der, som i Dommen antaget, ikke udledes nogen Ret for de Indstævnte til at arve Testator, efterdi den i Testamentet opstillede Betingelse, at han afgik ved Døden før sin Hustru, ikke er indtraadt. De Indstævntes Paastand vilde derfor alene kunne begrundes paa den Testamentet under 16de December 1869 givne Paategning som indeholdende en ny testamentarisk Disposition, hvorved Testamentet af 1850 forandrede derhen, at den nævnte Betingelse bortfaldt, og der bliver saaledes — som ogsaa i Dommen antaget — først Spørgsmaal om, hvorvidt der er ført et efter Frdn. 21de Mai 1845 § 24 tilstrækkeligt Beviis for Paategningens Ægthed og Rigtighed, som er bestridt af Citanterne. Dette kan imidlertid ikke ansees at være Tilfældet, da den ene

af de Mænd, hvis Navne findes underskrevne Paategningen til Bitterlighed, paa Grund af en Hjernesvagthed ikke har kunnet afhøres, og den anden vel har vedkjendt sig sin egen Underskrift og tillige har gjenkjendt det førstnævnte Bitterlighedsvidnes Underskrift, men samtidig har erkjendt, at han ikke længere erindrer nogen af de Omstændigheder, hvorpaa Paategningens Ægthed og Rigtighed beroer, samt at han ikke har kjendt Testator saaledes, at han er istand til selvstændig at bevidne hans Identitet. Manglerne ved Beviset kunne derhos ikke ansees afhjulpne ved de øvrige foreliggende Oplysninger, hvoraf de væsentligste bestaae i, at tvende enkelte Vidner have forklaret, at Testator kort før sin Død for hver især af dem har udtalt, at han ved et Testament, som dog ikke kom tilstede, men — efter hvad han udtalte for det ene Vidne — fandtes i hans Gjemmer, havde indsat de Indstævnte til Arvinger af Alt, hvad han efterlod sig. De Indstævntes Paa-stand om, i Henhold til det ommeldte Testament og den samme givne Paategning, at erkjendes som afbøde Knædgergaarbs eneste Arvinger, vil derfor ikke kunne tages til Følge, og da Skifteretten er kommen til dette Resultat i sin Decision, vil denne saaledes efter Citanternes Paa-stand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Skifterettens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indantele Doms Præmisseser lyde saaledes: „Ved et af nu afbøde Glarmester Niels Knædgergaard i Aalborg den 24de Januar 1850 oprettet og med Notarialattestation af 23de Juli 1867 forsynet Testament bestemte han, at, saafremt han døde inden sin Hustru, skulde det halve sælles Bo tilfalde hans afbøde Stebbatters Børn, Henriette Petrea Mariane Østergaard og Frederikke Caroline Østergaard til Deling, og dette Testament har derefter under 16de Decbr. 1869 erholdt en med Navnet Knædgergaard underskrevet Paategning, der gaaer ud paa, at da han ved nærmere Gjennemlæsning af sin foranstaaende testamentariske Disposition saae, at denne ikke var aldeles tydelig affattet, saa erklærede han herved, at hans

Mening med samme var, at hans fornævnte Stebbatters Børn ved hans Død skulde arve hans halve Deel af hans Kones og hans sølles Bo, men først have samme ublagt, naar hans Kone og han vare afgaaede ved Døden, idet han derhos nu tillagde sin Hustru Ret til ved hans Død at blive hensiddende i uskiftet Bo, hvilken Paategning er underskrevet med 2 Mænds Navne til Bitterlighed om Underskriftens Ægthed, Dateringens Rigtighed, samt om, at Underskriveren ved fuldkomne Sindskræfter havde ratificeret Paategningens Indhold. Efterat Knædgergaards Hustru derpaa var afgaaet ved Døden den 19de Decbr. 1869, fandt intet Skifte Sted, hvorimod Knædgergaard med Samtykke af sin afsøde Stebbatters 2 nysnævnte Døttre som eneste Intestataringer efter hans Hustru blev hensiddende i uskiftet Bo med disse, men efterat Knædgergaard selv var død den 28de Juli 1873 uden at efterlade sig Livsarvinger, er der under Voets Behandling af den for Knædgergaards fraværende Uarvinger bestillede Tilspnsværge, Indstævnte, Sagsførerfuldmægtig Knud Petersen i Aalborg fremsat Indsigelse mod Ægtheden og Rigtigheden af den forommeldte, paa Testamentet gjorte Paategning af 16de Decbr. 1869, samt neblagt Paastand om, at Voet, uden Hensyn saavel til denne Paategning som til selve Testamentet, deles mellem Knædgergaards og hans Hustrus Arvinger efter Loven, saaledes at de første deraf erholde $\frac{2}{3}$, og de sidste $\frac{1}{3}$, eller at der i hvert Fald udlægges Knædgergaards Arvinger den Knædgergaard ved hans Hustrus Død tilfaldne Broderlob med $\frac{1}{3}$ af det hele Bo, og til denne Procedure have de Indstævnte, Mølleier S. Bunc, Olarmester Lyngge og Dreier Chr. K. Riis, Alle i Ægthed, der som Intestataringer efter afsøde Knædgergaard have ladet give Møde i Voet, henholdt sig. Citanten, Avlsbruger M. G. G. Carstensen, der er gift med Henriette Petrea Mariane Østergaard, har derimod paa sin Hustrus Begne i Forbindelse med Citantinden, Frøken Frederikke Caroline Østergaard paaflaaet sig deels som eneste Intestataringer efter Knædgergaards afsøde Hustru, deels i Henhold til Testamentet af 24de Januar 1850 og Paategningen paa samme af 16de Decbr. 1869 erkjendte som eneste Arvinger, hver for Halvdelen, til Alt, hvad Knædgergaard ved sin Død har efterladt sig, og da denne deres Paafland er forkastet ved den af den indstævnte Skifteret i Aalborg derefter affagte Decision, have de nu indanket Sagen for Overretten, hvor de have gjentaget deres nysansførte Paafland. Den indstævnte Skifteret har ikke givet Møde for Overretten, hvorimod de øvrige ovennævnte Indstævnte have procederet til Skiftedecisionens Stadsfæstelse, idet de Indstævnte, Mølleier Bunc, Olarmester Lyngge og Dreier Chr. K. Riis derhos subsidiært have gjentaget deres Paafland om, at der i hvert Fald udlægges Knædgergaards Arvinger $\frac{1}{3}$ af Fællesboet.

Foreløbigt bemærkes, at da den af afsøde Knædgergaard til Fordeel for hans Stebbatters 2 Døttre ved Testamentet af 24de Januar 1850 trufne Disposition var betinget af, at Knædgergaard døde før sin Hustru, maa den Omstændighed, at Knædgergaard overlevede sin Hustru, som af de Indstævnte paaheraabt, have til Følge, at der ikke derefter kan tillægges bemeldte Disposition nogen umiddelbar Betydning, og der maa ligeledes gives de Indstævnte

Medhold i, at Paategningen af 16de December 1869 paa Testamentet, uanset at den kun forkynder sig som en nærmere forklaring af dette, dog paa Grund af sit fra Testamentet afvigende Indhold baade iøvrigt og særligt forsaavidt derved ubetinget meddeles Knackergaards Stebdatters Børn Arveret efter ham, maa betragtes som en i det Væsentlige ny Disposition, ved hvilken det tidligere Testament forandres, og med Hensyn til hvilken der saaledes bliver Spørgsmaal om, hvorvidt Forristerne i Frdn. 21de Mai 1845 kunne anses at være behørigt iagttagne.

Under et af Citanten og Citantinden til Oplysning herom optaget Tingssvidne har nu den ene af de to Mænd, hvis Navne findes under den Bevidnelse, der, som ovenanført, er meddeelt angaaende Ægtheden m. v. af Paategningen af 16de Decbr. 1869, ebeligen vedtjendt sig sin Underkrift, og vel har han tillige forklaret, at han ikke specielt erindrer at have underskrevet sit Navn ved den paagjældende Leilighed, at han ikke kjendte afsøde Knackergaard saa godt, at han ubetinget turde sige, at denne og ingen Anden havde underskrevet Paategningen af 16de December 1869, at han ikke veed, om det ved den omhandlede Leilighed var ham klart, at der skulde oprettes Testament, og at han ikke veed, at afsøde Knackergaard var sin Fornufts Brug fuldkommen mægtig, men ligesom han hertil har søiet, at han ikke tvivler derom, da han med sit Navn har bekræftet det, saaledes har han i det Hele udsagt, at han veed og ikke tvivler om, at Attesten for hans Vedkommende indeholder fuld Sandhed, at han er aldeles sikker paa, at han ikke har underskrevet Attesten uden i det Vidskik han gjorde det at være aldeles sikker paa, at Attesten indeholdt fuld Sandhed, at Grunden til, at han ikke kan forklare sig mere specielt, er den, at han i de derefter forløbne 4 Aar har glemt Sagens specielle Omstændigheder, samt at han formener, at Underkriften er foregaaet paa By-skrivercontoret — hvor han maa antages at være Contorist — og at det andet Vidne, af hvem Attestationen angaaende Paategningen af 16de Decbr. 1869 er underskrevet, — og som iøvrigt dengang var autoriseret Fuldmægtig hos Notarius publicus og Retskriveren samt tillige den Samme, der som constitueret Notarius publicus har underskrevet Notarialattesten under Testamentet af 24de Januar 1850 — har underrettet ham om, hvem Underkriveren af Paategningen var, da Saabant sædvanlig skeer, naar en af de underskrivende Contorister ikke kjender Underkriveren, ligesom han endelig har forklaret, at han efter Haandkriften er vis paa, at saavel selve Paategningen af 16de Decbr. 1869 som den paagjældende Bevidnelse angaaende samme er egenhændigen skrevet af det andet ommeldte Bitterlighedsvidne. Derimod har dette andet Vidne selv ikke kunnet afpøres under Sagen, idet han efter en fremsagt Løgeattest lider af en Hjernevagthed, og efter Lægens Formening ikke er i en saadan Tilstand, at han kan stedes til Edsafsættelse, og vel er der nu deels som Følge heraf, deels med Hensyn til, at det afhørte Vidnes Forklaring ikke er ganske fyldestgjørende, navnlig forsaavidt Vidnet maa antages ikke personligt at have kjendt Knackergaard, ikke tilvejebragt et saadant Vidnebevis for den omhandlede Paategnings Ægthed og Rigtighed, som Frdn. 21de Mai 1845 § 24 fore-

skriver, men ligesom der ikke under Sagen er fremkommen nogen Oplysning, der kunde svække den overveieude Formodning, der navnlig efter det afshørte Vidnes Forklaring er tilstede for, at Paategningen er underkrevet til Bitterlighed saavel af dette som af det andet Vidne, hvis Navn findes under samme, saa at der er Føie til at forudsætte, at bemeldte Lovbuds Forfætter om testamentariske Dispositioners Forsyning med Attestation af 2 Bitterlighedsvidner i Virkeligheden ere iagttagne med Hensyn til Paategningen af 16de Decbr. 1869 — hvilket ei heller kan ansees at være bestridt fra de Indrævntes Side — saaledes findes Sagens øvrige Oplysninger paa en saa afgjørende Maade at tale for Ægtheden og Rigtigheden af bemeldte Paategning, at der ikke skjønnes at være Føie til paa Grund af de med Hensyn til Vidnebesvifet tilstedeværende Mangler at frakjende samme Gyldighed.

I denne Henseende bemærkes, at det allerede i og for sig er mindre antageligt, at afsøde Knædgergaard ved i Testamentet af 24de Januar 1850 at indskrænke sin Disposition til Fordeel for sin Steddatters Børn til det Tilfælde, at han selv døde før sin Hustru, middelbart har villet tilkjendegive som sin Willie, at Arven efter ham, saafremt han blev den længstlevende, derimod skulde tilfalde hans Ubarvinger, eller overhovedet videre, end at han for dette Tilfælde forbeholdt sig at træffe yderligere Bestemmelse om Arveretten efter ham. Indholdet af Paategningen af 16de Decbr. 1869, der er meddeelt ifkun 3 Dage før Knædgergaards Hustrus Død, slutter sig nu ikke blot i sin Form og Affattelse til selve Testamentet, men maa ogsaa — idet navnlig af Oplysning mangler om Grunden til, at Knædgergaard skulde have kunnet ønske Dispositionen til Fordeel for hans Steddatters Børn endeligen indskrænket til det Tilfælde, at han døde før sin Hustru — ansees i sit Væsen at være i Samklang med Indholdet af Testamentet af 24de Januar 1850 som en naturlig Fortsættelse eller videre Udvikling af sammes Bestemmelser, og saavel dette Forhold mellem Testamentets og Paategningens Indhold som den Omstændighed, at det notarialt bekræftede Testament forsynet med den sig dertil sluttende Paategning af 15de Decbr. 1869 efter Knædgergaards Død er forefundet i hans Gjemmer, taler i en væsentlig Grad for, at Documentet i sin hele foreliggende Skikkelse af den Afsøde er blevet anseet som indeholdende den testamentariske Anordning, der skulde være gjældende efter hans Død. Hertil kommer, at 2 under Sagen afshørte Vidner edeligen have forklaret, at den Afsøde flere Gange for dem har udtalt, at der var oprettet et Testament, hvis Gyldighed han forudsatte, og ifølge hvilket hans afsøde Steddatters 2 fornævnte Børn skulde arve Alt efter hans Død, samt at Vidnerne navnlig saa Dage før hans Død have været talde til ham, og at han da ved sin Fornufts fulde Brug, efter det ene Vidnes Forklaring for dette gjentog hvad Testamentet gif ud paa, med Tilføiende, at Testamentet laae i hans Skatol, og efter det andet Vidnes Forklaring udtrykkeligt udtalte, at Testamentet var i sin fuldkomne Orden, ligesom dette Vidne tillige har udsagt, at den Afsøde selv havde bedet Vidnet om at paasee, at Arven beledes ligeligt mellem de 2 ommeldte Arvinger. Hertil kommer endnu, at medens den Omstændighed, at Knædgergaards Steddatters

2 Døttre, foruden at være Intestatarvinger efter hans afdøde Hustru, tillige være indsatte til testamentariske Arvinger efter ham selv, allerede i og for sig maatte ansees at afgive en fyldestgjørende Forklaring af Sammenhængen med, at de ved Knædgergaards Husfrus Død ikke have forlangt Skifte, men samtykket i, at Knædgergaard forblev hensiddende i uskiftet Bo med dem, mangler derimod enhver Oplysning om Anledningen eller Bevæggrunden til, at de under en modsat Forudsætning skulde have indvilliget i Skiftets Udsættelse, og efter hvad der saaledes i det Hele foreligger findes de Indstævntes Paastrand om Fællesboets Deling mellem afdøde Knædgergaards og hans Husfrus Arvinger uden Hensyn til Testamentet af 24de Januar 1850 eller den samme meddelte Paastrægning af 16de Decbr. 1869 herester ikke at kunne gives Medhold. Hvad dernæst angaaer den af nogle af de Indstævnte subsidiairt nedlagte Paastrand om, at der ialfald udlægges Knædgergaards Udarvinger den ham ved hans Husfrus Død tilfaldne Arv efter hende med $\frac{1}{8}$ af det hele Bo, bemærkes, at ligesom der, idet Knædgergaard, som berørt, har hensiddet i uskiftet Bo efter sin afdøde Hustru, ikke tidligere har været Spørgsmaal om at bringe Bestemmelserne i Frdn. 21de Mai 1845 § 15 til særlig Anvendelse, saaledes fremgaaer det med tilstrækkelig Bestemthed af de i Paatægningen af 16de Decbr. 1869 brugte Udtryk, ifølge hvilke Knædgergaards halve Deel af hans og Kones fælles Bo skulde tilfalde hans Stebbatters Børn — hvem den anden halve Deel af Boet ligeledes vilde tilfalde i deres Egenkab af eneste Intestatarvinger efter Knædgergaards Hustru — at den Afdøde for det Tilfælde, at han blev længstlevende, har uden Hensyn til den ham i og for sig efter Frdn. 21de Mai 1845 § 15 tilkommende Del, villet have den halve Deel af det hele Fællesbo uden nogen Afkortning betragtet som sin afdøde Husfrus Boeslob, der som Intestatarv tilfaldt hans Stebbatters Børn, og kun den anden halve Deel deraf som sin egen Andeel, der ifølge den testamentariske Disposition ligeledes skulde tilfalde dem, og idet bemeldte Paastrand derfor ei heller kan ansees besværet, ville saaledes de af de Indstævnte i det Hele fremsatte Indsigelser mod, at afdøde Knædgergaards og Husfrus Fællesbo deles mellem Citanten paa sin Husfrus Begne og Citantinden, ikke kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Sagens Omstændigheder være at opkræve.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet, hvorved bemærkes, at det Fornødne med Hensyn til Stempelpligten af det ovennævnte Testament af 24de Januar 1850 med Paatægning af 16de Decbr. 1869 maa forudsættes at ville blive iagttaget under Boets Behandling."

Mandagen den 14de Februar.

Nr. 1. Gaardmand **Niels Hansen Kam**

(Advocat Henriksen)

contra

Gaardmand **Unders Hansen** (Advocat Nellemann),
betræffende Parternes Mellemværende med Hensyn til Løbet af
den saakaldte Holebæk, beliggende paa Naarup Bys Marker.

Odense Herredstings Dom af 11te Januar 1872: „Indstævnte, Gaardmand Niels Hansen Kam af Naarup bør under en Odense Amtsfattigkasse tilfaldende daglig Mulet af 5 Rd. inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse atter at gjenopføre Dæmningen for det over hans Eiendom gaaende Vandløb, Holebækken kaldet, paa det Sted, hvor en saadan tidligere har staaet, hvilket paa det under Sagen af Citanten, Gaardmand Unders Hansen af Naarup fremlagte Situationskort er betegnet med Sx, og dertil tillige anbringe Flodemaalsmærke og gjenopfylde Vandløbet i Overensstemmelse med det ovenfor nævnte Forlig af 13de September 1826, samt tilstede Citanten derefter at lede Vandet fra det nævnte Vandløb gennem Ledhullet ind paa hans Eng Nafemose. Saa bør og Indstævnte betale Citanten en af uvillige inden Retten udmeldte Mænd fastsat Erstatning for det Tab, Citanten har lidt ved, at han siden Efteraaret 1870 ikke har kunnet lede Vandet ind paa bemeldte sin Eng, dog at Erstatningen, hvoraf Indstævnte har at tilsvare Citanten 5 pCt. Rente fra 14de April s. A. til Betaling skeer, ikke maa fastsættes høiere end til 100 Rd. aarlig. Endelig bør Indstævnte betale Citanten denne Sags Omkostninger med 30 Rd. At efterkommes og at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Februar 1874: „Citanten, Gaardmand Niels Hansen Kam af Naarup, bør under en Odense Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 5 Rd. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, sætte det under Sagen omhandlede Vandløb, Holebækken, i dets forrige Tilstand, som det var før han nedbrød den under Sagen omhandlede Dæmning, og navnlig gjenopføre bemeldte Dæmning paa det med b betegnede Sted paa det af Indstævnte, Gaardmand

Anders Hansen af Naarup fremlagte Situationskort og anbringe Flodemaalsstenen paany saaledes, at Indstævnte kan sætte Vandet over sin Eng, Afsemose. I Henseende til den Indstævnte tilkjendte Erstatning bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for begge Retter hæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Forsaauidt Hovedcitanten, ligesom i de foregaaende Instantser, har paastaet Sagen afvliift fra Underretten, har han for Højesteret til Støtte herfor væsentlig paaberaabt sig, at naar Søgsmålet, som han formener, ikke kan støttes paa de i den indankede Dom omhandlede Overenskomster eller paa Hævd, vil dets Afgjørelse fornemmelig beroe paa en Undersøgelse af og et Skjøn over de naturlige Terrainforhold, der maae foretages af en Landvæsen-commission. Da Contracitanten imidlertid til Begrundelse af sin Ret til Benyttelse af det under Sagen omhandlede Vandløb har paaberaabt sig særlig Udkomst, er Sagen rettelig indbragt for Domstolene, og disse kunne saa meget mindre ansees inkompetente til ogsaa at prøve den af Contracitanten subsidiairt paaberaabte, ved Dommen billigede Søgsmålsgrund, som det i denne Deel af Dommen behandlede Spørgsmaal, om Holebækken efter de foreliggende Oplysninger, særligt Indholdet af de ovenberørte Overenskomster og Tingsvidnerne, kan antages af Anders Tid at have løbet ind over Contracitantens Eng, saavel efter dets egen Beskaffenhed som efter Lovgivningen egner sig til Afgjørelse ad ordinair Rettergang. Den nedlagte Afviisningspaastand kan derfor ikke tages til Følge. Hvad angaaer Sagens Realitet, har Hovedcitanten ikke for Højesteret gjentaget den af ham tidligere til Støtte for hans Trifindelsespaastand ansørte Grund, at Parterne ingen Raadighed have over Sagens Gjenstand. Selv om de ommeldte Overenskomster ikke i og for sig kunne betragtes som bindende for Hovedcitanten, og Contracitanten ei heller ved 20 Mars Hævd kan ansees at have vundet Ret til Benyttelse af Vandløbet paa den af ham paastaede Maade, findes dog de i Dommens ovenberørte sidste Deel til Støtte for dens Resultat

anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt synes at erindre, med Hætte at have medført, at Contracitantens Paastande i det Væsentlige ere tagne til Følge. I Betragtning heraf og idet Proceduren for Høiesteret ikke giver tilstrækkelig Anledning til at gjøre nogen Forandring i Overrettsdommens nærmere Bestemmelser, navnlig angaaende Gjenoprettelsen af den tidligere factiske Tilstand, vil bemeldte Dom efter Contracitantens Paastand være at stadfæste, saaledes at Fristen for Udførelsen af de Hovedcitanten paalagte Arbejder bestemmes til 3 Maanedes fra Høiesteretsdommens Forkyndelse. I Procesomkostninger for Høiesteret findes Hovedcitanten at burde betale Contracitanten 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at den ovennævnte Frist bestemmes til 3 Maanedes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedcitanten til Contracitanten med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Tvisten i nærværende Sag dreier sig væsentlig om Indstævnte, Gaardmand i Naarup, Anders Hansens Ret til at fordre opretholdt en tidligere bestaaende Tilstand med Hensyn til Løbet af den saakaldte Hølebæk, beliggende paa bemeldte By's Marker, efter det af Landinspecteur Jørgensen forfattede og af Indstævnte fremlagte Situationskort, hvilken Tilstand Citanten, Gaardmand sammesteds Niels Hansen Kam, har forandret ved at borttage en der værende Dæmning og forbyde Vandløbet, der har saaet en anden Retning, som paa Kortet er angivet med b—e.

Den 10de October 1800 blev der mellem Selveiergaardmændene Anders Olsen og Lars Christian Poulsen af Naarup, som dengang vare Eiere henholdsvis af Citantens og Indstævntes Gaard sammesteds, indgaaet en Forening, hvorved Olsen forpligtede sig til ikke „at sælde“ Bækkens Løb anderledes end saaledes, at den kunde flyde ind i Poulsens Eng, Aalsmose kaldet, som den tilforn har haft sin Gang, og hvorved det tillige vedtoges, at ingen Forandring heri skulde foretages af Olsen eller dennes Efterkommere til Fornærmelse for Poulsen eller dennes Efterkommere.

Da imidlertid en senere Eier af Olsens Gaard, Jørgen Andersen,

havde fældet eller stemt Hølebækkens Vandløb saaledes, at Vandet forblev i Andersens Løb, hvorved Poullsens Eftermand Søren Larsen som Eier af Aasemosen, hvorigjennem Vandet efter dennes Paastrand var gaaet fra Arribs Tid, Ied Glæde, indkaldte Søren Larsen Jørgen Andersen for Odense Herreds Politiret, hvor der, efter at en Vandsynsforretning først var afholdt, under 13de September 1826 blev affuttet et Forlig mellem Parterne. Ifølge dette skulde Vandet beholde sit tidligere Løb, saaledes som dette var vedtaget ved Foreningen af 1800, nemlig i en Vinkel henad mod det østlige Hjørne af Aasemosen, og maatte Andersen ikke grave Vandløbet dybere end $\frac{1}{2}$ Alen, regnet fra den øverste Kant af nogle af Vandsynsmændene nedrammede Pæle, hvorimod Larsen erkjendtes berettiget til at grave Kendeen fra Vandløbet i Andersens Løb hen til Ledstedet ind i Aasemosen, 2 Tommer dybere end Andersens Kende, saaledes at Vandet kunde løbe fra denne ind i Larsens Løb.

Paa det Sted i Vandløbet fra Andersens Løb, hvorfra Vandet skulde ledes ind paa Aasemosen, har der været anbragt en Fløbemaalssteen, bestaaende af en tilhugget Kampsteen, hvorpaa var indhugget Aarstallet 1826 samt 2 horizontale Streger, hvorefter Maalet for den Dybde, hvortil Andersen maatte grave sin Kende og Larsen Siderenden hen til Ledstedet, formenes at skulle bestemmes. Endelig er der, uovist naar, bleven sat en Dæmning paa det Sted, hvor b er antegnet paa Situationskortet.

Efterat Citanten — der i April 1848 fik Skjøde paa Andersens Gaard Matr. Nr. 4, medens Indstævnte i Aaret 1866 kom i Besiddelse af Larsens Gaard Matr. Nr. 5a — i Efteraaret 1870, som ovenfor antydet, havde opgravet Fløbemaalsstienen, borttaget Dæmningen og forbydet Vandløbet, saa at Indstævnte, som tidligere havde haft Nytte af dette til Dverrisling af Aasemose, ikke kunde lede Vandet ind paa denne, henvendte Indstævnte sig med Klage over det saaledes stete Brud paa Forliget af 1826 til Amtsraadet; dette henviste Sagen til en Landvæsenscommission, som imidlertid ved en under 12te April 1871 affagt Kjendelse paa Grund af samtlige Omstændigheder og navnlig med Hensyn til, at Klagerens Paastrand var støttet paa et Forlig, hvis Gyldighed og Betydning kun kunde afgjøres af Domstolene, ansaae sig incompetent til videre at befatte sig med Sagen og desaarfsag henviste Parterne til at søge den afgjort ved Retten.

Indstævnte har herefter anlagt nærværende Sag mod Citanten ved Odense Herredsting, ved hvis Dom af 11te Januar 1872 Citanten overeensstemmende med Indstævntes neblagte Paastrand er tilpligtet under en Odense Amts Fattigtasse tilfaldende Mulct af 5 Rd. inden en Frist af 4 Uger atter at gjenopføre Dæmningen for det over hans Eiendom gaaende Vandløb, Hølebækken kaldet, paa det Sted, hvor en saadan tidligere har staaet, hvilket ifølge Dommen paa Indstævntes Situationskort er betegnet med Sx, og dersteds tillige atter at anbringe Fløbemaalsmærket og gjenopfylde Vandløbet overeensstemmende med Forliget af 1826 samt tilføde Indstævnte derefter at lede Vandet fra Vandløbet igjennem Ledhullet ind paa Aasemosen. Saa er Citanten og ogsaa tilpligtet at betale Indstævnte en af uvillige Mænd fastsat Erstatning for

det Tab, denne har lidt ved, at han siden Efteraaret 1870 ikke har kunnet lede Bandet ind paa bemeldte sin Eng, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra 14de April 1871, dog at Erstatningen ikke maa fastsættes høiere end til 100 Rd. aarlig, og endelig at godtgjøre Indskævnte Sagens Omkostninger med 30 Rd.

Denne Dom har Citanten ved Stævning af 8de Februar 1872 indanket her for Retten, hvor han overensstemmende med Underretsproceduren principalt har nedlagt Paastand om, at Sagen afvises fra Underretten, og at der tilkjendes ham Kost og Tøring, in subsidium har paaستاet sig frifundet for Indskævntes Tiltale med Tillæg af stadesløse Processomkostninger, ligesom han endelig paaستاer Indskævnte i ethvert Tilfælde tilpligtet at betale Processens Omkostninger her for Retten stadesløst til Citanten. Indskævnte procederer derimod til Underretsbodommens Stadsfæstelse med Paastand om, at der tilkjendes ham hos Citanten Processens Omkostninger stadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Citantens Afvisningspaastand er støttet paa, at Sagen formeentlig ikke henhører under den ordinære Ret, men under en Landvæsencommission, og at Indskævnte, isedeifor at paabegynde nærværende Sag i 1ste Instants, burde have appelleret den assagte Landvæsencommissions-Rkendelse af 12te April 1871, der ansees for urigtig, for en Overlandvæsencommission for at faae Rkendelsen forandret, og idet han har henviist til forskjellige, navnlig om stadesligt Bands Afledning givne Lovbestemmelser, Frt. 23de April 1781 § 31 og 32, Frt. 25de Juni 1790, Pl. 6te Januar 1802, Anordning 29de Juli 1846, Lov 17de Januar 1859 cfr. Lov 16de Martz 1851, har han blandt Andet fremhævet, at, selv om Indskævnte støtter sin Ret paa Overenskomst eller Hævd, de locale Forhold dog blive af stor Betydning med Hensyn til Sagens rette Bedømmelse, hvorfor han endog antager, at man for at forsaae denne maa befinde sig paa Næsebet.

Men heri kan der ikke gives Citanten Medhold, idet Overretten med Underdommeren maa være enig i, at de paaberaabte Lovsteder kun have til Diemed at give Bestemmelser for, hvorledes Spørgsmaal om mangelfuld Oprensning eller Veblighed af Bandleb, der betragtes som mindre, eller Spørgsmaal om Anlæggelse af nye Bandlebninger over Andres Grund skulle afgjøres, hvorimod disse Lovbestemmelser ikke tilfigte at give særlige Regler for, hvorledes Spørgsmaal som det, der her foreligger og som hovedsagelig dreier sig om, hvorvidt en Indskævnte formeentlig tilkommende Ret er krænkert, skulle afgjøres, medens de ordinære Domstole maae være competente til at paadømme saadanne Tvistigheder.

Der findes saaledes ingen Grund til efter Citantens Paastand at annullere den assagte Dom, fordi Sagen burde være afviist fra Underretten, hvorimod dens Realitet vil være at paakjende.

Forfaavibt nu Citanten har formeent, at han allerede af den Grund maa frifindes, at Parterne ingen Noadighed have over Sagens Gjenstand, og i denne Anledning navnlig anført, at det omhandlede Bandleb, som maa ansees for at være temmelig anseeligt og i sin tidligere Tilstand var til stor Stabe for Citantens Markter, der under visse Eventualiteter tilbeels vilde blive satte

under Vand, har Interesse for Andre end Sagens Parter og dets Opretholdelse derfor ikke er en privat Sag, skjønnes det ikke fornødent at undersøge, hvorvidt Vandløbet, hvad der beskrives af Indskævnte, maa betragtes som betydeligt, da det ialfald er givet, at Vandløbet ikke er af en saadan Betydning, at det er optaget under det Offentliges Control og Tilsyn, og da nærværende Sags Udfald ikke kan præjudicere Tredemands Ret, kan det ikke komme i Betragtning, at Vandløbet mulig har Interesse for Andre end Parterne. Fremdeles kan den Omstændighed, at den tidligere bestaaende Tilstand maatte være til Glæde for Citantens Parter, ikke faae nogen Betydning under Forudsætning af, at der tilkommer Indskævnte en Ret til at fordrø denne Tilstand opretholdt.

Det bliver derfor at undersøge, hvorvidt Indskævnte har en Ret til at modsætte sig de af Citanten foretagne Skridt og til at fordrø den tidligere Tilstand gjenoprettet. Dette støtter Indskævnte principaliter paa de trufne Overenskomster, der formenes at være forbindende for Citanten, som selv under Mødet for Landvæsencommissjonen har erkjendt, at han ikke har været ubekendt med det i 1826 afsluttede Forlig og ogsaa skal have respecteret det indtil Aaret 1870, idet Indskævnte herhos in subsidium har gjort gjældende, at Rettigheden er begrundet ved Hævd.

Hvad nu saaledes først angaaer Foreningen af 1800 og Forliget af 1826, skjønnes det ikke, at disse Overenskomster, der ikke ere indgaaede mellem Sagens Parter og aldrig ere bleve tinglæste, om det end har været Contrahenternes Mening at forbinde deres Eftermænd, kunne være forbindende for Citanten, selv om han maatte have været bekjendt med deres Eksistens, idet det ikke kan antages, at denne Kundskab i Forbindelse med, at Citanten ikke i længere Tid har foretaget Noget til at forandre Forholdet, skulde være tilstrækkeligt til for Indskævnte at erhverve en Rettighed, hvorom der ingen Bestemmelse indeholdes i Citantens Skjøde — i hvilken Henseende bemærkes, at ifølge det af Indskævnte selv fremslagte Situationskort med tilhørende Forklaring laa Dæmningen og Flødemaaletstenen saavel som Siderenden hen til Ledstedet paa Citantens Grund — hvorimod det, for at Overenskomsterne skulde faae nogen Betydning overfor Citanten, vilde have været nødvendig, at disse vare tinglæste i sin Tid og indførte i Pantebogen som Hæftelse paa Citantens Eiendom, eller at Citanten, dengang han erhvervede sin Eiendom, ialfald havde Kundskab om Overenskomsterne, hvilket ikke mod hans Benægtelse er beviist at have været Tilfældet, og den Omstændighed, at Citanten i længere Tid har forholdt sig passiv, indeholder ikke i og for sig nogen Erkjendelse af Indskævntes Ret til at fordrø den bestaaende Tilstand opretholdt. Naar Indskævnte in subsidium har villet støtte sin Ret paa Hævd, har han anført, at 20 Aars Brug vistnok er tilstrækkelig til at begrunde en saadan Rettighed som hævdet, da Vandets Løb ind i Aafemose er synligt og Hævdperioden kan faaes mange Gange ud af Tiden fra 1800, da Bækken havde sit sædvanlige Løb over Poulsens Løb Aafemose; men at, selv om man vil stille den Forbring, at Rettigheden kun kan være bunden ved Afers Tids Hævd, saa er den fyldest-

gjort ved samme Forenings historiske Indhold, hvorved endnu bemærkes, at Lodbernes Afdeling i Forhold til den Winkel, Vækten banner, ikke kan vise, at Vækten ikke ogsaa er gaaet i denne Winkel før Udskiftningen, idet saadanne krogede Vækte ikke kunde tjene de udskiftende Landinspekturer til Skjellinier. Af et af Indskævnets optaget Tingsvidne fremgaaer det nu, at Vandløbet i 30 a 40 Aar indtil 1870 har haft sit Løb som paa Situationskortet betegnet, at det ved Punctet b har faaet en Dæmning, som bevirkede, at Vandløbet fik den anførte Retning, samt at der ved Punctet S var anbragt den ovennævnte Flodemaalssteen, hvilke Indretninger efter Indskævnets Formening tydelig have tilskjendegivet for Enhver, at Hensigten med dem var at føre Vandet som anført. Under dette Tingsvidne er det imidlertid tillige forklaret, at Dæmningen afvejlende snart har været optaget, snart igjen nedsat, og skjøndt Indskævnets Vidner have tilføjet, at dette skete efter Overenskomst mellem Parterne, kan det dog ikke antages at have været Tilfældet efter hvad der er oplyst under et af Citanten efter Sagens Paabømmelse ved Underretten erhvervet Tingsvidne, idet Citanten ofte og til forskjellige Tider har nedtaget Dæmningen uden Indvilligelse fra Indskævnets Side.

Selv om der nu herefter ikke kan antages at være bundet Hævd for Indskævnte paa Dæmningen som saadan, skjønnes det dog ikke rettere, end at det srides imod Indskævnets Ret, at Citanten ved Nedrivelse af Dæmningen og ved de øvrige af ham trusne Foranstaltninger har givet Holebækken et forandret Løb, — hvilken Betragtning ogsaa maa ansees gjort gjældende af Indskævnte. Efter Alt hvad der er oplyst saavel ved Tingsvidnerne, som ved de ovenomhandlede Foreninger af 1800 og 1826, maa det nemlig ansees givet, at Holebækken af Albers Tid har haft sit Løb ind over den til Indskævnets Løb hørende Eng Aalsmose eller Aafemose, hvorved fornemmelig, efter hvad der alt ovenfor er anført, henvises til, at begge de tvistende Lodsieiere i Foreningen af 1800 ubtrykkelig gaae ud fra, at den „tilforn har havt sin Gang“ over bemeldte Eng, at Forliget af 1826 ligeledes blandt Andet gaaer ud paa, at „Vandløbet beholder sit forrige Løb, saaledes som det erholdt samme ved den under 10de October 1800 indgaaene Contract, løbende nemlig i en Winkel henad mod det østlige Hjørne af Søren Larsens tilgrændsende Løb Aafemose Talbet,“ samt at Vibuesbyrdene i det Hele gaae ud paa, at Vandløbet i de 30 à 40 Aar, som de omfatte, har havt denne Retning. Men naar saa er, maa det antages sridende mod Lovgivningen, jfr. navnlig L. 5—11—6 og 7 og Anordning af 29de Juli 1846 § 2, at en Lodsieier vilkaarligen leder Vækten ind i et nyt Leie, hvorved bemærkes, at det ikke blot ikke er oplyst, som Citanten paastaar, at den Linie, hvori han har indledet den, er Væktens oprindelige og ældgamle Løb, men at det end ikke er oplyst, at den nogensinde har fulgt dette. Som Følge heraf maa Indskævnte være berettiget til at fordrø de Foranstaltninger ophævede, hvorved sig Forandring er tilveiebragt.

Citanten vil altsaa være at tilpligte overensstemmende med Indskævnets Paastand, under en Muldt til vedkommende Fattigtøse, der findes at kunne bestemmes til 5 Rd. for hver Dag, at sætte Vandløbet i dets forrige Tilstand

— dog at der ikke vil være at henvise til Foreningerne af 1800 og 1826, hvilke efter det oven Anførte ikke i og for sig kunne anses forbindende for Citanten — og navnlig at gjenopføre Dømmingen paa det med b betegnede Sted paa Situationskortet og anbringe Flodemaalsstenen paany, saaledes at Indskævute kan sætte Vandet over sin Eng Nafemose.

I Henseende til den Indskævute tilfjendte Erstatning vil derhos Underretsbdommen være at fastsætte. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at høre.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten."

Nr. 281.

Statsraad Bunken

contra

Arrestanten **Peder Christian Nielsen**

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Polititillhold.

Thisted Kjøbstads Extrarets Dom af 13de December 1875: „Tiltalte Peder Christian Nielsen af Raskelby bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes. Saa udreder han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lykke og Esmann, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 10de Januar 1876: „Underretsbdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 10 Kroner til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 40.

Den 3die Marts.

1876.

Tredie eller extraordinaire Session.

Mandagen den 14de Februar.

Nr. 281.

Statsraad Bunken

contra

Arrestanten Peder Christian Nielsen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Peder Christian Nielsen, der er født i Aaret 1832 og tidligere mangfoldige Gange har været straffet, deriblandt navnlig 3 Gange for bedrageligt Forhold, tildeels i Forbindelse med Tyveri m. m., tiltages under denne Sag for Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer overeens med Sagens andre Oplysninger, at han, der efter Begjæring af Fattigvæsenet i hans Forsørgelsescommune var indsat paa Arbeidsanstalten i Thisted og under 27de September f. A. havde til Politiprotocolen under Trusel af Straf i Overtrædelsestilfælde erholdt Tilhold om ikke uden Tilladelse at forlade bemeldte Arbeidsanstalt, den 23de November f. A. blev af Økonomen ved Arbeidsanstalten sendt ud i Byen for at forhandle nogle Dørmaatter og Halmsto, men at han efter at have solgt de medgivne Varer, i Stedet for, som det var paalagt ham, at vende tilbage om Aftenen og aflevere de modtagne Penge, forlod Thisted og vandrede om — som han har udsagt, i den Hensigt at begive sig til sit Hjemsted Ralleby i Vørglum Herred for at slippe fri for at være paa Arbeidsanstalten — indtil han den 28de f. M. efter at have forbrugt de for de ovennævnte Varer indkomne Penge, efter hans Opgivende omtrent 4 Kr., meldte sig hos Politiet i Hjørring som blottet for Subsistensmidler. Om Erstatning i Anledning af det forpøvede Bedrageri er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

For sit anførte Forhold vil Arrestanten være at anses efter Straffelovens § 253 samt efter Lov Bdie Marts 1860 § 1, og da Straffen for ham efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbebringshuusarbejde i 8 Maanedes, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, være at stadfæste."

Nr. 283.

Advocat Hindenburg

contra

Arrestanten **Peder Christian Nielsen** (Defensor Bunken), der tiltales for Tyveri, Løsgængereri og Vekkeri.

Han Herrebernes Extrarets Dom af 16de December 1875: „Arrestanten Peder Christian Nielsen bør hensættes til Forbebringshuusarbejde i 1 Aar. Saa udbyder han ogsaa de med denne Sag lovligt forbundne Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Esmann 10 Kr. og Defensor, Procurator Mønsted 8 Kr. Dommen at efterkommes under Afærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 17de Januar 1876: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Om Arrestanten Peder Christian Nielsen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, Løsgængereri og Vekkeri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilnaaelse tilstrækkeligen godtgjort, dels at han i længere Tid har frejset arbejdsløs om og bettet, dels at han, der den 5te November f. A. var paa denne Vandring kommen ind til Gaardmand Niels Jensen i Kollerup og

hadde soaet Natteleie sammefæds i Karlekammeret, har ved sin Vortgang derfra den paafølgende Morgen tilvøndt sig en Tjenestebørg Jøns Chr. Hansen tilhørende, til 1 Kr. 33 Ore vurderet Skjorte, der laa paa en Kiste ved Siden af Sengen, ligesom han endvidere, da han senere samme Dag opholdt sig hos Aftægtsmand Christen Steth paa Hjerritslev Mark, har, medens bemeldte Aftægtsmands Kone var ude i Stalben for at røgle Kreaturerne, tilvøndt sig et i et Rum over Kaffelønnen liggende Tørklæde og fra et uafsløst Skrin noget tilfåaaret Lærred, hvilket sidste Arrestanten kort efter solgte. De sjaalne Koster, af hvilke Tørklædet havde en Værdi af 3 Kr. og Lærredet af 2 Kr., ere bragte tilfæde under Sagen og ubleverede de Bestjaalne, der have frasalbet Krav paa Erstatning.

Arrestanten — der er født i Aaret 1822 og som, foruden at være straffet een Gang for Bedrageri og gjentagne Gange for Løsgænger og Betleri, er ved Hæsfing Næs Herredets Extrarets Dom af 5te Marts f. A. anseet for Løveri efter Straffelovens § 228 samt for Løsgænger og Betleri efter Lov af 3die Marts 1860 med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage — vil for sit ovenomhandlede Forhold være at anses efter Straffelovens § 230 første Led samt Lov 3die Marts 1860 § 5 cfr. §§ 1 og 3, og da Straffen ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og bemeldte Doms Bestemmelse om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at slåsætte.“

Tirsdagen den 15de Februar.

Nr. 258.

Advocat Halkier
contra

Arrestanterne 1) **Niels Peder Larsen**, 2) **Jørgen Christianen** og 3) **Christen Larsen** (Defensor Nellemann), der tiltales, Nr. 1 og 2 for at have stude paa en Skovbetjent, Nr. 3 for efterfølgende Meddeeltighed heri og for falsk Forklaring for Retten, samt Nr. 1 tillige for at have forlebet Sibstnævnte til at afgive falsk Forklaring.

Bregentved Gisselfælts Birts Extrarets Dom af 2den Juli 1875: „Arrestanterne Niels Peder Larsen, Jørgen Christianen og Christen Larsen bør hensættes, de to Førstnævnte hver især til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes, Sibstnævnte i Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt Een for Alle og Alle for Een udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Larsen 16 Kroner, til Defensor, Procurator Freuchen 10 Kroner og Diæter til Først-

nævnte efter Overprøvgens nærmere Bestemmelse. At fuldbyrdes under Afsærd efter Loven."

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te November 1875: „Arrestanterne 1, Niels Peder Larsen, 2, Jørgen Christiansen og 3, Christen Larsen, bør straffes, 1, Niels Peder Larsen med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og 2, Jørgen Christiansen og 3, Christen Larsen med Fængsel paa Band og Brød, Nr. 2 i 4 Gange 5 Dage og Nr. 3 i 2 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Steinthal og Winthjer, 20 Kroner til hver, ubrede Arrestanterne 1, Niels Peder Larsen og 2, Jørgen Christiansen Een for Begge og Begge for Een med $\frac{3}{4}$ og Arrestanterne Niels Peder Larsen og Christen Larsen, ligesledes Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Niels Peder Larsen findes at burde bestemmes til 18 Maanedes.

Thi kendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Niels Peder Larsen bestemmes til 18 Maanedes. Advocaterne Falkner og Kellemann tillægges i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, der udbedes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Bregentved-Bispefelds Birk's Extraret her til Retten indankede Sag actioneres Arrestanterne 1, Niels Peder Larsen, 2, Jørgen Christiansen og 3, Christen Larsen, Nr. 1 og 2 for at have studeet paa en Skovbetjent, Nr. 3 for efterfølgende Medbeelagtighed heri og for falsk Forklaring for Retten, samt Nr. 1 tillige for at have forledet Sidsnævnte til at afgive falsk Forklaring.

Den 6te Marts d. A. anmeldte den i privat Tjeneste hos Cieren af Holmegaard ansatte Skytte Myhlboer, at han, da han havde Mistanke om, at der var Krypshytter paa Holmegaards store Mose, den foregaaende Dags Morgen

havde begibet sig ud paa Mosen, ledsaget af sin 12aarige Søn og en Aftægtsmand. Kl. c. 8 $\frac{1}{2}$ Morgen fik de Die paa en Person, der sad skjult i et Skjær c. 40 Alen fra dem med en Bøsse og siensynlig ventende paa Dyr, og da Skytten anraable ham og poalagde ham at blive staaende, sprang han op og undløb, forfulgt af Skytten og dennes Søn. Under Forfølgningen snublede Skytten over en Lue, hvorved det ene med Hagel ladede Løb paa hans Bøsse mod hans Willie gik af; men det lykkedes ikke Skytten at indhente denne Person. Da Skytten kom tilbage fra Forfølgningen, blev der pludselig affyret et Skud paa ham af en anden Person, hvem han hidtil ikke havde bemærket, og en Kugle eller nogle flere Hagl fulede ham om Dreene i en eller to Alens Afstand, og umiddelbart efter vendte den førnævnte Person sig om og affyrede sin Bøsse mod Skytten, der dog heller ikke rantes ved dette Skud, idet Haglene raskede ned i Jorden foran ham. For at skræmme Personerne afsyre Skytten sit andet Løb, der var ladet med Kugle, over Hovedet paa den sidste Person, hvorpaa begge Personer i Forening med en tredie, der var kommen til, forsvandt.

Under den i denne Anledning mod Arrestanterne indseede Undersøgelse have alle tre Arrestanter vedgaaet, at de den omhandlede Morgen vare gaaede ud for i Forening at drive Krybskytteri, navnlig saaledes at Arrestanterne Niels Peder Larsen og Tørgen Christiansen, der hver var forsynet med en Doublet, skulde skyde de Dyr, som Arrestanten Christen Larsen, der kun var forsynet med en Stof, drev ned til dem, at det var Arrestanten Tørgen Christiansen, hvem Skytten først traf paa, og som under Forfølgelsen fra dennes Side blev, ved at dennes Bøsse gik af, rammet af 2 Hagel i Overarmen og i Ryggen, at det var Arrestanten Niels Peder Larsen, der affyrede det 1ste Skud paa Skytten, samt at det var Arrestanten Tørgen Christiansen, der affyrede det andet Skud paa denne. Med Hensyn til disse Skud har Arrestanten Niels Peder Larsen særligt erkjendt, at han vel ikke tilsigtede at dræbe Skytten, men at han dog sigtede paa dennes Person uden engang at kunne sige hvor, da han stjøb i Hurtighed, uden at tage sig saa nøie af, hvor han sigtede, og at han antog, at et eller flere af de flere Hagel, hvormed Bøssen var ladet, vilde ramme Skytten saaledes, at denne standse i sin Forfølgning, men uden at gjøre ham større Skade; ved Siden heraf har Arrestanten imidlertid erkjendt, at et saadant Skud ogsaa kunde have medført farlige Følger for Skytten, ja endog Døden, og at dette ogsaa dengang var ham klart som en øvet Skytte, og at han ikke bestemte sig til at standse ham. — Arrestanten Tørgen Christiansen har vedgaaet, at, da han nogen Tid efter at være forfulgt af Skytten vendte sig om, og fik Die paa denne, sigtede han efter ham og affyede det ene Løb paa sin ligeledes med flere Hagel ladede Doublet i Retningen mod ham; han har imidlertid stadig paastaet, at han ikke sigtede lige paa Skytten, men ved Siden af ham, og at det var hans Agt at skyde saaledes, at Skuddet gik forbi hans Hoved i 3 a 4 Alens Afstand, idet han kun vilde skræmme ham, og han har bestemt nægtet at have sigtet paa Skyttens Hoved eller at have havt til Hensigt at ramme ham, men har dog ved Siden heraf

erkjendt, at der var en Mulighed for, at Haglene kunde have sprededes saaledes, at et eller flere af dem kunde have rammet Skytten, dog ikke farligt.

Efter de af Arresteranterne paaviste Localiteter ere Skubbene affyrede paa Skytten i en Afstand af henholdsvis 306 og 546 Alen, medens dog Skubbene efter Skyttens Overbeviisning ere affyrede paa nærmere Hold. Endelig har Arresteranten Niels Peder Larsen vedgaaet, at han har paalagt Arresteranten Christen Larsen, at han, forsaavidt han maatte blive stævnet i Sagen, i Retten skulde give falsk Vidnesbyrd og navnlig forklare, at han Jutet havde seet, men kun vidste, efter hvad der var bleven ham fortalt, at de to andre Arresteranters Bøsser vare gaaede af ved at falde med dem, og Arresteranten Christen Larsen har vedgaaet, at den af ham først afgivne Forklaring, der navnlig gik ud paa, at han ikke havde seet nogen af de andre Arresteranter flyde paa Skytten, men kun bagefter hørt dem fortælle, at deres Bøsser vare gaaede af af Vanvare, er forfællig falsk, idet han vel ikke saae Arresteranten Niels Peder Larsen flyde paa Skytten, men dog sluttede sig til, at det var ham, der skød, derfra, at han saae Røgen og Ilben og hørte Kvaldet netop fra det Sted, hvor Niels Peder Larsen stod, og hvorfra deene strax efter sprang frem fra sin Dækning og saae hen imod Skytten, hvorhos Røgen og Ilben gik i den Retning, hvor Arresteranten lidt efter saae Skytten, ligesom Arresteranten stod ved Siden af Arresteranten Jørgen Christiansen og saae deene tage Sigte mod Skytten og give Ild paa denne.

For at have under de anførte Omstændigheder studt efter Skovfoged Myhldorf ville Arresteranterne Niels Peder Larsen og Jørgen Christiansen, idet deres Paastand om Afstanden, hvori enhver af dem vil have affyret sit Skud, efter Omstændighederne ikke kan forkastes, samt i Henhold til de foreliggende Ophøisninger om Virkningen af Skud, der ere affyrede paa saadanne Afstande, være at ansee Niels Peder Larsen efter Strfs. § 188 cfr. § 46 og Jørgen Christiansen efter § 203 cfr. § 46. Forsaavidt Arresteranten Christen Larsen er actioneret for efterfølgende Meddelagtighed i Skubbene paa Skytten, findes han ikke at have udiist nogen saadan Meddelagtighed og han vil følgelig herfor være at frifinde. Forsaavidt denne Arrestant og Arresteranten Niels Peder Larsen derimod endvidere ere actionerede Førstævnte for falsk Forklaring for Retten og Sidstævnte for at have forledet ham dertil, ville de, da de under et efter Overrettens Kjendelse optaget Reassumtionsforhør hver for sig have vedgaaet, at de godt vidste, at den begaaede Jagtforfølse var en privat Sag, der alene kunde paatales af vedkommende Jagteier, og at det Forhør, der optoges af det Offentlige, og under hvilket Arresteranten Christen Larsen afgav den falske Forklaring, kun angik Sigtelsen for Skubbene paa Myhldorf, i hvilken Forbrydelse Arresteranten Christen Larsen ikke var meddelagtig, saa at han alene vilde blive og blev afhørt som Vidne i en ham uvedkommende Sag og ikke som Medskyldig, være at ansee Arresteranten Christen Larsen efter Strfs. § 146 og Arresteranten Niels Peder Larsen efter samme Paragraph cfr. § 52.

Straffene for Arresteranterne, der ere søgte henholdsvis d. 29de Mai 1846, den 15de Marts 1844 og den 22de Februar 1854, og af hvilke Arre-

stalterne Niels Peder Larsen og Christen Larsen ikke ere fundne forhen straffede, hvorimod Arrestanten Søren Christensen har været anset ved Kjøbenhavns Criminals og Politirets Dom af 27de November 1869 efter Strfs. § 245 med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, findes at kunne bestemmes for Arrestanten Niels Peder Larsen til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, for Arrestanten Søren Christensen til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, og for Arrestanten Christen Larsen til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, hvorunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer og Salair til Actor og Defensor her for Retten, 20 Kroner til hver, vilde være at udrede af Arrestanterne Niels Peter Larsen og Søren Christensen, Een for Begge og Begge for Een med $\frac{3}{4}$, og af Arrestanterne Niels Peder Larsen og Christen Larsen ligesedes Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{1}{4}$. I Overeensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanterne Niels Peder Larsen og Søren Christensen ere ansete efter Strfs. § 204 cfr. § 46 hver med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber, og Arrestanten Christen Larsen efter Strfs. § 146 med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, og ved hvilken Actionens Omkostninger ere paalagte samtlige Arrestanter in solidum, være at forandre.“

Nr. 39. Gaardmand **Laust Jensen** (Advocat Hindenburg)
contra

Gaardmand **Christen Erichsen** (Ingen),

betræffende Omfanget af Indstævntes Ret til at grave Mergel paa Citantens Mark m. v.

Stads Herredstings Dom af 10de December 1872: „Indstævnte, Gaardmand Christen Erichsen af Krogsgaards Mark hør inden 4 Uger fra nærværende Doms lovlige Forkyndelse under en Mulct af 3 Mk. til Ribe Amtsfattigkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, jævne den af ham i Efteraaret 1869 paa Citanten Laust Jensens Jorder i Andrup fastede Mergelgrav. Endvidere udreder han en saadan Erstatning til Citanten, hvortil uvillige inden Retten udmeldte Mænd ansatte den ham ved Mergelgravens Rastning og Rjørflen derfra tilføiede Stabe, dog at Erstatningen ikke overstiger 50 Rd. Endelig bøder Indstævnte til Statskassen 10 Rd., der i Mangel af fuld Betaling affones med simpelt Fængsel i 5 Dage. Søgsmaalets Omkostninger ophæves. Erstatningen og Mulcten udredes inden 15 Dage fra Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsøberrets Dom af 25de August 1873: „Citanten, Gaardmand Christen Eriksen bør for Indstævnte, Gaardmand Laust Jensen's Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Underrettsacten kan sees, at den af Indstævnte den 9de April 1872 for Underretten fremlagte Fuldmagt har været skreven paa behørigt stempet Papir.“

Høiesterets Dom.

Ved den i den indankede Dom ommeldte Contract af 15de December 1849, sammenholdt med Declarationen af 29de April 1866, kan der ikke antages at være indrømmet Indstævnte en uindstrænket Beføielse til at tage Mergel, hvor den findes paa Citantens Torder, og navnlig kan en saadan Ret i hvert Fald ikke tilkomme ham, saalænge der endnu findes tilstrækkelig Mergel i det af Hebe bestaaende Terrain, hvori der fra først af og indtil 1869 bestandig har været kastet Mergel af begge Parter. Da det nu af de Høiesteret forelagte, tildeels efter Dommens Afvigelse erhvervede Oplysninger fremgaaer, at der i denne Hebelob endnu findes tilstrækkelig Mergel, navnlig ogsaa i den Retning, hvori der i den senere Tid har været gravet, har Indstævnte været uberettiget til at anlægge den under Sagen omhandlede nye Mergelgrav med Oplagsplads til Mergel og Kønjord i Citantens til Dyrkning indtagne Torb. Sidstnævntes Paastand om, at Indstævnte tilpligtes at jævne Graven og betale den ham ved Underrettsdommen tilkjendte Erstatning for den ham ved Indstævntes ommeldte Handling tilspøiede Skade, vil derfor være at tage til Følge, hvorimod der ikke findes tilstrækkelig Føie til endvidere efter Citantens Paastand at ansee Indstævnte med Bøder for Vold eller Selvtægt. Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for alle Retter.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse under en Mulct til Amtets Fattiggilde af 1 Krone for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, jævne den af ham i Efteraaret 1869 i Citantens Mark opkastede Mergel.

grav. Saa bør han og til Citanten udrede Erstatning overeensstemmende med Herredstingsdommens Forskrifter, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under denne Sag har Indstævnte, Gaardmand Laust Jensen i Andrup i første Instants sagsøgt Citanten, Gaardmand Christen Erichsen af Krogsgaards Mark i Anledning af, at Sidstævnte skal have misbrugt en ham tilkomme Ret til at tage Mergel paa Indstævntes Gaards Jorder ved navnlig i 1869 uden dertil at indhente Indstævntes Tilladelse at laste en Mergelgrav paa et andet Sted paa Marken end, hvor Mergelgravning skulde finde Sted, og derefter uden Anvisning at tage sig Bei til og fra bemeldte Mergelgrav over Indstævntes Mark, ved hvilken Benyttelse han derhos skal have tilsloppet en Grøst, der tjente til Afløb for skadeligt Vand fra Indstævntes Eiendom, og herved besvirket Skade paa samme, og har Indstævnte i denne Anledning paastaet Citanten under Dagmødet tilpligtet at jævne den ommeldte Mergelgrav samt at sætte Afløbsgrøsten i den tidligere Stand og at betale Indstævnte Erstatning for den ham tilføiede Skade samt endelig idømt Bøder for Bold eller Selvtægt. Ved Underretsbdommen er Citanten tilpligtet under en daglig Mødet af 3 Mk. til Amtets Fattigtæse at jævne den ommeldte Mergelgrav samt at betale Indstævnte Erstatning efter ubillige Mandes Skøn, dog ikke over 50 Rd., for den Skade, der maatte være ham tilføiet ved Mergelgravens Røfning og Rjørsel over hans Mark, hvorhos han efter Straffelovens § 296 cfr. § 116 er anset med en Bøde til Statskassen af 10 Rd. eller i Mangel af fuld Betaling heraf med simpelt Fængsel i 5 Dage. Med Hensyn til den ommeldte Vandafledningsgrøst er det derimod antaget, at Sagen ikke har været saa tilstrækkelig oplyst for Underretten, at den forsaavidt har kunnet paakjendes. Denne Dom har Citanten nu indanket for Overretten, hvor han ligesom i første Instants har paastaet sig frifinden for Indstævntes Tiltale, hvorimod Indstævnte, næst at paastaae Sagen paakjendt ogsaa for Vandafledningsgrøstens Vedkommende — hvorom der dog ikke kan være Spørgsmaal, da Sagen ikke fra hans Side er paaanket — har paastaet Underretsbdommen stadfæstet.

Ved en den 15de December 1849 indgaaet og den 7de Mai 1850 tinglæs Forening mellem Citanten og den daværende Eier af Indstævntes Gaard har Sidstævnte indrømmet Citanten en for bestandig vedvarende Ret til paa hans Gaards Jorder paa samme Steder, hvor han selv tog Mergel, eller — som det hedder — hvor den findes, at tage saamegen Mergel til eget Brug, som Citanten vilde, ligesom der ogsaa indrømmedes Citanten fri Bei eller Rjørsel med Mergelen og til den. Denne Forening er ved en mellem

Citanten og Indstævnte den 29de April 1866 oprettet og derefter tinglæst Declaration nærmere bestemt saaledes, at Indstævnte til Brug for Citanten til Mergelkjørsel udlagde en Wei, der siges at være „anviist norden om de gamle Grave til den Wei, der kommer fra Jerne Sogn“ og derfra videre ad en nærmere betegnet Linie, hvorhos det tilkjendegives, at Weien skal gaae for bestanbig paa det anviste Sted, og sluttelig hedder det, at hvis det skulde see, at Mergel ikke er mere paa det Sted, hvor det nu kastes, har Citanten jo efter Contracten Ret til at kaste Mergel, hvor den findes i Marken, og Indstævnte indbrømmer ham da Ret til at høre til den nu udlagte Wei efter Billighed nemlig efter tvende villige Mandes Stjønnende.

Det maa nu efter Proceduren og Sagens øvrige Oplysninger ansees in confesso, at Citanten, efterat der i en længere Aarrække af ham og Eieren af Indstævntes Gaard har været gravet Mergel i det sydvestre Hjørne af Indstævntes Gaards Jorder paa et Areal, der paa et fremlagt Situationskort er betegnet som „omkastede Mergelgrave“, og som mod Vest begrænses af den ovenfor ommeldte Wei fra Jerne Sogn, har, da han derefter skulde aabne en ny Mergelgrav, paabegyndt en saadan øst for det nævnte som „omkastede Mergelgrave“ betegne Areal og tæt ved en der beliggende Mergelgrav, som Indstævnte da benyttede, men at han derpaa i 1869 har — efter hans Anbringende forbi han ikke i den af ham aabne Grav fandt Mergel under saadanne Forhold, at han kunde optage den — kastet en anden Mergelgrav nord for det som „omkastede Mergelgrave“ betegne Areal saa tæt op til dette, at Graven alene adskilles derfra ved en 5 a 6 Alen bred Wei, og mod Vest ligeledes tæt op til den ommeldte Sognevei fra Jerne, samt at han har haft Læggeplads for den omkastede Mergel paa begge Sider af den ommeldte Grav eller navnlig sammes Ophjørsel, der fører i Nord ud fra Graven, og at han derfra har ført umiddelbart ud paa Sogneveien fra Jerne, idet han tilbeels har opfyldt en Grøft, der afskilt Weien fra den Plads, han saaledes har benyttet til Grav og Oplagsplads, hvorimod han ikke har benyttet den Wei, der, som meldt, fører sønden om Graven og norden om de gamle omkastede Grave, til Kjørsel med Mergel fra den ommeldte Grav, hvilken Wei efter Indstævntes Paastand er den, der i Declarationen af 1866 angives at være anviist Citanten til Mergelkjørsel.

Indstævnte har nu paaستاet, at Citanten har været uberettiget til at kaste sin ommeldte Mergelgrav paa det ovenfor betegne Sted, idet han har gjort gjældende, at den nye Mergelgrav — hvis Anlæggelse han isøvrigt har erkjendt var bleven nødvendig for Citanten — burde have været anlagt øst for det ældre omkastede Areal ved Siden af den af Indstævnte benyttede Grav i et Terrain, som Indstævnte vil have ladet henligge som Hebe til dette Brug, og hvor der efter hans Paastand skal være tilstrækkelig Mergel, og han har navnlig benægtet, at det var nødvendigt for Citanten at forlade den Grav, han, som meldt, først havde paabegyndt paa dette Sted. Efter det foransførte Indhold af Overenskomsten af 1849 var Citanten imidlertid berettiget til at tage Mergel, hvor den fandtes paa Indstævntes Eiendom, uden Hensyn til, om

Indskævnte selv tog Mergel sammesteds eller ei, og af den ovenanførte Slutningsbestemmelse i Declarationen af 1866 kan det ikke med Bestemthed sees, om det har været Hensigten ved samme at indskrænke Titantens Ret med Hensyn til Valget af Stedet, hvor han vilde tage Mergel, men om det endog maatte ansees for Meningens af den paagjældende Bestemmelse, at Titanten, saalænge der fandtes tilstrækkelig Mergel i det Terrain, hvor der hidtil og navnlig ogsaa i 1866 var opkastet Mergel, ikke vilkaarlig maatte kaste Grave paa andre Steder paa Indskævntes Mark, mangler der i hvert Fald Føie til at antage, at Titanten — saaledes som Indskævnte har paastaet — skulde have været pligtig at anlægge den nye Grav, hvorfor han havde Brug, netop øst for de ældre omkastede Grave og ved Siden af Indskævntes Mergelgrav, idet han ved at anlægge den paa det ovenfor betegnede Sted nord for de ældre Grave og saa tæt op til dem, som det var muligt, maa ansees i det Væsentlige at have holdt sig til det samme Sted, hvor Mergel hidtil var blevet taget.

Titanten kan saaledes ikke ved Anlægget af den ommeldte Mergelgrav ansees at have overskredet den ham tilkommende Ret, og da det endvidere maa ansees at følge af Forholdets Natur og de paagjældende Bestemmelser i Overeenskomsterne, at Titanten har været berettiget til at have fornøden Læggeplads for den opkastede Mergel og hertil at benytte den nærmeste Plads om Graven, uden at Indskævnte har godtgjort, at han til dette Brug har taget større Plads end nødvendigt, kan Titanten ei heller i denne Henseende antages at have paadraget sig noget Ansvar.

Hvad dernæst angaaer Indskævntes Besværing over, at Titanten egenmægtig skal have taget sig Veie over hans Mark, da har han vel, som berørt, under Paaberaabelse af Declarationen af 1866 villet gjøre gjældende, at Indskævnte er uberettiget til uden særlig Anviisning efter uvillige Mands Stjøn at føre over hans Mark fra Mergelgraven til Sogneveien fra Jerne ad nogen anden Veie end den, der efter det Foransførte fører fra bemeldte Sognevei i Øst mellem Titantens nye Grav og de omkastede ældre Grave, men foruden at det ikke imod Titantens Benægtelse er godtgjort, at den Veie, der i Declarationen af 1866 angives at være anvist Titanten til Kjørjel, nogenstunde er bleven tydelig affat i Marken eller betegnet anderledes end ved den foransførte mere almindelige Angivelse af Retningen „norden om de gamle Grave“, kan Titanten, efter hvad der er oplyst om Veligheden af hans ommeldte nye Grav, overhovedet ikke antages at have benyttet nogen Deel af Indskævntes Eiendom særlig til Veisart mellem Mergelgraven og Jerne Sognevei, idet Mergelgraven, som meldt, ligger tæt op til denne Veie, saa at den af Titanten udøvede Kjørjel maa antages at have fundet Sted fra det af Mergelgraven og Læggepladsen optagne Areal umiddelbart over den oplygte Veigrøft ud paa Jerne Sognevei.

Efter det saaledes Anførte, samt idet der efter den Maade, hvorpaa Sagen efter den stedsundne Indskævning, som ovenmeldt, foreligger Overretten til Paaskjendelse, ikke bliver Spørgsmaal om den Skade, der efter Indskævntes Andringende skal være tilføjet hans Mark ved den af Titanten foretagne beel-

vise Opfyldning af Veigrøften, vil Citanten være at frifinde for Indslævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Statskasens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af Underrettsacten kan sees, at den af Indslævnte den 9. April 1872 for Underretten fremsagte Fuldmagt har været streeven paa behørigt stemplet Papir.

Særligt sees med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted."

Nr. 280.

Advocat Mellemann

contra

Bogmand **Jens Larsen** (Defensor Hallier),

der tiltales for Vold mod Politiet.

Rjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 2den October 1875: „Tiltalte Jens Larsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes samt tilsvare Politibetjent Carl Peter Petersen i Erstatning for Omkostninger ved Lægebehandling etc. 202 Kroner 29 Ore og i Godtgjørelse for Ridelser etc. 1000 Kroner. Saa tilsvares Tiltalte og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Ploekroff med 16 Kroner og til Defensor, Procurator Sjørgensen med 12 Kroner. Den idømte Erstatning og Godtgjørelse at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Afkærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Januar 1876: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lange og H. H. Nhegaard, betaler Tiltalte, Bogmand Jens Larsen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Mellemann og Halkier for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De med nærværende, fra Kjøbenhavns Amts Iøndre Virks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte, Vognmand Jens Larsen, actioneres for Bold imod Politiet, for- bundne Omstændigheder ere i det Væsentlige følgende:

Den 8de Februar s. A. om Aftenen kom Tiltalte kjørende paa Vodrofsveien med en Arbeidsvogn, og da han vilde uden om en Sporvogn, paaførte han en Osvogn, der holdt udfor Nielsens Passage. Da Particulier Kellermann, der tilfældig var tilstede, foreholdt Tiltalte hans uforfarlige Kjørsel, opstod der mellem dem en Ordvejel, hvorunder Kellermann yttrede, at det var godt, om der var en Politibetjent tilstede, da Tiltalte fortjente at arresteres for sin Kjørsel. I det Samme traadte Politibetjent Petersen til, og da han, som angav sin Stilling og foreviste sit Politiskilt, ogsaa foreholdt Tiltalte, der var stegen af Vognen, hans uforfarlige Kjørsel, yttrede Tiltalte, som buttede Betjenten, at han hverken brød sig om Politiet eller respecterede Skiltet. Paa Forespørgsel fra Petersen opgav Tiltalte sit Navn og sin Vopæl, men idet Betjenten, som paalagde ham at kjøre op til Politistationen paa Frederiksberg, frygtede for, at Tiltalte mulig havde opgiivet et urigtigt Navn, satte han sig op paa Vognen hos ham. De hørte herefter et Stykke, indtil Tiltalte gav Betjenten et Stød, saa at han faldt baglænds ud af Vognen ned paa Jorden, og for et Dieblit tabte Beribsheden. Han kom imidlertid strax til sig selv og indhentede Tiltalte, som derpaa blev anholdt ved Hjælp af Kjøbenhavns Politi. Ved Faldet fra Vognen fik Petersen foruden nogle mindre Contusioner og en Forfluvning af højre Tømmefinger, der nu ere fuldstændig helbrede, en Contusion af venstre Skulderled og Bestadigelse af Armens Løstemuskel, der trods en langvarig Lægebehandling har efterladt blivende Følger, idet Armens Bevægelighed i Skulderledet efter den senest fremlagte Lægeerklæring er betydelig indskrænket og Petersen ingenstede vil kunne gjenvinde Armens fuldstændige Brugbarhed, men dens normale Kraft og Bevægelighed for sejle er tabt.

Tiltalte, som paaستااer, at han ved den omhandlede Leilighed var en Deel beskænket og derfor ikke saa nøie erindrer det Passerede, har imidlertid anført, at han af en civil Klædt Person, der kort efter angav sig som Politibetjent, var bleven udskældt, og at Betjenten, da de sad paa Vognen, tog ham med den ene Haand i Halsen, saa at han berørte hans store Skjæg.

Men ligesom det maa antages, at Tiltalte ikke er bleven fornærmet navnlig af Betjent Petersen, saaledes har denne, som iøvrigt har forklaret, at han, da Tiltalte, medens han holdt med Vognen, gav ham et Stød, derfor

greb ham i Brykset eller Halsen og erklærede ham for anholdt, men strax efter slap ham igjen, ebelig benægtet, at han paa Vognen har berørt ham med sin Haand, idet han end ikke troer at have grebet i ham, da Tilstalte stødte ham ned af Vognen, idet Stødet kom saa pludseligt, at han vistnok ikke har kunnet gribe for sig. Tilstalte har derfor ogsaa under de senere Forhør udsagt, at han ikke bestemt erindrer, om Betjenten tog ham i Halsen, medens de vare paa Vognen eller stod ved Siden af den, skjøndt han er tilbøielig til at antage det Første, og at han overhovedet gjerne vil troe, at det er tilgaaet, som af Petersen forklaret.

Det er imidlertid under alle Omstændigheder klart, at Tilstalte ikke herved har været berettiget til at gaae frem mod Betjent Petersen som sleet, og da det nu heller ikke efter de afgivne Vidneforklaringer kan antages, at han har været i en saadan beruset Tilstand, at det kan faae Substydelse paa hans Tilregnelighed, maa det billiges, at han, der er født i Aaret 1833 og ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 25de Juni 1870 anseet deels efter Lovgivningens Analogi med en Bøde af 20 Rd. og deels efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Underretsdommen er dømt efter bemeldte Lovs § 100 cfr. § 98 og § 203, og da den ved Underretsdommen fastsatte Straf af 8 Maaneders Forbedringshunsarbejde findes passende, og dennes Bestemmelser saavel med Hensyn til den Betjent Petersen tilkjendte Erstatning som Actionens Omkostninger ligeledes bifalbes, vil Dommen i det Hele være at slabsætte."

Hermed endte Høiesteretsaaret 1875.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret afsagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødn Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer egentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenløffe Boghandel (K. Høgel).
Kjøbenhavn & Sønderup Bogtrykkeri.

